

Trọng Sinh Chi Phế Tài Phấn Đấu

Contents

Trọng Sinh Chi Phế Tài Phấn Đấu	2
1. Chương 1: Khúc Nhạc Đạo	3
2. Chương 2: Trọng Sinh	4
3. Chương 3: Tướng Mộc Cận	6
4. Chương 4: Học Viện Hoàng Gia	8
5. Chương 5: Vô Công	13
6. Chương 6: Thăm Hỏi	17
7. Chương 7: Trần Gia	19
8. Chương 8: Hòa Hoàn	22
9. Chương 9: Bí Mật Của Tướng Mộc Cận	25
10. Chương 10: Kỳ Thi	29
11. Chương 11: Đàm Thu Minh (1)	33
12. Chương 12: Bổ Sung	36
13. Chương 13: Đàm Thu Minh (2)	38
14. Chương 14: Ký Túc Xá	41
15. Chương 15: Học Lên	43
16. Chương 16: Hội Học Sinh	46
17. Chương 17: Bắt Cóc	48
18. Chương 18: Âm Mưu	51
19. Chương 19: Sợ	54
20. Chương 20: Được Cứu	56
21. Chương 21: Mở Đầu	59
22. Chương 22: Ôn Văn Cùng Trần Á Lâm	62
23. Chương 23: Hiền Thê	65
24. Chương 24: Đại Lang	69
25. Chương 25: Cẩm Địa, Lam Sa	73
26. Chương 26: Gặp Tập Kích (1)	76
27. Chương 27: Gặp Tập Kích (2)	79
28. Chương 28: Hóa Hiểm (1)	82
29. Chương 29: Hóa Hiểm (2) & Thói Quen Xấu	84
30. Chương 30	90
31. Chương 31	94
32. Chương 32: Phiên Ngoại Một	98
33. Chương 33: Phiên Ngoại Hai	106
34. Chương 34: Faulk	110
35. Chương 35	114
36. Chương 36	119
37. Chương 37	123
38. Chương 38	127
39. Chương 39	131
40. Chương 40	135
41. Chương 41	140

42. Chương 42	146
43. Chương 43	150
44. Chương 44	154
45. Chương 45	159
46. Chương 46	165
47. Chương 47	171
48. Chương 48	175
49. Chương 49	179
50. Chương 50	182
51. Chương 51	186
52. Chương 52	190
53. Chương 53	194
54. Chương 54	197
55. Chương 55	201
56. Chương 56	204
57. Chương 57	208
58. Chương 58	213
59. Chương 59	216
60. Chương 60	219
61. Chương 61	223
62. Chương 62	228
63. Chương 63	233
64. Chương 64	236
65. Chương 65	240
66. Chương 66	243
67. Chương 67	247
68. Chương 68	250
69. Chương 69	254
70. Chương 70	259
71. Chương 71	263
72. Chương 72	266
73. Chương 73	271
74. Chương 74	275
75. Chương 75	279
76. Chương 76	282
77. Chương 77	286
78. Chương 78	290
79. Chương 79	294

Trọng Sinh Chi Phế Tài Phần Đầu

Giới thiệu

Tưởng Mộc Mộc thật sự là rất phế vật, người phế vật khỏi nói rồi, ngay cả ánh mắt cũng phế vật nh

1. Chương 1: Khúc Nhạc Đạo

CHƯƠNG 1. KHÚC NHẠC ĐẠO

Trong lúc vội vàng, hắn nhắm mắt lại, tiến vào một mảnh thế giới hắc ám. Thân thể trôi lơ lửng ở nơi cao vô hạn trên không trung, tại nơi chân trời mà tầm mắt nhìn không tới, từng trận mưa băng rơi xuống.

Giọt mưa ngưng kết thành băng hóa thành lưới đao sắc bén đâm về phía thân thể đang trôi lơ lửng giữa bầu trời, thể như chẻ tre, ắt hẳn phải khiến hắn táng thân trong mưa băng.

Thoáng chốc, thân thể hắn cũng căng thẳng theo, cảm giác lúc lạnh lúc nóng rất không dễ chịu, chỉ có thể mặc cho lực lượng hỗn loạn chậm rãi tập trung, hội tụ xung quanh thân thể.

Tưởng Mộc Mộc cảm thấy thân thể mình đột nhiên bị đại hỏa vây quanh hừng hực thiêu đốt, lại không thương tổn một phần nào của cơ thể, ngọn lửa giống như tạo thành kết giới hình cầu xung quanh hắn, hòa tan mưa băng.

Mưa băng một đợt tiếp một đợt, chưa từng gián đoạn, một khắc hắn còn có ý thức kia, sử dụng lực lượng cuối cùng giữ được tánh mạng, sau đó rơi vào hôn mê.

Ánh sáng của liệt hỏa vây quanh cơ thể. Mưa băng tan ra thành những giọt nước ấm áp rơi xuống, thấm ướt mặt đất.

Đối diện hỏa cầu đột nhiên xuất hiện một nam nhân tóc dài, nhìn người ở trung tâm hỏa cầu vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, ánh mắt bình tĩnh như băng.

Tầm mắt lạnh lùng không hề rời khỏi người trưởng thành gần hai mươi tám tuổi trong kết giới, trên khuôn mặt trắng nõn lạnh như băng có một vết sẹo nhân nhạ nằm ngang ở khóe mắt; vén mái tóc nâu dài theo gió phiêu dật, quần áo xinh đẹp dưới ánh mặt trời chiếu xạ vô số tia sáng, giống như đứng ở trung tâm của mặt trời! Huy chương khắc chữ trước ngực lúc sáng lúc tối.

Nước với lửa không thể nào hòa hợp, cho dù phóng ra càng nhiều băng tuyết hơn nữa, thì cũng sẽ ở trong ngọn lửa hừng hực thiêu đốt biến thành nhiệt khí hoặc giọt nước, rơi xuống mặt đất ...

Nam nhân tóc dài vung vàng đáp xuống đất. Hỏa cầu giữa không trung mang theo Tưởng Mộc Mộc cùng nhau rút xuống, nện xuống đất vàng mù mịt, gợi lên một đoàn bụi bặm, nhưng thể lửa cũng không vì nguyên nhân này mà giảm bớt, người ở trong kết giới cũng không thương tổn chút nào.

“Rõ ràng là phế vật, tại sao người còn cậy mạnh làm được tới mức này? ” Giọng nói của Đàm Thu Minh lạnh lùng không dậy nổi ngọn sóng, không chút tình cảm, cứ như hết thảy những chuyện giữa hắn cùng y lúc trước đều chưa từng phát sinh.

Giấy lát, ngón tay thon dài trắng nõn của Đàm Thu Minh bắn vào không khí, lập tức có giọt nước ngưng kết lại, dưới không chế của y từ từ biến thành những vụn băng, lao vào người ở trung tâm hỏa cầu cách đó không xa.

Băng hỏa chạm vào nhau, vụn băng bắn ra bốn phía, từng đoàn hơi nước màu trắng chậm rãi dâng lên, bốn phía mơ hồ không rõ, che đi tầm mắt nam nhân tóc dài.

Nam nhân tóc dài hai tay bắt chéo đặt ngang ở trước mắt, ngăn trở vụn băng bắn ra ngoài, ngược mắt nhìn kết giới hỏa cầu mơ hồ trong sương mù, y đã không còn khí lực, nếu cái kết giới đó vẫn không bị phá vỡ, chỉ có thể nói y thất bại.

Roẹt roẹt

Là thanh âm kết giới nứt vỡ, cuối cùng kết giới cũng bắt đầu xuất hiện vết rách, rất nhanh liền vỡ nát!

Lực đánh khổng lồ khiến Tưởng Mộc Mộc tỉnh lại, hắn chậm rãi mở hai mắt, không thể tin nhìn y, chưa xốt cười, vươn tay ra tựa như muốn bắt lấy người trước mắt, nhưng không hiểu sao thân thể không có một tia khí lực: “Minh, tại sao? Tôi đã làm gì khiến cho anh hận tôi như vậy?”

“Xuống địa ngục tìm câu trả lời đi!” Đàm Thu Minh nói, lạnh lùng nhìn Tưởng Mộc Mộc: “Mộc Mộc, người, nhất định phải chết!”

“.....” Ngữ khí của Đàm Thu Minh khiến cho tim Tưởng Mộc Mộc lạnh giá, đau lòng, bộ dạng này của Đàm Thu Minh so với trước đây, quả thật cứ như hai người!

—— anh giống như một người xa lạ!

END 1 Đăng bởi: admin

2. Chương 2: Trọng Sinh

CHƯƠNG 2. TRỌNG SINH

Tưởng Mộc Mộc mở mắt ra liền nhìn thấy một mảnh vách tường màu hồng.

Căn phòng không lớn, trên bàn sách đặt một máy tính xách tay, trên vách tường treo tấm hình cực lớn của một MM (em gái) siêu dễ thương cùng với đồng phục trên người, trên tay còn cầm một con búp bê

—— đây không phải phòng của đệ đệ “khả ái” của hắn sao?

Tưởng Mộc Mộc vội vàng chạy đến trước gương, không quá tin tưởng vào mắt mình, lại dùng tay bấm bấm mũi
“Đau!” Nhìn chính mình trẻ đi mười tuổi trong gương, hắn không thể nào tin được!

Hôm nay, hắn chết trên tay Đàm Thu Minh.

Hắn lên núi cùng với Đàm Thu Minh, bị phục kích, cuối cùng trúng chiêu, bị Đàm Thu Minh giết chết.

Vậy tại sao bây giờ lại biến thành bộ dạng này? Tưởng Mộc Mộc không rõ ràng lắm, nhưng hắn biết mình trọng sinh, hiện giờ hắn được sống lại, quyết tâm sẽ không đi theo con đường lúc trước nữa.

Đàm Thu Minh, nam nhân cường đại ôn nhu lại thông minh mà hắn yêu sâu sắc, đến cuối cùng lại muốn giết hắn.

Nhớ tới, đáy lòng đau đớn như bị kim châm.

Tưởng Mộc Mộc vẫn không hiểu được, Đàm Thu Minh đến tột cùng là vì cái gì muốn giết hắn? Trước đó bọn họ không phải vẫn luôn yêu nhau sao?

Tưởng Mộc Mộc là một phế vật, từ lúc ra đời đã bị nhận định là phế vật đến cực độ, thiên tài phế vật.

Cơ thể mang gen cấp E là cấp thấp nhất, trí lực bình thường, thể chất thấp, không có dị năng, ngay cả tuổi thọ cũng không như người bình thường có thể sống từ 200-300 năm, mà chỉ khoảng 100 năm, thế nên hắn chính là một phế vật.

Điều đáng may mắn nhất là, hắn có cha mẹ có tiền, còn có một đệ đệ vô cùng luyến huynh, vẫn luôn trải qua những ngày bình yên ấm áp, cha mẹ hắn cũng chuẩn bị nuôi hắn cho đến lúc chết già.

Mặc dù cha không thích hắn vô năng, cơ mà mẹ rất thương hắn, đệ đệ cũng rất chiều cố hắn, cho nên cuộc sống của Tưởng Mộc Mộc rất bình thường cũng rất hạnh phúc.

Nhưng có một ngày, Đàm Thu Minh xuất hiện! Đàm Thu Minh đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt hắn, thay đổi cuộc sống của Tưởng Mộc Mộc.

Năm đó, là lúc hắn học lớp mười hai, Tưởng Mộc Mộc bởi vì cấp bậc gen quá kém, tư chất thân thể kém, thành tích cũng kém, ngay cả việc thi vào một trường đại học bình thường cũng vô cùng gian nan, mẹ liền mời cho hắn một gia sư dạy kèm ở nhà, người này chính là Đàm Thu Minh.

Năm đó Đàm Thu Minh mới năm nhất đại học, đến nhà họ làm gia sư dạy kèm cho Tưởng Mộc Mộc, Tưởng Mộc Mộc thấy y bộ dạng đẹp mắt, lại rất thông minh, hơn nữa ôn nhu sẵn sàng, khiến Tưởng Mộc Mộc có cảm nhận khác về thế giới này, dần dần Tưởng Mộc Mộc liền hăm sâu vào, còn vì y mà cùng cha mẹ quyết liệt, cùng đệ đệ ngả bài, sau đó cùng y bỏ trốn, ngay cả đại học cũng không học, mười năm qua chưa từng trở về nhà một lần.

Đi theo bên cạnh Đàm Thu Minh, Tưởng Mộc Mộc thật sự vui vẻ! Nhưng là, dần dần, Đàm Thu Minh không còn muốn gặp hắn nữa, luôn nói là bận nhiều việc bận nhiều việc.

Tưởng Mộc Mộc cũng biết Đàm Thu Minh không thể nào mỗi thời mỗi khắc đều ở bên cạnh mình, hơn nữa người có thể ở bên cạnh Đàm Thu Minh đều là cường giả dị năng, cho dù không có dị năng, thì cũng có điểm đặc biệt, mà Tưởng Mộc Mộc chỉ là một người bình thường mà thôi, hoàn toàn không giúp được gì.

Hắn cũng muốn giúp một tay, nhưng hắn rất rõ ràng mình là một phế vật, có đi theo cũng chỉ là cản trở, cho nên Tưởng Mộc Mộc vẫn luôn là trò cười trong miệng bọn họ, là “tiểu kiêu” để “kim ốc tàng kiêu”!

Tưởng Mộc Mộc căn bản không quan tâm ánh mắt người khác, hắn chỉ cần có thể ở lại bên cạnh Đàm Thu Minh là đủ rồi! Thế nhưng, dần dần, Đàm Thu Minh bắt đầu cả đêm không về.

Tưởng Mộc Mộc cũng nhận ra rằng mình đang từ từ bị y lãng quên.

Tưởng Mộc Mộc không dám đi tìm Đàm Thu Minh, bên cạnh Đàm Thu Minh luôn là một đám người lợi hại, càng đến gần, lại càng hiển hiện ra sự chênh lệch giữa bọn họ.

Cấp bậc ghen chênh lệch, thực lực chênh lệch, chênh lệch giữa thiên tài cùng phế vật

Một khắc kia, Tưởng Mộc Mộc khát khao trở thành người có thể cùng y sóng vai, người có thể đứng song song với y, nhưng trước đó hai người vẫn không gặp mặt, đã rất lâu Đàm Thu Minh không để ý tới hắn.

Cho nên Tưởng Mộc Mộc bắt đầu thay đổi, để có thể đứng bên cạnh Đàm Thu Minh cùng y sóng vai tác chiến mà bắt đầu thay đổi.

Hắn muốn cải tạo gen cho thân thể mình, tuy nhiên như vậy rất nguy hiểm, cho tới nay mẹ Tưởng Mộc Mộc không muốn để hắn gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, nên cũng không đồng ý để hắn làm phẫu thuật cải tạo gen.

Nhưng là, vì Đàm Thu Minh, Tưởng Mộc Mộc làm.

Phẫu thuật tuy rằng thành công, nhưng cũng không phải trăm phần trăm thành công, còn để lại tai họa ngầm —— tim đau thắt!

Mỗi ngày ít nhất phải chịu đựng một lần, cái đau đó phải gọi là tê tâm liệt phế, khổ không thể tả, có lúc thậm chí phải dùng thuốc có tính kích thích vô cùng mạnh mới có thể ngăn lại, nhưng Tưởng Mộc Mộc cũng không sợ, chỉ cần có thể ở bên cạnh Đàm Thu Minh, hắn làm cái gì cũng nguyện ý.

Hắn cải tạo cấp bậc ghen, cũng ngoài ý muốn có được dị năng thuộc tính hỏa, trải qua thời gian dài tu luyện, càng ngày càng được nhiều người khâm định, rốt cục có thể đứng song song với Đàm Thu Minh, mà Đàm Thu Minh lại ở một khắc kia đem hắn đẩy vào vực sâu không đáy.

Thời điểm Đàm Thu Minh dùng giọng nói lạnh như băng kia nói với hắn “Mộc Mộc, ngươi nhất định phải chết!”, Tưởng Mộc Mộc mới biết mình cho tới bây giờ là ngu xuẩn cỡ nào.

Làm một đại thiếu gia thật tốt lại không làm, hết lần này tới lần khác muốn đi theo Đàm Thu Minh bên ba, ăn gió nằm sương, còn thường vì cái ăn mà phải ở phụ cận đi làm công kiếm tiền, vẫn nghĩ rằng đối phương có một chút tình cảm với hắn, mà không biết rằng Đàm Thu Minh căn bản là không đem hắn để vào trong mắt!

Đôi mắt không chút tình cảm của Đàm Thu Minh vẫn như cũ in sâu trong đầu Tưởng Mộc Mộc vút đi không được, càng nghĩ càng thống khổ.

Tưởng Mộc Mộc không hiểu nổi? Nếu Đàm Thu Minh không thích hắn, tại sao lại tới trêu chọc hắn? Hay thật sự là do chính mình đơn phương tình nguyện, đến chết cũng bám lấy y không tha?

Không, không phải vậy, là Đàm Thu Minh tỏ tình với hắn, nếu không phải Đàm Thu Minh cùng hắn bày tỏ, Tường Mộc Mộc thậm chí sẽ đem tâm ý của mình giấu thật sâu dưới đáy lòng, hắn chưa từng có ý định nói ra, chỉ cần có thể ở xa xa nhìn y không bị y phát hiện là được rồi, khi đó hắn chưa từng nghĩ rằng phải lấy được tình yêu của Đàm Thu Minh, không ngờ Đàm Thu Minh lại cùng hắn tỏ tình.

“Ca ca, rời giường!” Tiếng của Tường Mộc Cận từ ngoài cửa truyền vào, Tường Mộc Mộc quay đầu nhìn đệ đệ nhỏ hơn mình hai tuổi rất là kinh ngạc.

Đệ đệ Tường Mộc Cận tuy rằng chỉ có mười sáu tuổi, cơ mà cấp bậc gien của cậu cùng hắn khác nhau trời vực: cấp bậc hạng nhất, tư chất thân thể ưu việt, là người thừa kế được mọi người thừa nhận, hiện tại đã sắp trưởng thành nên đã có khí khái nam nhân.

Trên khuôn mặt tuấn dật còn mang theo chút ngây thơ, cậu cùng cha đã có mấy phần giống nhau!

Trước đây nếu có thể thì Tường Mộc Mộc luôn tránh cùng đệ đệ gặp mặt xấu hổ, bởi vì hắn luôn bị mọi người đem ra so sánh với đệ đệ, mặc dù từ nhỏ đã là như vậy, nhưng bây giờ càng nhiều hơn, thậm chí có người không thèm nói xấu sau lưng hắn, mà ở ngay trước mặt hắn mắng hắn là “phế vật” nhị thế tổ.

Cho nên hắn muốn chạy trốn còn không kịp, làm sao lại ngủ trong phòng của đệ đệ?

END 2

P/s 1: bạn Mộc chết vì cái tội mê trai ()

P/s 2: anh Cận ơi anh chơi xì tai công túa hay sao mà phòng sơn màu hồng vậy >0 Đăng bởi: admin

3. Chương 3: Tường Mộc Cận

CHƯƠNG 3. TƯỜNG MỘC CẬN

Hiện tại Tường Mộc Mộc trở lại năm mười tám tuổi, thời điểm còn chưa gặp Đàm Thu Minh, đệ đệ của hắn là người thừa kế Tường gia mà cha vô cùng coi trọng.

Tường Mộc Mộc đi theo Đàm Thu Minh ở bên ngoài bốn ba mét nhọc mười năm, hắn một mực đau khổ chống đỡ, vẫn luôn tin tưởng Đàm Thu Minh là yêu hắn, cho nên hắn mới có thể đem tình cảm nhớ nhà da diết chôn giấu thật sâu, không ngờ Đàm Thu Minh cuối cùng vẫn là làm hắn đau lòng.

Nhìn đệ đệ trước mắt vẫn như cũ là khuôn mặt tươi cười, không biết tại sao nội tâm Tường Mộc Mộc đột nhiên mãnh liệt quay cuồng, nhất thời lệ rơi đầy mặt.

Mười năm không gặp, hắn vẫn cảm thấy vô luận mình ở bên ngoài chịu bao nhiêu khổ, gặp bao nhiêu tội cũng không oán trách không hối hận, nhưng dường như cũng không phải như vậy.

Hắn chịu ủy khuất, vẫn là muốn có một người để nói ra, hiện tại đệ đệ hắn đứng ngay trước mặt hắn, hắn lại nói không nên lời.

Tường Mộc Cận nhìn ca ca đột nhiên nghẹn khuất khóc, ba bước cũng thành hai bước đi tới trước mặt hắn, ân cần hỏi han: “Ca ca, anh làm sao vậy? Có phải bị ai bắt nạt không, đừng sợ, có em đây!”

Tường Mộc Mộc lắc đầu một cái, chống lại ánh mắt của Tường Mộc Cận, a quả nhiên là đệ đệ của hắn, đây hết thấy đều không phải đang nằm mơ, hắn thật sự sống lại: “Anh không sao, chẳng qua là rất vui, còn có chút không thoải mái.”

“Chỗ nào không thoải mái?” Tường Mộc Cận bắt đầu kiểm tra bốn phía thân thể Tường Mộc Mộc, rất sợ bỏ qua một chi tiết nào đó.

Thân thể Tường Mộc Mộc bị lật qua lật lại có chút ngứa, nhăn nhó ngượng ngùng nói: “Anh không sao a ha ha ha ha, em đừng lật!”

“Không sao là tốt rồi!” Sắc mặt Tường Mộc Cận hơi có vẻ thất vọng nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường, ý cười đầy mặt lôi kéo tay Tường Mộc Mộc đi ra cửa phòng, nói: “Ca ca, đi thôi! Còn không đi nữa sẽ trễ đó, đừng quên hôm nay là khai giảng nha. ”

Tưởng Mộc Mộc nhìn khuôn mặt tươi cười của Tưởng Mộc Cận, nhìn thế nào cũng cảm thấy đáng yêu, hẳn đã mười năm chưa gặp được Tưởng Mộc Cận rồi, thực khiến người ta hoài niệm.

Có lẽ thật sự là quá lâu chưa gặp người nhà, sau khi Tưởng Mộc Mộc trọng sinh nhìn thấy Tưởng Mộc Cận đầu tiên đột nhiên cảm thấy vô cùng thân thiết, đột nhiên phát giác thì ra hẳn còn có một gia đình như vậy, ngay cả lúc dùng bữa sáng, khuôn mặt khi ăn cơm của cha cũng cảm thấy đặc biệt đáng yêu, Tưởng Mộc Mộc nhìn không được nhìn nhiều mấy lần, trực tiếp khiến Tưởng Trạch Thành ghê tởm một phen: “Lúc ăn cơm đừng có hết nhìn đông tới nhìn tây!”

“Dạ!”

Tưởng Mộc Mộc lại cúi đầu ăn cơm, ánh mắt vẫn như cũ thảnh thơi bay qua chỗ ông, cho đến khi bị mẹ đụng cánh tay một cái, Tưởng Mộc Mộc mới hồi phục tinh thần lại.

Trần Tú Nhã gấp mấy khối bánh bột ngô vào chén Tưởng Mộc Mộc, nói: “Mộc Mộc, đây là mẹ cố ý làm cho con đó, con thích ăn nhất, ăn nhiều một chút! Hôm nay phải đi học, cố gắng bồi bổ thân thể.”

“Dạ, cảm ơn mẹ!” Trời biết hẳn đã bao lâu không được thưởng thức đồ ăn mẹ nấu, ăn đặc biệt có khẩu vị, khiến cho hẳn ăn nhiều hơn hai chén.

Khó được Tưởng Trạch Thành không có nổi giận với hẳn mắng hẳn không nên thân, người một nhà thật ảm áp ăn xong bữa sáng.

Tưởng Mộc Mộc không có dị năng, cho nên không thể sử dụng xe hơi dị năng có thể phi hành trên không trung như mọi người, hẳn chỉ có thể ngồi xe hơi bình thường để quần gia đưa đón.

Kỳ thật, cha hẳn không quá thích cái dạng này, ông luôn có thái độ nghiêm cẩn, đối với mọi chuyện đều cẩn thận, cho tới nay luôn hy vọng mấy đứa con mình có thể sớm từng bước tự lập, giống như Tưởng Mộc Cận từ khi tám tuổi đã bắt đầu chậm rãi tự lập, đều là tự mình giải quyết chuyện của mình, nếu như Tưởng Mộc Mộc cũng có tư chất như vậy hoặc là ghen tốt hơn một chút, tin rằng hẳn cũng đã rất sớm phải tiếp nhận “dạy dỗ” của cha.

Có điều, Tưởng Mộc Mộc còn chưa tiến vào xe đã bị Tưởng Mộc Cận lôi ra, túm vào xe dị năng của cậu, nói với quần gia ngồi trong xe hơi: “Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ đưa đón ca ca, bác không cần tới!”

Lâm quần gia mặc dù cảm thấy không giải thích được, nhưng vẫn khoan thai gật đầu: “Đã biết, nhị thiếu gia! Chúc đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia có hồi ức vườn trường tốt đẹp.”

Tưởng Mộc Cận ngồi ở ghế lái, tay vịn ở kệ bên dùng dị năng để truyền tống, chờ lúc xe khởi động liền hỏi: “Ca ca, anh không giận em chứ?”

Tưởng Mộc Mộc ngẩng đầu nhìn cậu, mê mang nói: “Anh, anh tại sao phải giận Mộc Cận? Anh không có giận!”

Trong trí nhớ của Tưởng Mộc Mộc, hình như cho tới bây giờ hẳn chưa từng tức giận với đệ đệ, thậm chí đến sau này, hẳn đối với đệ đệ đều là vô cùng kính trọng, bởi vì chuyện hẳn không làm được, đệ đệ đều giúp hẳn làm, không biết tại sao đột nhiên Tưởng Mộc Cận lại cho là hẳn giận cậu.

Có điều, cũng bởi vì tình huống như vậy, hẳn từng có một chút tâm tư nhỏ, nhưng là rất nhanh hẳn đã bỏ trốn theo Đàm Thu Minh.

“Nhưng mà, mấy ngày nay anh đều trốn tránh em? Ngay cả nhìn cũng không nhìn em một cái! Em buồn bực muốn chết rồi.” Tưởng Mộc Cận ở trước mặt Tưởng Mộc Mộc thường xuyên làm nũng, cho nên Tưởng Mộc Mộc thường cảm thấy đệ đệ của hẳn rất đáng yêu, cũng vì vậy, Tưởng Mộc Mộc không nhìn thấy được một mặt khác giấu bên dưới bộ mặt tươi cười của Tưởng Mộc Cận.

Tưởng Mộc Mộc nghĩ tới, hẳn bởi vì lời ra tiếng vào của người khác mà bắt đầu trốn tránh Tưởng Mộc Cận, có thể không gặp thì nhất quyết không gặp, sau đó vì sự xuất hiện của Đàm Thu Minh, hẳn càng ít gặp Mộc Cận hơn, ngay cả nói cũng không nói được mấy câu.

Đàm Thu Minh vô cùng ủng hộ cách làm của hẳn, còn một mực trợ giúp hẳn, thực hợp với tâm ý khi đó của Tưởng Mộc Mộc, cho nên sau đó Tưởng Mộc Mộc càng ngày càng gần gũi với Đàm Thu Minh hơn.

Dùng một từ thường dùng để nói chính là: ghen tị! Tưởng Mộc Mộc ghen tị Tưởng Mộc Cận có khả năng, tài hoa hơn người, nên không hề muốn nhìn thấy cậu.

Tưởng Mộc Mộc cúi đầu, bởi vì có loại ý nghĩ này khiến cho hắn cảm thấy xấu hổ, không ngờ mình lại vì một chút tâm tư đó mà xa cách Tưởng Mộc Cận, sau khi gặp Đàm Thu Minh thì càng sâu sắc hơn, bây giờ mới nhận ra cho tới nay người mình tin tưởng luôn là người ngoài, Tưởng Mộc Mộc thấp giọng nói: “Thật xin lỗi, anh chẳng qua là là lỗi của anh!”

“Ca ca đang nói gì vậy?” Tưởng Mộc Cận liếc mắt nhìn nhìn hắn, nhưng cũng chỉ có thể thấy sườn mặt trắng nõn nhu hòa của hắn, không thấy rõ vẻ mặt.

“Không, không có gì!” Tưởng Mộc Mộc nói: ” Đúng rồi! Tại sao anh lại ở trong phòng em, ngay cả đồng phục cũng mặc, anh không nhớ anh có thói quen mặc đồng phục đi ngủ nha.”

Những chuyện lúc trước Tưởng Mộc Mộc vẫn còn nhớ được bảy tám phần, nhưng mấy chi tiết nhỏ thì hắn đã không nhớ rõ nữa, huống chi đầu óc của hắn cũng không tốt cho lắm, chuyện tối hôm qua hoàn toàn không có ấn tượng.

Tưởng Mộc Cận trầm tư một chút, nói: “Ừm..... tối hôm qua ca ca anh bởi vì sắp phải đi học, cho nên vẫn không ngủ được, đến phòng em chơi một lát, liền ngủ! Quần áo cũng không có cởi!”

Tưởng Mộc Cận nói chuyện trước sau mâu thuẫn, Tưởng Mộc Mộc cũng không chú ý tới.

“Là như vậy sao?” Tưởng Mộc Mộc nghi ngờ nói, trước kia hắn có lòng cầu tiến như vậy à, bởi vì sắp đi học nên ngủ không yên? Thôi bỏ đi, dù sao cũng không quan trọng.

“Chính là như vậy!” Tưởng Mộc Cận khẳng định nói, tay trái không tự chủ được lấy điện thoại di động trong túi ra, ảnh chụp trên màn hình chính là bộ dạng Tưởng Mộc Mộc mặc đồng phục ngủ rất ngọt ngào tối hôm qua, vô cùng mê người, có thể là bởi vì ngủ say, đồng phục cũng có chút xốc xếch.

Cậu nhìn ảnh chụp, ở nơi Tưởng Mộc Mộc không chú ý tới, khóe miệng nhếch lên.

END 3 Đăng bởi: admin

4. Chương 4: Học Viện Hoàng Gia

CHƯƠNG 4. HỌC VIỆN HOÀNG GIA

Thời điểm tận thế tiến đến, hơn hai phần ba sinh vật trên địa cầu chết bởi thiên tai.

Nhân loại rất cực nhận ra được tầm quan trọng của tự nhiên, không còn hô khẩu hiệu suông, hô hào mọi người bảo vệ địa cầu nữa, mà là chung tay lại vì mẹ trái đất, trực tiếp dùng hành động.

Không ngờ, vẫn không thể nào thoát khỏi tận thế, tận thế trong lúc bất tri bất giác đã đi đến cuối cùng.

Tầng khí quyển bị phá hư, phóng xạ tăng lên, số sinh vật còn lại vốn không vượt quá một phần ba lại chết thêm một phần lớn, nhưng làm cho người ta ngoài ý muốn chính là hủy diệt như vậy lại tạo nên sự trọng sinh, ghèngh đón một khởi đầu mới.

Phóng xạ khiến người ta tử vong nhưng đồng thời, cũng khiến cho một vài người cùng động vật xảy ra đột biến gen, trong cơ thể xuất hiện một loại gen lạ, nếu như thức tỉnh loại gen này, sẽ có siêu năng lực, bởi vì siêu năng lực hay thay đổi đa dạng, nên sau đó mọi người thống nhất gọi siêu năng lực là dị năng.

Dị năng có nhiều loại thuộc tính, trong đó cơ bản nhất cũng xuất hiện sớm nhất là năm loại: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Theo gen nhân loại tiến bộ, dị năng được nghiên cứu khai phá, tuổi thọ tăng lên, dị năng cũng bắt đầu đa dạng hóa, dần dần xuất hiện nhiều loại thuộc tính hơn như phong, lôi, điện, khí.

Mấy ngàn năm sau, người không có dị năng gần như không tồn tại, cho dù không phải là tư chất tốt nhất, hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ có dị năng, cho dù bẩm sinh không có dị năng thì trong cơ thể cũng không hề thiếu gen dị năng, loại gen này có thể giúp con người kéo dài tuổi thọ thêm khoảng một trăm tuổi.

Có thể nói, tình huống giống Tưởng Mộc Mộc hầu như là không tồn tại, không có gien dị năng, thể chất trở về như nhân loại trước tận thế, tuổi thọ cũng giống như nhân loại trước tận thế, hoàn toàn không phù hợp với thế giới mà dị năng đã phát triển đến đỉnh cao này.

Sau tận thế, những nhà nghiên cứu phát hiện, xác suất phục hồi nhân loại giống như trước tận thế là vô hạn tiếp cận 0, mấy ngàn năm qua không có ai trúng chiêu, mà mấy ngàn năm sau, Tưởng Mộc Mộc lại dính phải.

Nếu không phải vì gia tộc của Tưởng Mộc Mộc khổng lồ, không người nào dám động vào nhà hắn, thì bây giờ Tưởng Mộc Mộc đã nằm trong sở nghiên cứu để cho chuyên gia nghiên cứu cấu tạo thân thể hắn, xem gien của cổ nhân là như thế nào.

Làm một người bình thường, dĩ nhiên Tưởng Mộc Mộc hy vọng được trải qua những ngày bình thường, đời trước bởi vì tình yêu làm đầu óc mê muội, đời này sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa.

Hắn có thể chất của cổ nhân thì thế nào, đó chính là tổ tiên chúng ta đó, ai dám gạt bỏ tồn tại của tổ tiên chứ.

Cho dù không có dị năng, thân thể yếu một chút, tuổi thọ ngắn một chút, hắn rõ ràng vẫn là một con người sống sờ sờ.

Dị năng, sau tận thế không chỉ xuất hiện ở loài người, mà ngay cả động vật cũng có dị năng, thường thì tất cả động vật có dị năng đều sẽ trở nên tàn bạo, càng ngày càng thể hiện ra bản tính dã thú.

Loài người đối với việc nghiên cứu dị năng cho tới bây giờ chưa từng dừng lại, nghiên cứu, học tập, khai phá làm đủ kiểu!

Toàn bộ Thiên triều đều học tập dị năng, học viện hoàng gia chính là một học viện học tập dị năng, tại Thiên triều có địa vị cực kỳ cao.

Vốn là, người giống như Tưởng Mộc Mộc không thể tiến vào học viện hoàng gia, nhưng mà Tưởng gia có tiền lại có địa vị.

Thiên triều ngoại trừ Vương gia (nhà họ Vương) thành lập học viện hoàng gia, thì Tưởng gia có địa vị cao nhất, tiền nhiều nhất, cho nên muốn đem một phế vật vào học viện là chuyện vô cùng dễ dàng.

Chỉ cần Tưởng Mộc Mộc ở trong học viện an an phận phận, thì sẽ không có vấn đề gì lớn.

Dĩ nhiên, Tưởng Mộc Mộc khẳng định là rất an phận, cũng rất có lòng cầu tiến, hắn vô cùng cố gắng học tập, chẳng qua là thành tích không có biện pháp đi lên, vĩnh viễn luôn là một trong những người đứng cuối.

Những người đứng hạng cuối khác cũng không giống hắn, bọn họ đều là con cháu nhà giàu hơn nữa không thích học tập, mà Tưởng Mộc Mộc là bất kể học thế nào cũng không lên được.

Cho nên ở trong nhóm “phế vật sinh” của học viện hoàng gia, Tưởng Mộc Mộc là người an phận nhất.

Chỉ là nếu muốn tiếp tục học ở học viện hoàng gia, lên đại học của học viện mà nói, có tiền có quyền cũng không giải quyết được.

Bởi vì đại học học viện hoàng gia, chủ yếu là nghiên cứu về dị năng, người không có dị năng hoặc người không cách nào thức tỉnh gien dị năng đều không vào được, Tưởng Mộc Mộc không thể làm gì khác hơn là thi đại học khác.

Tưởng Mộc Mộc cất bước, đi tới cửa phòng học của ban mười khối mười hai, lớp này chính là lớp học được gọi là “phế vật sinh”, trong lớp có hơn ba mươi học sinh, đều là bị thầy giáo bỏ qua, mới bị ném vào lớp này.

Đối với người trong lớp mà nói, thì sự tồn tại của Tưởng Mộc Mộc có cũng được mà không có cũng không sao.

Tưởng Mộc Mộc ở trong mắt người ngoài là nhu nhược, âm trầm, hoàn toàn một bộ dạng “ta là phế vật, đừng tới gần ta”, cho nên tự nhiên, bên cạnh Tưởng Mộc Mộc cũng chẳng có ai cả.

Cũng may gia thế của hắn hiển hách, không ai dám đắc tội, còn có một vị đệ đệ ưu tú cường hãn ở trường này, nếu không nhất định sẽ bị bắt nạt, ai bảo hắn luôn toát ra biểu tình “ta rất dễ ăn hiếp” chứ.

Tưởng Mộc Mộc nhớ tới những điều này liền cảm thấy buồn cười, sao lúc đó hắn lại ôn hòa yếu ớt như vậy chứ, chẳng lẽ thật sự định làm phé vật cả đời sao?

Có hai mươi tám năm nhận thức ở đời trước, Tưởng Mộc Mộc chỉ cảm thấy thời trung học mình rất ngu ngốc, đời này hắn sẽ không làm phé vật nữa, cho dù thân thể rất phé vật, nhưng tâm hồn hắn cũng đã trải qua mười năm gian nan khổ luyện kia, sẽ không còn tính khí trẻ con như trước nữa.

Hắn tin tưởng, người chỉ cần chịu bỏ ra thì nhất định sẽ có hồi báo.

Tưởng Mộc Mộc ngẩng đầu ưỡn ngực, chậm rãi nhớ lại vị trí của mình, từ từ đi tới.

Mở máy tính ở bàn cuối cùng lên, tìm đọc tiến độ học tập gần nhất.

Đây là ngày đầu tiên hắn lên lớp mười hai, cho nên rất nhiều chương trình học cũng vừa mới bắt đầu, hoặc là đã kết thúc, đợi cùng ôn tập, một năm này, sẽ vô cùng bận rộn.

Đời trước hắn có thể thi lên đại học, đều dựa vào phương thức giải đề Đàm Thu Minh giao cho hắn, đối với một ít đề thường xuyên gặp phải thì học thuộc lòng, đơn giản dễ hiểu, mới khiến hắn miễn cưỡng thi vào được một trường đại học hạng ba.

Hiện tại hắn mới biết, cái đại học hạng ba đó cho dù là thi rớt cũng có thể đi vào.

Khi đó thật sự là mắt hắn bị mù mới đi tin tưởng Đàm Thu Minh, bây giờ mới hiểu được Đàm Thu Minh dạy cho hắn cái phương thức học tập kia, chẳng qua là đang làm một vài chuyện vô ích thôi.

Hiện tại hắn hoàn toàn nghĩ không ra là Đàm Thu Minh rốt cục có dạy cho hắn thứ gì hữu dụng hay không?

Cũng được, bắt đầu lại một lần nữa đi! Dù sao hắn đã sống lại, hết thảy đều có cơ hội quay đầu, lần này, hắn sẽ không để Đàm Thu Minh lại trở thành gia sư của hắn nữa.

Tưởng Mộc Mộc đã không còn nhớ rõ thời học sinh mình học tập như thế nào nữa, chỉ biết mình vẫn luôn rất cố gắng, cho tới bây giờ không có bỏ một tiết nào, trừ phi tình huống đặc biệt, nếu không hắn vẫn luôn là một học sinh vô cùng tuân thủ nội quy, sẽ không để cho thầy hiệu trưởng lo lắng.

Đời này cũng muốn tiếp tục như vậy sao?

Đời trước không phải đã chứng minh loại phương pháp này là không được sao?

Trong lòng Tưởng Mộc Mộc rối rắm, hắn cũng không biết phương pháp học tập như thế nào mới được xem là hữu hiệu nhất.

Trước kia hắn đều là ghi bút ký, nhưng sau khi Đàm Thu Minh đến bên cạnh, ngay cả bút ký hắn cũng lười ghi, Tưởng Mộc Mộc thở dài: hay là dừng lại cái phương pháp ngu ngốc kia đi!

Mặc dù rất ngu, nhưng cũng có hiệu quả.

Nghiêm túc nghe giáo viên giảng bài, nghiêm túc ghi bút ký đem về nhà ôn tập, luyện tập nhiều lần! Đánh dấu những nội dung không hiểu, tìm thời gian hỏi lại giáo viên, đây là phương pháp trực tiếp nhất bình thường nhất cũng là ngu xuẩn nhất.

Hắn không có bản lĩnh đã gặp qua là không quên được cùng năng lực nhìn một chút là hiểu được của Tưởng Mộc Cận, cũng không có đầu óc thông minh của Đàm Thu Minh, việc hắn có thể làm chính là từng bước từng bước tiến lên, cho dù đến cuối cùng thật sự không thể thành công, hắn cũng không làm chính mình thất vọng.

Sau khi buổi học kết thúc, Tưởng Mộc Mộc vẫn còn ở lại sắp xếp lại nội dung giáo viên đã nói trên lớp, bạn học ngồi trước mặt xoay người lại nói: “Aiz..... bạn Mộc Mộc, nghiêm túc học những thứ này như vậy làm gì, cho dù cố gắng nữa, cậu cũng sẽ không hiểu không phải sao? Phé vật vẫn luôn là phé vật, vĩnh viễn cũng không thành thiên tài được.”

Tướng Mộc Mộc ngược mắt nhìn cậu ta, cũng không tức giận, hẳn sớm đã là phế vật vô dụng nhất trong mắt mọi người, nghe nhiều năm như vậy cũng đã chết lặng! Căn bản là không gây thương tổn được một cọng lông nào của hắn, bọn họ muốn nói cứ nói, Tướng Mộc Mộc cũng không để ý, chỉ lạnh nhạt nói: “Phải không? Tôi cảm thấy, học không hiểu, vẫn tốt hơn là, không học, cái gì cũng không hiểu!”

“Mày...”

“Ca ca!” Tên kia muốn nói thêm gì đó, vừa lúc thấy Tướng Mộc Cận đi tới phòng học bọn họ, lập tức câm miệng.

Học sinh mới cấp 3 Tướng Mộc Cận, là nhân vật phong vân trong trường học, không giống Tướng Mộc Mộc, cậu là thiên tài chân chính.

Rất nhiều người đều không hiểu, tại sao cùng một cha mẹ sinh ra, sự khác biệt lại lớn như vậy, quả thực chính là một trời một vực!

Tướng Mộc Mộc không để ý đến phản ứng của mọi người, nhìn Tướng Mộc Cận nghi hoặc nói: “Mộc Cận, sao em lại tới đây?”

“Tôi đón ca ca, anh không mang em đi tham quan trường sao? Dù gì em cũng chung trường với anh mà! Ca ca là học trưởng nha, học trưởng chiếu cố học đệ, là chuyện phải làm, đúng không?!” Tướng Mộc Cận nhướn nhướn đôi phượng mi xinh đẹp, nhìn Tướng Mộc Mộc.

“À!” Tướng Mộc Mộc gật đầu một cái, học trưởng chiếu cố học đệ là chuyện bình thường, Tướng Mộc Mộc cũng không có hoài nghi, thu thập xong đồ đạc liền mang theo học đệ đi ra khỏi phòng học.

Có điều, học viện hoàng gia có tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông, đại học, Tướng Mộc Mộc vậy mà quên mất, đệ đệ của hắn Tướng Mộc Cận đã học ở học viện hoàng gia từ nhỏ.

Có khi chính là như vậy, Tướng Mộc Cận cố ý ném ra một lời nói trăm ngàn chỗ sơ hở thăm dò chỉ số thông minh của ca ca cậu, kết quả bách phát bách trúng, cũng không biết là ca ca cậu quá tín nhiệm cậu? Hay là thật sự quá ỷ lại vào cậu đây?

Mặc dù ca ca dùng bộ dạng này đối đãi với cậu khiến cậu thật cao hứng, nhưng mà cái bộ dạng này của ca ca khiến cho người ta rất lo lắng nha....

Cậu đã sớm đem mọi nơi trong học viện hoàng gia tìm hiểu đến nhất thanh nhị sở, nhất là khu trung học phổ thông mà ca ca học.

Cho nên toàn bộ quá trình, ánh mắt Tướng Mộc Cận đều ở trên người Tướng Mộc Mộc.

Hình như cậu cũng đã quên mất từ khi nào mình bắt đầu chú ý đến ca ca như vậy rồi.

“Mộc Cận, em có đói bụng không, chúng ta đi ăn trưa đi!” Hai người cùng đi đến căn tin, Tướng Mộc Mộc ngửi được mùi thơm từ nhà ăn bay ra, nhất thời cảm thấy có chút đói bụng.

Dường như hắn có chút hoài niệm căn tin của học viện, cũng không biết đời trước mình bị làm sao? Rõ ràng thức ăn trong căn tin so với đi theo Đàm Thu Minh màn trời chiếu đất ăn lương khô ngon hơn nhiều, hẳn lại hết lần này tới lần khác lựa chọn ăn những thứ lương khô thiếu hụt dinh dưỡng kia.

Tướng Mộc Cận ngẩng đầu nhìn căn tin số một, nói: “Chúng ta đến căn tin số hai đi, ở đó có phòng bao!”

Tướng Mộc Mộc nhìn Tướng Mộc Cận, gật đầu một cái! Có thiên tài bên cạnh, chính là có thể dính được chút ánh sáng nha: “Ừ, được!”

Phòng bao ở căn tin số hai chỉ có khách vip mới có thể vào, mà khách vip của học viện hoàng gia cũng không phải chỉ có tiền là được.

Người có tiền của học viện hoàng gia cho tới bây giờ không hề thiếu, cho nên người có thể vào phòng vip đều là người được học viện trao đặc quyền, nhờ loại đặc quyền này, bọn họ có đãi ngộ khác với học sinh bình thường. Nếu như chỉ có một mình Tướng Mộc Mộc, vô luận như thế nào cũng không thể tiến vào phòng VIP, cơ mà đệ đệ của hắn thì khác.

Từ nhỏ đã được chú ý, cuộc sống của Tưởng Mộc Cận luôn ở trong tầm mắt của mọi người, sự hiện hữu của cậu có thể mang đến lợi ích cho học viện, học viện tự nhiên vô cùng nguyện ý cho cậu đặc quyền.

Cậu là tồn tại để mọi người nhìn lên, vĩnh viễn đều đứng ở nơi cao nhất, trong trí nhớ của Tưởng Mộc Mộc, Tưởng Mộc Cận luôn luôn huy hoàng, đời trước sau khi Tưởng Mộc Cận tiếp quản Tưởng gia, Tưởng gia ngày càng huy hoàng hơn, chẳng qua khi đó Tưởng Mộc Mộc đã rời khỏi Tưởng gia, cho dù muốn gặp đệ đệ mình, cũng chỉ có thể gặp được trên một vài tạp chí mà thôi.

Chính là khi đó Tưởng Mộc Mộc nhìn thấy Tưởng Mộc Cận, trong tạp chí, sách báo hay trên tin tức, Tưởng Mộc Cận nếu không phải là gương mặt âm trầm, thì chính là bày ra nụ cười trầm ổn, trong tươi cười tràn đầy tang thương cùng khổ sở, Tưởng Mộc Mộc rất muốn biết cậu như thế nào? Nhưng cũng không có biện pháp tận mắt nhìn cậu một cái.

Lần này, hẳn nhất định phải nhìn thật kỹ đệ đệ của mình, nhìn xem tại sao cậu lại biến thành bộ dạng kia. Làm một ca ca quan tâm đệ đệ, hẳn nhất định không để cho Mộc Cận toát ra biểu tình đau thương đó lần nữa.

“Ca ca, thất thần làm gì? Gọi thức ăn đi”

Lời của Tưởng Mộc Cận kéo Tưởng Mộc Mộc trở về thực tế, Tưởng Mộc Mộc gạt đầu một cái, cầm thực đơn trên bàn xem, không xong, tất cả đều rất muốn ăn.

Nhưng mà, hẳn không thể chọn nhiều như vậy, lỡ như ăn không hết thì làm sao bây giờ? Bọn họ cũng không thể lãng phí thức ăn!

Thời điểm hẳn đi theo Đàm Thu Minh ở bên ngoài, chính mình cũng học được một thân trù nghệ, biết cách làm mấy món ăn trên thực đơn.

Nhưng ngay cả khi là như vậy, thì vẫn vô cùng muốn ăn.

Tưởng Mộc Cận nhìn bộ dạng của Tưởng Mộc Mộc, cũng biết hẳn đang suy nghĩ gì, cười ra tiếng chọn một đồng món trên thực đơn, Tưởng Mộc Mộc ngơ ngác một món cũng chưa chọn.

Vô cùng ghen ghét nhìn Tưởng Mộc Cận đem thực đơn giao cho phục vụ viên, không nói một câu, chờ lúc thức ăn mang lên hẳn mới phát hiện, Tưởng Mộc Cận chọn tất cả đều là món hẳn thích ăn.

Thịt lợn xào măng, trứng cút xào nấm, canh cá chép nấu rau cần, rau chân vịt xào, trứng sốt cay mười mấy món ăn, tất cả đều là những thứ Tưởng Mộc Mộc thường ăn, không nghĩ tới Tưởng Mộc Cận tất cả đều chú ý, còn chọn nhiều như vậy: “Nhiều thế, có thể ăn hết sao?”

“Yên tâm, ca ca ăn không hết một mình em sẽ giải quyết!”

Lượng cơm của hai đại nam nhân không nhỏ, nhưng thời điểm Tưởng Mộc Mộc ăn vẫn còn dư lại rất nhiều, dĩ nhiên tất cả số còn dư lại này đều là Tưởng Mộc Cận giải quyết, Tưởng Mộc Mộc thật đúng là không biết sức ăn của Mộc Cận lại tốt như vậy, bình thường hẳn ăn ba chén cơm cũng đã là cực hạn rồi.

Ăn cơm trưa xong, Tưởng Mộc Cận giống như có việc phải rời đi trước!

Tưởng Mộc Mộc ghé qua thư viện một lát, hẳn đang tìm sách có liên quan đến võ thuật.

Bất kể ở thời đại nào, có thể đứng trên đỉnh vĩnh viễn đều là cường giả, lấy Mộc Mộc không có dị năng, không thể nào phát triển theo phương hướng này được! Nhưng hẳn không muốn cứ như vậy làm phế vật cả đời, cũng không muốn cải tạo gen để có được dị năng, sau đó khiến cho mình lưu lại di chứng cả đời.

Nghĩ như vậy, hẳn ngược lại nhớ tới mười năm cùng Đàm Thu Minh bốn ba bên ngoài ở đời trước, ngẫu nhiên nghe được từ “võ thuật”.

Khi đó ai cũng lấy dị năng làm chủ, rất ít người để ý đến cái võ thuật này, thậm chí cho rằng nhân loại đã tiến hóa tại sao còn phải học tập cổ nhân lạc hậu chứ? Dị năng mới là kết hợp của tất cả tinh túy, còn võ công chẳng là gì cả.

Kỳ thật, cái thứ võ công này thật đúng là không ai có thể chân chính hiểu rõ, những người hiểu rõ duy nhất chính là người luyện võ hồi xưa, có lời đồn đãi cổ nhân tu luyện võ công tới trình độ nhất định còn có thể kéo dài tuổi thọ, sống lâu hơn người bình thường.

Cơ mà, sau tận thế, võ công gần như đã hoàn toàn biến mất! Ở thời đại mà dị năng hoành hành như hiện nay, thật đúng là tìm không ra người biết võ công.

Tưởng Mộc Mộc cho rằng, võ công chính là đặc biệt tạo ra vì hắc, học võ công không cần gien dị năng, cũng không nhất định phải là người có tư chất ưu việt mới có thể luyện, cho dù người bình thường luyện cũng có thể cường thân kiện thể.

Cho nên, hắc chuẩn bị tiếp cận võ thuật.

END 4

Thịt lợn xào măng

Trứng cút xào nấm

Canh cá chép nấu rau cần

Rau chân vịt xào

Trứng sốt cay

Đăng bởi: admin

5. Chương 5: Võ Công

CHƯƠNG 5. VÕ CÔNG

Võ công là một môn bí thuật.

Ở thời đại mà dị năng hoành hành này, muốn tìm tung tích của võ công chính là khó càng thêm khó.

Tưởng Mộc Mộc không tìm được thứ gì hữu dụng ở thư viện, lên mạng tra lịch sử trước tận thế, vẫn không có phát hiện gì.

Cố gắng nhớ lại những chuyện ở đời trước, võ công chẳng qua chỉ là một từ ngữ tình cờ nghe được.

Khi đó thân thể hắc đã làm phẫu thuật cải tạo gien, dị năng cũng đã sử dụng đến vô cùng thuần thực, cho nên không bỏ ra bao nhiêu tinh lực trên cái thứ võ công này, đi theo Đàm Thu Minh đến nơi đó, không có dừng lại mấy ngày liền rời đi.

Vốn là có thứ muốn lấy ở nơi đó, bởi vì tới trễ một bước, không lấy được gì cả nên đi ngay, ký ức lưu lại trong đầu cũng không phải là quá nhiều.

Loáng thoáng còn nhớ rõ nơi đó gọi là rừng Hắc Thạc!

Mặc dù Tưởng Mộc Mộc vẫn luôn đi theo Đàm Thu Minh, nhưng Tưởng Mộc Mộc cũng không rõ công việc của Đàm Thu Minh là gì, chỉ biết Đàm Thu Minh hình như tìm kiếm những thứ quý hiếm trên thế giới.

Cuộc sống của y tựa hồ là dựa vào những thứ quý hiếm đó, thời điểm có hàng hóa có thể phát lên trong nháy mắt, nếu mấy năm hoặc mấy chục năm không tìm được gì sẽ nghèo khổ vất vả.

Tưởng Mộc Mộc cho tới bây giờ chưa từng nghe y nhắc qua thứ mà y vẫn luôn tìm là cái gì.

Khi đó, Đàm Thu Minh nghe được ở rừng Hắc Thạc có hàng, lập tức mang theo một đám người rầm rầm rộ rộ lên đường.

Nhưng mà cuối cùng hình như không tìm được hàng hóa, hoặc là hàng hóa bị người đoạt đi trước một bước, Đàm Thu Minh tức giận đến hai ba ngày, chỉ có Tưởng Mộc Mộc ở một bên không ngại phiền hà an ủi y.

Tưởng Mộc Mộc rất muốn biết đến tột cùng là thứ gì khiến cho Đàm Thu Minh để ý như vậy, bình thường cho dù không lấy được hàng, uống chút rượu liền giải quyết, lần này vậy mà tức giận lớn đến thế.

Nghĩ như vậy, Tưởng Mộc Mộc cũng muốn đến rừng Hắc Thạc một lần nữa.

Hắn vẫn còn một chút ấn tượng, người ở nơi đó tương đối chất phác, Tưởng Mộc Mộc rất thích bọn họ.

Có lẽ có người sẽ nói bọn họ thực lực lạc hậu, nhưng nhìn kỹ thì thật ra không phải vậy, bọn họ chẳng qua là không thích quá mức dựa vào dị năng hoặc là công nghệ cao thôi. Nhưng nếu có chỗ phải dùng đến khoa học kỹ thuật, bọn họ cũng sẽ không không cần.

Chỉ cần có thể thông qua hai tay hai chân của mình mà hoàn thành, thì sẽ không dùng những công cụ khác, người ở rừng Hắc Thạc chính là như vậy.

Tưởng Mộc Mộc tuy rằng chỉ đi qua một lần, nhưng hắn vẫn rất thích nơi đó, ở đó hắn quen biết một người thường xuyên giúp đỡ hắn, ngoại hiệu là Đại Lang.

Đại Lang là người lớn lên ở rừng Hắc Thạc, làm người thành thật, mặc dù không có dị năng gì, nhưng thân thể cậu ta cũng vô cùng cường tráng.

Mà Tưởng Mộc Mộc chính là từ trong miệng cậu ta nghe được cái từ võ công này.

Võ công nặng ở tu thân dưỡng tính, cường thân kiện thể!

Cũng không giống dị năng có thể có được nhiều loại tuyệt chiêu hoa lệ, đủ loại thuộc tính, võ công chỉ là võ công mà thôi.

Nhưng là, bởi vì gien dị năng đã sớm đem tiềm năng trong thân thể nhân loại phát huy đến cực hạn, cho nên bọn họ đều không thích hợp để luyện võ công.

Hiểu biết của Tưởng Mộc Mộc về võ công cũng chỉ có nhiều đó, những thứ khác không kịp hỏi thăm, hắn vốn còn muốn cùng Đại Lang tìm hiểu rõ hơn một chút, Đàm Thu Minh lại muốn rời đi, hắn cũng chỉ có thể rời đi theo.

Mấy ngày nay, Tưởng Mộc Mộc luôn ở trên mạng tìm kiếm tin tức liên quan tới rừng Hắc Thạc.

Rừng Hắc Thạc nằm trong vùng rừng cận nhiệt đới ở phía đông bắc Thiên triều, khí hậu ẩm áp nhiều mưa, núi cao hùng hậu, cảnh lá xum xuê, người nơi đó sống dưới chân núi hoặc là giữa sườn núi, giữ lại dã tính đặc hữu của rừng rậm.

Tưởng Mộc Mộc cũng chuẩn bị tìm thời gian đến rừng Hắc Thạc gặp Đại Lang một chút, hắn đã trở lại mười năm trước, lúc đó Đại Lang chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, hiện tại Đại Lang có phải vẫn còn là một đứa bé không?

Tưởng Mộc Mộc quá mức đắm chìm trong tin tức về rừng Hắc Thạc, thậm chí Tưởng Mộc Cận đi đến phía sau hắn cũng không biết.

Tưởng Mộc Cận nhìn mấy trang mạng trên màn hình không phải là võ công thì chính là rừng Hắc Thạc, nhất thời nghĩ hoặc nhìn ca ca đang rất nghiêm túc, khóe miệng giương lên nụ cười xấu xa.

Tưởng Mộc Cận ở phía sau từ từ mở hai tay ra, dùng sức một cái đem Tưởng Mộc Mộc ôm vào trong ngực, lớn tiếng lại mang theo ngữ khí làm nũng nói: “Ca ca!”

Tưởng Mộc Mộc đột nhiên bị kinh sợ, làm hắn nhớ lại Đàm Thu Minh thường từ sau lưng đánh lén hắn, Đàm Thu Minh không để ý tới ý nguyện của hắn liền hành động, kích thích toàn thân hắn rét run.

Toàn thân Tưởng Mộc Mộc cứng đờ, Tưởng Mộc Cận nhảy cảm cảm giác được Tưởng Mộc Mộc khác thường, tay buông lỏng một chút nói: “Ca ca?”

Nghe được giọng nói của cậu, Tưởng Mộc Mộc lúc này mới phản ứng kịp, thì ra không phải là Đàm Thu Minh, hắn còn tưởng rằng Đàm Thu Minh khi nào thì chạy đến phòng của hắn chứ, thở phào nhẹ nhõm nói: “A thì ra là em à, Mộc Cận”

“Nếu không thì còn ai nữa? Ca ca anh, không sao chứ?” Tưởng Mộc Cận lo lắng nói, đang suy nghĩ có phải tại mình làm quá mức nên tức giận không, lại phát hiện trong lời nói của Tưởng Mộc Mộc có chỗ đáng ngờ.

“Không có em đột nhiên làm anh sợ muốn chết!” Tưởng Mộc Mộc chột dạ nói: “Có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì thì không thể tới phòng ca ca sao? Ca ca, anh đang xem gì vậy?” Tưởng Mộc Cận không định buông đôi tay đang ôm ca ca ra, tầm mắt dừng trên màn hình.

Tưởng Mộc Cận có chú ý tới, mấy ngày nay, Tưởng Mộc Mộc rất dị thường, hình như đang tra tìm thứ gì đó.

Tưởng Mộc Mộc cũng không có ý định gạt đệ đệ, thuận miệng liền nói: “Võ công!”

Tưởng Mộc Cận kinh ngạc, bắt lấy bả vai Tưởng Mộc Mộc, xoay người để cho hấn mặt đối mặt với cậu, muốn từ trên mặt hấn tìm ra chỗ nào không ổn, sau một lát nói: “Ca ca, anh là nghiêm túc?”

Tưởng Mộc Mộc gật đầu một cái: “Đương nhiên là nghiêm túc.”

Tưởng Mộc Cận thở dài, xem ra Tưởng Mộc Mộc thật sự đã quyết định, có vẻ cũng đã cân nhắc qua, cậu đứng thẳng người nói: “Thì ra là như vậy, võ công à ca ca mấy ngày nay anh đều là đang điều tra cái này sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy sao ca ca không tìm mẹ? Anh quên, ông bà ngoại chính là chuyên môn nghiên cứu về võ công sao!”

“Ai?” Tưởng Mộc Mộc khiếp sợ nhìn Tưởng Mộc Cận, cái này hấn thật đúng là một chút cũng không biết, cho tới bây giờ hấn chưa từng nghe nói ông ngoại bà ngoại nghiên cứu phương diện này: “Bí thuật này không phải là đã thất truyền sao? Như thế nào lại có người nghiên cứu?”

“Mặc dù là bí thuật, nhưng cũng có rất nhiều người để ý tới mà, nếu không sao ca ca lại như ruồi mất đầu ở đây tìm loạn chứ?”

“Anh....” Tưởng Mộc Mộc xấu hổ cúi đầu, trước mặt Tưởng Mộc Cận, hấn đột nhiên nhận ra cho dù mình có hai mươi tám năm kinh nghiệm ở đời trước, cũng vẫn là rất ngu ngốc.

“Được rồi, em cũng không có ý muốn trách ca ca!” Tưởng Mộc Cận nở nụ cười: “Chẳng qua là, ca ca, sau này có chuyện gì có thể cùng em thương lượng trước không? Mặc dù không biết em có thể giúp được hay không, nhưng mà ca ca anh cũng không cần có chuyện liên một mình mình gánh vác, chúng ta không phải là người thân mật khăng khít nhất sao? Anh có thể đừng khách khí như vậy hay không, em sẽ rất thương tâm đó! Hơn nữa, anh cái gì cũng không nói, em”

“Anh biết rồi, Mộc Cận, sau này có chuyện gì cũng sẽ nói trước với em được chưa?” Tưởng Mộc Mộc rất sợ cậu lại bắt đầu lải nhải không ngừng, trước đây hấn phải chịu tội không ít đâu: “Đúng rồi, bây giờ mẹ đang ở nhà sao?”

Tưởng Mộc Mộc cố gắng nói sang chuyện khác, hơn nữa, hấn cũng không phải như ruồi mất đầu tìm loạn, hấn thật sự nghe nói về võ công ở rừng Hắc Thạc, nhưng làm sao hấn có thể nói với Mộc Cận cái này chứ!

Tưởng Mộc Cận cũng không náo loạn nữa, đột nhiên nằm trên giường Tưởng Mộc Mộc nhìn trần nhà nói: “Mẹ với cha đi ra ngoài, tham gia yến hội rồi!”

“Yến hội? Vậy sao em vẫn còn ở đây?” Tưởng Mộc Mộc đi tới mép giường, ngồi bên cạnh Tưởng Mộc Cận, nghi hoặc nhìn cậu.

Phải biết rằng, Tưởng Mộc Cận là người thừa kế Tưởng gia, thường xuyên phải theo cha tham dự đủ loại yến hội, lần này Tưởng Mộc Cận không đi thật sự khiến Tưởng Mộc Mộc giật mình không ít.

Thật ra thì hấn cũng không thích yến hội gì đó, cũng may bởi vì hấn là phế vật, cha không có yêu cầu nghiêm khắc với hấn như vậy, nhưng Tưởng Mộc Cận thì không giống, cậu là người thừa kế mà cha trọng điểm bồi dưỡng.

“Em không phải đã trở về sao? Dù sao cũng đã chào hỏi, ở đó buồn chán muốn chết, vẫn là nơi này của ca ca tốt nhất, thoải mái hơn nhiều!” Tưởng Mộc Cận nhắm mắt lại hưởng thụ một hồi lâu, nói: “Ca ca, tối hôm nay em ngủ ở đây!”

Tướng Mộc Mộc lúc này mới thấy lễ phục dạ hội trên người Tướng Mộc Cận vẫn còn chưa thay ra, trên người còn lưu lại một chút mùi rượu, liền tức giận: “Muốn ngủ cũng phải đi tắm trước một cái, em xem em kia, cả người đều là mùi rượu! Nhanh đi tắm, nếu không không cho phép ngủ!”

“Ca ca, để em ngủ một lát thôi!”

“Bắn chết, mau tắm đi!”

Tướng Mộc Mộc đem Tướng Mộc Cận từ trên giường kéo lên, đẩy cậu vào phòng tắm, đóng cửa, đi ra ngoài.

Lâm quản gia ở trong phòng khách dọn dẹp lại chén trà, thấy Tướng Mộc Mộc đi xuống cung kính nói: “Đại thiếu gia!”

“Mẹ tôi đâu?” Tướng Mộc Mộc nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng ai cả.

“Phu nhân và lão gia còn chưa có trở về!” Lâm quản gia vẫn như cũ rất lễ phép rất cung kính nói.

“Vậy à? Nếu mẹ tôi trở lại, bác cho tôi biết một tiếng! Tôi có việc tìm bà.”

“Đã biết, đại thiếu gia!”

Tướng Mộc Mộc lại đi vào phòng, tắt máy vi tính, đuổi người, cảm giác thật sự có chút mệt mỏi, nằm trên giường rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Tướng Mộc Cận vây quanh khăn tắm, vừa muốn mở miệng liền thấy Tướng Mộc Mộc ngủ say, cúi đầu cười cười.

Tướng Mộc Cận cầm di động trên bàn lên, chụp mấy tấm hình từ mọi góc độ xong lưu lại, mới khoan thai tự nhiên chui vào chăn Tướng Mộc Mộc ngủ, ngay cả áo ngủ cũng không mặc.

Thời điểm cha mẹ Tướng gia trở về, liền nghe Lâm quản gia nói Tướng Mộc Mộc có việc tìm Trần Tú Nhã, Trần Tú Nhã cùng Tướng Trạch Thành liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt nghi hoặc, trong trí nhớ, Mộc Mộc dường như rất ít khi chủ động tìm bọn họ.

Trần Tú Nhã cũng không quản chuyện gì xảy ra, tự mình chạy lên phòng Mộc Mộc, mở cửa ra vừa nhìn

Hai anh em đắp cùng cái chăn, trán tựa vào trán đang ngủ say!

Lời đến bên miệng đột nhiên ngưng lại, mặc dù thật ngạc nhiên khi Tướng Mộc Mộc đột nhiên có chuyện tìm bà, nhưng Trần Tú Nhã cảm thấy hình ảnh giờ phút này càng khó có được hơn, vội vàng lấy điện thoại di động ra từ đằng xa chụp mấy tấm, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tướng Trạch Thành nhìn bà lén lén lút lút xuống lầu, bất mãn nói: “Em đó là đáng vẽ gì vậy, ở nhà mà giống như ăn trộm vậy!”

Trần Tú Nhã ra hiệu dừng lên tiếng, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Tướng Trạch Thành, đem hình mình chụp đưa cho ông nhìn: “Anh xem, thật lâu rồi em không thấy hai đứa bọn nó ngủ cùng nhau! Rất đáng yêu nha, quấy rầy bọn nó sẽ bị sét đánh đó!”

“....”

Tướng Trạch Thành dứt khoát không nói lời nào, nhưng lúc nhìn hình có vẻ như rơi vào trầm tư.

Trần Tú Nhã rất nhanh liền chú ý đến: “Thế nào, lại nghĩ đến hần?”

Tướng Trạch Thành gật đầu một cái, bất đắc dĩ nói: “Nếu như lúc trước anh với hần cũng có thể giống Mộc Mộc cùng Mộc Cận như vậy, có lẽ cũng sẽ không phát sinh nhiều chuyện như thế! Thật may là, bọn nó không có lặp lại con đường của anh.”

“Yên tâm đi! Không có việc gì, lấy Mộc Mộc mà nói, chắc là sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy, anh nghỉ ngơi cho tốt đi, em đi làm canh giải rượu! Hôm nay anh uống cũng không ít”

“Được!” Tướng Trạch Thành gật đầu một cái.

Trần Tú Nhã đứng dậy đi vào phòng bếp

6. Chương 6: Thăm Hỏi

CHƯƠNG 6. THĂM HỎI

“Mộc Cận, là nơi này đúng không!” Tưởng Mộc Mộc ngồi trên ghế phó lái bên cạnh Tưởng Mộc Cận ở trên xe, nhìn ngôi nhà nhỏ nhỏ di động ngoài cửa sổ nói.

Xung quanh nhà nhỏ đều là hoa hoa cỏ cỏ, rất có hương vị xanh hóa, nghe nói bà ngoại thích trồng hoa, cho nên ông ngoại mới xây một ngôi nhà nhỏ ở nơi gần với thiên nhiên này.

Phụ cận nơi này không có ai cả, người bình thường sẽ không có ai đem nhà xây ở giữa sườn núi như ông ngoại bà ngoại!

Hơn nữa, vô công lấy thanh u tĩnh lặng làm chủ, cho nên nơi này rất thích hợp cho ông ngoại bà ngoại ở.

Tưởng Mộc Mộc xuống xe, nhìn cửa lớn chậm chạp không dám đi vào, đứng ngơ ngác.

Tưởng Mộc Cận nhìn ra Tưởng Mộc Mộc khẩn trương, đột nhiên bắt lấy tay Tưởng Mộc Mộc, gật gật đầu, tỏ vẻ an ủi.

“Đừng sợ, có em đây!”

Tưởng Mộc Mộc hít sâu một hơi, mặc cho Tưởng Mộc Cận lôi vào.

Tưởng Mộc Mộc trừ ở nhà được mẹ và đệ đệ coi trọng, thì những người còn lại đều không đem hấn để ở trong mắt, ngay cả ông bà ngoại Tưởng Mộc Mộc cũng giống vậy.

Lần này vì vấn đề vô công không thể không tới thỉnh giáo, Tưởng Mộc Mộc mặc dù sợ, nhưng vẫn là lấy dũng khí tới đây, ngay cả khi hấn rất rõ ràng rằng ông bà ngoại vẫn như cũ sẽ không để ý đến hấn, nhưng mà chỉ cần hấn để ý là được rồi.

Người già mà, đối với đứa nhỏ có khả năng tự nhiên sẽ thương yêu nhiều hơn, nhưng đối với loại phế vật như hấn, thì ngay cả nhìn cũng không muốn!

Nhưng Tưởng Mộc Mộc hiểu rất rõ, cho dù bọn họ có thương yêu Mộc Cận như thế nào đi nữa, thì Mộc Mộc cũng là cháu ngoại của bọn họ, điểm này sẽ không thay đổi.

Chỉ cần hấn quan tâm hai vị lão nhân nhiều hơn, hai người cũng sẽ thay đổi cái nhìn với hấn đi, dù sao hấn cũng đã không còn là Tưởng Mộc Mộc mười bảy mười tám tuổi như trước đó nữa, hấn cảm thấy tâm trí mình đã trở nên thành thục rất nhiều!

Trường bối luôn thích người khác tôn kính họ, cho nên Tưởng Mộc Mộc không muốn như lúc còn bé dùng thái độ đối đãi với người xa lạ mà đối đãi ông bà ngoại, trốn ở một bên không dám lên tiếng, hấn muốn thay đổi quan hệ như vậy, dù sao thì bọn họ chính là người thân của hấn.

Đối lại là lúc bình thường, Tưởng Mộc Mộc chắc là cũng sẽ không để ý, đến thăm ông ngoại bà ngoại thì lúc nào mà chẳng được, nhưng là bây giờ có việc cầu người, không thể không để ý, cho nên hấn lôi kéo Tưởng Mộc Cận cùng đi, Tưởng Mộc Cận là bảo bối trong mắt ông bà ngoại, cũng nhiều thêm được vài phần bảo đảm đúng không!

Trong mắt Tưởng Mộc Mộc, ông bà ngoại tràn đầy cảm giác thần bí. Bọn họ rất ít khi xuất hiện trong tầm mắt người ngoài, cho dù được mời cũng sẽ không tới, thế nào cũng phải để người khác đi tìm họ, nếu không họ tuyệt đối sẽ không đi tìm người ta, ở trong mắt họ, đây là những việc vô cùng phiền toái, mà bọn họ thì vô cùng ghét phiền toái, còn không bằng ở nhà trồng hoa, luyện tập tay chân một chút. Nhưng trong lòng họ vẫn là rất chờ mong có người đến tìm bọn họ. — Thật sự là hai lão nhân cao ngạo lại không được tự nhiên, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy họ không đáng sợ như vậy!

Trí nhớ của Tưởng Mộc Mộc về hai vị lão nhân rất ít, chỉ biết là từ nhỏ cũng chỉ có lúc mừng thọ mới đến đây, đến đây, bị mọi người ném qua một bên, hấn cũng phải vui vẻ như không có việc gì.

Lại nói, tại sao bọn hắn lại tới đây? Cái này phải quay trở lại buổi sáng hai hôm trước.

Buổi sáng lúc Tưởng Mộc Mộc tỉnh lại, hắn cùng Mộc Cận đang ôm nhau, trên người Mộc Cận còn không mặc quần áo, chính mình cũng chỉ mặc bộ đồ ngủ, nếu như bọn họ không phải là anh em, Tưởng Mộc Mộc nhất định sẽ cho là bọn họ có gì đó.

Cơ mà, một chút ấn tượng hắn cũng không có, chỉ nhớ Mộc Cận nói với hắn muốn ngủ ở chỗ này, hắn cũng đồng ý.

Tưởng Mộc Mộc cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao giữa hai anh em bọn họ cũng thường xuyên phát sinh chuyện như vậy, khi còn bé vẫn luôn cùng nhau tắm đó! Tưởng Mộc Mộc đứng dậy cầm lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Tưởng Mộc Cận cũng tỉnh lại, xem thời gian một chút, tùy tiện mặc bộ quần áo, đi ra khỏi phòng.

Vừa ra cửa phòng, ánh mắt Tưởng Mộc Cận trở nên lạnh như băng, Lâm quản gia sáng sớm đã canh giữ ở cửa cung cung kính cúi chào một cái: “Nhị thiếu gia, lão gia đã chờ ở thư phòng!”

“Ừ.” Tưởng Mộc Cận tùy ý đáp lại: “Mẹ tôi đâu?”

“Ở phòng bếp chuẩn bị bữa sáng!”

“Tôi biết rồi!” Tưởng Mộc Cận cũng không trực tiếp đến thư phòng, mà là về phòng mình, ăn mặc chỉnh tề xong mới đi ra.

Rửa mặt, sửa sang lại, mặc quần áo hết thấy động tác như nước chảy mây trôi, liền mạch lưu loát!

Tưởng Mộc Cận làm những chuyện này đã thành thói quen, hoàn toàn không giống một thiếu niên mười sáu tuổi, mà giống như một tướng lĩnh đã có kinh nghiệm sa trường, cho người ta một loại áp bách vô hình, ở gần đó, mấy người hầu đều không dám ngẩng đầu, không tự chủ đứng ở xa xa.

Cậu làm sao lại là đứa trẻ làm nũng trước mặt Tưởng Mộc Mộc chứ, đã sớm lớn lên thành một người tài giỏi rồi.

Lâm quản gia mang Tưởng Mộc Cận đến thư phòng, sau đó quay lại giúp sắp xếp bữa sáng.

Những lúc thế này, lão gia luôn có chuyện quan trọng muốn cùng nhị thiếu gia thương thảo, mặc dù Tưởng Mộc Cận chỉ có mười sáu tuổi, nhưng cậu đã sớm đoạt được một vị trí trong công ty Tưởng gia.

Chỉ là bởi vì cậu còn quá trẻ, cũng mới vừa tiếp xúc công ty, thường thường có một ít đề nghị không được xem trọng, thiếu người ủng hộ, nhưng cái này cũng không thể gạt bỏ tài năng của cậu.

Tưởng Mộc Cận đã sớm biết sẽ có phản ứng như thế, cậu cũng không vội vàng, muốn trở thành người thừa kế Tưởng gia cũng không phải đơn giản như vậy.

Một đề nghị không được coi trọng, hai đề nghị không được coi trọng, chờ họ chậm rãi đem những thứ này tập hợp lại, chậm rãi hiểu rõ, chậm rãi tiếp nhậnvào lúc đưa ra đề nghị kế tiếp đã bắt đầu xuất hiện người gật đầu.

Có chút đáp lại, chuyện kế tiếp cũng sẽ bắt đầu từ từ thay đổi, Tưởng Mộc Cận chính là từng bước từng bước đi lên như vậy, dần dần trở thành quân sự quan trọng trong công ty, không ai dám vì cậu trẻ tuổi mà xem thường cậu nữa.

Tưởng Mộc Cận vào thư phòng, nhìn phụ thân đang ngồi đứng đắn nghiêm chỉnh, nhàn nhạt nói: “Cha!”

Tưởng Trạch Thành không liếc cậu một cái, tay vẫn như cũ sửa sang lại văn kiện trên bàn, trong miệng lại nói: “Gần đây người chơi đùa quá nhiều!”

“.....”

“Trong vòng một tuần, trở lại công ty!”

“Đã biết!”

“.....”

“.....”

“Đi ra ngoài đi!” Tưởng Trạch Thành khoát khoát tay.

“Dạ!” Tưởng Mộc Cận xoay người nhẹ nhàng đi ra.

Tưởng Trạch Thành nhìn bóng lưng Tưởng Mộc Cận, có lúc thực cảm thấy mình quá mức nghiêm khắc, mới đem con trai dạy thành như vậy, hai người gặp mặt luôn chỉ có vài câu như thế, trừ phi có chuyện quan trọng, nếu không hai người đứng cùng một chỗ tuyệt đối sẽ không vượt quá một phút, cho dù có chuyện quan trọng đi nữa, thì bình thường cũng sẽ không vượt quá một phút, có chuyện gì thì ông phân phó, Tưởng Mộc Cận làm, sau đó nói chuyện kết thúc!

Khó trách tôi hôm qua ở trên giường Trần Tú Nhã lại nói ông muộn tao, ông đúng thật là rất muộn tao.

“Còn có, cha” Tưởng Mộc Cận đột nhiên dừng bước, quay lại cửa phòng lần nữa.

Tưởng Trạch Thành một trận vui mừng, nhưng là cũng không có biểu hiện ra, ngữ khí vẫn nghiêm túc như cũ: “Chuyện gì?”

“Ca ca.”

“Được rồi được rồi!” Tưởng Trạch Thành hơi thất vọng cúi đầu, ngoài mặt thoát nhìn cũng không có gì khác biệt, ngay cả Tưởng Mộc Cận cũng nhìn không ra tâm tình của ông.

Rõ ràng lúc đối mặt với những người khác trong công ty, Tưởng Mộc Cận có thể vững vàng nắm bắt bọn họ, nhưng mà lúc đối mặt với phụ thân, giống như vĩnh viễn có một cái rãnh sâu không thể nào vượt qua, khoảng cách gần như vậy, nhưng cũng xa xôi như vậy.

Nhận được đồng ý của phụ thân Tưởng Mộc Cận liền rời khỏi phòng, rất nhanh liền thấy ca ca từ trong phòng đi ra, đã mặc quần áo chỉnh tề.

Tưởng Mộc Mộc thấy Tưởng Mộc Cận sáng sớm ăn mặc nghiêm trang, có vẻ như không phải đi học, cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng thấy Tưởng Mộc Cận gương mặt tươi cười đi về phía hắn, hắn cũng không có suy nghĩ nhiều .

Lúc ăn sáng, Tưởng Mộc Mộc nói với mẫu thân chuyện đến thăm ông bà ngoại, Trần Tú Nhã đồng ý .

Mặc dù không hiểu tại sao Tưởng Mộc Mộc đột nhiên muốn gặp ông bà ngoại, nhưng Trần Tú Nhã vẫn là hy vọng Tưởng Mộc Mộc có thể cùng cha mẹ bà hiểu nhau nhiều hơn, làm tốt quan hệ, nếu không mỗi lần đi mừng thọ, Tưởng Mộc Mộc luôn bị ném ở một bên .

Bà rất nhanh chóng gọi điện thoại cho cha mẹ, sau đó liền nói với Mộc Mộc cuối tuần có thể đi.

Cho nên, hôm nay Tưởng Mộc Mộc cùng Tưởng Mộc Cận hai người tới ngôi nhà nhỏ giữa sườn núi này.

Tưởng Mộc Cận lôi kéo tay Tưởng Mộc Mộc, nhấn chuông cửa.

END 6 Đăng bởi: admin

7. Chương 7: Trần Gia

CHƯƠNG 7. TRẦN GIA

Hai vị lão nhân Trần gia đã hơn tám mươi tuổi, nhưng thoát nhìn không hề già chút nào.

Nơi này, tuổi thọ của nhân loại gần như trên hai trăm tuổi, ngay cả khi đã bảy tám chục tuổi, thoát nhìn vẫn còn rất trẻ, tựa như thanh niên chỉ mới hai mươi mấy.

Hơn nữa, vì hai người thường xuyên tu luyện, thân thể rất khỏe mạnh, không nghe nói qua có bệnh đau gì, Tưởng Mộc Mộc cũng rất kinh ngạc! Hai người họ một chút cũng không giống người đã già!

Hai người đứng chung một chỗ, nhìn tựa như vợ chồng mới cưới, ân ái khiến người bên ngoài buồn nôn muốn chết.

Tướng Mộc Mộc vẫn luôn biết, ông bà ngoại rất ân ái, lúc trước hai người có thể đến với nhau, cũng đã phải trải qua sóng gió.

Chuyện trước kia của ông ngoại cùng bà ngoại tạm thời không nói đến, bọn họ cũng sẽ không nhắc tới, bởi vì sau khi cưới họ vẫn luôn rất hạnh phúc.

Ông ngoại đã sớm không còn là lão tổng công ty, sớm đem hết thầy giao cho con cả Trần Tường Hòa, còn mình thì làm chủ tịch trên danh nghĩa, không có chuyện cực kỳ quan trọng cần ông ra mặt, ông tuyệt đối sẽ không ra mặt. Mang theo vợ lên núi hưởng thụ cuộc sống, vô cùng tự tại.

Ông và bà ngoại tổng cộng sinh ba đứa con, con cả Trần Tường Hòa, mẫu thân Trần Tú Nhã đứng hàng thứ hai, thứ ba chính là con út Trần Á Lâm.

Trần Tường Hòa sau khi ông ngoại lui về phía sau đã lên làm lão tổng công ty, Trần Tú Nhã làm một quý phu nhân, mà Trần Á Lâm thì cả ngày không có chuyện gì làm, gã xem như là lão lai đắc tử, năm nay hình như còn chưa tới ba mươi tuổi.

*Lão lai đắc tử: già rồi mới có con, ý nói là ông bà ngoại sinh Trần Á Lâm lúc đã lớn tuổi

Trần Á Lâm hiện tại mỗi ngày chỉ biết ở bên ngoài ăn chơi đàng ***, cũng không kết hôn, ông ngoại đã sớm buông tay mặc kệ.

Hai vị lão nhân mấy ngày trước cũng đã nghe Trần Tú Nhã nhắc qua việc Tướng Mộc Mộc cùng Tướng Mộc Cận muốn tới thăm bọn họ, cho nên đã ở trong phòng khách chờ từ sớm.

Ngay lúc Tướng Mộc Cận ấn vang chuông cửa bà ngoại liền tự mình ra đón bọn họ.

Tướng Mộc Mộc vốn là có chút khấn trương, trong trí nhớ hình như hẳn cũng không có nói chuyện nhiều với ông bà ngoại, trước mắt cũng không biết nên làm cái gì mới phải, nếu gặp mặt thì phải chào hỏi như thế nào?

“Đừng sợ, ông ngoại bà ngoại thật ra rất dễ gần.” Tướng Mộc Cận ngựa quen đường cũ dẫn dắt Tướng Mộc Mộc, nhìn qua cứ như cậu mới là ca ca, Tướng Mộc Mộc là đệ đệ.

Nhìn chiều cao cùng thể lực, năng lực của hai người mà nói, Tướng Mộc Mộc đúng là không bì nổi Tướng Mộc Cận.

Tướng Mộc Mộc cũng sẽ không vì vậy mà cảm thấy mất thể diện, dù sao từ rất lâu trước đây đã là cái dạng này rồi.

Khi còn bé sau lưng luôn có một đệ đệ đáng yêu ở bên người xoay tới xoay lui, còn không ngừng mở cái miệng nhỏ nhắn phẫn nộ kêu lên “ca ca, ca ca”, Tướng Mộc Mộc cảm thấy tốt vô cùng, hận không thể đem tất cả tình yêu đều cho cậu, chỉ để nghe cậu kêu một tiếng “ca ca!”

Theo tuổi tác ngày càng tăng lên của hai người, chênh lệch giữa Tướng Mộc Mộc cùng Tướng Mộc Cận càng lúc càng lớn, dần dần, Tướng Mộc Cận đã không còn cần sự nâng niu của Tướng Mộc Mộc nữa, chậm rãi trưởng thành thành một người thừa kế xuất sắc.

Gia tộc chú ý tới cậu ngày càng nhiều, Tướng Mộc Mộc liền bị mọi người ném ở một bên, nhưng chỉ cần nghe được đệ đệ gọi một tiếng “ca ca”, tựa hồ hết thảy đều trở nên không quan trọng nữa.

Huấn luyện của Tướng Mộc Cận bắt đầu từ năm tám tuổi, lúc mới bắt đầu, Mộc Cận về đến nhà thường xuyên đã mệt đến nằm sấp, lại phải giữ dáng vẻ trấn định trước mặt cha, Tướng Mộc Mộc không thể làm gì khác hơn là ở nơi mọi người nhìn không thấy giúp đỡ Mộc Cận; có khi, Mộc Cận phải ở trong mật thất hai ba ngày không được đi ra, thậm chí không có đồ ăn, đói đến không còn hình dáng, Tướng Mộc Mộc đành phải tự mình đưa cơm cho cậu, hẳn thật sự không đành lòng nhìn đệ đệ khó chịu.

Lại nói dù thế nào đi nữa, thì đệ đệ còn nhỏ lại phải nhận huấn luyện như vậy, quá tàn khốc!

Dần dần, tình cảnh của đệ đệ càng ngày càng tốt, thậm chí trở thành người có tiếng nói nhất trong nhà, trong lúc lơ đãng, Tướng Mộc Cận liền biến thành một sự tồn tại giống như “ca ca”, còn ca ca chân chính thì vẫn là bộ dạng u mê ngu ngốc như cũ.

Những chuyện Tưởng Mộc Mộc không thể giải quyết, vào tay Tưởng Mộc Cận đều trở nên vô cùng đơn giản, cho nên lời nói của Tưởng Mộc Cận hiện tại giống như thánh chỉ, Tưởng Mộc Mộc tin tưởng không chút nghi ngờ.

Tưởng Mộc Mộc gạt đầu một cái, cửa chậm rãi mở ra, hai người “trung niên” được giáo dưỡng vô cùng tốt từ bên trong đi ra! Một là bà ngoại hần, một người còn lại là người giúp việc của bọn họ dì Các.

“Bà ngoại!” Tưởng Mộc Cận lễ phép kêu một tiếng.

Dì Các đứng một bên dáng vẻ trấn định, còn bà ngoại thì vẻ mặt tươi cười hòa ái kéo tay Tưởng Mộc Cận, bà ngoại mặc quần áo ở nhà, một chút cũng không thấy già: “Mộc Cận à, Mộc Mộc cũng tới, nhanh vào đi!”

Tưởng Mộc Mộc vẫn là rất khản trương, cố gắng nặn ra tiếng: “.....Chào bà ngoại!”

Hần cũng không biết mình trước kia rốt cuộc là tại sao, bất kỳ lúc nào đối mặt với hai vị lão nhân, cũng sẽ nói không ra lời, cơ mà bây giờ đã nói ra được, cảm giác giống như cũng không có gì khó khăn lắm: “Bà ngoại, đây là.....qua con cùng Mộc Cận tặng bà ngoại với ông ngoại!”

Ngô Mẫn nhìn nhìn Tưởng Mộc Mộc, phát hiện ánh mắt hần giống như có gì đó thay đổi, bà thấp giọng cười cười: “Vào đi!”

Tưởng Mộc Mộc đem quà giao cho dì Các ở bên cạnh, đi theo sau vào nhà, ông ngoại Trần Cốc Bằng đã ngồi trên ghế sa lon uống trà.

Bọn họ còn chưa nói được gì chưa uống được miếng nước trà, đã nghe tiếng xe thắng gấp ở ngoài cửa, sau đó có người la lớn: “Ông già, cho tôi mượn tiền!”

Tưởng Mộc Mộc vừa nghe giọng nói có từ tính rất êm tai lại phát ra ngữ khí tục tằng cực kỳ không hòa hợp này, lập tức đoán được người nợ có lẽ là cậu ba Trần Á Lâm của hần.

Trong mắt cha mẹ thì Trần Á Lâm đã là phế vật gần giống như Tưởng Mộc Mộc, nhưng Tưởng Mộc Mộc vẫn tốt hơn gã nhiều, hần phế vật là bởi vì gien không tốt, trời sinh tư chất kém, nhưng hần vẫn rất cố gắng tiến lên, mặc dù không có thành tích gì, nhưng chung quy cũng tốt hơn Trần Á Lâm nhiều.

Trần Cốc Bằng cùng Ngô Mẫn cũng không phải là ghét cháu trai lớn Tưởng Mộc Mộc, chẳng qua là Tưởng Mộc Mộc từ trước đến giờ trầm mặc ít nói, bộ dạng yếu đuối, bọn họ cũng không biết phải trò chuyện với hần như thế nào, rất sợ không cẩn thận liền tổn thương hần.

Nhưng mà, bọn họ lại thật sự thống hận thằng con trai không nên thân, Trần Á Lâm tư chất ưu tú, gien dị năng cũng xem như tương đối xuất sắc, nhưng cả ngày gã chỉ biết có ăn uống vui đùa, đối với hết thảy ở nhà đều mặc kệ không để ý, không có tiền liền về nhà đòi, có tiền thì lại tùy ý tiêu xài, hai lão trên cơ bản không ôm bất kỳ tin tưởng gì với gã.

Trần Á Lâm đi vào, kinh ngạc nói: “Ai nha, hiếm khi có khách nha ha ha”

“Mày tới làm cái gì?!” Trần Cốc Bằng tức giận nói, ông biết con trai mình không nên thân, vốn là cố ý dời đến nơi này cách bọn nó xa xa, kết quả ông ở nơi này rồi mà còn tới tìm ông đòi tiền, không phải là đã nói nếu muốn tiền, trực tiếp tìm anh cả sao?

Lại nói, nó cũng đã lớn như vậy, còn suốt ngày đòi tiền ở nhà, cũng không xấu hổ! Con lớn của họ từ lúc mười lăm tuổi đã tự ra ngoài kiếm tiền rồi.

Trần Á Lâm cũng không để ý, nói thẳng: “Anh cả không cho tôi tiền xài, tôi cũng chỉ có thể tìm cha mẹ hắc hắc, nếu Mộc Mộc cùng Mộc Cận đều ở đây, Mộc Mộc à..... cho cậu mượn một ít tiền xài đi.....”

Trần Á Lâm rất nhanh ngồi bên cạnh Tưởng Mộc Mộc, gã vô cùng hiểu rõ cháu mình, Tưởng Mộc Cận không thể đùa giỡn được, nếu như mình đùa giỡn nó, kết quả rất có thể còn bị nó đùa ngược lại, vậy nên dứt khoát liền đùa giỡn đùa giỡn cái phế vật này đi.

Tưởng Mộc Mộc kinh ngạc nhìn gã, trên người hần cũng không có mang tiền gì nhiều, trước đó bởi vì mua quà tương đối quý trọng nên đã dùng hết bảy tám phần: “Vậy cậu muốn bao nhiêu?”

Lúc Tường Mộc Mộc nói ra những lời này thật muốn cho mình một cái tát, như thế nào trong lúc lơ đãng lại nói như vậy? Lập tức sửa lời: “Thật ra thì, trên người con cũng không có nhiều tiền, chỉ còn lại có mấy trăm đồng!”

Hắn nói là sự thật, cũng là uyển chuyển từ chối.

Trần Á Lâm vốn là rất kinh ngạc Tường Mộc Mộc lại nói chuyện với gã như vậy, nhưng câu phía sau kia làm gã mất hứng, khinh thường khoát tay một cái nói: “Hừ phé vật quả nhiên không có tiền”

Trần Cốc Bằng mất hứng, thật vất vả Mộc Mộc mới đến thăm bọn họ, còn nói chuyện với họ, Trần Á Lâm vừa tới cư nhiên liền nói như vậy, đây không phải rõ ràng là khiến bọn họ khó xử sao? Ngay cả tiền cho con trai cũng không có: “Á Lâm, mày cầm miệng cho tao!”

Trần Á Lâm bĩu môi, tìm một chỗ trống ngồi xuống, hai chân bắt chéo gác trên bàn, một thân tư thế “ta rất phóng đãng”.

Tường Mộc Cận ở một bên lẳng lặng nhìn, cũng không nói chuyện, chỉ cần ca ca nhà mình không có chuyện gì thì cậu sẽ không định nhúng tay vào chuyện của ông ngoại.

Trần Cốc Bằng liếc Trần Á Lâm một cái, giận mà không chỗ phát tiết, đứng lên nói: “Á Lâm, vào thư phòng với tao!”

Trần Á Lâm lé mắt nhìn Trần Cốc Bằng một chút, chống lại ánh mắt tức giận của ông, chính là vô vị nhún nhún vai: “Đi thì đi chứ, ai sợ ai! Hừ.....”

END 7

P/s: cứ tưởng tượng ông bà ngoại Mộc Mộc mang “cái mặt của học sinh, mà cái tuổi của phụ huynh”, thiệt là chịu hông nổi () Đăng bởi: admin

8. Chương 8: Hòa Hoãn

CHƯƠNG 8. HÒA HOÃN

Nói nửa câu không hợp ý, Trần Á Lâm cùng Trần Cốc Bằng hoàn toàn không định thương lượng nữa, đều nhìn đối phương không vừa mắt, rất nhanh liền đánh nhau.

Đối với Trần Á Lâm mà nói, Trần Cốc Bằng ngoại trừ là cha của gã, thì không có chỗ nào đáng để thương thảo hết, hai mươi tám năm qua gã luôn bị ép tới gắt gao, tất cả chỗ tốt đều dành cho đại ca với nhị tỷ, địa vị của gã vĩnh viễn là ở cuối cùng.

Mà Trần Cốc Bằng, ông cũng không muốn rảnh rỗi đi quản những chuyện vặt vãnh này, trong nhà anh chị em bọn họ đâu tới đâu lui ông cũng không phải là không biết, chẳng qua là lười quản, ông luôn cảm thấy người trẻ tuổi xúc động một chút không có vấn đề gì cả, làm sao biết được Trần Á Lâm xúc động lại trở thành cơn đồ, còn thu đàn em, một chút cũng không cho hai lão già bọn họ mặt mũi.

Cái này còn không nói, cư nhiên lấy tiền của công ty tự mình đầu tư bất động sản, lại thua tiền, thiếu nợ người ta, tội đàn em đều chạy trốn hết, khó trách Trần Tường Hòa không cho tiền gã, bởi vì gã chiếm của công ty số tiền không nhỏ, khiến cho công ty gặp nguy cơ tài chính.

Trần Tường Hòa cũng không nói cho ông biết, là bởi vì không muốn để ông lo lắng, trước mắt thằng con út không nên thân này vừa mới tùy tiện nói ra, cứ như tiền đó vốn dĩ là của nó vậy, quả nhiên là khi còn bé đã chiều hư nó rồi.

Nhìn Trần Á Lâm mặt ngoài đạo mạo, vậy mà cử chỉ việc làm giống hệt như cơn đồ. Nếu như chính gã không nói ra, Trần Cốc Bằng thật đúng là không biết công ty xảy ra chuyện như vậy.

“Đồ vô liêm sỉ, mày có biết mày đã làm gì không?” Nghĩ đến tâm huyết cả đời của tổ tiên thiếu chút nữa đã hủy trong tay thằng con mất nết này, Trần Cốc Bằng giận đến thở không nổi. Trục tiếp cho gã một gậy!

Sức lực của ông không nhỏ, bản thân cũng là dị năng giả cấp chín, một gậy này đánh xuống, Trần Á Lâm không mất đi nửa cái mạng, lại đụng vào trên vách tường rơi xuống, lăn dưới đất ho khan không ngừng,

cũng may gã cũng là dị năng giả cấp năm, còn không có yếu ớt như vậy, tuyệt đối không nhận thua nói: “Dù sao, dù sao ở trong mắt của ông cũng chỉ có đại ca với nhị tỷ! Tôi làm cái gì, ông có từng để ý sao? Bây giờ công ty xảy ra chuyện, liền đem tất cả mọi chuyện đều đổ lên đầu tôi!”

Lại nói, Trần Á Lâm cũng không muốn công ty lâm vào nguy cơ, làm sao biết được chỉ lấy một chút tiền như vậy, tập đoàn Trần thị liền lâm vào nguy cơ đầu.

“Mày còn có mặt mũi mà nói!” Trần Cốc Bằng giơ quả trứng lên, tính cho gã thêm một gậy.

Ba người ở bên dưới nghe được tiếng động cũng đi lên đây.

Phải biết Trần Cốc Bằng nổi giận lên chính là lực thân không nhận, để ông đánh như vậy nữa, Trần Á Lâm không chết cũng bị thương. Con mình dù không nên thân như thế nào đi nữa, vẫn là con mình, Ngô Mẫn không có khả năng nhìn con trai mình xảy ra chuyện, lập tức tiến lên ngăn cản: “Đừng đánh nữa, lại đánh nữa con trai còn không bị ông đánh chết!”

Ngô Mẫn chắn trước mặt con trai, đem Trần Á Lâm bảo vệ ở sau lưng, quay đầu nói với gã: “Còn không đi mau, con thật sự muốn bị cha con đánh sao?”

“Nhưng tôi tới để.....” mượn tiền! Gã không nói được, bởi vì cha gã thật sự tức giận, Trần Á Lâm không muốn chọc giận ông nữa, tức giận đi ra ngoài, rời khỏi Trần gia.

“Đều là, đều là bị bà chiều hư!” Trần Cốc Bằng nhìn Trần Á Lâm đi ra ngoài, nhìn nhìn lại Ngô Mẫn, cũng không dám lớn tiếng ồn ào làm bà sợ: “Tôi đã sớm nói đừng có cưng chiều nó quá, bà chính là quá hiền lành, đem nó chiều tới mức như vậy!”

“Rồi rồi rồi, đều tại tôi, đều tại tôi, được rồi không tức giận đừng nóng giận!”

Trần Cốc Bằng được Ngô Mẫn khuyên, cũng không còn quá tức giận nữa!

Bởi vì ông biết, công ty xuất hiện nguy cơ tài chính cũng không phải thật sự do số tiền Trần Á Lâm lấy, Trần Á Lâm tham ô công quỹ nhìn thì rất nhiều, nhưng thật ra cũng chỉ là một số lượng nhỏ thôi, không tạo thành uy hiếp, tập đoàn Trần thị lâm vào nguy cơ nhất định là xảy ra chuyện gì đó, Trần Tường Hòa chưa nói cho ông biết có nghĩa là hẳn đã có biện pháp giải quyết.

Chẳng qua là ông muốn nhân cơ hội này dạy dỗ thật tốt cái tên phá của này thôi: “Được rồi, buổi tối bà gọi A Hòa trở lại cùng nhau ăn cơm! Mộc Mộc cùng Mộc Cận tối nay ở lại đây đi! Đợi ta bảo dì Các dọn dẹp phòng một chút là được, để các người nhìn thấy bộ dáng này, thật đúng là mất thể diện”

“Được, tôi biết rồi! Tôi đi báo cho nó ngay.” Ngô Mẫn nói xong đi ra ngoài, bà biết Trần Cốc Bằng khẳng định đang suy nghĩ chuyện của công ty, cũng không quấy rầy.

Tướng Mộc Mộc cùng Tướng Mộc Cận gật đầu một cái, cũng không dám nói thêm gì nữa, dù sao thì đây không phải vấn đề bọn hắn có thể giải quyết, cho nên đi theo Ngô Mẫn ra phòng khách, việc có liên quan đến vô công cũng không dám nói một chữ.

Lúc cơm tối, Trần Tường Hòa quả nhiên đúng giờ trở về.

Khác với Trần Á Lâm, Trần Á Lâm một thân phóng túng, gầy trơ xương như que củi, nhưng không hề thiếu mỹ cảm, nếu xem nhẹ hơi thở còn đồ trên người gã, thì gã thật đúng là một mỹ nam tử hiếm có; còn Trần Tường Hòa thì lại là một thân anh tuấn, anh tuấn tiêu sái, xương cốt cũng rất to lớn, nếu đem Trần Á Lâm ra so sánh với hắn, thì chính là một con bạch trảm kê.

Trần Tường Hòa cởi áo khoác, bộ dạng tao nhã, lễ phép nói: “Cha, mẹ!”

Tướng Mộc Mộc cùng Tướng Mộc Cận đứng lên, cùng chào hắn: “Bác hai!”

Trần Tường Hòa hơn bốn mươi tuổi thoát nhìn đúng là rất trẻ, thanh niên chính trực tài giỏi đẹp trai, nhìn thấy Tướng Mộc Mộc cùng Tướng Mộc Cận, nói: “Mộc Mộc cùng Mộc Cận cũng tới, ngồi đi!”

Trên bàn ăn, vẫn luôn thực yên tĩnh, hay nói là thực áp lực, trải qua chuyện của Trần Á Lâm, tất cả mọi người đều tự giác không nói lời nào.

Chỉ có thể nghe được tiếng đũa cùng chén cơm va chạm vào nhau, cùng với tiếng ăn cơm.

Ăn xong bữa tối đầy áp lực, Trần Tường Hòa bị cha gọi vào thư phòng, Tường Mộc Mộc cùng Tường Mộc Cận ở phòng khách chơi bài với Ngô Mẫn.

Tường Mộc Mộc còn đang suy nghĩ phải nói với họ về chuyện võ công như thế nào, chợt nghe dì Các nói với Tường Mộc Cận: “Mộc Cận thiếu gia, lão gia mời cậu đến thư phòng một chuyện!”

Tường Mộc Cận nhìn Tường Mộc Mộc, lại nhìn bà ngoại một cái, gật đầu cười cười, đứng lên đi theo.

Rất nhanh trong phòng khách cũng chỉ còn hai người Tường Mộc Mộc cùng Ngô Mẫn, không khí rất quái dị.

Tường Mộc Mộc vốn không phải người nói nhiều, trước đó vẫn luôn có Tường Mộc Cận ở một bên tạo không khí, hiện tại cậu vừa đi, ngược lại trở nên quái dị vô cùng.

Ngô Mẫn cũng không thích cái dạng này, nhìn Tường Mộc Mộc xoay xoay nhãn nhó, một câu cũng nói không nên lời, thật lòng cảm thấy hai anh em này đúng là hoàn toàn khác nhau. Không chỉ là tư chất thân thể không giống nhau, ngay cả diện mạo tính tình cũng không giống.

Tường Mộc Mộc nhìn thế nào cũng thấy là người trầm tính, bộ dạng giống mẹ hắn, làn da trắng nõn, thân hình cũng có vẻ mềm mại, mà Tường Mộc Cận thì lại là trầm ổn lớn mật, còn là thiếu niên cũng đã có mấy phần tương tự Tường Trạch Thành, bọn họ đều tin rằng, Tường Mộc Cận sẽ là Tường Trạch Thành thứ hai.

“Mộc Mộc à, sao đột nhiên con lại muốn đến thăm ông bà ngoại vậy?” Ngô Mẫn thử nói chuyện.

Bà cũng nghe Tường Mộc Cận nói, là Tường Mộc Mộc chủ động muốn tới thăm bọn họ, điều này làm cho bọn họ kinh ngạc một trận, cháu ngoại lớn của họ khi nào thì thông suốt vậy? Nhưng cũng không có để ý.

Tường Mộc Mộc nhìn Ngô Mẫn, vẫn là nói ra: “Con, con nghe nói ông ngoại bà ngoại có nghiên cứu về võ thuật”

“Mộc Mộc có hứng thú với cái này à?” Ngô Mẫn kinh ngạc nhìn hắn, võ công mặc dù là bí thuật, nhưng bởi vì quá mức cổ xưa còn có rất nhiều nguyên nhân khác, nên rất ít người đặt lực chú ý trên phương diện này.

“Dạ!” Tường Mộc Mộc gật đầu một cái: “Con muốn học, nhưng không biết phải làm như thế nào!”

“Đi theo ta!” Ngô Mẫn tìm được đề tài có thể trò chuyện với Tường Mộc Mộc, thực vui vẻ cùng Tường Mộc Mộc nói, hướng chỉ, bà cũng rất thích võ thuật, có người trẻ tuổi cũng thích võ thuật giống mình, bà đương nhiên là nguyện ý chia sẻ.

Nhìn Ngô Mẫn đi ra ngoài cửa, Tường Mộc Mộc kinh ngạc nói: “Nhưng mà, bây giờ là buổi tối?”

“Buổi tối càng có không khí! Đi thôi!”

“.....Dạ!”

Ngô Mẫn dẫn Tường Mộc Mộc đi đến phía sau một ngọn núi nhỏ, đi theo cầu thang dọc theo núi là có thể đến khu rừng sau núi. Cho dù là buổi tối, nhưng bốn phía đều là đèn sáng, căn bản không hề thấy tối, giống hệt như ban ngày!

Nhưng mà, Tường Mộc Mộc mặc dù không sợ leo núi, thì thân thể cũng hắn cũng là không chịu nổi, cuối cùng vẫn là Ngô Mẫn lôi kéo hắn đi lên.

Điều này làm cho hắn nhớ tới lúc có hỏa dị năng trước kia, cơ thể hắn rất khỏe mạnh, hơn nữa rất nhiều chuyện cũng có thể tự mình giải quyết, bây giờ ngay cả leo núi đều cần người khác giúp một tay, hơn nữa người này lại còn là bà ngoại hắn, luôn cảm thấy có chút xấu hổ.

Đột nhiên hắn thực hoài niệm lúc có dị năng, có điều đã quyết định không cải tạo gen, khiến thân thể bị tổn thương như vậy nữa, Tường Mộc Mộc nhẫn nhịn, ngoài mặt khôi phục bình tĩnh.

Ngô Mẫn cũng không có chú ý tới sắc mặt của Tường Mộc Mộc, chỉ biết là Tường Mộc Mộc vốn tương đối yếu ớt, làm những chuyện này là phải, người mạnh nên bảo vệ kẻ yếu, bà cùng Trần Cốc Bằng vẫn luôn là như vậy.

Ngô Mẫn mang Tủng Mộc Mộc đến một ngôi nhà nhỏ trên đỉnh núi, Ngô Mẫn hoàn toàn không có mỗi vì lên núi, còn Tủng Mộc Mộc thì vẫn luôn thở hổn hển.

Ngô Mẫn mỗi ngày đều lên núi, lại luyện võ công, mặc dù dị năng bản thân không tính là quá mạnh, nhưng thể chất đã sớm vượt qua người bình thường, leo núi cái gì đều không phải là vấn đề.

Tủng Mộc Mộc đỏ mặt đi tới bên cạnh Ngô Mẫn, nói: “Bà ngoại thật là lợi hại! Núi cao như vậy, ngay cả thở mạnh một cái cũng không có!”

Ngô Mẫn lúc này mới thấy Tủng Mộc Mộc bởi vì leo núi, sắc mặt ửng hồng, hai con mắt nhấp nha nhấp nháy khiến bà nhớ lại trước kia có nuôi một con mèo Ba Tư, bởi vì lười biếng, chạy một bước cũng phải thở, còn vô cùng bất mãn bọn họ. Mỗi lần chạy xong đều là vẻ mặt kiêu ngạo quay đầu, Ngô Mẫn nhìn liền cảm thấy yêu thích, chẳng qua là con mèo Ba Tư đó sống không được lâu đã qua đời.

“Chỉ cần thường xuyên rèn luyện thân thể, một chút đường núi này không tính là gì cả, sau này con cũng có thể!” Ngô Mẫn cười nói, trên núi có chút tối, nhưng mà như vậy, bà ngược lại cảm thấy hiện tại nhìn Tủng Mộc Mộc, thân thiết hơn rất nhiều, lúc trước có lẽ do bọn họ thật sự quá ít chú ý tới Tủng Mộc Mộc, nếu như có thể, bọn họ muốn chủ động giúp đỡ đứa nhỏ này một chút, nói thể nào thì Tủng Mộc Mộc cũng chỉ là một đứa nhỏ, cùng những đứa nhỏ bình thường không có gì khác biệt.

Chính là ở bên cạnh họ khó tránh khỏi đều là một số nhân vật lợi hại, cho dù

còn nhỏ thì tất cả đều là cấp bậc thiên tài, không phải là thiên tài cũng muốn đem nó bồi dưỡng thành thiên tài, quên mất còn có đứa nhỏ bình thường, bọn họ cũng yêu cầu quá mức đối với tụi nhỏ rồi, cảm thấy mình có thể như vậy, thì tụi nhỏ cũng có thể làm được như vậy, điều này khiến bà cảm thấy có chút áy náy.

Ngô Mẫn mang theo Tủng Mộc Mộc vào nhà gỗ nhỏ, đây là nơi rất yên tĩnh, có thể khiến họ tĩnh tâm, trong phòng có mấy cái kệ sách, để một ít nghiên cứu báo cáo cùng mấy bộ sách, đều liên quan tới võ thuật.

Tủng Mộc Mộc hưng phấn nhìn bốn phía, lại cùng Ngô Mẫn trò chuyện thật lâu, quan hệ của hai người cũng dịu đi không ít, không giống trước kia gặp mặt một câu cũng không nói ra được.

Nói chuyện thật lâu, Tủng Mộc Mộc rốt cuộc biết ông ngoại bà ngoại bắt đầu tiếp xúc với võ thuật từ hai mươi năm trước, dựa vào một cỗ liều lĩnh đạt tới thành tựu hôm nay, đã rất giỏi rồi.

Chính hẳn cũng chỉ mới nghe nói, chứ chưa từng nghiên cứu qua, nay ông ngoại bà ngoại có tiếp xúc với phương diện này, Tủng Mộc Mộc đột nhiên nhận ra đời này mình thật sự rất may mắn, vừa định theo đuổi võ thuật, thì đã có người nghiên cứu về phương diện này trợ giúp.

END 8 Đăng bởi: admin

9. Chương 9: Bí Mật Của Tủng Mộc Cận

CHƯƠNG 9. BÍ MẬT CỦA TƯỚNG MỘC CẬN

Võ thuật khác với dị năng, phương thức tu luyện hoàn toàn không giống nhau.

Dị năng tổng cộng có mười cấp, tiến hóa tùy theo từng người mà khác nhau.

Tu luyện võ công theo hai hướng cùng tiến lên, chiêu thức và nội công tâm pháp cùng sử dụng.

Có điều, dù là tu luyện dị năng hay võ công, thì đều phải luyện tốt căn cơ, tức là tu luyện thân thể! Thân thể là trụ cột, tăng cường thể chất, rèn luyện bản lĩnh!

Trong võ thuật, các loại chiêu thức, đều là hư chiêu, mấy cái này thường chỉ là một vài động tác hoa mỹ đẹp mắt, nhìn như không có chỗ nào sơ hở, kỳ thực là sơ hở trăm bề, hoàn toàn không có lực công kích, nếu như gặp phải cường giả, rất nhanh sẽ bị đánh bại.

Vì thế nên mới có tâm pháp.

Nội công cũng có thể gọi là nội lực, nội công tâm pháp hợp với chiêu thức, có thể khiến những chiêu thức kia có đầy đủ lực công kích, lực trùng kích, lực phá hoại! Nếu là người có nội lực cường hãn, đối kháng với bọn họ, hoàn toàn không kém dị năng giả.

Nhưng mà, chiêu thức võ công không khó học, khó học chính là nội công tâm pháp.

Khác với dị năng giả, dị năng giả thức tỉnh gien dị năng, trong cơ thể sẽ xuất hiện một cỗ lực lượng cuộn cuộn không dứt, chỉ cần biết cách lợi dụng, rèn luyện cho thật tốt, cỗ lực lượng này có thể chậm rãi tăng cường; mà nội công tâm pháp võ công chú ý đến lấy tĩnh chế động, lúc bình thường chính là một hồ nước tĩnh lặng, lúc cần dùng vẫn là một hồ nước, quan trọng là làm thế nào để hồ nước này cùng chiêu thức liên hợp!

Dị năng giả trời sinh có dị năng liền có thể đem dị năng phát ra bốn phía thân thể, cũng có thể tách dị năng ra đối kháng với ngoại giới, dị năng có lực lượng mạnh một chút, còn có thể nhìn thấy rõ bằng mắt thường, dị năng của mỗi người không quá giống nhau, thời điểm người sử dụng dị năng, tất cả mọi người sẽ nói đây là tuyệt chiêu của người.

Mà nội công tâm pháp cùng chiêu thức võ công phối hợp với nhau để sử dụng, khác với dị năng chỉ thuần túy sử dụng dị năng liền có thể bộc phát.

Thiếu nội công tâm pháp thì chiêu thức không thể nghi ngờ chỉ là khoa chân múa tay, không tạo thành uy hiếp; thiếu chiêu thức thì nội công tâm pháp chỉ có thể không chỗ phát ra, chồng chất khắp nơi trong cơ thể, không có tác dụng, nhiều nhất chỉ có thể khiến thân thể khỏe mạnh hơn một chút, tăng sức chịu đựng hơn một chút.

Cho nên trong hai thứ, thiếu một thứ cũng không được.

Tướng Mộc Mộc xem tài liệu ông bà ngoại nghiên cứu đến nhập tâm, Trần Cốc Bằng cùng Ngô Mẫn nghiên cứu hai mươi năm cũng coi như có chút thành quả, Tướng Mộc Mộc thấy những tài liệu này đều là những thứ trước đây hẳn hoàn toàn không biết.

Trong lúc Trần Cốc Bằng cùng Ngô Mẫn nghiên cứu chiêu thức cùng tâm pháp, căn cứ vào nội dung ghi trên một ít văn hiến cổ xưa được lưu lại, bọn họ tự nghĩ ra được một bộ bí tịch: võ cực quyền pháp.

Nhưng là, bọn họ chỉ có thể thử tu luyện chiêu thức, hoàn toàn không thể tu luyện nội công tâm pháp, cuối cùng họ mới ngộ ra được nguyên nhân: bởi vì họ là dị năng giả.

Cũng không biết là nguyên nhân gì, dị năng cùng với nội lực mâu thuẫn nhau, nếu cố gắng tu luyện cả hai thứ sẽ trở nên lưỡng bại câu thương! Nếu như muốn trở thành võ giả, thì trước hết phải buông tha cho việc trở thành dị năng giả, từ bỏ tu vi lúc trước, bắt đầu lại từ số 0.

Điều này bọn họ làm thế nào mà tiếp nhận được, cho nên hai vị lão nhân không muốn buông tha dị năng lúc trước phải tích góp từng chút một để đi lên, huống chi Trần Cốc Bằng đã là dị năng giả cấp chín, muốn từ bỏ thì nói dễ hơn làm; nhưng hai người cũng không quá nguyên ý buông tha võ thuật, xuất phát từ nhiệt tình cùng theo đuổi đối với võ thuật, mỗi ngày hai người đều rèn luyện chiêu thức, nhưng tuyệt đối không học nội công tâm pháp.

Nếu như muốn cho chiêu thức gia tăng lực sát thương, như vậy bọn họ phải dùng dị năng thay thế nội lực, mặc dù độ phù hợp không đạt tới ba mươi phần trăm, nhưng mà vẫn có thể phát huy tác dụng.

Tướng Mộc Mộc đột nhiên cảm thấy tinh thần nghiên cứu của ông bà ngoại thật khiến người ta khâm phục, chẳng qua là nghe được một cái tên thôi lại chậm rãi nghiên cứu đến trình độ này, thật sự là quá thần kỳ.

Mặc dù không biết phương hướng nghiên cứu có đúng hay không, bộ bí tịch kia có thể sử dụng hay không, nhưng nếu đối lại là hẳn, ba mươi năm cũng chưa chắc có thể phát hiện đến trình độ này, nếu không có người hỗ trợ.

“Bà ngoại, con có thể xem bộ quyền pháp này không!” Tướng Mộc Mộc cảm những điều tâm đắc Trần Cốc Bằng tự viết ra trên tay, tay kia chỉ vào bí tịch trên giá sách, được Trần Cốc Bằng in thành một quyển sách.

Bây giờ hẳn đã không còn sợ ông bà ngoại nữa, hẳn thật sự không biết trước kia tại sao mình lại sợ ông ngoại bà ngoại như vậy.

Hắn không có dị năng, vậy hắn là có thể tu luyện, dù chỉ là bí tịch võ công ông bà ngoại tự nghĩ ra, hắn vẫn là muốn học.

“Con muốn thì cứ lấy đi đi! Có điều, đây chẳng qua là một quyển nội công tâm pháp, hoàn toàn không có chiêu thức gì đáng nói! Con cầm đi luyện một chút cũng được.” Ngô Mẫn hòa ái cười nói, đối với chiêu thức, bà không có bao nhiêu hy vọng, dù sao loại thân thể nhỏ gầy như Tưởng Mộc Mộc học quyền pháp cũng không có tác dụng gì, không bằng để cho hắn học một ít tâm pháp, có ích cho cả thể xác và tinh thần.

“Không sao cả!” Tưởng Mộc Mộc nói: “Về chiêu thức, con có thể học hỏi ông bà ngoại!”

“Con thật sự muốn luyện?”

“Dạ, dù sao con cũng không thể để tất cả mọi người đều phải bảo vệ con, con phải tự bảo vệ mình! Cũng không thể để mọi người luôn gọi con là phế vật được.”

Có lẽ người trong nhà đều sẽ liều mạng bảo vệ hắn, nhưng Tưởng Mộc Mộc không còn muốn lại bị người ta bảo vệ như vậy nữa, nhất là sau khi đã từng có dị năng, thì hắn càng hy vọng mình có thể trở thành người giúp đỡ bọn họ, mà không phải là gánh nặng, hiện giờ, hắn không muốn chuyện gì cũng phải dựa vào người nhà, dù sao cũng phải tự bảo vệ được mình.

“Mộc Mộc, con thay đổi!” Ngô Mẫn từ đáy lòng cảm thán nói: “Trở nên càng thêm ổn trọng, tâm trí cũng thành thực hơn rất nhiều.....”

Tưởng Mộc Mộc nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó mới có thể trở nên như vậy, bà còn muốn hỏi xem có phải hắn bị ủy khuất gì hay không, nhưng thấy khuôn mặt tươi cười muốn làm bà an tâm của Tưởng Mộc Mộc, cũng không mở miệng nữa.

Từ khi nào, Tưởng Mộc Mộc đã học được cách che giấu bi thương, ngay cả chính bà cũng không nhận ra Tưởng Mộc Mộc rốt cuộc là vui hay buồn, hắn đã không cần bọn họ lo lắng cho hắn nữa.

Còn con út Trần Á Lâm của mình, Ngô Mẫn thở dài nở nụ cười, nếu Trần Á Lâm có một nửa lòng cầu tiến của Tưởng Mộc Mộc, thì cũng sẽ không phát sinh chuyện như vậy.

Tưởng Mộc Mộc cầm bí tịch, về tới biệt thự, hắn và Mộc Cận được sắp xếp ở cùng một phòng, mặc dù còn những phòng khách khác, nhưng bọn hắn nói không quen, dứt khoát là hai người ở cùng nhau sẽ ngủ ngon hơn, dù sao ở nhà cũng thường như vậy.

Tưởng Mộc Mộc bởi vì có bí tịch, cứ tươi cười suốt, Tưởng Mộc Cận vẫn luôn quan sát hắn, tự nhiên là biết tại sao hắn cười: “Hôm nay sao ca ca lại vui vẻ như vậy?!”

“A.....ngày nào anh cũng rất vui vẻ mà!” Mỗi ngày sau khi sống lại đều thực vui vẻ, cảm thấy như vậy là đủ! Tưởng Mộc Mộc cười nói, ngồi trước máy tính nghiên cứu quyển sách kia, một chữ cũng không bỏ sót, còn làm rất nhiều dấu hiệu.

“Ca ca muốn luyện bộ bí tịch này sao?” Tưởng Mộc Cận cũng không phản đối ý chí muốn trở nên mạnh mẽ của Tưởng Mộc Mộc, ngược lại cậu còn vô cùng ủng hộ.

Tuy rằng cậu có tự tin có thể bảo vệ tốt ca ca, nhưng là không thể thời thời khắc khắc đều bảo vệ, ca ca có cái thuật phòng thân vẫn tốt hơn.

Tưởng Mộc Mộc cầm bí tịch, có vài chữ hắn xem không hiểu lắm, cái gì mà khí lưu, đan điền, minh tư, nguồn nhiệt gì gì đó tên có lẽ biết, nhưng luôn cảm thấy không giống với hiểu biết của mình.

Tưởng Mộc Cận cũng vui lòng giải thích, thuận tiện cho hắn một bản đồ phân bố kết cấu huyết vị thân thể, Tưởng Mộc Mộc xem một cái đầu hai cái đại, một chút cũng không hiểu.

“Cứ từ từ, ca ca! Không vội.....” Tưởng Mộc Cận nhìn đáng vẻ rối rắm của Tưởng Mộc Mộc, cười cười, như thể nào lại cảm thấy ca ca trở nên càng ngày càng đáng yêu, hay là tại cách thức cậu nhìn không đúng?

“Tại sao một chút cũng không hiểu, chẳng lẽ anh cứ phế vật như vậy sao?” Tưởng Mộc Mộc nằm trên bàn, trước kia sao hắn không nhận ra mình phế vật như vậy, Tưởng Mộc Cận xem một lần đã hiểu, hắn thì lại xem mười mấy lần cũng không hiểu, thực sự là người so với người tức chết người mà! Khiến hắn càng xem càng muốn ngủ.

Sau đó, Tưởng Mộc Mộc rất không có khí chất nằm trên bàn ngủ thiếp đi.

Tưởng Mộc Cận nhìn gương mặt khi ngủ của ca ca, đưa tay nhẹ nhàng phất qua gò má hần, vén sợi tóc che khuất khuôn mặt Tưởng Mộc Mộc lên: “Bởi vì là anh em, nên ca ca mới có thể không hề phòng bị với em như vậy sao?”

Tưởng Mộc Cận cảm thấy cao hứng đồng thời cũng rất bất đắc dĩ, có lẽ từ trước đây cậu cũng đã xác định được tâm ý của mình, nhưng vì là ca ca, nên cậu vẫn luôn không dám đối diện với tình cảm của chính mình, cho đến khi ca ca không quan tâm đến cậu, cậu mới hiểu rõ rằng ca ca đã sớm thâm căn cố đế ở trong lòng, muốn dời đi cũng thực khó khăn.

Ca ca cố gắng tránh né cậu, khiến cậu càng thêm xác định tâm ý của mình.

Lúc ấy, cậu cũng sắp bị hù chết, nghĩ rằng có phải là ca ca phát hiện tâm tư của cậu nên mới không quan tâm đến cậu nữa không, thế giới của cậu đột nhiên trở nên ảm đạm.

Không thể tưởng tượng được bên cạnh không có ca ca sẽ ra sao, ca ca vẫn luôn là trụ cột tinh thần của cậu.

Vào mỗi lần huấn luyện gần như tuyệt tình của cha, tươi cười đơn thuần quý giá của ca ca trở thành ánh mặt trời ấm áp cho cậu, khi đó cậu đã quyết định phải bảo vệ Tưởng Mộc Mộc thật tốt, dù phải trả giá đắt như thế nào đi chăng nữa.

Lúc đó cậu cảm thấy như vậy rất bình thường, cậu cùng ca ca trời sinh khác biệt, bảo vệ ca ca là bình thường, làm sao biết trong lòng mình đã tồn tại cái loại tâm tư đó với ca ca, nhất thời không biết phải làm cái gì bây giờ, không thể làm gì khác hơn là chôn giấu ở trong lòng.

Cậu sợ ca ca phát hiện sẽ chán ghét cậu, dù sao thì bọn họ cũng là anh em.

Tưởng Mộc Mộc có lẽ không nhớ rõ, lúc trước Tưởng Mộc Cận bị nhốt trong mật thất tiếp nhận huấn luyện cường độ cao mấy ngày mấy đêm, còn phải trải qua những ngày không có cơm ăn không có nước uống thật sự là địa ngục nhân gian.

Lúc đầu Tưởng Mộc Cận cũng đã từng tức giận, tại sao chỉ có mình cậu phải chịu tra tấn như vậy, còn ca ca thì cái gì cũng không cần làm.

Sau đó, mỗi ngày ca ca đều len lén đem thức ăn nước uống cho cậu, trong lòng cậu cũng không còn oán hận như vậy nữa. Tiếp đó cậu cũng biết bởi vì ca ca không thể thừa kế gia nghiệp, cái nhà này sớm hay muộn đều là của cậu. Khi đó cậu cảm thấy ca ca thật đáng thương, bởi vì bẩm sinh tư chất khác biệt nên cái gì cũng không có, cha mẹ rất bất công.

Nghĩ nghĩ, địch ý của cậu đối với ca ca càng ngày càng ít, ca ca dùng mọi cách để lấy lòng cậu, ngược lại cậu trở nên lòng tham không đáy, thậm chí cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, ca ca mỗi ngày mỉm cười với cậu một phần, cậu sẽ tự tin hơn một phần.

Theo tuổi tác dần tăng lên, cậu biết sớm muộn gì cũng có một ngày ca ca rời khỏi cậu, ca ca không thể cứng chiu cậu thương cậu cả đời, nghĩ tới đây cậu lại trở nên phiền não.

Cậu thường mong đợi, nếu như ca ca cũng giống cậu có thể đem cậu đặt trong tâm khảm, thì sẽ tốt biết bao nhiêu.

Nhưng mà, cậu biết đây chỉ là một hy vọng xa vời, nếu như không cẩn thận vượt qua ranh giới kia, cậu biết mình sẽ chịu tổn thương như thế nào, nhưng những điều này cậu cũng không sợ, chỉ cần có thể cùng một chỗ với ca ca, cậu có thể buông tha cho Tưởng gia đã nằm trong lòng bàn tay, có thể phản bội bất luận kẻ nào, có thể mặc kệ tất cả phép tắc của thế tục, nhưng mà cậu lại sợ ca ca đứng về phía thế tục, cái này so với một chút đã kích kia còn tàn nhẫn hơn gấp trăm ngàn lần, cho nên cậu vẫn luôn không dám vượt qua một bước này.

Nghĩ đến hậu quả khi bước một bước kia, cậu tình nguyện lựa chọn cứ lẳng lặng đứng bên cạnh ca ca như vậy.

Nhưng mà, cho dù trong lòng cậu nghĩ thế, thì vẫn là hy vọng ca ca có thể quen với sự tồn tại của cậu, tốt nhất là trở nên không thể rời khỏi cậu, trong lúc lơ đãng cậu thường động tay động chân với ca ca, lúc này

thần kinh thô của ca ca đối với cậu mà nói thật đúng là không tệ, làm cậu có thể chiếm tiện nghi!

END 9

P/s: cái khúc nói về dị năng với võ công thiệt là xoắn cả não (˘ • • ˘).oO tồn hết 2 ngày với cái mớ đó mà vẫn cảm thấy đọc hông hiểu lắm

() ai thấy chỗ nào không ổn thì góp ý với ta nhé Đăng bởi: admin

10. Chương 10: Kỳ Thi

CHƯƠNG 10. KỲ THI

Hôm sau, lúc tỉnh lại Tưởng Mộc Mộc vẫn như cũ nhìn thấy gương mặt của Tưởng Mộc Cận.

Chỉ là, lần này cậu có mặc áo ngủ, nhưng mà vẫn lộ ra sáu khối cơ bụng bần chắc.

Thân thể Tưởng Mộc Cận tốt hơn Tưởng Mộc Mộc rất nhiều, trước đây Tưởng Mộc Mộc hâm mộ ghen tị hận không ít, rõ ràng mình mới là ca ca, vậy mà đệ đệ lại cao hơn mình.

Kỳ thật Tưởng Mộc Cận rất tuấn mỹ, vai rộng eo hẹp, thân hình thon dài, mặc quần áo nhìn như rất gầy, nhưng cũng tốt hơn mình nhiều lắm, cởi quần áo ngược lại tìm không ra một chút bóng dáng nhỏ gầy nào, hơn nữa còn không có một khối thịt thừa, khí thế anh tuấn khí phách, cả người đều là mỹ cảm cao quý, làm người ta cảm thán cậu không hổ là người thừa kế Tưởng gia.

“Ca ca dậy rồi!” Tưởng Mộc Cận mở mắt, nhìn Tưởng Mộc Mộc, mặc dù Tưởng Mộc Mộc cố hết sức không đánh thức cậu, nhưng mà cậu đã sớm tỉnh.

“Ừ, làm ồn đến em?” Tưởng Mộc Mộc nói, tâm hồn thì vẫn còn dừng ở chỗ ***g ngực vừa nảy của cậu....

Tưởng Mộc Mộc đứng dậy, hắn đây là bị làm sao vậy? Sao đột nhiên lại tràn đầy ảo tưởng kỳ quái đối với dáng người của đệ đệ?

Đứng dậy mặc quần áo tử tế, vào phòng rửa mặt, Tưởng Mộc Mộc cũng không muốn suy nghĩ về chuyện này nữa.

Trần Cốc Bằng cùng Ngô Mẫn tuy rất rảnh rỗi, nhưng trải qua chuyện của Trần Á Lâm, cũng bắt đầu nghiêm túc chuẩn bị, chuyện của công ty vẫn là giải quyết càng nhanh càng tốt, giữ lại cứ như bị hóc xương cá, khó chịu.

Trần Cốc Bằng cùng Trần Tường Hòa ở trong thư phòng cả ngày, cũng không biết bọn họ muốn làm gì.

Ngô Mẫn mang theo Tưởng Mộc Mộc bắt đầu luyện tập một ít chiêu thức, Tưởng Mộc Cận cũng đi theo luyện tập, luyện một phen luyện hắn đến chiều tối, hôm sau còn phải đi học, Tưởng Mộc Mộc cùng Tưởng Mộc Cận cũng phải rời khỏi.

Tưởng Mộc Mộc với Tưởng Mộc Cận phải về, Ngô Mẫn Trần Cốc Bằng mặc dù luyến tiếc, nhưng cũng không thể giữ bọn hắn lại, dù sao người ta còn là học sinh, phải đi học.

Quan hệ của Tưởng Mộc Mộc cùng ông bà ngoại đã tốt hơn rất nhiều, đã hẹn xong sau này sẽ thường xuyên chat video, nếu học xong những chiêu thức hôm nay, muốn học cái mới, có thể trao đổi qua video.

Có gì không hiểu, cũng có thể trực tiếp trao đổi, lúc nào họ cũng có thời gian rảnh. Nếu như không có thời gian, cũng có thể gửi qua hộp thư cho họ, Tưởng Mộc Mộc đáp ứng, cũng không cảm thấy không được tự nhiên, ngược lại khiến hắn nhận ra người thân hắn thật sự đang quan tâm hắn.

Hắn không biết trước kia lúc mười tám tuổi hắn nghĩ như thế nào, cứ nhiên một chút cũng không đem bọn họ để trong mắt, chẳng lẽ thật sự là mình quá phản nghịch sao?

Có điều, Tưởng Mộc Mộc nhanh chóng không lo lắng những vấn đề này nữa, bởi vì hắn trở nên bận rộn.

Ngoài việc sắp đến kỳ thi, mỗi ngày còn phải thức khuya dậy sớm luyện tập quyền pháp, quyền phong của hắn quá mức nhu nhược, bị Tưởng Mộc Cận nói là mềm nhũn như bông, ngay cả gãi ngứa cho người ta cũng không được.

Tưởng Mộc Cận chỉ hận rèn sắt không thành thép mỗi ngày tra tấn hắn, còn tra tấn đến nghiện hận không thể mỗi phút mỗi giây đều nhìn hắn, khiến Tưởng Mộc Cận hoàn toàn không có thời gian rảnh để nghỉ ngơi.

“Ca ca, động tác không đúng! Đùi thấp xuống một chút, tay nâng cao một chút, phải cao bằng vai!.... Đúng vậy, phải song song!” Tưởng Mộc Cận lấy tay đè trên đùi Tưởng Mộc Cận, cố gắng hết sức làm cho hắn hoàn thành một tư thế tiêu chuẩn, một cái tay khác còn không quên kéo cánh tay của hắn!

Tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy khiến cậu hưng phấn, Tưởng Mộc Cận càng dán lại gần Tưởng Mộc Cận hơn.

Cả người Tưởng Mộc Cận nóng muốn chết, vốn là luyện tập quyền pháp đã đủ nóng, vậy mà đệ đệ hắn cái nguồn nhiệt bự này còn không quên lượn qua lượn lại trên người hắn, cố tình hết lần này tới lần khác hắn còn đáp ứng chưa đủ thời gian thì không thể bỏ dở nửa chừng, một lời cũng không nói ra được.

“Cánh tay ca ca thật nhỏ, so với em nhỏ hơn một vòng!” Tưởng Mộc Cận kéo tay Tưởng Mộc Cận, dưới tình huống hơi dùng sức nhưng lại không làm đau Tưởng Mộc Cận, những người xung quanh cậu thật đúng là không có ai yếu ớt như ca ca, cho dù là người rất yếu, cũng sẽ không gầy thành như vậy.

Hắn ở nhà rõ ràng là ăn được mặc được ngủ ngon, cậu thực sự không hiểu nổi cái thân thể này của ca ca là nuôi ra bằng cách nào.

Làn da mềm mại trắng nõn cũng không nói, thịt cũng mềm mềm, dù sao mỗi ngày đều được người nâng trong lòng bàn tay mà nuôi, thể cũng là bình thường, nhưng như thế nào lại nhỏ gầy như vậy, thường ngày nhìn không có cảm giác, chỉ thấy lùn hơn mình một chút, Tưởng Mộc Cận đã rất lâu không tắm cùng Tưởng Mộc Cận, không nghĩ tới ca ca vẫn như trước đây không hề thay đổi, thân thể dài nhưng thịt không hề dài.

Hiện giờ, mỗi khi luyện tập quyền pháp sắc mặt đều tái nhợt khiến người ta cảm thấy hắn dinh dưỡng không đầy đủ.

Ca ca cậu thật đúng là một chút khổ cũng không chịu nổi.

Nhưng khiến cậu ngoài ý muốn chính là, ca ca tuy được nuông chiều từ bé, nhưng không có một chút tính tình của con nhà giàu, lúc luyện tập chưa từng oán than một lời, chẳng qua là thỉnh thoảng mỗi muốn trộm lười biếng, cho tới bây giờ chưa từng nói khổ cực, càng không có suy nghĩ muốn từ bỏ. Bình thường không biết, hiện tại Tưởng Mộc Cận rốt cục mới biết được ca ca cậu là một người ngoài mềm trong cứng.

Điều này làm cậu kinh ngạc một trận, mà khi Tưởng Mộc Cận còn chưa tới thời gian đã muốn nghỉ ngơi, cậu thốt ra một câu khiến Tưởng Mộc Cận lập tức tinh thần tỉnh táo, cho dù thật sự mệt mỏi cũng cố gắng chống đỡ.

Cậu nói kia chính là: “Mẹ nói, anh nếu còn giữ nguyên dạng như vậy nữa, quyết định sẽ tìm gia sư dạy kèm ở nhà cho anh!”

Mỗi khi nghe được câu này, trong mắt Tưởng Mộc Cận sẽ toát ra tức giận cùng sợ hãi, sau đó đem tất cả những thứ này hóa thành động lực để luyện tập, một câu dư thừa cũng không nói.

Thấy hắn ghét gia sư dạy kèm ở nhà như vậy, trong lòng Tưởng Mộc Cận trộm vui sướng, cậu cũng không muốn có một người ngoài chen vào giữa bọn họ.

Tưởng Mộc Cận không ngờ rằng lại nghe được chuyện mẹ muốn giúp hắn mời gia sư dạy kèm ở nhà nhanh như vậy, hắn cũng không muốn để cho Đàm Thu Minh lại trở thành gia sư của hắn nữa, hắn hận người nọ, thậm chí có nỗi sợ hãi không thể tiêu diệt được.

Cho dù trở lại mười năm trước, thì những ký ức kia vẫn như cũ tồn tại.

Hắn không muốn tìm Đàm Thu Minh báo thù, hắn chỉ muốn tránh y thật xa, tốt nhất là vĩnh viễn không gặp mặt, lại càng không phải xuất hiện cùng nhau, mỗi người có cuộc sống của riêng mình.

Hắn còn nhớ rõ, mẹ thấy thành tích thi của hắn kém cỏi, không đạt tiêu chuẩn mới mời gia sư cho hắn, vậy nên hiện tại hắn muốn chuẩn bị thật tốt cho kỳ thi, chỉ cần có thể đạt được điểm tốt, chắc là mẹ sẽ không nhắc lại chuyện mời gia sư dạy kèm nữa.

Đàm Thu Minh đến nhà bọn họ, nhắc tới thì cũng là do chính hắn không chịu cố gắng, nhưng hiện giờ Tưởng Mộc Mộc muốn thử cố gắng một lần, ít nhất không thể để Đàm Thu Minh lại tiến vào cuộc sống của hắn nữa.

Hắn gần như là mất ăn mất ngủ học tập, chỗ nào không hiểu thì có đệ đệ ở bên cạnh giúp, hắn chưa bao giờ biết đệ đệ hắn đã đem toàn bộ chương trình cấp ba học xong, còn lợi hại đến vậy.

Thân là ca ca cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, ca ca vậy mà không đuổi kịp đệ đệ.

Có điều, hắn rất nhanh đem những thứ tâm tình không tốt này ném ra sau óc, sau khai giảng một tháng, quả nhiên là tới kỳ thi.

Tưởng Mộc Mộc nhìn đề thi trên màn hình máy tính, vô cùng quen thuộc, đề thi đã làm qua ở đời trước bây giờ lại phải làm một lần nữa, hắn đã quên mất trước kia mình làm như thế nào rồi.

Khi đó mặc dù hắn hoàn toàn không hiểu, thì cũng vẫn như cũ là một học sinh rất chăm chỉ, giáo viên dạy những dạng đề này vô cùng cẩn thận, Tưởng Mộc Mộc cũng vô cùng dụng tâm, cũng nhớ được bảy tám phần, mà sau khi Đàm Thu Minh làm gia sư của hắn, sáu mươi phần trăm đáp án trên đề thi hắn đều nhớ bằng cách học thuộc lòng.

Tưởng Mộc Mộc biết đáp án, cho dù đã cách mười năm, quên hết gần bảy tám phần, nhưng trải qua một tháng ôn tập này, hắn cũng nhớ lại ít nhiều, hơn nữa ở nhà còn có đệ đệ giải thích cho hắn, hắn nhìn đề thi đột nhiên thấy thông suốt sáng sủa.

Những thứ trước kia hắn đã nhớ kỹ nhưng không hiểu, trải qua một tháng mất ăn mất ngủ học tập hiểu được thêm một chút kiến thức, liên hệ lại với nhau cuối cùng cũng hiểu rõ.

Hắn rất vui mừng, bởi vì hắn rốt cuộc biết được đề bài nói cái gì rồi.

Suy nghĩ của hắn vô cùng rõ ràng, ghi tạc bút ký điện tử, nội dung giáo viên giảng giải, đề thi đã làm đi làm lại nhiều lần, bỗng nhiên cảm thấy tất cả đều đã hiểu được, rất nhiều kiến thức ào ào chạy qua trong đầu hắn, khiến hắn có hứng thú làm bài hơn.

Không nghĩ tới một tháng ôn tập của Tưởng Mộc Cận lại có hiệu quả như vậy.

Phương thức dạy học của Tưởng Mộc Cận hoàn toàn khác với Đàm Thu Minh, Tưởng Mộc Cận hiểu rất rõ đầu óc của Tưởng Mộc Mộc, cố gắng nói từ một ít kiến thức đơn giản, suy một ra ba, Tưởng Mộc Mộc cho dù rất ngốc, nhưng cũng rất đau khổ hiểu được.

Mà Đàm Thu Minh đa phần là muốn hắn học thuộc lòng đáp án, bởi vì sáu mươi phần trăm đề thi đều giống những đề đã từng ra, chỉ là thay đổi hình thức mà thôi.

Có so sánh mới có cao thấp, Tưởng Mộc Mộc đột nhiên cảm thấy khi đó mình ngây ngốc tin tưởng lời của Đàm Thu Minh, còn hoàn toàn đem y trở thành tri kỷ là biểu hiện rất không sáng suốt, bây giờ mới biết Đàm Thu Minh căn bản là không hề dụng tâm đối với hắn, chẳng qua là hắn đơn phương đón ý nói hùa lấy lòng Đàm Thu Minh mà thôi.

Nghĩ tới đây, Tưởng Mộc Mộc thở dài, hiện tại hắn đã biết người nào mới chân chính dụng tâm với hắn, như vậy cả đời này hắn sẽ không tái phạm ngu ngốc tin tưởng Đàm Thu Minh.

Lúc làm bài thi gần như không gặp phải trở ngại gì, Tưởng Mộc Mộc rất nhanh liền hoàn thành.

Cất máy tính xong, nộp bài, đứng dậy, tiến vào phần thi tiếp theo.

Ngoại trừ kiểm tra kiến thức, còn có kiểm tra thể lực.

Đời trước hắn vĩnh viễn có khuyết điểm ở phương diện này, hắn không giống đám người lười học tập kia, bọn họ cho dù không cần học tập, thì cửa thể lực này cũng có thể vượt qua vô cùng đơn giản, mà Tưởng Mộc Mộc cho tới bây giờ không thành công vượt qua được một lần nào.

Tuy rằng một tháng qua hần luôn luyện tập quyền pháp, cảm thấy mấy khối thịt thừa mềm mềm nhũn nhũn trên người mình đã bền chắc hơn nhiều, nhưng vẫn là không thể thông qua, như cũ là người xếp cuối cùng.

Quả nhiên, tư chất trời sinh không phải đơn giản như vậy là có thể thay đổi, Tưởng Mộc Mộc nghĩ.

Cho dù, hần cảm thấy thân thể mình đã không còn giống trước kia, vận động kịch liệt một chút là đã mệt rã rời đến không còn hình dạng, nhưng rốt cuộc vẫn là không thể đánh đồng với thể chất của dị năng giả.

Đời trước hần không có biện pháp thành công ở phương diện này, chỉ có thể lấy được điểm cao ở phần thi kiến thức, mặc dù có thể cao hơn những người khác trong lớp một chút, nhưng là tổng điểm vừa đưa ra, thì sẽ không phân cao thấp.

Có điều, cho dù như vậy, cũng tốt hơn đời trước nhiều lắm.

Trước kia không có biện pháp thông qua, điểm của hần luôn dậm chân ở một hai, nhưng hiện giờ hần đã được ba bốn điểm, không có gì phải tiếc nuối, chỉ cần kiên trì, nhất định có thể thông qua phần thi thể lực.

Tưởng Mộc Mộc cũng không ủ rũ nản chí, trong ánh mắt khinh bỉ của mọi người, lạnh nhạt ra khỏi phòng kiểm tra thể lực.

Không có biện pháp tiếp tục vào vòng kiểm tra đối chiến kế tiếp, cái cửa ải này mỗi năm Tưởng Mộc Mộc đều lấy điểm 0 để hoàn thành, năm nay cũng giống như vậy! Trước kia bởi vì tư chất nên cảm thấy là chuyện đương nhiên, nhưng hiện tại hần đột nhiên cũng muốn thử đứng trên lôi đài một lần.

Có điều, người nào không qua được phần thi thể lực sẽ không được đứng trên lôi đài, Tưởng Mộc Mộc không chút nào lưu luyến đi ra ngoài.

Khán đài trong phòng kiểm tra thể lực chỉ có mấy người ngồi, bởi vì người quá ít, ngồi cũng rất xa, mọi người cũng không có chú ý tới bọn họ.

“A, đã một giờ rồi, còn chưa thấy ai được hết.... mấy học sinh thi năm nay, cũng quá yếu rồi!” Người thứ nhất nói.

Người thứ hai nói: “Không phải mới có một giờ thôi sao? Vừa mới bắt đầu, đã càu nhàu rồi.”

Tiếp theo giọng của người thứ ba cũng vang lên: “Nghe nói trong số học sinh thi tốt nghiệp lần này, cái người đứng hạng nhất kia vậy mà bị một thằng nhóc lớp mười đánh bại có lẽ thật sự không có gì để gọi là nhân tài được.”

Người thứ tư lặng lẽ nhìn, không nói câu nào.

Người thứ nhất dường như có hứng thú: “Ai vậy? Ban nào?”

Ba: “Lớp mười hai ban một, Vương Trữ, còn được ban cho danh hiệu đệ nhất nữa chứ, vậy mà bị học đệ đánh bại, không biết hần ta có cảm thấy xấu hổ không!”

Nhất: “Cái này tôi biết, tôi nói thằng nhóc lớp mười đó!”

“Cậu ta à, không biết, không để lại tên.....có điều, có điều hình như có người nói cậu ta họ Tưởng, hắc hắc, sẽ không phải là thiên tài Tưởng gia đi, lại nói, năm nay cậu ta cũng lên cấp ba đúng không! Có lời đồn nào về thực lực của cậu ta không?”

“Yên lặng, nghiêm túc chút!” Người thứ tư nghiêm túc nói, không khí thoáng chốc lạnh xuống.

“Xì” Người thứ nhất ngữ khí khinh thường, cũng không có nói tiếp.

Một phen trao đổi rất nhanh liền ngưng, bốn người tiếp tục quan sát kiểm tra thể lực ở phía dưới.

END 10 Đăng bởi: admin

11. Chương 11: Đàm Thu Minh (1)

CHƯƠNG 11. ĐÀM THU MINH (1)

Kết quả thi cũng không để bọn họ chờ quá lâu, kỳ thi qua được một tuần lễ, tất cả thành tích đều đã có.

Tưởng Mộc Mộc tổng điểm là 403 xếp thứ nhất trong lớp, dẫn trước ở xa xa, nhưng so với cả trường mà nói thì chỉ đứng ở giữa.

Đối với Tưởng Mộc Mộc cái này cũng không có gì đáng để khoe, nhưng mặt khác, đây là lần phát huy tốt nhất của hắn từ trước tới nay, hắn vẫn rất cao hứng.

Đáp án của hắn hầu như đều là chính xác, nếu có sai cũng chỉ là một hai điểm nhỏ mà thôi.

Có điều thành tích cao nhất của cả khối vẫn như cũ là Vương Trữ, trọn điểm 610! Trọn điểm đối với Tưởng Mộc Mộc mà nói vẫn như cũ thực xa xôi, nhưng cũng không xa, hắn đang hưng phấn mà tiến tới.

Nói riêng về phần thi kiến thức, Tưởng Mộc Mộc chen vào top 50 của trường, ở phần thi thể lực hắn chỉ có 3 điểm, kế tiếp điểm chiến đấu là 0 điểm, chính là thi kiến thức 500 điểm hắn đạt được 400, hắn biết sẽ không có ai để ý đến thành tích này, nhưng mà cái này cũng làm cho hắn đắc ý một phen, mở bảng thành tích ra khoe với đệ đệ.

Hắn chờ không kịp muốn xem phản ứng của Mộc Cận, cũng muốn cảm ơn cậu, nhờ có cậu, hắn mới có thể tiến bộ nhanh như vậy, cho nên muốn nói cho cậu biết tin tức này đầu tiên.

“Mộc Cận, em xem, đây là lần đầu tiên anh thi được điểm cao như vậy đó! Đây thật sự là chuyện anh nằm mơ cũng muốn thấy!” Tưởng Mộc Mộc cao hứng huơ tay múa chân, phải biết đời trước dù có cố gắng như thế nào, thì thành tích của hắn vẫn không lên được, lần này sống lại, mặc dù đã biết hết đáp án, nhưng cũng khó giấu được hưng phấn.

Tưởng Mộc Cận vẫn là lần đầu tiên thấy bộ dạng này của ca ca, chỉ vì một bảng thành tích mà có thể thỏa mãn như vậy, so với những học sinh xuất sắc như bọn họ, thì dã tâm của ca ca căn bản là số 0, với bọn họ mà nói thì số điểm này không thể nào thỏa mãn bọn họ được.

Điều bọn họ muốn làm là vượt qua đệ nhất cường giả, vượt qua tất cả mọi người, đứng ở nơi cao nhất.

Nhưng mà rất hiển nhiên, đối với ca ca mà nói, đệ nhất cái gì chỉ là râu ria thôi, hắn chỉ biết vì một chút tiến bộ nhỏ xíu của mình mà vui vẻ thật lâu, cười tươi như một đứa trẻ.

Nếu như đặt bọn họ vào tình huống này, lấy thành tích ra khoe, sẽ bị khinh bỉ, nhưng lấy ca ca mà nói chính là không giống, cũng không biết tại sao, ngược lại cậu cảm thấy ca ca như vậy rất khả ái.

Nhìn Tưởng Mộc Mộc giống như một đứa trẻ vòng tới vòng lui trước mặt cậu, cậu cảm thấy vô cùng thỏa mãn, nhưng lại không hề suy nghĩ xem, rốt cuộc ai mới là ca ca: “Ừm, chúc mừng ca ca!”

“Như vậy, anh có thể đề nghị với mẹ, không cần gia sư dạy kèm đúng không!” Tưởng Mộc Mộc cao hứng đi ra cửa.

“Sao ca ca không muốn gia sư dạy kèm đến vậy?” Tưởng Mộc Cận mỗi ngày đều nhìn Tưởng Mộc Mộc, dĩ nhiên biết tâm tư của Tưởng Mộc Mộc, mặc dù cậu cũng không thích gia sư cho lắm, nhưng không miễn cảm như Tưởng Mộc Mộc, hình như bị cái gì đó xúc động, mãnh liệt chống cự.

Tưởng Mộc Mộc dừng chân, ngơ ngác nhìn Tưởng Mộc Cận, quay đầu lại cười nói: “Không phải đã có em rồi sao? Không cần gia sư đâu!”

Tưởng Mộc Mộc không nhìn thấy biểu tình ngốc lảng của Tưởng Mộc Cận, cũng không phát hiện Tưởng Mộc Cận đã sớm nhìn ra chua xót trong nụ cười của hắn, hắn đi xuống lầu chuẩn bị thảo luận vấn đề này cùng Trần Tú Nhã, hắn vô cùng đắc ý, nhất định không thể để Đàm Thu Minh trở thành gia sư của hắn, hắn không hề muốn gặp lại y.

Tại sao ca ca lại lộ ra nụ cười như vậy? Tưởng Mộc Cận buồn bực, cậu vẫn luôn ở bên cạnh ca ca, gần như bất ly bất khí, trừ thời gian đi học, cậu đều cùng ca ca ở chung một chỗ.

*Bất ly bất khí: không xa lìa, không rời bỏ

Thậm chí gần đây, cậu cũng đã hạ quyết tâm mỗi ngày đều ở trong phòng ca ca ngủ ké.

Tại sao lại miễn cưỡng cười vui ở trước mặt cậu?

Tưởng Mộc Mộc toàn tâm toàn ý lo lắng không thể để cho Đàm Thu Minh bước vào cửa nhà mình, đi đến chỗ Trần Tú Nhã nói: “Mẹ, con không cần gia sư dạy kèm!”

Trần Tú Nhã còn tưởng rằng Tưởng Mộc Mộc tìm bà có chuyện gì, kết quả vừa nói ra chính là chuyện này: “Tại sao?”

Kỳ thật, nếu Tưởng Mộc Mộc không muốn, Trần Tú Nhã cũng sẽ không ép hấn, hơn nữa, Tưởng Mộc Mộc khó được có suy nghĩ của riêng mình, nhưng mà người kia nhiệt tình như vậy ít nhất phải cho y một cái lý do thỏa đáng chứ.

“Con không thích hấn!” hấn muốn nói là ‘con không muốn nhìn thấy hấn!’, nhưng mà Tưởng Mộc Mộc lại nói không nên lời, khi nhìn mẹ hấn thì lời nói thật lòng lại biến thành như vậy.

Trần Tú Nhã nhìn vẻ mặt rối rắm của Tưởng Mộc Mộc, Tưởng Mộc Mộc thật ra rất dễ đoán, dĩ nhiên cũng nhìn thấu kháng cự của Tưởng Mộc Mộc đối với gia sư dạy kèm, Trần Tú Nhã nói: “Không thích cậu ta? Con biết cậu ta sao? Cũng chưa gặp người ta, làm sao biết sẽ không thích cậu ấy?”

“Con...” Tưởng Mộc Mộc thiếu chút nữa nói lỡ miệng, vội vàng đổi đề tài, lấy mấy vi tính ra, nhấp vào tin tức mới nhất của trường học, để cho bà xem thành tích của hấn: “Thành tích hiện tại của con cần mời gia sư sao?”

Trần Tú Nhã tiến tới nhìn nhìn, đột nhiên nở nụ cười, gật đầu một cái: “Đúng là không cần, nhưng mà, thành tích của Mộc Mộc sao đột nhiên trở nên tốt như vậy?”

Tưởng Mộc Mộc nhìn vẻ mặt ‘có phải con gian lận không?’ của Trần Tú Nhã, buồn bực: “Mẹ, con không có gian lận!”

Trần Tú Nhã xì một tiếng nở nụ cười, bộ dạng hiện tại của Tưởng Mộc Mộc giống như đang làm nũng với bà, đã bao lâu bà chưa thấy Mộc Mộc tính tình trẻ con như vậy rồi, thư thái nói: “Tốt lắm, mẹ không tìm cho con là được!”

“Thật? Thật sự tốt quá Mẹ! Cảm ơn mẹ!” Tưởng Mộc Mộc khích động ôm ôm Trần Tú Nhã, rời đi.

Có khi, những động tác rất nhỏ thế này thường thường thể hiện ra một người.

Ngay từ đầu Trần Tú Nhã còn tưởng rằng Tưởng Mộc Mộc thay đổi là ảo giác của mình, nhưng mà hiện tại lại vô cùng xác định, Tưởng Mộc Mộc thật sự trở nên sáng sủa hơn, không còn nấp trong một góc nữa.

Bà cao hứng đi vào phòng bếp, cố ý làm thêm vài món.

Tưởng Mộc Mộc thật cao hứng trở về phòng, Tưởng Mộc Cận vẫn còn ở tại chỗ, dường như đang đợi hấn.

Tưởng Mộc Cận nhìn biểu tình trên mặt Tưởng Mộc Mộc cũng biết câu trả lời, nói: “Mẹ đồng ý!?”

“Ừ!” Tưởng Mộc Mộc cao hứng gật đầu, tảng đá đã ở trong lòng hấn từ rất lâu giống như rót cục cũng rơi xuống, vẻ mặt thả lỏng, Tưởng Mộc Cận cũng cao hứng theo hấn.

Hai anh em bọn họ trở lại hình thức huynh hữu đệ cung, cơ mà cái hình thức này cũng không kéo dài bao lâu, mấy ngày sau, Tưởng Mộc Mộc liền nhũn mỳ.

Mẹ nói, cái người nhận lời tới nhà bọn họ dạy học vô cùng tốt, giáo dưỡng tốt, thân thể tốt, thành tích cũng tốt, chính là mệnh có chút khổ, có chút đáng thương, bà trao đổi với cậu ta rất lâu.

Vốn là, bà cũng không có ý định mời nữa, nhưng mà đối phương nhiệt tình không thể chối từ, Trần Tú Nhã cũng là có cũng được mà không có cũng không sao đáp lại cậu ta. Chính bà cũng cảm thấy kỳ quái, cư nhiên đối với một người xa lạ có kiên nhẫn như vậy, không nói nặng lời đã là tốt rồi, bà rót cục là từ đâu có sự không đành lòng vậy? Nghĩ không rõ lắm!

Ngay từ đầu, Trần Tú Nhã cảm thấy đối phương là xem ở gia tộc bọn họ nên mới đối với bà nhiệt tình như vậy, nhưng dần dần, bà giống như bị nghiện cùng đối phương nói chuyện phiếm, những thứ hài hước cùng ngôn ngữ hợp lý khiến bà vui vẻ không thôi, còn cùng đối phương gặp mặt vài lần.

Bà nhớ rõ trong tin tức mình mời gia sư cũng không có ghi chú rõ thân phận, hướng chi, đối phương lớn lên đẹp trai không nói, còn quy quy củ củ, thông qua lời nói của cậu ta cũng có thể nhìn ra cậu ta thật sự không phải vì gia tộc bọn họ mà tới.

Đối phương là một người có chí khí, cho dù không làm gia sư thì cũng hy vọng có thể tìm được một phần công việc.

Trần Tú Nhã vốn đã quyết định mời cậu ta, cơ mà Tưởng Mộc Mộc không muốn gia sư, bà liền cự tuyệt!

Nhưng là, nhìn đối phương cũng là một người tốt, còn nói cho dù không phải là gia sư, thì làm việc vặt cũng được, bà đã cảm thấy áy náy, trong nhà cũng không có vị trí nào còn trống, nên để cho cậu ta làm bảo an gác ở cửa, đối phương vui lòng đồng ý.

Sau khi biết chuyện tâm Tưởng Mộc Mộc trầm xuống, mặc dù mẹ không nói rõ đối phương là ai, nhưng hần cũng đã đoán được đối phương là Đàm Thu Minh, Đàm Thu Minh tại sao lại phải tìm việc?

Theo lý thuyết hần cũng đi theo bên người Đàm Thu Minh mười năm, ít nhiều gì cũng hiểu biết.

Đàm Thu Minh là một người tâm cao khí ngạo, bị cự tuyệt rồi sẽ không thể nào tiếp tục kiên trì, chẳng qua là ngấm khinh bỉ bọn họ một phen. Bây giờ lại muốn dán vào mông lạnh của người ta, lại còn là mặt nóng* dán vào, nguyện ý chịu thiệt làm bảo an cho nhà hần.

*Xuất phát từ câu “nhiệt kiểm thiếp lãnh thí cổ” nghĩ là “mặt nóng dán lên mông lạnh”, chỉ những người nhiệt tình với người khác trong khi người ta lạnh nhạt, hồ hững với mình.

Hần cảm thấy chuyện có kỳ quái, mười năm qua đi theo bên cạnh hần chưa từng thấy qua Đàm Thu Minh như vậy, trừ khi trong nhiệm vụ cần dùng chút thủ đoạn, y mới có thể làm thế.

Hần nhớ đời trước có một lần ra nhiệm vụ, Tưởng Mộc Mộc mỗi ngày ở nhà làm cơm cho y, còn phải qua nhà ăn cách vách làm công kiếm tiền.

Tưởng Mộc Mộc liền đơn giản làm một nam bà chủ gia đình như vậy, khi đó hần đã cảm thấy rất hạnh phúc.

Đàm Thu Minh không nói cho Tưởng Mộc Mộc biết y muốn đi đâu, hần biết Đàm Thu Minh luôn giấu diếm mình, chẳng qua là lúc hần đi dạo trên đường thì tình cờ, thấy Đàm Thu Minh mặc một bộ quần áo công nhân lén lén lút lút vào một cái ngõ nhỏ không người.

Tưởng Mộc Mộc tò mò đi theo, mặc dù hần cảm thấy hoài nghi Đàm Thu Minh là không đúng, nhưng mà vẫn không nịn được lòng hiếu kỳ, nhất là sau khi hần đã lấy được lực lượng, hoàn toàn có thể chia sẻ phiền não với bọn họ rồi, nhưng Đàm Thu Minh vẫn như trước lấy việc hần quá yếu làm lý do, để hần tiếp tục ngây ngốc ở nhà.

Hần chắc chắn sẽ không phản bác Đàm Thu Minh, cơ mà lòng hiếu kỳ rất cao, cho nên hần đành phải thả chậm hơi thở, len lén quan sát.

Đàm Thu Minh tập hợp với một đoàn người ở trong hẻm nhỏ u ám, những người đó đều thường xuyên đi theo bên cạnh Đàm Thu Minh, Tưởng Mộc Mộc tự nhiên cũng quen biết.

“Khổ cực anh, lão đại! Vì nhiệm vụ lần này khiến anh chịu thiệt thòi rồi!” Đàm Thu Minh là lão đại của bọn họ, tất cả mọi người đều gọi y như vậy.

“Mẹ nó nếu không phải chỗ đó có hàng, mà bên kia lại thúc giục gấp, ông đây cho dù chết cũng sẽ không đi vào!” Đàm Thu Minh nóng nảy chửi tục một tiếng, một chút cũng không giống dáng vẻ Tưởng Mộc Mộc thường thấy, khi đó y thoát nhìn tựa như lưu manh, nhưng Tưởng Mộc Mộc cũng không có hoài nghi, ngược lại bởi vì biết được càng nhiều về Đàm Thu Minh mà cao hứng.

Hần sợ bị bọn họ phát hiện, cho nên vẫn luôn núp trong một chỗ tối gần đó.

Đến cuối cùng cũng không nghe được hàng mà bọn họ nói là cái gì, nhưng Tưởng Mộc Mộc biết hàng kia đối với Đàm Thu Minh mà nói, nhất định là vô cùng quan trọng, hắn còn bí mật điều tra một chút, cuối cùng cũng không có phát hiện được gì.

Chẳng qua là, không lâu sau, nhà xưởng dưới đất kia đột nhiên nổ tung, tất cả đều bị hừng hực thiêu đốt, không có gì còn sót lại, sau đó, Đàm Thu Minh liền mang đám người rời đi.

Tưởng Mộc Mộc không phải chưa từng hoài nghi, mà là không dám hoài nghi.

Hắn vẫn luôn tin tưởng Đàm Thu Minh, tự nhiên là đem tất cả đều ném ra sau đầu.

Bây giờ nhớ tới cái này, Tưởng Mộc Mộc đột nhiên nhận ra Đàm Thu Minh nhận lời mời làm gia sư là có mục đích, chỉ có một vài thời điểm nhất định y mới có thể cam chịu ủy khuất, đây dựa không thả! Chẳng qua là lúc trước hắn không phát hiện ra.

Vậy thì vì sao y nhất định phải ủy khuất mình, đến nhà bọn họ, chẳng lẽ là vì nhiệm vụ? Hắn nhớ kể từ khi quen biết Đàm Thu Minh, nhiệm vụ của y chưa từng ngừng lại! Đã trải qua giáo huấn ở đời trước, Tưởng Mộc Mộc sớm tự mình hiểu lấy, Đàm Thu Minh không có khả năng tới đây vì hắn.

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn căng thẳng, quặn thắt tới khó chịu.

Cho nên ngay từ đầu, Đàm Thu Minh chưa từng thích hắn, vẫn luôn là hắn vọng tưởng mà thôi, nhưng hắn thấy ánh mắt Đàm Thu Minh khi nhìn hắn lúc nào cũng nhu hòa, lần nào Tưởng Mộc Mộc cũng sẽ vì cái loại nhu hòa đó mà đỡ xuống tất cả phòng bị.

Đến bây giờ, mặc dù hắn đối với Đàm Thu Minh đã không còn tình yêu lúc trước, nhưng cặp mắt lóe ánh sáng nhu hòa kia vẫn như cũ ở trong đầu hắn đuổi không đi, đây là hồi ức đẹp đẽ duy nhất của hắn.

“Ca ca, anh ở đây phát gốc gì vậy?”

“A?” Tưởng Mộc Mộc ngăn người một chút, mới nhận ra vừa rồi mình đang làm cái gì.

“Thời điểm luyện công cũng có thể ngăn người, ca ca, tu luyện hình như không đủ nha” Tưởng Mộc Cận có thâm ý khác nhìn Tưởng Mộc Mộc.

Tưởng Mộc Mộc chỉ cảm thấy không khí thoáng chốc biến lạnh, ánh mắt của đệ đệ hắn không biết từ lúc nào lấy dính hàn ý.

“Nếu ca ca không có biện pháp tu luyện nội công tâm pháp, chúng ta tiếp tục luyện quyền đi!” Nói xong, cũng không quản Tưởng Mộc Mộc phản đối không phản đối, Tưởng Mộc Cận nắm lấy cổ áo ca ca, kéo ra ngoài.

END 11 Đăng bởi: admin

12. Chương 12: Bổ Sung

CHƯƠNG 12. BỔ SUNG

“Mộc Mộc làm sao vậy?” Trần Tú Nhã nhìn con trai Tưởng Mộc Mộc của mình nằm sấp trên bàn bộ dạng mệt muốn chết, đau lòng nói.

Tưởng Mộc Cận ở bên cạnh nắm bóp mát xa giúp hắn, tươi cười rất là thỏa mãn: “Hôm nay ca ca rất nỗ lực!”

Hôm nay cậu ăn sạch đậu hũ của ca ca, tự nhiên cao hứng, bắt quá mệt mỏi thành như vậy, cậu cũng rất đau lòng.

“Lại luyện võ sao?” Trần Tú Nhã kinh ngạc nói, bắt đầu từ khi Mộc Mộc thăm cha mẹ bà trở về, không ngừng luyện quyền, nói thật, bà không nghĩ Mộc Mộc lại có thể kiên trì lâu như vậy.

Ngay từ đầu bà cảm thấy Mộc Mộc chẳng qua là tò mò, không được mấy ngày sẽ khôi phục nguyên dạng, vẫn như cũ bị nuôi thật tốt trong nhà, nhưng sự thật làm bà cảm thấy ngoài ý muốn.

“Dạ!” Tưởng Mộc Cận dường như nhìn thấu suy nghĩ của mẹ hắn, nói: “Ca ca đã quyết tâm rồi....mẹ, bảo an mới là ai vậy?”

Tưởng Mộc Cận đã nhìn ra Tưởng Mộc Mộc chống cự không phải là gia sư, mà chính là người kia, vốn dĩ cậu cho rằng không làm gia sư thì làm bảo an cũng không sao, không biết sao lúc Tưởng Mộc Mộc nghe được càng thêm tâm thần không yên.

Cậu không rõ ràng lắm Tưởng Mộc Mộc có biết người này hay không, nhưng dường như ca ca ghét hắn, nhưng nếu quả thật là như vậy, cậu nhất định sẽ tìm thời gian giúp ca ca hả giận, không tại sao cả, chỉ vì người nọ khiến cho ca ca của cậu phiền não mất mấy ngày.

“Cậu ta sao.....ai, đứa trẻ đáng thương, là một cô nhi, gọi là Đàm Thu Minh!”

“Đàm Thu Minh? Cô nhi!”

“Ừ, cha mẹ cậu ấy đều mất rồi, lớn lên ở cô nhi viện! Có điều, là một người không chịu thua kém, ở đại học Will cũng gây một phen sóng gió đó!”

Nếu như nói học viện hoàng gia là nơi học tập “dị năng” chất lượng cao, như vậy đại học Will chính là nơi nghiên cứu “dị năng” chất lượng cao.

Tuy rằng không nổi danh như học viện hoàng gia, cũng không có không khí như học viện hoàng gia, nhưng là ở đại học Will những thứ có liên quan đến phương diện nghiên cứu, đều có thể sánh ngang với học viện hoàng gia.

Tưởng Mộc Cận gạt đầu một cái, ánh mắt đặt trên người Tưởng Mộc Mộc.

Trần Tú Nhã thấy cậu không lên tiếng, nói tiếp: “Cậu ta rất lợi hại, con biết không? Hiện tại cậu ấy đã được Tô Lập Nguyên thu làm đệ tử nhập môn rồi, vậy mà còn nguyện ý làm bảo an cho nhà chúng ta, chính là nhân tài không được trọng dụng!”

“Tô Lập Nguyên?” Tưởng Mộc Cận vốn là không để ý, cho dù y ở đại học Will tài giỏi thế nào đi chăng nữa, thì trong mắt cậu vẫn như cũ không đáng nhắc tới.

Thế nhưng, Tô Lập Nguyên thì khác, ông chính là đại sư nghiên cứu dị năng nổi danh toàn thế giới đó, ngay cả học viện hoàng gia cũng phải nể mặt ông mấy phần, Tưởng gia bọn họ cũng phải cho ông ba phần kính trọng, đây là một người mà không tới thời điểm bắt buộc dĩ thì tuyệt đối không thể chọc tới.

Cậu để ý, rất để ý! Nhất là học trò của Tô Lập Nguyên vậy mà lại nguyện ý chịu thiệt tới nhà bọn họ làm bảo an? Điều này không thể không khiến người ta suy đoán mục đích của hắn: “Mẹ, có thể đem tài liệu của hắn cho con xem một chút không?”

“Dĩ nhiên!” Trần Tú Nhã không nói hai lời, cầm tài liệu trên tay giao cho Tưởng Mộc Cận, Tưởng Mộc Cận tiếp nhận nhìn nhìn một chút, một phần tài liệu rất hoàn mỹ, ngay cả việc hắn được nhốt ở nơi nào, ở cô nhi viện nào đều ghi chép vô cùng rõ ràng.

Nhưng lại bỏ sót rất nhiều thứ, ví dụ như cha mẹ đã mất của hắn hoàn toàn không có ghi chép trên đó.

Tưởng Mộc Cận nhíu mày một cái, cầm tài liệu đi, ôm Tưởng Mộc Mộc đã ngủ say lên phòng, Trần Tú Nhã mặc dù không hiểu nhưng cũng không có để ý, nhưng ở trong đầu bà rất kỳ quái phát ra nghi vấn: tại sao lại là ôm công chúa?

Tưởng Mộc Cận trở về phòng, lập tức phân phó Lâm quản gia đem tài liệu về Đàm Thu Minh điều tra nhất thanh nhị sở, ngay lập tức!

Lâm quản gia rất nhanh đã làm xong, ông là người có hiệu suất vô cùng cao, nếu không cũng không thể trở thành quản gia Tưởng gia, Tưởng gia vẫn luôn vô cùng tín nhiệm ông, Tưởng Mộc Cận xem tài liệu được Lâm quản gia giao tới, giễu cợt cười một tiếng: “Hừ, Đàm Thu Minh!”

END 12 Đăng bởi: admin

13. Chương 13: Đàm Thu Minh (2)

CHƯƠNG 13. ĐÀM THU MINH (2)

Ngày ngày đầu tiên đi làm Đàm Thu Minh liền gặp phải khiêu khích, nhưng y căn bản không thể phát uy, bởi vì người khiêu khích y chính là chủ nhân của biệt thự.

Tướng Mộc Cận nhìn Tướng Mộc Mộc khúm núm trốn tránh tên bảo an mới kia, bộ dáng giống như ăn trộm, rất không cao hứng! Rõ ràng hắn mới là đại thiếu gia, tại sao phải sợ tên bảo an mới Đàm Thu Minh kia chứ.

Bộ dạng Đàm Thu Minh rất đẹp mắt, tóc dài tới vai càng làm y xinh đẹp vô cùng, mặc đồng phục bảo an, khiến xương cốt khỏe mạnh của y lộ ra anh khí đặc hữu của nam tử! Da thịt mềm mại trắng như tuyết, dưới khóe mắt trái có một nốt ruồi son, thật sự là một mỹ nam tử khó có được, mỹ nam tử như vậy ở học viện hoàng gia cũng vô cùng hiếm thấy.

Tướng Mộc Mộc liếc nhìn Đàm Thu Minh một cái, y vẫn giống như trước, vẫn khiến người ta không thể dời mắt được!

Hiện tại Đàm Thu Minh vẫn là bộ dạng của thanh niên, nốt ruồi son kia cũng chưa có vì làm nhiệm vụ mà bị gạt bỏ biến thành một vết sẹo nho nhỏ đột nhiên nổi lên, hiện giờ mặc dù trong xương cốt y có cỗ cứng rắn, nhưng nhìn chung cũng có chút âm nhu.

Cặp mắt kia vẫn bình tĩnh nhu hòa như vậy, cũng không có cái loại lạnh như băng lúc giết hắn, nếu như Tướng Mộc Mộc không trải qua một đời, như vậy đời này khẳng định hắn cũng sẽ bại trong tay Đàm Thu Minh, bởi vì đôi mắt kia của Đàm Thu Minh đã sớm hấp dẫn hắn, phảng phất như có thể làm tâm người khác ấm áp, Tướng Mộc Mộc chính là không hiểu, tại sao vẻ ngoài của Đàm Thu Minh lại khác biệt lớn với thực tế như vậy?

Xem ra, Đàm Thu Minh mà hắn nhìn thấy mười năm qua cũng chỉ là mặt ngoài của y, không hề khác với bộ dạng hiện giờ.

Tướng Mộc Cận nhìn ánh mắt Tướng Mộc Mộc đột nhiên dời lên trên người Đàm Thu Minh, cho là hắn bị bộ dạng xinh đẹp kia hấp dẫn, nhú mày một cái, cũng không dám nổi giận, theo bản năng thốt ra: “Không phải ca ca ghét hắn sao?”

Tướng Mộc Mộc mê mang nháy mắt một cái, nhìn Tướng Mộc Cận, kinh ngạc nói: “Em, làm sao em biết?”

Tướng Mộc Cận vừa nghe, trong lòng nở hoa, bất mãn vừa nãy tan thành mây khói, lộ ra ánh mắt giáo huấn: “Vậy ca ca có muốn chinh hắn không?”

“Làm sao chinh?” Tướng Mộc Mộc cũng hiểu kỳ, nói hắn không tức giận Đàm Thu Minh đó là không thể nào, hắn đi theo y mười năm, vì y mà thay đổi nhiều như vậy, quay đầu lại phát hiện dường như hết thấy đều là một âm mưu, có thể nào không tức giận? Hiện tại có cơ hội hảo hảo chinh y, còn có đệ đệ cho hắn chỗ dựa, hắn nhất thời tinh thần tỉnh táo.

Không có năng lực giết người, chinh người cũng có thể đi!

“Xem em này!” Tướng Mộc Cận nhìn gương mặt của y liền sinh ra bất mãn, nếu như không có xem phần tài liệu kia, có lẽ cậu thật đúng là nhìn không ra hiện giờ Đàm Thu Minh đang nguy trang, rõ ràng là một người có tâm tư rất sâu, giữ lại cũng là một tai họa.

Cầm trong tay một ly nước, từ từ đến gần Đàm Thu Minh, ngoan lệ nói: “Anh chính là Đàm Thu Minh?”

Đàm Thu Minh tắt cung tắt kính đứng đó, một chút cũng không cúi mình sợ hãi: “Đúng vậy, nhị thiếu gia!”

Tướng Mộc Cận nhú mày một cái, ngày đầu tiên đi làm cũng biết cậu là ai? Xem ra vẫn có chuẩn bị, bất kể y có mục đích gì, chính là người như y, Tướng Mộc Cận theo bản năng không thích: “Hừ!”

Một câu cũng không nói thêm nữa, một ly nước hắt lên mặt Đàm Thu Minh, bọt nước lạnh như băng theo gương mặt tinh xảo của Đàm Thu Minh từ từ trượt xuống, càng hiện ra vẻ mỹ cảm cùng mềm mại, dường như anh khí vừa rồi đều là giả vờ! Mấy bảo an phía sau chuẩn bị tới đây thoáng chốc cũng hít vào lãnh khí,

thế nào cũng không nghĩ tới nhị thiếu gia đột nhiên lại làm vậy, chẳng lẽ Đàm Thu Minh này thật sự chọc giận nhị thiếu gia sao.

Nhưng nhìn y cũng không giống người thích gây chuyện, nhóm bảo an cả đầu đều là dấu hỏi cũng không dám lên tiếng. Nhưng đều lẫn nhau để lộ ra một cái tin tức: nhị thiếu gia ghét y!

Tướng Mộc Cận cũng không để ý tới phản ứng của bọn họ, trong lòng cậu đột nhiên sáng khoái không ít, đặc biệt là khi thấy vẻ mặt mờ mịt ghen khuất lại phần nộ mà không có chỗ phát tiết của Đàm Thu Minh, cậu nhìn trong lòng liền vui sướng, nghĩ nghĩ liền cười lên.

Tướng Mộc Mộc bị Tướng Mộc Cận kéo lên xe, đợi sau khi xe khởi động mới phục hồi tinh thần lại: “Như vậy cũng được sao!”

“Dĩ nhiên!” Tướng Mộc Cận cũng chỉ là tiện tay vui đùa một chút, cũng không muốn làm ra chuyện lớn gì.

Tướng Mộc Mộc còn không biết Tướng Mộc Cận mới nảy sao đột nhiên lại như vậy, nhưng mà rất kỳ quái, trong lòng hắn không biết tại sao đột nhiên trở nên rất sung sướng, nhất là thấy một màn Đàm Thu Minh bị ly nước hắt vào kia, hắn liền thầm kêu một tiếng: thích!

Nhưng mà, không hiểu sao, cảm thấy còn chưa đủ, tức giận dưới đáy lòng hắn giống như còn chưa biến mất. —— Hắn, vẫn là muốn báo thù!

Tướng Mộc Cận nhìn Tướng Mộc Mộc, nói: “Thế nào, ca ca đau lòng? Thấy bảo an kia bộ dạng xinh đẹp nên luyến tiếc?”

“Làm sao có thể! Anh cao hứng còn không kịp!” Tướng Mộc Mộc nói thật, vốn là chỉ cần Đàm Thu Minh không đến quấy rầy hắn, hắn cũng sẽ không làm gì y, nhưng mà Đàm Thu Minh vẫn là đến nhà bọn họ, vậy cũng chỉ có thể dừng trách hắn.

Hoặc là hắn không cách nào báo được mối thù của đời trước, nhưng giống như bây giờ từ từ đả kích y vẫn là có thể, hiện giờ hắn vẫn là đại thiếu gia được cha mẹ yêu thương, không ai dám chọc hắn, có lúc lợi dụng một ít quyền lợi này cũng không sai.

Tướng Mộc Mộc suy nghĩ, nội tâm vui sướng hài lòng.

Tướng Mộc Cận nhìn vẻ mặt thoải mái của hắn đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, cậu không muốn cho ca ca nhìn thấy bộ mặt tàn nhẫn của cậu, sợ ca ca thấy cậu tàn bạo lệ khí sẽ cách xa cậu.

Ca ca quá thiện lương, không có trải qua huấn luyện địa ngục ca ca sẽ không thể nào hiểu được những chuyện kinh khủng kia, nhưng cậu cũng không muốn để ca ca hiểu rõ, chỉ cần hắn giữ nguyên dạng là tốt rồi, cho nên cậu chỉ làm giảm một chút nhuệ khí của Đàm Thu Minh mà thôi.

Cậu thật lòng hy vọng ánh sáng của ca ca có thể luôn chiếu rọi trái tim cậu.

Thấy ca ca chẳng những không trách cậu, ngược lại vẻ mặt thoải mái, cậu đột nhiên cảm thấy buồn cười, thật ra thì ca ca cũng không phải người yếu ớt như vậy.

Tướng Mộc Mộc cả ngày đều vô cùng vui vẻ, vốn bởi vì Đàm Thu Minh đến mà luống cuống tay chân, cơ mà sau đó cảm thấy có thể báo thù cũng không tệ, đơn giản liền không còn sợ hãi nữa.

Khi đi học cũng có tinh thần hơn bình thường gấp mấy lần.

Kể từ lần trước thành tích thi của hắn đột nhiên tăng mạnh, thầy giáo liền thỉnh thoảng khen ngợi hắn, bây giờ Tướng Mộc Mộc đã trở thành tấm gương học tập trong ban bọn họ, thầy giáo cũng dần dần để ý đến hắn.

Ngay cả khi là phế vật, nhưng hắn lại rất hiếu học, dùng hành động để chứng minh phế vật cũng không phải chính là phế vật.

Mặc dù vẫn còn có người nói hắn phế vật, nhưng là Tướng Mộc Mộc nghe được rõ ràng ít hơn trước kia rất nhiều, nhất là bạn học Quách Phong ngồi trước mặt hắn.

Bình thường trước và sau giờ học, Quách Phong đều quay đầu lại chăm chọc đôi câu, nhưng bây giờ hắn ta đã không nói, chỉ còn lại ánh mắt khinh bỉ.

Mà địa vị của Tưởng Mộc Mộc ở trong lớp cũng bắt đầu thay đổi, Hắc Mập Mập bình thường không hề nói chuyện với hắn cũng đột nhiên đến tìm hắn.

Tưởng Mộc Mộc không hiểu tại sao cậu ta lại đột nhiên tìm tới?

Hắc Mập Mập ở trong lớp cũng coi như là một phú nhị đại, mặc dù hắn không có tư cách nói người khác, nhưng đó là sự thật.

Tên của Hắc Mập Mập mọi người đại khái cũng không quá nhớ rõ, bởi vì bộ dạng cậu ta tương đối mập, da hơi đen, cho nên liền kêu Hắc Mập Mập.

Hắc Mập Mập từ khi kết thúc kỳ thi lần trước, luôn chú ý Tưởng Mộc Mộc, Tưởng Mộc Mộc cũng có chú ý tới, có điều không hề để ý.

Hôm nay Hắc Mập Mập giống như đã làm ra một quyết định gì đó vô cùng quan trọng, sau khi tan học bưng một máy tính xách tay, đến trước bàn Tưởng Mộc Mộc, lớn tiếng kêu lên: “Tưởng ... bạn Tưởng, xin bạn dạy học cho mình đi!”

“A...?” Tưởng Mộc Mộc khó hiểu nhìn cậu ta.

Hắc Mập Mập mặc dù rất mập, nhưng cũng không phải là cái loại đầy mỡ béo phì, cậu ta là loại thân thể bền chắc cường tráng, da thô thịt dày.

Nói thật, rất ít người tin rằng một đứa trẻ nhà giàu lại có bộ dạng như vậy, nhưng sau khi biết bối cảnh của Hắc Mập Mập, nhìn bộ dạng cậu ta như vậy cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Cha của Hắc Mập Mập là nguyên lão ba đời của hắc bang, lực ảnh hưởng chỉ dưới bang chủ hắc bang, được bang chủ tín nhiệm vô cùng, mà ca ca của Hắc Mập Mập cũng là địa đầu xà có lực ảnh hưởng một phương.

Từ nhỏ Hắc Mập Mập đã bị rèn luyện tới vô cùng lì đòn, cho nên mới trở thành da thô thịt dày như hôm nay, nhưng cậu ta biết bối cảnh của cậu ta là hắc bang, một ngày nào đó phải kế thừa vị trí của cha.

Đáng tiếc cậu ta đang trong kỳ phản nghịch, không muốn kế thừa hắc bang, cậu ta muốn đảng hoàng đứng dẫn sống qua ngày, làm việc mình muốn làm! Cho nên mới thiên tâm vạn khổ tới học viện hoàng gia.

Ông già cũng cho cậu ta ba năm, nếu như cậu ta thật sự có khả năng lên đại học học viện hoàng gia, liền đáp ứng để cho cậu ta tẩy trắng, đi làm cái công việc quỷ con mẹ nó đứng dẫn của cậu ta.

Ba năm hiện giờ chỉ còn lại một năm cuối cùng, Hắc Mập Mập vốn là đã không ôm bất cứ hy vọng nào, cậu ta hoàn toàn không biết tư chất của học sinh ở học viện hoàng gia lại cao như vậy, cậu ta ở chỗ này chính là làm một phế vật.

Nhưng mà, Tưởng Mộc Mộc xuất hiện.

Cậu ta vốn là không hề để ý đến Tưởng Mộc Mộc, cũng biết hắn dựa vào quan hệ để tiến vào học viện này giống mình.

Nhưng Tưởng Mộc Mộc cùng cậu ta không giống nhau, Tưởng Mộc Mộc rất cố gắng học tập, lại không có gì tiến bộ, cậu ta mới cảm thấy mình không có hy vọng, thế nhưng hiện giờ trên người Tưởng Mộc Mộc giống như đột nhiên xuất hiện kỳ tích, hoặc là Tưởng Mộc Mộc kỳ thật vẫn luôn thâm tàng bất lộ, hiện giờ mới phát uy, tóm lại đến cuối cùng, cậu ta liền nghĩ để cho Tưởng Mộc Mộc giúp cậu ta ôn tập.

Tưởng Mộc Mộc nhìn vẻ mặt chân thành của cậu ta, cảm thấy buồn cười!

Thật ra thì đời trước hắn vẫn luôn nghe được tin về Hắc Mập Mập, cuối cùng cậu ta không học tiếp ở học viện hoàng gia, mà là tiếp tục sống ở hắc bang, năm năm, thành hắc bang lão đại của C thị, lưng đoạn cả một vùng hắc bang phụ cận, thật ra cậu ta rất có thực lực, nếu chỉ dựa vào so tài trên lời dài, thì cậu ta có thể lấy được chín phần mười điểm trở lên, cùng học sinh đứng đầu ban không phân cao thấp, nhưng chính là điểm thi kiến thức của cậu ta quá kém, cho tới bây giờ đều là không đủ một trăm điểm, thế này mới khiến cho cậu ta ở trong trường học không ngóc đầu lên được, lại còn bị người giễu cợt cậu ta đầu óc ngu si tứ chi phát triển!

Có lẽ cùng cậu ta kết giao cũng không sao, Tưởng Mộc Mộc cười nói: “Được!”

Cùng đám người Đàm Thu Minh ra ngoài cái gì cũng không học được, chính hắn lại học được một thứ: hậu thuẫn!

Có hậu thuẫn, làm chuyện gì cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều, Tưởng Mộc Mộc muốn thay đổi mình, kết giao thêm vài bằng hữu cũng là có thể

Sau khi Đàm Thu Minh bị Tưởng Mộc Cận hất một ly nước lạnh, mặt trắng đến đỏ bừng, đã bao giờ y phải chịu qua uất ức thế này đâu, dù gì y cũng là đệ tử thân truyền của Tô Lập Nguyên, vậy mà Tưởng Mộc Cận không cho một chút mặt mũi nào.

Y tức giận, nhưng lại không dám nổi giận, bởi vì chính y cũng rần muốn tới nơi này.

Người chung quanh vốn là muốn an ủi y, nhưng thấy y một thân lãnh khí bắn ra bốn phía, không ai dám đến gần!

Đàm Thu Minh đi một chuyến đến phòng vệ sinh, sau khi trở lại phẳng phất như cái gì cũng không có phát sinh, khôi phục dáng vẻ ôn nhuận như ngọc. Tựa như một thân lãnh khí mới nãy chỉ là ảo giác!

END 13

P/s: anh Cẩn còn hiền quá, gặp ta là ta úp nguyên chậu nước rửa chén lên đầu thằng cha Minh luôn (#)
Đăng bởi: admin

14. Chương 14: Ký Túc Xá

CHƯƠNG 14. KÝ TÚC XÁ

Tưởng Mộc Mộc cùng Hắc Mập Mập làm quen chưa được mấy ngày, hai người đã là bạn tốt.

Mới đầu, Tưởng Mộc Mộc cũng không có phát hiện, Hắc Mập Mập lại là người sáng khoái như vậy, mặc dù bộ dạng có chút đen, có chút trắng kiện, nhưng cũng là người hào sảng, hơn nữa, Tưởng Mộc Mộc cảm thấy cậu ta là một bằng hữu đáng giá để kết thân.

Ít nhất, cậu ta cũng không giống những người đi theo Đàm Thu Minh đời trước luôn khinh bỉ hắn, chỉ vì hắn yếu ớt liền xem thường hắn.

Lời nói của Hắc Mập Mập luôn mang theo chút đạo nghĩa của hắc đạo, nhưng như vậy Tưởng Mộc Mộc lại càng cảm thấy cậu ta là yêu ghét rõ ràng!

Ai tốt với cậu ta, cậu ta sẽ báo đáp, không cần biết người kia mang theo mục đích gì, ai đả thương cậu ta, cậu ta sẽ báo thù, ngay cả thương lượng một đường sống cũng không cho.

Cậu ta không phải loại người anh hùng hiệp nghĩa, sẽ không vô duyên vô cớ đi đồng tình hoặc bố thí người khác, cậu ta biết mình đang làm gì, muốn làm gì, xúc động xông lên đầu, thì sẽ không để ý gì cả, càng không để ý tới việc mình làm là tốt hay xấu.

Nhưng làm người ta đau đầu chính là, kiến thức của cậu ta thật sự không ổn chút nào, lại càng khó dạy hơn!

Muốn cậu ta nghiêm túc xem xong một đề bài, cậu ta cũng chậm hơn mấy phút so với Tưởng Mộc Mộc.

Hắc Mập Mập nhứt chí gục xuống bàn: “Không được Mộc Mộc, tớ căn bản là không xem nổi!”

Cậu có thể dựa vào thân thể mình luyện tập dị năng, nhưng lại không thể dựa vào trí nhớ nghiên cứu dị năng, nhiều thứ lung tung lộn xộn như vậy, hiện giờ ngay cả phân loại dị năng cũng bị lẫn lộn, thậm chí cậu bắt đầu hoài nghi mình có phải dị năng giả hay không.

“Vậy cũng tốt!!” Tưởng Mộc Mộc cũng không muốn dài dòng với cậu nữa, kỳ thật đến tận cùng là năng lực giảng giải của mình không tốt, hay là Hắc Mập Mập thật sự không hiểu, rõ ràng hắn dựa theo phương pháp Mộc Cận dạy hắn để dạy Hắc Mập Mập mà.

Dù sao thì dạy cậu ta cũng thật mệt mỏi, hắn sửa soạn lại một chút, chính mình mấy ngày nay cũng rất mệt rồi, không quan tâm Hắc Mập Mập nữa. Nhưng là...

“Không được!” Hắc Mập Mập kiên quyết nói: “Tớ tuyệt đối không thể để ông già đó xem thường tớ, tớ mới không làm cái nguyên lão đời thứ tư gì đó đâu! Mộc Mộc, chúng ta tiếp tục, à mới này nói đến chỗ nào nhỉ dĩ năng không khí, đúng rồi, thuộc tính không khí cái gì mà quy hồi chu kỳ 68 ngày, thế nào, cái chiêu thức đó lợi hại không?”

“.....” Tưởng Mộc Mộc không nói gì nhìn cậu ta, cuối cùng thở dài: “Là 28 ngày!”

“Hả? Đúng đúng ha ha ha, 28 ngày, 28!”

“Hơn nữa, đó cũng không phải là một chiêu thức, mà là một loại phương pháp luyện tập dĩ năng thuộc tính không khí! Rất phổ biến, mục đích của quy hồi là để cho thân thể thích ứng không khí, luyện tập như vậy có thể đem dĩ năng không khí tự do di chuyển khắp nơi trên cơ thể, chứ không chỉ ở một bộ phận!”

“A? Ha ha.....” Hắc Mập Mập gãi gãi đầu, vẻ mặt u mê.

Thuộc tính không khí cậu biết, nhưng dĩ năng của cậu cũng không phải là không khí, vốn không có đi tìm hiểu những kiến thức liên quan, ngoại trừ thuộc tính kim loại của mình, đối với những thuộc tính khác cậu hoàn toàn không biết. Huống chi, cậu lại không tu luyện những dĩ năng kia, sao tự nhiên lại đi học tập về phương diện này chứ. Nếu như không phải ông già nhà cậu ép buộc, cậu ngay cả xem cũng không thêm xem.

Tưởng Mộc Mộc đối với cậu ta bất đắc dĩ thở dài, nhớ tới trước kia hình như mình cũng như vậy, vô luận thầy giáo nói thế nào, hần đều không hiểu, bây giờ nhìn Hắc Mập Mập phảng phất như thấy được mình của ngày trước.

Mắt thấy đã gần đến giờ, Hắc Mập Mập cũng không quấy rầy Tưởng Mộc Mộc nữa, cũng không phải cậu không muốn quấy rầy, mà là đệ đệ của hần quá đáng sợ.

Trước đây cậu nghe nói Tưởng Mộc Cận đệ đệ của Tưởng Mộc Mộc là một thiên tài, còn là người thừa kế tương lai của Tưởng gia, nhưng chưa từng gặp hần, cũng đã nghe nói hần là một huynh khổng, nhưng tuyệt đối không nghĩ là huynh khổng tới mức mãnh liệt như vậy.

Cậu chẳng qua là quần quýt lấy Tưởng Mộc Mộc cùng đi ăn bữa cơm, liền bị hần trừng đến lạnh cả xương, chưa gặp không biết, gặp rồi thì tuyệt đối không muốn gặp lại hần một lần nữa, đặc biệt là gặp hần cùng với Mộc Mộc. Bữa cơm kia là bữa cơm khó khăn nhất trong cuộc đời cậu, rõ ràng trước mắt đều là những món cậu thích, kết quả một chút khẩu vị cũng không có, lại không dám không ăn, nếu làm Mộc Mộc lo lắng cho cậu, Mộc Cận sẽ ụ ụ hiếp cậu!

“Mộc Mộc, đã đến giờ! Tớ cũng phải đi về.” Hắc Mập Mập khoan thai nói, không cần đối mặt với mấy con chữ trên bài kiểm tra kia nữa, ngược lại cậu cảm thấy vô cùng thả lỏng, duỗi eo tạm biệt.

“Ừ!”

“Đúng rồi, Mộc Mộc, không bằng tớ với cậu cùng dọn đến ký túc xá đi!” Trước kia cảm thấy có ở ký túc xá hay không cũng không sao cả, nhưng bây giờ nghĩ lại vẫn là tiện hơn rất nhiều, tiết kiệm rất nhiều thời gian.

“Được!” Tưởng Mộc Mộc cười nói.

Tưởng Mộc Mộc lẳng lặng dọn đến ký túc xá trong trường học, một là vì tiện, hai là không muốn ở nhà “tình cờ” gặp Đàm Thu Minh, đối với y, hần căn bản một câu cũng không nói được.

Ai ngờ hần muốn chuyển đến ký túc xá, Mộc Cận cũng chuyển theo, dưới tác động của cậu, hai người ở cùng một phòng, hần cảm thấy có chút không được tự nhiên, hần biết đệ đệ rất bảo hộ mình, nhưng không nghĩ tới bảo hộ đến mức như vậy, ngay cả ký túc xá cũng muốn được phân cùng một chỗ, rõ ràng là khác khối lớp mà. Hơn nữa, cậu còn phải đến công ty giúp một tay, cư nhiên lại chạy xa hơn để đến trường học.

Có điều, như vậy cũng không sao cả, Tưởng Mộc Cận dù sao thì vẫn còn là học sinh mà!

Tưởng Mộc Mộc nhớ mang máng, đời trước lúc Tưởng Mộc Cận học lớp mười một, đột nhiên nhảy lớp lên mười hai, tiếp theo lại nhảy hai năm đại học, oanh động toàn bộ Thiên triều, sau khi tốt nghiệp đại học, chính thức làm người thừa kế Tưởng gia lũng đoạn công ty, phát triển không ngừng, gần như thành người

đứng đầu Thiên triều! Khi đó, hắn đi theo Đàm Thu Minh, chỉ nghe nói được một chút như vậy, rất là tiếc nuối.

Nay trọng sinh trở về, hắn nhất định phải nhìn tận mắt thành tựu của Mộc Cận, ở bên cạnh cậu chúc mừng cho cậu.

Hắn làm sao biết được, đời trước Tưởng Mộc Cận là bởi vì hắn đã rời khỏi trường học, cảm thấy không thú vị, một phen tâm tư đặt hết lên sự nghiệp để khiến mình chết lặng, mới vội vã tốt nghiệp như vậy?

Tưởng Mộc Cận trở lại ký túc xá, rất nhanh bận rộn trong phòng bếp, Tưởng Mộc Cận ở công ty cũng sắp trở về.

Ký túc xá học sinh của học viện hoàng gia có ba loại, phòng đơn, phòng hai người cùng phòng tập thể.

Bởi vì học sinh học viện hoàng gia gần như đều là người có tiền, ký túc xá cũng mang theo vài phần quý khí.

Học sinh bình thường đều sẽ chọn phòng hai người, những người ở phòng này bình thường đều là những người vượt qua kiểm tra với thành tích vô cùng tốt, trong nhà tương đối nghèo, nhưng cũng bởi vì như vậy, những người có chút giàu sang cũng sẽ chọn phòng hai người, có bạn không nói, còn có thể thỏa mãn một chút tâm hư vinh, Tưởng Mộc Cận đối với việc này hoàn toàn không hiểu nổi.

Tưởng Mộc Cận luyện tiệc Tưởng Mộc Cận chịu khổ, nếu hắn dọn vào ở ký túc xá, mình cũng đi theo giúp đỡ, ngay cả người giúp việc cũng chuẩn bị tốt rồi, cuối cùng vẫn là Tưởng Mộc Cận cự tuyệt, Tưởng Mộc Cận cũng rất nhanh đồng ý, lý do là Tưởng Mộc Cận sẽ xuống bếp.

Cậu vui vẻ ăn đồ ăn ca ca làm, mỗi bữa đều ăn đến không còn một mảnh.

Tưởng Mộc Cận vốn là cũng không xuống bếp, chẳng qua là đời trước đi theo Đàm Thu Minh bên ngoài, có lúc Đàm Thu Minh bận rộn ngay cả cơm cũng không ăn, về đến nhà cái bụng đã kêu thình thịch, bên cạnh lại không có ai biết nấu ăn, nên hắn mới chạy đi học.

May mắn, nấu ăn cũng không khó học, hắn cũng không ngại khổ, không quá ba tháng, những món bình thường đều có thể làm, lại trải qua mấy năm mài dũa rèn luyện, trù nghệ của hắn có thể sánh với đương kim đầu bếp luôn rồi.

Có lúc, Đàm Thu Minh vì muốn ăn thức ăn hắn làm nên mới về nhà, khi đó Tưởng Mộc Cận cao hứng thật lâu. Cuối cùng cũng tìm được thứ có thể khiến Đàm Thu Minh lưu luyến

Trù nghệ của hắn vô cùng tốt, Tưởng Mộc Cận thậm chí nói đùa: “Ca ca anh có thể đi làm đầu bếp rồi đó, thì một cái giấy chứng nhận đầu bếp cũng không phải là việc khó!”

Tưởng Mộc Cận lúc này mới nhớ tới, thì ra hắn còn có ngón nghề này, hắn còn có thể làm đầu bếp

Lúc Tưởng Mộc Cận gạt đầu, Tưởng Mộc Cận lại không vui, quay đầu làm nũng nói: “Ca ca không được đến những chỗ đó, em nói giỡn thôi, đồ ăn ca ca làm không thể để người khác ăn được.”

Tuy rằng Tưởng Mộc Cận cảm thấy không giải thích được, nhưng cũng rất vui vẻ.

Phải biết là, đám người Đàm Thu Minh cho tới bây giờ chưa từng khen trù nghệ của hắn, mỗi lần chỉ cần hắn xuống bếp, bọn họ sẽ trở lại ăn cơm, cơm nước xong không phải là đi họp, thì là làm việc, làm sao giống Tưởng Mộc Cận, thường khen trù nghệ của hắn rất tốt.

Tuy rằng đây chỉ là lời ca ngợi nho nhỏ, nhưng cũng có thể khiến Tưởng Mộc Cận cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

END 14 Đăng bởi: admin

15. Chương 15: Học Lên

CHƯƠNG 15. HỌC LÊN

Bộ quyền pháp mà Trần Cốc Bằng cùng Ngô Mẫn tự nghĩ ra, Tưởng Mộc Mộc đã hoàn toàn thuần thục các chiêu thức, có thể tùy ý sử dụng cùng chuyển đổi.

Trung bình tấn thuần thục, nước chảy mây trôi, huy quyền mạnh mẽ; đáng phòng thủ tựa như tơ, kỳ thật vững chắc thỏa đáng, vừa không thương thân, cũng không dả thương người, nhu cùng cương kết hợp, Tưởng Mộc Mộc đã có thể làm được động tác lưu loát, quyền phong bốn phía, dĩ nhiên, đối với Tưởng Mộc Cận mà nói, hoàn toàn không đáng xem, một quyền như vậy đánh xuống chẳng qua là gãy ngựa cho cậu mà thôi!

“Tốc độ ra quyền của ca ca nhanh hơn rất nhiều, có tiến bộ!” Tưởng Mộc Cận hài lòng gật đầu một cái, nhẹ nhàng chột lóe về phía bên trái, tay trái nâng lên, dễ dàng chặn công kích của Tưởng Mộc Mộc.

Cậu có thể cảm giác được, quyền phong của Tưởng Mộc Mộc càng ngày càng có lực, không còn mềm nhũn giống kẹo đường như trước đây, ngay cả gãy ngựa cho người ta cũng không nổi, hiển nhiên, những ngày qua thân thể được rèn luyện không tệ.

Tưởng Mộc Mộc cũng hài lòng thu hồi quả đấm, xoa xoa tay.

Biến hóa trong cơ thể dĩ nhiên hẳn có thể cảm giác được, hiện giờ cũng sẽ không còn vì rèn luyện quá nhiều mà mệt mỏi đến nửa chết nửa sống, thông qua hai tháng huấn luyện, năng lực thân thể hẳn rõ ràng tăng cường, một ngày có thể kiên trì 6 giờ vượt mức huấn luyện.

Dĩ nhiên, so với dị năng đời trước đạt được hoàn toàn không đáng nhìn, nhưng Tưởng Mộc Mộc vô cùng rõ ràng, phương pháp huấn luyện này càng làm cho hẳn cảm thấy chân thật, trong lòng càng thêm kiên định. Cho dù rèn luyện như vậy, cuối cùng vẫn không cách nào đuổi kịp cường giả, thì hẳn cũng có thể thông qua tu luyện tự bảo vệ mình, không cần phiền toái người nhà nữa.

Tưởng Mộc Mộc vẫn rất tự mình hiểu rõ, thân thể hiện tại nếu muốn đạt được hiệu quả giống như sau khi cải tạo gien lúc trước căn bản là không thể nào, hẳn không cần có được lực lượng lớn như vậy, chỉ cần có thể không làm cản trở đã rất hài lòng rồi.

Dĩ nhiên hẳn cũng vô cùng rõ ràng, muốn có được lực lượng cường đại sẽ phải trả giá những gì, cũng giống như đời trước, vì có thể đứng bên cạnh Đàm Thu Minh, hẳn lấy được dị năng cường đại, lại khiến mình lưu lại di chứng cả đời.

Trên trời sẽ không rơi xuống cái bánh nào miễn phí, muốn trở nên mạnh mẽ thì phải dựa vào chính mình cố gắng phấn đấu, đừng cảm tiến tới! Chỉ muốn tìm đường tắt để đi rất khó trở thành cường giả chân chính, cái loại di chứng đó hẳn không hề muốn cảm nhận lại một lần nữa.

“Ca ca có thể thử tu luyện nội công tâm pháp, em là dị năng giả, không thể đưa ra đề nghị gì cho anh! Ca ca chỉ có thể tự mình suy nghĩ.” Tưởng Mộc Cận thần nhiên nói, ông bà ngoại nghiên cứu quả thật không sai, nội công tâm pháp thật sự không thể cùng tồn tại với dị năng, vốn dĩ cậu định thử một chút, kết quả thiếu chút nữa bị nội thương.

Tưởng Mộc Mộc gật đầu một cái, ý nghĩa sâu xa trong từng chiêu thức Tưởng Mộc Cận còn hiểu rõ hơn hẳn, nếu như không có Tưởng Mộc Cận, có lẽ hẳn vẫn còn ở giai đoạn đầu, nhưng bây giờ học tâm pháp, Tưởng Mộc Cận cũng không tiện cho hẳn đề nghị, dù sao thì người tu luyện là hẳn, không phải Tưởng Mộc Cận: “Ừ, anh biết rồi, Mộc Cận, không biết nên nói như thế nào hai tháng qua, anh”

“Ca ca không cần nói gì cả! Không cần cảm ơn em.” Tưởng Mộc Cận nhìn dáng vẻ rối rắm của Tưởng Mộc Mộc, biết hẳn muốn nói vài lời cảm kích, trong lòng không khỏi phiền não! Cậu cũng không muốn nghe những lời đó, dường như chỉ cần Tưởng Mộc Mộc nói ra miệng, sẽ có cảm giác xa lạ, cậu rất ghét loại cảm giác này, một chút cũng không muốn ca ca xa lạ với cậu.

Tưởng Mộc Mộc thấy Tưởng Mộc Cận dường như thật sự tức giận, lời muốn nói lập tức nuốt trở về.

Suýt nữa hẳn quên mất, Tưởng Mộc Cận vẫn luôn không thích mình nói mấy lời khách sáo với cậu, sau khi phản ứng lại, Tưởng Mộc Mộc nói: “Mộc Cận tối nay muốn ăn gì, ca ca làm cho em ăn!”

Khóe miệng Tưởng Mộc Cận cong lên, hài lòng: “Ca ca làm cái gì, em ăn cái đó, em cũng không kén chọn!”

Không kén chọn? Tưởng Mộc Mộc nhướn mi, nếu hẳn nhớ không sai, đệ đệ của hẳn rất thích ăn thịt, hơn nữa mỗi lần thức ăn nấu xong đều sẽ chọn thịt ăn trước, đặc biệt là cá.

Còn mấy thứ rau dưa đều là sau khi ăn hết thịt rồi mới cần quét tới.

Có điều, hình như thật sự là không kén ăn, dù sao thì mỗi lần bắt kể là món thích ăn hay không thích ăn, cậu cũng sẽ ăn hết không lãng phí.

Tướng Mộc Mộc lập tức trở về phòng bếp bận rộn, ở trường không thể so với ở nhà, có quản gia đầu bếp giải quyết vấn đề ăn cơm, ở ký túc xá, không muốn đến căn tin ăn cơm thì phải tự mình xuống bếp.

Sau khi Tướng Mộc Cận hưởng qua tay nghề của Tướng Mộc Mộc, không phải vạn bất đắc dĩ, đánh chết cũng không đến căn tin ăn cơm, rất hiển nhiên, Tướng Mộc Mộc đã nuôi cái miệng của cậu đến hư rồi.

Tướng Mộc Mộc vì chúc mừng mình có thể hoàn hoàn chinh chinh học được quyền pháp chiêu thức, cố ý làm một bàn thức ăn ngon, hầu như đều là mấy món Tướng Mộc Cận thích ăn, hẳn biết Tướng Mộc Cận thích ăn thịt, cho nên làm nhiều một chút.

Rất nhanh, một bàn cơm tối phong phú được dọn ra, nhìn trên đó đều là thịt, thức ăn chay không có bao nhiêu, Tướng Mộc Mộc làm thêm một nồi canh nấm, thanh đạm ngọt lành.

Cho dù mình ăn không hết, Tướng Mộc Cận cũng có thể ăn hết.

Sức ăn của Tướng Mộc Cận rất tốt, đây là sau khi Tướng Mộc Mộc dọn đến ký túc xá mới phát hiện ra, lúc đầu hẳn làm hai phần thức ăn, lượng như nhau, kết quả sau khi ăn xong không lâu lắm, Tướng Mộc Cận liền muốn ăn khuya.

Từ đó Tướng Mộc Mộc liền cố ý làm nhiều một chút, nghĩ lại, sức ăn của Tướng Mộc Cận không chỉ rất tốt, hơn nữa còn thật dọa người.

Nhìn bộ dạng cậu cao cao gầy gầy, vậy mà ăn cơm so với Hắc Mập Mập còn lợi hại hơn, phần ăn cho hai người vào bụng cậu, cậu mới cảm thấy no, lúc này mới thỏa mãn gật gật đầu, thoát nhìn như không có việc gì trở về phòng tiếp tục đùa giỡn.

Sau khi Tướng Mộc Cận chuẩn bị xong, nhìn cơm tối ở trên bàn, không nói hai lời, ngồi vào bàn bắt đầu ăn, bảy mươi phần trăm đồ ăn đều bị cậu tiêu diệt.

Sức ăn của Tướng Mộc Mộc cũng không nhỏ, nhưng so với Tướng Mộc Cận thì chính là tiểu vụ gặp đại vụ*, hai người ăn đến vui vẻ, cuối cùng ngay cả canh cũng uống hết không thừa một giọt.

*Tiểu vụ gặp đại vụ: phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn, người có năng lực thấp gặp người có năng lực cao

Sau khi cơm nước xong Tướng Mộc Mộc nghỉ ngơi một lát rồi trở về phòng tiếp tục ôn bài, Tướng Mộc Cận giống như thường ngày, ở bên cạnh chỉ dạy hắn, so với gia sư còn giống gia sư hơn, quan trọng nhất là còn có thể ở trên người Tướng Mộc Mộc ăn đậu hủ, mà hắn không hề hay biết, cậu vui như mở cờ đứng cạnh Tướng Mộc Mộc, cuối cùng đương nhiên là ngủ cạnh Tướng Mộc Mộc luôn.

“Ca ca định tiếp tục ở lại học viện hoàng gia sao?” Tướng Mộc Cận xem bút ký Tướng Mộc Mộc ghi chép cặn kẽ, đột nhiên hỏi.

Ca ca hẳn thật sự vô cùng dụng công, dùng thời gian gấp ba lần so với người khác để học tập, trừ ăn ngủ, cả ngày đều mở ra hình thức phấn đấu.

“Phải. Nếu như có thể, anh muốn tiếp tục học lên.” Học tập là quan trọng nhất, có cơ hội học tập thì không thể bỏ qua một lần nữa, cái này đời trước hắn đã tự thể nghiệm qua, dĩ nhiên, nếu có thể tiếp tục ở lại học viện hoàng gia thì rất tốt, nhưng mà không được, năng lực của hắn không cho phép.

Tướng Mộc Cận mừng rỡ gật gật đầu, từ ngày ca ca tránh né cậu sau đó khôi phục nguyên dạng trở đi, cậu cảm thấy ca ca đã thay đổi rất nhiều, ngay cả tâm trí giống như cũng thành thục hơn.

Cậu có thể khẳng định người trước mắt là ca ca cậu, nhưng chính là không hiểu cái gì khiến ca ca có thay đổi như vậy.

Ca ca trở nên nhu thuận như vậy dĩ nhiên cậu rất cao hứng, nhưng ca ca có chuyện gạt cậu làm cậu rất bất mãn, có điều, cậu cuối cùng vẫn không có vạch trần, ca ca nhất định là có nỗi khổ tâm.

“Muốn tiếp tục học ở học viện hoàng gia không phải là không được, lấy tiến độ của ca ca bây giờ mà nói, vẫn còn cơ hội.” Tưởng Mộc Cận cười nói.

“Có thật không?” Tưởng Mộc Cận một trận vui mừng, tuy rằng hắn cũng có nghĩ tới việc tiếp tục học lên ở học viện hoàng gia, nhưng mà học viện hoàng gia thật sự quá khó khăn, hàng năm có thể tiếp tục học lên không quá năm mươi người, toàn khối 12 cũng không chỉ năm mươi người, toàn khối có mấy ngàn người, năm mươi người nhiều nhất chỉ là số lượng của một lớp mà thôi, hắn sớm đã nghĩ xong nguyện vọng hai rồi!

Hàng năm những người có hy vọng học lên nhất đều là những người đứng đầu ban một, đối với ban mười bọn họ mà nói, căn bản là hy vọng xa vời.

“Dĩ nhiên, chỉ cần ca ca nguyện ý, em có thể giúp anh tiếp tục học ở học viện hoàng gia.” Tưởng Mộc Cận nhìn sườn mặt Tưởng Mộc Cận, khóe miệng kéo ra một độ cong tà mị.

Tưởng Mộc Cận quay đầu, nhìn Tưởng Mộc Cận, hai mắt mở lớn: “Thật sao?”

Tưởng Mộc Cận gật gật đầu, ý cười càng sâu.

END 15 Đăng bởi: admin

16. Chương 16: Hội Học Sinh

CHƯƠNG 16. HỘI HỌC SINH

Năm mười hai là một năm học khẩn trương, đảo mắt lại qua một tháng, cách lúc thi học kỳ một còn một tuần lễ.

Cũng giống như ngày thường, không có phát sinh chuyện lớn gì, một trong những đề tài được đem ra tán gẫu nhiều nhất chính là, học sinh đứng đầu khối Vương Trữ được cử đi học, đồng thời, học viện hoàng gia còn tiếp nhận vài học sinh của mấy trường trung học khác, vẫn luôn là như vậy, cho nên cũng không kỳ quái.

Có thể được cử đi học tự nhiên là có chỗ đặc biệt của bọn họ, thành tích tốt không cần phải nói, dị năng cũng phải vượt trội, những người được cử đi học hầu như đều là những người vượt trội trong hội học sinh của học viện hoàng gia.

Hội học sinh của đại học học viện hoàng gia là nơi đáng giá kiêu ngạo nhất của học viện, tất cả những học sinh được vào học viện hoàng gia đều hướng tới nơi đó.

Bởi vì nơi đó, cường giả chiếm đa số, tiến bộ cũng mau, đồng thời nơi đó cũng rất bí ẩn.

Cũng không phải là hội học sinh bí ẩn, mà là người trong bộ kỷ luật của hội học sinh vô cùng bí ẩn, bọn họ là đại diện của hội học sinh.

Họ được gọi là thần bảo vệ của học viện hoàng gia, ngõ ngách nào cũng có cơ sở ngầm của bọn họ, nhất là nhóm học sinh hiện giờ đang đối mặt với cửa ải thi tốt nghiệp, thời thời khắc khắc đều cảm nhận được cái loại uy áp đó.

Mà một đề tài được bàn tán nhiệt tình khác chính là cuộc thi tranh tài.

Mỗi năm, đến thời điểm này, sẽ bắt đầu chuẩn bị cho hoạt động trong kỳ nghỉ —— cuộc thi so tài dị năng!

Đây là hoạt động vô cùng long trọng của học viện hoàng gia, do hội học sinh làm chủ, hội học sinh ngay từ bây giờ đã bắt đầu bận rộn, cho nên khắp nơi đều có thể thấy bóng dáng hội học sinh, cái loại uy áp này lại càng thêm mãnh liệt.

Hội học sinh đại học cùng trung học nhìn một cái là có thể phân biệt rõ ràng, bọn họ mặc quần áo khác nhau, thành viên hội học sinh đại học mặc đồng phục cổ cao màu xám trắng đeo huy hiệu trường màu vàng, đeo cà vạt xanh lam, nhìn kỹ liền thấy cao cấp hơn một bậc;

Thành viên hội học sinh trung học mặc áo cổ chữ V màu xanh lá, cà vạt trước ngực được thay bằng nơ con bướm.

Duy nhất không giống, chính là bộ kỷ luật, bộ kỷ luật vĩnh viễn đều là tư thế cao cao tại thượng, sẽ không xuất hiện trong những trường hợp có nhiều người, chỉ xuất hiện ở những nơi bí ẩn nhìn không tới, bảo vệ học viện, ăn mặc cũng rất bình thường.

Cuộc thi so tài dị năng chỉ cần là học sinh học viện hoàng gia thì có thể tham gia, số người được chọn lựa dần dần tăng lên từ tiểu học đến đại học.

Tiểu học trúng tuyển 2 người, trung học cơ sở 5 người, trung học phổ thông 10 người, đại học 15 người tiến hành trận chung kết cuối cùng.

Năm trước có thể chen vào top 10 hầu như đều là học sinh đại học, hơn nữa hội học sinh chiếm phần lớn, ngẫu nhiên ở trung học phổ thông cũng sẽ xuất hiện vài người lợi hại.

Trong giai đoạn khẩn trương này, Tưởng Mộc Cận cũng tham gia cuộc thi tranh tài, nguyên nhân là vì phần thưởng bất ngờ của cuộc thi, hàng năm đều là đợt cuộc thi kết thúc mới công bố, năm nay cũng không ngoại lệ.

Năm trước, mặc dù Tưởng Mộc Cận tham gia cuộc thi dị năng, cũng trở thành người đứng đầu khối trung học cơ sở, nhưng ngày thi trận chung kết, lúc huấn luyện dị năng của cậu xuất hiện dị thường nên bị thương, xin nghỉ chừng mấy ngày, trường học hủy bỏ quyền thi đấu của cậu.

Tưởng Mộc Cận không nhớ rõ cuộc thi dị năng đời trước, bởi vì khi đó hắn cùng Đàm Thu Minh tâm đầu ý hợp, mặc dù hai người cũng tới xem cuộc thi, nhưng tâm tư Tưởng Mộc Cận đều ở trên người Đàm Thu Minh, căn bản là không có để mắt tới cuộc thi.

Khi đó, đầu óc hắn thật sự là bị mê muội, sắc đẹp của Đàm Thu Minh khiến hắn thêm thường không thôi, thậm chí về sau ngay cả Mộc Cận tiến vào top 10 trận chung kết hắn cũng không biết.

Hơn nữa, vì vấn đề tư chất của bản thân, Tưởng Mộc Cận vẫn cảm thấy mình cùng dị năng vô duyên, cho nên không muốn xem cuộc thi để kích thích mình, nhìn những người đó, hắn sẽ tự ti tự hỏi: tại sao chỉ có ta khác biệt?

Lại nói tiếp, Tưởng Mộc Cận luôn dùng tâm tình không được tự nhiên đó cự tuyệt xem cuộc thi so tài dị năng, hiện tại hắn muốn xem từ đầu đến đuôi một lần, tốt nhất chính mình cũng có thể tham gia.

Nhưng mà, hắn biết ranh giới cuối cùng của mình, chỉ mới vừa học được làm thế nào sử dụng nội lực, căn bản là không thể tranh đấu với người ta. Cơ mà, trong lòng hắn cứ luôn rục rịch không yên!

Về đến nhà, ngay cả chuyện cuộc thi cuối kỳ gần ngay trước mắt, hắn đều quên.

Cả trái tim đều treo trên cuộc thi so tài dị năng.

Tưởng Mộc Cận nhìn thấu rối rắm của Tưởng Mộc Cận nói: “Nếu ca ca muốn tham gia, vậy thì tham gia đi!”

Tuy rằng biết ca ca sẽ không thông qua được vòng loại, nhưng Tưởng Mộc Cận thật sự không muốn đả kích hắn.

Học sinh trung học phổ thông đến ghi danh, dị năng hầu như đều vượt qua cấp năm, một chút nội lực của ca ca vẫn là có thể tự vệ, vạn nhất không thể, cậu liền ra tay, dù sao cậu cũng không phải vô cùng để ý cuộc so tài đó, chẳng qua là thầy giáo cứ luôn ghé vào lỗ tai cậu vô tình hay cố ý nhắc nhở, cậu mới ghi danh tham gia, đỡ phải phiền lòng.

“Ha ha, không cần đâu! Anh biết bản lĩnh của mình mà! Vẫn là tu luyện thật tốt trước đã, có lẽ sang năm” Tưởng Mộc Cận đột nhiên ngừng nói, nếu như kiếp trước hắn chưa từng có dị năng, có lẽ còn ôm một tia hy vọng đối với chính mình, nhưng mà trước đây dị năng của hắn cũng tới cấp chín, hắn hiện giờ căn bản là không có khả năng so sánh.

Nhưng mà, năm nay gần như là cơ hội cuối cùng rồi, vạn nhất không thi đậu học viện hoàng gia, thì không thể tiếp tục tham gia, cái này sẽ là một tiếc nuối to lớn đối với hắn! Một cổ cảm giác chua xót xông lên đầu, Tưởng Mộc Cận không biết phải hình dung như thế nào, hắn kỳ thật là rất muốn tham gia.

“Sợ cái gì, nếu ca ca muốn tham gia, thì cứ tham gia đi! Dù sao cũng không nhất định phải thắng, chẳng lẽ ca ca không muốn xem thể giới của dị năng giả một chút sao?” Tưởng Mộc Cận khuyên.

Đúng nha, ai nói nhất định phải thắng đâu, hần chỉ là muốn tham gia muốn thử xem một chút thôi, thế nhưng, không ai không muốn thắng, nghĩ tới đây, Tưởng Mộc Mộc lại bắt đầu rối rắm.

“Ca ca!” Tưởng Mộc Cận nhìn không được, bắt lấy bả vai Tưởng Mộc Mộc, xoay người hần lại.

Một chút không chú ý, ca ca nhà cậu bởi vì rối rắm mà mặt đỏ lên, bên tai hiện ra màu hồng nhạt, thật là mê người.

Tưởng Mộc Cận đột nhiên miệng khô lưỡi khô, ***g ngực không nhin được kích động, chậm rãi ngăn chặn cảm giác luống cuống trong lòng, đợi hô hấp dần dần thông thuận trở lại, mới mở miệng nói: “Ca ca làm sao vậy?”

Tưởng Mộc Mộc lắc lắc thân thể, sau đó nhỏ giọng nói: “Anh, anh muốn đi tiểu một chút!”

.....

“Phốc....” Tưởng Mộc Cận không nhin được cười ra tiếng, rung động vừa rồi nháy mắt tan biến. Nghĩ tới, ca ca cậu là bởi vì nói chuyện với cậu, nghẹn lâu quá nên mới đỏ mặt Quả nhiên, là cậu hiểu lầm!

Tưởng Mộc Cận không giận mà còn cười, Tưởng Mộc Mộc thì lại thẹn quá thành giận.

Hung hăng trợn mắt nhìn Tưởng Mộc Cận một cái, xoay người vào phòng vệ sinh: mắc cười lắm sao? Hần chẳng qua là nhất thời quên mất thôi mà!

Tưởng Mộc Cận ở sau lưng len lén cười khúc khích, sao đột nhiên ca ca cậu trở nên đáng yêu như thế?

Không lâu sau, điện thoại di động vang lên, Tưởng Mộc Cận nhìn dây số trên đó, cau mày!

Dưới tình huống xác định Tưởng Mộc Mộc vẫn chưa ra ngoài, cao giọng nói: “Anh, em ra ngoài một chút!”

Tưởng Mộc Mộc “ừ” một tiếng, không có phản ứng.

Tưởng Mộc Cận trở về phòng mình, ánh mắt trở nên ngoan lệ, không khí bốn phía cũng lạnh theo, cậu nhấn nút nghe nói: “Chuyện gì?”

“Anh Tưởng, hần chạy rồi, năm nay hình như không định tham gia cuộc thi so tài dị năng!”

“Ha ha, đồ hèn nhất!”

“Anh Tưởng, cần giúp một tay không?”

“Không cần, thù này, anh muốn đích thân báo, người có ý đồ tổn thương ca ca, anh sẽ cho hần đẹp mặt!”

Tưởng Mộc Cận hung hăng nói xong những lời này, trong đôi mắt thoáng qua một tia sát khí, người ở đầu bên kia điện thoại rõ ràng sửng sốt, sau đó cười một tiếng: “Em biết rồi!”

Tưởng Mộc Cận cúp điện thoại, hít thở sâu một hơi, xoay người trở lại phòng ca ca.

END 16 Đăng bởi: admin

17. Chương 17: Bắt Cóc

CHƯƠNG 17. BẮT CỐC

Cuộc thi cuối kỳ đến gần, Tưởng Mộc Mộc vì việc học tập, rất ít có thời gian suy nghĩ những chuyện khác.

Về việc dạy học cho Hắc Mập Mập, dĩ nhiên vẫn còn đang tiến hành.

Cơ mà, tên kia giống hệt mình đời trước, một chút cũng không thông suốt, dạy thế nào cũng không tiến bộ nổi, mấy lần kiểm tra, cậu ta vậy mà không có gì tiến bộ, Tưởng Mộc Mộc cũng cảm thấy kỳ quái.

Hiện giờ cuộc thi so tài dị năng lại sắp tới, một thân tinh lực của Hắc Mập Mập tất cả đều đặt trên đó, càng không có thời gian bỏ túc cho cậu ta, cứ như vậy đã đến thi cuối kỳ mất rồi.

Ngày kết thúc cuộc thi cuối kỳ, Tưởng Mộc Mộc không về nhà cùng Tưởng Mộc Cận.

Tưởng Mộc Mộc ngồi vào trong xe, Lâm quản gia lên tiếng chào hỏi hân, liền bắt đầu cho xe chạy.

Tưởng Mộc Cận ở công ty xử lý công việc, rất khuya mới có thể về nhà.

Đường như chỉ đợi một ngày này, Tưởng Mộc Mộc liền bị bắt cóc.

Mới đầu, Tưởng Mộc Mộc cũng không biết chuyện gì xảy ra, vừa lên xe liền thấy nụ cười kỳ quái của Lâm quản gia, khi đó trực giác hân cảm nhận được nguy hiểm, chỉ là thân thể hân bởi vì hít phải một hương vị ngọt ngào nào đó, rốt cục không tỉnh lại được nữa.

Lúc Tưởng Mộc Mộc tỉnh dậy, tứ chi đều bị trói lại nằm ngửa trong một kho hàng nhỏ.

Bốn phía tối thui, ánh trăng mỏng manh từ cửa sổ nhỏ xíu trên đỉnh đầu chiếu vào, điện thoại di động, ví tiền, tất cả những thứ đáng tiền, hoặc là dùng để liên lạc trên người đều bị lấy đi, thứ duy nhất không bị lấy đi chính là bộ đồng phục trung học phổ thông học viện hoàng gia trên người hân.

Tưởng Mộc Mộc ngoài ý muốn không hề khẩn trương, cũng không sợ hãi, đời trước hân đã gặp qua rất nhiều chuyện, nên không còn cái loại hốt hoảng đó nữa, tâm hân ngược lại trở nên bình tĩnh, lẳng lặng nằm, dường như loại chuyện như vậy từ rất lâu trước kia đã từng phát sinh, hân chậm rãi nhớ lại.

Đúng vậy, không sai! Năm đó cũng từng phát sinh chuyện thể này, cũng là lúc này, nhưng hân hoàn toàn quên mất, bởi vì sau sự kiện bắt cóc đó, Tưởng Mộc Mộc liền nhận được lời tỏ tình của Đàm Thu Minh, khiếp sợ như vậy đủ để làm hân quên đi hết thảy, huống chi khi đó hân đã yêu thầm Đàm Thu Minh, sau khi nghe y tỏ tình, lại càng khó có thể ức chế hưng phấn. Tưởng Mộc Mộc nhắm mắt lại, nhớ lại từng chút từng chút một sự kiện bắt cóc đời trước.

Khi đó, cũng vừa lúc cuộc thi cuối kỳ kết thúc, Tưởng Mộc Mộc hưng phấn về nhà tìm Đàm Thu Minh.

Đàm Thu Minh nói là sẽ đến đón hân, Tưởng Mộc Mộc cũng vui vẻ chạy tới, nào biết lúc băng qua đường liền gặp một chiếc xe bịt kín mít, trực tiếp đem xách hân lên, Tưởng Mộc Mộc còn chưa rõ là phát sinh chuyện gì, lúc tỉnh lại đã bị người ta trói, cùng tình huống bây giờ gần như giống hệt nhau.

Lúc tỉnh lại, cũng là ở một kho hàng nhỏ tối thui giống như nơi này, cũng không có ai làm khó hân, mấy người đó hình như chỉ vì tham tiền nhà hân, nên mới bắt cóc hân để tống tiền.

Khi đó Tưởng Mộc Mộc đang cùng Tưởng Mộc Cận chiến tranh lạnh, hân thật sự không ngờ chuyện như vậy sẽ phát sinh với mình!

Sau khi bị bắt cóc, cũng không biết bọn họ giải quyết chuyện này như thế nào, Tưởng Mộc Mộc ở trong kho hàng đó một ngày một đêm, vừa đói vừa lạnh vừa mệt, cuối cùng được cảnh sát cứu ra, người đầu tiên chạy đến bên cạnh hân là Đàm Thu Minh, Đàm Thu Minh tựa như ánh mặt trời sưởi ấm trái tim hân.

—— Là Đàm Thu Minh báo cảnh sát, mới cứu hân ra được.

Bây giờ, hân với Đàm Thu Minh căn bản không có nói chuyện, đừng nói thăm mền y, chính là tránh y còn không kịp, y còn có thể báo cảnh sát cứu hân sao?

Khi đó vừa đúng lúc Đàm Thu Minh đang muốn tới đón hân, mới có thể bị y bắt gặp hân bị người ta áp lên xe, hiện tại biết hân bị bắt cóc chỉ có Lâm quản gia

Lâm quản gia? Tưởng Mộc Mộc mở to mắt, là Lâm quản gia tới đón hân bắt cóc hân.

Tưởng Mộc Mộc rất rõ ràng, đó là xe riêng của gia đình hân, tài xế là Lâm quản gia nên hân mới ngồi lên, tại sao Lâm quản gia muốn bắt cóc hân? Chẳng lẽ thật sự là vì tiền?

Tưởng Mộc Mộc giật mình, giống như nghĩ tới điều gì, nhưng mà hân không dám thừa nhận, sợ đây chính là sự thật.

Đời trước, hắn không thấy rõ được người bắt cóc hắn, chỉ biết là sau khi đám người đó bị bắt vào xe cảnh sát rồi hắn mới được cứu ra. Khi đó, Lâm quản gia cũng không có tham dự chuyện này, nhưng lúc cuối có thể thấy ông theo sau Đàm Thu Minh chạy tới, quan hệ dường như rất tốt.

Cho tới bây giờ Tưởng Mộc Mộc chưa từng hoài nghi Lâm quản gia, càng không có hoài nghi Đàm Thu Minh, hiện giờ lại không thể không nghi ngờ, nếu lần này thật sự có thể được cứu ra, hắn nhất định phải đề nghị mẫu thân để ý Lâm quản gia.

Ban đêm, trên dưới Tưởng gia loạn thành một đoàn.

Tưởng Mộc Cận hận không thể lập tức ra ngoài đem ca ca cứu về, bọn bắt cóc nói muốn mười triệu tiền chuộc.

Mười triệu đối với bọn họ mà nói chỉ là con số nhỏ, dĩ nhiên sẽ không để ý. Nhưng mà, tính mạng của ca ca cậu cũng không chỉ có mười triệu kia

Trong mắt cậu, Tưởng Mộc Mộc là vô giá, tuyệt vô cận hữu, độc nhất vô nhị, sao có thể dùng tiền tài để so sánh với ca ca cậu! Hiện giờ cậu rất muốn giết người, giết hết bọn bắt cóc kia.

*Tuyệt vô cận hữu: hiếm có, có một không hai.

Cậu không có báo cảnh sát, thật sự vô cùng sợ hãi ca ca phải chịu thương tổn.

Trần Tú Nhã nhìn con trai đang nổi điên, một mực can ngăn, cho tới bây giờ bà chưa từng thấy Tưởng Mộc Cận kích động như vậy, bình thường cho dù là thiên hạ đại sự cũng sẽ bình tâm ứng phó, hiện giờ Mộc Mộc xảy ra chuyện, ngược lại bình tĩnh không được: “Mộc Cận, con tỉnh táo một chút! Nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết!”

“Biện pháp gì? Bây giờ ca ca bị người ta bắt đi, còn không biết bọn họ đối xử với ca ca như thế nào?” Nghĩ đến thân thể Tưởng Mộc Mộc được nuông chiều từ bé làm sao có thể chịu được đối đãi như vậy, lòng cậu liền như lửa đốt.

“Nhìn người bây giờ thành cái bộ dạng gì, gấp gáp có tác dụng sao?” Tưởng Trạch Thành bất mãn nói, đứa con trai ông tự tay dạy dỗ, đứa con trai làm ông hài lòng, hôm nay chỉ vì một sự kiện bắt cóc liền trở thành bộ dạng này, sau này làm sao mà gánh vác cái nhà này?

“Cha, ca ca anh ấy” Tưởng Mộc Cận nghe tiếng của Tưởng Trạch Thành, dần dần tỉnh táo lại.

Tưởng Trạch Thành thấy tiếng nói của mình có hiệu quả, hơi dịu đi một chút, cái này cho thấy mình ở trong lòng Tưởng Mộc Cận vẫn là có uy nghiêm, nếu vẫn tiếp tục gây ầm ĩ như vậy, ông thật đúng là chuẩn bị tiến hành đặc huấn cho Tưởng Mộc Cận một lần nữa.

Ông biết tính tình con trai mình, thân là cha, làm sao có thể không hiểu con trai mình, nhưng bất kể Tưởng Mộc Cận ôm tâm tư như thế nào, ông cũng tuyệt đối không để cho Tưởng Mộc Mộc trở thành nhược điểm của nó: “Nó cũng coi như trưởng thành rồi, chịu chút đau khổ là không thể tránh khỏi!”

Bọn họ là dị năng giả, tuổi thọ dài đến hai ba trăm tuổi, nên ba bốn mươi tuổi mới coi là trưởng thành; nhưng mà Tưởng Mộc Mộc thì khác, hắn có thể chất của người cổ đại, tuổi thọ nhiều nhất cũng không hơn một trăm hai mươi tuổi, mười tám tuổi đã coi như là trưởng thành rồi, trong mắt ông, người trưởng thành nên có dáng vẻ của người trưởng thành.

Tưởng Mộc Cận cúi đầu không nói, cậu biết ý tứ của cha.

Mặc dù biết điều này đối với ca ca mà nói rất không công bằng, nhưng mà sự thật tàn khốc, trên đời làm gì có chuyện trăm phần trăm công bằng? Mặc dù cậu rất lo lắng, rất hốt hoảng, nhưng mà phải thừa nhận, nếu ca ca luôn sống dưới sự che chở của họ thì sẽ mãi không tiến bộ được, nếu không cậu cũng sẽ không để ca ca học cái võ thuật gì đó đâu!

“Lão Lâm đâu?!” Tưởng Trạch Thành nhìn xung quanh, phát hiện Lâm quản gia vẫn luôn ở bên cạnh hầu hạ ông không thấy bóng dáng.

Tên đầy đủ của Lâm quản gia là Lâm Hải, 78 tuổi, năm đó lúc Tưởng Trạch Thành vừa lập nghiệp liền gặp hắn, nhờ được hắn giúp một tay mới có thể vượt qua nguy cơ.

Mà thời điểm Tưởng Trạch Thành vừa thành gia lập nghiệp, Lâm Hải tìm tới ông, khi đó hắn đã nghèo túng, Tưởng Trạch Thành giữ hắn lại, để cho hắn quản lý chuyện trong nhà, đối với hắn cũng rất là chú ý.

Hôm nay Tưởng Mộc Mộc gặp chuyện không may, hắn biến mất, Tưởng Trạch Thành lăn lộn thương trường nhiều năm cũng biết một hai, kinh nghiệm dày mình, cũng biết rằng, hôm nay là Lâm Hải đi đón Mộc Mộc.

Mặc dù cảm tạ hắn trước đây đã chiếu cố, nhưng ông giữ hắn ở đây, đối với hắn đã xem như là hết lòng quan tâm giúp đỡ, nói như thế nào thì nếu hắn thương tổn người thân của ông, Tưởng Trạch Thành chắc chắn sẽ không hạ thủ lưu tình.

Lúc này Tưởng Mộc Cận mới chú ý tới Lâm quản gia không thấy đâu, thân thủ của Lâm quản gia cậu cũng hiểu rõ, cho dù không hơn cậu và cha, nhưng ở Thiên triều cũng được xem là cao thủ, bọn bắt cóc tầm thường sao có thể làm gì được ông.

Cho dù là cùng bị bắt, thì trên người Lâm quản gia có thiết bị truyền tin cha đưa cho, đó là phát minh của công ty họ, còn chưa đưa ra thị trường, muốn tìm người thử một lần, Tưởng Trạch Thành rất nhanh liền nghĩ đến Lâm quản gia.

Chỉ cần là chuyện khẩn cấp, có thể trực tiếp gọi đến điện thoại của cha, xảy ra chuyện gì, thiết bị nhận tin cũng sẽ có phản ứng!

Có hai loại tình huống không thể phản ứng, một là bản thân không có gặp chuyện không may, hai là ông phá hỏng thiết bị truyền tin.

END 17

Ps 1: bạn Cần chê tui bắt cóc đòi tiền chuộc ít quá, hông xứng với giá trị của bạn Mộc =))))

Ps 2: đoạn ba bạn Cần nghĩ về bác Lâm, tại vì hai người cùng thế hệ, nên mình để “hắn”, còn bạn Cần nhỏ tuổi hơn bác Lâm nhiều, nên bạn Cần nghĩ về bác Lâm mình để là “ông”. Đăng bởi: admin

18. Chương 18: Âm Mưu

CHƯƠNG 18. ÂM MƯU

Tưởng Mộc Mộc rất muốn ngủ say ngay lập tức, nhưng có kinh nghiệm đời trước, hắn vẫn còn hoài nghi, đời này hắn muốn xem rõ ràng người bắt cóc hắn là ai! Vì thế cưỡng chế mình không được ngủ mê man.

Hắn thật sự rất muốn biết đáp án, nằm trên đất không nhúc nhích nhìn nóc nhà tối thui.

Bây giờ đã là buổi tối, Tưởng Mộc Mộc vẫn chưa gặp được những người đã bắt cóc hắn tới đây.

Hắn không biết nơi này là chỗ nào, dù sao cũng đã qua lâu như vậy, thời gian hắn ngốc ở đây cũng không tính là quá dài, ký ức không rõ ràng lắm, nên hắn đã quên mất tiêu nơi này là đâu rồi, cơ mà cứ bị trói như vậy, nằm trên đất lâu cũng không phải quá thoải mái.

Tưởng Mộc Mộc cố gắng xê dịch thân thể, tới sát vách tường, từ từ ngồi dậy.

Mỗi buổi tối hắn đều phải tiến hành khơi thông nội công tâm pháp, hôm nay cũng không muốn gián đoạn.

Kể từ khi tu luyện nội công, hắn cảm thấy trong thân thể mình luôn có một luồng khí lưu động khắp nơi, hắn thật vất vả mới chế trụ được luồng khí này, nếu không nó nhất định sẽ phá thể mà ra khiến thân thể hắn nổ tung.

Hắn không hiểu đây là chuyện gì xảy ra, cho nên liền tự xem nó như nội lực mà trên sách đã từng nói, nóng nóng, có lực lượng.

Hắn cũng đã điều tra qua, hiện giờ có rất ít người buông tha dị năng để tu luyện võ công, người biết đến võ công ít không nói, người biết phương pháp tu luyện lại càng ít! Vậy nên cho dù hắn phát động một chút nội lực, những dị năng giả lợi hại có phát hiện đi chăng nữa, cũng chưa chắc biết được nó là cái gì, cũng sẽ không để ý tới.

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là trong bọn bắt cóc không có nhân tài võ thuật.

Cũng không phải Tưởng Mộc Mộc không có cách nào đem luồng khí lưu này ẩn giấu, ngược lại, hắn biết rất rõ.

Trải qua thời gian dài tìm hiểu, hắn không thể nào không rõ ràng được.

Hơn nữa, trong sổ sách bà ngoại cho hắn cũng có ghi chép về mặt này, hắn cũng đã thử qua, phát hiện nội lực có thể ở lại trong đan điền, có thể chậm rãi tập hợp, tăng cường, nén lại.

Bình thường hắn không sử dụng nội lực, chỉ có lúc tu luyện vì để cho quyền phong có lực hơn một chút, hắn mới thử phối hợp sử dụng.

Bên cạnh không có ai từng tu luyện nội lực, Tưởng Mộc Mộc chỉ có thể tự mình mày mò làm cách nào để đem luồng khí lưu này phối hợp với nắm đấm. Dĩ nhiên, lúc này, đệ đệ hắn Tưởng Mộc Cận liền trở thành đối tượng luyện tập rất tốt, cũng có thể để hắn tận tình phát huy.

Hiện giờ, lần đầu tiên hắn phát hiện nội lực đạt được từ việc tu luyện nội công tâm pháp vậy mà có tác dụng hộ chủ.

Thân thể hắn vốn là không tốt, hít vào thứ thuốc mê kia sẽ phải ngủ mê man cả ngày, mà hiện tại nội lực giúp hắn giảm bớt phần lớn được hiệu, nếu không đến bây giờ hắn vẫn chưa tỉnh lại đâu.

Đời trước chính là như vậy, một mực ngủ thẳng tới khi cảnh sát đến, chuyện gì cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết mình bị bắt cóc, vô cùng sợ hãi, mà Đàm Thu Minh thì báo cảnh sát cứu hắn.

Hiện tại, hắn không hy vọng Đàm Thu Minh lại xuất hiện một lần nữa, bằng không sẽ thiếu y một cái nhân tình, hắn tin tưởng với năng lực của đệ đệ nhất định có thể tìm tới cứu hắn ra, hướng chi, hiện giờ quan hệ của hắn với đệ đệ thật sự rất tốt, chứ không phải lạnh băng như trước.

Hắn đem nội lực lưu thông khắp thân thể một phen, quả nhiên, thân thể đã khá hơn nhiều, cảm giác ngược lại khá là thoải mái.

Loáng thoáng, Tưởng Mộc Mộc dường như nghe được một vài âm thanh vụn vặt, nhìn theo hướng phát ra âm thanh, không thấy ai cả, vẫn như cũ là một mảnh vách tường đen kịt.

Không biết là ai đang nói chuyện, từ một chỗ khác trên vách tường truyền tới.

Thính lực của Tưởng Mộc Mộc không tốt, nghe không rõ bọn họ nói gì, nhưng mà vô cùng hiếu kỳ, cho nên chỉ có thể cố nghiêng tai lắng nghe.

Nội lực có thể hộ chủ, làm cho thân thể hắn tỉnh lại, chính là không biết có thể tăng thính lực lên hay không.

Lỗi tai Tưởng Mộc Mộc động động hai cái, nội lực lại không thể chảy đến tai, hắn chỉ đành phải từ bỏ.

Không nghe được âm thanh cách vách, hắn cũng không biết nên làm gì, có lẽ là có kinh nghiệm đời trước, hắn biết mình nhất định sẽ được cứu, chẳng qua là vấn đề thời gian thôi, nên không cần phải sợ!

Hắn không thèm nghĩ xem làm cách nào để tự cứu, mà là suy nghĩ làm cách nào để nghe được âm thanh cách vách, hắn nhắm mắt lại, dùng số nội lực ít ỏi phóng ra ngoài, đi tìm hiểu.

Vốn là, hắn cũng không ôm bất kỳ hy vọng gì, chẳng qua là bây giờ thân thể không thể động đậy, chỉ có thể điều tức nội lực.

Không điều tức không sao, vừa điều tức hắn liền phát hiện, nội lực cũng có thể phóng ra bên ngoài.

Bởi vì lúc trước ông bà ngoại ghi chép lại là nội lực chỉ có thể phối hợp với chiêu thức để sử dụng, không thể phóng ra ngoài được, hiện tại hắn bỗng nhiên phát giác kỳ thật là có thể, chẳng qua là dùng phương pháp khác với dị năng.

Hưng phấn sử dụng thử kỹ năng mới này, Tưởng Mộc Mộc cảm thấy có một luồng ánh sáng ấm áp chậm rãi từ đầu ngón tay truyền ra, chạy tới phương hướng mà hắn muốn, dừng lại trong căn phòng cách vách.

Hơi thở mặc dù rất yếu ớt, Tưởng Mộc Mộc cũng có chút cố hết sức, trên người đầy mồ hôi lạnh, nhưng hắn vẫn có thể kiên trì được, bởi vì hắn có thể cảm giác được số người ở cách vách, còn có thể nghe được giọng nói của bọn họ.

Từ hơi thở để phán đoán, chỉ có hai người, đang bí mật thảo luận gì đó.

Giọng nói rơi vào tai Tưởng Mộc Mộc khàn khàn nghe không rõ lắm, nhưng vẫn có thể đoán được.

“Thế nào?” Là một giọng nói quen thuộc lại không quá quen thuộc, hình như Tưởng Mộc Mộc đã từng nghe thấy ở nơi nào rồi, nhưng lại nhớ không rõ lắm, bởi vì có chút đề thấp, nên vẫn chưa thể đoán ra.

“Thiếu gia đang chạy qua đây!” Là giọng của một người khác, Tưởng Mộc Mộc lắng nghe.

Hắn rất khiếp sợ, bởi vì giọng nói này là giọng nói của Lâm Hải quân gia nhà hắn, quả nhiên là ông ta bắt cóc hắn, trong lòng Tưởng Mộc Mộc tức giận nói không nên lời.

“Người Tưởng gia không nhận ra cái gì đi! Nếu như nhiệm vụ thất bại, ông biết đó, giáo sư cũng sẽ không dễ dàng nguôi giận như vậy đâu!”

Lâm Hải dừng một chút, sau đó nói: “Ừ, tôi, tôi hiểu! Cho dù nhị thiếu gia tìm được đại thiếu gia, bọn họ cũng không thể nào nhận ra được sự tồn tại của thiếu gia đâu, thiếu gia đã rất thành công lên vào Tưởng gia!”

Người bên kia dường như tức giận: “Nghe này, thiếu gia của ông chỉ có một! Cái gì đại thiếu gia nhị thiếu gia chứ, nhớ kỹ đó!”

“.....Phải!”

“Ông không thể tiếp tục ở lại Tưởng gia nữa rồi, phế vật vô dụng, lại muốn Minh Minh tự mình động thủ, theo dõi người ta nhiều năm như vậy, một chút tiến triển cũng không có!”

“.....”

“Minh Minh bên kia thế nào?”

“Thiếu gia đã bắt đầu chạy qua đây!”

“Vậy thì tốt!”

.....

Tưởng Mộc Mộc càng nghe càng khiếp sợ, càng nghe càng sợ hãi, Minh Minh? Cái tên này đời trước hắn thường gọi, cho nên lúc nghe được liền nhớ tới Đàm Thu Minh, mà cùng gọi Minh Minh giống hắn còn có một người thường đi theo bên cạnh Đàm Thu Minh, là huynh đệ vì y mà vào sinh ra tử: Phùng Thành.

Tưởng Mộc Mộc biết Phùng Thành, dù sao đời trước cũng là tình địch mà.

Hắn cũng không biết, Phùng Thành là vì cái gì mà một mực ở lại bên cạnh Đàm Thu Minh, khi đó Tưởng Mộc Mộc nhìn gã thế nào cũng thấy không vừa mắt, vẫn cho là gã muốn làm tiểu tam, cũng may Đàm Thu Minh không ôm suy nghĩ gì với gã, chỉ xem gã là huynh đệ.

Nhưng mà, hắn hy vọng người đang nói chuyện hiện giờ không phải là Phùng Thành, bởi vì hắn không hy vọng dự cảm của mình trở thành sự thật! Nếu như người đó thật sự là Phùng Thành, như vậy Minh Minh trong miệng gã chính là Đàm Thu Minh, vậy thì đời trước tiểu tam chân chính là hắn, người Đàm Thu Minh quen biết trước là Phùng Thành.

Tưởng Mộc Mộc hy vọng không phải như vậy, nhưng càng nghe càng cảm thấy giọng nói này giống Phùng Thành, hắn vẫn còn muốn nghe tiếp, nhưng thân thể cũng đã không chịu nổi, nội lực quá yếu, kiên trì không nổi nữa, ngã trên mặt đất.

Hiện giờ, hắn thật sự là ngủ thiếp đi.

END 18

Ps: em Mộc bị bắt cóc chưa biết có ai tới cứu hông nữa, vậy mà em hồng lo gì hết chỉ lo đời trước ai mới thật sự là tiểu tam () Đăng bởi: admin

19. Chương 19: Sợ

CHƯƠNG 19. SỢ

Thật ra Phùng Thành với Đàm Thu Minh là thanh mai trúc mã, từ nhỏ gã đã thích Đàm Thu Minh, chẳng qua là Đàm Thu Minh luôn đối với gã không lạnh không nóng, hơn nữa nếu hai người bọn họ ở cùng một chỗ, nhìn từ bên ngoài Đàm Thu Minh nhất định là người ở dưới, nhưng Phùng Thành biết Đàm Thu Minh không có khả năng nguyện ý như vậy, bởi vì y là một người rất cường thế.

Nếu như Đàm Thu Minh nguyện ý cùng một chỗ với gã, thời điểm làm chuyện kia, gã sẽ tự nguyện nằm phía dưới, nhưng Đàm Thu Minh chính là không chịu.

Gã tỏ tình nhiều lần đều bị chèn ép, vẫn như cũ mặt dày mày dạn, gã đã quên mất cái gì là thể diện rồi!

Thật ra thì bộ dạng gã rất anh tuấn, thân thể cũng rất cường tráng, cơ mà dù có anh tuấn như thế nào đi chăng nữa, thì trong mắt Đàm Thu Minh vẫn là câu nói kia: “Cậu không phù hợp với thẩm mỹ quan của tôi, tôi thích loại hình nhu nhược!”

Thế nên Tưởng Mộc Mộc mới trở thành mục tiêu của y sao? Phùng Thành vẫn luôn rất bất mãn, nhưng mà không thể không nói Tưởng Mộc Mộc rất thích hợp với loại hình mềm yếu đó, bất kể là nhìn từ mặt nào, hẳn đều rất nhu nhược.

Tư chất tất cả mọi người đều biết, ở nhà được nuông chiều từ bé ngược lại nuôi ra được một cái túi da đẹp, Phùng Thành nhìn cặp mắt nhắm chặt mềm mại của hắn, tuy không đành lòng, nhưng thật sự có loại xúc động muốn phá hỏng nó.

“Vừa rồi có phải hắn tỉnh lại hay không?” Phùng Thành nói.

Lâm Hải đi tới, nhìn một chút: “Không thể nào, thuốc tôi hạ cho hắn có thể làm cho hắn ngủ một ngày một đêm, bây giờ mới qua ba giờ, nào có nhanh như vậy!”

Phùng Thành gật đầu một cái, mới nãy nhìn vị trí của hắn giống như bị lệch đi, là ảo giác sao?

“Sao Minh Minh còn chưa tới? Ông đây không muốn đợi nữa, giúp tình địch cái gì chứ”

“Phùng thiếu, đây là nhiệm vụ! Cho dù cậu không vui, cũng không thể thay đổi suy nghĩ của giáo sư được.” Lâm Hải trang nghiêm nói, ở bên ngoài tất cả bọn họ đều gọi Phùng Thành là Phùng thiếu! Mặc dù Lâm Hải sợ Phùng Thành, nhưng sự tình trọng đại, ông sẽ không vì cảm xúc của Phùng Thành mà thay đổi.

“Giáo sư cũng không có bảo Minh Minh nhất định phải dùng sắc đẹp câu dẫn!” Lại nói, gã rất chán ghét cái nhiệm vụ này, ngặt nỗi Đàm Thu Minh căn bản không nghe lời khuyên của gã, dường như y thật sự có hảo cảm với tên đại thiếu gia Tưởng gia này.

Qua một thời gian, Lâm Hải nghi ngờ nói: “Phùng thiếu, có nghe thấy tiếng gì không?” Trong lỗ tai tựa như thật sự nghe được gì đó.

Phùng Thành yên tĩnh lại, cũng không nhìn Tưởng Mộc Mộc nữa, chẳng qua là nghe nghe, gã liền nhíu mày: “Vậy mà, lại là cảnh sát, chạy mau!”

Phùng Thành thật đúng là không nghĩ đến nhanh như vậy đã có cảnh sát tới, vừa nghe thấy tiếng xe cảnh sát, lập tức cảnh giác. — Tưởng gia thật sự đủ tuyệt tình, thế mà báo cảnh sát thật, chẳng lẽ bọn họ không sợ gã giết Tưởng Mộc Mộc?

Lâm Hải một bên còn chưa phản ứng kịp, một bên lại bắt đầu khẩn trương, đem ra so sánh thì Phùng Thành trấn định hơn ông rất nhiều.

Lại nói tiếp, Lâm Hải vẫn luôn diễn trò, ở Tưởng gia không ai hoài nghi ông ta, mà Tưởng Trạch Thành còn xuất phát từ ân tình mà chưa chấp ông, hơn nữa ở thời điểm có chuyện liên bảo hộ ông, cho nên ông chưa từng được rèn luyện qua, hôm nay nghe thấy hai chữ cảnh sát, thế mà lại làm ông khẩn trương lên.

Ông đã phản bội Tưởng gia, dĩ nhiên sẽ không có ai đứng về phía ông.

Ông một bên báo đáp ân cứu mạng trợ giúp của Đàm Thu Minh, một bên phản bội Tưởng gia, cũng không biết tâm tình mình tại sao đột nhiên trở nên loạn như vậy.

Hiện nay tình thế đã xác định, ông không thể nào trở lại Tưởng gia nữa, cơ mà ông nghĩ, mình ở Tưởng gia nhiều năm như vậy, chịu mệt chịu nhọc, chưa từng có nửa câu oán hận, không có công lao thì cũng có khổ lao, cho dù thật sự bị bắt lại, thì Tưởng gia hẳn là cũng sẽ không làm gì ông.

“Lái xe tới đây!” Phùng Thành nói xong đi vào phòng, một tay nhắc Tưởng Mộc Mộc lên, vác lên vai, chạy ra cửa.

Thân thể Tưởng Mộc Mộc so với nam nhân bình thường mà nói, hiển nhiên nhẹ hơn rất nhiều, so với nữ nhân bình thường thì nặng hơn chút, nhưng mà đối với Phùng Thành, vẫn là rất nhẹ, nên gã khiêng hẳn, một chút cũng không thấy vướng bận.

Gã đem Tưởng Mộc Mộc nhét vào trong xe, bảo Lâm Hải ra phía trước lái xe, Lâm Hải đáp lời, khởi động xe.

Phùng Thành cùng Tưởng Mộc Mộc ngồi ở ghế sau, thứ nhất là vì canh giữ hẳn, thứ hai là vì sợ hẳn tính lại nên phải canh hẳn!

Gã nhìn Tưởng Mộc Mộc khi ngủ nhú nhú mày, tức giận nói: “Biết mấy người nhà họ Tưởng, quả nhiên không có chuyện gì tốt cả!”

Bọn họ chân trước mới vừa đi, Tưởng Mộc Cận theo xe cảnh sát chân sau cũng vừa tới, nhưng vẫn là tới chậm một bước.

Ba tiếng đồng hồ này cứ như đã qua ba cái xuân thu, cậu giống như phát cuồng vậy, ngay cả cảnh sát bên cạnh cũng không áp chế được khí thế của cậu, phải cho cậu ngồi lên xe cảnh sát đi theo.

Tưởng Mộc Cận nặng nề đá cánh cửa kho hàng tối đen nhỏ xíu, bọn chúng cứ nhiên để ca ca ở cái chỗ như thế này, nhà họ ngay cả chậm đều phải cẩn thận sợ hỏng, vậy mà bọn chúng cứ nhiên để ca ca ở cái chỗ thế này, nghĩ tới đây, Tưởng Mộc Cận càng thêm tức giận.

“Trưởng quan, nơi này có dấu vết mới, có chút hỗn loạn, bọn chúng hẳn là mới vừa hốt hoảng chạy trốn, có lẽ chúng ta còn có thể đuổi theo!” Một vị cảnh sát nhìn nơi bọn họ mới rời đi nói.

Trưởng quan đi theo bên cạnh Tưởng Mộc Cận gật đầu một cái, nhìn Tưởng Mộc Cận lập tức leo lên xe cảnh sát thở dài nói: “Người trẻ tuổi, quả nhiên rất vội vàng! —— đi thôi, chúng ta mau đuổi theo!”

Nói xong, đoàn người lại oanh oanh liệt liệt rời đi, để một nhóm người khác ở lại chỗ này điều tra dấu vết!

Cái sai duy nhất của Phùng Thành chính là gã quá sơ ý, gã cho là vạn vô nhất thất, một cái bắt cóc nho nhỏ mà thôi, hơn nữa còn có Đàm Thu Minh ở Tưởng gia xem xét, không có khả năng gặp chuyện không may.

*Vạn vô nhất thất: tuyệt đối không có sai lầm.

Cơ mà, gã đánh giá sai năng lực của Tưởng Mộc Cận, không chỉ như thế, còn đưa tới cảnh sát, quan trọng nhất là, xe mà bọn họ đang lái vẫn là xe riêng của Tưởng gia mà Lâm Hải đã dùng để đón Tưởng Mộc Mộc.

Cho dù Lâm Hải cẩn thận hơn nữa, ở Tưởng gia nhiều năm như vậy cũng thật không ngờ, trong xe riêng của nhà họ Tưởng có cài đặt hệ thống định vị GPS, cho nên vị trí của bọn họ rất nhanh đã bị tra ra.

Tưởng gia có rất nhiều chuyện ông không được biết, ông ở Tưởng gia lâu như vậy, Tưởng Trạch Thành cũng rất xảo quyệt, chưa từng cho Lâm Hải tiếp xúc đến những chuyện liên quan đến nhà bọn họ, nhất là một ít chuyện tương đối riêng tư, ngay cả việc huấn luyện Tưởng Mộc Cận, Tưởng Trạch Thành cũng chỉ cho ông làm một chút thức ăn mà thôi, chưa từng được chân chính bước vào chỗ đó, Tưởng Trạch Thành chính là muốn ông ta thành thành thật thật làm một quản gia, làm sao biết được, Lâm Hải lại là một người như vậy.

Tưởng Trạch Thành đối với tất cả mọi thứ đều vô cùng cẩn thận, nhất là ông ta ở vị trí kia, gia chủ Tưởng gia một trong hai đại gia tộc của Thiên triều, làm sao có thể không có chút bản lãnh.

Thời điểm cần vô tình thì vô tình, cần quyết đoán thì vô cùng quyết đoán, một chút cũng không ướm át bản thủ, dù đối mặt với mấy đứa con cũng là như vậy, cho dù biết Tưởng Mộc Mộc bị bắt cóc, nhưng một chút cũng không do dự, trực tiếp phân phó lập tức báo cảnh sát.

Ông ta không phải là người vừa bị uy hiếp liền thỏa hiệp.

Tiếng còi xe cảnh sát vang vọng trên đường cái, tốc độ lái xe của Lâm Hải càng lúc càng nhanh, xóc nảy lâu, Tưởng Mộc Mộc cũng dần dần tỉnh lại.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn trước mắt, lập tức ngây dại.

Người này thật sự là Phùng Thành! Chẳng qua là hiện giờ gã còn rất trẻ, bộ dạng hai mươi tuổi, còn mang theo chút ngây ngô của thanh niên.

Hắn không biết mình nên nói cái gì? Minh Minh trong miệng gã chắc chắn là Đàm Thu Minh, bọn họ vậy mà thật sự thông đồng, vậy đời trước có phải cũng là như vậy hay không? Phùng Thành bắt cóc hắn, sau đó Đàm Thu Minh làm anh hùng cứu mỹ nhân?

Tưởng Mộc Mộc cúi đầu, người ngoài không thấy được sắc mặt của hắn đến tột cùng có bao nhiêu âm trầm, hắn đau lòng, kim lòng không được rơi xuống vài giọt nước mắt.

Hiện giờ hắn ở trên xe, không biết sẽ bị mang đi nơi nào?

Tốc độ xe rất nhanh, ngoài cửa sổ, hắn chỉ thấy rừng cây tối đen chợt lóe qua.

Phùng Thành ngay lúc hắn tỉnh lại đã chú ý tới, nhìn hắn yên tĩnh như vậy, có chút ngoài ý muốn, nhưng thấy hắn khóc, cho là hắn bị dọa sợ, nhất thời nổi giận! —— Minh Minh vậy mà đi thích cái loại này?

“Khóc cái gì mà khóc, một thằng đàn ông khóc sụt sùi như con gái, không thấy ghê tởm sao!”

Tưởng Mộc Mộc cũng không đáp lời, đúng vậy, hắn khóc cái gì, tại sao còn phải vì Đàm Thu Minh mà khóc! Đàm Thu Minh phản bội tình cảm của hắn, còn giết chết hắn, mặc dù đời này ngày đó còn chưa tới, nhưng Tưởng Mộc Mộc đã quyết định sẽ không vì y mà khóc nữa!

Hắn cảnh cáo chính mình, đây là lần đầu tiên từ khi trọng sinh, cũng là lần cuối cùng vì Đàm Thu Minh mà khóc, sau này hắn tuyệt đối sẽ không còn nghĩ tới Đàm Thu Minh nữa.

Hắn đột nhiên cảm thấy mình một chút cũng không hiểu Đàm Thu Minh, ngay cả đời trước ở bên cạnh y mười năm, hắn vẫn như cũ không hiểu được, loại cảm giác này khiến hắn cảm thấy có chút sợ hãi, nghĩ đến sau này ở nhà còn gặp phải Đàm Thu Minh, thân thể hắn liền khẩn trương lên.

Phùng Thành thấy hắn không nói lời nào, lười để ý tới, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ

END 19 Đăng bởi: admin

20. Chương 20: Được Cứu

CHƯƠNG 20. ĐƯỢC CỨU

Tưởng Mộc Mộc không nói câu nào, mặc cho Phùng Thành cùng Lâm Hải đem mình đến chỗ khác, trong lòng hắn luôn hy vọng người bắt cóc mình đời này khác với đời trước, như vậy ít nhất Đàm Thu Minh trong lòng hắn vẫn còn lưu lại một chút tốt đẹp, cho dù sau này y thay đổi, thì những điều tốt đẹp kia vẫn như cũ để lại cho hắn chút an ủi.

Đoạn thời gian hắn gặp gỡ Đàm Thu Minh, thật sự rất vui vẻ, là vui vẻ mà đời trước hắn nguyện ý dùng hết thủy để đổi lấy.

Nhưng mà, hy vọng của Tưởng Mộc Mộc vỡ nát.

Nếu như sau khi trọng sinh trong trí nhớ của Tưởng Mộc Mộc vẫn còn lưu lại những gì tốt đẹp của Đàm Thu Minh, như vậy bây giờ những thứ tốt đẹp kia đều đã biến thành âm mưu, hết thảy đều là giả dối, thật lòng của Đàm Thu Minh cũng chỉ là giả.

Một khắc hần lựa chọn Đàm Thu Minh kia, cũng đã nhất định là một bi kịch.

Phùng Thành mang hần đến một vùng hoang vu dã ngoại, bọn họ vừa mới xuống xe, ở đối diện đã có một chiếc xe chạy tới, kính chắn gió kéo xuống, người ở trong đó rõ ràng là Đàm Thu Minh.

Tướng Mộc Mộc chợt thất lại, là đau lòng sao?

Không, không phải đau lòng, là tức giận! Cũng là hận!

Hần ngơ ngác nhìn Đàm Thu Minh ở đằng xa, y có vẻ đẹp mê đảo chúng sinh, dưới ánh trăng càng lộ vẻ xinh đẹp, Tướng Mộc Mộc nhìn có chút mê mang, ngay cả Phùng Thành trước mặt hần giả vờ ra bộ dạng thờ hớn hớn sợ hãi cũng lười để ý.

Hai người Phùng Thành cùng Lâm Hải nhìn chiếc xe từ xa xa nhanh chóng chạy tới, liếc mắt nhìn nhau xong liền phối hợp với Đàm Thu Minh bắt đầu tự biên tự diễn.

Tướng Mộc Mộc mắt lạnh nhìn, tim hần cơ hồ đã lạnh băng, nhưng lại không có đau xót như trong tưởng tượng, cười lạnh một tiếng: nếu bọn họ muốn diễn, vậy để cho bọn họ tiếp tục diễn, ta đợi xem kịch vui!

Tướng Mộc Mộc không biết ánh mắt của hần lúc này giống như đang nhìn một vở kịch nhân gian, dùng tầm nhìn của một khán giả mà nhìn chằm chằm bọn họ, Đàm Thu Minh trong mắt hần dường như đột nhiên trở thành một người xa lạ, mà màn diễn này giống như đã nằm trong lòng bàn tay hần.

Đàm Thu Minh có bộ dạng xinh đẹp, trực giác cũng rất chuẩn, y tiếp xúc với ánh mắt của Tướng Mộc Mộc, kinh ngạc một chút rồi trấn định lại, cũng không nói gì, chẳng qua là cảm thấy anh hùng cứu mỹ nhân hình như không bắt được Tướng Mộc Mộc, nhưng hiện tại y không thể không tiếp tục cùng Phùng Thành hoàn thành vở diễn.

Y không hề lên tiếng, xuống xe, trực tiếp dây dưa cùng Phùng Thành và Lâm Hải.

Thực lực của Đàm Thu Minh rất mạnh, thời điểm y gặp Tướng Mộc Mộc tinh thần lực đã là cấp bảy, lại trải qua một thời gian dài sau đó, tinh thần lực đã sớm đột phá cấp tám, lên tới cấp chín.

Nhưng mà, thực lực của Phùng Thành cũng không hề yếu, gã thậm chí có thể đánh ngang tay với Đàm Thu Minh, nhưng hiện giờ để tạo hình tượng “anh hùng” cho Đàm Thu Minh, gã đành phải phối hợp diễn trò.

Không lâu sau, Đàm Thu Minh dùng kỹ xảo để giành được chiến thắng! Phùng Thành cùng Lâm Hải lập tức chạy trốn.

Tướng Mộc Mộc mắt lạnh nhìn, nhìn lâu mới phát hiện điểm đáng ngờ.

Trước đó điều làm cho hần hoang mang nhất là, tại sao Đàm Thu Minh lại để bọn bắt cóc chạy trốn? Tại sao Đàm Thu Minh lại biết hần ở chỗ này? Tại sao chỉ có một mình Đàm Thu Minh đến cứu hần? Nhà hần cũng không phải chỉ có một mình y!

Đời trước hần căn bản là không có để ý những chuyện này, đời này bởi vì hần đã biết bản tính Đàm Thu Minh, ngược lại càng nhìn càng hiểu rõ.

Đàm Thu Minh thấy bọn họ chạy xa, mới triển khai khuôn mặt tươi cười, chạy qua phía Tướng Mộc Mộc bên này.

Đáy mắt y chợt lóe qua khinh thường vẫn bị Tướng Mộc Mộc đang nghiêm túc quan sát y bắt được, Tướng Mộc Mộc ở trong lòng cười nhạo mình, lúc trước sao hần lại thích một người như thế, sao lại nhìn không rõ một người như thế, là vì y xinh đẹp sao, hay là tình yêu thật sự khiến cho người ta đánh mất chính mình.

Đàm Thu Minh giúp Tướng Mộc Mộc cởi dây thừng ra, ôn hòa cười nói: “Đại thiếu gia, cậu không sao chứ! Sau khi tôi nghe được tin tức liền chạy tới, Thấy cậu không có việc gì thật sự là tốt quá!”

Y mang bộ dạng thờ phào nhẹ nhõm nhìn Tướng Mộc Mộc, hiện giờ Tướng Mộc Mộc thật đúng là nhìn không ra lúc này y từng có ánh mắt khinh thường như vậy, cảm thán quả nhiên y diễn rất giỏi.

Tướng Mộc Mộc lắc lắc đầu, không muốn nhìn y, bởi vì hần không có cách nào che giấu ánh mắt tức giận của mình, hần không phải là loại người biết cách che giấu như Đàm Thu Minh.

Hắn tự biết mình rất phé vật, nhưng trong lòng cũng là một người dám yêu dám hận, hẳn biết nhất định mình phải dây dưa với Đàm Thu Minh, cho dù muốn tránh cũng tránh không được!

Nhìn đi, không phải là y bắt đầu tìm tới mình rồi đó sao?

“Đại thiếu gia, cậu có bị thương không, bọn họ có làm gì cậu không?” Đàm Thu Minh sốt ruột nói, nhìn Tưởng Mộc Mộc vẫn như cũ không nói lời nào, chỉ lắc đầu, nhú mày một cái, này cùng với Tưởng Mộc Mộc chỉ số thông minh thấp mà y biết hoàn toàn khác nhau.

Tưởng Mộc Mộc không muốn nói với y một câu nào cả, thậm chí ngay cả nhìn cũng không muốn lại nhìn thấy y, Đàm Thu Minh chịu nổi, nhưng hắn chịu không nổi, hắn không thích giả vờ.

Cơ mà Đàm Thu Minh dường như không ngừng được, một mực ghé vào lỗ tai hắn léo néo léo néo.

“Đại thiếu gia, lão gia cùng phu nhân rất lo lắng cho cậu, chúng ta có nên đi về trước không?”

“Không bằng tôi mang đại thiếu gia đến bệnh viện kiểm tra một chút, như vậy tôi cũng tương đối yên tâm!”

“Đại thiếu gia, tên bắt cóc dùng tánh mạng đại thiếu gia ra uy hiếp.....nhưng, nhị thiếu gia cậu ấy hình như báo cảnh sát.....”

Đàm Thu Minh biết rõ quan hệ của anh em Tưởng gia tốt vô cùng, tốt đến mức khiến cho người ta hâm mộ ghen tị hận, thậm chí đã vượt qua phạm vi anh em.

Y đương nhiên nhìn ra được thái độ cùng tâm ý của Tưởng Mộc Cận đối với Tưởng Mộc Mộc, y muốn thừa dịp khi Tưởng Mộc Mộc còn chưa phát hiện ra tâm ý của Tưởng Mộc Cận, vì mục đích của y, châm ngòi ly gián bọn họ.

Chẳng qua là cũng không đạt được hiệu quả như trong tưởng tượng.

Sau khi nghe xong, Tưởng Mộc Mộc vốn định cùng y ngồi chung một chiếc xe về nhà lại dừng bước, Đàm Thu Minh “quan tâm” ở bên tai không ngừng lải nhải, làm hắn đau cả đầu, hắn không muốn ngồi chung xe với Đàm Thu Minh.

Tưởng Mộc Mộc cũng không nghe thấy Đàm Thu Minh ý tại ngôn ngoại, chính là đột nhiên nói: “Nếu đã như vậy, vậy chúng ta ở đây chờ cậu ấy đi, tôi tin tưởng cảnh sát cũng sẽ đến rất nhanh!”

Ánh mắt Đàm Thu Minh tối sầm lại, tức giận cũng không dám biểu hiện ra, chỉ có thể ở dưới đáy lòng mắng Tưởng Mộc Mộc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, y đã đem sự tình châm ngòi đến rõ ràng như vậy, người này lại còn không hiểu, chẳng lẽ bởi vì hắn là phé vật, ngay cả đầu óc cũng không có sao?

“Đại thiếu gia, tôi nghĩ chúng ta hay là trở về trước đi! Lão gia cùng phu nhân rất lo lắng cho cậu!” Nói đùa à, nếu cứ như vậy bị cảnh sát nhìn thấy, y không bị hoài nghi mới là lạ, nguồn tin của y còn nhanh hơn so với cảnh sát, đây chẳng phải là

“Không vội, tôi nghĩ cha sẽ không lo lắng cho tôi đâu! Đúng rồi, mới này sao anh không bắt bọn hắn lại? Hình như anh còn mạnh hơn hắn mà!” Tưởng Mộc Mộc không muốn cùng y tốn thêm nước miếng, nhưng chuyện nên hỏi vẫn phải hỏi.

“A?Tôi, không phải do tôi lo lắng cho đại thiếu gia sao, nhất thời khản trương liền quên mất” Đàm Thu Minh giống như một đứa trẻ làm sai chuyện, gương mặt đơn thuần nhận lỗi, làm cho người ta thương tiếc.

Nếu như không phải đã biết bản tính của Đàm Thu Minh, Tưởng Mộc Mộc biết mình nhất định sẽ bị y hấp dẫn, nhất là nốt ruồi son kia ở dưới ánh trăng chột lóe chột lóe càng tăng thêm vài phần gợi cảm. Trước kia những lúc như thế này, hắn và Đàm Thu Minh là người yêu, nhìn thấy Đàm Thu Minh như vậy hắn sẽ không nịn được ôm y, hôn y, làm mọi thứ cho y....., nhưng mà bây giờ, sau khi biết hết thấy đều là giả dối, Tưởng Mộc Mộc chỉ cảm thấy ghê tởm.

“Phải không? Vậy anh giúp tôi gọi điện thoại về nhà, nói cho họ biết tôi không sao, không cần lo lắng!” Đàm Thu Minh thật sự là lo lắng cho hắn sao? Tưởng Mộc Mộc vô cùng rõ ràng, sau khi Đàm Thu Minh nhìn thấy bọn Phùng Thành chạy xa rồi mới chạy qua phía hắn, thật sự cho rằng hắn là Tưởng Mộc Mộc trước đây sao? Hắn đã không còn ngu ngốc như vậy nữa rồi.

“.....Vâng!” Đàm Thu Minh cũng không hiểu phần trần định này của Tưởng Mộc Mộc là từ đâu mà tới, không thể làm gì khác hơn là cầm điện thoại di động lên bấm số của Trần Tú Nhã.

Không bao lâu sau, Tưởng Mộc Mộc nghe được tiếng còi xe, theo tiếng kêu nhìn lại, thấy Tưởng Mộc Cận chạy qua bên này.

Nhìn thấy Tưởng Mộc Mộc, xe còn chưa kịp thắng lại, Tưởng Mộc Cận đã từ trên xe nhảy xuống, thiếu chút nữa không đứng vững, sốt ruột chạy nhào về phía Tưởng Mộc Mộc.

Tưởng Mộc Mộc thấy Tưởng Mộc Cận vẻ mặt lo lắng, liền mạng chạy tới, chính mình cũng tiến lên nghênh đón.

Tưởng Mộc Cận túm Tưởng Mộc Mộc vào ngực mình, ôm thật chặt, cũng không quan tâm ánh mắt khác thường hay tìm tòi của người khác, những người quen biết đều biết Tưởng Mộc Cận có luyện huynh tình kết, nhưng lại không biết là khoa trương đến vậy.

“Mộc Cận, anh anh không thở nổi!” Hắn biết Tưởng Mộc Cận khí lực lớn, cơ mà không nghĩ là lớn như vậy.

“Thật xin lỗi, ca ca!” Tưởng Mộc Cận giảm bớt lực đạo, cũng không định buông ra, vùi đầu trong tóc Tưởng Mộc Mộc, hít lấy hương thơm đặc biệt thuộc về Tưởng Mộc Mộc.

“Thật xin lỗi, ca ca, em không nên để anh một mình ở trường học, còn khiến ca ca phát sinh chuyện như vậy, đều là em không tốt, đều là lỗi của em”

Tưởng Mộc Mộc vẫn là lần đầu tiên thấy tâm tình Tưởng Mộc Cận mất khống chế, hắn chưa từng biết Tưởng Mộc Cận lại để ý mình như vậy, cho dù biết Tưởng Mộc Cận vô cùng bám hắn, hắn nói: “Mộc Cận, anh không sao! Thật sự không có việc gì!”

Hai tay Tưởng Mộc Mộc không biết để ở chỗ nào, chỉ đành vỗ vỗ ***g ngực của cậu, cam đoan mình không có việc gì.

Nhưng mà, sau một khắc, Tưởng Mộc Cận bắt lấy hai tay hắn áp lên trái tim mình, giống như biểu đạt điều gì đó, Tưởng Mộc Mộc ngơ ngác nhìn cậu.

“Ca ca, đừng làm em sợ nữa được không? Nơi này sẽ chịu không nổi!”

Đôi mắt Tưởng Mộc Cận đỏ ửng, lúc này Tưởng Mộc Mộc mới chú ý thấy Tưởng Mộc Cận dường như đã khóc, hắn nhảy khỏi ôm ấp của Tưởng Mộc Cận, xoa xoa đầu Tưởng Mộc Cận nói: “Được rồi, anh biết rồi!”

Tưởng Mộc Cận cao hơn hắn, muốn xoa tóc cậu cũng không dễ dàng, hắn phải giơ cao tay ngẩng đầu lên, có điều Tưởng Mộc Cận cúi đầu dịu ngoan như một chú chó nhỏ, Tưởng Mộc Mộc thật vui vẻ: “Xem em kìa, cái bộ dạng này nếu như bị cha thấy, sẽ bị mắng cho xem!”

“Về nhà đi!” Tưởng Mộc Mộc cười cười, không biết tại sao, giờ phút này hắn thật sự có loại tự hào khi là ca ca, hắn thể mà có thể an ủi đệ đệ của hắn cơ đó.

“Ừm!”

.....

END 20 Đăng bởi: admin

21. Chương 21: Mở Đầu

CHƯƠNG 21. MỞ ĐẦU

Làm người bị hại, Tưởng Mộc Mộc phải ở lại cục cảnh sát một lúc, đợi sau khi ghi chép xong, mới theo Tưởng Mộc Cận rời đi.

Hắn chẳng qua là đem những điều mình thấy được nghe được nói ra hết, cũng không có nói ra việc Đàm Thu Minh cùng một bọn với bọn bắt cóc.

Đời trước hấn ở chung với Đàm Thu Minh một thời gian dài như vậy, đương nhiên hấn cũng biết chỉ dựa vào một sự kiện bất cớ nhỏ xíu này để bỏ tù y là không có khả năng, thủ đoạn của Đàm Thu Minh rất nhiều, lần này chỉ vì bọn chúng thả lỏng đề phòng mà thôi, lần sau sẽ không còn đơn giản như vậy đâu!

Sau khi Trần Tú Nhã nhận được điện thoại của Đàm Thu Minh, một chút không yên tâm cuối cùng cũng rơi xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Bà lập tức vào phòng bếp làm đồ ăn khuya an ủi bọn hấn!

Tướng Mộc Mộc từ nhỏ đến lớn đều được bảo vệ thật tốt, nào có chịu tội thể này, nhất định nó đã bị dọa sợ rồi, nghĩ đến con trai nhu thuận của mình đột nhiên bị sợ hãi đến không còn hình dáng, trong lòng Trần Tú Nhã liền cực kỳ khó chịu.

Mà Tướng Trạch Thành thì trấn định hơn bà rất nhiều, sau khi nhận được tin liền trở về thư phòng.

Ông chưa từng đem cảm xúc của mình biểu hiện ra ngoài mặt, cho dù là chuyện lớn động trời, ông cũng có thể trấn định lại, Trần Tú Nhã biết tính ông nên cũng không trách gì ông, nếu ông thật sự không lo lắng cho Tướng Mộc Mộc thì buổi tối cũng đã không vất công việc đến phòng khách ngồi chờ với bà.

Tướng Mộc Mộc cùng Tướng Mộc Cận về đến nhà, Trần Tú Nhã xem xét kiểm tra khắp nơi trên người hấn, chỉ thiếu nước cởi hết quần áo hấn ra để kiểm tra nữa thôi.

Mẹ thật nhiệt tình khiến hấn có chút dở khóc dở cười, nếu hấn mười tám tuổi như bình thường, có lẽ hấn sẽ thật sự rất sợ hãi, nhưng hiện giờ hấn cũng không phải mười tám tuổi thật, mà là hai mươi tám tuổi.

Đời trước dường như hấn chỉ cần Đàm Thu Minh bên cạnh hấn, những người khác đều không nhìn thấy, mới có thể bỏ qua thương yêu của cha mẹ như vậy.

Sau khi xác nhận không có việc gì, Trần Tú Nhã mới dẫn Tướng Mộc Mộc đến trước bàn cơm, muốn hấn ăn chút gì đó.

Tướng Mộc Mộc rất nghe lời bắt đầu ăn, hấn chưa ăn cơm tối, ở bên ngoài cũng đã bốn năm giờ, ở lại đồn cảnh sát thêm hai giờ nữa, bây giờ cũng 11:00 rồi, tự nhiên sẽ thấy đói, bữa cơm này ăn đặc biệt hưởng thụ.

Ăn xong, Tướng Mộc Mộc cũng cảm thấy mệt mỏi, trở về phòng ngủ.

Loại chuyện như bất cớ này cho dù xảy ra, cũng không thể để người ta biết, Tướng Mộc Mộc biết cha hấn nhất định sẽ ra mặt giải quyết, ngày mai sẽ khôi phục lại như bình thường.

Khiến hấn bất đắc dĩ chính là Tướng Mộc Cận, từ sau cái ôm đó liền nửa bước cũng không rời, khoảng cách giữa hai người luôn không vượt quá ba thước, điều này làm hấn cảm thấy rất mơ hồ, hấn đã không sao rồi, đệ đệ hấn sao còn khấn trương như vậy, ngay cả ngủ cũng ôm hấn không buông.

Về phần Đàm Thu Minh, y đang tiếp nhận thẩm vấn trong đồn cảnh sát, tuy biết y rất nhanh sẽ không sao, nhưng Tướng Mộc Mộc vẫn cảm thấy tìm cho y một chút phiền toái rất tốt, cảm giác thật thoải mái, lúc ở đồn cảnh sát hấn ăn ngay nói thật, nhất là nói ra việc Đàm Thu Minh tới đó trước cả họ, khiến cho cảnh sát cả một buổi tối đều hỏi nguồn tin của Đàm Thu Minh, Tướng Mộc Mộc thật vui sướng không thêm để ý tới.

Sau khi cuộc thi kết thúc, kỳ nghỉ cũng tiến đến!

Tuy rằng phát sinh chuyện ngoài ý muốn, cơ mà Tướng Mộc Mộc cũng không bị kinh sợ bao nhiêu, ở nhà nghỉ ngơi mấy bữa liền trở lại trường học.

Hiện nay đang là giai đoạn báo danh cho cuộc thi so tài dị năng, cho dù năm học đã kết thúc, nhưng bọn hấn vẫn muốn đến trường học. Dĩ nhiên, tham gia hay không đều là tự nguyện, nhưng cuộc thi long trọng như vậy, có rất ít người không tham gia.

Cuộc thi long trọng mỗi năm một lần, trường học mở cửa suốt một tháng trong kỳ nghỉ đông, người bên ngoài cũng có thể vào, các thành viên hội học sinh ở khắp nơi trong trường quản lý trật tự.

Cuộc thi dị năng còn chưa bắt đầu, trường học đã rất náo nhiệt.

Học viện hoàng gia không phải là bí mật gì, thường xuyên mở cửa vào những ngày nghỉ, có rất nhiều người nghe danh nên đến thăm quan, có vài người thì lại là vì điều tra, nhưng bất kể bọn họ ôm mục đích gì, học viện hoàng gia trong thời gian mở cửa không giống với thời gian lên lớp, rất nhiều thứ mấu chốt trọng yếu đều bị giấu đi.

Mượn những thành viên nổi tiếng nhất trong bộ kỹ luật mà nói, không ai thấy được thân ảnh của bọn họ, nhưng lại có rất nhiều người là vì bọn họ mà tới.

Bình thường ở nơi này, căn bản không được mấy người có thể chân chính “vô tình bắt gặp” họ.

Học sinh học viện hoàng gia đều vô cùng rõ ràng, cho nên mỗi lúc thế này, người của bộ kỹ luật vì tị hiềm, cũng rất ít khi xuất hiện ở trường học, cho dù thật sự xuất hiện, cũng sẽ không ở những nơi đông người thế này. Những người muốn điều tra đó không có khả năng đấu với người của bộ kỹ luật.

Tướng Mộc Mộc cùng Tướng Mộc Cận tiến vào trường liền trực tiếp đến chỗ báo danh, bọn hắn đã điền thông tin báo danh trên web trường, cho nên chỉ cần đến trường học nói số báo danh là được rồi.

Cuộc thi so tài dị năng hàng năm của học viện hoàng gia vô cùng náo nhiệt, hướng về cuộc thi này, không ít người mượn tên của người khác để trà trộn vào học viện hoàng gia, ở chỗ này tham gia cuộc thi, tuy nhiên rất ít người có thể thành công.

Những người có thể thành công đều không phải là học sinh trong trường, hơn nữa đều là do học viện cố ý cam chịu, nếu là trao đổi dị năng, chỉ cần có năng lực, vậy thì sẽ không quan tâm bọn họ có phải dùng tên của người khác hay không.

Mà theo việc mượn tên ngày càng ngông cuồng, dần dần nó biến thành một loại phương thức, còn được công nhận, đó chính là người đại diện.

Không phải là học sinh trong trường nếu muốn tham gia cuộc thi dị năng của học viện hoàng gia, có thể làm người đại diện cho người khác; một vài người của học viện hoàng gia không có bao nhiêu mong đợi đối với dị năng của mình, nhưng lại muốn tham gia cuộc thi long trọng này, vậy thì sẽ tìm người đại diện, —— điều kiện tiên quyết là người đại diện phải là học sinh chưa đầy ba mươi tuổi!

Loại đại diện này bắt đầu từ năm năm trước.

Cho tới nay, chỉ có học sinh trong trường mới được tham gia cuộc thi, hiện tại thì những người ở các trường học khác cũng có thể trở thành người đại diện để tham gia.

Mặc dù không rõ lý do tại sao lại biến thành thế này, nhưng việc này càng khiến lòng người phấn chấn hơn, bởi vì có tình trạng như vậy, nên cuộc thi dị năng hàng năm càng trở nên náo nhiệt.

Đây cũng là điều mà mọi người muốn nhìn thấy.

Trước đây Tướng Mộc Mộc cũng nghĩ như vậy, Tướng Mộc Mộc cũng đã từng tự hào vì mình là học sinh học viện hoàng gia.

Đời trước học viện hoàng gia cũng kéo dài tình trạng như vậy, mười năm hắc hôn ba bên ngoài cũng nghe được không ít chuyện về học viện, làm một trường học, tiếng tăm của học viện hoàng gia vô cùng vang dội.

Trong đó chuyện thường nghe nhất chính là cuộc thi so tài dị năng.

Cái năm hắc hôn rời đi, hắc hôn có để ý, cũng không biết thế nào, cơ mà nhiều năm sau đó, hắc hôn lại quan tâm tới, bởi vì khi đó Đàm Thu Minh bắt đầu hiếm khi về nhà, tuy rằng thường bên ba xung quanh, nhưng Tướng Mộc Mộc vẫn luôn ở chỗ dừng chân để chờ đợi y.

Khi đó trù nghệ đã học được khá ổn, đôi khi đi đường ghé lại mua mấy quyển tạp chí, nghiêm túc cố gắng trở thành ông chủ gia đình. Học viện hoàng gia cũng là ở thời điểm đó bắt đầu tiến vào tầm mắt hắc hôn.

Hắc hôn biết mấy năm sau, những học viện khác sẽ xuất hiện những nhân vật vô cùng lợi hại, thậm chí còn vượt qua cả học viện hoàng gia.

Trong khoảng thời gian ngắn, còn dẫn tới rất nhiều chuyện, nhưng đến cuối cùng mấy nhân vật lợi hại này đều vào đại học học viện hoàng gia, học viện hoàng gia cũng bắt đầu nổi tiếng thế giới!

Hiện giờ mấy người kia không có khả năng xuất hiện, nhưng một năm sau, một năm sau sẽ có một người rất lợi hại xuất hiện, lần đầu tiên hẳn ta tham gia cuộc thi dị năng, nhưng lại có thể áp chế quần hùng, trở thành quán quân.

Đây là lần đầu tiên có học sinh ở bên ngoài trở thành quán quân trong cuộc thi so tài dị năng.

—— Ôn Văn.

END 21 Đăng bởi: admin

22. Chương 22: Ôn Văn Cùng Trần Á Lâm

CHƯƠNG 22. ÔN VĂN CÙNG TRẦN Á LÂM

Tưởng Mộc Mộc lác lác trong trường học, hẳn nghỉ năm ngày, ngoại trừ mấy cái tiệc tùng, thì trong lớp không xảy ra chuyện gì cả.

Cơ mà lớp hẳn cũng rất đặc biệt, mặc dù bề ngoài nhìn rất đoàn kết, nhưng thật ra chỉ là một vài hình thức cáo mượn oai hùm mà thôi, Tưởng Mộc Mộc không thể nhập bọn với họ được, cũng không hề thích mấy vụ tiệc tùng.

Chính là, lúc Tưởng Mộc Mộc bước vào phòng học, mọi người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm hẳn, khiến hẳn nhất thời không hiểu tại sao.

Quan hệ của hẳn với mọi người trong lớp cũng đã dịu đi không ít, trong mắt bạn học, Tưởng Mộc Mộc hoạt bát hơn trước rất nhiều, không còn là Tưởng Mộc Mộc cả ngày mang vẻ mặt ‘ta rất dễ bắt nạt’ trước kia nữa.

Lúc này, Hắc Mập Mập đi tới, ngồi bên cạnh hẳn, vẻ mặt lo lắng nói: “Này, người anh em, nghe nói cậu muốn tham gia cuộc thi dị năng?”

Tưởng Mộc Mộc gật đầu một cái: “Thì sao?”

“Cậu xác định!?” Hắc Mập Mập rất kinh ngạc.

Tưởng Mộc Mộc nghiêm túc nhìn cậu ta gật đầu một cái: “Ừ! Cái này thì có gì kỳ lạ đâu, không phải ai muốn tham gia cũng có thể báo danh sao?”

Hắc Mập Mập sững sốt, ánh mắt quái dị, từ trên xuống dưới quan sát Tưởng Mộc Mộc: “Đúng là như vậy, nhưng mà....” nhưng mà cái gì thì lại không nói ra.

Một người hoàn toàn không có dị năng lại muốn tham gia cuộc thi dị năng, hẳn không sợ chết sao? Đầu hẳn chứa cái gì vậy? Hắc Mập Mập trong lòng gào thét, phải biết rằng cuộc thi so tài dị năng không phải là cái loại tranh tài khi đến điểm nào đó thì ngừng, chỉ cần không vi phạm quy tắc thi đấu, thì dù có gặp chuyện không may đối phương cũng sẽ không chịu trách nhiệm. Nói không chừng cái bộ xương Tưởng Mộc Mộc này còn chưa lên đài đã bị người ta đánh văng đi rồi cũng nên!

Tưởng Mộc Mộc không biết Hắc Mập Mập lo lắng cái gì, đây có thể là năm cuối cùng của hẳn ở học viện hoàng gia, hẳn không muốn để lại tiếc nuối giống đời trước, cũng không muốn cứ vậy lãng phí vô ích cơ hội trọng sinh, cho dù thật sự không đấu lại dị năng giả, thì hẳn vẫn muốn đứng trên võ đài đó nhìn một chút, cho nên hẳn tham gia!

Có điều có người quan tâm đến mình hẳn vẫn là rất vui, cười cười tựa như an ủi: “Không sao đâu, đừng lo lắng!”

Hắc Mập Mập nhìn biểu tình không thềm để ý của Tưởng Mộc Mộc, càng thêm lo lắng, lại không làm được gì, đành phải vỗ vỗ bả vai gây yếu của hẳn cổ vũ: “Anh em tốt..... có dũng khí! Cố gắng lên!”

Hắc Mập Mập mang vẻ mặt ‘cậu thất bại thật thảm’ nhìn chằm chằm Tưởng Mộc Mộc, cái loại khích lệ này giống như là thấy được sự bi tráng sau khi chiến đấu của Tưởng Mộc Mộc, đáy lòng nguội lạnh!

Tưởng Mộc Mộc không đọc ra tin tức trên mặt cậu ta, gật đầu một cái: “Yên tâm, tớ sẽ cố gắng.”

Nhìn vẻ mặt cố chấp của hắn, Hắc Mập Mập đã không còn ý nghĩ muốn khuyên hắn từ bỏ nữa, cũng không biết tại sao, cậu không muốn nhìn thấy Tưởng Mộc Mộc chịu khổ trên lôi đài, thôi kệ đi, đến lúc đó chú ý nhiều hơn, không để cho hắn gặp chuyện không may là được rồi.

“Người anh em, tớ thật sự không ngờ cậu lại dám tham gia cuộc thi dị năng đó, khiến tớ rất kinh ngạc nha!” Hắc Mập Mập bị kinh hồn vẫn chưa bình tĩnh lại.

Tưởng Mộc Mộc yên lặng nở nụ cười, nói giống như cảm thán: “Chỉ là không muốn khiến mình lưu lại tiếc nuối, dù sao thì tớ không có dị năng nên không thể nào vào được bộ đại học, như vậy năm nay chính là năm cuối cùng tớ ở đây!”

Vào được bậc đại học đều là người có dị năng, gần như là nhân tài, mặc dù Tưởng Mộc Mộc nghe theo đề nghị của Tưởng Mộc Cận dùng võ thuật thay thế dị năng tiến vào bậc đại học, cơ mà hắn vẫn không có lòng tin quá lớn.

Tư chất dừng ở mức đó, không phải chỉ cố gắng một ngày hai ngày là có thể vượt qua.

Nơi đó, cho dù là thiên tài cũng chưa chắc có thể vào được.

Thiên tài cũng cần phải tôi luyện, nếu thiên tài không có loại giác ngộ này học viện hoàng gia cũng sẽ không nhận.

Hắc Mập Mập lẳng lặng nhìn chằm chằm Tưởng Mộc Mộc, có một nháy mắt, thời điểm Tưởng Mộc Mộc nói câu nói kia tựa như có một vầng sáng vây quanh hắn, Hắc Mập Mập trong nháy mắt liền ngây người.

Lấy lại tinh thần, Tưởng Mộc Mộc vẫn là lẳng lặng ngồi trên ghế, chuyện gì cũng không có phát sinh —— cậu lắc đầu một cái, nhất định là cách cậu nhìn không đúng, nếu không cũng sẽ không xuất hiện ảo giác!

Tưởng Mộc Mộc lấy điện thoại ra, nhìn một chút liền nói: “Đến giờ rồi, Hắc Mập Mập, tớ phải đi đây, nếu không Mộc Cận lại lo lắng! Xin lỗi...”

“Ừ, cậu đi đi đi đi!” Hắc Mập Mập vẫy tay, cậu ta cũng không dám chọc tới Tưởng Mộc Cận.

Nghĩ tới việc Tưởng Mộc Cận nhìn chằm chằm Tưởng Mộc Mộc như vậy, trong lòng cậu liền chua loét một trận, cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhìn thế nào đều thấy không thuận mắt, nhưng cũng không thể giữ hắn lại.

Trình độ thân mật của hai anh em này dường như đã vượt quá giới hạn anh em, cảm giác rất lạ....

Bốp!

Hắc Mập Mập vỗ vỗ trán mình, bật cười nói: “Nghĩ gì thế? Người ta là anh em, thân cận là tự nhiên! Mình nhất định là quên uống thuốc đi!”

Tưởng Mộc Mộc cùng Tưởng Mộc Cận hẹn gặp mặt ở căn tin, lúc này căn tin đã rất đông người, người trong trường người bên ngoài đều có, Tưởng Mộc Cận vẫn như cũ dùng đặc quyền tiến vào phòng VIP.

Cơ mà, không có phòng VIP trống.

Tưởng Mộc Cận không kiên nhẫn kéo Tưởng Mộc Mộc ra khỏi căn tin, nếu không phải hôm nay quá bận rộn không có thời gian, cũng không cần đến căn tin, kết quả không ngờ là lại đông người như vậy!

Phòng VIP tổng cộng chỉ có mười phòng, mà số học sinh có đặc quyền trong trường bao gồm cả bộ đại học cũng chỉ có bảy, làm sao lại hết phòng được?

Tưởng Mộc Cận thực mất hứng, trong lòng mắng lại là tên khốn kiếp nào dùng hai phòng một lúc.

(Hiệu trưởng: hắt xì, ta không phải cố ý!)

Ra cửa căn tin, Tưởng Mộc Cận quay đầu lại nói với Tưởng Mộc Mộc: “Ca ca, chúng ta đến khách sạn ăn!”

Tưởng Mộc Mộc lại hết hồn, lắc đầu một cái: “Ăn một bữa cơm mà thôi, không cần phiền phức như vậy, không muốn ăn ở ngoài đâu, chúng ta trở về ký túc xá, anh làm cho em ăn!”

“Nhưng ca ca bận rộn cả buổi sáng”

“Không có việc gì, cả ngày anh chỉ ngồi trò chuyện với mọi người thôi mà! Đi thôi...”

Lúc này đến phiên Tưởng Mộc Mộc lôi kéo Tưởng Mộc Cận, Tưởng Mộc Cận không nói lời nào, chẳng qua là ở sau lưng nhìn Tưởng Mộc Mộc, khoe miệng cong cong, ánh mắt đắc ý.

Hai người mới vừa trở lại ký túc xá, còn chưa kịp vào phòng, liền đụng phải hai người trò chuyện với nhau vui vẻ đang đi tới, vừa nói vừa cười, khiến Tưởng Mộc Mộc không tự chủ được dừng bước.

Trần Á Lâm và Ôn Văn!

Tưởng Mộc Mộc nhú mày một cái, tại sao bọn họ lại ở cùng một chỗ?

Trần Á Lâm là cậu ba của hắn, là ông cậu khiến cho ông bà ngoại đau đầu, mà Ôn Văn thì lại là người nổi tiếng đời trước đã nhìn thấy khắp nơi trên tạp chí, là quán quân cuộc thi dị năng năm sau, còn năm nay hắn ta không có tham gia.

Trần Á Lâm khác với ngày xưa, gã có một khuôn mặt xinh đẹp hơi có vẻ tái nhợt, thoạt nhìn còn rất trẻ, thân hình nhỏ gầy, rất gợi cảm, rõ ràng đã sắp ba mươi tuổi, nhưng bộ dạng của gã giống như bọn Tưởng Mộc Mộc, bề ngoài mười tám mười chín tuổi.

Hiện tại gã mặc một thân áo sơ mi trắng, so với hơi thở lưu manh trước kia, bộ dạng hiện giờ của gã càng thêm nhu thuận thân thiết.

Tưởng Mộc Mộc vẫn là lần đầu tiên thấy gã có bộ dạng như vậy, hơn nữa còn đi cùng Ôn Văn, làm thế nào gã quen biết với Ôn Văn vậy?

Ôn Văn, người cũng như tên, ôn nhuận như ngọc, một thân hơi thở đều là ôn hòa, tay phải kéo bả vai Trần Á Lâm, ngay cả nụ cười đều ôn hòa như vậy, có loại ảo giác như một đóa hoa sống lâu trong nhà kính.

Thế nhưng, Tưởng Mộc Mộc không thích nụ cười của hắn ta, không biết tại sao, mặc dù nụ cười này rất thích hợp với khí chất của Ôn Văn, nhưng nhìn thấy cái nụ cười đó, như gió xuân thổi qua, sẽ khiến hắn nhớ tới Đàm Thu Minh, thật sự là gặp quỷ, rõ ràng Ôn Văn cùng Đàm Thu Minh hoàn toàn không có quan hệ, tại sao hắn nhìn thấy nụ cười đó liền nhớ tới chứ.

Đàm Thu Minh là một người thích cười, giờ Tưởng Mộc Mộc nhìn những người luôn cười tùm tùm, cũng trở nên phản cảm.

Tưởng Mộc Mộc cố gắng nhớ lại tin tức đời trước.

Hồng бет, nhớ không ra! Hình như hắn đã quên mất tiêu những chuyện liên quan đến Ôn Văn rồi, trừ chuyện hắn ta là một vương tử điện hạ trong nhà kính, thì cái gì cũng không nhớ! Dù sao thì khi đó chỉ là xem một chút, không có quá mức để ý.

Bây giờ nhìn ánh mắt cứng chiều của hắn ta đối với Trần Á Lâm, lại nhìn dáng vẻ tức giận nhưng không dám lên tiếng của ông cậu hắn, Tưởng Mộc Mộc có loại cảm giác nói không nên lời. —— Hai người bọn họ không phải là quan hệ như vậy đi!

Hiển nhiên Trần Á Lâm cũng chú ý tới hai người Tưởng Mộc Mộc với Tưởng Mộc Cận, cười đi tới: “Ôi chào, đây không phải là Mộc Mộc cùng Mộc Cận sao? Sao hai đứa lại ở đây?..... Đúng rồi, cậu quên mất, hai đứa là học sinh của học viện hoàng gia mà!”

Không lên tiếng còn có thể khiến người ta cảm thấy gã nhu thuận, vừa lên tiếng, cho dù là lời nói đứng đắn, từ trong miệng gã phun ra, cũng sẽ biến thành câu nói khiêu khích cùng khinh thường.

Nếu không phải đã quen rồi, Tưởng Mộc Mộc có thể sẽ nổi giận, cơ mà cái loại giọng điệu này đã nghe từ nhỏ đến lớn, hắn đã sớm miễn dịch, Tưởng Mộc Mộc cười cười nói: “Cậu ba, sao cậu lại tới nơi này?”

“Buồn cười, sao có thể không đến, cuộc thi dị năng chơi vui như vậy như thế nào không đến chứ, hôm nay nhất định có thể thắng đủ vốn!” Trần Á Lâm hất cánh tay Ôn Văn đang đặt trên bả vai gã ra.

Cuộc thi so tài dị năng có thể mang đến lợi ích cho học viện hoàng gia đồng thời, cũng có rất nhiều người lợi dụng cuộc thi dị năng kiếm lợi ích.

Ví dụ như đánh cược!

Đánh cược, bất kỳ thời đại nào cũng có, ngoài sáng trong tối, tốt xấu cái gì cần có đều có.

Cuộc thi dị năng thường có một số người dùng các loại hình thức tiến hành xếp tên, định giá, mà Tưởng Mộc Cận cũng ở trong hàng ngũ đó.

Từ trước kia một ăn mười đến bây giờ một ăn một, giảm dần qua từng năm, năm nay Tưởng Mộc Cận lại là tay súng, đã đến một ăn 0.5 rồi.

Cho nên lời Trần Á Lâm nói Tưởng Mộc Cận nghe hiểu được, không cần Tưởng Mộc Cận phiên dịch lại.

Lần đầu tiên nghe nói, hắn đúng thật là không hiểu có ý gì, sau đó dần dần tiếp xúc, hắn liền hiểu được.

Tưởng Mộc Cận nhìn Trần Á Lâm, không giận không vui, nói: “Cậu ba vẫn không thay đổi, năm nào cũng vậy!”

“Thật là, tại sao cậu phải thay đổi con nói cái gì mà mỗi năm chứ, cậu mới bắt đầu mấy năm nay có được không! Thằng nhóc thú vị, con nói cậu con như vậy đó hả?” Trần Á Lâm hỗn hển, ngay cả tính tình cũng hoàn toàn nhìn không ra năm nay gã đã hai mươi tám tuổi.

“Ha ha ha, Á Lâm chính là đáng vẻ như thế này, thật đáng yêu!” Ôn Văn đột nhiên trêu chọc, còn xoa xoa mũi Trần Á Lâm.

Trần Á Lâm cùng Tưởng Mộc Cận đồng thời giật nảy mình, Tưởng Mộc Cận vẫn như cũ vẻ mặt trấn định, phảng phất như không nghe thấy lời nói vừa rồi.

Trần Á Lâm cả giận nói: “Đáng yêu mẹ cậu..... một đại nam nhân nói đáng yêu gì chứ, cậu có hiểu biết hay không vậy!?”

“Cái gì, Á Lâm chính là đáng yêu nha, tôi thích Á Lâm như vậy nhất!” Ôn Văn kéo Trần Á Lâm vào lòng, không buông tay.

“Ôn Văn, con mẹ cậu, cậu buông tôi ra! Tôi lớn hơn cậu mười tuổi đó, một ông già, cậu thích cái rắm cậu bị bệnh à!”

“Có bệnh cũng là bị anh dẫn ra, bây giờ đừng nghĩ chạy trốn!”

“Con mẹ nó....ông đây không muốn đùa với cậu!”

.....

Tưởng Mộc Cận nhìn hai người bọn họ đùa giỡn, hắn đau răng rồi! Cũng may nơi này không có ai, tất cả mọi người đều ở căn tin, thời gian ăn cơm rất ít người trở về ký túc xá, nếu không hai người bọn họ không bị người ta chỉ chỉ chỗ chỗ mới là lạ.

Tưởng Mộc Cận nhìn bộ dạng cau mày của Tưởng Mộc Cận, cũng biết hắn đang nghĩ gì, nếu mình không nói chút gì đó, hai người này nhất định sẽ tiếp tục âm ỉ!

Tưởng Mộc Cận nói: “Cậu ba, còn có vị này”

“Ôn Văn!” Ôn Văn nói ngắn gọn, lại tiếp tục trấn an Trần Á Lâm đang lộn xộn trong lòng mình.

“Cậu ba, bạn học Ôn Văn, cùng vào ký túc xá đi! Ở chỗ này người đến người đi!”

Tưởng Mộc Cận nói tới đây, Trần Á Lâm giật mình một cái, thoát khỏi ôm ấp của Ôn Văn, bình tĩnh gạt đầu: “Vào đi thôi!”

Tưởng Mộc Cận không rõ lắm nên nhìn Tưởng Mộc Cận, Tưởng Mộc Cận cười cười với hắn, lúc này hắn mới mở cửa đi vào.

END 22 Đăng bởi: admin

23. Chương 23: Hiền Thê

CHƯƠNG 23. HIỀN THÊ

Từ lúc Trần Á Lâm bắt đầu hiểu chuyện, đã biết mình mất đi tư cách người thừa kế.

Anh cả Trần Tường Hòa cũng giống gã, tư chất rất ưu tú, nhưng vì gã là con thứ, cho nên không có quyền thừa kế.

Ý của Ngô Mẫn mẹ gã là muốn sinh một đứa con gái, mà trong lúc mang thai vẫn cho là con gái, thế nên đã sớm đặt một cái tên: Nhã Lâm!

Ai ngờ thời điểm kiểm tra lại nói là dương tính, Ngô Mẫn thất vọng một trận, tên cũng lười lấy, trực tiếp dùng hài âm: Á Lâm.

Ngô Mẫn bởi vì bị cảm xúc không tốt ảnh hưởng, Trần Á Lâm sinh non, sau khi ra đời liền thể nhược nhiều bệnh, cho nên thân hình cũng lộ ra chút gầy yếu, phần lớn thời gian của gã đều ngây ngốc cùng một chỗ với bác sĩ gia đình, rất ít khi gặp cha mẹ.

Ngô Mẫn thấy Trần Á Lâm từ nhỏ đã nhiều bệnh như vậy, nên chuyện gì cũng đều làm cho gã, tùy ý gã, không đánh không mắng! Cứ như vậy nuôi ra tính cách kiết ngạo bất tuân của gã.

Kỳ thật, chỉ cần Trần Á Lâm làm theo đề nghị của bác sĩ thì vẫn là rất nhanh có thể làm cho thân thể khôi phục khỏe mạnh, nhưng vì được mẹ cưng chiều, nên gã thậm chí không muốn chữa trị thân thể.

Sau đó, lúc gã cùng với anh chị đấu tới đấu lui, cũng không biết là nguyên nhân gì, tự dưỡng tốt thân thể, đi theo cha mẹ học tập dị năng.

Trần Á Lâm vẫn không quá cố gắng, hoàn toàn không có tự giác của dị năng giả, mẹ cũng tùy theo ý gã, cho nên đến nay, dị năng của gã cũng chỉ có cấp năm, không tiến lên được nữa.

Ấn tượng của Tường Mộc Mộc đối với Trần Á Lâm đại khái cũng chỉ có nhiều đó, đời trước thậm chí còn không gặp mặt được mấy lần, ngay cả một tiếng cậu ba hần cũng chưa từng gọi.

Hiện giờ nhìn gã ở cùng một chỗ với Ôn Văn, Tường Mộc Mộc đột nhiên cảm thấy hứng thú với ông cậu ba mình.

Hôm nay, hần làm đồ ăn nhiều hơn so với bình thường, phân lượng đầy đủ, đều là dựa theo sức ăn của Tường Mộc Cận mà tính, cho nên giữa trưa trong ký túc xá của hai anh em Tường gia bày một bàn tràn đầy thức ăn.

Trần Á Lâm mở to hai mắt nhìn thức ăn trên bàn, cá trích nướng, canh gà, miến xào thịt, tôm chiên, hai món chay..... còn rất nhiều món từng ném qua nhưng không nhớ tên, Trần Á Lâm nuốt nước miếng một cái, bật thốt lên: “Mộc Mộc, con thật sự là một hiền thê, cậu thật muốn cưới con về nhà!”

Tường Mộc Cận cùng Ôn Văn đồng thời dừng lại, Ôn Văn quay đầu nhìn Trần Á Lâm đang ăn đến ngon lành, trong mắt chiếu xạ ra ánh sáng ái muội, ý vị thâm trường, Trần Á Lâm làm bộ như không nhìn thấy!

Mà Tường Mộc Cận thì lại mang theo một tia lo lắng nhìn ca ca nhà mình, Tường Mộc Mộc cái gì cũng không phát hiện được, chỉ lễ phép nói: “Cậu ba nói đùa, không phải là một vài món ăn gia đình bình thường thôi sao! Đầu bếp ở nhà cũng thường làm!”

Tường Mộc Cận càng thêm lo lắng.

Đầu bếp ở nhà là cấp bậc gì dĩ nhiên cậu biết, yêu cầu của Tường gia đều vô cùng nghiêm khắc. Những đầu bếp kia đều là cấp bậc đại trù, tùy tiện vào một khách sạn liền có thể trở thành đầu bếp chính.

Mà những đầu bếp đó sở dĩ trở thành đầu bếp tư gia của nhà cậu, thứ nhất là vì gia tăng trù nghệ, thứ hai là do có nhiều thời gian rảnh rỗi để nghiên cứu món ăn.

Bọn họ chỉ cần phụ trách cho chủ nhân một ngày ba bữa là được.

Mà trù nghệ của Tường Mộc Mộc tốt như vậy, bộ dạng cũng dễ nhìn như vậy, khẳng định rất dễ bị người ta để mắt.

Mặc dù biết Trần Á Lâm đang nói đùa, cơ mà Tường Mộc Cận vẫn rất lo lắng khó tránh khỏi sẽ xuất hiện một người có sở thích giống cậu.

Cậu còn chưa bày tỏ tâm ý với ca ca nữa, cho nên tuyệt đối không thể để ca ca bị người khác đoạt mất.

“Ca ca không thể gả cho cậu ba được!”

“Á Lâm, anh là của tôi!”

Tướng Mộc Cận cùng Ôn Văn đồng thời nói xong, ăn ý liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ.

Trần Á Lâm chỉ lo dùng bữa, nghe được lời của Ôn Văn liền liếc hắn ta một cái: ngu ngốc!

Kỳ thật Trần Á Lâm rất hối hận, gã biết rõ tính hướng của mình, nhưng vì rất nhiều nguyên nhân nên chưa từng nghĩ tới muốn cùng ai lâu dài, gã chỉ nghĩ lúc nào có nhu cầu, thì đi tìm tình một đêm, hơn nữa đối tượng tình một đêm còn phải thật đẹp trai, gã nhìn vừa mắt, không bệnh không đau, bởi vì gã quá mức bất bẻ hơn nữa sở thích quái dị, cho nên cuộc sống về đêm của gã cũng không thể nói là có bao nhiêu sáng lạng.

Gã quen biết Ôn Văn ở một quán bar, Ôn Văn vẫn còn là học sinh cấp ba, nhưng vì kiếm tiền nên làm người pha chế ở quán bar, gã nhìn thấy người ta bộ dạng đẹp mắt, hơn nữa mọi mặt đều phù hợp với yêu cầu của Trần Á Lâm, liền đi đùa giỡn người ta, còn cùng hắn ta một đêm tình, kết quả chọc tới phiền toái, Ôn Văn động xuân tâm với gã, gã cũng đã cùng Ôn Văn vờn nói rõ, thế nhưng Ôn Văn vẫn như cũ đối với gã tử triển lạn đánh, biến thành hiện tại không ai dám đến gần gã, người nào dám đến gần đều bị Ôn Văn dọa chạy mất!

Gã lại là một người phóng túng, chưa bao giờ để mình bị ghen, khó tránh khỏi sẽ có thời điểm muốn tìm bất mãn, nhưng bây giờ chỉ có thể cùng Ôn Văn tiết dục, cũng buồn bực muốn chết rồi, lúc gã có nhu cầu chỉ có thể phát tiết với Ôn Văn, lúc gã không có nhu cầu Ôn Văn cũng muốn cùng gã phát tiết.

Cho nên, bây giờ gã hối hận muốn chết, hận không thể chưa từng gặp Ôn Văn, sao gã lại tự tìm cho mình một cái phiền toái như vậy chứ?

Thời điểm gã cùng một chỗ với người khác đã ước định rõ, không thể động tâm, xong việc liền rời đi, không quấy rầy nhau! Ai ngờ Ôn Văn là một tên lừa đảo mặt người dạ thú, còn đem tất cả trai đẹp trước đây gã dụ dỗ được đuổi đi hết, cái ghen khuất đó...

“Á Lâm, đến, ăn sườn đi, nhiều thịt!” Ôn Văn khách khí nói.

Trần Á Lâm nhìn miếng sườn hắn ta gấp vào, thịt ở đâu ra chứ?

“Ca ca, ăn nhiều cá một chút!” Tướng Mộc Cận cũng không yếu thế, gấp cho Tướng Mộc Mộc một miếng cá.

Tướng Mộc Mộc chỉ cảm thấy không khí có chút quỷ dị, nhưng cũng không để ý, tiếp tục ăn.

Một bàn bốn người trong không khí ngọt ngào quỷ dị ăn xong cơm trưa.

Ôn Văn cùng Trần Á Lâm rất nhanh liền rời đi.

Cũng không biết rốt cuộc bọn họ tới làm gì nữa, Tướng Mộc Mộc cũng không quan tâm, muốn trở về đánh một giấc ngủ trưa, lại nghe được chuông điện thoại của Tướng Mộc Cận.

Mặc dù hắn không nghĩ gì nhiều, cũng không để ý, nhưng Tướng Mộc Cận nói: “Ca ca, đợi đã!”

“Làm sao vậy?” Tướng Mộc Mộc nghi ngờ nhìn cậu.

“Đàm Thu Minh y...” Tướng Mộc Cận còn chưa nói xong, Tướng Mộc Mộc đã hiểu rõ.

Tướng Mộc Mộc mặt không đổi sắc nói: “Mộc Cận, anh không muốn nhìn thấy y ở nhà chúng ta, y rất nguy hiểm, đuổi việc y đi!”

“Ca ca nói gì cũng đúng cả, có điều.... muốn đuổi việc y, không bằng giao y cho em xử lý...”

“Tùy tiện, dù sao anh về đến nhà cũng không muốn nhìn thấy y! Em muốn làm gì thì làm đi!” Tướng Mộc Mộc nói xong, trực tiếp trở lại phòng ngủ của mình.

Tướng Mộc Cận đi theo, đây vẫn là lần đầu tiên cậu thấy bộ dạng tức giận của Tướng Mộc Mộc, hơn nữa còn là vì Đàm Thu Minh mà tức giận.

Cậu nhìn Tưởng Mộc Mộc trốn trong chăn, cũng leo lên nằm bên cạnh hắn, lấy tay vỗ vỗ cái chăn phồng lên nói: “Thật xin lỗi, ca ca, chuyện của Đàm Thu Minh em biết, thế nhưng muốn tìm ra người ở sau lưng y thì nhất định phải lợi dụng y, cho nên ca ca, đừng tức giận được không?” Những chuyện này cậu không muốn nói với Tưởng Mộc Mộc, sợ hắn lo lắng, nhưng cậu càng không muốn quan hệ của hai người trở nên xấu đi.

Tưởng Mộc Mộc từ trong chăn lộ ra cái đầu, mở trừng hai mắt nhìn Tưởng Mộc Cận, bởi vì thiếu không khí nên khuôn mặt ửng đỏ, hắn nhìn Tưởng Mộc Cận kinh ngạc nói: “Em...em biết Đàm Thu Minh?”

Tưởng Mộc Cận không phản đối cũng không đồng ý, chẳng qua là trần thuật nói: “Cũng không hẳn, nhưng mà sau lưng y có người, bí mật làm một ít hoạt động, những hoạt động này vẫn luôn gây bất lợi cho Tưởng gia chúng ta, hiện giờ y đều đã xâm nhập vào, cho nên em không thể buông tay mặc kệ, em vốn dĩ muốn tương kế tựu kế! Nhưng mà, thật xin lỗi, ca ca, em không biết anh ghét y đến như vậy, nếu như anh không thích, ngày mai em sẽ về nhà bảo cha đuổi y đi!”

“Không cần! Anh không tức giận!” Tưởng Mộc Mộc bây giờ mới biết, thì ra Tưởng Mộc Cận đã sớm nhìn thấu Đàm Thu Minh, nhưng lại có chỗ không hiểu, chẳng lẽ đời trước Tưởng Mộc Cận không nhìn thấu Đàm Thu Minh?

Nghĩ không ra kết quả, hắn liền không thèm suy nghĩ nữa: “Vậy những chuyện y đang làm là gì vậy?” Đời trước hắn chỉ biết y luôn tìm hàng hóa, nhưng là món hàng gì thì Tưởng Mộc Mộc hoàn toàn không biết, có lẽ có liên quan đến những việc này!

Tưởng Mộc Cận lắc đầu một cái: “Em không biết, có điều những việc này ca ca không cần phải xen vào, em sẽ xử lý.”

Tưởng Mộc Mộc gật đầu, cố gắng nhớ lại những chuyện đời trước, hy vọng có thể giúp một tay.

Đời trước, sau khi tan học về nhà hắn đều cùng một chỗ với Đàm Thu Minh, ngày nghỉ cũng theo y, nhưng đều là ở một vài nơi rất bình thường, không có gì không đúng.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra một chút dấu vết nào, Tưởng Mộc Mộc thở dài, cuối cùng đem chuyện mình biết nói cho Tưởng Mộc Cận: “Mộc Cận, em nói xem quần gia Lâm Hải của nhà chúng ta trước kia có phải cùng một phe với y không, còn có cái tên Phùng Thành bắt cóc anh nữa!”

Tưởng Mộc Cận sững sốt, nhìn ca ca mình, bởi vì sợ khiến Tưởng Mộc Mộc thương tâm, nên vẫn không dám đề cập đến chuyện bắt cóc kia, thế nhưng bây giờ Tưởng Mộc Mộc lại nói tới.

Hơn nữa, cậu đúng là chưa từng nghĩ tới phương diện đó, bây giờ nghĩ lại cũng thấy không phải không có khả năng.

Khi đó cậu thật sốt ruột, cũng không cảm thấy Đàm Thu Minh xuất hiện ở nơi đó sớm hơn cậu một bước có cái gì đặc biệt, nhưng hiện giờ nghĩ lại có rất nhiều điểm đáng ngờ, giống như có rất nhiều điểm mấu chốt không thể bỏ qua, nhưng cậu nhìn Tưởng Mộc Mộc lo lắng nói: “Ca ca?”

Tưởng Mộc Mộc tự nhiên biết lo lắng của cậu, cười cười: “Không cần lo lắng, anh không sao, bọn họ cũng không có làm gì anh, chỉ là trói tay chân mà thôi!”

Tưởng Mộc Cận yên lòng gật gật đầu: “Ca ca, em biết rồi, em sẽ điều tra theo hướng anh nói một chút, cảm ơn anh, ca ca, anh giúp em giải quyết chỗ em nghi ngờ từ lâu, khiến em tìm được điểm đột phá!”

Tưởng Mộc Mộc cười cười, có thể trợ giúp Tưởng Mộc Cận dĩ nhiên hắn rất vui vẻ, nói: “Chúng ta là anh em, dĩ nhiên anh đứng về phía em rồi.”

Ánh mắt Tưởng Mộc Cận đột nhiên tối sầm lại, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, Tưởng Mộc Mộc cũng không có chú ý tới, Tưởng Mộc Cận nói: “Mấy ngày nay ca ca nghỉ ngơi thật tốt đi, chuẩn bị thật tốt cho cuộc thi dị năng, em sẽ giúp anh.”

“Ừ!” Tưởng Mộc Mộc trò chuyện những việc này cùng Tưởng Mộc Cận xong, an tâm lại, cũng yên lòng ngủ thiếp đi.

Tướng Mộc Cận cười khổ lắm lắm lâu lâu: “Anh em sao? Chừng nào ca ca mới có thể đối xử với em như một người nam nhân bình thường chứ?”

Dáng vẻ Tướng Mộc Mộc khi ngủ rất mê người, hai má hồng hồng, trắng trắng mềm mềm, đôi môi đỏ mọng hơi mở ra, lông mi thật dài khẽ run, như là đang nằm mơ.

Tướng Mộc Cận đột nhiên hôn lên môi Tướng Mộc Mộc, thật lâu mới tiếc nuốt buông ra, cậu thở dài, giúp Tướng Mộc Mộc kéo chăn, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

END 23 Đăng bởi: admin

24. Chương 24: Đại Lang

CHƯƠNG 24. ĐẠI LANG

Từng giã dựa, cũng từng thương tâm, từng thành công, cũng từng thất bại, cho nên mới buông tha hết thảy lặng yên sống qua ngày.

Mỗi ngày trốn trốn tránh tránh, chính là vì không muốn trở lại nơi đó nữa, nhưng không ngờ rằng nơi này so với nơi hân sinh tồn còn tàn khốc hơn.

Có lẽ, chấp nhận mới là con đường đúng đắn của hân đi!

Nhưng mà tại sao, trong lòng lại khó chịu như vậy, hân không cam lòng, thật sự không cam lòng.

“Rốt cuộc những người đó tiêm vào người ta cái gì vậy? Lực lượng càng ngày càng ít không được, ta tuyệt đối không thể để bọn họ được như ý, cho dù không bao giờ trở lại nơi đó nữa, cũng không thể để bọn họ biết được cấm địa kia!”

Nơi đó, có thứ duy nhất mà ta muốn bảo vệ.

Những chỗ đi qua đều có đạn bay vút theo, từ sau lưng bay sát qua cạnh người.

“Chỉ cần lẫn vào đoàn người, chắc bọn họ sẽ không dám tùy ý bắn nữa!” Nói xong, một bóng người liền chui vào trong dòng người.

Mà hiện giờ nơi nhiều người nhất chính là học viện hoàng gia.

Trong lúc dòng người chảy vào học viện hoàng gia, không ai chú ý tới cửa sau có một bóng người trắng đen chọt vật chui vào trường học.

“Mộc Cận, nhanh lên một chút, hôm nay là ngày sơ tuyển đó!” Tướng Mộc Mộc ăn mặc chỉnh tề từ ký túc xá đi ra, sốt ruột đợi Tướng Mộc Cận còn đang cọ cọ xát xát ở phía sau.

Tướng Mộc Cận ngáp một cái, rõ ràng còn buồn ngủ, ca ca cậu lại rời giường sớm như vậy: “Ca ca, cho dù là ngày thi sơ tuyển thì cũng không thể rời giường sớm như vậy chứ! Chúng ta ở trường học, đi vài bước đã tới, sẽ không đến trễ đâu, không phải còn tới một tiếng nữa sao?”

“Còn chưa có ăn sáng đâu, hôm nay anh không có tâm trạng làm bữa sáng, đến căn tin ăn đi!”

“Được!”

Từ tiểu học đến đại học của học viện hoàng gia, nhân số hơn vạn, mà số người tham gia cuộc thi lại lên đến ngàn vạn, mỗi năm đều phải trải qua vòng sơ tuyển để lọc bớt nhân số.

Sàng lọc một cái xong sẽ chỉ còn dư lại hai ba trăm người.

Tướng Mộc Cận đã trải qua nhiều lần, cho nên cũng không cảm thấy có cái gì không ổn.

Nhớ tới lúc trước, lần đầu tiên tham gia cậu vẫn còn là học sinh tiểu học, thiếu chút nữa không qua nổi cửa thứ nhất, trở về còn bị cha hành hạ thật lâu, sống trong phòng huấn luyện dưới đất suốt một tháng, trong lúc đó ngoại trừ ca ca trộm đem cho cậu một chút thức ăn, thì chưa từng gặp qua người nào.

Phải biết là, trong mật thất dưới đất đều là viên dinh dưỡng, ăn một viên có thể duy trì một ngày, thế nhưng ba ngày cha mới cho cậu một viên, nếu không phải nhờ ca ca, cậu đúng thật là không biết có phải mình sẽ chết đói ở trong đó không.

Huấn luyện cường độ cao không nói, còn bị bỏ đói, khẳng định dinh dưỡng không đầy đủ, tinh thần lại phải thừa nhận những trình độ đả kích khác nhau, thế nhưng, cậu cũng cố nhịn được mới có thể có thành tựu của ngày hôm nay.

Cậu không thể nói mình hận cha, dù sao thì nhờ ông mới có cậu ngày hôm nay, nhưng mà những huấn luyện kia đối với cậu mà nói đúng là địa ngục, từ nhỏ cậu đã trải qua không biết bao nhiêu lần, trong thân thể cậu đã sớm để lại phần tử phản nghịch, tình cảm của cậu đối với cha không biết là yêu hay là hận.

Cơ mà hiện giờ, trong lòng cậu có một chút cảm kích cha, nếu không phải nhờ ông, cậu cũng không thể có đầy đủ năng lực để bảo vệ ca ca.

“Mộc Cận, em cũng đừng có chậm trễ nữa! Đây là lần đầu tiên anh tham gia, nhất định phải chuẩn bị thật tốt.” Tưởng Mộc Mộc như cũ kích động nói, thân thể vẫn luôn quẹo trái quẹo phải.

Tưởng Mộc Cận mặc quần áo, đi ra: “Em biết rồi, ca ca!”

Nhìn Tưởng Mộc Mộc hưng phấn như vậy, cậu cũng không nhẫn tâm quấy rầy, ca ca lộ ra bộ dạng chân thật thuần túy như vậy, cậu rất thích.

Rất nhanh, Tưởng Mộc Mộc kéo tay Tưởng Mộc Cận, đến quảng trường tập hợp.

Vòng sơ tuyển chia làm ba người một nhóm, mỗi nhóm được phát cho một lá cờ nhỏ.

Bởi vì Hắc Mập Mập cùng Tưởng Mộc Cận và Tưởng Mộc Mộc cùng một nhóm, cho nên những người quen biết Tưởng Mộc Mộc, biểu lộ rất nghi ngờ tại sao hắn lại tham gia lần tranh tài này, hoặc là ở đáy lòng khinh bỉ hắn cũng không dám nói gì, vì vậy Tưởng Mộc Mộc không có gặp phải phiền phức như trong tưởng tượng.

Có hai cường giả ở bên cạnh vẫn có chỗ tốt, Tưởng Mộc Mộc mặt dày tiếp nhận.

Vị trí bọn họ đứng cách xa quảng trường, Tưởng Mộc Cận vẫn nửa bước không rời đi theo bên cạnh Tưởng Mộc Mộc.

Tưởng Mộc Cận mở lá cờ ra, bên trên là một tấm bản đồ, đánh dấu lộ tuyến bọn họ phải đi, nhìn trên bản đồ hình như là một ngọn núi, phía trên cây cối rậm rạp, hẳn là rừng rậm.

Điểm cuối dùng một hình tam giác làm ký hiệu, chỉ cần đến điểm cuối trong thời gian quy định, lấy được vật làm dấu hiệu, thì bọn họ có thể thông qua vòng sơ tuyển.

Thời gian quy định là ba giờ, ba người cùng nhau đứng ở vị trí được chỉ định.

Tưởng Mộc Mộc chưa từng gặp qua tình huống như vậy, lần đầu tiên thấy nhiều người tập trung ở quảng trường đến thế, rất là đồ sộ, cũng để cho hắn được mở rộng tầm mắt, trung tâm quảng trường đứng bốn vị lão sư, đang cùng nhau làm động tác gì đó.

Tám cái tay thoát tới thoát lui chớp lên, một luồng ánh sáng trắng từ tay bọn họ sinh ra, có khuynh hướng mở rộng.

Tưởng Mộc Mộc vốn định tiếp tục quan sát bọn họ, lại phát hiện dưới chân mình đột nhiên biến sắc, có thêm một cái bóng, khoảng không trước mắt lập tức hiện ra một cánh cửa màu trắng, Tưởng Mộc Mộc nhìn xung quanh, phát hiện những nhóm khác cũng giống như vậy.

“Ca ca, đi thôi!” Tưởng Mộc Cận kéo Tưởng Mộc Mộc vào cửa, cánh cửa lập tức biến mất.

Mà ở một khắc cánh cửa biến mất kia, một thân ảnh màu đen nhanh chóng vọt vào, theo sau bọn họ.

Chờ sau khi tất cả học sinh đều biến mất ở quảng trường, tất cả cánh cửa đều dần biến mất.

Trong bốn vị lão sư, vị thứ hai bên phải đột nhiên ngồi phịch xuống đất: “Tự dưng ta quên mất ngày hôm nay, quên dùng chút dịch cường hóa dị năng bồi bổ thân thể!”

Ba vị lão sư còn lại: “.....”

“Ha ha ha không cần nhìn ta như vậy, chắc không có chuyện gì đâu, chỉ là có một nhóm có thể gặp chút phiền toái nhỉ? Bọn chúng cách nhau quá xa, ha ha ha dị năng của ta không đủ, khụ khụ”

Thứ nhất bên trái: “Dị năng không đủ, hình như tình huống này trước đây chưa từng xảy ra đi, huống chi, chẳng qua chỉ là đem bọn chúng truyền tống đến vị trí được chỉ định, cho dù không cần dịch cường hóa dị năng, cũng không tới mức không đủ dị năng đi! Chúng tôi cũng ở đây kịp thời bổ sung giúp ông!”

Thứ hai bên phải: “Không có biện pháp nha, ha ha....hàng năm nhân số tham gia cuộc thi so tài dị năng ngày càng tăng, ta cũng rất phiền não đó....dị năng không gian cái gì chứ, chán ghét nhất, phải làm cái loại chuyện khổ sai này!”

Thứ hai bên trái: “Sẽ không phải vì cái này, nên ông cố ý đi.... nếu như học sinh xảy ra chuyện gì, ông muốn chịu trách nhiệm như thế nào?”

Thứ hai bên phải: “Yên tâm yên tâm, không sao không sao, nếu như tụi nó xảy ra chuyện, vậy nói lên tụi nó không có khả năng, ha ha ha trực tiếp loại tụi nó là được rồi!”

“.....”

Nghe lời của hắn, ba vị lão sư đều không lên tiếng, không có biện pháp, hiện giờ người có dị năng không gian quá ít, cuộc thi dị năng lần này quá nhiều người, trường học lại không muốn lãng phí tiền, không thể làm gì khác hơn là lợi dụng đặc thù dị năng của lão sư, truyền tống bọn chúng đến địa điểm chỉ định.

Nếu như tìm một cái phi cơ trực thăng gì đó cho những người tham gia, vậy thì hao tổn tiền bạc cũng quá nhiều rồi, tốt hơn hết bọn hắn vẫn không nên đả kích không gian dị năng giả có thể giúp bọn họ tiết kiệm tiền này.

Không gian dị năng giả vô cùng hiếm hoi, toàn bộ Thiên triều sợ là không tìm ra được mười không gian dị năng giả.

Cho dù thật sự có không gian dị năng giả, cũng không nhất định có thể giống như hắn có thể tùy ý mở ra cánh cửa ở bất kỳ nơi nào, dĩ nhiên, nơi đó phải trong phạm vi năng lực hắn có thể thừa nhận.

Cấp bậc dị năng càng cao, phạm vi có thể truyền tống lại càng nhiều, bình thường không gian dị năng giả đều bị các cơ quan bí mật của quốc gia coi trọng, dù sao thì chỉ cần có không gian dị năng giả, là có thể tùy ý đi đến nơi mà họ muốn.

Cho dù không có những kỹ xảo giải mã phức tạp, bọn họ cũng có thể đi vào những căn cứ được phòng hộ.

Không gian dị năng giả còn có thể trợ giúp bọn họ chạy trốn, khi bị phát hiện trực tiếp mở cửa không gian ra là có thể trở về, vô cùng tiện lợi.

Nhưng mà, không gian dị năng giả lại không thể tham gia chiến đấu, kỳ thật bọn họ rất yếu ớt, sẽ không đánh nhau, dị năng không gian có thể giúp bọn họ lập tức né tránh.

Có đôi khi, dưới tình huống người khác dùng dị năng phòng thủ, thì vô luận thế nào bọn họ cũng không tránh được.

Nhưng cho dù là như vậy, thì vật lấy hiếm làm quý, dị năng không gian vẫn là dị năng tương đối thiếu hụt, cho nên vẫn luôn vô cùng được hoan nghênh.

Tướng Mộc Mộc mới bước ra khỏi cửa không gian, liền bị một cỗ lực lượng ép xuống, rất nhanh bị Tướng Mộc Cận tóm lại, trực tiếp ngã lên ngực Tướng Mộc Cận.

Mặt mũi Tướng Mộc Mộc kinh ngạc nhìn người té nhào trên đất tứ chi thành hình chữ bát.

Người nọ mặc một bộ quần áo đen trắng đan xen, giống như tội phạm trốn ra từ trong ngục giam, chỗ Tướng Mộc Mộc bị hắn ta chạm bị Tướng Mộc Cận ghét bỏ vô mấy cái.

“Người là ai?” Sau khi Hắc Mập Mập phản ứng lại, mở miệng hỏi, một chút cũng không nề mặt.

Gương mặt người nọ tái nhợt, trên người cũng có vết thương do súng gây ra, vết máu loang lổ, nhưng mà vẫn có thể nhìn ra được gương mặt, chợt nhìn lại, Tưởng Mộc Mộc cảm thấy có mấy phần quen thuộc.

Nghe được lời của Hắc Mập Mập, người nọ nhìn Tưởng Mộc Mộc một cái, còn chưa kịp trả lời, liền ngất đi.

Tưởng Mộc Cận vốn định cứ như vậy lôi kéo Tưởng Mộc Mộc rời đi, thời gian của bọn họ có hạn, nên không muốn ở chỗ này lãng phí thời gian, Hắc Mập Mập cũng muốn như vậy, lấy được đồ vật tới tay rồi lại nói.

Nhưng mà, Tưởng Mộc Mộc lại dừng lại, không phải vì muốn cứu người này, mà là do hắn nhớ ra gương mặt người này, mặc dù có chút lớn, ít nhất cũng ba mươi tuổi, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, gương mặt này cùng với gương mặt của Đại Lang đời trước hắn gặp ở rừng Hắc Thạc gần như giống hệt nhau.

Hắn biết người này có khả năng không phải là Đại Lang, nhưng mà khuôn mặt này càng nhìn càng thấy giống.

Bởi vì đời trước lúc ở rừng Hắc Thạc, Đại Lang đã giúp hắn rất nhiều, hơn nữa cũng nhờ Đại Lang, hắn mới biết về võ thuật, hiện tại hắn không muốn bỏ lại người này.

“Ca ca, chẳng lẽ anh muốn cứu hắn?” Tưởng Mộc Cận thấy Tưởng Mộc Mộc ngừng lại, cũng biết Tưởng Mộc Mộc đang suy nghĩ gì, cậu cũng không có ngăn cản.

“Anh...” Tưởng Mộc Mộc biết, hắn làm như vậy là lãng phí thời gian, lỡ như trong ba giờ không tìm được đồ, chính là hắn làm liên lụy tới hai người bọn họ, nhưng hắn lại không thể mặc kệ, bất kể “Đại Lang” này cùng Đại Lang đời trước có quan hệ gì, hắn cũng không thể cứ như vậy để hắn ta ở chỗ này, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Tưởng Mộc Cận nhìn bộ dạng rối rắm của hắn cũng biết Tưởng Mộc Mộc khẳng định không yên lòng, thở dài nói: “Ca ca thứ nhất, cuộc thi thứ hai!”

Tưởng Mộc Cận vừa nói vừa giúp hắn ta kiểm tra vết thương trên người, một “tù phạm” làm sao lại chạy trốn tới nơi này? Tưởng Mộc Cận nhíu mày!

Hắc Mập Mập sốt ruột dậm chân, nhưng mà Tưởng Mộc Cận ở đây, cậu ta không dám rống lớn: các người là chuyện gì xảy ra vậy, không cần tham gia so tài, còn cứu người? Còn có cái gì gọi là “ca ca thứ nhất, cuộc thi thứ hai”? Tưởng Mộc Cận cũng thương yêu ca ca quá đi, đây rõ ràng là một tên lạ mặt chưa từng gặp qua mà

“Vậy, cuộc thi làm sao bây giờ?” Hắc Mập Mập cầm bản đồ nhìn chung quanh, loại thời điểm này cậu ta nghe theo Tưởng Mộc Cận.

“Không vội, nếu anh không đợi được, tự mình đi trước đi!” Tưởng Mộc Cận không kiên nhẫn nói.

Hắc Mập Mập câm miệng.

Cái gì gọi là “tự mình đi trước”? Chúng ta là một nhóm đó, phải cả ba người đồng thời lấy được đồ mới coi như là vượt qua kiểm tra đó, đây là quy định đó!

Có không hài lòng như thế nào đi nữa, Hắc Mập Mập cũng không dám nói ra, không thể làm gì khác hơn là đi theo Tưởng Mộc Cận cùng nhau giúp “tù phạm” xử lý vết thương.

“Đại Lang hắn, không sao chứ?!” Tưởng Mộc Mộc nhíu mày nói.

“Đại Lang?!” Hai người hai miệng đồng thanh.

Tưởng Mộc Mộc cười cười, sau đó lấy cớ nói: “Không có, không có, chẳng qua là tôi cảm thấy bộ dạng hắn thật giống một con sói, kêu là Đại Lang rất tốt!”

Tưởng Mộc Cận nghe thấy liền nhìn “tù phạm” một chút, gật gật đầu: “Đúng thật là rất giống!”

Hắc Mập Mập: “.....”

Hai người này, quả nhiên là anh em, như thế nào mà cậu lại không theo kịp suy nghĩ của bọn họ chứ?

END 24 Đăng bởi: admin

25. Chương 25: Cẩm Địa, Lam Sa

CHƯƠNG 25. CẨM ĐỊA, LAM SA

“Tù phạm” hôn mê cũng không để bọn họ thất vọng, sau nửa giờ được bọn họ trợ giúp xử lý vết thương liền tỉnh lại.

“Tù phạm” tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên một tấm lưng rộng rãi, thân thể cũng có chút rung rung, cứ nhấp nhô nhấp nhô, có vẻ như đang tiến về phía trước.

Đợi lúc hắn thấy rõ xung quanh đều là núi non cùng cây cối, liền kinh ngạc không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hắc Mập Mập mặt không tình nguyện công “tù phạm” đi về hướng rừng rậm.

Cậu cũng biết, cậu không nên sốt ruột, không nên lăm mồm, nếu không Tưởng Mộc Cận cũng sẽ không đem cái nhiệm vụ này giao cho cậu, cái gì mà công hắn ta theo luôn, thể lực của cậu không phải để dùng ở chỗ này có được không.

Cảm giác được người trên lưng động đậy, Hắc Mập Mập nói: “Người tỉnh rồi, nếu đã tỉnh thì tự mình đi đi!”

Cũng không đợi người trên lưng phản ứng, Hắc Mập Mập đã thả hắn xuống.

“Tù phạm” không thể tin nhìn bọn họ, thân thể run run rẩy rẩy đứng lên, vẫn còn có thể đi được, mặc dù bị đạn bắn trúng, nhưng cũng không thật sự tổn thương đến gân cốt, cho nên đi lại cũng không bị cản trở: “Là các người đã cứu tôi sao?”

“Tù phạm” đi theo bọn họ vào trong núi, thỉnh thoảng nói mấy câu, nhìn Tưởng Mộc Cận muốn nói lại thôi.

Hắn cảm nhận được, loại khí lưu đó.

Tưởng Mộc Cận rất bất mãn với ánh mắt của hắn, cậu không thích người khác lộ ra ánh mắt có thâm ý với ca ca cậu, lập tức không kiên nhẫn nói: “Anh là ai? Tại sao lại mặc quần áo của tù nhân, anh không phải là đào phạm đi!”

Lời của Tưởng Mộc Cận khiến ánh mắt “tù phạm” trở nên ảm đạm, một hồi mới chậm rãi ngẩng đầu lên nói: “Tôi tên là Lam Sa, tôi không phải tù phạm, tôi bị bắt tới nơi này, sau đó trốn thoát!”

“Không phải tù phạm, sao người mặc quần áo tù? Người khác tại sao lại muốn bắt người?” Hắc Mập Mập phảng phất đánh hơi được mùi âm mưu, hắc đạo bọn họ thường có nhất chính là bịa đặt, nhìn người trước mắt này, cậu có cảm giác như đã về tới nhà.

Lam Sa lắc đầu một cái, sau đó mở miệng nói: “Không biết, tôi cũng không rõ là chuyện gì xảy ra. Vừa đến nơi này giống như liền bị người theo dõi, sau đó bị người ta đánh ngất, lúc tỉnh lại toàn thân mất đi sức lực, còn trần truồng, quần áo này tôi không biết là của ai, chẳng qua là lúc chạy trốn tôi nhìn thấy liền tùy tiện lấy mặc vào!”

Tưởng Mộc Cận dừng bước, quay đầu lại nhìn Lam Sa, muốn nhìn ra được gì đó từ sắc mặt của hắn, hoặc là nhìn xem hắn có nói dối hay không, nhưng mà vẻ mặt của Lam Sa rất trấn định, thành thật khiến cho cậu tin lời hắn. Có điều, cậu cũng biết, người này còn giấu diếm điều gì đó.

“Anh trốn ra từ trong ngục giam à?”

Lam Sa gật đầu một cái.

“Nhà anh ở đâu, có những người nào?”

Lam Sa nhìn Tưởng Mộc Cận, không hiểu tại sao cậu lại hỏi câu này: “Xin lỗi, cái này tôi không thể nói! Có điều, cậu yên tâm, tuyệt đối không phải là nơi khả nghi gì đâu.”

Nhìn cả người người đều rất khả nghi, Tưởng Mộc Cận nghĩ thầm trong lòng, nhưng cũng không nói ra, tiếp tục lên đường.

Bốn người đi dọc theo lộ tuyến, cũng không gặp phải trở ngại gì, dường như hết thảy đều rất thuận lợi.

Tướng Mộc Cận đột nhiên cảm thấy thật khả nghi, năm trước tham gia cuộc thi dị năng, cửa thứ nhất để lọc bớt nhân số, nên sẽ thiết trí những cơ quan khác nhau, cố hết sức giảm nhân số xuống, tuy rằng nội dung thi không giống nhau, nhưng không có khả năng thiếu cơ quan được. Bọn họ đi hơn nửa giờ rồi, vẫn chưa gặp phải cơ quan gì, trong khoảng thời gian ngắn, còn nghĩ rằng mình đi lầm đường.

Tướng Mộc Cận lấy lá cờ ra, xem bản đồ trên đó một lát, lại nhìn rừng rậm xung quanh so sánh.

Mấy phút sau, gật đầu một cái: “Thì ra là như vậy, khó trách cơ quan gì cũng không có.”

“Làm sao vậy? Có chỗ nào không đúng sao?” Tướng Mộc Mộc nhìn Tướng Mộc Cận nhíu chặt chân mày, không biết cậu đang suy nghĩ gì.

Hắc Mập Mập cũng phát hiện có gì đó không ổn, kinh nghiệm nhiều lần khiến cậu cảm thấy quá mức bình tĩnh, nhưng cậu không rõ lắm là cái gì, rất nhanh đem quyền giải thích giao cho Tướng Mộc Cận.

Tướng Mộc Cận nói: “Chúng ta đi nhầm chỗ, từ lúc mới bắt đầu, chúng ta đã không đứng ở điểm khởi đầu! Chúng ta bị truyền tống đến một nơi khác với lộ tuyến được chỉ định.”

“Cái gì?! Sao lại phát sinh chuyện như vậy?” Hắc Mập Mập mang vẻ mặt không thể tin được, cậu ta tham gia cuộc thi dị năng nhiều lần như vậy, chưa từng phát sinh sai lầm thế này: “Chẳng lẽ lão sư cố ý, đây là thử thách?”

Tướng Mộc Cận lắc đầu: “Tôi lại cảm thấy đây là ngoài ý muốn, tốt nhất chúng ta nên chuẩn bị cho tình huống xấu nhất!”

Bản đồ không thể dùng, không biết bị truyền tống đến chỗ nào, tuy nhiên Tướng Mộc Cận đoán rằng cũng không cách quá xa mục tiêu, cho nên chuẩn bị đứng dậy dò đường.

Cơ mà trên người không mang theo phương tiện, nhất là Tướng Mộc Mộc không có biện pháp vận dụng dị năng phi hành giống cậu, nên một mình cậu đi dò đường, để Hắc Mập Mập ở lại bảo vệ hai người bọn họ.

Cậu giao phó xong, tung người một cái liền biến mất ở trước mắt, đây là lần đầu tiên Tướng Mộc Mộc thấy Tướng Mộc Cận sử dụng dị năng, cư nhiên lại lợi hại như vậy, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng, ngay cả dị năng của Tướng Mộc Cận là dạng gì hắn cũng không nhìn thấy rõ.

Có điều, hắn luôn luôn tin tưởng Tướng Mộc Cận, cho nên yên tâm ở tại chỗ chờ đợi.

Hắc Mập Mập đặt mông ngồi dưới đất, cảm thấy nhàm chán, liền muốn tìm chút chuyện để làm.

Lại nói, khu rừng này không có gì cả, hắn là không có gì nguy hiểm mới đúng.

Cơ mà, cậu đã đáp ứng Tướng Mộc Cận nhất định phải bảo vệ Tướng Mộc Mộc thật tốt, cho nên cũng không dám rời đi, vẫn luôn đặt Tướng Mộc Mộc trong phạm vi tầm mắt cậu.

Lại nói tiếp, nơi này ngoại trừ Lam Sa phải đề phòng một chút, thì cũng không có gì khác cần phải đề phòng.

Lam Sa nhìn cảnh sắc xung quanh, dường như cảm thấy không có gì nguy hiểm, vẽ một vòng tròn thật to trên đất, bắt đầu xếp bằng ngồi dưới đất.

Hai tay đặt trên đùi, nhìn Tướng Mộc Mộc nói: “Cậu cũng vào đây đi, như vậy an toàn hơn một chút, nơi này là phạm vi phòng ngự của tôi, cho nên bất kể ngoài đó phát sinh chuyện gì, đều sẽ bị ngăn ở bên ngoài!”

Tướng Mộc Mộc nhìn Lam Sa, gương mặt giống như Đại Lang kia khiến cho hắn không tự chủ được mà tin tưởng người trước mắt, từng bước từng bước đi tới.

Hắc Mập Mập cũng không để ý tiếp xúc của bọn họ, tựa vào trên cây dáng vẻ như giúp bọn họ canh chừng, nhưng thật ra là vẫn đang giám thị Lam Sa.

Lam Sa cười gật gật đầu với Tướng Mộc Mộc, đợi lúc Tướng Mộc Mộc tiến vào trong vòng tròn hắn vẽ, liền nâng hai tay lên, đè từ giữa lòng mày xuống đến bụng, như có một cổ nội lực từ đỉnh đầu chạy vào giữa đan điền.

Tướng Mộc Mộc không thể tin nhìn hắn, đây là võ công?

Lam Sa đang dùng nội lực chữa thương, nhưng bởi vì thân thể bị tiêm quá nhiều thuốc, không có khí lực, cho nên nội lực di chuyển từng chút từng chút một, ít hơn bình thường rất nhiều.

Nhưng ở trong mắt Tưởng Mộc Mộc thì lại là vượt khỏi phạm vi hần nhận biết, nội lực hùng hậu như vậy, đây là một cao thủ, còn là một cao thủ võ công, Tưởng Mộc Mộc kim lòng không được nở nụ cười.

Không thể ở lại đây quá lâu, Lam Sa vận khí một lần xong liền mở mắt, lập tức thấy Tưởng Mộc Mộc vẻ mặt sáng rực nhìn hần, hần không rõ nên hỏi: “Làm sao vậy?”

Tưởng Mộc Mộc kinh ngạc nói: “Anh, anh biết võ công?”

Lam Sa gật đầu một cái: “Không phải cậu cũng là người đi ra từ cấm địa sao? Tôi cũng vậy, biết võ công có gì kỳ quái đâu!”

“Cấm địa?” Tưởng Mộc Mộc mù mờ, đây là lần đầu tiên hần nghe thấy từ này. Sau đó hần đột nhiên nghĩ tới rừng Hắc Thạch, liền nghĩ tới Đại Lang, nói: “Anh với Đại Lang có quan hệ gì?”

“Cậu biết Đại Lang?” Lam Sa nghi ngờ nói.

Tưởng Mộc Mộc lúng túng, bây giờ Đại Lang cũng không biết hần, nhưng mà đời trước đúng là giúp hần rất nhiều, hần cười hắc hắc nói: “Đã từng được cậu ấy giúp, nên nhớ tới!”

Lam Sa gật đầu: “Xem ra, Đại Lang cũng từng được cậu chiếu cố, tôi đây thay mặt đệ đệ cảm ơn cậu!”

“Đệ đệ à, Đại Lang là đệ đệ anh, khó trách giống nhau như vậy!”

“Ừ, Đại Lang còn nhỏ, có điều tất cả mọi người đều cảm thấy chúng tôi rất giống nhau, cậu cũng tu luyện võ công, tại sao lại ở một nơi nguy hiểm đối với người luyện võ chúng ta như vậy?”

Tưởng Mộc Mộc không hiểu, nhìn Lam Sa: “Nơi này rất nguy hiểm?”

Lam Sa gật đầu, cho rằng Tưởng Mộc Mộc không biết, cũng cho rằng đây là lần đầu tiên hần đến đây nên mới không rõ tình huống nơi này, cho nên liền khuyên: “Cậu vẫn là trở về cấm địa đi! Nơi đó tương đối an toàn. Cái Thiên triều này, cái C thị này, căn bản là tìm không ra người hiểu về võ thuật, hơn nữa ở đây có gì đó ngăn chặn võ công, bởi vì tôi lộ ra võ công của mình nên mới bị bắt lại đó.”

“Từ nhỏ tôi đã ở đây, cấm địa là chỗ nào?”

“Cậu không phải là người đi ra từ cấm địa, mà là vẫn luôn ở nơi này?” Lam Sa nghi ngờ nói.

Nhưng hần cũng nghĩ tới: có thể tổ tiên của đối phương là người từ cấm địa đi ra, cho nên đây là nơi định cư của người biết võ công.

Nghĩ tới đây, hần đã thấy vui mừng hơn không ít, ít nhất không phải ai biết võ công cũng bị đối xử như hần, hần cũng không muốn lại bị bắt đi nghiên cứu, càng không muốn có người bị giống hần.

Tưởng Mộc Mộc mê mang nhìn Lam Sa, Lam Sa còn muốn nói thêm gì đó, Tưởng Mộc Cận đã trở lại, hần cũng theo bản năng im miệng!

Dị năng giả cùng võ giả khác nhau ở khí tức trên người, khí tức của dị năng giả phóng ra bên ngoài, còn võ giả lại có thể nội liễm che dấu, khí tức của hai người này hoàn toàn khác nhau, cuối cùng Lam Sa nhỏ giọng nói: “Cậu phải cẩn thận dị năng giả, tốt nhất không nên sử dụng võ công trước mặt người ngoài, nếu không sẽ gặp nguy hiểm tính mạng!”

Tưởng Mộc Mộc nghi ngờ nhìn Lam Sa, Lam Sa gật gật đầu với hần, lại nói, Tưởng Mộc Mộc cũng không để ý tới câu dị năng giả phía trước, thế nhưng câu sử dụng võ công sẽ có nguy hiểm tính mạng ở phía sau, hần vô cùng để ý, hần cũng không muốn trọng sinh một đời lại giống như đời trước, chết không minh bạch.

“Ca ca, tìm được đường rồi, chúng ta đi thôi!” Tưởng Mộc Cận đi tới, kéo tay Tưởng Mộc Mộc, lập tức rời đi.

Lam Sa nhìn bóng lưng Tưởng Mộc Mộc, gật đầu một cái: “Sau này chúng ta còn có thể gặp lại!” Nói xong, liền ở sau lưng lặng lẽ rời đi, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Tướng Mộc Mộc vừa định nói với Tướng Mộc Cận chuyện này, cơ mà không biết nên bắt đầu nói từ đâu, quay đầu lại nhìn Lam Sa, thì Lam Sa đã biết mất: “Ừa? Lam Sa đâu rồi?”

Tướng Mộc Cận cùng Hắc Mập Mập phục hồi tinh thần lại, thế mà không phát hiện Lam Sa đột nhiên biến mất, chân mày Tướng Mộc Cận nhíu chặt hơn, trừ cha ra, cậu không biết còn có ai có thể chạy đi dưới mí mắt cậu, hơn nữa cậu còn không có chút cảm giác nào.

.....

X thị ở bên cạnh C thị, trung tâm có một tòa kiến trúc mái vòm dày nặng, chiếm cứ vị trí địa lý có giá trị trọng yếu nhất.

Những kiến trúc cao thấp bốn phía dường như chỉ làm nền cho nó, hơn nữa phía trước toà nhà mái vòm uy nghiêm kia, là một mảnh cây xanh màu lá.

Mọi người đều biết, đây được xem là trung tâm nghiên cứu dị năng lớn nhất cả nước.

Trên ban công sân thượng, có một thân ảnh trung niên, cúi đầu nhìn phía dưới, mặc trường bào màu trắng, lẳng lặng đứng ở nơi đó, chỉ nhìn tấm lưng kia, cũng có thể làm người ta cảm giác được một cỗ âm hàn, khiến cho một người trung niên đứng sau lưng ông ta rung mình một cái thật sâu, chỉ nghe nam nhân mặc trường bào nói: “Chạy trốn? Hẳn chạy đi như thế nào?”

“Tạm thời còn chưa rõ ràng, nhưng có thể biết là trong kho thiếu mất một bộ quần áo tù nhân, trưởng quan ngục giam cũng nói bỗng nhiên biến mất! Bọn họ đuổi bắt tới học viện hoàng gia liền mất dấu.”

“Học viện hoàng gia, cuộc thi so tài dị năng à....hừ!”

Một tiếng hừ lạnh, khiến cho người đứng sau lưng ông ta lại ra một thân mồ hôi lạnh, may là ông ta cũng không cảm thấy quá hứng thú nói: “Đi xuống đi!”

“Vâng!”

Tô Lập Nguyên đáp lời, đi ra khỏi cái nơi tràn đầy áp lực, trời mới biết vừa rồi trong đầu ông đã tưởng tượng ra cảnh mình chết bao nhiêu lần.

END 25 Đăng bởi: admin

26. Chương 26: Gặp Tập Kích (1)

CHƯƠNG 26. GẶP TẬP KÍCH (1)

Nhóm Tướng Mộc Mộc tìm được con đường nguyên bản, vẫn theo hướng đỉnh núi đi về phía trước.

Chuyện Lam Sa đột nhiên biến mất hẳn cũng không để ý nhiều, lại không ngờ rằng cuộc sống sau này của mình sẽ cùng hắn ta dây dưa không rõ, đến nỗi hắn cảm thấy bắt đầu từ lúc mình gặp Lam Sa, thì hết thảy đều đã được định sẵn, con đường võ thuật được lựa chọn này, đã nối kết tất cả, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn mà thôi, dĩ nhiên đây đều là nói sau.

Ba người tìm kiếm theo lộ tuyến trên lá cờ, đi ngang qua một phiến đá nham thạch, được gọi là Vọng Bình Tôn, nghe nói đây là tên từ ngàn xưa lưu lại.

Trên bản đồ có đánh ký hiệu dấu sao, nghĩa là nơi này có nguy hiểm, vừa vào Vọng Bình Tôn, Tướng Mộc Cận cùng Hắc Mập Mập lập tức một trước một sau cẩn thận bảo hộ bên cạnh Tướng Mộc Mộc, Tướng Mộc Mộc bị họ bảo hộ đến một giọt nước cũng không lọt.

Mặc dù Tướng Mộc Mộc không phải dị năng giả, nhưng cũng không cho rằng mình rất yếu ớt, học võ công đã làm cho hắn thay đổi rất nhiều.

Dĩ nhiên, hắn có trí nhớ đời trước, sau khi đem ra so sánh, tự nhiên rất rõ ràng cân lượng của mình trước mặt hai người kia, vẫn là đại vu gặp tiểu vu, cho nên Tướng Mộc Mộc rất đương nhiên tiếp nhận bảo vệ của bọn họ.

Cơ mà một thằng đàn ông, nếu bị người ta bảo vệ, nói tới thật đúng là rất không thoải mái.

Có điều, hắn cũng biết bởi vì hiện giờ thực lực của mình không đủ, nên hiện giờ hắn vẫn phải dựa vào gia đình cùng bạn bè.

Hắn thật sự không muốn dựa vào bất kỳ một ai nữa, hắn hy vọng mình có thể tự bảo vệ mình, không phải hắn không biết nguyên nhân mà mỗi ngày Tưởng Mộc Cận đều phí hết tâm tư xoay quanh bên cạnh hắn.

Hắn biết trong lòng Tưởng Mộc Cận vẫn còn sợ hãi đối với sự kiện bắt cóc lần đó, tuy rằng hắn đã sớm nói hắn không thêm để ý, nhưng Tưởng Mộc Cận vẫn như cũ mỗi ngày đều ở cùng hắn, cho dù công việc có bận rộn hơn nữa, cậu cũng sẽ trở lại trước khi tan học.

Rõ ràng cậu còn phải đi học, lại còn cả ngày phải quản lý chuyện công ty, nhìn Tưởng Mộc Cận bận rộn như vậy, Tưởng Mộc Cận thật sự chịu không nổi, nhưng hắn lại không thể chia sẻ phiền não thay Tưởng Mộc Cận.

Hắn chưa bao giờ biết rằng Tưởng Mộc Cận làm người thừa kế lại phải bận rộn như vậy, mỗi ngày hắn đều có thể nhìn thấy mỗi một trên khóe mắt Tưởng Mộc Cận, mặc dù Tưởng Mộc Cận nguy trang rất tốt, cơ mà Tưởng Mộc Cận vẫn có khả năng nhìn ra.

Nếu đổi lại trước kia, có thể hắn sẽ không chú ý đến những chi tiết này, nhưng có kinh nghiệm đời trước, nên hắn càng quan tâm đến người nhà hơn, cho dù chỉ đứng một bên nhìn chăm chăm bọn họ, cũng để cho hắn phát hiện rất nhiều thứ.

Không nói về mẹ, cha hắn nhìn giống như đối với hắn lãnh khốc vô tình, nhưng mà ngoài sáng trong tối đều là đang giúp đỡ hắn, cho dù hắn không thấy được, thì nay cũng đã có thể cảm nhận được.

Nếu cha thật sự vô tình, thì khi hắn bị bắt cóc trở về cũng sẽ không lén gọi bác sĩ gia đình đến kiểm tra thân thể cho hắn, còn vô cùng cẩn thận.

Chính vì phát hiện những điều này, hắn mới không muốn một mực núp dưới ô dù bảo vệ của bọn họ, lần này hắn không muốn vì ai mà sống nữa, mà là sống vì chính bản thân mình. Hơn nữa, người nhà của hắn cũng hy vọng hắn như vậy! Cho nên Tưởng Mộc Cận không muốn để bọn họ lo lắng, yên tâm tiếp nhận bảo vệ của họ, trước khi mình trở nên cường đại.

“Ca ca, đừng có rời khỏi em!” Tưởng Mộc Cận nói, đem Tưởng Mộc Cận bảo vệ sau lưng mình, cẩn thận nhìn xung quanh.

Tưởng Mộc Cận gật đầu: “Được! Anh biết rồi!”

Tưởng Mộc Cận rất ít khi cẩn thận đến thế, đương nhiên hắn biết sự tình không đơn giản như vậy.

Hơn nữa, hắn cũng cảm thấy, nơi này có hơi thở hung mãnh của dã thú, bốn phía đều có thể cảm giác được cái loại khí thế sát phạt đó, khiến cho người ta hít thở không thông.

“Yên tâm, phía sau có tớ!” Hắc Mập Mập lòng đầy cảm phẫn, một bộ dáng thấy chết không sờn chọc cười Tưởng Mộc Cận.

“Ha ha, nghe cậu nói, sao lại giống như bộ dạng đi chịu chết vậy, cũng không phải đi đánh giặc!”

Hắc Mập Mập cười trừ hai tiếng, không nói tiếp, coi như là Tưởng Mộc Cận chưa từng tiếp xúc với đời, nên cái gì cũng không hiểu.

Thật ra thì Tưởng Mộc Cận rất rõ ràng, sát khí của dã thú vô cùng mãnh liệt, mà sở dĩ hắn biết đây là hơi thở dã thú, cũng là nhờ kinh nghiệm đời trước tích lũy được.

Dị năng của hắn có thể nhanh chóng lên đến cấp chín sau khi cải tạo gen, cũng không thiếu huấn luyện, càng không thiếu việc dùng dã thú để luyện cấp.

Rừng rậm cũng không phải bình tĩnh như mặt ngoài nhìn thấy, vĩnh viễn luôn để lộ ra hơi thở quỷ dị, trong rừng rậm luôn ẩn giấu các loại nguy hiểm, dã thú cấp bậc hoặc cao hoặc thấp, bọn chúng đều có bản năng tập kích chiếm lĩnh.

Lúc trước nếu hắn không cố ý khiêu khích hang ổ dã thú, cũng không có khả năng tiến bộ nhanh như vậy.

Hiện giờ ngẫm lại, hần cũng nghĩ đến việc sau này phải làm như thế nào để bắt dã thú đến luyện cấp.

Tuy rằng nguy hiểm, lúc chiến đấu với dã thú luôn trải qua khảo nghiệm sống hay chết, nhưng để trở nên mạnh mẽ, để tiếp tục sống sót, hần nhất định phải giết con dã thú kia, cho dù không đành lòng, hần cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Hiện giờ loại hơi thở dã thú quen thuộc mà lại mãnh liệt này, Tưởng Mộc Mộc dựa vào kinh nghiệm đời trước, đã đoán được đại khái cấp bậc của dã thú, dị năng của nó không thấp hơn cấp tám.

Dã thú dị năng cấp tám cùng nhân loại dị năng cấp tám hoàn toàn không thể đánh đồng, trước tiên không nói đến chủng loại dã thú.

Những dã thú này ở trước mặt thế đều là động vật hoang dã bình thường, trải qua mặt thế, có được dị năng.

Dị năng có thể giúp dã thú tiến hóa nhanh hơn, thăng cấp! Trên người bọn chúng vốn có bản năng hoang dã, năng lực sinh tồn cũng cao hơn nhân loại mấy phần, bình thường dị năng giả cho dù có dị năng cấp chín, ở trước mặt dã thú dị năng cấp tám cũng khó ngăn trở công kích.

Dã thú cấp tám cộng thêm bản năng chiến đấu của bản thân nó, hoàn toàn tương đương với dị năng giả cấp mười.

Bây giờ có một con dã thú không dưới cấp tám đang ở xa xa thả ra sát khí, dường như ba người bọn họ đều trở thành con mồi của nó.

Cấp bậc dị năng của Tưởng Mộc Cận là bao nhiêu, Tưởng Mộc Mộc còn chưa rõ, dù sao thì trước mặt Tưởng Mộc Mộc, Tưởng Mộc Cận rất ít khi nhắc tới chuyện dị năng, sợ hần lại tự ti.

Cơ mà hiện giờ Tưởng Mộc Mộc đột nhiên vô cùng hối hận không có đúng lúc biết được cấp bậc dị năng của Tưởng Mộc Cận, như vậy hần cũng có thể hiểu rõ tình huống hiện tại.

Có điều, còn có Hắc Mập Mập, nhưng mà bây giờ dị năng của Hắc Mập Mập không giống với dị năng cấp chín của cậu ta vào mười năm sau, hiện tại cậu ta còn đang dừng lại giữa cấp năm và cấp sáu, ở trước mặt dã thú hoàn toàn không đáng nhìn, cũng khó trách bây giờ mồ hôi lạnh của cậu ta cũng đổ hết ra rồi.

Dị năng của Tưởng Mộc Cận cũng sẽ không thấp hơn cấp tám đi, Tưởng Mộc Mộc lẳng lặng nghĩ.

Cơ mà, hần không biết, dị năng của Tưởng Mộc Cận đã gần đến cấp mười, hiện giờ cậu còn đang suy nghĩ xem phải làm sao mới đột phá được cấp mười, tiến lên một cấp bậc cao hơn đây này, cậu cũng không cho rằng cấp mười chính là cực hạn.

Trần định, lo âu, khủng hoảng....về mặt ba người khác nhau, không lâu sau, liền nghe thấy tiếng kêu “ngao ngao...” ở xung quanh.

“Ngao ngao ngao...”

Tiếng kêu từ xa đến gần, kèm theo tiếng “bộp bộp bộp...”. Tiếng bước chân, tiếng kêu cùng bóng dáng của một con bạch hổ dần dần rõ ràng.

Lúc này nghe được tiếng kêu đó sao có khả năng còn không biết chủng loại của nó, tuy Tưởng Mộc Mộc đã biết rõ, thế nhưng không ngờ được lại là một loài cao cấp như vậy: bạch hổ!

Nếu như hần nhớ không lầm, bạch hổ được các chuyên gia xếp vào loại dã thú cao cấp, chỉ số nguy hiểm là bảy sao, trong khi chỉ số nguy hiểm tổng cộng có mười sao, hiện giờ đột nhiên xuất hiện một con bạch hổ bảy sao, Tưởng Mộc Mộc trở nên khẩn trương.

Vẫn luôn cảm thấy thật quý dị, sao lão sư lại thả dã thú cấp cao như vậy để thử thách học sinh chứ, bọn họ thật sự không sợ học sinh sẽ chết ở chỗ này sao? Hay là dùng điều này để nói rằng, bản lĩnh của học viện hoàng gia rất cao siêu!

Cho dù đời trước Tưởng Mộc Mộc có kinh nghiệm với dã thú rất nhiều, nhưng cũng không có con nào giống như bạch hổ, hần đánh đều là ba sao cùng bốn sao, dị năng cũng không vượt qua cấp tám, chỉ số nguy hiểm cao hơn nữa thì cũng không vượt qua sáu sao, bây giờ trước mắt đột nhiên xuất hiện một loài cao cấp có cấp độ nguy hiểm bảy sao, sao hần có thể không khẩn trương chứ?

Thân thể bạch hổ dài ba thước, cao hơn hai thước, ba người đứng trước mặt nó cứ như khác biệt giữa con nít và người lớn vậy.

END 26 Đăng bởi: admin

27. Chương 27: Gặp Tập Kích (2)

CHƯƠNG 27. GẶP TẬP KÍCH (2)

Thân thể bạch hổ dài ba thước, cao hơn hai thước, ba người đứng trước mặt nó cứ như khác biệt giữa con nít và người lớn vậy.

Nó quan sát ba người, một thân lệ khí, mang theo mùi máu tươi nồng nặc. Ba người một hổ giằng co với nhau, dường như đang đợi thời cơ, không ai ra tay cả, ngay cả bạch hổ cũng không động thủ.

“Hình như nó bị thương!” Tưởng Mộc Mộc chậm rãi mở miệng nói, thanh âm rất nhỏ, nhưng ai cũng có thể nghe rõ ràng.

Vừa đến Vọng Bình Tồn, lập tức gặp bạch hổ, vậy thì chẳng đường phía sau còn có thử thách như thế nào nữa? Tưởng Mộc Mộc không dám tưởng tượng, chẳng lẽ nói tư chất của học sinh học viện hoàng gia trong lúc bất tri bất giác đã tăng lên nhiều như vậy sao?

Tưởng Mộc Cận nhỏ giọng nói: “Ca ca phải cẩn thận, cho dù bạch hổ bị thương, thì lực công kích cũng không nhỏ!”

Cậu hận chết bản thân mình, nếu không phải do cậu khuyên ca ca tham gia cuộc thi dị năng, thì hôm nay cũng sẽ không gặp phải chuyện như vậy.

Cuộc thi so tài dị năng trước kia chưa từng xuất hiện dã thú cao cấp, học sinh bình thường không có khả năng đối kháng với dã thú cao cấp, hơn nữa còn là dã thú dị năng cấp tám chỉ số nguy hiểm 7 sao.

Chỉ số nguy hiểm chính là mức độ nguy hiểm của động vật đối với nhân loại, các loài động vật khác nhau, chỉ số nguy hiểm cũng không giống nhau.

Giống như loài dã thú bạch hổ này, nó trời sinh đã bất hòa với con người, cho dù không thắng được con người, thì bọn nó cũng sẽ cùng loài người đồng quy vu tận, tuyệt đối sẽ không chạy trốn, nếu như con người chạy trốn, nó sẽ đuổi đến tận cùng không buông tha, phương pháp duy nhất chính là giết chết nó.

Dã thú cấp bậc càng cao, thì chỉ số nguy hiểm càng cao, Tưởng Mộc Cận không cảm thấy con bạch hổ này là do học viện bên kia cố ý thử thách bọn họ, con bạch hổ này hoặc là trốn ra đây, hoặc là do người khác động tay động chân.

Trên người nó có thương tích, hiển nhiên là dấu vết do chiến đấu, cơ mà nó hoàn toàn không để ý tới, tựa như vết thương căn bản không hề tồn tại.

Cũng không biết có phải bạch hổ nhìn ra Tưởng Mộc Mộc là người yếu nhất trong ba người ở đây hay không, nó quan sát một lúc liền nhào về phía Tưởng Mộc Mộc.

“Ca ca!?” Tốc độ nhanh đến mức khiến người ta khó lòng phòng bị, đợi Tưởng Mộc Cận phản ứng kịp, Tưởng Mộc Mộc đã nhảy lên tránh đi.

Đời trước hắn trải qua vô số lần chiến đấu, có thể là do loại chiến đấu này khiến hắn có khả năng chạy trốn cùng bản năng phòng ngự nguy cơ, nhìn bạch hổ nhào tới chỗ hắn, hắn theo bản năng nhảy lên, dùng hết khí lực toàn thân, mở ra toàn bộ nội lực, nhảy lên cao hơn ba thước, trở mình trên không trung, xẹt qua bên cạnh bạch hổ, nhảy ra sau lưng nó.

Trong nháy mắt Tưởng Mộc Cận di chuyển đến chỗ Tưởng Mộc Mộc rơi xuống, thời điểm Tưởng Mộc Mộc tiếp đất liền đem hắn ôm chặt vào lòng, trong khoảnh khắc đó, cậu nghĩ rằng ca ca sẽ biến mất.

Vì thế, một khắc cậu cũng không buông tay ra, ôm Tưởng Mộc Mộc tránh né trái phải, cuối cùng dừng trên một ngọn cây.

Tướng Mộc Mộc sốt ruột nói: “Mộc Cận, em buông tay, nếu cứ như vậy, anh sẽ liên lụy em! Không sao đâu, anh có thể tránh được mà!”

Tướng Mộc Cận thờ ơ giống như không nghe thấy, lẳng lặng nhìn bạch hổ phía dưới, trong ánh mắt đều là tức giận, nhưng mà ca ca ở bên cạnh, cậu không thể bỏ ca ca xuống để chiến đấu cùng bạch hổ, phải tìm một nơi an toàn cho ca ca mới được.

Đường như bạch hổ chỉ nhắm vào bọn họ, không hề đem Hắc Mập Mập đặt ở trong mắt, phi thân về phía Tướng Mộc Cận với Tướng Mộc Mộc ở trên cây.

Thân hình nó khổng lồ, tốc độ bay tới hơi chậm một chút, cơ mà đụng vào thân cây cũng khiến cho cái cây bị gãy đôi.

Tướng Mộc Cận ôm Tướng Mộc Mộc lại bay về phía một cái cây khác, tốc độ nhanh làm người ta cứng lưỡi, nhưng mà bạch hổ cũng không ngoại lệ.

Hắc Mập Mập kinh ngạc ngay cả miệng cũng rớt xuống, mới vừa rồi bạch hổ quay đầu lại nhìn cậu một cái, dường như là đang nói: người ăn không ngon!

Cậu ngơ ngác một phen, hai người cùng bạch hổ đều đã không thấy bóng dáng, lúc này cậu mới phản ứng kịp rằng mình nhất trở về một cái mạng, sau đó đột nhiên đứng dậy, lớn tiếng nói: “Hồngбет, hay là trở về thông báo với hiệu trưởng trước!”

Nói xong, Hắc Mập Mập lập tức lấy điện thoại di động ra, bên phía trường học hẳn là có hệ thống theo dõi, chuyện bên này rất nhanh sẽ nhận được tin tức, thế nhưng nhiều người như vậy, cũng không nhất định có thể chú ý hết tất cả được, Hắc Mập Mập chỉ có phương thức liên lạc của giáo viên, không thể làm gì khác hơn là liên lạc với giáo viên trước, rồi giáo viên lại liên lạc với hiệu trưởng.

Cuộc thi dị năng hàng năm, cửa thứ nhất vì muốn lọc nhân số, nên trường học cố ý gây khó khăn cho học sinh, thế nhưng cũng không thể thật sự để cho học sinh rơi vào nguy cơ chân chính được, tuy là nói luôn có chuyện ngoài ý muốn, nhưng hàng năm trường học đều có một đội trinh sát tồn tại để phòng ngừa cùng ngăn chặn những việc ngoài ý muốn phát sinh, xảy ra chuyện như vậy, đội trinh sát không thể thoát khỏi trách nhiệm.

Nhưng mà hiện tại Hắc Mập Mập không suy xét được nhiều như vậy, bây giờ không nhìn thấy hai anh em Tướng gia, cũng không biết đi đâu nữa? Có thể nói là mất tích, Tướng Mộc Mộc chính là người bạn duy nhất cậu có thể thật lòng đối đãi ở học viện, mặc dù cậu rất sợ Tướng Mộc Cận, nhưng bọn hắn gặp nguy hiểm, làm sao cậu có thể bình tĩnh được.

Tô Đình nhận được tin tức của Hắc Mập Mập, ngay từ đầu không để ý đến, cho là cậu lại muốn ăn gian, nhưng lúc nhìn thấy hai chữ “bạch hổ”, gương mặt bình tĩnh an tường của cô xuất hiện hoảng sợ, lập tức báo cho hiệu trưởng.

Hiệu trưởng lập tức hạ lệnh để cho đội trinh sát điều tra tình huống, xem xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đội trưởng đội trinh sát thế mới biết chuyện bạch hổ, vội vàng phái người điều tra, hiệu trưởng mở một cuộc họp với những người phụ trách xem có cần phải hủy bỏ cuộc thi so tài dị năng hay không.

Hiện giờ học viện hoàng gia còn chưa có dị năng vượt qua cấp mười, nhiều nhất cũng chỉ cấp chín.

Trong số học sinh có mấy người, nhưng cũng phân tán đi tham gia cuộc thi dị năng hết rồi, các giáo viên đều không phải là những người giỏi về chiến đấu, trong mấy trăm giáo viên cũng chỉ có mấy người giỏi về chiến đấu thôi, tinh thần lực cũng bồi hồi giữa cấp 7 đến cấp 9, trong khoảng thời gian ngắn không biết phái người nào đi, cuối cùng quyết định mọi người cùng ngồi chờ, phái mười người đi tiếp ứng Hắc Mập Mập, với lại tìm kiếm tung tích của bạch hổ cùng hai anh em Tướng gia.

Lúc này, bọn họ cũng không biết bạch hổ bị thương, chỉ biết là dị năng của bạch hổ đã đạt đến cấp tám.

Sau khi giải tán hội nghị, hiệu trưởng ngồi trong phòng làm việc, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng đã nghiêng qua đảo lại mấy lần, làm sao hắn cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy, bạch hổ rất ít khi xuất hiện ở vùng đó.

Lúc này, đội trưởng đội trinh sát Lý Túc Dương đi vào, một thân chính trang màu nâu, dáng người cứng rắn, đứng thẳng lưng, nói chuyện mạnh mẽ có lực: “Hiệu trưởng!”

Hiệu trưởng gật đầu một cái, nghi hoặc nói: “Thế nào?”

“Bạch hổ xuất hiện ở Vọng Bình Tồn rất có khả năng là từ sân huấn luyện Bắc Sơn chạy ra! Sân huấn luyện Bắc Sơn có dấu vết hư hại, cửa bị đục rách một lỗ lớn, không biết có bao nhiêu con dã thú từ trong đó chạy ra! Cũng không biết bọn chúng trốn ở hướng nào!”

“Cái gì?!” Hiệu trưởng không thể tin nhìn Lý Túc Dương, Lý Túc Dương là thủ hạ hãn tín nhiệm, dĩ nhiên tin tưởng lời hắn ta nói. Hiệu trưởng nghe lời hắn ta nói, mặc dù khủng hoảng, khẩn trương, nhưng hắn rất nhanh khôi phục bình tĩnh, đưa ra phán đoán: “Lập tức phái người thông báo, hủy bỏ cuộc thi so tài dị năng, báo cảnh sát sơ tán quần chúng với lại, dã thú Bắc Sơn sẽ không cố ý chạy ra, còn đục hư cửa? Nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó! Người đi điều tra xem! Nhớ, không được để cho bất luận kẻ nào phát hiện.”

“Dạ rõ, hiệu trưởng!” Lý Túc Dương nhận được mệnh lệnh, lập tức lui xuống.

Hiệu trưởng đặt mông ngồi trên ghế, giống như là thở phào nhẹ nhõm, cũng giống như là lo âu.

Sân huấn luyện Bắc Sơn là chuyện của quân đội, cho nên có quan hệ không lớn với trường học, nhưng có lúc, học viện hoàng gia bọn họ vì huấn luyện học sinh, cũng sẽ hợp tác cùng quân đội, ở trên chiến trường chân thật đề cao kinh nghiệm của học sinh.

Nhưng mà, sân huấn luyện cho học sinh không phải là Bắc Sơn, đối với quân đội mà nói, người đi ra từ Bắc Sơn có thể trở thành nhân vật cấp tướng quân, nhưng mà người đi vào trong đó lại có bao nhiêu người có thể đi ra chứ?

Đi vào nơi đó liền có thể đại biểu cho tử vong, nên trường học không có khả năng để cho học sinh vào đó mạo hiểm, nếu thật sự có người muốn đi, thì nhất định phải ký hiệp nghị, hết thầy không liên quan đến nhà trường, sống chết tùy mệnh!

Nghi hoặc, hắn vẫn không hiểu, sân huấn luyện Bắc Sơn cơ quan dày đặc, tầng tầng chặc chặc, thậm chí vì phòng ngừa dã thú trốn ra, ở phía ngoài còn bố trí bộ phận cảm ứng dòng điện, nếu dã thú trực tiếp đụng tới nhất định sẽ chạm đến dòng điện, cho dù không bị điện giết chết, cũng sẽ bị giật ngất! Làm sao lại có dã thú chạy ra ngoài được? Thật sự nghĩ không thông!

Hắn đã gần năm mươi ba tuổi, vẫn còn ở giai đoạn tráng niên, không dễ dàng về hưu như vậy, nhưng mà cho tới nay an an phận phận quản lý trường học, thế nào mà hết lần này tới lần khác hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy chứ.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ C thị trở nên khủng hoảng, cảnh sát không muốn để người dân sợ hãi, nên cũng không có nói rõ ràng vấn đề gì, chỉ là sơ tán quần chúng, gia tăng phòng thủ xung quanh những nơi có khả năng xuất hiện dã thú, bọn họ cũng mới vừa xác nhận sự tình bên Bắc Sơn, nếu không có người báo cảnh sát, thì thật không biết là những người dân không hề có chuẩn bị sẽ xảy ra chuyện gì.

Người người nhà nhà đều đóng cửa thật kỹ, trên đường phố có thêm rất nhiều cảnh sát, thậm chí ngay cả quân đội cũng xuất động, có lúc còn có thể thấy vài dị năng giả ít ỏi ở trên đường.

Người dân vừa nhìn thấy trận thế này cũng biết là sự tình khẳng định rất nghiêm trọng, núp ở trong nhà không ra ngoài.

Dã thú trong sân huấn luyện Bắc Sơn có bao nhiêu, không biết! Chỉ biết rằng sân huấn luyện Bắc Sơn là nơi rất nguy hiểm, nhưng cũng được phong tỏa lại, không gây uy hiếp cho quần chúng, cho nên không ai để ý rằng dã thú cũng sẽ nổi điên.

Bắc Sơn là khu dã thú tự nhiên, bị mọi người phát hiện, sau đó phong tỏa lại thành sân huấn luyện binh lính tinh anh.

Dã thú trên Bắc Sơn có bao nhiêu cuồng bạo không ai biết, nhưng người chết ở trong đó đâu chỉ ngàn ngàn vạn vạn, nếu không phải đã bị phong tỏa, có thể còn chết nhiều hơn.

Sau khi Hắc Mập Mập thông báo cho giáo viên, không đến nửa giờ, liền nhận được tin cuộc thi so tài dị năng bị hủy bỏ.

Cho dù có ngu ngốc hơn nữa cũng biết sự tình không đơn giản như vậy, cậu lo lắng hai anh em kia lại không biết như thế nào mới phải, cậu sợ chết, cậu còn chưa có thoát khỏi cha cùng đại ca của cậu, làm sao có thể chết như vậy.

Nhưng cậu người này cũng rất nghĩa khí, làm sao có thể trơ mắt nhìn anh em rơi vào nguy hiểm, ngay lập tức, cậu liền đi theo hướng hai anh em Tưởng gia biến mất.

Có thể bọn họ cũng nhận được tin tức, nhưng làm sao có thể thoát khỏi bạch hổ, họ có năng lực thoát khỏi nó sao?

Hắc Mập Mập không muốn nghĩ tới những chuyện này, cậu chỉ biết là bạn cậu, không, anh em cậu gặp nguy hiểm, cậu không thể mặc kệ!

END 27 Đăng bởi: admin

28. Chương 28: Hóa Hiểm (1)

CHƯƠNG 28. HÓA HIỂM (1)

Tưởng Mộc Cận ôm Tưởng Mộc Mộc vẫn còn đang trên đường chạy trốn, chính cậu cũng không rõ lắm đã chạy đến nơi nào rồi, thậm chí không có thời gian xem tin tức bên phía trường học gửi đến.

Hai người luôn bay trên cây, bạch hổ ở sau lưng đuổi theo không bỏ, bắt đắc dĩ, Tưởng Mộc Cận tăng nhanh tốc độ, mang theo Tưởng Mộc Mộc núp vào trong một sơn động.

Trong sơn động rất âm u ẩm thấp, bạch hổ lần theo mùi của hai người rất nhanh tìm được sơn động tối đen, chỉ đủ chỗ cho một người đi vào kia.

Tưởng Mộc Cận thiết trí màn chắn ở cửa động, trong khoảng thời gian ngắn bạch hổ còn chưa có biện pháp đi vào, cậu muốn thừa lúc đó dẫn bạch hổ rời đi.

Lúc này, Tưởng Mộc Mộc mới hơi thấy rõ thuộc tính dị năng của Tưởng Mộc Cận.

Thuộc tính của cậu rất đặc thù, cũng rất khó nhìn ra là cái gì, không rõ ràng lắm, tựa như bao hàm tính chất của nhiều loại dị năng khác nhau! Cậu có thể khống chế nước trong không khí, có thể khống chế đất trên mặt đất, cũng có thể khống chế lửa giống như hỏa dị năng của hắc năm đó, thậm chí còn khống chế tốt hơn hẳn.

Khác biệt duy nhất là, thời điểm cậu khống chế hỏa dị năng có cảm giác không đúng lắm, hơn nữa cậu không thể tự sinh ra lửa, chỉ có thể khống chế độ lớn nhỏ của thể lửa sau khi lửa đã có sẵn.

Điểm này không giống với hỏa dị năng, mặc dù cậu có thể khống chế những thuộc tính dị năng khác, nhưng hình như đều rất sơ lược, không thể đánh đồng với người chỉ có duy nhất một thuộc tính dị năng.

Tưởng Mộc Mộc vẫn là đoán không ra dị năng của Tưởng Mộc Cận đến tột cùng là thuộc tính gì, lập tức hỏi ra nghi hoặc trong lòng mình: “Mộc Cận, dị năng của em.... thật là kỳ lạ!”

Lời nói ra đến miệng, hắc lại cảm thấy rất kỳ quái, sao hắc lại tùy ý tìm hiểu dị năng của người khác chứ? Người này còn là đệ đệ hắc nữa.

Tưởng Mộc Cận cười cười không trả lời, chỉ thản nhiên đáp lại: “Ừm, em cũng cảm thấy vậy.”

Ngoài động vang lên tiếng “bóp bóp bóp...”, rất nhanh hai anh em liền biết rằng đó là bạch hổ “đụng cửa” ở bên ngoài!

Tưởng Mộc Cận thiết trí màn chắn rất dày, trong lúc nhất thời bạch hổ không thể tiến vào.

Tưởng Mộc Cận thiết trí ba tầng trong ngoài ngoài, tầng thứ nhất dùng đất nén lại thành “tường đá”, tầng thứ hai sử dụng màn chắn không khí, tầng thứ ba là nước!

Bởi vì trong động này vừa lúc có suối nước lạnh, Tưởng Mộc Cận liền dẫn nước trong suối tới nơi này, làm lá chắn phòng ngự.

Điều bọn họ cần làm là chờ đợi, chờ cứu viện đến.

Vốn hắc là như vậy, nếu đổi lại là Tưởng Mộc Mộc, khẳng định hắc nghĩ như vậy, nhưng Tưởng Mộc Cận không phải.

Trong xương tủy cậu kế thừa sự kiêu ngạo của Tưởng Trạch Thành, tính tình độc đoán, vô luận là chuyện gì, hết thấy đều dựa vào chính mình, tuyệt đối sẽ không yếu ớt nằm giữa ra chờ được người ta cứu viện, điều đó đối với cậu mà nói là một loại sỉ nhục.

Tưởng Mộc Mộc tự nhiên không biết suy nghĩ của Tưởng Mộc Cận, hắc nhìn màn chắn ở cửa động, thở phào nhẹ nhõm, ít nhất bây giờ bọn họ được an toàn.

“Ca ca ở đây đừng ra ngoài, em đi xem xét xung quanh một chút!” Tưởng Mộc Cận nói.

Tưởng Mộc Mộc gật đầu một cái, nhưng rất nhanh lại lại cảm thấy không đúng, nghĩ tới bạch hổ vẫn còn ở bên ngoài: “Em đi ra ngoài làm gì, rất nguy hiểm!”

“Yên tâm đi, ca ca! Bạch hổ bị thương, hơn nữa....đây chính là dã thú cao cấp dị năng cấp tám, nói không chừng đã kết hạch tinh rồi!” Tưởng Mộc Cận nói, quả thật cậu rất cần hạch tinh của dã thú dị năng cấp cao, dị năng của cậu vẫn đang dừng ở cấp chín, vẫn chưa xông lên cấp mười được, cho nên mới muốn dùng biện pháp đánh hạch tinh này.

Dã thú có dị năng từ cấp tám trở lên có thể hình thành một loại hạch tinh trong thân thể, hạch tinh này tập trung tinh hoa cả đời của bạch hổ, con người lấy được hạch tinh này chỉ cần lợi dụng nó liền có thể tăng tu vi lên.

Cậu vẫn không đột phá nổi chướng ngại cấp mười, mỗi lần vốn là đã tập hợp đầy đủ lực lượng, chuẩn bị xông cấp, nhưng mà đến cuối cùng vẫn là không phát huy ra được, lần nào cũng vừa đến thời khắc đột phá mấu chốt, dị năng của cậu tựa như thiếu thứ gì đó đột nhiên trì trệ không tiến.

Vì vậy, cậu suy nghĩ, có lẽ hạch tinh dã thú có thể giúp cậu đột phá bình cảnh này.

Tưởng Mộc Mộc không biết tính toán của Tưởng Mộc Cận, chỉ là hắc không muốn Tưởng Mộc Cận lâm vào nguy hiểm, bởi vì sự vô năng của mình, còn làm cho Tưởng Mộc Cận phải bảo vệ mình ở khắp nơi.

Ở nhà Tưởng Mộc Cận luôn giúp đỡ hắc, học tập cũng tốt, tu luyện cũng tốt, Tưởng Mộc Cận đối với hắc tận trung tận trách, chịu mệt chịu nhọc. Cả việc dạy dỗ Đàm Thu Minh cũng là Tưởng Mộc Cận giúp hắc ra mặt, thời điểm bị bắt cóc vẫn là Tưởng Mộc Cận cứu hắc, an ủi hắc

Nghĩ đến đủ thứ chuyện trước kia, đều là Tưởng Mộc Cận đối tốt với hắc, hắc chưa từng làm gì cho Tưởng Mộc Cận, Tưởng Mộc Mộc không hiểu sao lại vui vẻ nhưng cũng thực hổ thẹn.

Tưởng Mộc Mộc nhìn thân thể Tưởng Mộc Cận dung nhập vào màn chắn rồi đi ra ngoài, kinh ngạc không thôi: loại dị năng này quá thần kỳ! Còn có thể xuyên tường nữa!? Hắc chưa từng biết dị năng của đệ đệ hắc lại siêu như vậy.

Bóng dáng của Tưởng Mộc Cận chậm rãi biến mất ở trước mắt, Tưởng Mộc Mộc cũng không tiện ngăn cản, một mình hắc ngăn người đợi ở trong động.

Tưởng Mộc Cận không chút để ý đi ra ngoài, bạch hổ vẫn còn đang mạnh mẽ đung “cửa”!

Sơn động vốn là không có cửa, chỉ là bị Tưởng Mộc Cận dùng màn chắn cùng bùn đất tạo ra, cộng thêm gia cố bằng dị năng, trở nên cứng rắn không thể phá vỡ, nhìn tựa như một cánh cửa đá thật dày.

Thế nhưng đây cũng chỉ là đá bình thường, không thể nào chịu nổi công kích càng ngày càng mãnh liệt của bạch hổ.

Tưởng Mộc Cận nhìn bạch hổ, cười tự giễu một cái, rất nhanh lại lộ ra một nụ cười giống như khinh bỉ.

Bạch hổ tựa như có linh tính, tuy là dã thú có lực công kích vô cùng cường đại, nhưng nó còn lưu lại một ít linh tính, có thể thông qua bản năng phán đoán người ở bên cạnh nó.

Thấy nụ cười của Tưởng Mộc Cận, lúc này liền nổi giận, người này lại dám xem thường nó! Con người hèn yếu, ta sẽ cho người xem một chút sự lợi hại của ta.

Tưởng Mộc Cận nhân cơ hội lại tăng cường thêm mấy phần cho màn chắn, thậm chí còn đem mùi của Tưởng Mộc Mộc ngăn cách, nhất thời bạch hổ không ngửi thấy mùi của Tưởng Mộc Mộc, nên Tưởng Mộc Cận ở ngay trước mắt, rất nhanh thành con mồi của nó.

Thân thể nó cao hai thước, từ trên cao nhìn xuống Tưởng Mộc Cận, Tưởng Mộc Cận cũng không sót ruột, trên mặt vẫn là nụ cười như cũ.

Bạch hổ cũng không nhịn nổi nữa, lại nói dã thú bọn nó cũng không cần nhẫn nại, muốn giết cứ giết, cắn bản sẽ không có bất kỳ sự chần chờ nào.

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, thân ảnh bạch hổ nhanh như tia chớp vòng qua phía sau Tưởng Mộc Cận, nó đã từng nhận giáo huấn nên thông minh hơn, không phải chỉ là bộ dáng cuồng bạo đánh thẳng về phía trước nữa, mà ngược lại nhiều thêm một phần suy tính.

Tưởng Mộc Cận có chút kinh ngạc, nghĩ rằng cậu vẫn là xem thường dã thú cao cấp, không ngờ tới bạch hổ còn có chút đầu óc, cậu bắt đầu cẩn thận.

Trong mắt bạch hổ, nó vô cùng ghét loài người.

Từ khi vừa sinh ra, trong xương tủy liền có hận ý sâu sắc đối với con người, hơn nữa sau những ngày tháng săn bắt và huấn luyện, nó hận con người thấu xương, loại hận này tựa như di truyền, hận đến mức có thể đồng quy vu tận cũng không muốn bỏ qua cho con người.

Bởi vì bạch hổ bị thương, ngược lại Tưởng Mộc Cận có thể đối kháng với nó, không phân cao thấp.

Một người một hổ dây dưa, nhảy từ cây này qua cây khác, trên mặt đất đều là bụi mù cuộn cuộn, mắt người bình thường căn bản là không thấy rõ tốc độ của bọn họ, quá nhanh

Tưởng gia

Trần Tú Nhã là người đầu tiên thu được tin tức này, khi biết lộ tuyến Tưởng Mộc Mộc với Tưởng Mộc Cận phải đi chính là Vọng Bình Tồn, bà gần như đứng ngồi không yên, đứng dậy đi ra ngoài, Tưởng Trạch Thành gọi bà lại.

“Em làm gì vậy? Ở bên ngoài lòng người khủng hoảng, em còn muốn đi ra ngoài?”

Giọng nói của ông vẫn bình tĩnh không gợn sóng như cũ, tựa như hết thảy trong mắt ông đều không đáng nhắc tới.

Nhưng đó là con của bà, hai đứa con trai bà đều đang gặp nguy hiểm, dù Trần Tú Nhã biết Tưởng Trạch Thành là người trong nóng ngoài lạnh, cho dù sót ruột cũng sẽ không biểu hiện ở trên mặt, nhưng mà vào thời điểm này nghe được lời như thế, bà vẫn là tức giận.

“Đó là con của chúng ta đó...hiện giờ tụi nó chết hay sống còn chưa biết, tụi nó mất tích rồi, bị bạch hổ theo dõi, ngay cả một chút ông cũng không lo lắng sao? Ông có còn là cha của tụi nó hay không hả?!”

Tưởng Trạch Thành thở dài, không để ý tới bà vô lý gây sự, vẫn như cũ lẳng lặng ngồi trên sofa, hai tay không tự chủ nắm thành nắm, móng tay vùi sâu vào trong thịt.

Trần Tú Nhã hừ lạnh một tiếng, ngồi ở chỗ cách xa Tưởng Trạch Thành nhất, quay đầu không nhìn ông.

END 28 Đăng bởi: admin

29. Chương 29: Hóa Hiểm (2) & Thói Quen Xấu

CHƯƠNG 29. HÓA HIỂM (2) & THÓI QUEN XẤU

“Rầm” một tiếng, Tưởng Mộc Cận đụng vào một tảng đá lớn, đá vỡ thành mảnh vụn, miệng Tưởng Mộc Cận phun ra máu tươi.

Mặc dù bạch hổ bị thương nặng, nhưng mà trên người nó có dị năng cấp tám cũng không phải là nói đùa, năng lực của nó không sai biệt lắm với dị năng giả nhân loại cấp mười, còn với cấp chín thì chính là hoàn toàn không thể so sánh.

Có lẽ do con người trời sinh thể lực không kiên cường dẻo dai như dã thú, cho nên ngay từ đầu Tưởng Mộc Cận có thể cùng bạch hổ đánh đến người chết ta sống, nhưng đến lúc sau thì thể lực liền cạn kiệt.

Mặc dù nhờ sự huấn luyện của cha mà cậu có thân thể tương đối mạnh mẽ, thể nhưng đối mặt với dã thú chân chính có dị năng cấp cao, vẫn là có chút cố hết sức, huống chi, cậu cũng không thể so với dã thú mỗi ngày đều sống ở bên lề tử vong được.

Độ nhạy cảm cũng yếu đi.

Tưởng Mộc Cận giãy dụa đứng lên, chà lau máu trên khóe miệng, ánh mắt vẫn như cũ bình tĩnh tự nhiên, chẳng qua là trong ánh mắt nhiều thêm một tầng ánh sáng ngoan lệ, hoàn toàn không có khủng hoảng khi lâm vào khốn cảnh.

Hai chân Tưởng Mộc Cận đứng không vững, bước tập tễnh từ từ đi về phía trước.

Thế công của bạch hổ vẫn hung mãnh như trước, nó cũng bị thương tương đối nghiêm trọng, miễn cưỡng đứng thẳng, thân thể run rẩy, thở hổn hển

Tưởng Mộc Cận lại đứng lên một lần nữa, miệng lại phun ra một ngụm máu tươi, chảy xuôi trên quần áo, nhiễm đỏ một thân, nhưng hô hấp của cậu dần dần vững vàng trở lại, phảng phất như không hề bị thương, lẳng lặng nhìn, ánh mắt thâm thúy không nhìn thấy sâu cạn, bình tĩnh hơn bất cứ thời điểm nào.

Cho dù là một cái chiến đấu cuồng, bạch hổ cũng cảm thấy khí tràng của đối phương thay đổi, Tưởng Mộc Cận giống như một con mãnh thú khác mới vừa thức tỉnh đang nhìn con mồi của cậu, cậu với nó tựa như đã đảo ngược vị trí.

Trong nháy mắt nó có ảo giác, đứng ở trước mặt nó không phải là một con người.

Bạch hổ trở nên càng thêm cẩn thận, nếu như lúc trước nó còn có một chút xiu tự đại, như vậy bây giờ nó, sợ.

Nó nhìn xung quanh một chút, bởi vì mùi máu tươi nồng nặc của nó và con người kia, vốn là đã đưa tới một nhóm dã thú ngồi chờ ngư ông đắc lợi, nhưng bây giờ cũng chạy hết rồi, một đám điểm sáng màu xanh kia cũng không còn thấy nữa.

Khí tràng toàn thân Tưởng Mộc Cận giống như vua của rừng rậm, dọa chạy số dã thú vây ở chung quanh xem náo nhiệt, cũng dọa nó sợ đến mức lùi lại mấy bước.

Là tại nó, khiến cho một con mãnh thú thức tỉnh! Bản năng chiến đấu nói cho nó biết rất nguy hiểm, nhưng nó cũng không định chạy trốn, mà là vọt qua.

Đột nhiên bạch hổ thẳng gấp một cái, tứ chi trượt trên mặt đất đến nửa thước, Tưởng Mộc Cận đã sớm không thấy bóng dáng, thứ nó đụng tới chỉ đơn giản là một ảo ảnh!

Xoay lại, người cũng không ở sau lưng, đột nhiên, trên đỉnh đầu rơi xuống một giọt máu, kích thích lỗ mũi bạch hổ, bạch hổ ngửa đầu lên vừa nhìn, Tưởng Mộc Cận đang lấy tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy mà rơi xuống, trong tay còn cầm một khúc gỗ, thẳng tắp đâm xuống.

Nếu như, nó không thể kịp thời né ra, bạch hổ có thể khẳng định thân thể của mình đã bị đầu gỗ cắm vào, sớm chết rồi.

Nhưng mà, thời điểm bạch hổ chạy trốn về phía trước, Tưởng Mộc Cận lại nhìn bóng lưng của nó cười lạnh một cái, để phía sau lưng lại cho địch nhân là quyết định vô cùng không sáng suốt, nó đã sớm bị thua thiệt, rất hiển nhiên dường như bạch hổ không hề ý thức được điểm này.

Tưởng Mộc Cận cảm khúc gỗ bị tước nhọn đầu, thoát nhìn giống như một cây trường thương cổ đại vừa lớn lại vừa thô, cậu giờ trường thương lên, thân thể da thịt tựa như đều đang thay đổi, bắp thịt co rút lại, nặng nề ném ra ngoài.

Cậu chưa từng cảm thấy lực lượng của mình lại có thể to lớn đến như thế, không cần dựa vào dị năng, chỉ là đơn thuần ném đầu gối ra ngoài mà còn mạnh hơn so với lúc dùng dị năng.

Cậu không biết đây là cảm giác gì, đầu óc còn chưa phản ứng kịp, thân thể cũng đã nói cho cậu biết có thứ gì đó xảy ra thay đổi, thay đổi này hoàn toàn xuất phát từ bản năng thân thể, cậu chỉ có thể cảm giác được, lại không nói ra được.

Tình huống như thế này là lần đầu tiên xuất hiện, hoàn toàn đảo điên hiểu biết lúc trước của cậu đối với dị năng, lập tức đột phá bình cảnh cấp chín, trực tiếp tiến vào ngưỡng cửa cấp mười.

Thân thể xảy ra biến hóa chưa từng có trước đó, một thân lực lượng tựa như chỉ đợi để bùng nổ, đây không phải là cảm giác trì trệ không tiến lúc cậu luyện cấp trước kia, mà là tiến vào một thế giới mới.

Tầm nhìn trước mắt thay đổi, không phải là rừng rậm âm lãnh, càng không phải là chiến trường huyết hoa vắng khắp nơi, mà là một mảnh thảo nguyên, đứng trên thảo nguyên gió thổi nhẹ nhàng, phơi mình dưới ánh mặt trời ấm áp.

Đột nhiên thanh âm của một người xuất hiện trong tầm mắt, là người mà cho tới nay cậu luôn muốn bảo vệ, Tưởng Mộc Mộc nở nụ cười đi vào trong tầm mắt của cậu, càng ngày càng đến gần, cậu không có cự tuyệt, cũng tươi cười nghênh đón.

Thế nhưng, Tưởng Mộc Mộc đột nhiên đứng im, kinh ngạc nhìn Tưởng Mộc Cận, vẻ mặt không thể tin, giống như đang hỏi: tại sao?

Tưởng Mộc Cận nhìn xuống dưới, mới biết trong tay mình đang cầm một cây đao, đâm vào bụng Tưởng Mộc Mộc.

Không, không phải như thế, cậu không có khả năng làm ra loại chuyện như vậy, cái này nhất định là đang nằm mơ.

Ác mộng bừng tỉnh!

Tưởng Mộc Cận nhìn bạch hổ đã bị đầu gối xuyên qua, không hề nghi ngờ chết ở trước mặt mình, máu tươi đầy đất, mùi máu tanh càng đậm hơn, nhưng lại không thấy những dã thú vẫn ngồi ở xung quanh, hơi thở dã thú cũng biến mất.

Nhất định là cậu ngớ ngẩn rồi, mới có thể mơ thấy một cơn ác mộng như vậy giữa ban ngày ban mặt.

Làm sao cậu có thể giết hại ca ca được chứ.

Thế nhưng, cảm giác lúc này rõ ràng như vậy, giống như con bạch hổ kia chính là hình ảnh ảo giác của Tưởng Mộc Mộc, vì sao lại phát sinh chuyện như vậy?

Nhất định là do cậu suy nghĩ quá nhiều.

Rốt cuộc hóa hiểm thành lành, Tưởng Mộc Cận hít sâu, đi đến bên cạnh bạch hổ đã tắt thở nằm nghiêng trên đất, dùng dao bổ đầu bạch hổ ra, trực tiếp từ trong sọ não nó lấy ra một tinh hạch màu vàng nhạt sáng lên.

Xem kỹ thân thể bạch hổ, gật gật đầu: “Thật thật nhiều, mấy ngày nay không cần sợ đói rồi!”

Điện thoại di động không có tín hiệu, nơi này là khu vực không nhận được tín tức, cũng không biết nơi này là nơi nào, bọn họ còn phải ở lại bao lâu? Cơ mà không thể để ca ca đói bụng được.

Cậu nhắm mắt lại, mở ra một cánh cửa không gian, thật ra thì cậu có thể lợi dụng cái này để trở về.

Bởi vì thuộc tính dị năng của cậu là không gian, giống như lão sư trong trường học.

Nhưng mà, cậu tương đối đặc thù, không gian là thuộc tính dị năng chính của cậu, cậu còn có rất nhiều thuộc tính dị năng phụ.

Cũng không thể nói cái này có bao nhiêu đặc biệt, mặc dù có rất nhiều người là đơn thuộc tính dị năng, nhưng mà cũng có dị năng giả có dị năng phụ giống cậu, chẳng qua là số người rất ít, gần như không thể gặp được, hơn nữa dị năng phụ của cậu có không dưới mười mấy loại.

Ngay từ đầu lúc kiểm tra đo lường ra dị năng của cậu, tất cả mọi người đều không dám tin tưởng, thậm chí cha cau mày giết toàn bộ những người kiểm tra thuộc tính dị năng cho cậu, để tránh tiết lộ ra ngoài.

Cậu tuyên bố với bên ngoài dị năng của mình là thuộc tính không khí, như vậy có thể miễn trừ hiểm nghi cùng bị đoán mò.

Dị năng thuộc tính không khí không thể nghi ngờ chính là khống chế đồ trong không khí, trong không khí có cái gì thì có thể khống chế cái đó.

Hơn nữa, thuộc tính không khí còn bao hàm hai loại dị năng thuộc tính thủy thổ, đây là hai loại thuộc tính phụ thường thấy nhất thuộc về dị năng không khí, cho nên cũng sẽ không bị người hoài nghi. Về phần cậu có thể khống chế lửa nhưng lại không thể tạo ra lửa, chỉ có thể giải thích là lửa cũng có thể coi như một phần của không khí.

Thuộc tính không gian cậu vẫn luôn không để ý tới, bởi vì thuộc tính không gian không thể dùng để chiến đấu, cho nên cậu cũng không cố ý tu luyện cái này.

Ngược lại cậu đem những thuộc tính phụ khác luyện đến lô hỏa thuần thanh, có lẽ có chút khoa trương, nhưng chỉ cần cậu biểu hiện ra một loại thuộc tính rất bình thường, thì trong mắt người ngoài cũng đã là thiên tài, còn in vào mắt Tưởng Mộc Mộc lại chỉ có ấn tượng không rõ ràng.

Người biết dị năng của Tưởng Mộc Cận đặc biệt như thế cũng chỉ có Tưởng Trạch Thành, tựa như bởi vì ca ca là phế vật, nên tất cả chỗ tốt đều bị Tưởng Mộc Cận chiếm hết.

Nhưng điều này cũng làm cho Tưởng Trạch Thành lo lắng mất một trận, hai anh em bọn họ quá mức đặc biệt, hoàn toàn là bảo bối của viện nghiên cứu, nên cha cậu mới giết hết tất cả những người biết thuộc tính dị năng của cậu.

Đặc biệt thiên tài cùng đặc biệt phế vật cũng làm cho nhà bọn họ loạn lên, đây là cái tỷ lệ gì chứ, tỷ lệ thật quý dị, Tưởng Mộc Cận vốn cũng không tin cái này, nhưng sự thật đặt ở trước mắt, cậu không muốn tin cũng không được.

Cậu không bỏ quá nhiều thời gian cho dị năng không gian, chỉ tu luyện công năng chứa đựng của dị năng này, cấp bậc dị năng càng cao, có thể chứa càng nhiều đồ.

Giống như chức năng truyền tống này, cậu chỉ có thể dùng để chơi đùa ở phụ cận mà thôi.

Tưởng Mộc Mộc nhìn thấy cậu xuyên qua vách tường, nhưng thật ra là bởi vì năng lực truyền tống của cậu không đủ thuần thực, nên không cách nào làm được giống như lão sư, nhưng lại có thể dùng để dọa người, dĩ nhiên, cũng chỉ dưới tình huống như thế thôi.

Trong không gian của cậu để rất nhiều đồ, bao gồm vũ khí, bảo kiếm linh tinh gì đó cậu đều có.

Cậu lấy ra bảo kiếm cất giấu nhiều năm trong không gian, xử lý bạch hổ, vậy mà cậu không có chút cảm giác nào. Nếu như Tưởng Mộc Mộc hay Hắc Mập Mập biết được, khẳng định sẽ mắng cậu là đồ phá của, thế mà lại lấy bảo kiếm làm chuyện như vậy, quá lãng phí

Nghĩ đến cái biểu tình đó của ca ca, Tưởng Mộc Cận cười cười, liều mạng lột da, lóc thịt bạch hổ.

Đem tất cả da hổ cùng thịt hổ đóng gói bỏ vào không gian xong, mới đi về phía sơn động.

Khi cậu tiếp tục xuyên cửa, Tưởng Mộc Mộc vốn là vui mừng, nhưng thời điểm nhìn thấy cả người cậu đều là máu thì vui mừng biến thành kinh sợ kêu lên: “Mộc Cận, em làm sao.....”

Tưởng Mộc Mộc vội vàng đỡ Tưởng Mộc Cận ngồi xuống bên cạnh đống lửa, Tưởng Mộc Cận thuận thế tựa vào bên cạnh hắn, không có ý định đứng dậy.

Cậu biết nhất định ca ca rất hiếu kỳ với dị năng của cậu, vì vậy nói cho hắn biết tất cả.

Tuy rằng cha đã cảnh cáo cậu không thể nói cho bất luận kẻ nào, cơ mà ca ca là ngoại lệ, huống chi, cậu cũng muốn biết dưới tình huống Tưởng Mộc Mộc biết cậu “cướp” đi tất cả gien ưu tú sẽ phản ứng như thế nào, có thể trở nên ghét cậu, hận cậu hay không....

Hay sẽ cảm thấy cậu là một quái vật?

Nghĩ tới, thật đúng là cậu có chút sợ hãi.

Cậu như nguyện được nhìn thấy phản ứng kinh ngạc của Tưởng Mộc Mộc, thế nhưng thứ cậu nhìn thấy cũng không phải là vẻ mặt căm hận, biểu tình chán ghét, mà là đôi mắt lóe lóe ánh sáng của Tưởng Mộc Mộc, cậu khó hiểu: “Ca ca?”

Hai mắt Tưởng Mộc Mộc vẫn như cũ lấp lánh ánh sáng, vẻ mặt giống như phát hiện bảo vật khiến Tưởng Mộc Cận cười khỏ, sao cậu lại quên mất, ca ca của cậu vốn dĩ chính là ngốc ngốc, làm sao lại nghĩ đến chỗ đó được?

Đương nhiên Tưởng Mộc Mộc không suy nghĩ nhiều như vậy, hắn biết đệ đệ mình là thiên tài, nhưng không nghĩ rằng lại thiên tài như vậy. Nếu như lúc này nói đệ đệ hắn rất siêu, vậy bây giờ quả thực chính là nghịch thiên đó.

Có một đệ đệ như vậy hắn nên vô cùng tự hào, hắn có thể chiếm được nhiều ánh sáng như vậy, làm sao lại mất hứng chứ.

Tưởng Mộc Cận yên tâm, rửa sạch thịt hổ, đặt thịt hổ lên bàn nướng nướng lên.

Lúc này, Tưởng Mộc Mộc liền lấy lòng: “Giao cho anh đi!”

Hắn muốn biểu diễn tay nghề của mình trước mặt Tưởng Mộc Cận, đời trước làm loại chuyện này không ít, bây giờ làm lại cũng rất thuận buồm xuôi gió.

Tưởng Mộc Cận kinh ngạc với năng lực thích ứng của hắn, nhưng cũng không có ngăn cản.

Kỹ năng sinh tồn dã ngoại vốn là từng được huấn luyện, thế nhưng cậu cũng không rõ ràng ngón nghề này của ca ca là học được từ đâu nữa.

Tưởng Mộc Cận cũng không để ý, đem những việc này giao cho Tưởng Mộc Mộc, còn mình ở một bên xử lý vết thương.

Bọn họ cảm thấy an toàn, nhưng bên ngoài lại rất nguy hiểm.

Bởi vì Tưởng Mộc Cận đem hơi thở trong động ngoài động ngăn cách, nên cũng không biết tình huống bên ngoài.

Sau khi cái người giống như vua của rừng rậm kia rời đi, đàn dã thú ngửi được mùi máu tanh liền tụ tập lại đó.

Tưởng Mộc Cận cũng không có lóc hết toàn bộ thịt của bạch hổ, còn để lại nào đầu nào chân với những chỗ ít thịt

Dã thú quá nhiều, chỉ một mình bạch hổ bị người ta lấy hết những chỗ thịt tốt căn bản không đủ cho sự thèm ăn của bọn nó, lũ dã thú bắt đầu cạnh tranh chiến đấu, vật lộn chém giết nhau, xác chết khắp nơi

Giải quyết vấn đề cái bụng xong hai anh em vượt qua ban đêm ở trong động, dựa sát vào nhau, sưởi ấm cho nhau.

Tưởng Mộc Cận bị thương, mặc dù đã xử lý đơn giản một chút, nhưng Tưởng Mộc Mộc vẫn rất lo lắng, ôm cậu vào trong ngực.

Tưởng Mộc Cận cười cười không để ý, dường như có một loại cảm giác kỳ quái xông lên đầu: nếu có thể luôn như vậy thì tốt biết bao nhiêu.

Nhưng mà, hình như cậu trở nên càng tham lam hơn, bất tri bất giác mong muốn có được tâm của ca ca càng sâu sắc hơn, trong lòng có loại xúc động không thể hiểu được, ca ca trước mắt, cậu sẽ không để cho bất luận kẻ nào cướp đi nữa.

Cậu không hiểu tại sao trong lòng mình lại có loại xúc động này, giống như trong giấc mộng, ở nơi nào đó đã thấy qua dáng vẻ ca ca bị người khác đoạt đi, vô cùng bất an, cũng rất mất hứng.

Cậu không thể buông tay lần nữa, nhưng tại sao lại xuất hiện cảm giác “nữa” như thế chứ.

Giống như cậu đã buông tay một lần, nhưng đến tột cùng là lúc nào thì hoàn toàn không nhớ nổi, cho nên cậu nằm mơ.

Trong mơ, không biết ca ca đã đi đâu, lòng cậu nóng như lửa đốt, tìm kiếm khắp nơi!

Nhưng mà vẫn phải ở lại công ty, việc tìm kiếm ca ca hoàn toàn không có tiến triển, toàn bộ Thiên triều đều đã lật lên một lần, chính là không thấy bóng dáng của ca ca, cứ như ca ca đã bị giấu đi

Cho đến một ngày, cậu nhìn thấy thi thể ca ca vỡ thành mảnh nhỏ.....

Gió lạnh thổi qua, Tưởng Mộc Cận giật mình tỉnh lại, đã là ngày hôm sau, cậu nằm trên đùi ca ca, Tưởng Mộc Mộc dựa vào tường ngủ thiếp đi, đem áo khoác của mình cởi ra đắp lên trên người cậu, cậu nhìn Tưởng Mộc Mộc lộ ra nụ cười an tâm cùng hạnh phúc.

Nhất định là cậu có gì đó không đúng, thế nào mà đột nhiên lại mơ thấy như vậy, không phải ca ca đang ở bên cạnh cậu thật tốt sao? Nhưng nếu quả thật xảy ra chuyện như vậy, nhất định cậu sẽ điên mất.

Đầu rất nặng, rất mê mang, Tưởng Mộc Cận không muốn đứng dậy, tiếp tục ngủ.

Nhưng mà ngủ không được, khát kinh khủng, bên cạnh có một dòng suối nước lạnh, nhưng cậu không muốn uống nước ở đó, bởi vì căn bản là không muốn động dậy, toàn thân đều không có khí lực.

Cậu nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của Tưởng Mộc Mộc hiện lên ánh sáng trơn bóng, nuốt nước miếng một cái.

Không biết lấy khí lực từ đâu ra, Tưởng Mộc Cận ngồi dậy, ngậm lấy đôi môi hồng nhuận kia, say mê hút vào.

Hương vị nơi này vô cùng tốt, cậu tham lam hút liếm, càng lún càng sâu.

Dễ dàng cạy mở đôi môi đang khép kín, phát hiện tư vị bên trong còn tốt hơn, hai tay cũng có chút khí lực, sờ lên ôm lấy đầu Tưởng Mộc Mộc, ngón tay xuyên qua sợi tóc mềm mại, không để cho hắn có cơ hội phản kháng.

Thân thể bị gió lạnh thổi cũng dần dần nóng lên, một tay Tưởng Mộc Cận đè lại ót Tưởng Mộc Mộc, một tay vòng qua cái eo thon gầy của Tưởng Mộc Mộc, đem thân thể Tưởng Mộc Mộc cố định bên người cậu, dán chặt vào nhau.

Trong lúc mê mang Tưởng Mộc Mộc cảm thấy hô hấp càng ngày càng không thông thuận, thời điểm hắn gần như hít thở không thông liền tỉnh lại, mở mắt không thể tin nhìn gương mặt tuần tú phóng đại gấp mấy lần trước mắt.

Hốt hoảng, cái gì hắn cũng không biết, đầu óc trống rỗng, đem hết khí lực toàn thân đẩy Tưởng Mộc Cận ra.

Bởi vì thân thể Tưởng Mộc Cận bị thương nên cũng không còn mạnh mẽ như vậy, cái đẩy này của Tưởng Mộc Mộc, khiến cậu trực tiếp ngã trên mặt đất.

Mặt Tưởng Mộc Mộc đỏ lên, thở hổn hển nói: “Mộc Cận, em làm gì vậy....”

“Ca ca, em khó chịu....” Giọng nói của Tưởng Mộc Cận rất suy yếu, khuôn mặt ửng hồng, ý thức không rõ, cả người cũng mềm nhũn nằm trên mặt đất.

Lúc này Tưởng Mộc Mộc mới chú ý tới dáng vẻ mềm yếu của Tưởng Mộc Cận, hắn vẫn là lần đầu tiên thấy Tưởng Mộc Cận mệt lả nằm trước mặt mình như vậy.

Cho tới nay, Tưởng Mộc Cận luôn luôn mạnh mẽ, chuyện gì cũng không làm khó được cậu, thậm chí tới hôm qua, Tưởng Mộc Mộc đã đem Tưởng Mộc Cận định nghĩa ở mức nghịch thiên, nhưng mà giờ phút này cùng với nghịch thiên kia hoàn toàn không tương xứng.

“Nước em muốn nước” Giọng nói suy yếu của Tưởng Mộc Cận truyền tới.

Tưởng Mộc Mộc thấy cậu như vậy, tỉnh lại từ trong thất thố vừa nãy, hắn đi tới bên cạnh Tưởng Mộc Cận, sờ sờ trán cậu, quả nhiên rất nóng!

“Em phát sốt! Nước, nước...” Tưởng Mộc Mộc nhìn quanh bốn phía, lúc này mới nhớ lại trong động có một dòng suối, hắn không nói hai lời chạy qua mức lấy nước suối.

Cơ mà, lượng nước hai tay chứa được có hạn, mỗi lần chứa được một ít nước, thời điểm cẩn thận đi tới nơi đã chảy cạn sạch.

Dưới tình huống không có bất kỳ công cụ nào, hắn bắt đầu dùng miệng ngậm nước tới, chính miệng đưa vào trong miệng Tưởng Mộc Cận.

Nhớ tới cái hôn nồng nhiệt lúc vừa mới tỉnh lại kia, hắn có chút khủng hoảng, nhưng bây giờ cứu người quan trọng hơn, hắn không nghĩ được nhiều như vậy, sau khi tới tới lui lui mấy chuyến, rốt cục Tưởng Mộc Cận không nể non đòi uống nước nữa.

Khi Tưởng Mộc Mộc đem ngụm nước cuối cùng đưa vào miệng Tưởng Mộc Cận, không biết chuyện gì xảy ra, Tưởng Mộc Cận đang ngủ thế mà hai tay lại đưa lên, ôm lấy hắn, đầu lưỡi dò vào trong miệng hắn.

Hơn nữa còn vô cùng linh hoạt.

Tưởng Mộc Mộc trợn to hai mắt, hắn nhớ tới.

Chỉ cần Tưởng Mộc Cận ý thức không rõ, hành động sẽ trở nên tương đối kỳ quái, hoặc là ẩu đả đánh người, hoặc là hôn hắn, trực tiếp biến thành hôn môi cuồng.

Khi còn bé cậu ngã bệnh, Tưởng Mộc Mộc chịu tội như thế này cũng không ít, lần nào đôi môi cũng bị cậu hôn đến mức sưng lên, cậu mới có thể an tâm ngủ, hơn nữa mỗi lần tỉnh lại, thời điểm khỏi bệnh rồi sẽ quên mất chuyện mình đã làm. —— Chết tiệt, cái thói quen xấu này!

Cho tới nay, Tưởng Mộc Cận rất ít khi ngã bệnh, dần dần, thậm chí hắn quên mất cái thói quen xấu này của Tưởng Mộc Cận, một phen ép buộc này, khiến hắn lại nhớ tới.

Khi đó cảm thấy không có gì, bởi vì đều là trẻ con, nhưng bây giờ hai người đều đã tiến vào thời kỳ trưởng thành, hơn nữa cậu còn hôn lưỡi

Hắn vẫn luôn rất rõ ràng tính hướng của mình, thời điểm Tưởng Mộc Cận dùng kỹ xảo thuần thực rong ruổi trong miệng hắn chẳng khác nào đang khiêu khích hắn, một phen trêu đùa này, khiến thân thể hắn cũng trở nên là lạ.

Tưởng Mộc Cận bá đạo hôn hắn xong, liền ngủ mê mang.

Sắc mặt Tưởng Mộc Mộc ửng hồng, tức giận trừng mắt nhìn cậu, đệ đệ chết tiệt này, cái gì cũng tốt, nhưng cổ tình lại có tật xấu quái dị như vậy.

May là cậu sẽ không nhớ lại, nếu không thật không biết nên làm cái gì bây giờ? Hắn cũng không để ý những chuyện này, chỉ là không rõ ràng lắm da mặt đệ đệ mình có đủ dày hay không, cũng không biết tính hướng của đệ đệ.

Tưởng Mộc Cận hôn no rồi, sờ đủ rồi, an tâm mà ngủ, lưu lại Tưởng Mộc Mộc một người bắt đầu dĩ chiếu cố cậu.

END 29 Đăng bởi: admin

30. Chương 30

CHƯƠNG 30.

Bình thường thân thể Tưởng Mộc Cận cũng rất tốt, Tưởng Mộc Mộc không tốn quá nhiều thời gian, ngày hôm sau đã khiến cậu khôi phục thần khí.

Đời trước đi ra ngoài quá nhiều, ngược lại học được một chút kỹ năng sinh tồn, tựa như loại bệnh vặt như phát sốt cảm mạo này dưới tình huống không có thuốc thang, hắn vẫn có thể hỗ trợ xử lý một chút.

Có lẽ là phúc lợi của việc trọng sinh đi, Tưởng Mộc Mộc nghĩ vậy.

Sau khi Tưởng Mộc Cận tỉnh lại, cũng chuẩn bị rời khỏi sơn động.

Tưởng Mộc Mộc nhìn gương mặt như không có việc gì xảy ra của Tưởng Mộc Cận, nghĩ đến nụ hôn kia, nhìn đôi môi mỏng mím chặt của cậu, đột nhiên cảm thấy rất không thoải mái. Dựa vào cái gì mà hắn là người bị hại thì nhớ rõ nhất thanh nhị sở, còn biết đó là tư vị gì, thế mà đương sự lại là đáng vẻ không có chuyện gì cả?

Tưởng Mộc Mộc nổi giận đùng đùng đi ra cửa động, không phát hiện Tưởng Mộc Cận ở sau lưng mỉm cười, ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại, chạm vào môi mình, giống như nhớ lại gì đó, ánh mắt tính toán.

Thời điểm ra ngoài động, hai người cũng bị quang cảnh trước mắt làm cho sợ ngây người.

Mười mấy thi thể dã thú nằm ở nơi đó, không trọn vẹn không đầy đủ, có cái chỉ còn dư lại một bộ xương, có cái thì bị xé nát đến không còn hình dạng.

Tưởng Mộc Cận lấy tay che mắt Tưởng Mộc Mộc: “Ca ca, đừng nhìn!”

“Không sao!” Tưởng Mộc Mộc nói, đời trước hắn cũng từng giết không ít dã thú, sẽ không sợ những thứ này: “Anh rất khỏe, yên tâm đi!”

Mặc dù chém giết ở nơi này dường như thảm thiết hơn, so với bất kỳ chỗ nào hắn nhìn thấy cũng chỉ có hơn chứ không kém, nhưng Tưởng Mộc Mộc vẫn còn có thể chịu được, tâm trí hắn đã sớm thành thục hơn không ít, sẽ không hoảng sợ vì hiện trường chém giết tàn nhẫn thế này.

Hiển nhiên Tưởng Mộc Cận cũng cảm nhận được sự bình tĩnh của Tưởng Mộc Mộc, giật mình chút xíu xong rồi cũng không để ý, dù sao thì trước đó, cậu cũng đã biết ca ca cậu còn kiên cường hơn so với tưởng tượng của cậu.

“Được rồi!” Tưởng Mộc Cận thả tay xuống, nhìn thi thể không trọn vẹn xung quanh, chỉ thở dài nói: “Ca ca, chúng ta trở về đi thôi!”

“Đợi chút đợi chút... hình như nơi này có một vài dã thú đã đạt đến cấp tám, mau đến nhìn xem, có bỏ sót hạch tinh hay không!” Tưởng Mộc Mộc nói, hắn cũng biết hạch tinh là đồ tốt, tuy bây giờ mình luyện võ công không có biện pháp sử dụng hạch tinh để tu luyện, nhưng người bên cạnh hắn đều là dị năng giả, tự nhiên là hạch tinh rất quan trọng.

“Được!” Tưởng Mộc Cận đồng ý, trên người cậu đã có hạch tinh của bạch hổ, thế nhưng kỳ thật cũng cần nhiều hạch tinh hơn một chút, hiện giờ cậu ngã bệnh suy yếu, cần dựa vào hạch tinh gia tăng tu luyện, nếu không sẽ bởi vì không kịp xử lý tốt, mà lưu lại di chứng về sau.

Cậu nhất thời thả lỏng, thời điểm dị năng mới vừa đột phá giới hạn cấp chín, bởi vì chưa kịp củng cố, nên phát sốt.

Nghĩ đến chuyện phát sốt, mặt cậu có chút đỏ lên, thật ra thì cậu cũng không nhớ rõ nhiều lắm, có điều hương vị kia vẫn còn lưu lại trên người cậu, Tưởng Mộc Cận nhân cơ hội nhìn đôi môi đỏ mọng của Tưởng Mộc Mộc, đáy lòng ngứa ngáy: khi nào cậu mới có thể quang minh chính đại chạm vào chỗ đó?

Tưởng Mộc Cận vội vàng dời tầm mắt đi, càng nhìn lòng càng ngứa, cảm giác nhìn được mà ăn không được không hề dễ chịu chút nào.

Mặc dù biết sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày như vậy, cơ mà cậu hy vọng cảnh sớm càng tốt, cậu đã sớm quyết định sẽ trốn ca ca lại cả đời không để cho hắn rời khỏi mình, chẳng qua là đang chờ hắn thích ứng với mình mà thôi.

Hai người tìm được một ít da thú chưa bị xé rách, còn có ba viên hạch tinh, đều là màu đỏ thẫm.

Tưởng Mộc Mộc chỉ biết rằng, đây là màu sắc sơ cấp nhất, đều là dã thú vừa mới tiến lên dị năng cấp tám, còn chưa kịp tăng lên nữa, thì đã chết rồi.

Hạch tinh có bảy loại màu sắc, cấp bậc hạch tinh khác nhau sẽ có màu sắc khác nhau, theo thứ tự là đỏ cam vàng lục lam chàm tím, đậm nhất là màu tím, cũng là màu sắc tu vi cao nhất.

Dã thú có hạch tinh màu tím có năng lực suy nghĩ độc lập, rất ít người bắt được những dã thú này, có vài dã thú cấp cao thậm chí còn có thể biến thành hình người, tới vô ảnh đi vô tung, đây mới là loại dã thú mà loài người chân chính sợ hãi.

Bọn chúng có hình dáng loài người, một khi phát động công kích với con người, không ai có thể đỡ nổi, ngoại trừ những người được xưng là người trên người. Bọn họ là những sự tồn tại đặc biệt có dị năng vượt qua cấp mười, mà Tưởng Mộc Cận đang muốn phát triển theo phương hướng đó.

Cũng may bọn hắn đã trốn vào sơn động, nếu không nhiều dã thú như vậy cùng nhau tấn công, khẳng định bọn hắn đã

Tưởng Mộc Cận không dám tưởng tượng đến kết quả như thế, càng nhủ chặt mày nhìn thân ảnh Tưởng Mộc Mộc.

Hôm nay bọn họ biến thành như vậy hoàn toàn vì mình tự phụ, được người ta gọi là thiên tài quá lâu, ở trong trường thắng được cao thủ cấp trung học phổ thông liền tự cho là đúng, nghĩ tới việc ca ca có thể trở thành thức ăn trong miệng dã thú, cậu liền cảm thấy sợ hãi thật sâu.

Trở về nhất định phải rèn luyện thật tốt, sẽ không để cho loại chuyện như vậy phát sinh nữa.

Thu thập một phen, không tìm được đồ tốt gì khác, Tưởng Mộc Cận cũng mất đi hứng thú nói: “Ca ca, cũng không có gì hết, chúng ta trở về đi!”

Không biết là phụ cận có những dã thú khác hay không, bọn họ không thể ở lâu.

“Được!” Tưởng Mộc Mộc thuận miệng trả lời, hắn cũng không biết biến hóa trong lòng Tưởng Mộc Cận, chỉ là cảm thấy bọn họ đã an toàn, nhưng mà trên người Tưởng Mộc Cận còn có thương tích, không thích hợp dùng dị năng, bọn họ chỉ có thể đi bộ trở về.

Thật đáng tiếc, bọn họ lạc đường.

Ở khu vực rừng rậm không có tín hiệu này, thật đúng là không biết nên đi về hướng nào.

Mặc dù phạm vi internet bao trùm vô cùng rộng, nhưng cũng không thiếu một vài nơi như thế này bao trùm không được, hiện tại bọn họ thật không biết nên làm cái gì bây giờ?

“Bên kia đi?” Tưởng Mộc Mộc theo bản năng mở miệng, nói ra hắn liền hối hận.

Cho tới nay, tựa như chỉ cần có Tưởng Mộc Cận ở bên cạnh, hết thảy vấn đề đều không phải là vấn đề, hắn cũng không biết tại sao mình lại thành cái dạng này, là thói quen sao? Ý lại vào Tưởng Mộc Cận như vậy có thật sự được không?

“Bên kia!” Tưởng Mộc Cận đưa tay chỉ vào đường nhỏ bên phải, nhìn vẻ mặt rối rắm của Tưởng Mộc Mộc, nói: “Ca ca đang suy nghĩ gì vậy?”

“.....Mộc Cận, có phải anh rất vô dụng hay không?” Tưởng Mộc Mộc nhìn nét mặt của Tưởng Mộc Cận, muốn tìm ra một tia sơ hở từ trên gương mặt cậu.

Cũng không biết là ai nói cho hắn biết, ánh mắt là thứ khó gạt người nhất, cho nên hắn sống chết nhìn chăm chăm vào mắt của Tưởng Mộc Cận.

Tưởng Mộc Cận rất thích Tưởng Mộc Mộc trực tiếp ám chỉ như vậy, cười cười nói: “Ai nói vậy? Ca ca vĩnh viễn là tốt nhất!”

“Nhưng mà, em đã biến thành như vậy, vậy mà anh không làm được gì cả, thương thể của em anh, hoàn toàn không giúp được gì!” Tưởng Mộc Mộc không nhìn ra thứ gì từ ánh mắt Tưởng Mộc Cận, hình như cậu không phải đang nói dối, hơi chút yên tâm, sợ nhất chính là Tưởng Mộc Cận ghét bỏ hắn.

“Ca ca đã giúp em rất nhiều!” Lúc ở trong động, làm sao cậu có thể không cảm nhận được, cho dù lúc tỉnh lại quên mất đã làm chuyện gì, cơ mà trong miệng vẫn còn lưu lại cảm giác.

Cậu thật sự rất hy vọng được thân mật tiếp xúc với ca ca, nhất định phải tìm một cơ hội thật tốt mà hôn ca ca mới được, cảm giác kia nhất định còn tuyệt hơn so với lúc không có ý thức.

“Anh biết em đang an ủi anh, nếu như có thể anh hy vọng người bị thương là anh chứ không phải là em!”
Tưởng Mộc Mộc cong môi nói, hẳn thật sự hy vọng như vậy, nhìn đệ đệ chịu khổ, trong lòng của hắn cũng không chịu nổi, cứ như trở lại khi còn bé, Tưởng Mộc Cận bị cha huấn luyện thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ.

“Ca ca không nên nói vậy!” Tưởng Mộc Cận đưa ngón tay ra, đặt trên môi Tưởng Mộc Mộc, ngăn cản hắn nói tiếp: “Chỉ cần ca ca không sao, đối với em mà nói chính là giúp đỡ lớn nhất rồi!”

Tưởng Mộc Cận thuận tay ôm Tưởng Mộc Mộc vào lòng, nói tiếp: “Sau này ca ca không nên nói những lời như thế nữa, em sẽ tức giận!”

Chiến đấu với dã thú ở đây cùng với huấn luyện của cha ở nhà hoàn toàn không cùng một cấp bậc, mặc dù thể công nơi này tương đối sắc bén, nhưng đánh rất có tinh thần, cũng rất hưng phấn, không giống ở trong căn phòng dưới đất, vẫn luôn phải thừa nhận tra tấn tinh thần cùng thân thể.

Tưởng Mộc Mộc ngẩng đầu nhìn sườn mặt Tưởng Mộc Cận, rốt cục gật gật đầu: “Được!”

Hai người đi dọc theo rừng rậm một đoạn đường thật dài, vẫn chưa ra ngoài được, tín hiệu cũng chưa nhận được, ngay cả chức năng hướng dẫn cũng không dùng được.

Tưởng Mộc Cận lấy lá cờ nhỏ ra, trên lá cờ chỉ có đánh dấu một lộ tuyến bắt mắt, còn lại đều chỉ là cái bóng nhạt màu mơ mơ hồ hồ, nhưng cậu vẫn có thể từ trên đó phán đoán ra một chút.

Cậu đã buông tha cho cuộc thi so tài dị năng, bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là mang ca ca rời khỏi cái chỗ quỷ quái này.

Không may là lúc bọn họ tránh né công kích của bạch hổ đã lạc mất phương hướng, hiện giờ dưới tình huống chỉ có một bản đồ, hoàn toàn không đoán ra nơi này là vị trí nào trên bản đồ.

“Mộc Cận, người nguyên thủy làm sao để phán đoán phương hướng? Nghe nói trước kia, không, chính là trước mặt thế, có một đoạn thời gian rất dài không có hướng dẫn, điện thoại di động cũng không có tồn tại, em nói xem làm sao bọn họ đoán được phương hướng?” Tưởng Mộc Mộc nói, hẳn chỉ nghe nói qua một ít, nhưng cụ thể như thế nào thì một chút cũng không rõ ràng, sau mặt thế, rất nhiều phương pháp của người cổ đại cũng đã bị thất truyền.

Tưởng Mộc Cận nhìn Tưởng Mộc Mộc, trong khoảng thời gian ngắn giống như nghĩ tới điều gì đó, cho tới nay bọn họ đều lệ thuộc vào khoa học kỹ thuật, khoa học kỹ thuật là phương tiện của cuộc sống, nhưng lại chưa từng nghĩ tới, nếu như có một ngày họ ở trong một hoàn cảnh mà khoa học kỹ thuật hoàn toàn không có tác dụng, thì phải làm cái gì bây giờ?

Lúc này Tưởng Mộc Cận vô cùng hối hận mình không luyện tập chức năng truyền tống của dị năng không gian cho tốt, nếu không bọn họ nhất định sẽ không giống con ruồi mất đầu như bây giờ.

Tưởng Mộc Cận cúi đầu thở dài, rất nhanh bình tĩnh lại, ca ca cậu đang ở bên cạnh cậu, sao có thể bị vây ở chỗ này chứ.

Cậu nhìn cái bóng khúc xạ ra thật dài trên đất, trong đầu nhanh chóng tiến hành tính toán số liệu nào đó, Tưởng Mộc Cận kinh ngạc nói: “Ca ca, bây giờ là lúc nào?”

Nghe Tưởng Mộc Cận nói như vậy, Tưởng Mộc Mộc cũng nhìn đồng hồ: “Buổi chiều 17:49, làm sao vậy?”

Cậu vẫn luôn dùng điện thoại chụp lại cảnh tượng xung quanh, dù sao thì nơi không có tín hiệu chỉ có thể dùng phương pháp ghi chép để phát lên mạng tìm giúp đỡ, nhưng bây giờ không có internet, chỉ có thể tự mình đoán từng chút từng chút một, cậu đã chụp rất nhiều hình rồi.

Tưởng Mộc Cận gật đầu, suy nghĩ sống động nhảy ra, giống như những nơi mà bọn họ đi qua hai ngày trước đều nhất nhất xâu chuỗi lại với nhau đầu ra đẩy ở trong đầu, sau đó, Tưởng Mộc Cận nhìn bản đồ một chút, cười cười nói: “Ca ca, em biết chúng ta đang ở đâu rồi!”

“Hả?”

Tưởng Mộc Cận chỉ vào dấu hiệu không rõ ràng dưới góc trái của lá cờ: “Nơi này!”

“Tại sao?” Tưởng Mộc Mộc cũng nhìn thấy cái dấu hiệu đó, hình như là vệ tinh không định vị tốt địa điểm.

“Bởi vì.....coi như là, em dùng biện pháp của em để tính ra đi! Ca ca không tin em à?” Tưởng Mộc Cận nhìn Tưởng Mộc Mộc, cậu biết cho dù mình có nói, cũng chưa chắc ca ca sẽ hiểu, không, chắc chắn là sẽ không hiểu! Nên đơn giản là không cần nói.

Tưởng Mộc Mộc ngơ ngác nghe cậu đột nhiên nói sang chuyện khác, nhất thời còn chưa phản ứng kịp đã bị kéo đi rồi: “Anh, anh làm sao có thể không tin em! Vậy chúng ta phải đi như thế nào?”

“Đi theo em!” Tưởng Mộc Cận kéo tay Tưởng Mộc Mộc, đi vào trong rừng rậm bí ẩn.

Tưởng Mộc Mộc nhìn vẻ mặt thần bí của cậu, cũng không hỏi nhiều, đi theo cậu.

Hai người mới vừa đi mấy bước, liền nghe được tiếng còi xe từ nơi xa.

Tưởng Mộc Mộc nhớ cái âm thanh này, hình như là xe di năng, không lâu sau, quả nhiên hắn thấy trên bầu trời Hắc Mập Mập đang lái một chiếc xe di năng chạy như bay đến, nhìn thấy bọn họ còn vẫy vẫy tay.

Tưởng Mộc Mộc chần chờ một chút, bởi vì Đàm Thu Minh cũng ở trên xe di năng đó, nhất thời ngần ngại cả người!

END 30 Đăng bởi: admin

31. Chương 31

CHƯƠNG 31.

Tưởng Mộc Cận cảm nhận được rõ ràng rằng Tưởng Mộc Mộc không thích hợp, thời điểm nhìn thấy xe di năng thân thể liền cương cứng, nhìn theo tầm mắt của hắn, thì thấy Đàm Thu Minh đang sốt ruột nhìn bọn họ.

Xe di năng dừng trước mặt hai người, Tưởng Mộc Cận nói bên tai Tưởng Mộc Mộc: “Ca ca, đừng sợ!”

Tưởng Mộc Mộc liếc mắt nhìn Tưởng Mộc Cận một cái, hít thở sâu một hơi, đúng vậy, không có gì phải sợ cả.

Cậu không hiểu tại sao ca ca lại sợ một tên Đàm Thu Minh, cậu muốn tìm một thời điểm nào đó để phản kích, nhưng hiện tại vẫn chưa thể thả thảo kinh xà!

Lúc trước khi Lâm Hải giao cho cậu tư liệu của Đàm Thu Minh, cậu đã biết những tư liệu đó đều là giả, ngoại trừ cái thân phận cô nhi này, những chỗ khác đều có cảm giác không chân thật.

Tưởng Mộc Cận mặc kệ y có phải cô nhi hay không, cậu không muốn thấy ca ca của mình mỗi lần gặp Đàm Thu Minh đều biểu hiện kỳ quái như vậy.

Hắc Mập Mập thở phào nhẹ nhõm, bộ dạng lệ rơi đầy mặt, giọng nói lớn hơn lúc bình thường không biết bao nhiêu lần: “Người anh em....cũng may các cậu không sao! Mau lên đây đi! Có biết là tớ bị các cậu hù chết rồi không! Hu hu hu.....”

Lời Hắc Mập Mập nói đều là sự thật, lúc đó cậu ta đuổi theo, hoàn toàn không tìm thấy người, dưới tình huống lòng như lửa đốt, người trong hội học sinh đại học tìm được cậu, cậu giải thích tình huống một chút, trường học mới cho phép cậu dùng xe di năng tìm kiếm xung quanh.

Tưởng Mộc Cận cười nhẹ, hiển nhiên đối với việc Hắc Mập Mập sở tác sở vi rất là hài lòng, cũng chấp nhận cái câu “Người anh em” kia của cậu ta!

Tưởng Mộc Mộc nhìn vẻ mặt kích động của Hắc Mập Mập, cảm động nở nụ cười, cho tới nay bởi vì tính tình hắn không tốt, nên không có bạn bè gì, Hắc Mập Mập chính là người bạn đầu tiên của hắn, đơn thuần lo lắng cho hắn, hắn rất vui.

“Anh Hắc, làm sao anh tìm được chúng tôi vậy!” Tưởng Mộc Cận thay đổi xưng hô, trực tiếp xem Hắc Mập Mập là anh em, Hắc Mập Mập lớn hơn cậu mấy tháng, nên trực tiếp gọi là anh Hắc.

Hắc Mập Mập chú ý tới việc Tưởng Mộc Cận thay đổi xưng hô, thấy hai người bọn họ bình an vô sự, tim cậu ta mới bình tĩnh lại.

Tưởng Mộc Cận như có điều suy nghĩ nhìn Hắc Mập Mập, đại khái đây là người mà ca ca cậu có thể yên tâm, rồi cậu lại nhìn Đàm Thu Minh, chỉ thấy gương mặt y âm trầm, không nói gì cả, giống như đang suy tư gì đó, cậu cũng không để ý, cứ như vậy ôm ca ca mình lên xe di năng của Hắc Mập Mập, cũng không hỏi tại sao Đàm Thu Minh lại ở đây?

Đúng thật là tâm tình Đàm Thu Minh không tốt, y chưa bao giờ biết rằng đáng về “anh em” quan tâm lẫn nhau lại là loại cảm giác này, khiến cho y âm mộ, trong lòng không cách nào bình tĩnh được, thậm chí cảm thấy ba người bọn họ đứng chung một chỗ vô cùng chói mắt.

Tình người ấm lạnh gì đó, ngay từ khi y được người nhận nuôi đã không còn tồn tại nữa, y chỉ nhớ rõ là y phải báo đáp người đã cứu y, luôn làm việc cho hắn ta, chưa từng để hắn ta thất vọng.

Có lẽ y cũng có anh em, nói ví dụ như Phùng Thành chung tổ với y, trước khi y được nhận nuôi thì Phùng Thành đã được người kia mang về rồi, hai người gặp mặt chẳng qua là Phùng Thành đơn phương thích y mà thôi.

Y chưa từng để ý tới Phùng Thành, cho dù Phùng Thành vẫn luôn xoay quanh bên cạnh y, thì y vẫn không muốn để ý tới gã, dù cho hai người đã quen biết từ lúc tám tuổi.

Y vẫn luôn cô độc, chưa bao giờ nhìn sắc mặt người khác.

Trở thành học trò của Tô Lập Nguyên cũng là một trong những nhiệm vụ của y, người kia đối với y rất tốt, xem y là con trai mà bồi dưỡng, an ủi trái tim không trọn vẹn vì chính mắt thấy cha mẹ bị giết chết của y.

Y vẫn luôn cho rằng như vậy, trừ người kia ra thì ai cũng không thể tin, cái gì cũng không quan trọng, nhưng mà tại sao nhìn thấy hai anh em Tưởng Mộc Mộc và Tưởng Mộc Cận tương thân tương ái lại cảm thấy vô cùng chướng mắt chứ? Tại sao khi thấy có người lo lắng cho bọn họ thì sẽ thấy âm mộ cùng chói mắt?

Y nghĩ không ra, rơi vào trầm mặc, không nói lời nào.

Tưởng Mộc Mộc cũng lười nói chuyện với y, đối mặt Đàm Thu Minh, vốn dĩ hắn không biết nên trò chuyện với y như thế nào, trong lòng cũng đang rối rắm là tại sao y lại ở chỗ này?

Dường như Tưởng Mộc Cận nhìn thấu suy nghĩ của Tưởng Mộc Mộc, ôm vai hắn nhìn Đàm Thu Minh nói: “Anh là Đàm Thu Minh đúng không?!”

Đàm Thu Minh lễ phép gật đầu, trả lời: “Đúng vậy, nhị thiếu gia!”

“Làm sao anh biết chúng tôi ở đây? Cha tôi phái anh tới sao?”

“Sau khi phu nhân và lão gia biết đại thiếu gia nhị thiếu gia mất tích, cũng rất sốt ruột! Tôi nghĩ rằng đại thiếu gia nhị thiếu gia mất tín hiệu, không thể tìm được đường, có thể là đang ở khu vực mơ hồ trên bản đồ này, cho nên tôi tìm kiếm trước! Gặp Hắc thiếu gia cũng đang tìm kiếm đại thiếu gia nhị thiếu gia, liền cùng nhau đi tìm!”

Dường như để chứng minh lời của Đàm Thu Minh, Hắc Mập Mập chen miệng nói: “Đúng vậy, tớ vẫn là nghe phân tích của anh ấy, nên mới mang theo anh ấy cùng đến đây tìm các cậu đó! Không ngờ là thật sự gặp được, ha ha!”

Hắc Mập Mập rất có hảo cảm với Đàm Thu Minh, Đàm Thu Minh thông minh không nói, bộ dạng cũng rất đẹp, đối với người xinh đẹp cậu ta không hề có lực miễn dịch, chỉ cần không phải kẻ thù của cậu, thì cậu đều nhiệt tình giúp đỡ một phen.

Dĩ nhiên, chỉ là hứng thú thôi, không có ý gì đặc biệt hết.

“Thì ra là như vậy!” Tưởng Mộc Cận gật gù đầu, sau đó tầm mắt lạnh như băng đặt lên người Hắc Mập Mập, kêu một tiếng: “Anh Hắc!”

Tưởng Mộc Mộc gọi cậu ta là anh Hắc, theo lý thì Tưởng Mộc Cận cũng phải gọi cậu ta là anh Hắc, Hắc Mập Mập nghĩ như vậy không có gì sai hết, cơ mà tại sao sống lưng chột lạnh, sát khí bốn phía, cậu ta

không dám quay đầu, tựa như sau lưng có gì đó giống như mãnh thú, vừa quay đầu lại nhất định phải chết. Chỉ là một cái xưng hô mà thôi, Tưởng Mộc Cận đây là làm sao vậy?

Tưởng Mộc Mộc nhìn vẻ mặt âm trầm của Tưởng Mộc Cận, nghĩ rằng trong người cậu còn bị thương, nên không dựa vào cậu nữa.

Tưởng Mộc Cận nhú mày: “Làm sao vậy?”

“Em bị thương, như vậy sẽ dễ trúng miệng vết thương của em!”

“Không sao, không có gì đáng ngại!” Nói xong Tưởng Mộc Cận lại đặt Tưởng Mộc Mộc trong ngực một lần nữa.

Hành động của hai người giống hệt như người yêu đang trêu ghẹo nhau, Hắc Mập Mập cảm thấy rất không thoải mái, liền không để ý tới bọn họ nữa, tự đi lái xe.

Đàm Thu Minh thì lại càng không thoải mái, y nhớ tới thời điểm mình bị thương luôn là một mình giải quyết, chưa từng được ai quan tâm.

Tại sao mỗi lời nói mỗi động tác của hai anh em bọn họ luôn có thể khiến tâm tình y kích động, y cảm thấy nhất định là mình tu luyện không đủ, chờ sau khi nhiệm vụ lần này kết thúc, y liền trở về chuyên tâm tu luyện.

Tưởng gia, Tưởng Trạch Thành trở lại thư phòng.

Màn hình máy tính đột nhiên hiện ra một tin tức, ông nhấn vào, một khuôn mặt ôn nhuận xuất hiện trước mắt, tuổi tác tương đương ông.

Ông bình tĩnh gọi: “Hiệu trưởng Vương!”

Hiệu trưởng Vương nhẹ nhàng cười một tiếng, giọng điệu trêu chọc nói: “Đoán một chút xem tôi mang đến cho ông tin tức gì?”

“Nói!”

“Thật không thú vị gì hết! Tốt xấu gì thì tôi cũng là người giúp ông, có thể đừng lạnh lùng như vậy không!?”

“Là ai khiến tui nó rơi vào nguy hiểm?” Tưởng Trạch Thành lạnh lùng nói, không nể mặt một chút nào.

“Được được được!” Hiệu trưởng Vương xin lỗi nói: “Lâm Hải đã chết! Còn tên Phùng Thành đó thừa dịp cuộc thi so tài dị năng đông người lần này trốn mất rồi, ông biết không? Lúc trước Lâm Hải đã từng tham gia quân đội, sau đó còn nhờ ông giúp đỡ, hắc ta che dấu thật là lợi hại!”

“Tòng quân?!..... thì ra là như vậy!” Biểu tình của Tưởng Trạch Thành khó được có một tia gợn sóng, rơi vào trầm tĩnh.

“Ông nói xem tỉ lệ chuyện ở Bắc Sơn là do có người gây ra lớn bao nhiêu?” Hiệu trưởng Vương đột nhiên nói, biểu tình nghiêm túc nhìn màn hình.

“Tám phần!”

“Ha ha, giống suy đoán của tôi, sao hai người chúng ta lại ăn ý như vậy chứ? Chẳng lẽ đây chính là yêu?”

“.....”

“Được rồi, chuyện chính là như vậy, thật là, mấy thứ dã thú này làm tôi bận rộn muốn chết, lần sau gặp lại, moah.....”

“.....”

Hiệu trưởng Vương không ngoài ý muốn cho đối phương một nụ hôn gió, rời mạng.

Tưởng Trạch Thành vẫn như cũ trầm tư.

Hắc Mập Mập lái xe, chở ba người bọn họ trở về trước cửa nhà.

Thời điểm dừng xe, Đàm Thu Minh khó có được mở cửa xe cho bọn họ, lễ phép đưa tay ra nghênh đón Tưởng Mộc Mộc xuống xe.

Tưởng Mộc Mộc giơ tay lên không biết làm sao cho phải, nhưng nghĩ rằng chẳng qua là một cái tiếp xúc bình thường mà thôi, liền không để ý nữa, ai biết được, trong khoảnh khắc hắn đưa tay ra, Tưởng Mộc Cận lại kịp thời ngăn cản.

Tưởng Mộc Cận cũng không biết mình làm sao nữa? Cậu nhìn tay Tưởng Mộc Mộc đưa ra, phảng phất giống như muốn rời khỏi cậu, cậu có loại cảm giác này từ khi nào chứ, giống như cậu đã từng buông đôi tay này ra, sau đó hối hận cả đời.

Cậu không muốn loại cảm giác đó xuất hiện lần nữa, kéo ca ca xuống xe, không để ý tới Đàm Thu Minh đứng ngơ ngác ở một bên.

Tưởng Mộc Mộc mời Hắc Mập Mập đến nhà hắn làm khách, Hắc Mập Mập từ chối.

Đàm Thu Minh không có biểu tình gì, Hắc Mập Mập thấy tình cảnh của y có chút lúng túng, liền an ủi: “Ha ha, anh đừng để ý, Tưởng Mộc Cận cứ như vậy, trông ca ca hắn rất chặt, không biết còn tưởng rằng bọn họ là người yêu đó chứ!”

Đàm Thu Minh không nhìn Hắc Mập Mập một cái, trực tiếp đi vào phòng an ninh.

Hắc Mập Mập nổi giận, Tưởng Mộc Cận cho cậu ta sắc mặt thì cũng thôi, bởi vì người ta có vốn liếng, có thực lực, hơn nữa Tưởng Mộc Cận vốn chính là cái đáng về đó, còn Đàm Thu Minh này là chuyện gì xảy ra vậy, cậu có lòng an ủi y, vậy mà y lại không để ý tới cậu!

Cậu lập tức mất đi hứng thú, nói: “Hừ, làm cái gì chứ!”

Nếu không phải nhìn bộ dạng y xinh đẹp, thì cậu đã sớm đánh y một trận rồi: “Thôi đi, coi như tôi xui xẻo vậy!”

Hắc Mập Mập không muốn làm gì cả, lái xe rời đi.

Hai anh em Tưởng Mộc Mộc cùng Tưởng Mộc Cận về đến nhà lại bị giằng co nhiệt tình một phen, trên người Tưởng Mộc Mộc không có thương tích, tắm rửa xong ngồi ở phòng khách ăn đồ ăn Trần Tú Nhã chuẩn bị cho bọn họ.

Tưởng Mộc Cận có thương tích trong người, bị bác sĩ dẫn đi.

Tưởng Mộc Cận ngồi trong phòng y tế, Tưởng Trạch Thành đi vào, nhìn sắc mặt Tưởng Mộc Cận liền biết cậu lên cấp: “Đột phá bình cảnh?”

“Đúng vậy!” Tưởng Mộc Cận nhàn nhạt trả lời.

“Cũng không tệ lắm, có điều người quá sơ suất!”

“Dạ, lần sau con sẽ chú ý!” Tưởng Mộc Cận nói, trầm mặc một hồi, cậu lại nói: “Ca ca không sao!”

“Ừ!” Tưởng Trạch Thành gật đầu một cái, ra khỏi phòng y tế.

Tưởng Mộc Cận không hiểu hôm nay Tưởng Trạch Thành làm sao nữa? Sao lại đột nhiên đến an ủi thương thế của mình, ông quan tâm hai anh em bọn họ từ khi nào vậy?

Không nghĩ ra đáp án, cậu cũng không nghĩ tiếp nữa, dù sao thì cậu cũng chưa bao giờ đoán ra Tưởng Trạch Thành đang nghĩ gì.

Giáo huấn lần này làm cậu nhận biết rõ được sự nhỏ bé của mình, cho dù hiện giờ cậu là đệ nhất giả cấp mười, nhưng điều này cũng không nói lên cậu là vô địch, cậu muốn trở thành người trên người thì còn cách một khoảng.

Nghĩ đến cha, nghĩ đến Lam Sa, những tồn tại lợi hại hơn cậu, trong lòng cậu không khỏi kích động lên.

Cậu không muốn để ca ca rơi vào nguy hiểm nữa, cậu muốn trở thành người có thể bảo vệ ca ca, mặc kệ ở bất cứ lúc nào.

Ở trong rừng tập trung tinh thần lực cường độ cao khiến cậu lộ ra chút mệt mỏi, vết thương băng bó xong, liền trở về nghỉ ngơi.

Cậu cũng không về phòng mình, mà là trực tiếp vào phòng ca ca, bò đến trên giường liền ngủ thiếp đi.

Phòng của Tưởng Mộc Mộc đều là hương vị của hắc, ở đây cậu có thể thả lỏng tâm tình.

Lúc Tưởng Mộc Mộc trở về phòng chính là nhìn thấy dáng vẻ Tưởng Mộc Cận nằm trên giường của hắc, chiếm đoạt hơn nửa cái giường.

Nếu không phải vì trên người Tưởng Mộc Cận bị thương, thì khẳng định hắc sẽ nhào qua bắt cậu đứng lên.

Nhìn bằng vải màu trắng chói mắt trên người cậu, hắc đau lòng, nếu như hắc có thể tu luyện thật tốt, trở nên mạnh mẽ, thì Mộc Cận cũng sẽ không bị thương nghiêm trọng như vậy!

Nghĩ, mình vẫn là quá yếu, quyết tâm cần mạnh lên lại càng thêm kiên định.

Giờ phút này Tưởng Mộc Cận cũng không nhận ra Tưởng Mộc Mộc đã đến, mà là đang mơ một giấc mơ quỷ dị, trong mơ ca ca bị người ta giết, cậu lại không thể cứu được. Hôm sau lúc tỉnh lại, cái gì cũng quên hết, chẳng qua là, sau đó, cậu lại càng thêm kẻ cận Tưởng Mộc Mộc.

END 31 Đăng bởi: admin

32. Chương 32: Phiên Ngoại Một

CHƯƠNG 32. PHIÊN NGOẠI MỘT

Kể từ ngày quyết định nhẫn tâm, y đã biết mình không còn đường sống để quay về.

Khi y nhìn đôi mắt đơn thuần trong suốt lại rất thuần túy kia dần dần trở nên mê ly, phiền muộn, nghi vấn cùng hận ý lẫn lộn, trong lòng lại bất an nổi sóng một cách vô lý, vô cùng hỗn loạn.

Một tiếng “tại sao?” kia phảng phất giống như nguyên rửa hàng đêm hành hạ y, trong mộng ngoài mộng đều là những lời này, trong đầu cũng tràn đầy giọng nói tuyệt vọng lại mang theo không cam lòng đó, làm cho y đau đớn thống khổ.

Đàm Thu Minh không nhớ rõ mình đã giết mình tỉnh dậy từ cơn ác mộng lần thứ mấy rồi, kể từ ngày quyết định giết Tưởng Mộc Mộc, thì cơn ác mộng liền giờ giờ phút phút bám theo y.

Y không rõ mình bị làm sao nữa?

Nhìn căn phòng trống rỗng, giường lớn chỉ có một mình mình, vắng lạnh khiến người ta khó có thể hô hấp, y đột nhiên phát hiện một loại tình cảm: tịch mịch!

Đàm Thu Minh không cách nào xua đi cặp mắt kia, càng không cách nào quẳng câu nói kia ra khỏi đầu, mỗi lần bị cơn ác mộng làm bừng tỉnh, y sẽ nhớ tới người kia, lúc tỉnh dậy lại luôn là tuyệt vọng.

Tại sao vậy chứ? Rõ ràng hắc chỉ là một phế vật vô năng, cái gì cũng không hiểu không phải sao? Tại sao mình lại hoài niệm hắc như vậy chứ?

Trên giường không có một bóng người, ngoại trừ dấu vết chính y đã từng nằm ngủ, thì hơi thở của người nọ đã sớm biến mất.

Một tháng, y trải qua một tháng này vô cùng không tốt.

Ngày đó, y dùng kế lừa Tưởng Mộc Mộc lên núi, tiến thêm một bước kết thúc tính mạng của hắc.

Tưởng Mộc Mộc là ai? Không phải chỉ là đứa con nít có cao mà không có lớn bị y lừa gạt sao? Ít nhất thì trong mắt của y chính là như vậy!

Thế chất của hắc rất đặc thù, khác với người thường, mọi mặt đều là một người vô năng, nhưng hắc lại không hề báo trước đi làm phẫu thuật cải tạo gen, lấy được dị năng thuộc tính hỏa, để lại cho mình di chứng cả đời.

Lúc đó trong lòng Đàm Thu Minh chê cười hần là đồ ngốc, dẫn theo Tưởng Mộc Mộc chẳng qua là một trong những kế hoạch để hoàn thành nhiệm vụ của y thôi, chẳng qua là sự phụ trên danh nghĩa Tô Lập Nguyên rất hiếu kỳ với thân thể Tưởng Mộc Mộc, muốn nghiên cứu một chút, chẳng qua là y mượn gió bẻ măng mà thôi.

Thế nhưng, y không ngờ rằng nhiệm vụ này lại bị người ta ngăn cản, bí mật giấu ở Tưởng gia vẫn chưa được cởi bỏ, thì y đã bị buộc rời đi.

Vì thế, người kia không ít lần mắng y vô dụng.

Bí mật của Tưởng gia là gì, y không biết, nhưng y rất rõ ràng, người kia vô cùng mơ ước cái bí mật đó của Tưởng gia.

Y lên vào nhà họ Tưởng, cùng Lâm Hải nội ứng ngoại hợp, lại bị Tưởng Trạch Thành cản trở, cuối cùng không cách nào biết được bí mật kia, thiếu chút nữa chính mình cũng bị bại lộ.

Y không cam lòng cứ như vậy bị đánh bại, ít nhất cũng phải lấy được chút phúc lợi, vì vậy Tưởng Mộc Mộc trở thành thứ phẩm thêm vào, thành một phần trong kế hoạch hoàn thành nhiệm vụ của y.

Vốn dĩ y định chơi đùa hần một thời gian, rồi giao hần cho Tô Lập Nguyên, ai biết là mình cứ như vậy giữ hần ở bên người luôn, y cũng hoàn toàn không hiểu rõ mình muốn cái gì, nghĩ đến bàn giải phẫu của Tô Lập Nguyên, y không muốn để Tưởng Mộc Mộc nằm trên đó.

Y vốn là một đứa trẻ không buồn không lo, nhưng có một ngày cha mẹ bị người ta giết hại, chết ở trước mặt y, thậm chí y vẫn còn nhớ rõ khuôn mặt những người đó, dữ tợn kinh khủng, cho dù bây giờ đã báo thù, nhưng mỗi khi nghĩ đến những người đó, y vẫn sẽ run rẩy.

Y có thể có ngày hôm nay, tất cả đều là nhờ người kia.

Y không biết người kia là ai, tên gọi là gì, nhưng mà người đó đã cứu y, nhận y ra từ cô nhi viện, tử tử bồi dưỡng y, đem y bồi dưỡng thành một người vô tình vô nghĩa.

Y rất thích giải quyết bất cứ phiền phức gì vì người nọ.

Có điều, cho tới nay, nhiều nhất chính là thu thập kỳ trân dị phẩm cho hần, nhất là những vật phẩm đặc biệt chưa từng có mặt trên thị trường, vô cùng cổ xưa.

Y bốn ba khắp nơi trên thế giới, không ít lần cướp đoạt một vài đầu hổ cốt, hóa thạch cổ, loài sinh vật mới, các vật phẩm kỳ lạ hiếm hoi trân quý đã bị tuyệt diệt, sống chết, tĩnh động, cái gì cũng có! Cho tới nay, nhiệm vụ của y hoàn thành vô cùng hoàn mỹ, chưa từng thất bại, một lần thất bại duy nhất chính là lần ở Tưởng gia.

Đàm Thu Minh tâm cao khí ngạo làm sao lại cho phép mình thất bại, lần kia đã tạo đả kích rất lớn cho y, nếu không phải y kịp thời thu tay lại, thì hiện giờ cũng không thể đứng ở chỗ này.

Nhưng mà người của Tưởng gia khiến y khó chịu như vậy, y cũng tồn tại oán hận đối với nhà họ Tưởng.

Bí mật của Tưởng gia, Đàm Thu Minh chưa từng nghe người kia nhắc tới.

Nhưng mà, từ giọng nói của người kia y lại có thể cảm nhận được, người nọ vô cùng hận Tưởng gia, thậm chí mỗi lần nhiệm vụ đều cố ý nhằm vào Tưởng gia.

Y không tìm được bí mật đó, ngược lại mang Tưởng Mộc Mộc đi, ý nghĩ ban đầu là muốn trực tiếp đem Tưởng Mộc Mộc giao cho Tô Lập Nguyên để xả giận, thế nhưng y lại ma xui quỷ khiến để Tưởng Mộc Mộc lại bên người.

Để hoàn thành nhiệm vụ, chuyện gì y cũng làm ra được, đây cũng là nguyên nhân mà người kia coi trọng y.

Y rất kiêu ngạo, bởi vậy bộ dạng hai mắt Tưởng Mộc Mộc sáng lên, vẻ mặt sùng bái lấy lòng y, hay cảm giác ưu việt khi y không phí chút sức lực nào đã mang được người ra khỏi Tưởng gia, khiến y giữ hần ở bên cạnh, hơn nữa vẻ mặt ái mộ của Tưởng Mộc Mộc cũng làm cho y tự hào.

Người này, hẳn sẽ nấu cơm, hơn nữa còn nấu rất ngon, còn có bộ dáng mặc quân bầy bố của hắn, Đàm Thu Minh rất vui vẻ hưởng thụ phần hư vinh này, chỉ cần lời ngon tiếng ngọt mấy câu, Tưởng Mộc Mộc sẽ tin tưởng hoàn toàn, không cần phí chút tâm tư nào.

Cho nên, mặc kệ là nhiệm vụ gì hay đi đâu thì Đàm Thu Minh đều mang hắn theo.

Mười năm bên ba, y đều không nghĩ tới việc đem Tưởng Mộc Mộc giao cho Tô Lập Nguyên, cho đến ngày đó, bọn họ bị người nhà họ Tưởng phát hiện.

Những con đường bọn họ đi đều rất bí ẩn, người nhà họ Tưởng căn bản không thể phát hiện bọn họ, mười năm qua, chưa từng phát sinh chuyện như vậy.

Lần này, khiến bọn họ vô cùng ngoài ý muốn!

Người thừa kế Tưởng gia Tưởng Mộc Cận giống như nổi điên tìm kiếm y khắp nơi, đuổi giết y, khiến y ăn không ít đau khổ, sau đó mới phát hiện nguyên nhân là do Tưởng Mộc Mộc vẫn luôn bị giữ bên cạnh y.

Tưởng Mộc Mộc là đại thiếu gia Tưởng gia, không tính là người thừa kế, theo lý thuyết thì người nhà họ Tưởng sẽ không để ý tới mới đúng, thế nhưng Tưởng Mộc Cận lại vì tìm kiếm Tưởng Mộc Mộc mà trở nên điên cuồng, khiến y phải đi không ít đường vòng.

Nếu không mang theo Tưởng Mộc Mộc, y cũng sẽ không bị Tưởng Mộc Cận điên cuồng đuổi giết, rơi vào tình cảnh như vậy.

Vốn dĩ y luôn làm theo mệnh lệnh của người kia mà bên ba ở bên ngoài, thậm chí đi đường bí mật vì không để người ta phát hiện, nhưng lại không ngờ rằng, bọn họ sẽ có lúc để lại sơ hở.

Cho tới nay, bọn họ luôn ẩn nấp ở chỗ tối muốn làm gì thì làm, bây giờ bị phát hiện, Đàm Thu Minh cũng bắt đầu kế hoạch mới.

Mà hết thảy những điều này đều là do Tưởng Mộc Mộc làm hại.

Y cảm thấy mình vẫn luôn giữ một cái tai họa ở bên cạnh, mới làm hại bọn họ phải chạy trốn chết. Mặc dù y biết mình có thể thoát khỏi vây giết của Tưởng Mộc Cận, thế nhưng Tưởng Mộc Cận ngày càng điên cuồng, y lại càng chán ghét Tưởng Mộc Mộc, Tưởng Mộc Mộc giúp y rước lấy một cái phiền toái thật là không nhỏ đâu.

Vì vậy càng ngày y càng oán hận Tưởng Mộc Mộc, thậm chí đem tất cả sỉ nhục mà Tưởng gia cho y lúc trước đổ lên đầu Tưởng Mộc Mộc.

Y giết hắn, sau đó lại bắt đầu chạy trốn.

Cơ mà, y không hiểu, y đã quyết tâm muốn giết Tưởng Mộc Mộc, nhưng ở thời điểm động thủ lại do dự, trên mặt y vẫn như cũ là vẻ lạnh như băng.

Khi cặp mắt Tưởng Mộc Mộc mê mang nhìn y, hỏi y “tại sao?”, y lại dao động.

Mặc dù không biểu hiện ở trên mặt, nhưng trong lòng y có tiếng nói bảo y không nên thương tổn Mộc Mộc, còn hành động thì lại nói cho y biết là không được! Y không thể mềm lòng, người kia đã dạy y, mềm lòng với kẻ địch, thì người chết sẽ là mình. —— Tưởng Mộc Mộc là kẻ địch sao?

Ngoại trừ chính mình, thì bất luận kẻ nào cũng không thể tin tưởng! Hình như người nọ còn nói như vậy.

Đàm Thu Minh ổn định cảm xúc, nói: “Mộc Mộc, người, nhất định phải chết!” Y buông xuống những lời này, khôi phục tính táo tợn thường ngày, vẫn như lúc trước, hạ xuống sát chiêu.

Vậy mà, một giây khi y xuống tay kia, y hối hận! Tâm trí y đang phản kháng hành động của y, nhưng y lại động thủ trước, một giây khi thân thể Tưởng Mộc Mộc đầy máu ngã xuống, y cảm thấy đầu mình trống rỗng, tim của y đang rỉ máu, rất đau, rất đau!

Y không hiểu tại sao lại như vậy, thế nhưng y thật sự hối hận, muốn thu tay lại đã không còn kịp nữa, vụn bằng lao về phía Tưởng Mộc Mộc, trước mắt y chợt tối sầm, chỉ còn nhìn thấy một thi thể tràn đầy vết máu.

Y vẫn không rõ tâm ý của mình, nhưng trong khóe mắt lại là lần đầu tiên chảy ra nước mắt.

Đã bao lâu y không rơi nước mắt rồi, sau khi cha mẹ mất, tim của y đã chết! Thậm chí nước mắt cũng không chảy một giọt, người khác còn nói y nhẫn tâm, y không có cảm giác, mà chính vì cái này, người kia mới coi trọng y, bồi dưỡng cho y.

Nhưng mà bây giờ, tại sao, tại sao lại kìm lòng không được mà rơi lệ? Y không muốn như vậy

“Mộc Mộc, Mộc Mộc! Không anh không muốn giết em, không muốn” đây là tiếng nói mà giờ phút này y có thể phát ra, tràn đầy bi thương.

Đàm Thu Minh giãy dụa, lắc lư trái phải chạy đến bên cạnh thi thể Tưởng Mộc Mộc, thân thể Tưởng Mộc Mộc chậm rãi lạnh dần, máu vẫn còn đang không ngừng chảy ra, xung quanh còn có chút vụn tinh thể lửa, thể nhưng người thì rốt cuộc vẫn không thể tỉnh lại.

Lần đầu tiên, lần đầu tiên y cảm thấy hối hận như thế, tuyệt vọng như thế, cứ như toàn thể giới đều bao phủ một tầng màu sắc âm u, y hiểu rõ, đây là y tự làm tự chịu.

Đúng vậy, y vẫn luôn cho rằng tim mình đã chết lạnh, không bao giờ chứa thêm được bất cứ thứ gì nữa, cho tới lúc nhẫn tâm giết người cũng không có cảm giác gì, nhưng ở giờ khắc y tự tay giết chết Tưởng Mộc Mộc, y lại hiểu được!

Tim của y không phải đã chết, chỉ là y đã phong bế lại, trong lúc không hề hay biết Tưởng Mộc Mộc đã tìm được một khe hở chui vào, chẳng qua là y chưa kịp mở cửa ra, thì đã làm ra chuyện sai lầm như vậy, đây là chuyện duy nhất mà y cho rằng mình làm sai.

Y có thể làm trái lương tâm tỏ tình với Tưởng Mộc Mộc, cũng có thể mang theo mỉm cười lừa gạt hắn, cũng có thể dùng sắc đẹp của mình câu dẫn hắn, làm cho Tưởng Mộc Mộc mê muội y, nhưng bây giờ rốt cuộc là ai mê muội với ai?

Rốt cuộc y cũng hiểu rõ tại sao mình không chịu giao Tưởng Mộc Mộc cho Tô Lập Nguyên, tại sao lúc ra ngoài làm nhiệm vụ luôn mang theo hắn bên cạnh, lại không hy vọng hắn theo bọn họ tiến vào nơi nguy hiểm, cho nên để hắn ở nhà.

Y thích ăn đồ ăn Tưởng Mộc Mộc làm cho y, y thích nhìn dáng vẻ Tưởng Mộc Mộc mê đắm y, ánh mắt ái mộ của Tưởng Mộc Mộc sẽ khiến y cảm thấy vui vẻ, y thích tìm kiếm an ủi ở trên người Tưởng Mộc Mộc, càng ngày càng tham lam, lúc phiền não có Tưởng Mộc Mộc cùng với y, mặc kệ xảy ra chuyện gì, Tưởng Mộc Mộc đều tín nhiệm y

“Không, không phải như thế Tại sao, Mộc Mộc Tại sao? Thật xin lỗi, thật xin lỗi em tỉnh lại đi, anh anh không phải muốn giết em Mộc Mộc” Y ôm thi thể Tưởng Mộc Mộc, khàn giọng khóc rống, tại sao mọi chuyện lại biến thành bộ dạng này?

Tại sao vào lúc này lại phát hiện ra mình thích phở vật này chứ?

Y không muốn để Tưởng Mộc Mộc phơi thây nơi hoang dã, vẫn luôn ôm thân thể đã lạnh dần của hắn, không biết qua bao lâu.

Phùng Thành tới, nhìn thấy cảnh này.

Hai mắt Đàm Thu Minh sưng đỏ kích thích tim của gã, đây vẫn là lần đầu tiên gã thấy Đàm Thu Minh biến thành cái bộ dạng này, Đàm Thu Minh cao ngạo, mạnh mẽ, thông minh, quyết đoán, nhẫn tâm lại còn có cảm xúc như vậy, còn có thể khóc, thể nhưng sự tình không cho phép gã suy nghĩ nhiều hơn: “Minh Minh, đi mau! Tưởng Mộc Cận mang một đám người đang đi về hướng này, nếu không đi”

Đáng tiếc, Đàm Thu Minh đã không nghe được bất cứ âm thanh gì, giống như đang chờ đợi cái chết.

Phùng Thành bắt đắc dĩ, một quyền đánh về phía đầu Đàm Thu Minh, hôn mê, mang theo y rời đi.

Gã quay đầu lại nhìn thi thể Tưởng Mộc Mộc, nhìn Đàm Thu Minh ở trong ngực mình, thở dài: “Tội gì phải như thế?”

“Minh Minh, sao cậu lại ngẩn người rồi!” Phùng Thành từ căn phòng cách vách đi vào, lại thấy Đàm Thu Minh ngồi ở mép giường ngẩn người nhìn vị trí trống rỗng đó, một tháng qua, chuyện Đàm Thu Minh thường làm nhất chính là ngẩn người.

Cặp mắt Đàm Thu Minh đỏ lên, giống như vừa mới khóc. Y đứng dậy, hai mắt không có thần, hữu khí vô lực nói: “Làm sao vậy?”

Phùng Thành khôi phục lại bình tĩnh, nói: “Mấy anh em hỏi cậu, chúng ta nên đi đến trạm tiếp theo đi? Hình như người Tướng gia không muốn bỏ qua cho chúng ta, chúng ta cũng đã chạy ra nước ngoài rồi, bọn họ còn đuổi theo không buông!”

Đàm Thu Minh nhàn nhạt đáp lại, không trả lời.

Phùng Thành vội la lên: “Minh Minh, cậu không thể tiếp tục như vậy nữa! Tướng Mộc Mộc đã chết rồi, cho dù cậu có hoài niệm nữa cũng vô ích! Bây giờ chúng ta đang chạy trốn, quân đội Tướng gia, cũng không phải là chuyện đùa. Cậu nhìn cậu bây giờ đi, chỗ nào còn là cậu phong quang cường đại của ngày xưa hả?”

“Ừ!” Đàm Thu Minh gật đầu một cái, mất đi một Tướng Mộc Mộc, tựa như để cho y phát hiện ra Phùng Thành.

Nhưng mà, tim của y đã bị lấp đầy rồi, không chứa nổi gã.

Tướng Mộc Mộc đã chết, là đích thân y giết chết, mỗi ngày hắn đều ở trong mộng hỏi y “tại sao?”

Y chỉ có thể gặp gỡ Tướng Mộc Mộc ở trong mộng, nhưng tại sao lại thấy mất mát như vậy? Có lẽ đây là một loại trừng phạt? Muốn quên cũng không thể quên được!

Nhưng mà, y biết, y không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu không, có thể ngay cả Phùng Thành cũng sẽ mất đi.

Nếu nói vô tình, thật ra y cũng không phải thật sự vô tình, chỉ là y khóa tình cảm của mình lại thôi, bây giờ bởi vì Tướng Mộc Mộc, mà mở ra một lần nữa.

Làm nhiều chuyện như vậy, y chưa bao giờ cảm thấy đúng hay không đúng gì cả, giết nhiều người như vậy, y đều có thể cười trừ, vậy mà Tướng Mộc Mộc chết đi không những không làm y cảm thấy thoải mái, ngược lại vô cùng mệt mỏi.

Y giết rất nhiều người, bị người ta đuổi giết cũng rất bình thường.

Tướng Mộc Cận có đuổi giết như thế nào đi chăng nữa thì sao chứ, Tướng Mộc Mộc đã chết, cậu ta còn có thể làm cái gì?

Đàm Thu Minh cười tự giễu một cái Tướng Mộc Cận như vậy, tất cả đều là do y bức ép!

Mang theo thái độ thờ ơ, Đàm Thu Minh xác định lộ tuyến chạy trốn kế tiếp là thành phố T nước H.

Cấp trên lại giao cho y một nhiệm vụ, người đã từng trốn ra từ viện nghiên cứu xuất hiện ở thành phố T, mục đích của y là bắt người này trở về.

Nghe nói trên người hắn ta có một loại lực lượng kỳ lạ, không giống với dị năng, người kia rất vui mừng đối với lực lượng của hắn ta.

Đối với người đối với động vật đều như nhau, hứng thú của người kia thật đúng là không giống bình thường, có thể nói là cực phẩm!

Tính tình của người kia rất hiền hòa, rất thích những thứ kỳ kỳ quái quái, không thể giải thích, vật chết cũng tốt, vật sống cũng được, chỉ cần hắn thích, sẽ cố gắng hết sức lấy được, cho dù đối phương là một con người.

Đàm Thu Minh mang theo đồng bạn bên cạnh cùng nhau đến nước H.

Thế nhưng trên đường đến thành phố T, bọn họ sơ suất, bị người mai phục.

Đàm Thu Minh không hiểu nổi, rõ ràng vẫn luôn đi theo lộ tuyến, y cũng không có lạc đường, nhưng mà đi tới đi lui lại đột nhiên trở lại Thiên triều.

Chờ y phản ứng kịp, đã bị dã thú bao vây.

Y chỉ có thể nghĩ đến một loại khả năng, dị năng không gian.

Chỉ có dị năng không gian mới có thể trong nháy mắt đem người truyền tống đến một nơi khác, rốt cuộc là ai lại có năng lực lớn như vậy, cho dù là dị năng không gian, cũng không thể truyền tống người ta từ nước H đến Bắc Sơn ở Thiên triều đi, nghĩ tới đây, Đàm Thu Minh chỉ cảm thấy sợ. Nhưng y tỉnh táo lại rất nhanh!

Y đoán được mình có bao nhiêu kẻ thù, nhưng không ngờ rằng lại có kẻ thù mạnh như vậy. Dị năng lại còn là thuộc tính không gian nữa!

Không lâu sau, Phùng Thành cũng theo vào.

Các anh em còn lại không biết đã đi đâu, nơi này chỉ còn lại y cùng Phùng Thành đối mặt với đám dã thú bao quanh bọn họ.

Dã thú mang theo sát ý, hung hăng đánh về phía họ.

Trong nháy mắt hai người triển khai toàn bộ mã lực, cùng với dã thú chém giết lẫn nhau.

Vụn băng văng khắp nơi, bọt nước phiêu tán, máu tươi bay đầy trời, nhưng màu đỏ kia không phải của y và Phùng Thành, mà là dã thú.

Đàm Thu Minh và Phùng Thành phối hợp đến mức không có kẽ hở, đánh ngã từng con từng con dã thú, nhưng những dã thú này giống như không dứt, làm thế nào cũng giết không xong.

Cuối cùng, hai người mệt mỏi kiệt sức, ngay lúc cảm thấy mạng sống mong manh, thì nghe được một giọng nói.

Phùng Thành lập tức bị ấn ngã xuống đất, bị một bàn tay không nhìn thấy quật ngã, cuối cùng gất gao đè trên đất, giọng nói kia mang theo hận ý cực độ nói: “Mày muốn cứu hần sao?”

Đàm Thu Minh nghe không ra là giọng nói của ai, cũng không thấy được người, nhưng mà sát ý nổi lên bốn phía, y có thể cảm giác được giọng nói này hướng về phía y.

“Minh Minh, mặc kệ tôi, chạy mau!” Phùng Thành nói, cho dù phải chết, gã cũng không muốn Đàm Thu Minh cùng chết với gã.

“Câm miệng!” Phùng Thành lại bị vỗ một chưởng, khoe miệng chảy ra máu.

Tay chân, eo gan của gã đều đang bị người hành hạ, quanh co khúc khuỷu, bị kéo ra theo những hướng quỷ dị, lại ngoài ý muốn không để cho xương cốt gã gãy lìa, nhưng đủ khiến gã đau đớn chịu không nổi.

Đàm Thu Minh đến gần Phùng Thành, đi về phía thân ảnh không nhìn thấy ở bốn phía quanh thân thể gã, thế nhưng cũng không đụng tới một chút gì, không khí vẫn là không khí.

Phùng Thành bị hành hạ kêu to “a a”, kích thích tim Đàm Thu Minh, y nhớ lại cảnh mình tự tay giết chết Tưởng Mộc Mộc, y không muốn lại xảy ra chuyện như vậy nữa. Y biết tâm ý của Phùng Thành, cho nên, không để cho mình làm ra chuyện hối hận một lần nữa.

“Mày muốn thế nào?”

Đàm Thu Minh hét về phía không khí, cho dù không biết người nọ ở nơi nào, thì y cũng không muốn nhìn Phùng Thành bị hành hạ như vậy, trong lúc bất tri bất giác, tâm tư y đã xảy ra thay đổi.

Thế nhưng có một số việc, đã sai lầm rồi thì không thể vãn hồi lại được.

Rõ ràng là như thế, vậy mà y vẫn còn muốn giãy dụa!

Có còn kịp không?

Đàm Thu Minh trầm mặc, giọng nói kia không vang lên nữa, mà là tiếp tục lấy việc hành hạ Phùng Thành làm niềm vui.

Đàm Thu Minh kinh hãi, lúc này, y mới chú ý tới, tất cả dã thú xung quanh đều đã biến mất, bọn nó sợ người này.

Người này có thực lực không giống bình thường, đủ khiến cho đám dã thú cúi đầu xưng thần với hắn, chỉ cần có thể chạy ra khỏi Bắc Sơn, thì phụ họa hắn cũng chẳng sao cả, Đàm Thu Minh nghĩ như vậy: “Chờ một chút, tao muốn cứu cậu ấy! Nhưng mà, mày muốn tao làm gì?”

Y là dị năng giả thuộc tính thủy, có thể khống chế hơi nước, thay đổi chất lượng nước cùng mức đóng băng, lúc nói chuyện cũng đồng thời phát động dị năng, khi hàng vạn vạn băng phóng ra xung quanh, Đàm Thu Minh cũng không hề nghe được tiếng kêu la của dã thú, điều này làm cho y càng thêm xác định là đám dã thú kia sợ người này, đã bỏ trốn mất dạng rồi.

Đàm Thu Minh không biết giọng nói phát ra đó là của ai, nhưng y không để ý tới phản đối của Phùng Thành, vẫn đi theo yêu cầu của giọng nói kia.

Đột nhiên trước mắt xuất hiện một cánh cửa, y hít thở sâu, bước vào trong.

Cho dù, y biết rõ rằng hai chân bước vào cánh cửa kia liền có nghĩa là không còn hy vọng trở về, y nhìn Phùng Thành, vẫn là nghĩa vô phản cố đi về phía trước.

*Nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không được phép chùn bước.

Phùng Thành thở gấp, nhưng dưới đôi tay vô hình kia lại thống khổ không phát ra được một chữ nào.

Khi Đàm Thu Minh tiến vào sau cánh cửa, bụng y đột nhiên nhận một đòn nghiêm trọng, y nằm trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn lên, thời điểm thấy một bóng dáng quân lâm thiên hạ đứng trước mặt y, thì đã hiểu rõ hết thảy, mặc dù trí nhớ rất mơ hồ, nhưng y vẫn còn nhớ, người này là Tưởng Mộc Cận.

Cuối cùng, y vẫn là thua trong tay Tưởng Mộc Cận, Đàm Thu Minh cười khổ một cái, đây chính là cái gọi là báo ứng đi!

Có một số việc, hối hận một lần, cũng không có đường sống để quay về, cho dù y có lòng muốn cải tà quy chính.

Con người một khi bị bức điên, thì sẽ làm một vài chuyện khác hẳn người thường, có đôi khi còn mạnh đến mức khiến cho người ta sợ hãi.

Tưởng Mộc Cận đánh y mắng y, hành hạ y, gây khó dễ y những thứ này đều là trong dự kiến, dưới sự “dạy dỗ” cẩn thận của Tưởng Mộc Cận thân thể y càng ngày càng suy yếu.

Gương mặt xinh đẹp ngày xưa giờ phút này đã lồm xồm, hốc mắt cũng đều ngăm đen, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, hoàn toàn mất đi hào quang lúc xưa.

Hành hạ thân thể xong rồi, thì chính là tra tấn tinh thần. Đàm Thu Minh có thể khẳng định, y chưa từng chịu qua trình độ công kích tinh thần như vậy, y chưa từng biết Tưởng gia còn có khổ hình như vậy, tra tấn thân thể, tiếp theo là tra tấn tinh thần của y.

Mặc dù cũng không khác lắm với trình độ khi y ở trong tay người kia, nhưng vẫn là khiến cho y ném lại cảm giác muốn sống không được, muốn chết không xong một lần nữa.

Thế mà sau khi tất cả đã kết thúc, y lại chưa chết được.

Dường như Tưởng Mộc Cận rất thích hành hạ y, luôn để y giữ lại một hơi kéo dài hơi tàn.

Hoặc là Tưởng Mộc Cận vẫn còn kiêng kỵ gì đó, nên chưa có chân chính hạ sát thủ, bất kể y bị công kích ở mức độ nào, thì y vẫn không chết được.

Y rất muốn cứ như vậy chết đi, có lẽ sau khi chết có thể ở dưới đó gặp mặt Tưởng Mộc Cận, nhưng mặc kệ y biểu hiện ra nguyện vọng muốn chết như thế nào, thì Tưởng Mộc Cận cũng không để y được như ý.

Cậu ta vẫn giống như thường ngày quát roi lên người y, để y một lần lại một lần ném thử những hình ảnh đáng sợ, Tưởng Mộc Cận có biện pháp khiến cho những thảm trạng của cha mẹ y trước khi chết từng cái một không ngừng quay về trong đầu y, còn có sợ hãi lần đầu tiên giết người, những hồi ức không thể chịu nổi này, dưới ám chỉ của Tưởng Mộc Cận, nặng nề đã kích y, y đã quên mất cái gì là thực tế, cái gì là ác mộng rồi.

Thế nhưng, như vậy y cũng đã rất vui mừng, bởi vì những bạn bè cùng y vào sinh ra tử không có rơi vào tay Tưởng Mộc Cận.

Y cười ha ha, tra tấn như vậy có thể khiến y quên mất nỗi thống khổ khi mất Tưởng Mộc Mộc, y gọi theo bản năng: “Mộc Mộc!”

Giọng nói rất suy yếu, đương nhiên là lại nghênh đón một cú quất, thanh âm lạnh như băng mang theo ngao lệ xuyên thấu màng nhĩ y: “Tên của ca ca, mày không có tư cách gọi!”

Đàm Thu Minh cười ha ha.

Không nhận được đánh chửi như trong ấn tượng, đột nhiên y nghe được một tiếng cười lạnh, sau đó là một giọng nói lạnh như băng khiến cho y cảm thấy bất an: “Dẫn bọn họ lên! Mấy ngày nay, mày cũng đã ném đủ hương vị sợ hãi rồi đi, có muốn ném thử một chút hương vị tuyệt vọng không? Hử.....?”

Theo lời nói rơi xuống, Đàm Thu Minh không thể tin nhìn đồng bạn mỗi một, vết thương ngổn ngang, vẻ mặt lộ ra sợ hãi hoặc tê liệt, trong đó còn bao gồm cả Phùng Thành.

Y hoảng sợ nhìn Tưởng Mộc Cận, hung hăng nói: “Mày đã làm gì với bọn họ?”

Nhìn bộ dạng bọn họ sống không ra sống, chết không ra chết còn không bằng cho bọn họ một cái kết thúc: “Tưởng Mộc Cận, mày đủ rồi, có cái gì thì mày cứ hướng về một mình tao đi!”

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên y cảm thấy tức giận như vậy. Thậm chí y không nghĩ tới mình còn có tâm tình như vậy!

Thì ra là đây chính là tình cảm của con người sao? Đã bao lâu y không chú ý tới, nếu như không gặp Tưởng Mộc Mộc, không có giết hãm, có phải cả đời y cũng không chú ý tới hay không?

Thế nhưng, y lại tình nguyện mình chưa làm gì cả, càng không có giết hại Tưởng Mộc Mộc, như vậy sẽ không phải cảm nhận đủ loại thống khổ.

Tưởng Mộc Cận muốn làm cái gì trên người y, y đều không để ý, kể từ khi y phát hiện lòng mình cũng không phải vô tình như vậy, y nhận ra mình rất để ý những đồng bạn này, mặc dù không giống tình cảm với Tưởng Mộc Mộc, nhưng mà những người này vẫn luôn cùng y vào sinh ra tử, y có thể giết chết bất kỳ kẻ nào, tính toán bất kỳ kẻ nào, chỉ riêng bọn họ là những người y tin tưởng, bây giờ lại để y nhìn thấy hình ảnh như vậy, sao y có thể không tức giận chứ?

“Không phải đã nói, để mày xem cái gì gọi là tuyệt vọng một chút sao? Đáng về tuyệt vọng của bọn họ có phải rất đẹp mắt hay không?” Cậu nhẹ nhàng đi tới, chạm vào Phùng Thành.

Đột nhiên Phùng Thành giống như bị thần kinh, né tránh, run rẩy, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Tưởng Mộc Cận.

Mà những người khác hoặc là phản ứng giống gã, hoặc là cười khúc khích, thét lên

“À, còn có một thứ thú vị Lâm Hải, dẫn tới!” Tưởng Mộc Cận mỉm cười nói, nhưng nụ cười đó lại tràn đầy lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi.

Đàm Thu Minh chỉ cảm thấy càng thêm khủng hoảng suy đoán của y rất nhanh đã được khẳng định, Lâm Hải phản bội y.

Người kia, cái người đã cứu y, cái người mà y dùng hết mọi biện pháp cũng muốn báo ân, y còn không biết tên của hắn, bây giờ đang ở trong tay Tưởng Mộc Cận, mất đi năng lực chống cự.

Tưởng Mộc Cận nói: “Nhìn người mà mày sùng bái xem, cũng chẳng là gì cả.....Yếu ớt như vậy, mày thật sự làm cho tao cảm thấy mất mặt mà.....”

Vừa nói vừa đưa tay ném người ra trước mặt Đàm Thu Minh, một đôi mắt đen lầy mắt đi ánh sáng ngày xưa, chỉ còn lại trống rỗng, không hề dao động, thì ra là, hần yếu ớt như vậy sao?

Thế mà y lại sợ người này sợ cả đời, giúp hần giúp cả đời? Đây thật sự là người kia sao?

Đàm Thu Minh chỉ cảm thấy thế giới của y sụp đổ.....

END 32

P/s: edit chương này tự dưng thấy buồn buồn

=((((((cơ mà vẫn không thích nổi thằng cha Minh đâu!!! Đăng bởi: admin

33. Chương 33: Phiên Ngoại Hai

CHƯƠNG 33. PHIÊN NGOẠI HAI

Cho đến lúc tự tay giết chết Đàm Thu Minh, Tưởng Mộc Cận vẫn không hề hả giận.

Cậu nhìn những người bị hành hạ người không ra người quỷ không ra quỷ ở xung quanh, không có một chút cảm giác áy náy nào, trực tiếp đi ra khỏi phòng.

Còn Lâm Hải thì bị để lại ở tầng hầm ngầm vĩnh viễn, dù sao thì mục đích của ông ta không phải là điều tra căn phòng huấn luyện dưới đất của nhà bọn họ sao? Vậy thì để cho ông ta ném thử cảm giác ở trong đó thật tốt đi!

Tưởng Mộc Cận xuyên qua từng cái hành lang, cuối cùng dừng lại ở một mật thất, không để cho bất kỳ ai đi vào.

Một quan tài thủy tinh nằm trong mật thất, bên trong quan tài thủy tinh trong suốt đang nằm một người — ca ca mà cậu yêu quý nhất!

Cậu đã chuẩn bị xong tất cả, ánh mắt không hề có khát vọng sống, rất nhanh thôi cậu liền có thể ở cùng ca ca của cậu rồi.

“Ca ca, anh chờ em! Em sẽ tới tìm anh rất nhanh!”

Ngay cả khoa học kỹ thuật cao siêu, có thể đem thân thể đã bị phá ra thành từng mảnh nhỏ của ca ca khôi phục nguyên dạng một lần nữa, nhưng người đã chết chính là đã chết, không thể nào sống lại.

Cậu vẫn luôn rất hối hận, hối hận khi đó không nắm chặt tay của ca ca, để hần chạy mất.

Cậu vốn không muốn làm cho ca ca ghét cậu, lại không ngờ rằng nhất thời sơ suất đã để cho ca ca rơi vào bi kịch như vậy, cậu đánh mình một bạt tai, nhìn người bên trong quan tài thủy tinh.

Gương mặt bình thản, giống như đang ngủ, nhưng có ai biết rằng đây là một thi thể không có độ ẩm chứ?

Cậu dốc hết có thể, làm cho thân thể ca ca khôi phục nguyên dạng, giữ lại dáng vẻ khi còn sống, thế nhưng không cách nào bù lại sự thật là ca ca đã không còn nữa.

Vuốt ve quan tài thủy tinh lạnh như băng, giống như có thể thông qua lớp thủy tinh kia vuốt ve da thịt bên trong, đôi môi không có huyết sắc dán lên mặt quan tài.

Thật lâu sau, cậu phục hồi tinh thần lại phóng khoáng đi ra ngoài.

Không ai biết cậu muốn làm gì, lúc đi ngang qua mọi người đều khom mình hành lễ với cậu, nhưng Tưởng Mộc Cận hoàn toàn không để ý tới.

Cậu đi từ mật thất ra bãi đậu xe, nhìn lướt qua, cuối cùng vẫn quyết định gọi xe di năng của mình ra, nghênh ngang mà đi.

Mười năm, từ khi ca ca lén rời đi đến bây giờ đã mười năm.

Năm đó một mình cậu ở công ty bận rộn đến tối mày tối mặt, cậu vô cùng vội vàng, làm sao biết được ca ca lại bị người ta dụ dỗ chạy mất.

Có thể mang người ra khỏi Tường gia, người nọ cũng có bản lĩnh nhất định, lúc ấy Tường Mộc Cận vẫn luôn điều tra tung tích của Tường Mộc Mộc, nào biết rằng, Tường Mộc Mộc giống như bốc hơi khỏi nhân gian.

Cho đến hai năm trước, cậu mới nhận được tin tức.

Tường Mộc Cận lái xe đi năng rất nhanh trở về nhà, nhấn chuông cửa.

“Ai đó?” Một giọng nói non nớt thanh thúy truyền ra từ bên trong.

“Là chú!” Tường Mộc Cận trả lời.

“Là chú Mộc Cận sao?”

Cửa nhanh chóng mở ra, từ bên trong lộ ra một cái đầu trẻ con, vẻ mặt vui mừng nhìn Tường Mộc Cận, đúng mười tuổi, có chút ngốc ngốc đáng yêu, khuôn mặt trắng noãn lộ ra một tầng ửng hồng.

Tường Mộc Cận gạt đầu một cái: “Sâm nhi, ba ba có ở bên trong không?”

“Dạ có, ông nội cùng bà nội đều ở đây!” Tường Sâm hưng phấn kêu lên.

Tường Sâm, là đứa trẻ hai năm trước đột nhiên rơi xuống nhà bọn họ, dưới tình huống Tường Mộc Cận không tìm được ca ca, chỉ còn lại hành động huấn luyện để trở nên mạnh mẽ hơn, đứa trẻ này đột nhiên phong trần mệt mỏi xuất hiện trước mặt cậu, trên người còn có chút thương tích.

Tường Mộc Cận hoàn toàn không biết mục đích đứa trẻ này xuất hiện trước mặt mình, cho đến khi nó nói: “Chú là chú Mộc Cận đúng không! Con tên là Tường Sâm, ba ba bảo con đến tìm chú!”

“Ba ba??” Thật ra Tường Mộc Cận đã đoán được, nhưng cậu vẫn muốn xác nhận lại một chút.

“Ba ba của con chính là ba ba Mộc Mộc, chú chính là chú Mộc Cận mà ba ba nói, đúng không? Xem” Tường Sâm lấy ra một tấm ảnh, ảnh có chút tối, có vết đen, cũ kỹ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng người bên trong ảnh.

Chính là ảnh chụp chung của Tường Mộc Cận và Tường Mộc Mộc mười năm trước.

Sau khi giải thích rõ ràng, biết được Tường Sâm là đứa con trai Tường Mộc Mộc nhận nuôi lúc lưu lạc ở bên ngoài, bởi vì những người bên cạnh hắn không quá thích hắn mang theo đứa bé, nên Tường Mộc Mộc mới muốn Tường Sâm về nhà mình để cho người nhà họ Tường chăm sóc.

Tường Mộc Mộc nói với Đàm Thu Minh, hắn đã bỏ rơi đứa nhỏ rồi, Tường Sâm mới có thể một mình tìm được bọn họ.

Bất kể đứa bé này có phải do Tường Mộc Mộc nhận nuôi thật hay không, cũng không quan tâm đứa bé này làm thế nào chỉ nhờ một tấm ảnh mà có thể từ một quốc gia xa xôi tìm được nhà bọn họ, ít nhất là, cuối cùng cũng có tin tức của Tường Mộc Mộc.

Tường Mộc Cận mang Tường Sâm về nhà, Tường Trạch Thành với Trần Tú Nhã rất thích Tường Sâm, xem nó như cháu trai ruột vậy.

Hai năm, đem nó từ một đứa trẻ gầy yếu tái nhợt nuôi ra gương mặt hồng hào, thân thể hoàn hảo như ngày hôm nay.

Tường Sâm rất hiểu chuyện, cũng rất thông minh, rất ngoan ngoãn, rất khiến người ta thích, Tường Mộc Cận cũng rất quan tâm chăm sóc nó, dù sao thì đây là thứ duy nhất mà mười năm qua, Tường Mộc Mộc để lại cho nhà bọn họ, dĩ nhiên sẽ quý trọng thật tốt.

Tường Mộc Cận nhìn vẻ mặt tươi cười hồn nhiên của Tường Sâm, trong lòng cũng bình tĩnh lại, Tường Sâm rất giống Tường Mộc Mộc, mặc dù không ngốc ngốc như Tường Mộc Mộc, nhưng mà trong cái đầu thông minh của nó luôn chứa những suy nghĩ ngơ ngác, có lẽ đây chính là nguyên nhân mà Tường Mộc Mộc nhận nuôi nó đi!

Đây gọi là vật hợp theo loài, thật đúng là danh ngôn mà!

Tướng Mộc Cận nói: “Sâm nhi, tiếp theo phải dựa vào con! Con sẽ chăm sóc ông nội bà nội thật tốt, đúng không?”

Về mặt Tướng Sâm ngốc manh nhìn Tướng Mộc Cận, dùng sức gật đầu một cái, sao lại cảm thấy hình như chú Mộc Cận muốn đi xa vậy nhỉ.

Tướng Mộc Cận sờ sờ đầu nó: “Nhớ kỹ chuyện hôm nay con đã đáp ứng, không thể đổi ý nha!”

Tướng Sâm mở lớn hai mắt, tuy rằng nghe không hiểu, nhưng vẫn vô cùng nghiêm túc nói: “Ngoéo tay, không cho phép đổi ý! Đổi ý là con chó nhỏ.”

“Ha....” Tướng Mộc Cận bị giọng nói mềm mềm kia chọc cười, ngồi xổm xuống, đưa ngón út ra móc lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Tướng Sâm nói: “Được, không cho phép đổi ý!”

Tướng Sâm cười ngây ngốc, nếu như Tướng Mộc Cận chưa từng rời đi, hai người bọn họ có một đứa con như vậy cũng là một chuyện rất hạnh phúc đi, nghĩ tới đây, hai mắt Tướng Mộc Cận tối sầm lại.

Tướng Sâm nhảy cảm, tự nhiên biết chú Mộc Cận nghĩ tới một vài chuyện không vui, dù không biết là chuyện gì, nhưng Tướng Sâm sẽ không quấy rầy.

Tướng Mộc Cận về đến nhà, Tướng Trạch Thành cùng Trần Tú Nhã giống như đã sớm đoán được cậu sẽ về nhà vào lúc này, cùng nhau ở phòng khách chờ cậu.

Trần Tú Nhã nhìn con trai mình về mặt bình tĩnh về đến nhà, giống như bình thường, liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn là rất lo lắng, bà cũng không muốn nhìn thấy con trai nổi điên nữa, ngay cả bà là mẹ mà còn cảm thấy sợ hãi!

Tướng Mộc Cận vừa định mở miệng nói chuyện, liền bị bà ngăn lại: “Mộc Cận à đã về rồi, mau tới đây, hôm nay mẹ mới nghiên cứu một món ăn, con tới nếm thử một chút xem!”

Tướng Mộc Cận nhìn Tướng Trạch Thành, cúi mình chào ông, liền đi về hướng phòng ăn, một ngụm ăn miếng thịt mẹ gấp cho cậu.

“Ăn ngon không?” Trần Tú Nhã mong đợi hỏi.

“Dạ!” Tướng Mộc Cận gật gật đầu.

Tay Tướng Trạch Thành nắm chặt sofa, lồm xồm thật sâu.

Một tháng trước, Tướng Mộc Cận giống như nổi điên nói với bọn họ: “Con không thể để ca ca một mình! Con tuyệt đối sẽ không để cho anh ấy cô đơn đâu!” Sau đó, mặc kệ bọn họ khuyên nhủ, phản đối như thế nào, đánh chửi ra làm sao, thì Tướng Mộc Cận vẫn chưa từng dao động.

Khi đó, ông liền đoán được Tướng Mộc Cận muốn làm gì, nay chuyện mà ông giao phó, Tướng Mộc Cận đã hoàn thành, vậy có nghĩa là nó Ông phát hiện, hiện giờ ông hoàn toàn không hiểu được người thừa kế mà mình tự tay bồi dưỡng ra! Thật châm chọc

Đúng vậy, mười năm, địa vị của Tướng gia ở Thiên triều trở nên không ai có thể so sánh, ngay cả người đứng đầu quân đội thêm muốn nhà bọn họ cũng bị cậu giết chết, loại hành động cực đoan này đã không thể dùng ngôn ngữ để hình dung được, cái chết của Tướng Mộc Cận tạo đả kích rất lớn cho cậu, cậu phải phát tiết.

Từ lúc Tướng Mộc Cận còn nhỏ Tướng Trạch Thành đã biết, một khi Tướng Mộc Cận quyết định sẽ kiên trì, thì mặc kệ là đúng hay sai, cậu cũng sẽ không thay đổi quyết định của mình. Đây là người thừa kế xuất sắc, sát phạt, quyết đoán, cũng vô tình mà ông “dạy dỗ”, thế nhưng, giờ phút này ông lại hối hận biết vậy thì sẽ không làm.

Mà cái người thừa kế này lại hoàn thành chuyện mà cả đời ông đều không hoàn thành được, bây giờ việc này cũng đã hoàn thành, còn lại tất cả đều giao cho ông, Tướng Mộc Cận muốn đi.

Tướng Mộc Cận không ngây người ở nhà quá lâu, sau khi ăn cơm trưa xong, liền đứng dậy rời đi.

Trước khi đi, cúi mình thật sâu chào cha mẹ, giống như là lưu luyến, hoặc giống như là Còn đặc biệt dặn dò Tưởng Sâm học tập thật tốt, sau khi trưởng thành phải chăm sóc cho ông bà nội, rồi đi không quay đầu lại.

Cậu trở lại hầm ngầm, quay về căn mật thất mà ca ca ở.

Cậu hoàn toàn không nghe thấy tiếng xe cảnh sát bên ngoài, một đám người vũ trang đầy đủ cũng tiến vào hầm ngầm.

Tưởng Mộc Cận giết người đứng đầu quân đội, còn giết nhiều người như vậy, chuyện này đã sớm oanh động toàn bộ Thiên triều, hiện tại cậu bị người ta gọi là quỷ súc, yêu nghiệt. Đương nhiên cảnh sát sẽ bắt cậu!

Nhưng mà, thực lực của cậu quá mạnh, những người được phái ra đều bị cậu đánh cho quay về, lần này, cảnh sát muốn ra một đòn nặng.

Nhưng mà, thời điểm cảnh sát lặng lẽ tiến vào mật thất kia, Tưởng Mộc Cận nằm trong quan tài thủy tinh, tay nắm thật chặt người bên cạnh, sắc mặt trắng bệch, cuối cùng cảnh sát cũng xác nhận, hai người đều đã mất đi hơi thở.

Thì ra là, hai năm trước, lúc Tưởng Sâm đến, Tưởng Mộc Cận căn cứ theo dấu vết Tưởng Sâm lưu lại, rất nhanh đã phát hiện ra tung tích của ca ca.

Thế nhưng, Đàm Thu Minh lẫn lộn bên ngoài nhiều năm, kinh nghiệm dày dặn, cậu vừa phát hiện thì trong nháy mắt y đã trốn đi, cậu muốn đoạt ca ca lại cũng không phải dễ dàng như vậy.

Cứ như vậy, bọn họ đấu với nhau hơn hai năm, vào một lần trong quá trình cướp đoạt ca ca, Tưởng Mộc Cận nhìn thấy thân thể Tưởng Mộc Cận bị phá thành từng mảnh nhỏ.

Đầu óc cậu trống rỗng, không thể nghĩ ra được cái gì cả, chỉ thấy khuôn mặt quen thuộc kia trở nên trắng bệch vô cùng, nằm trong vũng máu mang theo một vẻ đẹp yêu dị bi thương, nhưng mà người nọ đã không còn hơi thở.

Cậu hối hận, tức giận, căm thù giống như mất đi toàn bộ thế giới, không còn ca ca, thế giới của cậu cũng không tồn tại.

Lần đầu tiên gặp mặt sau mười năm lại là sinh ly tử biệt, cái này so với việc bị đả kích, bị vứt bỏ, bị phản bội đều khiến cho cảm xúc hung mãnh phức tạp thê lương hơn, khiến tất cả tỉnh táo cơ trí của cậu biến mất trong nháy mắt, cậu không biết phải làm sao hết.

Khi cậu nhìn thi thể của ca ca, giống như còn chưa buông tha cho việc giãy giụa, mà là làm ra một quyết định ngay cả cậu cũng chưa từng nghĩ tới: cậu muốn cùng ca ca ở bên nhau! Cho dù chết, cũng muốn chung một chỗ.

Nhưng cậu sẽ không đơn giản như vậy mà chết đâu, trước đó cậu còn phải làm rất nhiều chuyện, nhất là thay ca ca báo thù.

Nhưng mà, cho dù báo thù, cậu cũng không có cảm giác được giải hận, không hề vui vẻ chút nào.

Thời gian một tháng, đủ để khiến cậu trở nên lòng dạ độc ác, thô bạo tàn nhẫn, những người tiếp xúc với cậu đều có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo khát máu dày đặc kia, không ai dám trái lại cậu, cậu tựa như một Ma vương.

Cho dù cậu được giải quyết những người này như ý nguyện, Đàm Thu Minh tiêu dao bên ngoài một tháng, rốt cục cậu cũng giải quyết được y, đương nhiên là sau khi hành hạ y xong, liền vứt bỏ y.

Nhìn Đàm Thu Minh giãy giụa, thống khổ, tuyệt vọng, cậu vẫn như cũ không cảm nhận được sự sung sướng khi báo thù

Cậu hận Đàm Thu Minh, làm sao có thể không hận, y đoạt mất ca ca của cậu đó

Nhưng mà, khi cậu giết Đàm Thu Minh, cậu cũng không cảm thấy mình hận y bao nhiêu, dù sao thì cậu cũng muốn đi cùng ca ca, người này có như thế nào thì cũng không sao cả, cho dù đem thi thể của y cho dã thú ăn, thì cậu cũng không có một chút cảm giác nào.

Khi cậu bùng nổ khí lực toàn thân, kết thúc tính mạng của mình, nhìn ca ca ở đối diện, chậm rãi nằm bên cạnh hắn, lộ ra nụ cười giải thoát, chỉ là lẳng lặng, an tĩnh trầm giọng nói: “Lần này, em sẽ không buông tay nữa! Tuyệt đối không!”

Đây là một loại chấp niệm, chấp niệm của cậu với ca ca, mặc kệ qua bao lâu, ca ca cũng sẽ là nguồn gốc sinh mệnh của cậu.

Mà cậu mất đi nguồn gốc sinh mệnh, cũng không có lý do để sống tiếp.

Thời điểm tin tức được thả ra, người Tưởng gia tựa như lửa cháy đổ thêm dầu.

Lúc này Trần Tú Nhã liền té xỉu, Tưởng Trạch Thành khóc không thành tiếng, hai vị lão nhân người đầu bạc tiễn người đầu xanh trước mặt, tựa như già đi mười mấy tuổi trong nháy mắt.

Người ngoài cho rằng Tưởng Mộc Cận uy hiếp bọn họ, bọn họ là người bị hại, cho nên cảnh sát không có cố ý làm khó dễ, ngược lại, bọn họ khôi phục dáng vẻ thường ngày, Tưởng Trạch Thành đi làm, Trần Tú Nhã giúp một tay

Nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, Tưởng Mộc Cận lại chết đi như vậy, khi tỉnh lại ngay cả suy nghĩ tự sát Trần Tú Nhã cũng có, cuối cùng lúc hai người tuyệt vọng, rốt cục Tưởng Sâm phát ra giọng nói mềm mại: “Ông nội, bà nội!”

.....

END 33

P/s: edit chương này mà buồn hết sức, thể mới thấy tình yêu của Mộc Cận đối với Mộc Mộc sâu đậm tới mức nào =(((, nhưng tội nhất vẫn là ba Tưởng mẹ Tưởng Đăng bởi: admin

34. Chương 34: Faulk

CHƯƠNG 34. FAULK

Sự kiện dã thú kết thúc rất nhanh, cuộc thi so tài dị năng cũng không ngừng tiến hành bởi vì dã thú bùng nổ, ngược lại một tháng sau sẽ bắt đầu lần nữa, cho dù lùi thời gian khai giảng lại nửa tháng, thì cũng phải tiến hành.

Bởi vì cuộc thi dị năng học viện hoàng gia ở trong lòng học sinh, chính là thần thánh.

Lần này, học viện hoàng gia rất bận rộn, cuộc thi được tiến hành trong yên lặng, nhưng người xem không hề ít.

Tưởng Mộc Cận cùng sự kiện bạch hổ bị chú ý, không biết tại sao tin tức lại bị truyền ra, trong nháy mắt Tưởng Mộc Cận trở thành anh hùng của thành phố C, thành đề tài đứng đầu thành phố C.

Mặc kệ cái nhìn của người bên ngoài đối với cậu, Tưởng Mộc Cận vẫn như cũ sống cuộc sống của mình, không để ý đến bên ngoài trao đổi khí thế ngất trời. Kênh tin tức liên tiếp xuất hiện tán dương và đánh giá đối với cậu, trên tạp chí cũng đều là hình ảnh cậu.

Thế nhưng, Tưởng Mộc Cận chưa từng để ý tới.

Thậm chí có người mời cậu đi chụp quảng cáo, cậu cũng từ chối không hề quay đầu lại.

Loại chuyện như vậy, đối với cậu mà nói, có cũng được mà không có cũng không sao, không có nửa phần ảnh hưởng tới cậu.

Cuộc thi dị năng tiến hành khí thế hừng hực, nhưng học sinh tham gia lại thiếu một đồng lớn.

Cho dù hy vọng có thể được người ta gọi là anh hùng, nhưng không phải ai cũng có thể chiến đấu với dã thú cao cấp cấp tám giống Tưởng Mộc Cận, hơn nữa, thiếu chút nữa là mạng của Tưởng Mộc Cận cũng bay mất rồi.

Mạng nhỏ của họ quan trọng hơn, mới vừa phát sinh chuyện như vậy, cho dù bên phía Bắc Sơn khôi phục, nhưng dã thú trốn ra còn chưa bắt về, nên không có nghĩa là bọn họ sẽ không gặp phải.

Mà vài người còn lại thì cảm thấy dã thú cao cấp dị năng cấp tám cũng có thể bị một học sinh trung học giết chết, vậy có nghĩa là dã thú cũng không hề đáng sợ không phải sao? Những người này đều bắt đầu rục rịch!

Gan lớn có, nhưng nhiều hơn vẫn là trốn tránh, mấy cái đó nói thì được rồi, cũng không nhất định phải thực hiện.

Kỳ thật, có rất nhiều lúc như vậy, trốn trốn tránh tránh, liền cho rằng có thể tránh thoát.

Tưởng Mộc Mộc hiểu rất rõ tâm tình của bọn họ, bởi vì hắn cũng luôn như vậy.

Bắt đầu từ khi Đàm Thu Minh xuất hiện ở nhà họ, hắn vẫn luôn trốn tránh, giống như các học sinh của học viện, trốn trốn tránh tránh liền cho là thoát được.

Thế nhưng, hiện tại, Đàm Thu Minh vẫn còn đang khỏe như vâm sống ở nhà hắn, hắn có thể tránh được nhất thời, không tránh được một đời.

Thậm chí hắn cảm thấy mình quá tệ rồi

Lần này, hắn và Tưởng Mộc Cận đều không tham gia cuộc thi so tài dị năng, bởi vì hắn tẩu hỏa nhập ma.

Tưởng Mộc Mộc rất khủng hoảng, lúc tu luyện cũng nóng nảy bất an, bởi vì sợ mình trọng sinh một lần dẫn tới hiệu ứng cánh bướm*, hắn trở nên vô cùng nôn nóng.

Hắn nhớ ra rồi, đời trước thời gian này hoàn toàn không xuất hiện chuyện dã thú bạo động, nhưng mà đời này lại đột ngột xảy ra.

Hắn không ở cùng một chỗ với Đàm Thu Minh giống đời trước, càng tránh xa y nhiều hơn, có thể nào bởi vì như vậy, nên mới dẫn tới sự kiện dã thú bạo động lần này hay không?

Hắn không biết như vậy là tốt hay xấu, nhưng nếu như lại xuất hiện một chuyện giống như sự kiện dã thú bạo động này, thì hắn không biết mình có thể tiếp tục đối mặt hay không.

Sợ sự xuất hiện của mình làm thay đổi quỹ đạo phát triển vốn có, trong lòng Tưởng Mộc Mộc bị sự sợ hãi bao vây, thế nên lúc hắn tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma.

Thật may là Tưởng Mộc Cận phát hiện dị thường lúc hắn tu luyện, kịp thời ngăn hắn lại, hắn bị một chút nội thương, ở nhà tu dưỡng, Tưởng Mộc Cận cũng ở nhà cùng hắn. —— Quả nhiên, ca ca của cậu thật làm cho người ta lo lắng, không nhìn một cái liền tẩu hỏa nhập ma.

Có điều, Tưởng Mộc Cận cũng không thể thời thời khắc khắc nào cũng ở bên cạnh hắn, ban ngày cậu còn có chuyện của công ty phải xử lý, cho nên Tưởng Mộc Mộc chỉ có một mình ở nhà.

Trong nhà trừ hắn ra, thì còn lại đều là người làm, cha mới mời một quản gia —— Faulk.

Faulk là một người ngoại quốc, rất có năng lực, cũng rất hiểu chuyện, quan trọng nhất là, không biết hắn học được nô tính ở đâu nữa, vô cùng trung thành, làm việc đều đầu vào đấy, quy quy củ củ, tuyệt đối sẽ không làm bậy như Lâm Hải, khiến cho người ta rất yên tâm!

Bởi vì hai anh em bọn họ đều không có ý định mời quản gia riêng, nên Faulk muốn chiếu cố cả nhà họ, cũng rất cực khổ.

Lúc trước Lâm Hải cũng như vậy, nhưng mà sau lưng bọn họ đều rất rõ ràng, Lâm Hải chỉ là người truyền đạt mệnh lệnh thôi, còn chuyện cần làm thì đều ném cho bọn người hầu.

Mà Faulk thì không giống, Faulk là một người da đen, thành thật có khả năng, chuyện muốn hắn làm tuyệt đối hắn sẽ không giao cho mấy người hầu làm, hơn nữa chưa một lần oán giận.

Tưởng Mộc Mộc từ trên giường đứng lên, liền nhìn thấy quần áo Faulk chuẩn bị cho hắn được treo ở cạnh đầu giường.

Tưởng Mộc Mộc không chút nghĩ ngợi, cầm lên thay.

Ra cửa, Faulk rất lưu loát tiến lên đỡ hấn trước tiên, tuy rằng Tưởng Mộc Mộc đã không còn gì trở ngại, nhưng bởi vì trong lòng khó chịu ảnh hưởng tẩu hỏa nhập ma, hiện tại nội lực của hắn ít hơn phân nửa so với lúc trước.

Vốn dĩ là đã rất ít, bây giờ lại càng không có cảm giác, Tưởng Mộc Mộc vô cùng tức giận.

Điều này cũng nói lên một chuyện, luyện công không thể quá nóng tính.

Nhìn phòng khách trống rỗng, lại nhìn Faulk, Tưởng Mộc Mộc hỏi: “Mộc Cận đâu?”

“Thưa đại thiếu gia, nhị thiếu gia ở công ty!” Faulk nói.

Faulk mới hai mươi bảy tuổi, vẫn là một thanh niên tài giỏi đẹp trai, cơ mà từ nhỏ đã nhận được hun đúc nô lệ, trong ý thức chỉ biết nghe theo chủ nhân, nghe cha nói, ở đất nước của Faulk, vẫn còn là chế độ nô lệ.

Faulk bị bán từ nước của hắn sang đây, vì người bán hắn bị người ta đuổi giết, nên hắn với người bán tách ra.

Không biết trải qua dây dưa khúc mắc như thế nào, mà Faulk lại qua tay đến chỗ cha.

Faulk có một đôi môi mỏng, bộ dạng nhìn rất được, ngoại trừ làn da hơi đen chút, thì vẫn rất đẹp mắt! Tưởng Mộc Mộc rất ít gặp người da đen, cho nên cũng không quen lắm! Cơ mà Faulk có ngũ quan khỏe mạnh, mặc vào áo bành tô đen, phụ trợ cho eo lưng hẹp hòi có lực của hắn, có thể tưởng tượng ra thân thể bị giấu dưới quần áo của hắn có sức bật như thế nào, phối với cái danh hiệu nô lệ này của hắn, ngược lại Tưởng Mộc Mộc cảm thấy hắn có một loại vẻ đẹp cấm dục.

Tưởng gia sẽ không thật sự đối xử với hắn như một nô lệ, thế nhưng ý thức nô lệ của Faulk đã sớm thâm căn cố đế, cha cũng là nhìn trúng cái điểm nô lệ sẽ không phản bội chủ nhân này của hắn, nên mới để hắn lại bên cạnh mình.

Tưởng Mộc Mộc ngồi trong phòng khách, nhàm chán nói: “Faulk, tôi đói bụng, làm chút cà ri đặc sản của anh đi!”

“Vâng, đại thiếu gia!” Faulk gật đầu một cái liền vào phòng bếp.

Faulk làm cà ri ăn rất ngon, mặc dù hơi cay chút, nhưng mà rất chính tông, hương vị rất tốt, Tưởng Mộc Mộc chỉ ăn một lần đã bị si mê rồi, sau đó hắn phải xin Faulk làm cà ri cho hắn ăn rất nhiều lần!

Nghe nói đó là tay nghề mà tổ tiên hắn lưu truyền cho tới nay, là tay nghề rất cổ rất cổ xưa, cổ xưa đến mức làm cho người ta không thể nào tìm tòi nghiên cứu được.

Tưởng Mộc Mộc học một chút, cũng không thể học được tay nghề của Faulk, cái loại hương vị trong thuần hậu mang theo chút cay đó, sau khi ăn xong hắn chỉ có thể thốt lên một chữ: “Thích!”

Đáng tiếc chính là, Tưởng Mộc Mộc làm thế nào cũng không học được, không biết là do dùng sai phương pháp, hay là do tay nghề không đủ.

Nhưng mà, dưới sự đích thân chỉ dạy của Faulk hắn vẫn không học được cái loại hương vị cổ kính kia, luôn cảm thấy thiếu thứ gì đó.

Nguyên liệu không nhiều không ít, độ lửa cũng đủ, phương pháp trình tự cũng không sai, thời gian cũng không chế rất tốt, chỉ là không làm ra được hương vị lý tưởng.

Cuối cùng, thấy Tưởng Mộc Mộc còn chưa chết tâm, Faulk liền đưa ra đề nghị duy nhất từ trước đến nay: “Làm cà ri có thể nhìn ra tâm của bản thân, chủ thượng nói hương vị cà ri mỗi người làm ra không giống nhau, đó là bởi vì mỗi người đều không giống nhau! Đại thiếu gia không cần thương tâm.”

Đây coi như là an ủi, coi như là an ủi đi! Tưởng Mộc Mộc nghĩ như vậy, dù không hiểu chủ thượng mà hắn nói là ai, có điều Faulk nói như vậy, hắn vẫn rất vui: “Ha ha, phải không?”

Không biết Faulk có dị năng hay không, hắn không hiểu tại sao Faulk lại trở thành một nô lệ, ở cái thế giới kẻ mạnh là vua này, Faulk không nên ở địa vị như vậy chứ? Thoạt nhìn Faulk không giống như một người yếu đuối. “Faulk, anh có dị năng không?”

Faulk gật đầu.

“Cấp mấy?”

Faulk nói: “Cấp chín!”

“Cấp chín? Vậy sao anh phải làm nô lệ? Không phải anh rất mạnh sao?” Tưởng Mộc Mộc khó hiểu nói, quả nhiên giống như hần đoán.

“Đại thiếu gia nói tôi nghe không hiểu, tôi vốn chính là nô lệ, từ khi sinh ra đã vậy! Thân là nô lệ Tưởng gia, tôi sẽ bảo vệ mọi người thật tốt.” Faulk cung kính nói.

Tưởng Mộc Mộc cũng không biết nên nói cái gì cho phải, có một người trung thành như thế ở bên cạnh, hần có thể không cảm thấy an tâm sao?

Nghĩ lại thì trước đây chưa từng có ai nói với nhà họ lời nói như vậy, cho dù là Lâm Hải mà cha rất tin tưởng, nhưng cuối cùng không phải Lâm Hải cũng phản bội bọn họ đó sao?

Từ khi sinh ra thì ý thức nô lệ của Faulk đã nhập vào đầu, hần không thể nào làm cho Faulk lập tức biết được ý nghĩa của một cuộc sống bình đẳng.

Lúc này, Faulk đã bưng cà ri đi ra từ phòng bếp, mặc dù hần có nội thương không thể ăn những thứ này, nhưng Tưởng Mộc Mộc chính là muốn ăn, Faulk biết điều này, nên chỉ cho hần ăn một chút, mặt khác còn phối với trái cây thành một bữa ăn dinh dưỡng.

Tưởng Mộc Mộc cũng không để ý.

Faulk nhìn Tưởng Mộc Mộc ăn xong mới an tâm dọn dẹp đồ ăn.

Nếu như đổi lại trước kia, lúc hần ăn cơm, Lâm Hải đứng một bên nhìn hần ăn, nhất định hần sẽ cảm thấy rất không quen.

Nhưng lần này thì khác, ánh mắt của Faulk rất trong suốt sáng sủa, không có bất kỳ tạp chất nào, đơn thuần chờ đợi chủ nhân dùng cơm xong.

Không biết tại sao, đột nhiên Tưởng Mộc Mộc có một loại xúc động muốn trèo cột hần, cảm thấy đáng vẻ xuất hiện bối rối của hần chơi rất vui: “Faulk, anh có bạn gái chưa?”

Tay Faulk đang dọn dẹp đồ ăn nhất thời cứng đờ, bạn gái gì? Đây là chuyện mà người thân là nô lệ như hần nên nghĩ tới sao?

Thân là nô lệ, hần không có quyền lợi suy nghĩ những thứ này, đừng nói không dám nghĩ tới bạn gái, cho dù là bạn bè cũng không được.

Hần là nô lệ, vậy thì sẽ phải vì chủ nhân làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần chủ nhân không vứt bỏ hần, thì hần phải cùng sống cùng chết với chủ nhân.

Tuy rằng hần không dám nghĩ tới, nhưng nghe thấy chủ nhân lên tiếng hần lại không thể không trả lời, cơ mà loại vấn đề này phải trả lời thế nào chứ, mặt hần đỏ tới tận mang tai, bởi vì người da đen mặt đen, nên Tưởng Mộc Mộc không nhìn ra vẻ mặt hần xấu hổ, nhưng có thể tìm được một tia khẩn trương từ ánh mắt hốt hoảng của hần.

“Đại thiếu gia, tôi tôi không thể” Faulk trái nhãn phải nhó, lắc lắc đầu.

“Không có à, vậy có người trong lòng chưa? Nếu không có, thì tôi tìm giúp anh một chút, anh thích trắng hay đen, ốm hay mập, nam hay nữ?” Tưởng Mộc Mộc tiếp tục hỏi.

Faulk càng nhẩn nhó hơn, mặt càng đỏ hơn, cho dù mặt đen, thì Tưởng Mộc Mộc cũng có thể tìm ra dấu vết đỏ lên trên mặt hần, chơi thật vui.

Kết quả, Faulk không dám không lên tiếng, lại nói: “Tôi rất thích đại thiếu gia, còn có nhị thiếu gia, lão gia, phu nhân Đại thiếu gia đừng vứt bỏ tôi!”

Khó có được chủ nhân tốt, hần không muốn mất đi như vậy, ý thức nô lệ khiến hần cho rằng Tưởng Mộc Mộc cho hần nói bạn gái là bởi vì chán ghét hần, chuẩn bị vứt bỏ hần, vì vậy hần rất khẩn trương: “Đại

thiếu gia, tôi sẽ làm tốt hơn, tôi rất nghe lời, đại thiếu gia muốn tôi làm cái gì tôi sẽ làm cái đó, cái gì tôi cũng làm, đại thiếu gia, đừng vứt bỏ tôi mà.....” Phải biết là cơ hội chỉ đến một lần, không có chủ nhân thì nô lệ sẽ chẳng là gì nữa.

Tướng Mộc Mộc ngây ngẩn cả người, hình như hắn không cẩn thận nói quá mức, nên Faulk hiểu sai, cơ mà hắn cũng không có nói quá nhiều mà.....nhỉ!

END 34

*Hiệu ứng cánh bướm: năm 1961, khi nhà toán học và khí tượng học Edward Lorenz nhập dữ liệu vào máy tính, ông đã nhập con số 0,506 thay vì 0,506127, và ông hoàn toàn bất ngờ khi máy tính đưa ra một dự đoán hoàn toàn khác xa so với dữ liệu gốc, dù giá trị làm tròn hoàn toàn không đáng kể. Năm 1969, ông công bố phát hiện này của mình với câu nói nổi tiếng: “Chỉ cần một con bướm đập cánh ở Brazil có thể gây ra một cơn lốc xoáy ở Texas.” Có thể hiểu đơn giản là một hành động vô cùng nhỏ cũng có thể gây ra một thay đổi không thể tưởng tượng nổi.

Ps: ôi cái tình hình là bạn Faulk cứng chết đi được () Tự dưng ta thấy cặp Mộc Mộc x Faulk cũng được lắm đó chứ, ôn nhu công x đơn thuần thụ kaka o(o) Đăng bởi: admin

35. Chương 35

CHƯƠNG 35.

Tướng Mộc Mộc ở nhà nghỉ ngơi một tuần lễ, thân thể cũng khôi phục được bảy tám phần, chỉ là một nửa nội lực đã mất đi phải tu luyện lại lần nữa.

Đang do dự có nên đến trường học hay không, mặc quần áo tử tế chuẩn bị ra cửa, đến phòng khách, phát hiện trong phòng khách trống rỗng không có một bóng người, mấy người làm không biết đi đâu rồi? Ngay cả Faulk chăm chỉ làm việc cũng không ở đây.

Tướng Mộc Mộc nhíu mày, rất nhanh hắn phát hiện một cái điện thoại di động ở trên bàn phòng khách.

Vỏ ngoài màu nâu quen thuộc, phía trên còn dán một trái tim màu hồng thân mật, đó là do người khác dán vào điện thoại của y.

Cho dù chết Tướng Mộc Mộc cũng nhớ cái điện thoại di động này, Đàm Thu Minh! Cái hình trái tim đó là do Phùng Thành dán lên vì muốn biểu đạt tâm ý của mình, nếu như nghiêm túc quan sát, trên hình trái tim đó có viết ba chữ IOU thật nhỏ.

Nhưng mà, Đàm Thu Minh chưa từng quan tâm tới những chi tiết nhỏ nhặt này, cho nên trong mười năm đó, Đàm Thu Minh không hề phát hiện tâm tư nhỏ bé của Phùng Thành.

Hơn nữa, Đàm Thu Minh vô cùng quý trọng cái điện thoại di động này, mười năm qua chưa một lần thay đổi.

Trong phòng trống rỗng, Tướng Mộc Mộc luôn cảm thấy không đúng lắm, nhất là điện thoại của Đàm Thu Minh —— Y đã tới đây? Không phải y nên đứng ở cương vị công tác sao, chạy tới nơi này làm cái gì?

Tướng Mộc Mộc gần như vô thức đi tới, cầm lên cái điện thoại mình đã nhìn mười năm, sờ mười năm, điện thoại di động cầm ở trên tay vẫn là cảm giác giống như lúc trước, mang theo xúc cảm thô ráp, rất giống đôi tay thô ráp của Đàm Thu Minh quanh năm bốn ba bên ngoài.

Một lần nữa cầm cái điện thoại di động này, tâm tư hắn lại bay về nơi xa.

Lúc trước, để có thể lấy được mật mã mở khóa cái điện thoại này, hắn đã phí mất một phen công phu thật lớn, mỗi ngày làm cơm ăn nước uống cho y đã là chuyện thường như cơm bữa, hắn thường dùng phương thức khác để lấy lòng y.

Bán manh cầu cứng chịu là thường dùng, còn phải cho y một vài chỗ tốt, xoa xoa sờ sờ lưng tung, y mới tình nguyện nói mật khẩu điện thoại cho Tướng Mộc Mộc.

Khi đó hẳn vì cái này mà vui sướng muốn chết, dù sao thì không ai có thể lấy được mật mã điện thoại của Đàm Thu Minh cả, hẳn lấy được, cái loại cảm giác có được thứ đặc biệt duy nhất của người yêu đó, thật sự vô cùng tuyệt vời, khiến cho hẳn cảm thấy mình là đặc biệt.

Bây giờ, cảm giác lại hoàn toàn khác biệt.

Đến tột cùng thì hẳn đối với Đàm Thu Minh là yêu, hay là hận, ngay cả chính hẳn cũng không biết rõ ràng.

Nhưng mà, hẳn có thể xác định, đời này mình không hề muốn có bất kỳ tiếp xúc gì với y nữa, hiện giờ cầm lấy điện thoại di động của y, không biết có nên nhấn xuống hay không.

Đột nhiên điện thoại chấn động, điện thoại của Đàm Thu Minh rất ít khi sử dụng tiếng chuông, thứ nhất là y ngại ồn, thứ hai là như vậy mới thích hợp với thân phận của y, sẽ không bị ai nghe thấy, chỉ cần mình y cảm nhận được là được rồi.

Tưởng Mộc Mộc gần như theo thói quen mở khóa, mật khẩu vẫn là cái năm đó, sau khi mở khóa, hẳn lại không biết có nên nghe hay không, số điện thoại người tới hiển thị: Phùng Thành!

Tưởng Mộc Cận từng nói với hẳn, Phùng Thành đã bị bắt vào tù, trong tù không thể sử dụng điện thoại di động cá nhân, chỉ có điện thoại công cộng, hơn nữa còn bị người ta nghe thấy.

Hiện tại Phùng Thành gọi điện thoại tới, chỉ có thể nói lên gã đã ra tù.

Mặc dù đã sớm nghĩ tới, nhưng Tưởng Mộc Mộc cũng không ngờ là lại nhanh như vậy, dựa vào thực lực của Tưởng gia, ít nhất cũng có thể cho gã ở trong tù đợi khoảng ba bốn năm, thế nhưng hiện tại gã lại đi ra.

Tưởng Mộc Mộc chỉ có thể nghĩ tới Đàm Thu Minh giở trò quỷ, chuyện bắt cóc mới qua được bao nhiêu ngày đâu, còn chưa tới một tháng nữa, y lại cứu được người ra từ trong tù, rõ ràng đã ở bên y mười năm, Tưởng Mộc Mộc vẫn là xem thường y.

So với hiểu biết của hẳn thì Đàm Thu Minh càng lợi hại hơn, càng thông minh hơn.

Giờ phút này hẳn chỉ có thể nghĩ như vậy.

Tưởng Mộc Mộc hít thở sâu một cái, nhấn xuống nút trả lời, cũng không nói lời nào.

Hắn còn đang suy nghĩ, có lẽ là người khác dùng điện thoại của Phùng Thành, người gọi tới cũng không phải Phùng Thành, nhưng mà hẳn lại thất vọng một lần nữa.

Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói quen thuộc, mang theo âm điệu ngây ngô xấu hổ thuộc về người trẻ tuổi, cho dù không nhìn thấy mặt của gã, Tưởng Mộc Mộc cũng có thể đoán được gương mặt đối phương đang thẹn thùng, bộ dạng khấn trương không thôi.

“Cái đó, Minh Minh lần này, thật cảm ơn cậu, không ngờ cậu lại vì tôi cậu không cần trả lời tôi, tôi chỉ nói thôi, cậu xem như không nghe thấy là được rồi! Bây giờ cho tôi một chút xíu thời gian, sau này tôi sẽ không làm phiền cậu như vậy nữa, cậu hãy quên cú điện thoại này, cảm ơn cậu! Vẫn là câu nói kia, tôi thích cậu, Minh Minh! Cậu đối xử với tôi như vậy, tôi cũng không biết bây giờ nên làm cái gì mới phải”

“Mặt khác, cậu phải cẩn thận! Về chuyện dã thú, tôi sẽ giải quyết, cho nên cậu không cần lo lắng, bọn họ không tra được tới chỗ cậu đâu!”

.....

Cho đến một giây khi đối phương ngắt trò chuyện kia, Tưởng Mộc Mộc vẫn chưa phản ứng kịp.

Tuy rằng đã đoán được có liên quan đến việc đời này mình không đi theo quỹ đạo vốn có, nhưng mà không nghĩ tới chuyện dã thú lại thật sự là do Đàm Thu Minh giở trò quỷ.

Hoàn toàn không để ý sống chết người khác, chỉ vì muốn cứu một tội phạm bắt cóc mà làm đến mức độ này, Đàm Thu Minh thật sự không nghĩ tới an nguy của người dân sao?

Nghĩ lại cũng đúng, hẳn làm bạn với y mười năm, y cũng có thể vô tình giết hẳn, mặt người dạ thú, Tưởng Mộc Mộc vì hành động của mình đời trước mà cảm thấy lạnh người.

Nhưng mà tại sao, y có thể làm thế vì một người bạn, nhưng lại tàn nhẫn với hấn như vậy, hấn chính là người làm bạn bên gối y mười năm mà.....

Thật ra thì, Phùng Thành cũng thật ngốc, việc mà Đàm Thu Minh đã quyết định muốn làm, vậy nhất định y có suy tính của riêng mình, đã sớm nghĩ xong đường lui, cú điện thoại hôm nay của gã không phải là làm chuyện thừa sao?

Tưởng Mộc Mộc không muốn rồi rắm những việc này nữa, chỉ là nhớ tới chuyện đời trước y lòng dạ độc ác.

Đời trước, cái gì hấn cũng không biết, khi đó hấn cũng thường trợ giúp Đàm Thu Minh, vậy có phải nghĩa là ở thời điểm y làm chuyện xấu mình cũng tham gia vào một chân, vô tình trợ Trụ vi ngược hay không?

*Trợ Trụ vi ngược: giúp người ta làm những điều xấu xa, độc ác.

Nghĩ tới đây, Tưởng Mộc Mộc liền sợ hãi, nếu như không sống lại, hấn cũng không có biện pháp thấy rõ con người Đàm Thu Minh, hấn lại một lần nữa cảm thấy cao hứng vì mình trọng sinh.

Thật ra thì, cũng không có gì đáng sợ, nếu đã quyết định không tái diễn con đường đời trước, vậy cho dù quỹ đạo thay đổi thì thế nào, nếu như thật sự đi theo đời trước, chẳng phải là hấn sẽ không có gì thay đổi hay sao.

Nghĩ nghĩ, trước mắt Tưởng Mộc Mộc đột nhiên sáng sủa!

Tưởng Mộc Mộc nhìn điện thoại di động, vẫn như trước không có ghi chép cuộc gọi, không có tin nhắn, không có để lại bất cứ dấu vết gì, hấn rất tự nhiên xóa đi ghi chép cuộc gọi vừa rồi.

Trước đó, hấn còn lén ghi âm lại, gửi bản ghi âm tới hộp thư của mình.

Hấn không biết tại sao mình lại làm như vậy, chẳng qua là đột nhiên nghĩ đến rồi cứ như vậy mà làm.

Tưởng Mộc Mộc trả điện thoại di động về chỗ cũ, còn mình thì vào phòng bếp tìm đồ ăn.

Trong nhà ngay cả một bóng người cũng không có, Tưởng Mộc Mộc tự mình xuống bếp, làm một tô thức ăn thật lớn tự ăn một mình.

Hình như có chút tịch mịch, ăn cũng không có cảm giác.

Ăn xong, xoa xoa bụng, Faulk đã trở lại.

Faulk nhìn đồ ăn trên bàn, vội vàng dọn dẹp: “Đại thiếu gia, cậu thức dậy làm gì, cũng không gọi tôi! Thân thể không có gì đáng lo chứ!”

“Không phải tôi thấy anh không ở đây sao? Vừa rồi anh đi đâu vậy?” Mới bắt đầu công việc Faulk còn có chút ngốc, cha cũng sẽ không tùy thời tùy chỗ mang theo Faulk đến công ty, đều là mang mẹ theo.

Để Faulk ở nhà chăm sóc một mình hấn, nhưng hiện tại Faulk không ở đây, hấn có chút ngạc nhiên.

“Nhị thiếu gia ở công ty xảy ra chút chuyện, tôi đem văn kiện qua cho cậu ấy!” Faulk cung kính nói.

Tưởng Mộc Mộc gật đầu, nhìn điện thoại di động quen thuộc trên bàn, thuận miệng nói: “Đây là điện thoại của ai vậy?”

Faulk lắc lắc đầu, mặt nghi hoặc: “Không biết, nếu không tôi giúp đại thiếu gia tra một chút xem!?”

“Tùy tiện, không cần cho tôi, xem xem là của ai, người nào mất thì trả lại cho hấn là được rồi!” Tưởng Mộc Mộc ngồi trên sofa, đáng vẻ lười biếng.

“Vâng, đại thiếu gia!”

Faulk làm việc rất lưu loát, hai ba cái đã xong.

Tưởng Mộc Mộc cũng không hỏi người làm trong nhà đã đi đâu, di động của Đàm Thu Minh ở trong này, chỉ có thể nói rõ y không thoát khỏi liên quan với chuyện này.

Bây giờ hắn còn chưa thể sốt ruột đem Đàm Thu Minh tử hình ngay tại chỗ được, giống như đệ đệ hắn nói, nếu y đã đưa tới cửa, thì liền tiếp nhận, sau lưng y còn có người, muốn tìm được người sau lưng y thì trước hết phải chịu đựng.

“Faulk, anh biết lái xe không?” Tưởng Mộc Mộc nói.

“Đại thiếu gia nói loại xe nào, xe dị năng hay xe bình thường!”

“Cái nào cũng được!”

“Xe dị năng!”

“Đưa ta đến trường đi!”

“Vâng, đại thiếu gia!”

Tưởng Mộc Mộc cùng Faulk đến trường, trong phòng khách trống rỗng mới chậm rãi xuất hiện một bóng người.

Đàm Thu Minh nhanh chóng cầm lấy điện thoại di động của mình, sau đó từ cửa sau đi ra ngoài.

Xe dừng lại trước cổng lớn học viện hoàng gia, Tưởng Mộc Mộc xuống xe, nói với Faulk: “Faulk, anh về trước đi! Chụp hình mọi nơi trong nhà, giữ kỹ! Nhớ, không được bỏ qua bất kỳ chi tiết, bất kỳ người nào vật nào! Với lại, không có mệnh lệnh của tôi, không cho phép bất luận kẻ nào vào nhà, trừ cha mẹ cùng Mộc Cận! Biết chưa?” Tuy rằng cảm thấy sẽ không có phát hiện gì, nhưng cho dù không có, hắn cũng muốn cẩn thận quan sát, tìm ra dấu vết.

“Vâng, đại thiếu gia!” Faulk mê mang, Faulk là quản gia Tưởng Trạch Thành an bài, công việc chủ yếu nhất chính là chăm sóc Tưởng Mộc Mộc, bây giờ Tưởng Mộc Mộc đến trường, nếu hắn đi rồi thì Tưởng Mộc Mộc phải làm sao bây giờ?

Trước đó bởi vì chuyện công ty của Tưởng Mộc Cận gấp gáp, hắn đi qua đi lại cũng không vượt quá ba mươi phút, nên không có để ý, cơ mà bây giờ

“Nghe lời tôi, anh có nhiệm vụ!” Tưởng Mộc Mộc nói xong, biến mất trong tầm mắt Faulk.

Faulk không biết rõ Tưởng Mộc Mộc muốn làm gì, nhưng vẫn nghe theo lệnh của hắn nhanh chóng lái xe trở về.

Cuộc thi so tài dị năng đúng hạn cử hành, trước đó Tưởng Mộc Mộc đã có phiếu báo danh, nhanh chóng tiến vào hội trường tranh tài.

Khán đài đầy người ngồi, còn có rất nhiều người đứng bên hành lang, Tưởng Mộc Mộc chen vào, tìm được vị trí của mình ngồi xuống quan sát trận đấu.

Mặc dù không thể tham gia cuộc thi rất đáng tiếc, nhưng đây cũng là lần đầu tiên hắn muốn xem cuộc tranh tài này như vậy, xem thế giới của dị năng giả một chút.

Thật ra thì, đời trước hắn cũng đã trải nghiệm qua thế giới của dị năng giả là như thế nào rồi, nhưng lúc đó cũng không để ý nhiều, nhiều nhất vẫn là theo Đàm Thu Minh đi khắp nơi.

Hiện tại hắn cảm thấy, có thể xem nhiều một chút đạt được nhiều kinh nghiệm một chút cũng là chuyện tốt, cho dù chỉ là quan sát cuộc thi, thì Tưởng Mộc Mộc cũng cảm thấy được không ít lợi ích.

Hiện tại đã qua phần giữa, gần như đã sắp đến hồi kết.

Tỷ thí dị năng lần này thật nhanh, người cũng ít, không có phô trương lớn như lúc trước, nên cũng rút ngắn được phần lớn thời gian.

Quảng trường rất lớn, ngồi ở khán đài không thấy rõ biểu hiện phía dưới, quảng trường chia làm mấy sân thi đấu, năm trận đấu đồng thời tiến hành.

Thứ bọn họ có thể nhìn thấy là hình ảnh 3D được chiếu ra.

Hiện giờ khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, hình ảnh phát ra cũng tương đối rõ ràng, trực tiếp giống như nhìn người khổng lồ thi đấu.

So với tâm tình kích động khi tham gia cuộc thi lúc trước, lần này không tham gia cuộc thi nên ngược lại Tưởng Mộc Mộc bình tĩnh hơn rất nhiều, hai mắt nhìn chăm chăm hình ảnh 3D lập thể chiếu ra trên quảng trường.

Người ở trên đó, Tưởng Mộc Mộc đều không nhận ra, nhưng quang cảnh đúng thật là rất đồ sộ.

Thời điểm thi vòng loại lọc nhân số cũng không có đồ sộ như vậy, bây giờ 300 người thông qua vòng loại đang tiến hành tỷ thí dị năng, Hắc Mập Mập cũng thông qua.

Đang ngồi ở ba trăm chỗ ngồi được chừa ra phía trước kia chính là những học sinh thông qua vòng loại, Tưởng Mộc Mộc thở dài, e rằng sau này hắn cũng không có cơ hội ngồi ở chỗ đó.

Cho dù có cái quy tắc làm đại diện, thì cũng không có ai tình nguyện để hắn làm đại diện, bởi vì hắn là phế vật! Trừ khi kỳ tích phát sinh!

Ánh mắt Tưởng Mộc Mộc trở lại sân thi đấu, lúc này năm trận đấu đều đã đến hồi cao trào, tràng diện vô cùng hoành tráng, tuyệt chiêu gì cũng đều xuất ra, các dị năng giả hầu như đều là cấp sáu cấp bảy.

Trận đấu chính là sắp xếp như vậy, lúc đầu năm sân thi đấu cùng tiến hành, sau đó sân nào kết thúc trước liền tạo thành một đôi ra sân tiếp, tuy nói không có đặc biệt yêu cầu thời gian, nhưng mà một trận đấu sẽ không vượt quá ba giờ.

Thậm chí có người hơn mười giây đã giải quyết, đây đều là những trận đấu thực lực cách xa không hề mất thời gian.

Nói ví dụ như, Vương Trữ vừa mới đi xuống lại đi lên đấu trận tiếp theo kia. Trừ trận bán kết cùng chung kết, hắn gần như là nháy mắt giết địch.

Năm học này của bọn họ Vương Trữ vẫn luôn là thứ nhất, mặc dù từng đấu thua Tưởng Mộc Cận có chút ảnh hưởng, nhưng nhân khí của hắn vẫn tăng vọt như trước, vừa ra sân, khán đài liền như ong vỡ tổ hét chói tai, cả nam lẫn nữ đều có, nữ chiếm đa số.

Tưởng Mộc Mộc không nhận được che kín lỗ tai.

Một nam sinh ngồi bên cạnh hắn hình như cũng là fan của Vương Trữ, vừa thấy dáng vẻ Tưởng Mộc Mộc không đem thần tượng của hắn ta để trong mắt liền nổi giận.

Hắn ta tức giận trợn mắt nhìn Tưởng Mộc Mộc một cái, Tưởng Mộc Mộc quay đầu lại lúng túng cười cười, kết quả dọa hắn ta sợ từ trên ghế té xuống.

Về mặt Tưởng Mộc Mộc khó hiểu nhìn hắn ta, hình thể to lớn, ngũ quan tuấn lãng, mặc dù không phải rất tuấn tú, nhưng vẫn coi như là một anh đẹp trai, trên đầu cột một dải băng, viết “Vương Trữ tất thắng”, nhưng trong đôi mắt mang theo một tia tà khí, hiện tại lại thêm một tia khủng hoảng.

Tưởng Mộc Mộc chỉ cảm thấy nhìn quen mắt, hình như đã gặp qua hắn ta ở nơi nào rồi, nhưng mà lại không nhớ nổi.

Hơn nữa, người này sợ hắn như vậy, chẳng lẽ trên mặt hắn có cái gì đó dọa người à? Hắn sờ mặt mình một cái, lại dùng mặt kính điện thoại di động soi một chút, không có gì cả, giống hệt như bình thường!

Cơ mà người này đang sợ cái gì?

Chẳng lẽ hắn đã làm chuyện xấu gì với hắn ta sao?

Về mặt người nọ hoảng sợ nói: “Tưởng người, sao lại là người người”

Lời còn chưa nói xong hắn ta đã lao đảo chạy đi, giống hệt như gặp quỷ vậy, đúng nghĩa chạy trốn chết: chẳng lẽ mình thật sự đã làm cái gì với hắn ta hả?

Tưởng Mộc Mộc cũng không có để ý, cảm thấy chắc là đối phương nhận lầm người đi?

Hắn vẫn luôn an ăn phận phận, hơn nữa thoát nhìn hắn sẽ bắt nạt người ta sao?

Lúc này Tưởng Mộc Mộc cũng không phát hiện, ánh mắt Vương Trữ đột nhiên quét qua mặt hắn, trong một đám người xem tìm được hắn, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Đội Tưởng Mộc Mộc quay đầu lại, Vương Trữ dời tầm mắt đi, nhanh chóng tập trung tinh thần.

Lần này, dường như hắn càng ra sức hơn, đừng nói mấy phút, gần như là trong vòng ba chiêu liền đem người giải quyết, thời gian không vượt qua mười giây, đối phương nằm trên đất, không thể tin nhìn hắn, vốn cho là còn có thể luận bàn với Vương Trữ một chút, kết quả vừa lên tới liền bị miểu sát.

Quá nhanh, không ai thấy rõ ràng động tác của hắn, hắn đã thắng.

Tưởng Mộc Mộc ngây ngốc nhìn, vốn tưởng rằng có thể xem hắn thi đấu nhiều hơn, học tập chiêu thức của hắn một chút, kết quả còn chưa phản ứng kịp, tranh tài đã kết thúc.

Ánh mắt Vương Trữ nhìn qua đây, cùng tầm mắt của Tưởng Mộc Mộc đụng nhau một cái.

Tưởng Mộc Mộc ngây ngẩn cả người, hắn cũng ngây ngẩn cả người.

END 35 Đăng bởi: admin

36. Chương 36

CHƯƠNG 36.

Hiểu biết của Tưởng Mộc Mộc về Vương Trữ là từ lời đồn đãi cùng internet, thành tích trong năm học của Vương Trữ vẫn luôn xếp thứ nhất, là một nhân vật chạm tay có thể bỏng, dĩ nhiên đây đều là chuyện lúc trước.

Từ tiểu học đến trung học cơ sở, hắn rất kiêu ngạo, thực lực lại mạnh, không ai dám chọc hắn, mà hắn cũng rất vui vẻ tự tại, sau khi lên trung học phổ thông thì hắn trở nên khiêm tốn hơn, không bộc lộ hào quang như vậy nữa, không ai biết tại sao hắn lại thay đổi như vậy!

Hắn luôn luôn độc lai độc vãng, mặc kệ làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ không lập nhóm với người khác, dưới tình huống đặc biệt cũng chỉ tìm một người thay thế, hoàn thành nhiệm vụ, thì mỗi người đều tự tản ra, lại trở nên giống như người xa lạ, cho nên đánh giá của người khác đối với hắn đều là: kết giao không tốt.

Lại nói, cho tới bây giờ Tưởng Mộc Mộc chưa từng nghe qua tin đồn tình cảm của hắn, trong trường học, thường xuyên có người nhằm vào các nhân vật phong vân của trường để đào móc các loại riêng tư, nhất là Bộ thông tin.

Ngay cả Tưởng Mộc Cận cũng có không ít tin đồn tình cảm, điểm này thật sự khiến Tưởng Mộc Mộc rất không thoải mái, hắn cũng không biết tại sao mình lại không thoải mái, có thể là do đệ đệ bị người ta hiểu lầm, nên hắn cũng rất khó chịu đi!

Tưởng Mộc Cận thường xuyên không ở trường học, nên có đôi khi tán gẫu một chút với nhóm học đệ học muội, liền bị người ta bắt tại trận, bắt đầu YY.

Nhưng tin tức về Vương Trữ vẫn luôn rất sạch sẽ, hoàn mỹ làm cho người ta khịt mũi, bình thường cũng không tiếp xúc với người khác, theo quan niệm mà mọi người truyền cho Tưởng Mộc Mộc, thì loại hành vi này của hắn ta được gọi là muộn tao.

Vương Trữ vừa vào học đã thành nhân vật phong vân, cái này có quan hệ rất lớn với thân phận của hắn.

Thứ khiến người ta hâm mộ chú ý nhất chính là cái thân phận con một của hiệu trưởng Vương này, mọi người đều biết hắn có thực lực trở thành du học sinh, nhưng vẫn vì cái thân phận này mà thêm vài phần ngờ vực vô căn cứ, nhưng hắn lại không thèm để ý một chút nào.

Nhưng mặc kệ hắn ở nơi nào cũng đều rất làm người ta chú ý.

Người thừa kế tương lai của học viện hoàng gia, có thể không khiến người ta chú ý sao? Vừa xuất hiện đã trở thành đề tài đứng đầu, các loại mong đợi, các loại danh hiệu thiên tài liền khắc trên người hắn, mà hắn còn có một khuôn mặt tinh mỹ tuyệt luân.

Tổ hợp gương mặt yêu dị, tà mị, nhưng không mất đi vẻ anh khí mạnh mẽ, lại vì phần bình tĩnh của hắn mà có vẻ thực hòa hợp, có loại cảm giác vương giả.

Tướng Mộc Mộc cho là mình nhìn lầm rồi.

Khiến hắn kinh ngạc không phải là khí chất vương giả hay sự xinh đẹp của Vương Trữ, mà là ánh mắt của hắn ta rất ôn nhu, mỗi lần nhìn hắn ta đều sẽ bị cặp mắt nhu tình như nước kia lừa gạt, làm sao lại nghĩ hắn ta là một tên muện tao cơ chứ.

Tướng Mộc Mộc nhìn trái nhìn phải gương mặt của Vương Trữ, đều rất bình thường, mà lần này ánh mắt giao nhau lại đột nhiên làm hắn nghĩ đến Ôn Văn.

Nghĩ tới, hắn ta với Ôn Văn thật sự có mấy phần giống nhau, không, không thể nói là giống, mà là rất giống, nếu đem hai người đặt chung một chỗ, Vương Trữ chính là thuộc loại hình ca ca, sau đó trong nháy mắt Tướng Mộc Mộc nào bỏ rất nhiều thứ, cho nên hắn ngây ngẩn cả người.

Tuy cảm thấy ánh mắt bọn họ rất tương tự, nhưng Tướng Mộc Mộc biết Vương Trữ cùng Ôn Văn không có quan hệ, dù sao thì nhìn từ bên ngoài, Vương Trữ quá mức xuất sắc, có Vương Trữ ở đây, ai còn nghĩ tới Ôn Văn chứ, chờ sang năm đi!

Trong nháy mắt Tướng Mộc Mộc bị mình nào bỏ đến , Vương Trữ nhẹ gật đầu với hắn, nào Tướng Mộc Mộc liền co rút, sao hắn lại nghĩ tới Ôn Văn chứ?

Theo tầm mắt của Vương Trữ, rất nhanh có người phát hiện Tướng Mộc Mộc, nhất là fan của hắn ta.

Mỗi một động tác của Vương Trữ đều bị bọn họ nhìn chăm chú, tự nhiên cũng chú ý tới Tướng Mộc Mộc.

Tướng Mộc Mộc bị nhìn nên lúng túng, cảm giác giống như bị kim đâm vào người, hắn đưa tay cố gắng ngăn trở những tầm mắt tìm kiếm kia.

Trong mắt của những người này có nghi hoặc, có tức giận, còn có không tin tưởng, còn có khinh bỉ thậm chí bắt đầu nghị luận âm ỉ, khiến cho người ta rất không thoải mái.

Thời điểm Vương Trữ chú ý tới tình huống bên này thì đã muộn rồi, hắn ta cũng không có cách nào giải cứu Tướng Mộc Mộc, mặc dù kịp thời nghiêng đầu đi chỗ khác, khiến tình huống của Tướng Mộc Mộc hơi có chuyển biến tốt, nhưng mà những người bên cạnh Tướng Mộc Mộc vẫn gắt gao nhìn chăm chăm hắn, giống như đang nhìn kẻ thù vậy.

Bộ dạng giống như hắn là kẻ địch của cả thế giới.

“Ca ca!” Dưới tình huống Tướng Mộc Mộc không biết phải làm sao, một giọng nói nhẹ nhàng xuyên tới, mặc dù rất nhẹ, nhưng cũng để cho đoàn người nghe được trong giọng nói kia mang theo lạnh lùng cảnh cáo.

Tướng Mộc Mộc nhìn theo hướng giọng nói, quả nhiên thấy được Tướng Mộc Cận.

Tướng Mộc Cận đến, những ánh mắt, những nghị luận kia đều biến mất toàn bộ, sự chú ý của mọi người lại trở về bên trong sân thi đấu.

Tướng Mộc Mộc cười cười, làm như vô tình nhìn Tướng Mộc Cận nói: “Mộc Cận, sao em lại tới đây?”

Tất cả phản ứng của Tướng Mộc Mộc, Tướng Mộc Cận đều nhìn trong mắt, cậu trừng mắt liếc một người vẫn còn đang nhìn chăm chăm ca ca cậu ở bên cạnh, người đó bị dọa sợ xoay người, thiếu chút nữa ngã xuống, đứng dậy đem chỗ ngồi nhường cho Tướng Mộc Cận: “Anh ngồi đi, tôi phải đi, ha ha!”

“Thân thể ca ca khá hơn chút nào không? Sao lại có hứng thú chạy đến trường học vậy?” Tướng Mộc Cận nói, cứ như vậy nghênh ngang ngồi xuống cái chỗ ngồi đó, đau khổ cái tên kia chỉ có thể khóc chạy đến một chỗ ngồi khác, cũng may mới vừa rồi có người né ra, có chỗ trống.

“Đã tốt lâu rồi, mọi người quá nhọc lòng!” Tướng Mộc Mộc thờ ơ khoác khoác tay.

“Faulk nói....hôm nay ca ca rất kỳ quái!” Tưởng Mộc Cận ngồi xuống, cầm tay ca ca cậu lên nghiêm túc suy nghĩ.

Tưởng Mộc Mộc đã thành thói quen đối với đụng chạm của Tưởng Mộc Cận giờ phút này cũng không cảm thấy có gì không ổn, chỉ nói: “Faulk? Hấn nói gì?”

Hấn là Faulk không phải một người miệng rộng mới đúng, chẳng qua là, hôm nay hấn kỳ quái như thế nào? Chẳng lẽ là vì cái điện thoại di động kia sao? Nghĩ lại thì cũng chỉ có khả năng này thôi.

“Hấn nói sắc mặt ca ca không tốt lắm, em tới xem một chút!” Một tay Tưởng Mộc Cận nâng cầm Tưởng Mộc Mộc lên quan sát kỹ lưỡng một phen, tay kia thì vẫn như cũ nắm chặt tay ca ca, động tác mập mờ hơn bình thường không ít: “Ừm, vô cùng tốt, trơn bóng non mịn, có điều quá tái nhợt!”

“Đã nói không có việc gì rồi mà!” Tưởng Mộc Mộc không nhịn được đẩy cái tay xoa tới xoa lui trên mặt hấn ra, sắc mặt của hấn thật sự không tốt như vậy à? Là bị cậu xoa ra đi!

Nhìn bộ dạng không được tự nhiên của Tưởng Mộc Mộc, Tưởng Mộc Cận cũng không trêu chọc ca ca cậu nữa, nhẹ nhàng nở nụ cười, tầm mắt cũng dừng trên tay hấn một chút.

Tay Tưởng Mộc Mộc khớp xương rõ ràng, trắng nõn nhỏ dài, nắm lấy có cảm giác rất tốt.

Cậu vĩnh viễn cũng sẽ không quên cảm giác nắm tay ca ca, đôi tay mềm mại, xúc cảm thật tốt này, sẽ làm cậu nhớ tới những chuyện vui khi còn bé.

Có lẽ ca ca không nhớ rõ, nhưng mà, cậu nhớ rất rõ ràng, đôi tay này đã từng cho cậu hy vọng lúc cậu tuyệt vọng.

Lúc tám tuổi Tưởng Mộc Cận bắt đầu tiếp nhận huấn luyện, tiếp đó chín tuổi phải ra ngoài chiến đấu, cha đặt cậu ở một nơi dã ngoại tự sinh tự diệt một tháng, chỉ cho cậu một quyển sổ tay chuẩn bị sinh tồn dã ngoại sau đó buông tay mặc kệ.

Lúc đầu, cậu đối mặt với một vài dã thú cấp thấp, chiến đấu với bọn nó hoàn toàn không có vấn đề, cậu cũng chậm rãi học được cuộc sống ở dã ngoại!

Thế nhưng, mười ngày sau, cấp bậc dã thú bắt đầu tăng cao, dù là dã thú cấp thấp, thì dị năng cũng từ từ cao cường, cậu bắt đầu có chút cố hết sức, thậm chí không cẩn thận bị thương.

Nhưng cậu chưa có mong muốn trở về, bởi vì cậu biết, cho dù thật sự bị thương, thì cha cậu vẫn sẽ không cho cậu về nhà, nếu đã nói để cậu ở dã ngoại tự lực cánh sinh một tháng, thời gian chưa tới, cho dù thật sự chết rồi, cha cậu cũng tuyệt đối không để cậu trở lại.

—— Sống hay chết cậu tự mình quyết định!

Đây là lời cha nói với cậu lúc cậu đi.

Lúc đó Tưởng Mộc Cận rất hốt hoảng, sợ hãi! Nói thế nào thì, cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ, cho dù dị năng rất nghịch thiên, nhưng cậu vẫn còn đang ở giai đoạn luyện tập, cho dù trải qua huấn luyện ma quỷ, nhưng cậu cũng chỉ là một đứa trẻ hiểu chuyện mà thôi.

Cậu ở dã ngoại đau khổ kiên trì, bị thương cũng là một mình mình tự giải quyết, cậu còn chưa muốn chết, liều mạng giãy dụa.

Thời điểm bị thương, mùi máu tươi đưa dã thú tới nhiều hơn, đối mặt với những con dã thú đang nhìn chăm chú, cậu cũng không hề sợ hãi. Khi đó, khát vọng muốn sống thảnh thơi được nổi sợ hãi, gần như là theo bản năng bắt đầu chiến đấu.

Một mình ở dã ngoại, là cô độc, sợ hãi! Mấy lần thiếu chút nữa Tưởng Mộc Cận đã thành bữa ăn trong bụng dã thú, nhưng cậu vẫn kiên trì.

Cha vẫn như cũ không nghe không hỏi, không có ai quan tâm cậu, cậu bắt đầu nhận ra ở trên cái thế giới này mình nhỏ bé như vậy, giống như không ai thương yêu, bị từ bỏ.

Nhưng dù cho không ôm bất kỳ hy vọng nào như thế nào đi chăng nữa, thì cậu cũng vẫn chịu đựng qua được.

Đau khổ chịu đựng qua một tháng, rốt cục Tướng Mộc Cận có thể ra khỏi rừng rậm dã ngoại đi về nhà, thế nhưng không có ai tới đón cậu, cậu cũng không bắt ngờ, nhưng mà, ngoại trừ ca ca của cậu.

Giây phút cậu đi ra khỏi rừng rậm kia, ca ca cậu đập những bước chân nhỏ bé chạy tới, khi đó cậu chỉ cảm thấy nếu lũ dã thú trong rừng nhìn thấy bộ dạng hiện giờ của ca ca nhất định sẽ bị ăn luôn, nhưng bởi vì một loại tình cảm khác mà cậu rất nhanh chóng quên lo lắng những chuyện này.

Ca ca của cậu chạy tới cho cậu một cái ôm thật chặt, sau đó kéo bàn tay nhỏ bé của cậu rời khỏi rừng rậm, trong nháy mắt đó cậu cảm thấy đôi tay này là hy vọng của cậu, ca ca cậu lại dùng hành động an ủi cậu.

Lúc ấy, cậu chỉ ngây ngẩn không biết nên nói cái gì, bị ca ca ôm, bị ca ca dắt tay, đột nhiên cảm thấy cho dù chịu nhiều đau khổ ở chỗ dã thú hơn cũng đáng giá, ít nhất cậu cũng không đáng thương, còn có người nguyện ý quan tâm cậu.

Khi đó, tay ca ca không giống bây giờ, nhỏ nhỏ nộn nộn nhìn rất tốt, lôi kéo bàn tay bần thủ của cậu, ca ca cậu không thêm để ý một chút nào, cứ như vậy dắt cậu, đi ở phía trước tựa như một thiên sứ muốn dẫn cậu đi đến thiên đường.

Sau rất nhiều lần, cha cậu thường xuyên muốn cậu đến dã ngoại tự lực cánh sinh.

Đầu tiên muốn cậu học được cách sinh tồn, tiếp theo muốn cậu đứng vững chân ở trong rừng, cậu cũng làm theo, sau đó, thậm chí cha cậu muốn cậu trở thành vua rừng rậm, nhưng cuối cùng nhiệm vụ hạng nhất này cậu lại chưa hoàn thành.

Cậu cũng thật bất ngờ, lúc đầu bởi vì cấp bậc của dã thú nơi đó cũng tương đối thấp, sẽ không xuất hiện dã thú cao cấp, cho nên địa vị của cậu ở trong rừng rậm càng ngày càng cao.

Nhưng mà, cái đó không có nghĩa là không có dã thú lợi hại, thật ra thì vẫn có một con, chính là con heo rừng vẫn luôn ở sâu trong sơn động, mặc dù nó không phải là dã thú cao cấp, thế nhưng dị năng của con heo rừng đó đã đạt đến cấp tám, Tướng Mộc Cận chính là thua trên tay con heo đó.

Cậu không thành công, nhưng ca ca cậu vẫn như cũ mỗi lần đều ở chỗ cửa ra chờ cậu, chờ cậu đi ra ôm cậu một cái, kéo cậu đi, chưa bao giờ trách cứ cậu, câu đầu tiên nói nhiều nhất chính là: “Mộc Cận, có đôi bụng không? Anh mang điểm tâm ngọt cho em này.”

Cậu dần dần mê luyện loại cảm giác đó, cho dù cậu không quá thích ăn đồ ngọt.....

Khóe miệng Tướng Mộc Cận chậm rãi nâng lên, chuyện khi đó không nhớ rõ lắm, chỉ là có chút ấn tượng, nhưng cảm giác được đôi tay này nắm lấy vĩnh viễn giống như đang ở ngày hôm qua, khiến cậu ý lại thật sâu, không biết khi nào mới có thể lại được ca ca kéo tay nữa.

Khi còn bé tỉnh tỉnh mê mê, không rõ chuyện gì xảy ra cho lắm, chỉ là thích đơn thuần, cho tới bây giờ thì cái thích đơn thuần đó phát triển thành tình cảm khác, cậu cũng rất ngoài ý muốn.

Sau đó suy nghĩ, cũng không phải chuyện gì xấu, nên coi như là chuyện đương nhiên. Nếu ca ca không thể dắt tay cậu nữa, vậy thì để cậu tới dắt tay ca ca, vị trí thay đổi một chút cũng không sao cả.

Mặc kệ phát sinh chuyện gì, cậu cũng sẽ không buông đôi tay này ra.

“Lần này, em sẽ không buông tay nữa.....”

Tướng Mộc Cận sửng sốt, có chút hoảng hốt, gần đây cậu luôn nghe được câu này, trong mộng cũng loáng thoáng có vài hình ảnh kỳ quái, rất chân thật, nhưng một chút cậu cũng không nhớ nổi, cậu không biết những lời này là nói với ai.

Nhìn gương mặt của Tướng Mộc Cận, cậu cảm thấy có quan hệ với ca ca.

Có điều, cái này cũng không có vấn đề gì, mặc kệ trong mộng như thế nào, cậu cũng sẽ không buông tay, tuyệt đối không! Cho nên những hình ảnh kia để cho bọn nó cứ sang một bên đi.

Đột nhiên Tướng Mộc Cận cảm thấy trong tay căng thẳng, đau đến nhú máu một cái nói: “Mộc Cận, em làm gì vậy, em...em dùng sức quá rồi! Em sao vậy hả?”

“Ca ca!” Tưởng Mộc Cận cầm tay Tưởng Mộc Mộc lên, đặt ở bên môi nhẹ nhàng chạm một cái, cười nói: “Cảm giác như thế nào?”

Một động tác trong lúc vô tình, Tưởng Mộc Mộc đỏ từ cổ đến bên tai: “Em....em làm gì vậy? Cảm giác gì như thế nào? Làm sao anh biết!”

“Ha ha!” Tưởng Mộc Cận cười mà không nói, vẻ mặt thần bí khó lường.

Tưởng Mộc Mộc chỉ cảm thấy nhịp tim tăng nhanh mấy phần, có cái gì đó đang thay đổi, ngay người nhìn mặt Tưởng Mộc Cận rất lâu mới phản ứng được.

—— Thiệt là, hần thẹn thùng cái gì chứ, đây là đệ đệ hần, đụng đụng thì có vấn đề gì đâu?

—— Nhất định là do đời trước bị ảnh hưởng quá nhiều!

END 36 Đăng bởi: admin

37. Chương 37

CHƯƠNG 37.

Phần thi dị năng kế tiếp, Tưởng Mộc Mộc đều có xem, nhưng hần luôn thấy thiếu thiếu hăng hái, điều này làm cho hần vốn là vô cùng chờ mong cuộc tranh tài dị năng ít nhiều có chút thất vọng.

Thứ nhất, thực lực của những người này không kém nhiều so với hần đời trước, thậm chí còn hơi thấp hơn một bậc, kinh nghiệm cũng không phong phú như hần, đánh nhau thật đúng là không có gì nhiệt tình!

Huống chi, mặc dù thoát nhìn bọn họ đã dùng toàn lực, nhưng lại không chịu buông thả, luôn có nguyên tắc cùng quy củ, điều này làm cho người đã từng đạt được dị năng cũng đã từng tỏa sáng là Tưởng Mộc Mộc không dậy nổi hứng thú.

Mặc dù, hần cũng biết không thể hy vọng quá cao, nhưng cuộc thi dị năng hàng năm đều được đồn đến vô cùng thần kỳ, nên tự nhiên hần cũng dặt một lớp vàng lên người bọn họ, cơ mà bây giờ.....

Có điều, cuối cùng hần cũng kiên trì được, thật may là hần kiên trì, mới có thể nhìn thấy một màn này.

Đây là trận chung kết, trên sân thi đấu chỉ còn lại hai người, một là hội trưởng hội học sinh bậc đại học, còn một người khác là Vương Trữ bậc trung học phổ thông.

Lại nói, cái này thật sự vô cùng khiến người ta ngoài ý muốn.

Trận trước còn truyền ra Vương Trữ bại bởi Tưởng Mộc Cận, lần này Vương Trữ lại tiến vào trận chung kết, đá rớt tất cả người của bậc đại học.

Hai người bọn họ đánh nhau vô cùng đặc sắc, chẳng phân biệt được cao thấp, khán giả vốn đang thổn thức khi nhìn hai người họ tranh đấu nhất thời yên tĩnh lại, ngay cả hô hấp cũng chậm nửa nhịp.

Dị năng của hai người này ít nhất cũng cấp chín trở lên, thậm chí Tưởng Mộc Mộc đoán bọn họ đã đạt đến cấp mười.

Sau đó, Tưởng Mộc Cận nhìn ra nghi ngờ của Tưởng Mộc Mộc, mới nói: “Hai người bọn họ đã đột phá cửa ải cấp mười khó khăn, bây giờ đang ở giai đoạn giữa của cấp mười! Toàn bộ trường học, em thưởng thức nhất, cũng chính là hai người bọn họ!”

Tưởng Mộc Mộc có chút không dám tin tưởng vào lỗ tai mình, lời này từ trong miệng Tưởng Mộc Cận nói ra, đã nói rõ rằng thực lực của hai người họ đều không thể xem thường.

Phải biết là, Tưởng Mộc Cận chưa từng quá để ý đến người khác, chính bản thân cậu cũng đã rất mạnh, người có thể khiến cậu thừa nhận, ngoại trừ cha, thì hình như chưa từng gặp qua, hôm nay hai người này vừa lên, cậu đã nói như vậy, không thể không làm hần khiếp sợ.

Xem ra hai người bọn họ thật sự là siêu mạnh, ngay cả đệ đệ hần cũng nói như vậy, có thể không mạnh sao?

Nhìn biểu tình của Tưởng Mộc Mộc từ nghi ngờ đến thản nhiên, Tưởng Mộc Cận tỏ vẻ khó hiểu, lần đầu tiên cậu không nhìn ra ca ca cậu đang nghĩ gì: “Ca ca, nghĩ gì thế?”

“Không có, chỉ là lời này có thể nói ra từ miệng em, chứng minh là hai người họ thật sự lọt vào mắt em!” Tưởng Mộc Mộc cười nói.

Đầu óc Tưởng Mộc Cận trống rỗng một giây, giây kế tiếp, ca ca của cậu đã bị cậu kéo vào trong ngực, cứng chiu nói: “Đương nhiên, ở trong mắt em, ca ca là giỏi nhất!”

Cậu cũng không biết tại sao mình lại tự nhiên nói ra lời như vậy, làm chuyện như vậy, nhưng cậu lại cảm thấy vô cùng dễ dàng, cậu thích loại cảm giác này. —— Làm sao bây giờ? Cậu càng ngày càng thích ca ca cậu rồi!

Tưởng Mộc Mộc nhìn Tưởng Mộc Cận, mình thân là ca ca lại bị đệ đệ ôm vào trong ngực, cảm giác không được tự nhiên thế nào ấy, hần giãy dụa, trở tay ôm Tưởng Mộc Cận vào lòng, cơ mà Tưởng Mộc Cận cao hơn hần, hần không thể không đè đầu Tưởng Mộc Cận xuống.

Tưởng Mộc Cận cười cười, thỏa mãn hưởng thụ một lát, nói: “Ca ca, anh nói, nếu cả đời hai chúng ta vẫn như vậy không xa rời nhau thì tốt biết bao nhiêu!”

Tưởng Mộc Mộc hợp với tình hình nói: “Ừ! Chúng ta vốn là có thể không tách ra mà, cho dù em cưới vợ, chúng ta vẫn có thể luôn ở cùng một chỗ, anh sẽ cùng Mộc Cận!”

Tưởng Mộc Cận hơi giận, nói: “Em sẽ không lấy vợ, vì ca ca, em sẽ không lấy vợ!”

Tưởng Mộc Mộc nhìn ánh mắt Tưởng Mộc Cận, tựa như chứng minh cái gì, khẳng định cái gì, hoặc là đang mong đợi cái gì....

Hần xoay mặt qua, tránh đi tầm mắt kia, không phải hần không cảm nhận được tâm tư của Tưởng Mộc Cận, mà là Tưởng Mộc Cận là đệ đệ hần, cho tới bây giờ hần chưa từng nghĩ tới phương diện kia.

Bây giờ, tiếp xúc với ánh mắt trắng trợn như thế của Tưởng Mộc Cận, nhất thời hần không biết nên phản ứng thế nào, trốn tránh quay mặt đi, thầm nghĩ: đừng suy nghĩ, chúng ta vốn là anh em.

Tưởng Mộc Cận ngồi dậy, thất vọng thở dài, muốn ca ca tiếp nhận cậu, quả nhiên còn cần thời gian rất lâu.

Có điều.....cậu nhìn khuôn mặt Tưởng Mộc Mộc, mỉm cười, trong mắt thoảng qua một tia sáng, thầm nói: ca ca, anh không trốn khỏi đâu, bởi vì em sẽ không cho anh cơ hội này!

Lực chú ý của Tưởng Mộc Mộc trở lại sân thi đấu, dị năng của Vương Trữ là thuộc tính mộc, hơn nữa còn là loại hình thực vật hiếm có.

Mà thuộc tính dị năng của hội trưởng lại là thuộc tính thổ rất phổ biến, cơ mà cho tới bây giờ Tưởng Mộc Mộc chưa từng thấy ai có thể sử dụng thuộc tính thổ đến mức xuất thần nhập hóa như vậy.

Một hồi hần biến đất cát thành vách tường cứng rắn, chặn công kích của Vương Trữ, một hồi hần lại biến vách tường thành đất cát, làm chậm lại năng lực di chuyển của Vương Trữ.

Hết thấy những cái này có thể nói là thuận buồm xuôi gió, hoàn toàn không có áp lực.

Vương Trữ cũng không thua kém hần ta, thuộc tính dị năng loại thực vật có thể để cho hần khống chế bất kỳ loại thực vật nào, khống chế trị số trưởng thành của tụi nó, có lúc còn có thể tự khai thác ra, biến thành đủ loại vũ khí.

Tính chất của hần là lực công kích tương đối mạnh, mặc dù mộc cũng có thể phòng ngự, nhưng mà Vương Trữ chú trọng với công kích hơn, còn hội trưởng thì lại là chú trọng với phòng ngự, hai người này có lẽ là thiên địch. —— Tưởng Mộc Mộc nghĩ như vậy.

Bọn họ cứ vờn quanh nhau, đánh nhau như vậy, dường như đang thúc giục đối phương nhanh chóng chuyển hình, thay đổi, cứ như người nào sử dụng công kích hay hệ thống phòng ngự của đối phương, thì người đó liền thua.

Tưởng Mộc Mộc có chút cười khổ, loại đùa giỡn của con nít này mà cũng có thể đánh đến mức đặc sắc như vậy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa, hai người hăng hái tăng cao, đánh đến nước sôi lửa bỏng, a.....hình như sai ở chỗ nào rồi.

Tóm lại, trình độ phấn khích của bọn họ đã không phải là vấn đề ai thua ai thắng nữa rồi, mà là hai người họ có thể kéo dài trận đấu này đến khi nào, có thể làm cho trận đấu này đặc sắc như thế nào.

Lực chú ý của Tưởng Mộc Cận cũng đặt trên trận đấu, khó có được không tiếp tục làm nũng, vô cùng nghiêm túc xem tranh tài, trong đôi mắt như có lửa nóng hừng hực đang thiêu đốt, thân thể run run.

Lúc trở về, hăng hái của Tưởng Mộc Mộc cũng tăng cao vô cùng, thậm chí Tưởng Mộc Cận trực tiếp đến phòng huấn luyện để luyện tập, phát tiết thật tốt cảm giác hưng phấn bị kéo ra hôm nay.

Tưởng Mộc Mộc cũng đi theo vào sân huấn luyện, nhưng khác với Tưởng Mộc Cận, địa điểm huấn luyện của hắn là trên sân cỏ ở sau nhà.

Mà như vậy vừa lúc bị cha hắn Tưởng Trạch Thành nhìn thấy.

Tưởng Trạch Thành nhìn động tác quy luật thuần thực chính xác lại thiếu lực của Tưởng Mộc Mộc, nhíu mày một cái, ông không hiểu tại sao Tưởng Mộc Mộc lại đột nhiên có hứng thú luyện tập võ thuật như vậy, mặc dù thoát nhìn vẫn là không có khởi sắc gì lớn, nhưng nghĩ đến tiềm năng của hắn, ông cũng hiểu được nguyên nhân, thân là một người cha có phải ông nên giúp đỡ một chút hay không?

Dù là thân thể phế vật như thế nào đi chăng nữa, thì Tưởng Mộc Mộc vẫn là con cháu Tưởng gia bọn họ, tự nhiên không thể thấp hơn người ta một bậc, nếu Tưởng Mộc Mộc đã có nguyện vọng đó, thì ông cũng nên giúp một tay.

Nghĩ tới cái gì liền làm cái đó, Tưởng Trạch Thành luôn luôn sấm rền gió cuốn như vậy, cho nên ông mới có thể lựa chọn để cho Faulk trở thành quản gia nhà bọn họ, dù sao thì: rất tiện, không cần phiền não cái gì cả.

“Mộc Mộc, những động tác này, người học được ở đâu vậy?”

Giọng nói trầm thấp của Tưởng Trạch Thành truyền tới, Tưởng Mộc Mộc sửng sốt, hoàn toàn không nghĩ tới lúc này cha sẽ xuất hiện ở sau lưng hắn, hơn nữa lại để ý tới chiêu thức hắn luyện tập.

Tuy rằng không quá hiểu hành động của cha, nhưng Tưởng Mộc Mộc vẫn trả lời vẫn trả lời vấn đề của ông: “Dạ, là ông bà ngoại dạy cho con!”

“Phải không?” Tưởng Trạch Thành như có điều suy nghĩ gật gật đầu, sau đó nói: “Người ngoài nghề nghiên cứu, luôn không tốt như những người chuyên nghiệp, chờ một thời gian nữa, ta sẽ tìm cho người một sư phụ chuyên nghiệp!”

“A?” Tưởng Mộc Mộc ngây ngốc nhìn cha mình, từ khi nào ông quan tâm chuyện của hắn như vậy? Đây thật sự là cha của hắn à?

Có lẽ là do biểu tình của Tưởng Mộc Mộc quá mức phong phú, cái gì cũng viết ở trên mặt, Tưởng Trạch Thành rất nhanh chóng đọc hiểu, ông nói: “Người là con ta!” Nói xong xoay người rời đi, ông biết sự khác biệt giữa Tưởng Mộc Mộc và Tưởng Mộc Cận, nên vẫn luôn không tìm được phương pháp để Tưởng Mộc Mộc trưởng thành. Nhưng mà, cái thứ võ thuật này lại cho ông một cơ hội, tựa như đã nghĩ thông suốt cái gì, cũng ra quyết định, nhưng ông còn phải nhìn xem ý chí của Tưởng Mộc Mộc, lỡ như hắn chẳng qua là ham thích nhất thời, vậy cũng không tốt.

Nhưng hiện tại, hình như không phải như vậy, ông thấy rõ ánh mắt của Tưởng Mộc Mộc, cũng cảm nhận được kiên trì của hắn, lần này hắn nghiêm túc.

Con trai của mình có thể nghiêm túc, dĩ nhiên ông cao hứng, hơn nữa, bây giờ trong tay ông vừa lúc có một người tinh thông võ thuật, cũng không thể để cho hắn ta ở dưới sự che chở của ông, ăn chùa uống chùa đúng không?

Faulk ở lại nơi này cầm khăn lông lau mồ hôi cho Tưởng Mộc Mộc, chờ sau khi Tưởng Trạch Thành đi rồi, Tưởng Mộc Mộc cũng chưa phản ứng kịp.

Cuối cùng, vẫn là Faulk dùng cái khăn lông ướt lạnh như băng kia chạm vào hần, hần mới phản ứng được, sau đó hướng về phía Tưởng Trạch Thành biến mất kêu một tiếng: “Ông ngoại bà ngoại không phải là người ngoài nghề, bọn họ nghiên cứu rất sâu!”

Đáng tiếc, người đã đi rồi, cũng không biết cha hần có nghe thấy không.

Hần vẫn luôn cho rằng cha không để ý đến hần, nhưng sau khi sống lại một lần, hần phát hiện không phải như vậy, chẳng qua là cha hần không giỏi biểu đạt tình cảm của mình, mới làm cho hần cảm thấy cha lạnh như băng.

Mới vừa rồi cha dùng câu nói mang theo giọng điệu trách cứ kia nói “Người là con ta!” khẳng định hần, tuy rằng giống như trách cứ hần, thế nhưng Tưởng Mộc Mộc lại cảm nhận được cha quan tâm đến hần, điều này làm cho trong lòng hần ấm áp một trận.

“Faulk, anh cảm thấy cha có phải nói thật không?” Tưởng Mộc Mộc nói, hần rất thích Faulk thành thật, đơn thuần, nói chuyện với người như vậy không hề có áp lực.

“Đại thiếu gia, tôi không thể suy đoán tính chân thật trong lời nói của lão gia, đây là không đúng.” Faulk nói, bộ dạng “ta rất xứng chức”.

Tưởng Mộc Mộc nói: “Vậy tôi cứ muốn anh nghĩ thì sao hả? Anh nói xem, cha nói thật hay giả vậy?”

Hần không hiểu nổi, ý thức nô lệ đều là như vậy sao? Bọn họ cũng không suy nghĩ người khác nói chuyện thật hay giả, Faulk đơn thuần như vậy nhất định sẽ bị người ta lừa gạt, Tưởng Mộc Mộc thật sự không thể tin được là làm sao Faulk sống được đến bây giờ.

Faulk nhíu mày, mặt rồi rầm, cuối cùng hần nói: “Chủ thượng nhất định sẽ phù hộ đại thiếu gia, nhị thiếu gia, còn có lão gia cùng phu nhân một nhà bình an!”

Tưởng Mộc Mộc: “.....”

Được rồi, đúng là hần không nên bắt nạt Faulk, cũng không nên mong đợi Faulk có thể nói cho hần biết “chủ thượng” là ai.

Vốn là, Faulk bị Tưởng Mộc Cận gọi vào phòng huấn luyện để cùng luyện tập, Faulk có thực lực rất mạnh, ngoại trừ cha, hần là người duy nhất ở nhà có thể luyện tập với Tưởng Mộc Cận, nhưng mà ý thức nô lệ của hần khiến hần không dám tổn thương Tưởng Mộc Cận, thế nên mặc cho Tưởng Mộc Cận đánh hần, hần vẫn không dám nói câu nào, thậm chí không có nửa câu oán hận, theo lý thường mà gánh vác, Tưởng Mộc Cận nói với hần “thả ngựa lại đây!” như thế nào nữa, thì hần vẫn không dám tới.

Cho nên, Tưởng Mộc Cận không thể làm gì khác hơn là để hần đi cùng Tưởng Mộc Mộc.

Thật ra, cậu cũng không ghét Faulk, lại nói, tính tình của Faulk thật sự khiến người ta lo lắng, hần còn đơn thuần hơn cả ca ca cậu nữa, không, đây là không thể so được, ca ca vĩnh viễn là giỏi nhất.

So với Lâm Hải, Tưởng Mộc Cận vẫn tương đối thiên vị Faulk hơn, cái này giống như dục vọng muốn sửa đổi “đứa con” của mình vậy, chưa từng ngừng lại.

Cậu thật sự không hiểu tại sao mình lại có ý nghĩ như vậy, nhìn hần với ca ca trao đổi mà cậu lại không cảm thấy chướng mắt, bình thường nếu như có người quá thân cận với ca ca, cậu ghen còn không kịp, cơ mà đối với Faulk thì lại không có cảm giác này.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra, cuối cùng cậu chỉ có thể đem điều này quy tội là do Faulk quá đơn thuần, hoàn toàn không chú ý tới bản thân Faulk còn có sức hấp dẫn như vậy.

Suy nghĩ quá nhập tâm, đến mức cha cậu một thân võ trang, dáng vẻ chỉnh trang chờ phân phó đứng sau lưng cậu cậu cũng không biết.

“Không phải là người thiếu hụt bồi luyện sao? Phát gốc cái gì?”

Tưởng Mộc Cận nghe thấy giọng nói lạnh lùng quen thuộc kia lập tức phản ứng kịp, cậu quên mất, mỗi tháng cha đều kiểm tra tiến độ của cậu, tháng này dường như chính là hôm nay.

Cậu nhanh chóng khôi phục bình tĩnh: “Không có!”

“Đừng lãng phí thời gian!”

“Dạ!”

Nói xong, hai người tiến vào trạng thái chiến đấu.

Tướng Trạch Thành kinh ngạc, nhìn động tác càng ngày càng quen thuộc của Tướng Mộc Cận, hình như thực lực của cậu đã tăng cường: “Xem ra, lần này người tiến bộ không ít!”

“Cũng tạm!” Tướng Mộc Cận vẫn như cũ tiếp chiêu với cha, chỉ có ở trước mặt cha, cậu mới có thể toàn lực ứng phó, không để ý bất kỳ cổ kị nào mà buông thả, mặc kệ sử dụng loại dị năng chi nhánh nào, cậu cũng đánh không lại Tướng Trạch Thành, Tướng Trạch Thành cũng là đối thủ duy nhất mà cho tới nay cậu toàn lực ứng phó cũng không thể chiến thắng nổi! Người cha này, chưa bao giờ nung tay với cậu.

END 37 Đăng bởi: admin

38. Chương 38

CHƯƠNG 38.

Tướng Trạch Thành nói tìm sư phụ cho Tướng Mộc Mộc, liền thật sự hoàn mỹ thực hiện hứa hẹn của ông, ông thật sự tìm một sư phụ võ thuật đến. Nghe nói vị sư phụ kia là chuyên gia ở phương diện này, đã học võ từ nhỏ đến lớn.

Mà ba ngày sau, Tướng Mộc Mộc sẽ chờ báỉ sư học nghệ.

Tướng Mộc Mộc cũng không hoài nghi hiệu suất làm việc của Tướng Trạch Thành, chỉ là có chút kỳ quái cái danh từ “báỉ sư học nghệ” này, nghe nói những người học võ đều rất cổ quái, thế nào cũng phải báỉ sư, nếu không sẽ không dạy người bất cứ thứ gì.

Việc báỉ sư này vẫn có nghi thức, Tướng Mộc Mộc không có cảm giác gì, nhưng mà Faulk thì lại đặc biệt nhiệt tình.

Không, phải là kính ngưỡng, giống như tin tưởng không hề có lý do của hắn đối với chủ thượng kia, hắn chuẩn bị cái “nghi thức báỉ sư” này vô cùng dụng tâm, không dám để xuất hiện một chút sai lầm nào, Tướng Mộc Mộc có thể cảm nhận được hắn nghiêm túc hơn bình thường không ít.

Sự trang trọng của hắn cũng ít nhiều khiến cho Tướng Mộc Mộc nghiêm túc hơn, trong lòng lại nói thầm việc học võ thuật này thật đúng là một chuyện phiền toái, không giống dị năng, thật tốt, căn cứ theo thuộc tính dị năng của bản thân sau đó có thể từ từ học, nếu không được thì mới phải mời thầy dạy, nhưng cũng không có phiền toái như vậy, những ông thầy kia hơn phân nửa là vì tiền tài, luôn mang theo chút nịnh bợ lấy lòng.

Cơ mà, vị sư phụ võ thuật này lại khác biệt thật lớn.

Cha đã nói với hắn, võ thuật có một chút chú ý, còn phải xem thái độ của đối phương đối với hắn, cái này cần phải cầu cơ duyên.

Báỉ sư là chuyện cả đời, một khi đã quyết định thì không thể sửa đổi, đây là quy tắc của võ thuật, cho nên đối phương rất coi trọng.

Có chút giống như quy củ khi kết hôn, hôn nhân là chuyện cả đời, hai bên đều phải đối đãi thần thánh với hôn nhân.

Tuy rằng cơ duyên đã có, cha đã cứu người nọ một mạng, người nọ cũng chuẩn bị báo đáp ân cứu mạng của cha, cho nên định tới xem một chút.

Nhưng mà, điều này cũng không có nghĩa là hắn sẽ thật sự nguyện ý thu Tướng Mộc Mộc làm đồ đệ, cái này còn phải xem biểu hiện của Tướng Mộc Mộc.

Tướng Mộc Mộc có chút không biết làm sao, trong một đám ánh mắt lo lắng ở nhà có vẻ đặc biệt bất đắc dĩ, hắn cũng không biết mình có thể làm cái gì, dù sao thì một phế vật thật đúng khiến người ta khó có thể tín nhiệm mà.

Có điều Tướng Trạch Thành nhanh chóng nói: “Mặc dù không ôm bất cứ hy vọng gì với ngươi, nhưng mà người học võ luôn chú ý đến kiên trì bền bỉ, cái này gần giống như dị năng giả chúng ta. Thế nhưng bọn họ luôn ân oán rõ ràng, ta có ân với hắn, tự nhiên hắn sẽ đem hết toàn lực báo ân, có điều có thể trở thành đồ đệ hắn hay không thì còn phải xem ở ngươi, cho dù ngươi không phù hợp yêu cầu của hắn, thì hắn vẫn sẽ chỉ điểm một hai cho ngươi, ngươi tự nhìn một chút!” Tướng Trạch Thành bình tĩnh nói, trong phòng khách một trận yên tĩnh, dừng lại một lát, ông lại nói: “Mặt khác, nếu hắn thật sự không thu ngươi làm đồ đệ, mà chỉ là chỉ điểm ngươi, thì ngươi cũng không cần mong đợi hắn sẽ dạy ngươi chiêu số võ công của hắn, đến lúc đó ngươi cũng không cần đuổi theo học, những người như bọn họ không thích đồ đệ như vậy.”

“Con biết rồi!” Tướng Mộc Mộc ngây ngốc gật đầu một cái, hắn chưa bao giờ biết, cha hắn lại biết nhiều như vậy.

Hắn không cảm thấy cha có bất kỳ quan hệ nào với võ thuật, nhưng mà ông lại có thể nhanh chóng hiểu rõ được đặc điểm của người học võ như vậy, hắn vẫn là rất khiếp sợ.

“Không cần khẩn trương, Mộc Mộc nhà chúng ta nhất định làm được!” Trần Tú Nhã đi tới ôm lấy Tướng Mộc Mộc: “Mộc Mộc nhà chúng ta ngoan ngoan như vậy, đáng yêu như vậy, hắn dám không thu, hừ”

Trần Tú Nhã ra vẻ tức giận, lại có chút mùi vị làm nũng, Tướng Mộc Mộc cũng đỏ khốc đỏ cười, mẹ của hắn tức giận cũng đáng yêu như vậy.

“Yên tâm đi, ca ca!” Tướng Mộc Cận chạy tới an ủi Tướng Mộc Mộc, Tướng Mộc Mộc thật đúng là không biết phản ứng như thế nào mới tốt.

Thật ra thì, hắn rất muốn nói, hắn cũng không phải thực để ý có bá sư thành công hay không, bởi vì cha nói, cho dù thật sự không thành công, thì người nọ vẫn sẽ chỉ điểm cho hắn không phải sao? Nói như vậy, hắn có thể tiếp xúc được càng nhiều thứ có liên quan đến võ thuật hơn, hơn nữa đối phương đã luyện võ từ nhỏ, hắn gặp phải chỗ nào không hiểu cũng có thể xin chỉ bảo, so với việc tự mình từ từ suy nghĩ, có người chuyên nghiệp giúp càng là chuyện làm ít công to.

“Dạ, con không sao!” Tướng Mộc Mộc hừ khí vô lực trả lời.

Trần Tú Nhã cho là hắn khẩn trương mới giả bộ trấn tĩnh, nhưng Tướng Mộc Mộc rất muốn nói, hắn thật sự một chút cũng không có khẩn trương, chỉ là có chút bị sự khẩn trương của bọn họ lôi kéo, phải nói là, người khẩn trương không phải hắn, mà là người ở trong phòng.

Hu hu....cảm giác suy bụng ta ra bụng người của họ quá mạnh, rõ ràng chính mình sốt ruột, vậy mà họ lại cứ cho là hắn sốt ruột, thay hắn lo lắng sưng.

Trần Tú Nhã muốn an ủi hắn, lại nói: “Không sao đâu Mộc Mộc, con nhất định có thể thành công bá sư! Nếu không con hỏi Faulk thử xem, Faulk không bao giờ nói dối mà, có đúng không, Faulk?”

Trần Tú Nhã nhìn Faulk, Tướng Mộc Mộc cũng nhìn Faulk, cả nhà nghe nói như vậy, cũng nhìn Faulk, Faulk bắt đầu co quắp.

Hắn rối rắm, hắn cũng chưa gặp qua vị sư phụ kia, không biết đối phương có thể thật sự thu đại thiếu gia làm đồ đệ hay không: “Tôi tôi, tôi không biết!”

Trần Tú Nhã tức giận mở miệng: “Cậu không thể nói dễ nghe một chút an ủi Mộc Mộc sao, Faulk, cậu không thể luôn như vậy được, cậu không lừa người ta, rất dễ bị người ta lừa đó.”

Tướng Mộc Mộc rất muốn nói: mẹ, mẹ tìm ra chân tướng rồi!

Nào biết về mặt Faulk thành thật, đâm ngực nói: “Gạt người là không đúng, nhất là lừa gạt chủ nhân, tôi tôi không thể nói láo! Nhưng mà, đại thiếu gia vốn là rất tốt!”

Người một nhà cứ như vậy ồn ào, Faulk cũng dần dần được bọn họ đón nhận, thậm chí cũng xem hắn giống như người nhà, bản thân Faulk rất có sức hấp dẫn, hơn nữa hắn đơn thuần ngây thơ, người nhà họ Tướng

càng thêm yêu thích với hắn, Trần Tú Nhã cũng đã đem hắn thành con mình mà thương yêu.

Thời gian trôi qua trong lúc bọn họ nói chuyện, sư phụ trong truyền thuyết cũng đã tới cửa.

Cha khó được lúc chỉnh trang chuẩn bị sẵn sàng, mang theo bọn họ ra cửa nghênh đón người họ.

Tướng Mộc Mộc đột nhiên khấn trương, bởi vì hắn vẫn là lần đầu tiên thấy cha nghiêm túc tiếp đãi một người như vậy.

Xe từ cách đó không xa chậm rãi lái tới, dừng trước mặt bọn họ.

Tài xế mở cửa xuống xe, vô cùng lễ phép mở cửa xe cho người ngồi ở vị trí phó lái, dáng vẻ vô cùng trang trọng.

Thật sự cần phải bày binh bố trận như vậy sao? Tướng Mộc Mộc rất rõ ràng, những thứ này đều là cha hắn an bài, nhất định là cha có ước định gì đó với người họ.

Hắn thật sự nghĩ không ra, chẳng qua là báỉ sư thôi, cũng không phải là kết hôn, phải để cả nhà ra tiếp đón như vậy sao?

Nhưng làm Tướng Mộc Mộc khiếp sợ nhất không phải vấn đề này, mà là vị sư phụ kia lại là —— Lam Sa!

Hắn có chút không dám tin vào ánh mắt của mình, vậy mà thật sự là Lam Sa!

Hôm đó ở trong rừng rậm, sau khi Lam Sa đột nhiên biến mất, đã rất lâu Tướng Mộc Mộc không gặp hắn.

Bây giờ Lam Sa lại đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, còn trở thành sư phụ của hắn?

Tại sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy chứ?

Nghĩ như thế nào cũng không đoán ra được, Lam Sa với cha lại có giao dịch, hắn không phải là ca ca của Đại Lang sao? Tại sao hiện tại lại không về chỗ của Đại Lang, mà ngược lại muốn ở đây?

Tướng Mộc Mộc biết trong thời gian ngắn không thể nào hiểu được cái gọi là tiền căn hậu quả, cơ mà hắn thật sự rất để ý.

*Tiền căn hậu quả: nguyên nhân ngày trước sinh ra kết quả ngày nay.

Ánh mắt đặt ở trên người Lam Sa, đột nhiên phát hiện Lam Sa thay đổi rất nhiều, nhất là trẻ hơn rất nhiều.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lam Sa, hắn bị thương, sắc mặt tái nhợt, trên mặt còn có chút râu ria, thoát nhìn giống như một ông chú; hôm nay, hình tượng của hắn thay đổi lớn, mặc một thân áo sơ mi trắng tùy ý, cà vạt thắt một cái nơ con bướm khác lạ.

Thấy rõ khuôn mặt hắn, chỉ cảm thấy đó là bản sao của Đại Lang, trẻ hơn Lam Sa lần trước hắn gặp mấy chục tuổi, chẳng qua là thành thực hơn một chút so với Đại Lang đời trước hắn nhìn thấy, ánh mắt phong lưu.

Thân thể phóng khoáng thon dài, có một loại khí chất thanh cao siêu phàm thoát tục, giống như là vô tranh với đời, có chút không hợp với cái xã hội vẫn đục hiện nay.

Không biết có phải ảo giác của Tướng Mộc Mộc hay không, hắn cảm thấy Lam Sa hiện giờ, luôn có bộ dạng thoát tục của thần tiên, giống như Lam Sa là cái loại “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn” vậy, không bị ảnh hưởng bởi thói đời mục nát.

Thật không hiểu nổi tại sao khi nhìn hắn sẽ có loại cảm giác bị áp bách không góc đầu lên nổi, tất cả mọi người đều ở trong vũng bùn đục ngầu chịu không nổi kia, riêng chỉ có Lam Sa đứng thẳng dứt khoát, không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, thật sạch sẽ!

Hình như Lam Sa cũng nhìn thấy Tướng Mộc Mộc, nở nụ cười hiểu rõ, nói với Tướng Trạch Thành: “Không phải đưa con trai mà ông nói chính là cậu ta chứ!” Lam Sa chỉ Tướng Mộc Mộc.

Tướng Trạch Thành gật đầu một cái.

“Xem ra, tôi và nhà các người thật đúng là có duyên, trận trước lúc mới đi ra chính là nhờ hai đứa con trai này của ông cứu giúp, sau đó lại được ông cứu, có lẽ, đây là ý trời đi!” Hấn nói chuyện có chút mơ hồ, cảm giác có chút không đáng tin cậy, hoàn toàn không có căn cứ.

Tướng Trạch Thành nhìn bọn hấn một chút, Tướng Mộc Mộc và Tướng Mộc Cận chưa từng nói với ông chuyện này.

Tướng Mộc Cận gật đầu, giải thích: “Vào ngày so tài dị năng, gặp hấn bị thương ở trong rừng rậm!”

Những việc này vốn là có cũng được mà không có cũng không sao, cha cậu sẽ không can thiệp bọn họ làm cái gì, cứu người cũng tốt, hại người cũng được, chỉ cần ở trong phạm vi cho phép thì ông đều không quản.

Tướng Mộc Cận chưa nói cho ông biết là bởi vì cái này không ở trong phạm vi, làm sao ngờ được Lam Sa lại là cái người quen thuộc võ thuật mà cha nói.

Khi đó cậu cũng không có để ý đến sự tồn tại của Lam Sa, nhưng mà bây giờ nhớ tới thì ra là chuyện như vậy.

“Ha ha, tôi nói chúng ta sẽ còn gặp lại nhau rồi mà! Nhưng không ngờ là nhanh như vậy, khi đó tôi quên hỏi cậu, cậu tên gì?” Giọng nói của Lam Sa có chút tùy ý, bộ dạng giống như bọn họ rất quen thuộc.

Tướng Mộc Mộc cũng vui vẻ không cần phiền não vì tăng tiến quan hệ nữa, đáp: “Tôi tên là Tướng Mộc Mộc!”

“Mộc Mộc à khi đó tôi thấy trên người cậu có luồng khí lưu, cũng biết cậu đang học võ, nhưng mà bây giờ như thế nào giống như trở nên càng ngày càng ít? Lúc tu luyện cậu tẩu hỏa nhập ma đúng không!” Lam Sa vẫn như cũ mỉm cười nói.

Tướng Mộc Mộc không thể tin nhìn hấn, làm sao hấn nhìn ra được?

Lam Sa đáp lại ánh mắt Tướng Mộc Mộc, nói tiếp: “Cậu quá nóng nảy! Thời điểm tu luyện nội công tâm pháp lại nghĩ đông nghĩ tây, dĩ nhiên sẽ tẩu hỏa nhập ma. Phải biết là, võ thuật cần tâm không tạp niệm, cậu phạm vào đại cấm kỵ! Cũng thật may là, tu luyện của cậu chưa đủ thuần thực, tẩu hỏa nhập ma chẳng qua làm cậu mất đi một nửa nội lực, bị chút nội thương, không khiến lục phủ ngũ tạng hư hại đã là vạn hạnh trong bất hạnh!”

“Ca ca không được học!” Tướng Mộc Cận không biết từ đâu tới nói một câu, công phu nguy hiểm như vậy sao có thể luyện tiếp, thường xuyên phải lo lắng có thể tẩu hỏa nhập ma hay không.

Lần trước bị nội thương, cậu đã đủ lo lắng rồi, nếu lại phát sinh một lần nữa, cậu không biết mình còn có thể chịu đựng nổi không!

Nếu nói sẽ nguy hiểm đến tính mạng của ca ca, vậy thì là không cần nữa, cậu trực tiếp trở nên mạnh mẽ để bảo vệ ca ca là được rồi.

“Không sai, không nên học! Đây là lựa chọn tốt nhất!” Lam Sa nhìn như đang khuyên nhủ, hoặc như là đang trần thuật một sự thật.

Cơ mà, Tướng Mộc Mộc cũng không lùi không nản!

Nguy hiểm, không sai, luyện võ rất nguy hiểm, hấn vô cùng rõ ràng, thời điểm nội lực của hấn tán loạn trong người, để đề phòng thân thể hấn nổ tung, Tướng Mộc Mộc đều đem nội lực đè thật sâu ở đan điền, nội lực càng nhiều, thì càng ngày càng áp chế không được.

Nhưng mà, cho dù là thế, hấn vẫn không thể uất ức như vậy, hấn vẫn kiên trì tu luyện, hấn không thể cứ sống dưới sự bảo vệ như vậy được, cũng không cam tâm mình coi như phế vật cả đời.

Đời trước, hấn có được dị năng cường đại, cũng hiểu được quy tắc của thế giới này, cá lớn nuốt cá bé, chẳng qua là hấn bị người trong nhà bảo vệ quá tốt, cho nên bỏ quên thế giới bên ngoài.

Nếu không phải có kinh nghiệm đời trước, có thể hấn sẽ thật sự phế vật cả đời.

Tướng Mộc Mộc hít thở sâu nói: “Tôi muốn luyện, dĩ nhiên tôi biết sẽ không đơn giản như vậy! Có được tất có mất, nếu như võ thuật thật sự dễ học giỏi như vậy, thì cũng sẽ không đến bây giờ cũng không có người

hỏi tới! Nhưng mà, tôi muốn học, để thích ứng với cái thế giới kẻ mạnh là vua này, tôi không thể uất ức cả đời như vậy được! Thế nhưng, đổi lại nếu tôi tự mình tu luyện, khẳng định sẽ càng nguy hiểm hơn, cho nên kính xin sư phụ đến lúc đó chỉ điểm nhiều hơn một chút!”

Tướng Mộc Mộc không biết mình nói ra đoạn này có ảnh hưởng gì không, hần gần như là bật thốt lên.

Nhưng bởi vì đoạn lời nói này, mà ánh mắt Tướng Trạch Thành bắt đầu thay đổi, ý vị sâu xa, có lẽ ông nên xem thật kỹ đứa con trai không thành tài này của mình một lần nữa.

“Ca ca!.....”

“Mộc Cận, em không cần khuyên anh, đây là quyết định của anh!” Ánh mắt Tướng Mộc Mộc rất kiên định, không cho bất kỳ ai phản bác.

Ở sau lưng bọn họ, Đàm Thu Minh nhú mày, nhìn phương hướng của Tướng Mộc Mộc tựa như đang suy nghĩ gì đó: cái này khác quá xa Tướng Mộc Mộc trên tài liệu, có lẽ đây mới là Tướng Mộc Mộc thật sự.

Lam Sa cười to, sang sảng mở miệng: “Tốt! Tôi thu tên đồ đệ là cậu!”

Tác giả có lời muốn nói: hôm nay vẫn là đúng giờ phát lên đây, ha ha, bình luận dần dần nhiều, mẹ ruột thật là cao hứng! Tuy rằng chỉ là nhiều hơn mấy cái, nhưng vẫn là thật cao hứng!

Lười trả lời từng cái từng cái vấn đề của bình luận, hôm nay tương đối mệt mỏi, liền mượn nơi này trả lời mấy vị độc giả:

WYM:

Về vấn đề nhân vật bên trong thích hay không thích một người, chỉ cần mẹ ruột thích là được, nếu không cũng sẽ không viết ra! Mẹ ruột vẫn cho là như thế: nhân vật chính là phế vật, suy nghĩ khác với người thường là có thể hiểu, tựa đề đã nói rõ nhân vật chính chính là “phế vật”, nếu như xem không hiểu tựa đề, mẹ ruột bày tỏ không cần giải thích nữa

Đi làm sờ ngư trung:

Không cần hoài nghi cha tự thân xuất mã, bởi vì kịch tình cần!

Yi:

Cho rằng đệ đệ sở khanh?

Sao lại nghĩ là đệ đệ sở khanh chứ? Nếu như vậy mẹ ruột ta đây sẽ là người đầu tiên không tha cho đệ đệ ha ha dám sở khanh, chờ bị ngược đi! Đệ đệ là siêu cấp huynh khổng, Faulk nhà chúng ta không phải là khẩu vị của đệ đệ, Faulk có CP của Faulk, chỉ cần suy nghĩ vấn đề hần thành công hay thành thụ là được rồi, ô hô hô mẹ ruột cũng còn đang sốt ruột vì đứa nhỏ này đây!

END 38 Đăng bởi: admin

39. Chương 39

CHƯƠNG 39.

Nghi thức bá sư cũng không có phức tạp như vậy, Lam Sa chỉ yêu cầu Tướng Mộc Mộc bưng trà rót nước cho hần, còn phải vượt qua chậu than, quỳ gối trước mặt Lam Sa nói mấy câu.

Mấy cái quy củ không hề có lý do này khiến Tướng Mộc Mộc bị đất quỳ một giờ, đầu gối thật đau, dạ dày còn đau hơn!

Cũng may cũng chỉ là một nghi thức mà thôi, ngày hôm sau Tướng Mộc Mộc liền bắt đầu học võ với Lam Sa.

Lại nói võ thuật thật là một thứ thần kỳ, chiêu thức võ công cũng muôn hình vạn trạng.

Nghiêm túc mà nói, võ thuật và dị năng cũng không phải không có chỗ nào giống nhau, dị năng có các loại thuộc tính, thì có các loại phương pháp công kích / phòng ngự, mà võ thuật cũng có đủ loại chiêu thức công phu cùng nội công tâm pháp.

Lam Sa nói cho hẳn biết, cái thứ võ công này cần duyên phận, tuy rằng ai cũng có thể tu luyện, nhưng mà một khi lựa chọn dị năng, thì không thể luyện võ nữa.

Người luyện võ vô cùng coi trọng quan hệ thầy trò, trên căn bản một sư phụ cả đời nhiều nhất chỉ mang ba đệ tử thân truyền, hơn nữa chỉ cần là đồ đệ cùng một sư phụ, thì chiêu số võ công của họ đại khái là giống nhau.

Sư phụ dạy tới dạy lui cũng chỉ có mấy chiêu như vậy, nhưng chính mấy chiêu này có thể để cho người ta học cả đời.

Có lẽ chiêu thức võ công của mọi người giống nhau, thế nhưng uy lực thì phải nhìn người mà nói, vẫn là câu nói kia, từ trên chiêu thức có thể nhìn ra đối phương mạnh hay yếu.

Thật ra thì mỗi bộ võ công đều có chỗ tốt cùng không tốt với mỗi người, hai điểm này cũng không xung đột với nhau, thậm chí có thể nói là hỗ trợ lẫn nhau, giống như chiêu thức cùng nội công tâm pháp.

Có khuyết điểm cũng có ưu điểm, có vài loại võ công hoàn toàn là để khắc chế một loại võ công khác, lúc này cần nhìn xem một người có thể tri triển võ công của mình đến trình độ nào, cho dù luyện võ chỉ để khắc chế người khác, nhưng không có tài nghệ cùng kỹ xảo thì cũng vô dụng.

Nói như vậy, người có bản lĩnh cao có thể giảm bớt sơ hở trong chiêu thức của mình, cùng loại chiêu thức, nhưng phương hướng, tốc độ, lực độ cùng thời gian ra chiêu khác nhau, cũng có thể phát huy ra hiệu quả muôn hình vạn trạng.

Nhìn như cùng một loại chiêu thức võ công, nhưng những người khác nhau đều sẽ phát ra những loại khí tức khác nhau, mà cái loại khí tức này quyết định người đó có thích hợp luyện võ hay không hay là thích hợp với loại võ công nào.

Rất nhiều người nghiên cứu chiêu thức, rồi đầu cơ trục lợi, nhưng người có thể chân chính phát huy ra hiệu quả tốt nhất của nó thì rất ít.

Muốn lấy được thành tích tốt ở phương diện này, cũng không phải không có biện pháp.

Mà Lam Sa đã nói hai loại phương pháp.

Một loại, là thiên phú của người luyện võ, có vài người tương đối nhạy cảm với chiêu thức, chỉ cần luyện qua là có thể hiểu được bản chất cùng chỗ yếu hại của nó, người như thế có thể nói là thiên tài, giống như dị năng giả.

Một loại khác, chính là kinh nghiệm!

Chỉ cần người có đầy đủ kinh nghiệm, ý thức nguy cơ cũng sẽ theo đó mà đề cao, tự nhiên có thể từ kinh nghiệm mà hấp thu được tinh hoa trong đó, hiểu rõ thiệt hơn, sau đó chậm rãi luyện ra.

Lam Sa nói: “Cá nhân tôi tương đối coi trọng loại sau, dù sao thì đây mới thật sự là thực lực, hơn nữa rất ổn định! Mặc dù thiên tài cũng không sai, nhưng bọn họ quá không ổn định, tất cả đều là mấy cái nhân tố không xác định, tôi rất ghét!”

Lam Sa không hề che giấu phát biểu ý kiến của mình, khinh thường cái loại ngoài mặt là thiên tài nhưng bên trong lại ngấm ngầm hại người, rất nhiều lời nói không có đạo lý phát ra từ miệng hắn, thì cũng biến thành có đạo lý, Tưởng Mộc Mộc cũng không biết nên trả lời hắn như thế nào.

Chẳng lẽ thiên tài chọc hắn cái gì sao? May mắn mình không phải là thiên tài, vậy còn kinh nghiệm đời trước có tính không?

“Đúng rồi, đem mấy cái quyền pháp cậu luyện lúc trước thi triển cho tôi xem một chút, nội lực của cậu rất không ổn định, cần điều chỉnh!” Rốt cục Lam Sa cũng đi vào vấn đề chính, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, rốt cục Tưởng Mộc Mộc cũng có thể thật sự tiến vào hàng ngũ chính thức tu luyện.

Tưởng Mộc Mộc nghe lời đem bộ quyền pháp mình học được phối hợp với nội công tâm pháp biểu diễn một phen trước mặt Lam Sa, nào biết mặt Lam Sa nhăn nhó, cau mày nhìn hần.

“Nội tức của cậu rối loạn, quyền phong không đủ, bộ quyền pháp này không thích hợp với cậu! Hơn nữa quyền pháp này” có thật nhiều sơ hở, nhiều đến mức hần không dám nhìn thẳng.

Tưởng Mộc Mộc rất muốn nói, về mặt của hần đã nói ra chân tướng rồi, sao cái gì cũng viết trên mặt vậy!

Tưởng Mộc Mộc chỉ ngơ ngác gật đầu, đợi hần nói.

Cơ mà, hần lại không nói.

Khi Tưởng Mộc Mộc muốn mở miệng, hần lại nói: “Bộ quyền pháp này vừa nhìn chính là cấp bậc người mới học, nếu cậu thật sự muốn học, có thể cải tiến lại!”

“Anh nói thật sao, sư phụ?” Mắt Tưởng Mộc Mộc không khỏi sáng lên.

Phải biết là, đó là bộ võ công đầu tiên mà hần học được, cũng là chứng minh cho quan hệ của hần với ông bà ngoại chuyển biến tốt đẹp, muốn vứt bỏ cũng không nỡ, luyện tập để cường thân kiện thể cũng được mà.

Hần nhớ cha đã từng nói với hần một câu: khi nào cần bỏ thì nên bỏ!

Nhưng mà, hần không làm được, làm sao có thể dứt dứt khoát khoát vứt bỏ như vậy chứ, huống chi, hần cũng không muốn bỏ, đây là kỹ năng nhập môn của hần đó.

Lam Sa thở dài: “Cậu luyện một chút là được rồi, cái này không thể thành vũ khí của cậu được đâu!”

“Tôi biết, sư phụ, tôi rất rõ ràng cái này.”

“A.....cũng không phải là bởi vì bộ quyền pháp này không được, mà là người tu luyện không được! Thân thể của cậu không thích hợp tu luyện bộ quyền pháp mạnh mẽ này, hơn nữa quyền phong cũng mềm nhũn! Luyện tập nhu với cương cũng rất không phối hợp!” Lam Sa nói xong gõ đầu Tưởng Mộc Mộc một cái, nói tiếp: “Đánh vào người cậu giống như đánh vào một cục bông vậy, nhìn phát bực!”

“Ha ha!”

“Cậu đem bí tịch nội công tâm pháp cho tôi xem, tôi nghiên cứu một chút! Tuy là đan điền thích hợp để chứa đựng nội lực, nhưng giống như cậu cứ một mực đè xuống, một ngày nào đó sẽ bộc phát! Đến lúc đó bạo thể bỏ mình cũng chớ có trách tôi không nhắc nhở cậu.” Lam Sa lấy từ trong túi quần áo ra một thứ: “Đây là tài liệu bí tịch thích hợp cho các loại người tu luyện nội lực, tôi đặc biệt dựa theo cậu sửa đổi một chút, trước hết cậu đừng luyện, thử vận dụng tốt nội lực trong người xem thể nào, nếu muốn hoàn toàn khống chế được, thì không thể một mực chèn ép! Nội lực là của chính cậu, nếu cứ chèn ép thì không tốt cho thân thể, càng không tốt đối với việc tu luyện, cậu phải luyện đến thời điểm thu phóng tự nhiên rồi mới đến hỏi tôi có thể tu luyện cái bí tịch này hay không, hiểu chưa?”

“Vâng!” Tưởng Mộc Mộc vô cùng nghe lời gật gật đầu.

Tưởng Mộc Mộc dưới sự hướng dẫn của Lam Sa, những chỗ trước kia không hiểu đột nhiên vô cùng rõ ràng, cực kỳ thông suốt, thậm chí có vài động tác không quá hài hòa cũng được giải quyết từng cái một dưới sự chỉ điểm của Lam Sa, điều này làm cho Tưởng Mộc Mộc hưng phấn một trận, cái này so với những thứ lúc trước hần học được đều nhiều hơn, thì ra có sư phụ lại tốt như vậy, khó trách bọn họ coi trọng đến thế.

Trước kia hần chỉ dựa theo phương pháp của ông bà ngoại chậm rãi học tập, cũng từ từ nghiên cứu theo phương hướng đó, nhưng sau khi Lam Sa tới, những phương pháp này liền thay đổi.

Lam Sa nói, người ngoài nghề chính là người ngoài nghề, mặc dù nghiên cứu ra bí tịch võ công, nhưng mà công pháp cũng có sai lầm.

Nhưng cũng không phải tất cả đều sai.

Võ cực quyền pháp mà ông bà ngoại nghiên cứu ra là nam nữ phối hợp hoàn thành, cho nên ít nhiều có chút âm dương hỗ trợ, nhưng bọn họ là hai người cùng tập luyện, mà Tưởng Mộc Mộc thì lại là một người.

Mặt khác chính là nội công tâm pháp, bọn họ là người ngoài nghề, tuy là nghiên cứu rất nhiều tài liệu, cũng điều tra một ít lịch sử, nhưng cũng không quá hiểu rõ đối với nội công tâm pháp.

Dựa theo phân tích của Lam Sa, nội công tâm pháp của võ cực quyền pháp hẳn là có ba tầng.

Mà trên bí tịch ghi lại chính là ba tầng hỗn tạp chung một chỗ, đây là nguyên nhân chính tạo ra nội tức rối loạn của Tưởng Mộc Mộc, thật may là phát hiện kịp thời, chứ nếu Tưởng Mộc Mộc tiếp tục tu luyện dựa theo ghi chép này, thì không quá năm năm sẽ bạo thể bỏ mình.

Tưởng Mộc Mộc nghe xong, rụt cổ một cái.

Nếu như Lam Sa không xuất hiện, chẳng phải hẳn sẽ không sống được quá năm năm? Cái này không phải còn bi đát hơn đời trước nữa sao!

Sự thật chứng minh, nói có thể nói vậy, nhưng võ công thì không thể luyện vậy, Tưởng Mộc Mộc ngắc ngứ nhìn gương mặt nặng nề của Lam Sa, rốt cục đã hiểu.

Không thể không nói Lam Sa thật sự rất mạnh, võ công của hắn vô cùng kỳ lạ, Tưởng Mộc Mộc luôn không đoán được bản chất của nó!

Tưởng Mộc Cận tỷ thí với hắn ta xong, vẫn buồn bực ở trong phòng huấn luyện, cực ít đi ra ngoài, ngay cả công ty cũng rất ít đi.

Đối với thái độ thay đổi của cậu Tưởng Trạch Thành cũng chỉ lắc đầu một cái, bộ dạng hiểu rõ, chỉ có một mình Tưởng Mộc Mộc ở đây đoán mò, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai Lam Sa đến đây, cha liền an bài Lam Sa cùng Tưởng Mộc Cận luận bàn tài nghệ, nhưng mà không ai biết kết quả, Tưởng Mộc Cận không chịu nói, Tưởng Mộc Mộc cũng không tiện hỏi, chỉ nhốt mình trong phòng huấn luyện, đã một tuần lễ.

Chẳng qua là hai người bọn họ ngồi xuống đất tâm tình một phen, cũng không biết nói ra kết quả gì.

Khi hắn trở lại phòng khách, vẫn như cũ chỉ có một mình Faulk, Tưởng Mộc Mộc nói: “Mộc Cận vẫn còn ở phòng huấn luyện sao?”

“Đúng vậy, đại thiếu gia!” Faulk cung kính đáp,

Tưởng Mộc Mộc gật đầu đi đến bàn ăn, Lam Sa cũng đi tới.

Sau khi Lam Sa trở thành sư phụ của Tưởng Mộc Mộc, đương nhiên Lam Sa cũng ở lại Tưởng gia.

Cha an bài cho hắn một căn phòng, ăn ở giống như bọn họ.

Tưởng Mộc Mộc thừa dịp không có ai, hỏi: “Sư phụ, đến tận cùng là hôm đó anh với Mộc Cận như thế nào vậy? Sao cậu ấy lại đột nhiên trở nên nghiêm túc như vậy?”

Lam Sa vô tình nói: “Ai biết được?”

“Vậy anh đã làm gì với cậu ấy?” Tưởng Mộc Mộc một bộ dáng anh cả quan tâm em út, vô cùng nghiêm túc!

Lam Sa nhìn hắn, không nói lời nào, quay đầu lại nhìn về hướng cánh cửa phòng huấn luyện đóng chặt: “Cậu ta tiền đồ vô lượng, chẳng qua là”

“Chẳng qua là cái gì?” Về mặt Tưởng Mộc Mộc mong đợi.

Lam Sa nhìn mặt Tưởng Mộc Mộc, không biết nên nói gì: “Chính cậu đi hỏi cậu ta đi, làm sao tôi biết được! Tôi cũng không phải là cậu ta!”

“Tôi hỏi rồi, cậu ấy không nói!” Nếu không hẳn cũng không cần hỏi Lam Sa, phải biết là Tưởng Mộc Cận tỷ thí với hắn ta xong mới biến thành bộ dạng đó, nghĩ như thế nào cũng thấy có liên quan với người sư phụ này.

Lam Sa không nói, hắn cũng không hỏi ra được cái gì.

Sau khi tiếp xúc với Lam Sa, Tưởng Mộc Mộc phát hiện thật ra Lam Sa là một người sáng khoái thanh cao, có chút khiết phích nhẹ, không quá chú trọng đến quần áo, ăn mặc đủ kiểu đủ loại, nhưng cũng rất dễ nhìn.

Người này, giống như mặc bất cứ quần áo gì thì cũng không tiêu diệt được khí chất thanh cao của hắn.

Đường như Lam Sa không quá quen ánh mắt tìm tòi truy hỏi của Tưởng Mộc Mộc, bưng thức ăn đến phòng khách tìm Faulk nói chuyện phiếm.

END 39 Đăng bởi: admin

40. Chương 40

CHƯƠNG 40.

Thời gian nghỉ đông còn lại, Tưởng Mộc Mộc đều vượt qua tại nhà, hắn vẫn chưa ổn định được nội lực trong cơ thể, cho nên vẫn luôn ở giai đoạn nhập môn, mỗi ngày đều luyện tập dưới sự chỉ dạy của Lam Sa.

Năm mới sắp đến, vào ngày cuối cùng của năm, rốt cục Tưởng Mộc Cận cùng Tưởng Mộc Mộc đi ra từ trong phòng huấn luyện.

Tưởng Mộc Cận tự nhiên nắm đôi tay nhỏ bé của ca ca đi trên đường, người bên cạnh ghé mắt nhìn, ai không biết còn tưởng rằng bọn họ là một cặp tình nhân hạnh phúc.

Tưởng Mộc Mộc không hề hay biết đối với hành động của mình, ngây ngốc bị đệ đệ lôi kéo đi dạo đêm giao thừa, hoàn toàn không có tự giác.

Lúc trước hai người vẫn thường như vậy, khi đó hai người vẫn chỉ là trẻ con, cho nên không có hiểu biết gì về phương diện này.

Theo hai người dần dần lớn lên, Tưởng Mộc Cận càng ngày càng hiểu chuyện, còn Tưởng Mộc Mộc thì dường như vẫn còn dậm chân tại chỗ.

Tưởng Mộc Mộc cho rằng bọn họ chỉ là anh em, loại chuyện như vậy hắn là rất bình thường.

Mà Tưởng Mộc Cận thì dưới tình huống càng ngày càng ỷ lại vào ca ca mình, đem cái này trở thành buổi hẹn hò của hai người, hiện tại cậu đang cao hứng phấn chấn nắm tay Tưởng Mộc Mộc cùng nhau đi dạo phố, lên núi xem pháo hoa.

Đi rồi lại đi, dường như Tưởng Mộc Mộc còn gấp gáp hơn cả Tưởng Mộc Cận, ngược lại hắn đi ở phía trước.

Tưởng Mộc Cận đỡ khóc đỡ cười, nhìn quyền chủ động chuyển lên người ca ca, chỉ yên lặng giữ nguyên nụ cười.

“Ca ca, đại hội pháo hoa cũng sẽ không chạy mất, gấp gáp như vậy làm gì?” Cậu còn muốn hưởng thụ cái cảm giác “người yêu” nhiều hơn một chút.

“Em không hiểu, đi trễ sẽ mất chỗ!” Thật ra thì hắn muốn nói là ‘Em không hiểu, đã hơn mười năm anh không có xem đại hội pháo hoa! Dĩ nhiên vô cùng mong đợi...’

Tưởng Mộc Cận bật cười: “Ca ca, đó là căn cứ bí mật của chúng ta, không ai dám cướp đâu!”

Vì để mọi người đều có thể xem rõ cảnh tượng hoành tráng lúc pháo hoa bay lên bầu trời, nên ngành có liên quan cố ý sắp xếp vài nơi để quan sát pháo hoa, tầm nhìn ở những nơi đó vô cùng tốt.

Cơ mà, không biết Tưởng Mộc Cận làm sao mà tìm được một nơi cao, đó là một vách đá, có một tảng đá nhô ra rất rõ ràng, hàng năm hai người đều ở đó xem pháo hoa, chỉ có hai người bọn họ.

Tưởng Mộc Mộc nhìn vẻ mặt tươi cười của Tưởng Mộc Cận, trên đường đều là ánh đèn nhiều màu rực rỡ, gương mặt Tưởng Mộc Cận ở dưới ánh đèn vô cùng đẹp trai, nụ cười ôn nhu lộ ra nồng hậu sủng nịch, Tưởng Mộc Mộc nhìn đến ngây người.

Vậy mà lại bị sắc đẹp của đệ đệ hấp dẫn, hắn thật sự rất đáng xấu hổ.

Hắn thừa nhận mình là một người yêu sắc đẹp, chỉ thích tiếp xúc thân mật với người xinh đẹp, đời trước cũng là bị sắc đẹp của Đàm Thu Minh bắt mất hồn, đưa đến kết cục như vậy.

Hiện tại hắn nhìn đệ đệ mình đến mức quên cả hồi hồn, đầu óc cũng bay mất....

Cũng không biết hắn đã ngẩn người bao lâu, Tưởng Mộc Cận cứ như vậy vui mừng bị hắn nhìn, rốt cục ca ca của cậu đã động tâm sao?

Sau khi Tưởng Mộc Cận phản ứng lại, vỗ vỗ đầu mình, sao hắn có thể có cái suy nghĩ kỳ quái đó với đệ đệ chứ, đó là đệ đệ của hắn đó!

Tưởng Mộc Cận cũng không vạch trần hắn, bởi vì cậu đã chuẩn bị xong bằng bất cứ giá nào.

Ngày đó, cha để Lam Sa đến tìm cậu, ngoại trừ việc khiến cho cậu biết mình rất nhỏ bé, Lam Sa còn nói với cậu rất nhiều chuyện xưa.

Cậu lẳng lặng nghe.

Có một cái còn nói đến chuyện thâm mến của hắn.

Sau khi kể xong, Lam Sa cứ như vậy khuyên cậu: “Chuyện tình cảm chẳng phân biệt được tuổi tác giới tính, chẳng phân biệt được ân ân oán oán, yêu chính là yêu! Đừng cảm nói ra, không cần chờ đến lúc mất đi mới biết hối hận!”

Tưởng Mộc Cận nói: “Tôi không có ý định buông tha, làm sao lại hối hận!?” Nhưng mà, cậu động tâm, cậu vẫn luôn rất mong chờ phản ứng của ca ca sau khi biết tâm ý của cậu, nhưng lại vô cùng sợ ca ca sẽ cự tuyệt mình.

“Cậu không biết, lúc trước khi tôi cảm thấy tình thế bất buộc, hắn lại cùng người ta chạy mất, còn chưa kịp tỏ tình.....nói cho hắn biết tâm ý của tôi.....!”

Tưởng Mộc Cận lẳng lặng nhìn Lam Sa, hắn càng nói càng thương tâm, càng nói càng khổ sở: “Nói ra cũng không phải thật sự muốn đổi phương tiếp nhận mình, chỉ là muốn biểu đạt phần tình cảm này, cho hắn biết tâm ý của mình! Mặc kệ đối phương có cảm giác với cậu hay không, lúc nên tranh thủ thì phải tranh thủ, thật ra thì lúc ấy hắn cũng không có người yêu chân chính, chỉ cần tôi tỏ tình thì vẫn còn có cơ hội, nhưng cũng bởi vì tôi do dự sợ hãi khấn trương, bị người ta nhanh chân giành trước! Cậu cũng không muốn người cậu yêu bị người khác nhanh chân giành trước đi!”

Lại nói, Tưởng Mộc Cận cũng không để ý tới chuyện xưa của hắn, thế nhưng bốn chữ “nhanh chân giành trước” lại nặng nề đả kích cậu.

Loại chuyện như vậy đã từng xảy ra khi nào? Lại có loại cảm giác quen thuộc! Ca ca sẽ bị người khác nhanh chân giành trước sao? Người nọ là ai?

Đột nhiên cậu nghĩ đến một cái tên —— Đàm Thu Minh, dường như ca ca rất chú ý đến hắn ta! Sau một giây, cậu liền kinh hãi!

Cậu suy tính rất lâu, đầu óc vô cùng loạn, một mực tự giam mình trong phòng huấn luyện, cậu thật sự muốn nói rõ với ca ca tình cảm của mình sao?

Tuy rằng nhìn bộ dạng ca ca luôn ngốc ngốc, nhưng thực ra cậu biết, ca ca là một người nhạy cảm, có thể anh ấy đã nhận ra gì đó.

Cậu cũng biết không thể quá gấp, nhưng như vậy dường như lại cho ca ca không gian và thời gian để trốn tránh tình cảm của cậu, vì vậy cậu chuẩn bị nói cho ca ca biết tâm ý của mình.

Tưởng Mộc Cận cũng nhìn gương mặt bị ánh đèn bao phủ của Tưởng Mộc Cận, cường chế mình đè xuống xúc động muốn trực tiếp làm ca ca, đi dạo ở trên đường, hưởng thụ buổi “hẹn hò” mỗi năm một lần này thật tốt.

Cậu còn chưa nghĩ ra phải tỏ tình với ca ca như thế nào, lúc nào tỏ tình, cơ mà hiện tại đột nhiên cậu nghĩ thông suốt, chọn ngày không bằng đúng ngày, ngày hôm nay đi!

“Ca ca, đi nhanh đi!” Nói xong, Tưởng Mộc Cận đoạt lại quyền chủ động, kéo Tưởng Mộc Cận đi.

Tướng Mộc Mộc ngẩn ngơ nhìn Tướng Mộc Cận đột nhiên giống như hạ một quyết định trọng đại nào đó, liền cảm thấy mình bị cậu ôm vào trong ngực, mũi chân nhẹ bẫng một chút, liền bay lên nóc nhà.

Còn chưa phản ứng kịp, Tướng Mộc Cận lại lấy cây cột gỗ làm điểm mượn lực, bay về phía rừng rậm cách đó không xa, đi theo hướng của căn cứ bí mật.

Nửa giờ sau, rốt cục hai người đến nơi cao kia.

Thật ra thì, đây là một cái cầu đá phá sườn núi mà ra, vị trí còn rất rộng rãi, hai người đứng trên đó hoàn toàn không cảm thấy chật chội.

Phía dưới là một rừng cây hộc đông nghìn nghịt, đối diện rừng hộc là một sân cỏ rộng rãi để quan sát pháo hoa, từng cái từng cái đầu người đang di chuyển ở nơi đó.

Tướng Mộc Cận ôm eo Tướng Mộc Mộc ngồi xuống, khoảng cách của hai người vô cùng gần, động tác cũng rất thân mật, hơi thở nóng hổi của Tướng Mộc Cận phả ra trên cổ Tướng Mộc Mộc, ngứa ngứa.

Tướng Mộc Mộc chỉ cảm thấy là lạ, hình như hôm nay Tướng Mộc Cận không quá bình thường.

Quay đầu lại đối diện với đôi mắt sâu thẳm của Tướng Mộc Cận, trong mắt tràn đầy hình ảnh của chính mình, tim Tướng Mộc Mộc đột nhiên đập nhanh hơn mấy nhịp.

Hắn không biết mình làm sao nữa? Không quá quen loại cảm giác này, hơi giãy dụa, nhưng ngặt nỗi hôm nay Tướng Mộc Cận ôm hắn có chút chặt, giãy không ra.

“.....Ca ca!”

Đột nhiên Tướng Mộc Mộc nghe được giọng nói tràn đầy từ tính của Tướng Mộc Cận, nhìn cậu, pháo hoa còn chưa bắt đầu, ánh mắt của Tướng Mộc Cận vẫn luôn quét tới quét lui trên người hắn, hai tay ôm càng thêm chặt.

Tướng Mộc Mộc bị ôm không quá thoải mái, nói: “Mộc Cận, em.....hôm nay em thật kỳ quái! Làm sao vậy?”

“Ca ca, em có lời muốn nói với anh!” Giọng nói của Tướng Mộc Cận không cao không thấp, vừa vặn có thể để cho Tướng Mộc Mộc nghe thấy rõ ràng.

Tướng Mộc Cận cũng không biết tại sao mình lại gấp gáp bày tỏ tâm ý như vậy, có thể là thật sự bị Lam Sa thuyết phục đi, cậu không muốn cùng với ca ca lãng phí thời gian như vậy nữa, muốn trở thành người yêu chân chính.

Tựa như cậu không có cách nào tiếp tục chờ cho ca ca hiểu được tâm ý của mình, vội vã muốn cho hắn biết, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở về, khó tránh khỏi có chút khấn trương.

“Em muốn nói gì?” Tướng Mộc Mộc nuốt nước miếng một cái, nói thật, đây vẫn là lần đầu tiên Tướng Mộc Cận dùng vẻ mặt chuyên chú như vậy nghiêm túc nói chuyện với hắn, hắn cảm thấy hắn là chuyện rất quan trọng.

Bình thường Tướng Mộc Cận đối với hắn cũng là thái độ nghiêm túc, nhưng mà không biết vì sao, hôm nay cậu trở nên đặc biệt trang trọng.

Dường như còn không định buông tay.....

“Ca ca....”

“Em nói đi.....”

Tướng Mộc Mộc đợi rất lâu, Tướng Mộc Cận vẫn không nói chuyện: “Mộc Cận, đến tột cùng là em muốn nói.....”

Lời của hắn còn chưa nói xong, xuất hiện ở trước mắt là gương mặt tuần tú phóng đại của Tướng Mộc Cận, hắn kinh ngạc nhìn, âm thanh tính giờ trong cái điện thoại di động đang phát tin tức năm mới, dường như hai người cũng không có nghe thấy, sau một giây, Tướng Mộc Cận đặt lên môi hắn.

Chuyện gì xảy ra? Hai mắt Tưởng Mộc Mộc mở thật to, bị hôn đến thất điên bát đảo, dưới tình huống sững sốt, Tưởng Mộc Cận liếm môi hần giống như ăn bánh ngọt, lại ngậm lấy toàn bộ đôi môi hần, từ từ cạy hàm răng hần ra, đầu lưỡi duỗi vào.

[5...4...3...2...1...]

Tin tức trên điện thoại di động vẫn còn đang tính giờ, đợt pháo hoa đầu tiên bay lên, tản ra bên cạnh bọn họ, sau một trận ánh sáng, đợt pháo hoa thứ hai thứ ba liên tiếp phóng lên bầu trời, tạo thành đủ loại hình dáng, sau khi biến mất lại xuất hiện.....sau khi xuất hiện lại biến mất.....bầu trời một mảnh sáng ngời!

Chiếu rọi ra thân ảnh của hai người ở bên sườn núi, hình ảnh giống như ngừng lại tại khoảnh khắc đó.

Tưởng Mộc Mộc trừng mắt nhìn, không dám tin tưởng vào mắt của mình, còn cảm thấy có phải đang nằm mơ hay không, Tưởng Mộc Cận vậy mà lại hôn hần, thật sự hôn hần.

Không phải là ngã bệnh, không phải nộ hôn khi ý thức không rõ ràng, càng không phải là cái loại hôn cưỡng chế bá đạo lúc bị thương, mà chỉ đơn thuần là một nộ hôn triền miên.

Tựa như Tưởng Mộc Cận thật sự chỉ là vì hôn hần mà hôn hần, hần không cảm giác được bất kỳ mùi vị sắc tình nào, lại khiến cho hần cứ như vậy đắm chìm.

Nộ hôn này cũng không kéo dài quá lâu, Tưởng Mộc Mộc phản ứng kịp, đưa tay đẩy Tưởng Mộc Cận, nhưng hần không nghĩ tới lực lượng của Tưởng Mộc Cận lại lớn như vậy, hoàn toàn bất động.

Hần mở to mắt đón lấy tầm mắt của Tưởng Mộc Cận, theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, bởi vì hần đẩy cậu, Tưởng Mộc Cận càng ôm chặt hơn, hần hoàn toàn không nhúc nhích được.

Nộ hôn đơn thuần cũng thay đổi, Tưởng Mộc Cận sửa đổi sách lược, biến thành kẻ xâm lược bá đạo, Tưởng Mộc Mộc theo bản năng nghiêng đầu qua chỗ khác, lại bị Tưởng Mộc Cận xoay trở lại, tiếp tục hôn.

Vốn dĩ Tưởng Mộc Mộc cho rằng chẳng qua là cậu nhất thời cao hứng, cũng không phản kháng nữa, nghĩ nhất định là bệnh cũ của cậu lại tái phát, chỉ cần hôn đủ rồi sẽ dừng lại.

Cơ mà, sự thật cũng không phải là như vậy, không chỉ có nộ hôn này không chấm dứt, một cái tay của Tưởng Mộc Cận cũng không cố chấp vậy chặt hần nữa, mà là dò vào bên trong áo sơ mi hần, vuốt ve da thịt trơn mịn của hần, một tay khác dùng sức lôi kéo eo hần, hai người càng dựa vào gần hơn, thân thể dính sát vào nhau.

Hô hấp của Tưởng Mộc Mộc không thông thuận, bị hôn đến đầu óc choáng váng, không biết phương hướng, thân thể mềm nhũn ra.

Tưởng Mộc Cận buông hần ra, trong mắt tràn đầy tính toán, cười cười, ôm Tưởng Mộc Mộc tới, ngồi ở trên đùi của mình, găm lên cổ Tưởng Mộc Mộc một cái, nói: “Ca ca, em thích anh!”

Tưởng Mộc Mộc mơ mơ màng màng “ừ” một tiếng, đầu óc ngẩn lại.

“Ca ca, kết giao với em đi! Chúng ta làm người yêu!”

Eo Tưởng Mộc Mộc bị người sờ một cái, không tình nguyện lại “ừ....” một tiếng.

“Ca ca, anh đáp ứng rồi đó....”

“Ừ~~”

Tưởng Mộc Cận nhìn hần vẫn còn mơ hồ, tiếp tục nói: “Ca ca, không được quên chuyện anh đã đáp ứng em hôm nay đó.”

Mông lại bị bóp một cái: “Ừ

”.....

Tưởng Mộc Cận hài lòng nhìn ca ca mình, hai tay không quá an phận.

Sắc mặt Tưởng Mộc Mộc ửng hồng, hoàn toàn không biết mình bị đệ đệ nhà mình tính toán.

Tưởng Mộc Cận biết nếu như dựa theo lẽ thường ngã bài, nhất định ca ca sẽ lấy cớ là anh em để tiếp tục trốn tránh, cậu không muốn giống Lam Sa không còn kịp tỏ tình, hoặc là sau khi tỏ tình chờ bị cự tuyệt, cậu không làm được như vậy.

Nếu quyết định phải bắt được tới tay, tự nhiên sẽ không để cho ca ca có cơ hội cự tuyệt!

Ca ca là của cậu, chỉ cần có lời hẹn hôm nay, chuyện tiếp nhận liền có thể trở thành “chuyện đương nhiên” rồi.

Rõ ràng là một sự kiện tỏ tình đơn thuần, đến cuối cùng lại thành như vậy, thậm chí một chút áy náy Tưởng Mộc Cận cũng không có, tiếp theo lại bắt đầu ăn đậu hủ ca ca nhà mình.

Mặc dù cậu rất muốn cứ như vậy làm ca ca, nhưng cậu vẫn là chịu đựng không làm tới cuối cùng, cậu biết không thể làm quá mức, nếu không nhất định sẽ dọa ca ca chạy mất, huống chi, chỗ này cũng không quá thích hợp, chỉ cần biết rằng qua năm mới, ca ca đáp ứng trở thành người yêu của cậu cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Tưởng Mộc Cận không biết mình về đến nhà như thế nào, không thấy pháo hoa, đột nhiên bị nụ hôn nồng nhiệt của đệ đệ làm sợ hết hồn, sau đó mình lại đắm chìm trong cái hôn của cậu, kể tiếp cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Buổi tối, trong giấc mơ của hắn.

Trong mơ, hắn ngủ trong phòng mình, nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm truyền tới hắn liền tỉnh lại, kèm theo tiếng rên, rĩ vô cùng vui, sướng.

Có kinh nghiệm đời trước, dĩ nhiên hắn biết những âm thanh này có nghĩa là gì, đây là phòng của hắn, tại sao lại có người ở bên trong ***?

Tưởng Mộc Cận không nói hai lời đi đến mở cửa phòng tắm, phát hiện hai khối thân thể đang dây dưa chặt chẽ chung một chỗ.

Hơi nước tràn ngập toàn bộ phòng tắm, hắn không thấy rõ mặt hai người kia, lại có thể biết bọn họ làm kịch liệt bao nhiêu.

Hai người đang dây dưa cùng một chỗ kia dường như không phát hiện ra hắn, tiếp tục chuyện bọn họ vẫn chưa hoàn thành, âm thanh càng lúc càng lớn, động tác càng ngày càng mạnh.

Hình ảnh chuyển một cái, Tưởng Mộc Cận thấy rõ gương mặt người ở phía trên, đó là đệ đệ hắn Tưởng Mộc Cận, mà người phía dưới đúng là mình.

Tưởng Mộc Cận đè lên hắn, dùng giọng nói tràn ngập khiêu khích cùng ***,tà nói: “Ca ca quá tuyệt vời, chúng ta lại một lần nữa”

Nói xong Tưởng Mộc Cận vót hắn lên, hướng về cái chỗ kia chậm rãi hạ xuống, cái thứ thô to kia cứ như vậy thuận theo tự nhiên mà lên xuống, tiến quân thần tốc đâm vào chỗ sâu nhất.....

“A.....” Tưởng Mộc Cận kinh hô một tiếng tỉnh lại: “Chuyện gì xảy ra?”.....

Hắn ngồi dậy, phát hiện Tưởng Mộc Cận không ở bên cạnh, vừa nãy chẳng qua là đang nằm mơ mà thôi?

Hắn đúng thật là bị Tưởng Mộc Cận dọa chết rồi, trong đầu mơ hồ thoáng qua chuyện xảy ra tối hôm qua. Tưởng Mộc Cận tỏ tình với hắn? Sau đó hình như trong lúc mơ mơ màng màng mình đã đáp ứng cậu ấy!

Bây giờ trời đã sáng, hắn nhìn ngoài cửa sổ thở dài: “Thì ra là mộng, làm mình sợ muốn chết! Làm sao mà Mộc Cận lại tỏ tình với mình được chứ..... chúng ta chính là anh em đó, ha ha.....”

Dưới tình huống như thế hắn chỉ có thể dùng anh em để viện cớ.

Cơ mà không biết vì sao, khi biết đó là mộng, trong lòng lại có chút mất mát nho nhỏ.

Tưởng Mộc Cận vén chăn lên, phát hiện phía dưới ướt một mảnh, đáy quần có một tia trắng đục, đáy lòng chợt lạnh, không phải là đã lâu lắm hắn không có chứ.

Nghĩ đến nửa năm qua sau khi sống lại, quả thật hắn không có phát tiết qua, vẫn luôn quên mất, hiện tượng như vậy rất bình thường.

Nghĩ tới đây hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Tưởng Mộc Cận ở trong mơ quá đáng sợ, hắn thật đúng là không biết thời điểm mình muốn tìm bất mãn lại mơ thấy Tưởng Mộc Cận.

“Ca ca.....đứng lên ăn bữa sáng!” Tưởng Mộc Cận mở cửa, trực tiếp đi vào.

Tưởng Mộc Cận kinh hãi, vội vàng kéo chăn muốn che đậy một mảnh kia, nhưng vẫn là chậm một bước.

Tưởng Mộc Cận giành trước ngồi vào bên cạnh hắn, vừa lúc nhìn thấy “tội chứng”.

Nhìn người nào đó đang muốn che giấu chứng cứ, Tưởng Mộc Cận nhin cười nói: “Ca ca đang thẹn thùng?”

Tưởng Mộc Cận nghiêng đầu không nhìn cậu, cũng không thể nói là bởi vì mình mơ một giấc mơ quỷ dị được.

“Không, không có!” Tưởng Mộc Cận lúng túng nói.

Tưởng Mộc Cận cũng không giấu cột hắn, loại chuyện như vậy sau này sẽ có cơ hội, cậu không vội: “Ca ca còn nhớ rõ chuyện tối hôm qua đã đáp ứng em không?”

“A?” Mặt Tưởng Mộc Cận đầy dấu chấm hỏi, tối hôm qua, cái đó không phải là mộng sao?

“Ca ca đáp ứng trở thành người yêu của em!” Tưởng Mộc Cận đi thẳng vào vấn đề, cậu cũng không định bỏ qua, trước hết cậu phải làm cho ca ca ý thức được.

“Cái gì?!!”

Thấy Tưởng Mộc Cận tiếp tục giả ngu, Tưởng Mộc Cận kiên nhẫn nói lại lần nữa: “Ca ca, bây giờ quan hệ của chúng ta là người yêu!”

END 40 Đăng bởi: admin

41. Chương 41

CHƯƠNG 41.

Sau khi Tưởng Mộc Cận nói rõ tâm ý với Tưởng Mộc Cận, Tưởng Mộc Cận vẫn luôn ở trong trạng thái rối rắm.

Dù sao thì bọn họ cũng là anh em, không nên là bộ dạng như vậy, chỉ cần Tưởng Mộc Cận làm đệ đệ hắn thật tốt, thì hắn vẫn rất yêu đệ đệ, nhưng Tưởng Mộc Cận đã sống chết nhận định rồi, hơn nữa đã vượt qua phạm vi mà người thường có thể lý giải.

Tưởng Mộc Cận vẫn luôn cảm thấy, giữa anh em thì thân mật chút cũng không sao, nhưng lại không nghĩ tới Tưởng Mộc Cận đem cái này trở thành quan hệ người yêu.

Thật ra thì, hắn cũng cảm nhận được, dường như quan hệ anh em của hắn và Tưởng Mộc Cận không quá bình thường, nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều, bây giờ thì lại không thể không suy nghĩ.

Hắn cũng có hoài nghi rất cực tình cảm của Tưởng Mộc Cận đối với hắn là thật hay giả, có lẽ chỉ có thân tình, nhưng bắt đầu từ ngày Tưởng Mộc Cận nói rõ với hắn, hắn đã biết tình cảm Mộc Cận dành cho hắn đã không phải là thân tình giữa anh em nữa, thậm chí còn mang theo ham muốn độc chiếm.

Hắn thật sự không nghĩ ra, tại sao đệ đệ lại đột nhiên thích hắn, cái này không nên a.

Tuy bình thường quan hệ của hai người thân mật nhất, nhưng cũng không có nghĩ tới phương diện kia, anh em có thể trở thành người yêu sao?

Nghĩ không ra vấn đề này, Tưởng Mộc Cận cố ý giữ một khoảng cách với Tưởng Mộc Cận, cũng không để cho Tưởng Mộc Cận tiếp tục ngủ bên cạnh hắn nữa.

Hắn chân thật cảm giác được, Tưởng Mộc Cận cứng rắn đối với hắn, quả nhiên là đã trưởng thành sao?

Hắn không kịp suy nghĩ, trực tiếp đẩy Tưởng Mộc Cận ra ngoài cửa, cảnh cáo không cho phép cậu đến gần, không cho phép suy nghĩ lung tung.

Tưởng Mộc Cận cũng không ép buộc hắn, cậu biết ca ca cần thời gian để suy nghĩ cho thật tốt, chỉ là tiếc nuối mình không thể ăn đậu hủ giống như lúc trước nữa.

Không sợ, đây chẳng qua là tạm thời thôi, đợi thêm một đoạn thời gian nữa, cậu có thể hung hăng bù lại, cậu biết thời gian này sẽ không quá dài, bởi vì ca ca cũng không có cự tuyệt cậu.

Bây giờ Tưởng Mộc Cận luôn cố ý tránh thời gian tiếp xúc với Tưởng Mộc Cận, ngay cả lúc huấn luyện cũng không vào trạng thái, Lam Sa rất dễ dàng nhận ra được thay đổi của hắn, nói: “Gần đây cậu làm sao vậy?”

Tưởng Mộc Cận nhìn Lam Sa, nói: “Không có, không có gì!”

“Vậy thì tốt, tôi cũng không hy vọng cậu vì những chuyện khác mà ảnh hưởng việc tu luyện!”

Tưởng Mộc Cận còn đang suy nghĩ chuyện của Tưởng Mộc Cận, căn bản không có chú ý tới ý tứ trong lời nói của Lam Sa, nếu nghiêm túc quan sát, có thể thấy được Lam Sa có một tia sốt ruột.

Sáng sớm Tưởng Mộc Cận vừa ngồi xếp bằng tu luyện xong, chải chuốt nội lực phản phản phục phục trong cơ thể một lần, trở lại phòng khách.

Đi vào phòng khách, thấy trong căn phòng rộng lớn chỉ có một mình Tưởng Mộc Cận, Tưởng Mộc Cận rời rầm vòng qua cậu, trực tiếp đi ăn bữa sáng, bởi vì xấu hổ nên trên mặt cũng hiện lên đỏ ửng.

Tự nhiên Lam Sa cũng nhìn thấy một màn này, thở dài nói với Tưởng Mộc Cận: “Cậu ta làm sao vậy? Gần đây luôn xa cách với cậu!”

“Không có gì, chỉ là hiện tượng bình thường thôi!” Tưởng Mộc Cận thường thức nước trà trong tay, ánh mắt nhìn Tưởng Mộc Cận đang ăn bữa sáng ở phòng bên cạnh, Tưởng Mộc Cận nhận ra được tầm mắt của Tưởng Mộc Cận, đỏ mặt đứng dậy đóng cửa!

Tưởng Mộc Cận cười ra tiếng!

Lam Sa tự nhiên ngồi bên cạnh Tưởng Mộc Cận: “Cậu không thấy đáng vẽ.....cô vợ nhỏ không được tự nhiên của cậu ấy sao, chẳng lẽ cậu thật sự muốn tóm cậu ấy lại bắt đầu ăn à....”

Tưởng Mộc Cận cười lắc đầu, Lam Sa thở dài: “Vậy thì tại sao cậu ấy lại biến thành bộ dạng như vậy, cậu không sợ cả đời cậu ấy cũng không để ý đến cậu!? Tránh né cậu?!”

“Sẽ không!” Tưởng Mộc Cận chậm rãi nói.

“Tại sao?” Lam Sa tỏ vẻ hắn không hiểu suy nghĩ của Tưởng Mộc Cận.

“Tôi không cho phép!”

Lam Sa liếc cậu một cái: “Không phải cậu còn chưa thương cậu ấy sao?”

“Đó là chuyện sớm hay muộn!” Tưởng Mộc Cận tự tin nói.

Lam Sa không đặt đề tài lên chuyện này, lại trò chuyện với Tưởng Mộc Cận, rồi đi theo ăn bữa sáng.

Quan hệ của hai người cứ kéo dài như vậy, học kỳ hai của lớp mười hai đã tới.

Tưởng Mộc Cận vui vẻ một trận, rốt cục không cần đối mặt với Tưởng Mộc Cận nữa, thở phào nhẹ nhõm đồng thời, hắn quên mất mình và Tưởng Mộc Cận ở cùng ký túc xá, sau khi phục hồi tinh thần lại hắn không thể không đối mặt sự thật.

Hơn nữa, càng bị đát hơn chính là, Tưởng Mộc Cận xin nhảy lớp thể mà được thông qua, hơn nữa còn là liên tiếp nhảy hai lớp.

Học viện hoàng gia đúng là có quy định nhảy lớp, chỉ cần mọi phương diện đều thông qua cửa ải mà các giáo viên thiết trí là có thể nhảy lớp.

Ngay cả cửa ải nhảy hai lớp từ trước tới giờ vẫn chưa ai thông qua được, vậy mà giờ Tưởng Mộc Cận lại thông qua.

Tưởng Mộc Mộc không biết Tưởng Mộc Cận xin như thế nào, đời trước hình như Tưởng Mộc Cận không có nhảy lớp sớm như vậy, là do hắn đến làm ảnh hưởng sao?

Hắn đã sớm báo với mình rằng không cần sợ hãi hiệu ứng cánh bướm do việc trọng sinh mang lại nữa, cho dù không phát triển giống như đời trước, thì hắn vẫn còn sống.

Nhưng mà, hắn lại sợ ảnh hưởng đến những người bên cạnh hắn.

Hiện giờ hắn còn chưa xác định đối với tình cảm của Tưởng Mộc Cận, cũng không muốn để mình rơi vào khốn cảnh tình cảm nhanh như vậy.

Có kinh nghiệm đời trước, nói gì thì hắn cũng có tồn tại sự sợ hãi.

Tuy rằng Tưởng Mộc Cận không giống Đàm Thu Minh, thế nhưng Tưởng Mộc Cận là anh em của hắn mà, cái này....nếu hai người bọn họ thật sự ở bên nhau, vậy cha và mẹ sẽ nghĩ như thế nào? Sẽ đồng ý sao?

Tưởng Mộc Mộc còn chưa hiểu rõ, giống như đã thấy được mẹ thương tâm muốn chết khóc thút thít, cha lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn họ, chuẩn bị cầm dao thái thanh lý môn hộ!.....

Nếu như Tưởng Mộc Cận không phải anh em ruột thịt của hắn, có lẽ hai người bọn họ thật sự có thể trở thành một cặp tình nhân.

Tưởng Mộc Mộc nghĩ điều kiện để làm người yêu của Tưởng Mộc Cận vẫn là rất tuyệt, hiểu chuyện, mạnh mẽ lại ôn nhu (chỉ đối với Mộc Mộc), gia thế tốt tướng mạo tốt thành tích lại càng tốt hơn, hết thấy đều hợp khẩu vị của hắn, đây thật là một “nam nhân tốt” vạn dặm mới tìm được.

Tưởng Mộc Mộc than thở, tại sao bọn họ cố tình lại là anh em chứ?

Tưởng Mộc Mộc bắt đầu thử cân nhắc điều kiện làm người yêu của Tưởng Mộc Cận, thật lâu không kịp hoàn hồn.

Hiện giờ, Tưởng Mộc Cận cùng cấp với hắn, dường như đệ đệ còn vượt qua ca ca, người ca ca như hắn đúng là một chút tự giác cũng không có.

Mặc dù không cùng lớp với Tưởng Mộc Cận, cơ mà số lần gặp mặt của hai người càng ngày càng nhiều, Tưởng Mộc Cận cũng không ép buộc hắn, hắn lại càng ngày càng bất an, cuối cùng hai người rốt cục ngã bài.

Tưởng Mộc Cận trở lại ký túc xá, liền thấy Tưởng Mộc Mộc làm một bàn thức ăn, không rõ hắn muốn làm gì: “Sao hôm nay ca ca lại có tâm tình tốt vậy, làm nhiều món ăn như vậy?”

“Mộc Cận, anh muốn nói chuyện với em một chút!” Tưởng Mộc Mộc nói, hắn vẫn còn có chút khấn trương.

“Được!” Tưởng Mộc Cận ngồi thẳng trước bàn cơm, ngưng mắt nhìn Tưởng Mộc Mộc.

Tưởng Mộc Mộc bị nhìn có chút không được tự nhiên, liền nói: “Ăn cơm trước đi”

“À, được!” Tưởng Mộc Cận nghe lời ăn cơm.

Cơm chiều nhanh chóng ăn xong, Tưởng Mộc Mộc dọn dẹp chén đĩa, Tưởng Mộc Cận giúp một tay.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, Tưởng Mộc Mộc và Tưởng Mộc Cận cùng ngồi ở phòng khách, trầm mặc.

Tưởng Mộc Mộc hoài nghi có phải thời gian trôi qua quá nhanh hay không, làm sao mà một bữa cơm lại đột nhiên ăn nhanh như vậy?

Tưởng Mộc Cận lại dẫn đầu mở miệng, đánh vỡ trầm mặc: “Ca ca muốn nói gì?”

Tưởng Mộc Mộc suy nghĩ một chút, vẫn là chuẩn bị mở miệng nói: “Chúng ta hắn là anh em đi?”

“Nếu như ca ca muốn nói là anh em thì không thể trở thành người yêu, vậy không bàn nữa!” Giọng điệu của Tưởng Mộc Cận mang theo bá đạo không cho phép xen vào, làm cho người ta không thể phản bác.

Tướng Mộc Mộc bị một câu nói của cậu làm cho ghen trở về, lại là Tướng Mộc Cận mở miệng trước: “Ca ca ghét em sao?”

“Không, làm sao có thể!” Tướng Mộc Mộc nói, mặc dù hẳn quyết định ngả bài, nhưng vẫn chưa nghĩ xong quyết định của mình, không biết nên nói như thế nào, chẳng qua là hẳn cảm thấy bọn họ thật sự cần phải nói chuyện.

“Vậy tại sao không muốn ở bên em? Tại sao không thể trở thành người yêu của em?” Tướng Mộc Cận nói, những ngày qua cậu luôn phiền não vì không thể đụng vào hẳn, tức giận cũng hơi lớn chút, nhìn ca ca vẫn mang theo tâm tình trốn tránh như cũ, cậu càng giận hơn.

Nghĩ rằng, nếu không thì cứ như vậy đem ca ca ra làm, gạo nấu thành cơm, nghĩ nghĩ, cậu lại cảm thấy có thể làm được.

Hôm nay Tướng Mộc Mộc mặc một bộ quần áo thường ngày rộng thùng thình, xương quai xanh gợi cảm như ẩn như hiện, nhìn tới liền mất hồn, hô hấp của Tướng Mộc Cận hơi nặng hơn, mặt ngoài duy trì bình tĩnh, vẫn chưa hành động.

Tướng Mộc Mộc rồi rầm nói: “Đó, cái đó không giống!”

“Không giống chỗ nào?” Tướng Mộc Cận và Tướng Mộc Mộc ngồi chung một ghế sa lon, không dấu vết nhích lại gần hơn chút, không nhìn được gần một cái lên cổ ca ca.

Ừ, ăn rất tốt, vươn đầu lưỡi liếm liếm chỗ bị cậu cắn thành một khối hồng ửng.

“Mộc Cận!” Đột nhiên Tướng Mộc Mộc tránh ra, khẩn trương nói: “Em không thể như vậy, em còn chưa trưởng thành, em mới mười sáu tuổi!” Tướng Mộc Cận vẫn còn ở giai đoạn trở mã, mặc dù phần lớn đều đã trưởng thành, người khác cũng trưởng thành tương đối sớm, nhưng hẳn vẫn không muốn để cái thứ vật chết như tình cảm này ảnh hưởng đến cậu.

“Ý của ca ca là chờ em trưởng thành sẽ kết giao với em sao?” Tướng Mộc Cận không để cho Tướng Mộc Mộc có cơ hội chạy trốn, vội vàng đề thân thể hẳn lại.

“Ca ca cảm thấy em quá nhỏ tuổi, không thích hợp kết giao sao? Yên tâm, em có thể thỏa mãn anh mà!” Tướng Mộc Cận dè Tướng Mộc Mộc trên ghế sa lon, từ trên cao nhìn xuống hẳn: “Ca ca, hẳn là anh biết tình cảm của em với anh mà, phải không?”

“Anh, Mộc Cận, em đừng như vậy!” Tướng Mộc Mộc thử đẩy cậu ra, nhưng mà đẩy không được, đệ đệ của hẳn đã sớm trưởng thành đến mức hẳn không cách nào với tới được.

“Ca ca không được trốn tránh!” Giọng Tướng Mộc Cận hơi nặng, ánh mắt nhìn chăm chăm Tướng Mộc Mộc cũng có chút bất đắc dĩ cùng tức giận, thế nhưng lại vô cùng nghiêm túc.

Tướng Mộc Mộc kinh ngạc sững sốt mấy giây, từ lúc nào mà hẳn và Tướng Mộc Cận lại biến thành bộ dạng này, tại sao đang là anh em thật tốt lại đột nhiên phải biến thành người yêu, là do hẳn như thế nào hay là do Tướng Mộc Cận như thế nào vậy?

“Ca ca, anh cho là em đang đùa giỡn với anh? Phải không?.....Ha ha!” Tướng Mộc Cận cười khổ mấy tiếng, nói tiếp: “Ca ca thấy em nói đùa khi nào chứ, em là người sẽ đem loại chuyện như vậy để đùa giỡn sao?”

“Không phải vậy, Mộc Cận, anh....” Biểu tình ảm đạm thương tâm của Tướng Mộc Cận kích thích tim Tướng Mộc Mộc, lần đầu tiên hẳn nhìn thấy Tướng Mộc Cận như vậy, giống như chỉ cần hẳn nói “không” thì sẽ nhìn thấy ngày tận thế.

“Ca ca không muốn thừa nhận tình cảm của em, biết chúng ta là anh em, cũng không muốn vượt qua tường chắn này! Nhưng mà, ca ca, anh biết không? Lúc trước sau khi em phát hiện tình cảm của mình đối với anh, em có bao nhiêu bất lực, bao nhiêu sợ hãi? Trong lòng em đấu tranh bao nhiêu mới tiếp nhận được sự thật này, anh biết không? Ban đầu em cũng nghĩ cứ như vậy làm anh em là tốt rồi, lẳng lặng bảo vệ anh! Nhưng mà em không làm được, em không cách nào trở mặt nhìn tương lai anh cùng người khác kết hôn sinh con, hoặc là thân mật với người khác, cứ nghĩ tới là em càng ngày càng phiền não, càng ngày càng khó chịu, thậm chí hận không thể đi tìm cái chết” Tướng Mộc Cận nói, Tướng Mộc Mộc nghe không nổi nữa, vội vàng che miệng cậu lại.

“Đừng nói nữa, Mộc Cận! Em đừng như vậy!” Tưởng Mộc Mộc vẫn là lần đầu tiên thấy Tưởng Mộc Cận ở trước mặt hần yếu đuối như vậy, trong lòng rối thành một nùi.

Tưởng Mộc Cận thuận thế ôm thật chặt hần, tiếp tục nói: “Chỉ cần ca ca không ngại, em cũng có thể đợi sau khi trưởng thành lại kết giao với ca ca, nhưng mà.....ca ca, cầu xin anh đừng rời khỏi em, không có ca ca, em sẽ sống không nổi!”

Cái hơi thở oán phụ này là thế nào vậy? Đột nhiên Tưởng Mộc Mộc cảm thấy mình giống như một người bỏ vợ bỏ con vậy!

Thế chất của Tưởng Mộc Cận khác với Tưởng Mộc Mộc, nếu đợi Tưởng Mộc Cận trưởng thành, vậy thì có thể Tưởng Mộc Mộc đã trung niên rồi.

Hần nhíu mày, khi đó Tưởng Mộc Cận còn thích hần sao?

Hần suy nghĩ, bây giờ nếu cự tuyệt có khả năng sẽ rất nghiêm trọng, cơ mà đảo mắt nghĩ lại một chút vẫn cảm thấy rất sốt ruột: “Mộc Cận, anh, anh sẽ cân nhắc một chút xem!”

“Có thật không?” Mắt Tưởng Mộc Cận sáng lên, chỉ cần Tưởng Mộc Mộc có cái ý thức này, thì con đường sau này sẽ dễ đi hơn.

“Nhưng mà, anh có một điều kiện!” Tưởng Mộc Mộc nói.

“Ca ca, anh nói đi!” Mặt Tưởng Mộc Cận vui sướng.

“Anh phải tu luyện, không có thời gian suy nghĩ những vấn đề này, trước khi anh cân nhắc tốt, chúng ta vẫn là anh em!” Tưởng Mộc Mộc nói.

“Không thành vấn đề, ca ca nói cái gì thì chính là cái đó!” Tưởng Mộc Cận cười nói, đầu cọ cọ trước ngực Tưởng Mộc Mộc, cậu biết ca ca nói cân nhắc ý là đã đáp ứng, hần suy nghĩ kỹ, rồi sẽ đáp ứng cậu, hiện tại tâm tình của cậu tốt vô cùng.

“Đã nói, bây giờ chúng ta còn là anh em, em không thể...” Tưởng Mộc Mộc đẩy cậu ra, Tưởng Mộc Cận càng tiến thêm một bước cọ lên.

Tưởng Mộc Cận nói: “Trước kia không phải chúng ta đều ở chung như thế này sao? Ca ca, chẳng lẽ anh quên rồi?”

Cái đó không giống, khi đó ai ngờ em lại có ý tứ này? Hần còn chưa kịp mở miệng, Tưởng Mộc Cận đã nói tiếp: “Hơn nữa, ca ca, anh muốn để cho cha mẹ biết chuyện của chúng ta sao?”

“Dĩ nhiên là không...” Làm sao bọn họ có thể tiếp nhận được, trong lúc nhất thời đem chuyện này nói ra, còn không dọa bọn họ?

“Thì vậy đó, chúng ta duy trì quan hệ lúc trước, cha mẹ sẽ không nghi ngờ không phải sao? Trong khoảng thời gian này chúng ta đã khiến cho bọn họ hoài nghi rồi!” Tưởng Mộc Cận tiến thêm một bước nói.

“Thật hay giả?”

“Em sẽ lừa ca ca sao?”

Tưởng Mộc Mộc suy nghĩ một chút, cảm thấy gần đây hành vi của mình quá kỳ quái, đúng là cha mẹ đã hoài nghi hần, cảm thấy hình như thật sự là như vậy, hần nghĩ nghĩ: “Được rồi!”

“Cứ quyết định như vậy đi, buổi tối em cũng vào phòng ca ca ngủ!” Tưởng Mộc Cận cao hứng đề nghị, Tưởng Mộc Mộc cảm thấy cậu có chút được voi đòi tiên, Tưởng Mộc Cận đoạt lời trước: “Không phải chúng ta vẫn luôn như vậy sao? Ca ca, chẳng lẽ anh còn muốn cùng em tách ra ngủ? Anh xem, mắt em đen rồi này, không có ca ca ở bên cạnh, em không có cảm giác an toàn, không ngủ được, ca ca nhần tâm sao?”

“.....”

Đúng là không đành lòng, Tưởng Mộc Mộc không thể làm gì khác hơn là gật đầu, dù sao thì bọn họ vẫn luôn là bộ dạng như vậy, cũng không có gì kỳ quái.

“Ha ha!” Tưởng Mộc Cận nằm trong ngực Tưởng Mộc Mộc không chịu đứng lên, Tưởng Mộc Mộc phí hết sức lực mới đuổi được cậu vào phòng tắm, để cho cậu đi tắm rửa.

Tưởng Mộc Cận hôn lên mặt Tưởng Mộc Mộc một cái, Tưởng Mộc Mộc ngây ngốc nhìn cậu: “Mộc Cận, không phải đã nói rồi à.....”

“Yên tâm đi, ca ca, em sẽ không bức ép ca ca, cái này chỉ là bày tỏ hữu hảo giữa anh em thôi! Dĩ nhiên, nếu như ca ca nguyện ý, nhất định em sẽ vui lòng phụng bồi!” Tưởng Mộc Cận vui rạo rức đi vào phòng tắm, Tưởng Mộc Mộc không thể làm gì khác hơn là than thở trở lại phòng ngủ của mình.

Buổi tối, quả thật Tưởng Mộc Cận chạy vào phòng của hắn, mặc dù không có làm gì, chỉ là đi dạo trên người hắn một trận mới bằng lòng dừng tay.

Hai người lại khôi phục cuộc sống “huynh hữu đệ cung” thường ngày.

Tưởng Mộc Cận nghĩ nếu sớm biết nói trắng ra có thể được lợi như vậy, thì cậu nên nói sớm một chút.

Có điều, bây giờ cũng không tồi, ở trong ký túc xá cậu có thể tùy ý động tay động chân với ca ca, mặc dù không làm được một bước cuối cùng có chút tiếc nuối, nhưng cũng tốt hơn lúc không rõ ràng trước đây nhiều. Trước đây là len lén ăn, bây giờ là quang minh chính đại ăn!

Tưởng Mộc Mộc mở một mắt nhắm một mắt, cũng không quan, bắt đầu chuyên tâm luyện võ.

Thời gian cũng trôi qua thật nhanh, phần lớn thời gian Tưởng Mộc Mộc đều là tu luyện võ công, trong lúc đó hắn thật sự tìm được phương pháp ổn định tốt nội lực.

Hắn đã hấp thu được toàn bộ nội công tâm pháp của võ cực quyền pháp, thậm chí ba tầng thượng trung hạ của bí tịch mà Lam Sa phân tích cho hắn cũng đã luyện được bảy tám phần, bây giờ thực lực hắn tăng lên nhiều, hắn ước chừng tính toán một chút, không khác biệt với dị năng giả cấp năm cấp sáu, cũng không biết nên cao hứng như thế nào mới phải.

Võ cực quyền pháp chia làm ba tầng thượng trung hạ, cũng không phải chỉ là nội công tâm pháp, mà là chiêu thức cùng nội công tâm pháp phối hợp, mỗi lần hoàn thành một tầng sẽ học được một chiêu.

Tầng thứ nhất (chiêu), thượng phá cấp! Lam Sa cố ý dựa theo tình huống của Tưởng Mộc Mộc sửa đổi chiêu thức một chút, thay đổi cường tráng giống như sắt thép kia, biến thành quyền phong hoặc nhu hòa hoặc sắc bén, giống như lưỡi dao bằng gió, Tưởng Mộc Mộc hấp thu nhanh hơn.

Lực đạo của quyền pháp không tính là mạnh, nhưng lại nặng ở chỗ nhanh độc chuẩn, hơn nữa rất tinh tế!

Tầng thứ hai (chiêu), huyền băng lôi! Trước kia Tưởng Mộc Mộc chưa luyện thành được nội công tâm pháp của võ cực quyền pháp, là do không tìm được biện pháp áp chế nội lực, nay hắn được Lam Sa chỉ điểm, rất nhanh liền tìm được cửa đột phá —— đó chính là sáng tạo hộp chứa!

Nói như thế nào đây, ngay từ đầu hắn cũng không biết hộp chứa là thứ gì, cơ mà dựa theo phương pháp tu luyện của Lam Sa, hắn nhận ra trong cơ thể mình có một cái hộp đa diện tám cạnh từ từ hình thành, cuối cùng nội lực tự động chảy về chứa đựng trong hộp, dùng tốt vô cùng.

Hộp chứa dần dần lớn hơn theo sự mạnh lên của người tu luyện, nội lực cũng sẽ càng ngày càng nhiều, khi cần thì trực tiếp mở ra, tự động thu hồi mà không cần đến hắn.

Mà huyền băng lôi chính là chiêu thức khi hắn luyện hộp chứa hoàn thành.

Huyền băng lôi không phải là quyền, mà là chuồng pháp! Chẳng qua là, bộ chuồng pháp này bởi vì chút ghi chép trong võ cực quyền pháp mới được đưa vào, dường như nó cũng không có liên hệ trực tiếp với quyền pháp.

Tầng này cũng không dễ luyện, lúc hắn sử dụng nội lực sẽ phát sinh biến hóa, trực tiếp biến thành dòng điện, Lam Sa nói cho hắn biết, hình thái cuối cùng của huyền băng lôi chính là lôi điện, lực công kích mạnh như dị năng giả cấp năm.

Tầng thứ ba, phong quyền! Ý tứ chính là thu về.

Mà hoàn thành mấy cái này, hần khổng chế nội lực trong cơ thể càng tự nhiên hơn, cũng nên đến hỏi Lam Sa một chút xem có thể học tập công pháp mà hần đưa hay không....

Ngày tháng của Tưởng Mộc Mộc đều vượt qua trong lúc “anh em” cùng tu luyện như vậy.

Nửa học kỳ sau của lớp mười hai cứ như vậy bận rộn trôi qua.

Dĩ nhiên Tưởng Mộc Mộc không có cách nào học lên, mặc dù hần đã sớm có cái giác ngộ này, nhưng mà đến cuối cùng không thể tiến vào học viện hoàng gia vẫn là có chút thương tâm, mà Tưởng Mộc Cận đương nhiên cũng trực tiếp lên bậc đại học.

Cuộc thi lần này khiến mọi người đều vô cùng ngoài ý muốn, bởi vì Tưởng Mộc Cận bại bởi Vương Trữ, Tưởng Mộc Cận không để ý một chút nào, dưới ánh mắt hỏi thăm của Tưởng Mộc Mộc, đơn giản đáp lại hần một câu: “Trả lại cho hần ta!”

Tưởng Mộc Mộc không có hỏi gì nhiều, gật đầu.

Hần thi đậu một trường đại học bình thường ở phụ cận, hai tháng sau sẽ tựu trường.

Lúc này hần cũng bắt đầu luyện tập công pháp Lam Sa giao cho hần.

Ngày cứ trôi qua ảm áp mà tùy ý như vậy, Tưởng Mộc Cận thì lại hy vọng thời gian trôi qua nhanh một chút, như vậy cậu chính là người trưởng thành rồi, cứ như vậy suy nghĩ, chuyện quan trọng nhất của mùa hè cũng sắp đến: sinh nhật của ông ngoại.

Năm trước ông ngoại vô cùng khiêm tốn, lần này không biết chuyện gì xảy ra, mạnh tay làm tiệc mời khách, vô cùng náo nhiệt, người nhà họ Tưởng đã đến hỗ trợ từ mấy ngày trước.

END 41

P/s: sau một quá trình làm nũng ăn vạ mặt dày vô lại, một khúc hai nháo ba thất cổ, cuối cùng bạn Cận cũng đã lừa được lời hứa hẹn của vợ *tung bông* *tung dép* Đăng bởi: admin

42. Chương 42

CHƯƠNG 42.

Hôm sinh nhật, căn nhà luôn luôn yên tĩnh đột nhiên nhiều thêm không ít người.

Từng người từng người xinh đẹp, ăn mặc đoan đoan chính chính, không tìm ra một chút thiếu sót nào.

Ông bà ngoại tiếp đãi khách, cha mẹ ở một bên giúp xã giao, Tưởng Mộc Cận và bác cả Trần Tường Hòa đang nói chuyện gì đó, Tưởng Mộc Mộc không tiện quấy rầy, một mình đi tới đi lui trong bữa tiệc, Faulk đi theo bên cạnh hần, cho nên cũng không nhàm chán.

Lam Sa cũng không thích trường hợp như vậy, cho nên không có theo tới.

Tưởng Mộc Mộc nhàn rỗi nhàm chán đi lại xung quanh, lại nói hần không có cảm tưởng gì với những buổi tiệc như vậy, nói trắng ra thì đúng là rất chán ghét, dù sao thì cũng không phải là hồi ức gì tốt đẹp.

Nhưng hiện tại hần hoàn toàn không cảm giác được mấy cái này, phải nói là không thèm để ý đến âm thanh bàn tán của bọn họ đi!

Huống hồ, người nhà họ Tưởng đang ở nơi này, như vậy thì cho dù người ta biết hần là phế vật thì cũng sẽ giữ vài phần mặt mũi, sẽ không nói gì.

Hần nhìn xung quanh một chút, nhìn thấy cách đó không xa cậu ba Trần Á Lâm mang theo Ôn Văn đi chuyển giữa những thân ảnh đủ mọi màu sắc, không biết tại sao, trong lòng không yên.

Nhìn bọn họ ở bên nhau tự nhiên như vậy, Tưởng Mộc Mộc luôn cảm thấy thiếu chút gì đó hoặc là thừa chút gì đó.

Có lẽ là do hần nghĩ nhiều, Ôn Văn chính trực thiếu niên, tuổi trẻ khí thịnh, nhiệt tình một chút cũng không sao mới đúng! Chỉ mong bọn họ có thể lâu dài, bởi vì hình như cậu ba của hần đã thật sự quyết định rồi, lộ ra nụ cười thỏa mãn mang tên là hạnh phúc với Ôn Văn.

“Hần là Ôn Văn sẽ quý trọng cậu ba!” Tưởng Mộc Mộc tự nhủ.

Thật ra thì cả nhà bọn họ đều rất rõ ràng, cậu ba cũng không phải thật sự giống như nhìn thấy ở mặt ngoài, cuộc sống về đêm của hần nhìn như lộn xộn, nhưng lại đầy tính quy luật, cũng không phải người vì dục vọng mà làm xằng làm bậy.

Làm việc có chừng mực, cũng gọn gàng lưu loát, kỳ thật Tưởng Mộc Mộc rất thích tính tình của hần, rất ngay thẳng dứt khoát.

Có chuyện gì cũng sẽ không tự mình chịu đựng, nhưng cũng sẽ không bức ép người khác.

Đừng nhìn hần thường bị cha mẹ mắng, thế nhưng ông ngoại bà ngoại vẫn là âm thầm đau lòng vì hần.

Vốn là lão lai đắc tử nên hần là hần nhận được nhiều quan tâm yêu thương nhất, nhưng ngược lại bởi vì hần cố ý quấy rối mà càng ngày càng nhận được nhiều chú ý, nhưng đều biến thành chửi rủa, thế nhưng hần không để ý một chút nào, giống như là cố ý như vậy.

Hần cũng vui vẻ đến tự tại.

Tưởng Mộc Mộc dời ánh mắt khỏi người bọn họ, nhìn hai người hạnh phúc như vậy làm sao lại có vấn đề chứ? Chính mình mới có vấn đề đi!

Tưởng Mộc Mộc cười khúc khích nghĩ, sau đó tiếp xúc với tầm mắt của Tưởng Mộc Cận, Tưởng Mộc Cận hé miệng cười với hần một cái, nụ cười đầy quyến rũ kia làm mặt hần đỏ lên, vội vàng né tránh.

Tưởng Mộc Cận cũng không để ý, tiếp tục tươi cười chào hỏi những người khác.

Tưởng Mộc Mộc cảm thấy trái tim nhảy bùm bùm, vội vàng rời khỏi chỗ đó.

Hần ra khỏi phòng tiệc, đi tới khoảnh sân yên tĩnh, làn gió mát trong trẻo lạnh lùng khiến cho hần hơi tỉnh táo lại.

Nói thật, hần thật sự không hiểu tại sao Mộc Cận lại mang suy nghĩ như vậy đối với hần.

“Tình cảm của cậu và đệ đệ thật tốt!” Sau lưng Tưởng Mộc Mộc truyền tới một giọng nói xa lạ dễ nghe, hần quay đầu nhìn lại, một gương mặt tuấn mỹ liền hiện ra trước mặt hần: Vương Trữ!

“Ha ha, cũng được!” Tưởng Mộc Mộc xấu hổ cười mấy tiếng, chỉ cần Mộc Cận không có cái tâm tư như vậy, thì bọn họ thật sự vẫn luôn rất tốt!

Có điều ánh nhìn của người này thật sự làm cho người ta thoải mái, ánh mắt cũng rất ôn nhu chân thành, giữa hai lông mày có chút tương tự với Ôn Văn, nhưng lại có điểm khác biệt thật lớn.

Ôn Văn cho người ta cảm giác ôn hòa, bởi vì trong ánh mắt luôn để lộ ra tin tức không khác mấy với Đàm Thu Minh, nên hần cảm thấy không tốt lắm.

Nhưng còn Vương Trữ thì đầu tiên là lấy được khẳng định của Tưởng Mộc Cận, vốn là đã tồn tại hảo cảm với hần ta, hiện giờ Vương Trữ cứ như vậy một thân trang phục màu trắng ở trước mặt hần, thoát nhìn càng đẹp trai hơn so với trước kia.

Ánh mắt hần ta luôn là nhu tình như nước, nhìn vào không hề chán ghét, tựa như ở trong một hồ nước sạch sẽ tĩnh lặng, cảm giác như hòa nhập với thiên nhiên.

Vương Trữ nói: “Cậu với đệ đệ cậu ở chung như thế nào vậy?”

“A?” Tưởng Mộc Mộc hoàn toàn không biết tại sao hần ta lại hỏi như thế, nhưng nhìn dáng vẻ ham học hỏi của Vương Trữ hần lại thấy không trả lời thì không tốt lắm.

Trong lòng hần là lạ, Vương Trữ hỏi hần cứ như là đang hỏi vấn đề với thầy giáo vậy.

Không thể nào, cái người đứng hạng nhất trong năm vậy mà lại đi thỉnh giáo hần, Tưởng Mộc Mộc có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh: “Thì, thì giống như anh em bình thường vậy!”

“Anh em bình thường?” Vương Trữ gật đầu, rơi vào hình thức trầm tư của học giả! Sau đó giống như là nghĩ tới điều gì đó gật gù: “Còn gì nữa không?”

“Hả?” Tưởng Mộc Mộc ngây ngẩn nhìn hần, cái vấn đề này cần hỏi sao? Cơ mà, nhìn bộ dạng của Vương Trữ, hần lại mềm lòng, đáp: “Còn có....chính là quan tâm cậu ấy nhiều hơn, nói chuyện với cậu ấy nhiều hơn để hiểu rõ hơn!”

Tưởng Mộc Mộc nói, hần nói như vậy không thành vấn đề đúng không?

Vấn đề của hần còn chưa có giải quyết, bây giờ lại phải tới giải quyết vấn đề cho người ta, thế giới quan của hần nhất thời bị rối loạn.

“Ồ, phải không? Nói chuyện với cậu ấy nhiều hơn, nhưng mà, cậu ấy luôn không để ý tới tôi, làm sao tôi nói chuyện với cậu ấy?” Vương Trữ nói.

“Cái này, tôi, tôi không biết!” Tưởng Mộc Mộc nói, nghĩ lại, hình như giữa hần với Tưởng Mộc Cận thật đúng là không có xuất hiện qua tình huống như vậy, nếu phải nói thì chính là khi còn bé Tưởng Mộc Cận huấn luyện mệt mỏi, Tưởng Mộc Mộc tìm cậu cậu không để ý tới, kết quả hần liền mặt dày mày dạn, cứng rắn muốn quán lấy Tưởng Mộc Cận.

“Như vậy à.....aiz.....” Vương Trữ thất vọng cúi đầu, trong nháy mắt Tưởng Mộc Mộc có loại cảm giác mình đã phạm sai lầm.

“Xin lỗi, quý rầy đến cậu.” Vương Trữ nói thật lòng.

Tưởng Mộc Mộc cười khoát khoát tay: “Không sao, không giúp được cậu tôi mới cảm thấy có lỗi!”

“Cậu tốt như vậy, khó trách Mộc Cận thích cậu đến thế!” Bộ dạng hiểu rõ của Vương Trữ kích thích Tưởng Mộc Mộc.

Tưởng Mộc Mộc khấn trương, nói: “Cậu, cậu biết Mộc Cận thích tôi?”

Vương Trữ gật đầu: “Cái này toàn trường đều biết mà, chẳng lẽ còn giả sao! Lần trước tôi muốn tìm cậu nói chuyện, kết quả bị cậu ta ngăn lại!”

Thì ra là như vậy, Tưởng Mộc Mộc nhẹ nhàng thở ra.

“Cậu tìm tôi?” Về mặt Tưởng Mộc Mộc không thể tin nhìn hần, cái người cao cao tại thượng này vậy mà lại tìm hần, thế sẽ là chuyện gì chứ: “Tại sao?”

“Ha ha!” Vương Trữ nói: “Nói ra không sợ cậu chê cười, tôi cũng có một đệ đệ, cơ mà cậu ấy chính là không để ý tới tôi! Cha tôi muốn tôi ở chung với cậu ấy thật tốt, kết quả nhìn thấy tôi luôn là bộ dạng hờ hững.”

“Cậu có anh em à?” Không thể trách Tưởng Mộc Mộc kinh ngạc, người của toàn thể giới đều biết người thừa kế học viện hoàng gia Vương Trữ là con một, sao bây giờ lại đột nhiên chạy ra một người anh em?

“Ồ, tôi cũng là gần đây mới biết được! Cha tôi bảo tôi không nên nhiều lời với người ngoài, cậu cũng đừng nói với người khác! Cha hy vọng tôi ở chung với đệ đệ thật tốt, nhưng tôi vẫn không biết làm thế nào mới có thể ở chung cho tốt! Trong lúc bất chợt tôi lại có thêm một đứa em, căn bản cũng không biết giữa anh em là như thế nào, nhìn cậu và Tưởng Mộc Cận ở chung tốt như vậy, cho nên muốn thỉnh giáo một phen, kết quả”

Kết quả cái gì, Tưởng Mộc Mộc nhanh chóng xâu chuỗi lại, kết quả là bị Tưởng Mộc Cận ngăn lại đó!

Tưởng Mộc Cận không nhìn nổi nhất chính là hần bị nửa điểm thương tổn, bất kỳ người nào muốn tiếp cận hần đều vô tình cố ý chú ý tới, chỉ sợ bọn họ tổn thương Tưởng Mộc Mộc một phen một hào, hết sức cẩn thận.

Bây giờ gặp mặt mới biết chuyện này, Tưởng Mộc Mộc cũng có chút dở khóc dở cười, nhìn bộ dạng của Vương Trữ, lại cảm thấy buồn cười.

Bình thường Vương Trữ đối đãi lạnh nhạt với người khác không phải do chính hắn, mà là do nghe lời của cha hắn, cơ mà, người này cũng không tránh khỏi quá nghe lời rồi đi, thật là đơn thuần quá.

Tướng Mộc Mộc nhớ Tướng Mộc Cận từng nói, Vương Trữ là một trong những người cậu thưởng thức, còn có một người là hội trưởng hội học sinh bậc đại học, nhất định là hai người này có chỗ nào đó hơn người, nếu không thì dựa vào cái ánh mắt rất cao của Tướng Mộc Cận, không thể nào đem bọn họ để ở trong mắt.

Bản thân hắn cũng có chút hảo cảm thuần túy đối với Vương Trữ, trò chuyện một lát hai người cũng trở nên thân thiết hơn.

Vương Trữ cảm thấy Tướng Mộc Mộc cũng không có yếu ớt không chịu nổi như trong lời đồn, hắn cảm nhận được Tướng Mộc Mộc rất hiểu rõ bản thân mình, nói ra một chút cũng không để ý, trong lời nói lộ ra một cỗ tự tin nhàn nhạt.

Mặc dù không phải là rất nhiều, cơ mà một phế vật có thể tự tin như vậy đã là chuyện vô cùng khó có được.

Bất tri bất giác, Tướng Mộc Mộc đã trò chuyện một hồi lâu, đều là những chuyện xung quanh trường học buổi tiệc cùng với dị năng.

Bọn họ đều biết thân phận của đối phương, sẽ không dễ dàng tiết lộ chuyện riêng tư, thế nhưng nói chuyện phiếm thì vẫn là có thể. Về phần bát quái, hai người đều không có hứng thú gì.

Trò chuyện một chút liền quên thời gian, Tướng Mộc Cận cũng đi ra từ trong phòng tiệc, nhìn thấy hai người bọn họ trò chuyện đến vui vẻ như vậy, phiền não không thể giải thích được.

Cậu thông thả đi qua, vội vàng kéo ca ca mình nói: “Ca ca, hai người đang nói chuyện gì vậy?”

Tướng Mộc Mộc rút tay ra, Tướng Mộc Cận vội kéo không thả, ngược lại càng đến gần hơn một ít, xoay người ôm ca ca từ phía sau lưng, đầu đặt lên bả vai Tướng Mộc Mộc, giống như là một đệ đệ đang làm nũng với ca ca.

Vương Trữ nhìn hình ảnh huynh hữu đệ cung của bọn họ, có chút hâm mộ: “Các cậu trò chuyện đi, tôi đi trước!”

Vương Trữ xoay người muốn rời đi, lỡ tai lại động đập vài cái, hắn quay đầu lại nhíu mày nhìn Tướng Mộc Cận, Tướng Mộc Cận cười gật đầu.

Tướng Mộc Mộc nhìn động tác của hai người bọn họ, đoán không ra, cũng không để ý tới nữa!

“Mới vừa rồi ca ca nói gì với hắn vậy?” Tướng Mộc Cận lại mở miệng một lần nữa.

Tướng Mộc Mộc quay đầu đi không trả lời, Tướng Mộc Cận thở ra hơi nóng ở trên cổ của hắn, hơi ngứa, chỗ cổ nhanh chóng đỏ lên: “Không có gì, chỉ là tán gẫu chút việc nhà thôi!”

“Phải không?” Tướng Mộc Cận cũng không để ý, nói: “Ca ca, vào thôi! Ông ngoại sắp nói chuyện!”

“Ừ!” Tướng Mộc Mộc gật đầu, mặc cho Tướng Mộc Cận kéo vào phòng.

Bữa tiệc đã gần đến giai đoạn cuối, ông ngoại đứng trên đài đọc một chút diễn văn cảm tạ và nói một số lời hợp với hoàn cảnh, mọi người rồi rút vỗ tay.

Tắt đèn, trong phòng tiệc một mảnh bóng tối, chỉ có một chút ánh sáng.

Trong phòng bày một cái bánh ngọt mười tầng, cắm hai cây nến “86”, người một nhà cùng nhau thổi tắt nến, cầu nguyện chia bánh ngọt.....

Khôi phục ánh đèn, khách nhân rồi rút đưa lễ vật cho ông ngoại, Tướng Mộc Mộc cũng không ngoại lệ.

Không biết lần này là chuyện gì xảy ra, lúc Tướng Mộc Mộc đưa lễ vật, Trần Cốc Bằng ngoài ý muốn xoa xoa đầu Tướng Mộc Mộc, Ngô Mẫn một phen kéo Tướng Mộc Mộc vào trong lòng an ủi mấy cái.

“Bà ngoại?” Tướng Mộc Mộc khó hiểu nhìn bà.

Ngô Mẫn cười cười nói: “Không sao, chỉ là muốn ôm ôm cháu ngoại mình thôi!”

“À!” Tướng Mộc Mộc không để ý, mặc cho bà ôm.

Buổi tiệc cứ như vậy từ từ kết thúc.

Trần Cốc Bằng nhìn Trần Á Lâm một cái, lại nhìn Ôn Văn đang trầm mặc bên cạnh hắn, không ai biết ông đang suy nghĩ gì.

Vương Trữ tựa vào trong góc, trong đầu vẫn luôn nhớ tới lời Tưởng Mộc Cận mới vừa nói với hắn, bọn họ sử dụng dị năng, có thể thông qua dị năng truyền âm truyền đạt cho đối phương, không bị bất kỳ ai phát hiện.

Tưởng Mộc Cận nói với hắn: “Cẩn thận đệ đệ của anh, hắn không phải thiện lương đâu!”

END 42 Đăng bởi: admin

43. Chương 43

CHƯƠNG 43.

Bữa tiệc sinh nhật kết thúc đúng giờ, Tưởng Mộc Mộc và Tưởng Mộc Cận bị giữ lại ở Trần gia.

Vốn dĩ Trần Tú Nhã cũng muốn ở lại mấy ngày, thế nhưng chuyện trong nhà thật sự cần xử lý, đã rời đi khá nhiều ngày rồi, cho nên bà không thể làm gì khác hơn là tạm biệt cha mẹ.

Tưởng Mộc Mộc theo ông bà ngoại luyện võ ở sân sau, không biết tại sao, lần này hắn nhìn vô cùng rõ ràng.

Thật sự là vô cùng rõ ràng, động tác của ông ngoại bà ngoại rất thuần thực, hơn nữa cũng không có bất kỳ chỗ nào không đúng. Nhưng mà cùng một động tác, Tưởng Mộc Mộc lại cảm thấy quyền pháp bọn họ đánh ra sơ hở trăm bề, trước kia sao lại không phát hiện ra bộ quyền pháp này có nhiều sơ hở như vậy chứ?

Có điều, Tưởng Mộc Mộc cũng không tiện nói gì, chỉ dùng hành động để nhắc nhở bọn họ một chút.

Giúp bọn họ chỉnh sửa chỉnh sửa! Dù sao thì cha cũng đã từng dặn, chuyện Lam Sa không được nói cho bất kỳ ai biết.

Vài ngày bình tĩnh trôi qua, Tưởng Mộc Mộc và Tưởng Mộc Cận cũng phải về nhà.

Mặc dù có toàn bộ ngày nghỉ hè, nhưng mà hai người bọn họ đều có chuyện mình phải làm.

Tưởng Mộc Mộc vội vàng tu luyện tâm pháp mà Lam Sa giao cho hắn, còn Tưởng Mộc Cận tự nhiên cũng có việc của cậu.

Hai người đều có việc, nên đều rời đi, tuy rằng hai vợ chồng Trần gia không nỡ, nhưng cũng không ép ở lại.

Tưởng Mộc Mộc tu luyện với Lam Sa như thường ngày, tâm pháp mà hiện tại muốn tu luyện chỉ dùng để tăng cường nội lực, ngay từ đầu cũng không quá thuận lợi, nhưng sau đó lại dần dần suôn sẻ.

Công pháp này được đặt tên là cửu công quyết!

Cửu quyết nghĩa là chín tầng, theo thứ tự từ dưới lên là thiện, độn, âm, đốt, diễn, huyền, thiên la, vạn vật, hỗn độn!

Chuỗi công pháp liên tiếp này đưa vào trong đầu, Tưởng Mộc Mộc liền thấy trời đất đảo lộn một trận.

Mỗi người đều có phương thức tu luyện của riêng mình, cái cửu công quyết này là phương thức tu luyện thích hợp do Lam Sa tìm được dưới điều kiện lấy Tưởng Mộc Mộc làm trụ cột.

Cái này là phương pháp tu luyện nội công, nội lực tu luyện ra có thể tùy ý chuyển đổi để sử dụng bất kỳ loại chiêu thức nào, có thể tu luyện tới tầng thứ mấy thì phải xem ở bản thân mỗi người.

Thậm chí Tưởng Mộc Mộc còn biết được một tin từ miệng Lam Sa, chỉ cần tu luyện tới tầng thứ năm “đốt” là có thể không khác với dị năng giả, tuổi thọ cũng sẽ kéo dài đến hai ba trăm tuổi.

Cái này không thể nghi ngờ là tin tức làm người ta khiếp sợ, từ nhỏ Tưởng Mộc Mộc đã đội danh hiệu phế vật tuổi thọ không đến một trăm, bây giờ nghe tin tức này giống như tiến vào thiên đường, thật ra thì hắn

vẫn luôn vì vấn đề tuổi thọ mà sợ mình biến thành già cả, ngược lại đệ đệ vẫn chính trực tráng niên, như vậy bọn họ còn ở bên nhau như thế nào.

—— Hình như chỗ lý giải sai lầm rồi!

Cơ mà, tin tức tốt luôn kèm theo tin tức xấu, Tướng Mộc Mộc cao hứng đồng thời, Lam Sa muốn rời đi.

Tướng Mộc Mộc không thể tin nhìn hấn, không hiểu giờ phút này hấn rời đi là vì cái gì: “Tại sao phải rời đi?”

Lam Sa nhìn vẻ mặt không hiểu nổi của hấn, liền nói: “Mộc Mộc, cậu còn nhớ cấm địa mà tôi đã từng nói với cậu không?”

Tướng Mộc Mộc nghe, gật đầu, lần đầu tiên gập mặt, Lam Sa đã từng nói hấn là người đi ra từ cấm địa.

“Chuyện này chỉ có tôi, Tướng Mộc Cận cùng cha cậu biết, bây giờ tôi nói cho cậu biết cũng không sao! Mặc dù cậu rất ngốc, nhưng tôi tin tưởng cậu sẽ không miệng rộng đi nói chung quanh, còn cậu nữa không được sử dụng võ công trước mặt bất cứ ai, càng không thể tu luyện trước mặt họ, hiểu chưa?” Lam Sa nghiêm túc nói, tất cả tùy ý ngày xưa đều tan thành mây khói, giờ phút này đứng trước mặt Tướng Mộc Mộc tựa như một người cầm quyền cô độc đứng ở nơi cao.

Tại sao lại có cảm giác như vậy? Không rõ ràng lắm, nhưng hình như chính là như vậy! Tướng Mộc Mộc gật đầu.

“Cấm địa, cũng chính là nơi mà những người luyện võ chúng ta sinh tồn, ở đó cậu không tìm được một dị năng giả nào, tất cả đều là người luyện võ! Đối với Thiên triều mà nói, thật đúng là một thế giới khác, cậu gặp Đại Lang đệ đệ tôi nghĩa là cậu đã từng đi qua rừng Hắc Thạc, đúng không?”

Tướng Mộc Mộc tiếp tục gật đầu, đời trước đã từng đi qua, đời này còn chưa có đi qua, hấn không nói gì tiếp tục nghe.

Lam Sa chậm chậm, tiếp tục nói: “Cánh cửa duy nhất thông vào cấm địa ở rừng Hắc Thạc, cánh cửa kia mười năm mở một lần, mấy ngày nữa chính là ngày cửa mở, tôi đi ra lâu như vậy, cũng nên trở về!”

“Vốn dĩ tôi cho rằng đời này cũng sẽ không trở về nữa, nhưng mà lần này ở Thiên triều xảy ra nhiều chuyện như vậy, thậm chí còn có người muốn lấy thân thể của người luyện võ đi làm nghiên cứu, tôi không thể mặc kệ được! Trước khi tôi bị bắt tới thì đã có mấy người gặp họa rồi, dưới tình huống này làm sao tôi có thể bình tĩnh được, cứ tiếp tục như vậy sẽ rất tồi tệ, trước hết tôi phải về thông báo cho người trong cấm địa.” Lam Sa càng nói càng kích động, thậm chí có triệu chứng nổi điên, cứ như bị cái gì đó kích thích.

Tướng Mộc Mộc quá mức kinh ngạc nói: “Lấy thân thể người làm nghiên cứu, vì cái gì?”

Lần đầu tiên hấn mới biết được mình ngây thơ, tại sao lại có thể có người như vậy.

Tướng Mộc Mộc nhìn Lam Sa, cảm thấy dường như hấn ta đã chịu rất nhiều đau khổ, nhận thức như vậy khiến hấn cảm thấy đau khổ mình phải chịu khi ở cùng Đàm Thu Minh đời trước quả thực chỉ là chuyện nhỏ!

Lam Sa lắc đầu, giống như không nhìn thấy Tướng Mộc Mộc ngây thơ, tiếp tục nói: “Tôi đã để cha cậu giúp tôi điều tra, có tin tức ông ấy sẽ thông báo cho tôi, tuy rằng tôi trở về cấm địa, nhưng vẫn còn có biện pháp liên lạc với cha cậu, cho nên cậu không cần lo lắng!”

“Bây giờ phải đi à?” Tướng Mộc Mộc biết, hấn không ngăn cản được, không, là không thể ngăn cản hành động của Lam Sa, đổi lại là hấn, hấn cũng không thể mặc kệ.

“Ừ, tối nay sẽ đi! Cũng đã sắp xếp xong xuôi rồi!” Lam Sa khôi phục bình tĩnh, tên đồ đệ Tướng Mộc Mộc này hấn ta vẫn là rất thích, nhu thuận nghe lời, mặc dù có chút phể vật, nhưng cũng là một tài năng có thể đào tạo được.

“Tối nay?!” Quá nhanh đi!

Tướng Mộc Mộc còn chưa kịp phản ứng, cũng chưa có chuẩn bị gì cả, sư phụ muốn đi, ở chung với hấn ta lâu như vậy vẫn là rất luyện tiếc.

“Ngoan!” Lam Sa xoa xoa đầu Tưởng Mộc Mộc, nói: “Cậu dựa theo cửu công quyết tôi đưa cậu mà tu luyện cho tốt, những chuyện khác có thể đi hỏi cha cậu, nhưng không phải là bây giờ, bây giờ cậu còn chưa đủ tư cách để hỏi, cho dù hỏi, cha cậu cũng sẽ không nói cho cậu biết, chờ nội công của cậu thăng lên tầng bảy, lại đến hỏi ông ấy đi, ông ấy sẽ nói cho cậu biết hết tất cả!”

“Mười năm sau, cửa vào cấm địa sẽ mở ra lần nữa, đến lúc đó cậu có thể tới tìm tôi! Tôi sẽ dạy cậu những chiêu thức cùng công pháp khác.” Lam Sa nói.

“Vậy hiện giờ không thể cùng đến cấm địa với anh sao? Tôi cũng muốn đi xem một chút!” Tưởng Mộc Mộc cao hứng nói, từ rất lâu trước đây hắn đã muốn đến rừng Hắc Thạc một lần nữa, bây giờ rừng Hắc Thạc lại có bí mật như vậy, đột nhiên hắn hưng phấn lên.

“Không được! Bây giờ cậu vẫn chưa thể đến đó, nếu như cậu có thể luyện xong toàn bộ cửu công quyết, tôi liền dẫn cậu đi, cơ mà hiện tại cậu vẫn không được!” Cửu công quyết không phải dễ dàng luyện thành như vậy, Lam Sa tu luyện cũng mất hai mươi năm. Nhưng mà Tưởng Mộc Mộc còn chưa biết cấm địa là chỗ nào, cũng không biết tình cảnh của hắn ta ở cấm địa, cho nên vẫn không thể dẫn Tưởng Mộc Mộc đi.

“Yên tâm đi! Chúng ta sẽ còn gặp lại, nếu cậu muốn biết tin tức của tôi, có thể hỏi cha cậu, tôi đã nói với ông ấy rồi! Cậu chính là đồ đệ đầu tiên của tôi ở Thiên triều, cũng sẽ là đồ đệ cuối cùng của tôi, cũng đừng làm cho tôi mất mặt!” Lam Sa vừa nói vừa đi ra ngoài, đi chưa được mấy bước quay đầu lại nói: “Tôi đợi cậu đến tìm tôi, mười năm sau, hy vọng nhìn thấy một Tưởng Mộc Mộc hoàn toàn mới!”

“Được!” Tưởng Mộc Mộc gật đầu, không nói tiếp.

Lam Sa đột nhiên rời đi khiến hắn tạm thời không phản ứng kịp, rất nhiều chuyện cũng không quá hiểu rõ.

Hơn nữa đi một lần chính là mười năm, hắn có chút không chịu nổi.

Nghĩ như vậy, dường như hắn lại nhớ tới đời trước, cả đời hắn không chịu thua mà bỏ trốn theo Đàm Thu Minh, kết quả vừa đi chính là mười năm, khẳng định là cha mẹ cùng Mộc Cận đều rất khó chịu.

Cho nên, hắn không thể đi theo Lam Sa, hắn muốn ở cạnh người nhà cho thật tốt.....

Ngày hôm sau, sáng sớm Tưởng Mộc Mộc liền tỉnh dậy, quả nhiên không thấy Lam Sa đâu cả.

Tưởng Mộc Mộc có chút mất mát, Tưởng Mộc Cận nhìn ra tâm tình của hắn, đi qua.

Trong đầu Tưởng Mộc Mộc vẫn còn đang suy tư về lời của Lam Sa, căn bản không có chú ý tới Tưởng Mộc Cận đi đến.

Hắn nghĩ đến chuyện rừng Hắc Thạc, cửa vào cấm địa mười năm mở một lần, điều này nói lên cái gì thì hắn cũng không rõ ràng, nhưng mơ hồ suy đoán một chút.

Đời trước, hắn với Đàm Thu Minh ở bên nhau mười năm, cũng là vào mười năm sau đi đến rừng Hắc Thạc một lần, lần đó là bởi vì nghe được rừng Hắc Thạc có hàng, bây giờ tính toán thời gian, cũng không khác lắm là khoảng thời gian này mười năm sau.

Tưởng Mộc Mộc mơ hồ đoán được gì đó, nhưng mà lại không dám tin tưởng cho lắm, thống khổ lắc lắc đầu, không để ý tới mấy chuyện này nữa!

“Ca ca làm sao vậy? Vẫn còn đang thương tâm chuyện sự phụ anh rời đi sao?” Tưởng Mộc Cận đứng bên cạnh Tưởng Mộc Mộc, ca ca vẫn không chú ý tới cậu khiến cậu rất không cao hứng, cậu chưa bao giờ nghĩ là cảm giác tồn tại của mình lại yếu ớt tới mức như vậy.

Cậu tức giận, đột nhiên cắn một ngụm lên lỗ tai trắng nõn của Tưởng Mộc Mộc.

Tưởng Mộc Mộc bị đánh lén, tỉnh táo lại: “Mộc Cận.....sao lại là em?”

“Em vẫn luôn ở đây!” Tưởng Mộc Cận có chút oán giận nhìn ca ca, đột nhiên trở nên giống một con thú cưng bị thất sủng.

Tưởng Mộc Mộc xoa xoa lỗ tai mình, Tưởng Mộc Cận xoa xoa đầu của hắn.

Hắn đột nhiên nhận ra, gần đây đầu của mình thường bị người ta xoa tới xoa lui, thật là không quen! Có loại cảm giác mình biến thành thú cưng!

Tướng Mộc Mộc trừng mắt nhìn Tướng Mộc Cận một cái, Tướng Mộc Cận nhìn hắn: ca ca, đây là anh ép em!

Tướng Mộc Cận không nói hai lời, ngăn lại đôi môi ca ca, rất nhanh liền buông ra, nhàn nhạt ném một cái, mỉm cười nhìn hắn.

“Mộc Cận, em.....em đừng có quá phận, chúng ta đã hứa rồi....” Tướng Mộc Mộc thở hổn hển, nói chuyện ấp a ấp úng.

“À, phải chờ em trưởng thành sao.....em biết, chẳng qua là mới vừa rồi anh lộ ra biểu tình đáng yêu như vậy, em nhìn không được liền.....ha ha!” Tướng Mộc Cận cười xấu xa, từ bên cạnh ôm hắn.

Tướng Mộc Mộc tránh khỏi ôm ấp của cậu, đứng dậy đi vào bên trong.

Không thể không nói, phương pháp vừa nãy của Tướng Mộc Cận đúng là có hiệu quả, hắn cũng không còn ưu thương như vậy nữa.

Biết rõ Tướng Mộc Cận cố ý, nhưng mà hắn lại tức giận không nổi, hơn nữa hắn còn vì tâm tình chuyển biến kỳ quái của mình mà cảm thấy đáng xấu hổ, rốt cuộc là khi nào thì bắt đầu biến thành cái bộ dạng này?

Sao có thể vì một cái hôn của Tướng Mộc Cận mà tâm tình liền trở nên tốt lên? Hắn mới không thừa nhận đâu!

Tướng Mộc Cận nhìn dáng vẻ không được tự nhiên của ca ca, càng xem càng đáng yêu, hiện tại cậu không rõ là mình còn có thể nhìn bao lâu.

Tướng Mộc Mộc không để ý tới Tướng Mộc Cận, trở về phòng ngồi xếp bằng trên đất, lẳng lặng bắt đầu tu luyện cửu công quyết, rất nhanh tiến vào tầng thứ nhất “thiện”.

Lúc hắn nhập môn thì trong cơ thể đã có một ít nội lực đọng trong “hộp chứa”, tiến vào “thiện” làm cho hắn có thể mở ra mặt đầu tiên của cái hộp, nội lực liền chen chúc mà ra, chứ không phải tràn ra từ khe hở ở bốn phía giống như trước đây.

Hộp chứa là một khối hình đa diện, mặt thứ nhất hắn mở ra là mặt ở tầng thấp nhất, từng tia từng tia ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt chậm rãi tản ra, xoay tròn vây quanh hộp chứa.

Lúc Tướng Mộc Cận tiến vào cửa nhìn thấy chính là tình huống như vậy, cậu vội vàng đóng cửa, khóa trái từ bên trong, ca ca thật là không cẩn thận, nếu cái bộ dạng này bị người ta nhìn thấy thì không biết sẽ phát sinh chuyện gì nữa.

Thân thể Tướng Mộc Mộc không ngừng xuất hiện ánh sáng đỏ nhạt, chậm rãi mở rộng ra quanh thân hắn, từ từ biến thành màu đỏ đậm, đôi môi cũng bắt đầu hồng nhuận, giống như tô lên một tầng son môi ướt át sáng bóng, lông mi thật dài cong cong, khe run mấy cái, gương mặt trắng nõn mềm mại cũng che phủ một tầng ánh sáng nhàn nhạt, yêu dị vô cùng.

Ngực Tướng Mộc Cận không ngừng phập phồng, hô hấp dồn dập không thông thuận.

Cậu không hiểu rốt cục ca ca nhà cậu có tự giác hay không, lộ ra bộ dạng mê người như vậy, đây không phải là đang khảo nghiệm cậu sao?

Cậu hận không thể lập tức nhào qua làm ca ca, cơ mà không được! Lý trí nói cho cậu biết không thể quá vội ca ca tu luyện!

Cậu biết luyện võ vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận tẩu hỏa nhập ma sẽ nguy hiểm đến tính mạng, cho nên cậu chỉ có thể đè nén phần xúc động trong lòng, bình tĩnh trấn giữ giúp ca ca.

Ca ca đang tu luyện cái gì, tại sao toàn thân đều đỏ lên, hơn nữa còn có xu hướng tiếp tục biến đổi.

Cậu quyết định, chỉ cần ca ca hoàn thành tu luyện, cậu liền không quan tâm gì nữa mà nhào qua, hung hăng đẩy ngã hắn!

Tác giả có lời muốn nói: chương sau có thịt ăn.....thịt khó viết nhất , hu hu.....

END 43

P/s: ờ thì...chương sau có thịt, và sẽ có pass. Pass là tên nhà ta, 9 chữ, viết liền không hoa không dấu không cách. Đăng bởi: admin

44. Chương 44

CHƯƠNG 44.

Dĩ nhiên là Tường Mộc Mộc không biết mình bị đệ đệ nhớ thương, hắn thấy ánh sáng đỏ nhạt trong cơ thể ngày càng đỏ lên, nhưng mà sau khi biến thành đỏ đậm thì không biến hóa tiếp, hơn nữa vẫn luôn đậm chân tại chỗ.

Mặc kệ hắn làm như thế nào, thì cái đồng màu đỏ đậm đó cũng không biến hóa nữa, chắc là phần tu luyện của ngày hôm nay đã xong rồi, hắn kiểm tra lại một chút mới xác định là cái dạng này.

Thu hồi ánh sáng đỏ trong thân thể, chậm rãi đóng lại cái cửa kia, sắc đỏ trên người Tường Mộc Mộc dần dần thối lui, Tường Mộc Cận đứng lên.

Hai tay Tường Mộc Mộc trở về vị trí cũ, Tường Mộc Cận chờ đợi, yết hầu đã sớm khô héo, miệng khô lưỡi khô, đợi một khắc Tường Mộc Mộc mở mắt chuẩn bị đứng dậy liền nhào tới.

Tường Mộc Mộc chỉ cảm thấy một cổ lực lượng đẩy ngã hắn, còn chưa phản ứng kịp, môi đã bị người ta phủ lên, đầu lưỡi bị buộc phải quấn quýt với cậu, lời gì cũng chỉ có thể nuốt trở lại trong bụng.

“Ừm....Mộc....” Nụ hôn càng ngày càng thô bạo, không chừa ra một khe hở, rất nhanh trong căn phòng yên tĩnh liền vang lên tiếng nước *** loạn giao nhau.

Tường Mộc Mộc tu luyện cả buổi sáng, vốn là có chút mệt mỏi, trán còn chảy xuôi một tầng mồ hôi mỏng. Không còn khí lực lớn gì để đẩy người ở trên thân ra, chỉ có thể mặc cho cậu định đoạt!

Tường Mộc Cận lại hút đi mồ hôi sáng bóng trên gương mặt còn lộ ra chút ửng hồng của hắn, nụ hôn vụn vặt dần dần di chuyển từ cái trán đến bên tai, nhẹ nhàng cắn một cái.

Tường Mộc Mộc cảm thấy một luồng điện chạy ra từ tai, chảy đến toàn bộ cơ thể, khoái cảm tê dại khiến cho toàn thân hắn mềm nhũn xuống.

Tường Mộc Cận ôm lấy thân thể mềm yếu của Tường Mộc Mộc, hôn lên môi hắn, áp đảo ở trên giường.

Đầu Tường Mộc Cận trống rỗng, tỉnh táo gì đó đều bị thiêu đốt hầu như không còn vào giờ phút này, chỉ còn sót lại dục vọng bản năng nguyên thủy nhất của thân thể.

Cậu muốn người này, cậu muốn ca ca! Cậu phải lấy được ca ca, muốn toàn bộ của ca ca....

“Ca ca, ca ca, ca ca....” Từng cái nhẹ giọng và gào thét đều không ngừng xoay quanh trong đầu Tường Mộc Mộc.

Thân thể dưới sự trêu chọc càng ngày càng hưng phấn, Tường Mộc Cận để lại trên cổ hắn từng cái hồng ngân dày đặc.

Tường Mộc Cận không bỏ sót bất kỳ một mảnh da thịt nào, giống như đang tuyên cáo quyền sở hữu mà tuyên cáo mỗi một tấc trên thân thể này đều là của cậu, chỉ có cậu mới có thể chạm vào.

Một cái tay vuốt ve eo hắn, vòng qua eo, tay kia thì lại nắm lấy hai viên đậu đỏ nhỏ đã sớm đứng thẳng trên ngực, chậm rãi đi xuống.....

Cởi quần áo ra, vút lung tung vào các góc phòng, hai người đều chỉ còn lại thân thể trần trụi.

Thân thể trắng nõn ửng hồng của ca ca càng thêm kích thích cậu.

Tưởng Mộc Cận gặm cắn đầu đũa của ca ca, hút vào.

“Um...” Điện giật tê dại làm cho toàn thân Tưởng Mộc Mộc run rẩy một cái, Tưởng Mộc Cận càng công kích mãnh liệt hơn.

Cái tay đặt bên hông từ từ đi xuống, tại địa phương bí ẩn ở mặt sau chen, đè, ấn, đẩy....một ngón tay duỗi vào.

Tưởng Mộc Mộc bị cảm giác đau nhói đột ngột làm cho tỉnh táo, phản ứng lại liền nhìn thấy ánh mắt tràn đầy thú tính của Tưởng Mộc Cận, đã sớm mất đi lý trí.

Hắn cảm thấy khủng hoảng, hiển nhiên Tưởng Mộc Cận đã nhẫn nại rất lâu rồi, cái bộ dạng này vừa nhìn đã biết là bộ dạng khẩn cấp không được phát tiết, trong đôi mắt đục ngầu còn mang theo một tia tỉnh táo yếu ớt, lung lay sắp đổ.

Tưởng Mộc Cận cũng mới mười sáu tuổi, không lâu nữa chính là mười bảy, mặc dù cậu không hiểu biết những chuyện này, nhưng cũng đã từng nghe nói qua.

Tuy rằng cậu đã từng hỏi người khác vấn đề này, nhưng lúc đích thân trải qua thì mới biết hoàn toàn không cùng một cấp bậc với việc nhìn thấy hay nghe thấy, cậu có thể giữ vững thanh tỉnh ở bất kỳ huấn luyện tàn khốc nào, bình tĩnh đối mặt với càng nhiều cao tăng đối nghịch với mình trong công ty, lại chỉ riêng đối với ca ca....chỉ riêng thời điểm đối mặt với ca ca mới có thể mất đi lý trí.

Lúc ca ca đột nhiên mở to mắt nhìn cậu, chỗ kia của cậu lại trướng đến phát đau, nếu không phải còn duy trì chút lý trí cuối cùng, cậu đã sớm chen thân vào rồi.

Chỉ có người trước mắt này là cậu không muốn tổn thương, chỉ có ca ca ở trước mắt là người cậu muốn có được, chỉ có anh mới có thể làm cho em nổi điên.....

“Ca ca...” Giọng Tưởng Mộc Cận có chút khàn khàn, đang cầu xin, đang mong đợi....

Không được, sắp kiên trì không nổi rồi, ca ca.....

Thân thể Tưởng Mộc Mộc đã sớm mềm yếu vô lực, cho dù muốn dùng tay giúp Tưởng Mộc Cận thì cũng lực bất tòng tâm, hắn không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ có thể gật gật đầu.

Tưởng Mộc Cận mừng rỡ, ôm Tưởng Mộc Mộc hôn một trận: “Ca ca....em....em sẽ thật cẩn thận!”

Mặc dù đã ở bên rìa bộc phát, nhưng cậu vẫn cố hết sức khống chế dục hỏa của mình, tận lực ôn nhu.

Cửa động bí ẩn bị mở ra, Tưởng Mộc Mộc đỡ bình xoay mặt qua chỗ khác, Tưởng Mộc Cận đổi một ngón tay thành hai ngón, ôn nhu khuấy đảo, cùng với rên rỉ như có như không của Tưởng Mộc Mộc chậm rãi khuếch trương.

Rõ ràng đã không thể nhịn được nữa, nhưng vẫn làm cho mình duy trì bộ dáng thanh tỉnh, một tay còn không quên vỗ về chơi đùa tiểu ca ca ở phía trước.

Có cảm giác ẩm ướt, trong nháy mắt Tưởng Mộc Cận rút ba ngón tay ra, hai tay ôm lấy đôi chân nhỏ dài trắng nõn của Tưởng Mộc Mộc, vòng qua eo mình, chỗ sưng trướng chậm rãi để ở lối vào, dọa Tưởng Mộc Mộc.

“A...” Toàn thân Tưởng Mộc Mộc căng thẳng, vật cứng dưới thân tiến vào địa phương đáng xấu hổ kia, không dám tưởng tượng khối thịt cứng rắn như sắt đó cứ như vậy từ từ chen vào.

“Ca ca, đừng siết chặt quá....em, không vào được~~” Tưởng Mộc Cận dùng giọng nói trầm thấp khàn khàn an ủi hắn, cúi người xuống hôn môi hắn.

Dưới trêu chọc mãnh mẽ của cậu, thân thể Tưởng Mộc Mộc dần dần trầm tĩnh lại dưới sự an ủi, Tưởng Mộc Cận nắm đúng thời cơ, tiến vào toàn bộ.

“A...” Tưởng Mộc Mộc hét lên một tiếng, cảm giác đau đớn làm hắn cắn chặt đôi môi.

“Ca ca, đừng cắn....lòng em đau, nếu đau thì kêu lên đi, em đã khóa cửa rồi, không ai nghe thấy đâu...”

Nhà của Tưởng gia là loại cao cấp nhất, mặc dù không phải là lớn nhất, nhưng mà tường cách âm, thủy tinh cách âm....đều dùng vật liệu tốt nhất, bên ngoài không nghe được một chút âm thanh nào.

Cậu vui sướng chuyển động, động tác mềm nhẹ, bên trong ca ca tuyệt vời như thế, cậu cũng luyến tiếc rời đi.

Giống như là độc dược tuyệt diệu nhất trên cõi đời này, để cho cậu cam tâm tình nguyện ăn hết toàn bộ.

Cậu nghĩ: nếu ca ca thật sự là một chai độc dược, cậu cũng sẽ uống hết không để dư thừa một giọt nào, thậm chí còn phải liếm đến sạch sẽ!

Rốt cục người này đã thuộc về cậu rồi, rốt cục cũng đã chiếm được hần: ca ca, em chờ ngày này quá lâu rồi.

Sớm biết hương vị của ca ca ngon như vậy, hần là cậu đã sớm làm hần, quản cái hứa hẹn gì chứ!

Có điều, bây giờ cũng không muộn, ngày sau có thể từ từ bù lại.

Cảm giác đau nhói vốn lan tràn trong người dần dần biến thành vui sướng, la hét đau đớn của Tưởng Mộc Mộc dần dần thay đổi dưới động tác mềm nhẹ của Tưởng Mộc Cận.

Thời điểm đâm vào một chỗ, toàn thân Tưởng Mộc Mộc run rẩy, một luồng điện mạnh mẽ vọt ra khắp người.

“Mộc Cận, a a ưm....đừng....không muốn...chỗ đó.....a....”

“Ca ca, là nơi này sao?” Cảm nhận được biến hóa của ca ca, Tưởng Mộc Cận tăng nhanh tốc độ, không ngừng đâm vào địa phương làm ca ca “thoải mái”.

“A....Mộc Cận.....ưm....”

Trong phòng đã sớm hóa thành một bãi xuân thủy, ai cũng không ngăn cản được.

Tưởng Mộc Cận chính thức thiếu niên, mặc dù già dặn, nhưng cũng chỉ có mười sáu tuổi, tuổi trẻ khí thịnh, lại là lần đầu tiên thể nghiệm tình sự tuyệt vời, muốn ngừng cũng không được.

Có một lần liền muốn một lần nữa, rồi lại một lần nữa.....

Làm cho Tưởng Mộc Mộc khóc lóc cầu xin tha thứ còn không chịu bỏ qua, cũng không biết làm mấy lần, Tưởng Mộc Mộc thật sự không được nữa phải ngắt đi, cậu mới bỏ qua cho hần, sờ sờ khoe môi một cái, ý do vị tấn!

Lần đầu tiên chân chân thật thật cảm nhận được thân thể ca ca, cậu không khống chế được mình, liền nổi điên nhiều lần.

Mỗi lần ca ca mang theo nước mắt cầu khẩn cậu, cậu càng ra sức hơn, làm hần khóc đến lợi hại hơn.

Nhìn ca ca đã ngủ say ở trên giường, Tưởng Mộc Cận thỏa mãn ôm hần vào phòng tắm.

Bây giờ đã là ban đêm, cũng không biết qua bao lâu, sau khi phóng túng dục vọng, cậu cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, rửa sạch thân thể ca ca xong, trở lại giường ôm ca ca nằm xuống liền ngủ thiếp đi.

Tưởng Mộc Mộc tỉnh lại vào giữa trưa hôm sau, hơi chuyển động thân thể một chút, cũng cảm thấy cả người bủn rủn đau đớn.

Ngày hôm qua Tưởng Mộc Cận ép buộc hần quá mức, nhiều lần đã ngủ rồi lại bị cậu đánh thức.

Hần biết đệ đệ nhà mình lần đầu tiên nếm thử khó tránh khỏi không khống chế được, mới nếm thử những chuyện này nhất định cậu sẽ nhiệt tình không thể chối từ, cơ mà cũng nhiệt tình quá mức rồi.

Nghĩ đến việc có thể hần không chết trên chiến trường, mà thật sự có thể chết trên giường, liền cảm thấy xấu hổ.

Tưởng Mộc Mộc chậm rãi ngồi dậy, chết lặng nhìn đồng ô mai khắp người mình, như vậy làm sao hần gặp người đây.

Mặc dù đã biến mất rất nhiều, nhưng mà Tưởng Mộc Cận để lại ở những chỗ rõ ràng như vậy, làm sao hẳn ra ngoài gặp người ta chứ hả?

“Ca ca tỉnh rồi?” Tưởng Mộc Cận bưng thức ăn đi vào phòng ngủ, đem thức ăn đặt lên bàn, ngồi ở mép giường, kéo ca ca nhà mình hôn một cái mới bỏ qua.

“Ừm...” Tưởng Mộc Cận thử đẩy Tưởng Mộc Cận ra, đau nhức trên người khiến hắn động đậy một cái cũng cảm thấy khó khăn, vẫn là Tưởng Mộc Cận buông tha hắn, hắn mới có thể hô hấp.

“Ca ca, ăn cơm trước đi!” Tưởng Mộc Cận tự mình dứt cho hắn.

Tưởng Mộc Cận nhìn chằm chằm Tưởng Mộc Cận: “Ngày hôm qua em xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ăn cơm trước, rồi em sẽ nói cho anh biết!” Tưởng Mộc Cận rất tự nhiên dứt cơm cho ca ca, thật lâu sau mới lên tiếng: “Ca ca, chúng ta kết giao đi!”

“Không được!” Tưởng Mộc Cận vô cùng khẳng định, cắn một ngụm bánh ngọt.

Tưởng Mộc Cận có vẻ hơi thất vọng: “Nhưng mà, chúng ta cũng đã...”

“Vậy thì thế nào? Em còn chưa nói cho anh biết, sao ngày hôm qua đột nhiên em...” trở nên giống hệt đã thú, hắn cũng không tức giận, cơ mà Tưởng Mộc Cận thật sự là làm có chút quá đáng.

“Còn không phải do ca ca quyến rũ em, anh xem!” Tưởng Mộc Cận lấy ra ảnh chụp ngày hôm qua, hơn nữa đã được cài đặt thành hình nền.

Tưởng Mộc Cận nhìn thoáng qua, hai mắt tròn to. Trên màn hình di động toàn thân hắn đều lan tràn một tầng ánh sáng đỏ nhạt, giống như hộp chứa mà ngày hôm qua hắn nhìn thấy trong cơ thể, hắn bình tĩnh bĩu môi: hàng này không phải ta! Cái người toàn thân đỏ phao phao này không thể nào là ta!

“Ca ca, nhìn thấy anh như vậy, lòng em ngứa ngáy khó nhịn có vấn đề, hay là ca ca có vấn đề?” Khóe miệng Tưởng Mộc Cận chứa ý cười, bởi vì chuyện tối hôm qua, trên mặt cậu vẫn luôn mang theo tươi cười, cho dù khóe miệng không cười, thì khóe mắt cũng tràn đầy nụ cười, điều này làm cho nhóm người hầu trong nhà đột nhiên cảm thấy hôm nay nhị thiếu gia giống như ăn phải mật ong, miệng đầy vị ngọt cười không ngừng.

“Anh...anh làm sao biết!” Tưởng Mộc Cận ăn xong ngụm bánh ngọt cuối cùng, uống sữa tươi.

Tưởng Mộc Cận giúp hắn lau khóe môi, đột nhiên bỏ khăn giấy xuống đưa tay ôm ca ca, hít vào hương vị thân thể của ca ca, thật tốt đẹp: “Ca ca, em thật cao hứng.....thật sự! Chúng ta kết giao có được không? Hơn nữa, tuy rằng tuổi tác của em không đủ, nhưng trong lòng cùng thân thể đã sớm trưởng thành rồi, ca ca, chúng ta kết giao đi! Em sẽ đối xử thật tốt với ca ca.”

Lúc Tưởng Mộc Cận nói ra những lời này, Tưởng Mộc Cận lại vui vẻ.

Đây là hạnh phúc mà gộp cả hai đời đều chưa từng được cảm thụ, giờ phút này, đột nhiên hắn rất muốn làm cho thời gian vĩnh viễn dừng lại vào giờ phút này.

Một giây cũng không muốn rời đi, ngay cả đau đớn trên thân thể cũng quên mất.

“Ca ca?” Thấy ca ca không nói lời nào, Tưởng Mộc Cận nghi hoặc, cho là hắn không tin mình, liền nói tiếp: “Ca ca, nếu anh không tin, chúng ta lập tức đi kết hôn, cả đời không ly hôn!”

“Khụ...khụ...” Tưởng Mộc Cận bị lời này của cậu làm sặc, cậu mới vừa nói gì, Tưởng Mộc Cận mới vừa nói cái gì?

Bởi vì ho khan mà thân thể rung động bần rần không thôi, cơ mà vấn đề hắn quan tâm đã sớm không ở chỗ này nữa.

Kết hôn?

Mặc dù bây giờ đã không quan tâm vấn đề giới tính, nam nam cũng có thể lấy nhau, nhưng mà lời Tưởng Mộc Cận nói ra thật sự là quá kinh sợ.

Tưởng Mộc Cận vỗ vỗ sau lưng Tưởng Mộc Mộc, thuận khí giúp hắn, lại nói: “Ca ca, em nói thật! Chúng ta ký kết khế ước hôn nhân cả đời, như vậy mặc cho phát sinh chuyện gì cũng không thể ly hôn, ca ca, em thật sự sẽ đối đãi với anh thật tốt!”

Tưởng Mộc Mộc kinh sợ nhìn cậu, thế nào mà hắn vẫn luôn không phát hiện Tưởng Mộc Cận lại ngốc mạnh như vậy chứ, vấn đề hắn để ý căn bản không phải là kết hôn ly hôn được chứ.

Còn ký kết khế ước hôn nhân chung thân, cái này chỉ ký kết dưới tình huống vì bảo đảm hôn nhân, một đời một kiếp không chia cách, bất kể phát sinh chuyện gì, khế ước hôn nhân đều có hiệu lực.

Đây là một loại buộc định bên nhau cả đời, cho dù hai bên cùng chán nản nhau thì cũng không thể trái với khế ước hôn nhân mà cưỡng chế ly hôn!

Đối với Tưởng Mộc Cận mà nói, cậu thật hận không thể lập tức trói ca ca vào bên cạnh mình, kể từ sau khi ca ca luyện võ, cả người càng thêm mê người.

Nếu như cậu không nắm chặt thời gian, khiến cho mấy kẻ có tâm tư khác với ca ca chết tâm, thì làm sao có thể an tâm được.

Tưởng Mộc Mộc không phải là lo lắng vấn đề này, đối với hắn mà nói, chỉ cần có thể tìm được một người yêu hắn mà hắn cũng yêu người đó, có kết hôn hay không cũng không quan hệ.

Cơ mà, vấn đề của hắn và Tưởng Mộc Cận không phải ở chỗ đó, mà là, bọn họ là anh em, phải làm sao mới có thể khiến cha mẹ thừa nhận bọn họ?

“Giao cho em đi!” Tưởng Mộc Cận nói.

Lúc này Tưởng Mộc Mộc mới nhận ra mình đã nói ra hết những điều đang suy nghĩ trong lòng.

Tưởng Mộc Mộc thở dài nói: “Chuyện kết hôn không vội, chúng ta có thể từ từ mà tới!”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Ca ca?” Tưởng Mộc Cận biết rõ còn cố hỏi.

“Chúng ta có thể kết giao trước xem sao!” Tưởng Mộc Mộc thấp giọng nói.

“Tốt, ca ca, là anh nói đó, chúng ta kết giao trước!”

“Ừ!”

“Quyết định vậy nha, ca ca, không cho phép đổi ý!” Tưởng Mộc Cận cầm đồ ăn đi ra ngoài, lúc tới cửa quay đầu lại nói: “Vậy nếu sau này em muốn chạm vào ca ca, ca ca đừng cự tuyệt em nữa!”

Tưởng Mộc Mộc nghe thấy liền sửng sốt, sau đó mới muộn màng phản ứng lại, hắn bị đệ đệ gài bẫy!

Căn bản là đệ đệ hắn muốn kết giao với hắn nên mới nói những lời đó, bây giờ tốt rồi, mục đích đạt được, căn bản là không có nghĩ tới chuyện kết hôn sao!

Nghĩ tới đây, kỳ thật Tưởng Mộc Mộc thở phào nhẹ nhõm, chỉ là có chút thất vọng nho nhỏ.

Có điều, loại chuyện như vậy cũng không thể quá mức cưỡng cầu, nếu như Mộc Cận thật sự thương hắn, thì hắn không quan tâm những thứ này.

Tác giả có lời muốn nói: mẹ ruột: viết lâu như vậy, cũng giống như cho chính mình cái phúc lợi, các con, nhất định phải ân ân ái ái nha

Mộc Cận: Cút! Ca ca, chúng ta tiếp tục!

Ca ca:.....

END 44 Đăng bởi: admin

45. Chương 45

CHƯƠNG 45.

Sau khi Lam Sa rời đi vài ngày, đột nhiên Tưởng Mộc Mộc nghe được một tin tức: Đàm Thu Minh từ chức! Ngay từ đầu hẳn ngạc nhiên, sau đó quên đi, cuối cùng biến thành lo lắng.

Đàm Thu Minh đột nhiên rời đi quá kỳ quái, cho tới nay luôn ở trong phạm vi theo dõi nhà bọn họ, bây giờ đột nhiên rời đi có phải lại có kế hoạch gì hay không.

Hắn lập tức đi tìm Tưởng Mộc Cận thảo luận một chút, mới biết được, Đàm Thu Minh đã đi đến rừng Hắc Thạc trước.

Tưởng Mộc Mộc kinh hãi, cái này sớm hơn mười năm so với đời trước. Quả nhiên tại hắn mà xuất hiện hiệu ứng cánh bướm sao? Nhưng mà lần đó Đàm Thu Minh không có thành công, cũng không biết lần này có thể thành công hay không!

Sao đột nhiên Đàm Thu Minh lại chạy đến rừng Hắc Thạc vậy? Nhất thời hắn không nghĩ ra, lại càng không rõ ràng đến tột cùng làm sao y biết được tin tức này?

Trí nhớ của hắn không thể nào sai, đời trước, mặc dù Đàm Thu Minh gạt hắn làm rất nhiều giao dịch, nhưng mà tuyệt đối là không biết rừng Hắc Thạc.

Cho dù biết thì cũng chưa từng hoài nghi nơi đó có vấn đề.

Công việc của Đàm Thu Minh luôn cùng một nhịp thở với một người khác chưa từng gặp mặt, luôn là sau những cuộc điện thoại kỳ kỳ quái quái tiếp theo, thì y lại tiến hành một vòng lại một vòng giao dịch.

Không lẽ là lần này nhận được đơn hàng sao?

Tưởng Mộc Mộc biết, chắc chắn Đàm Thu Minh sẽ không làm trái với cái người chưa một lần xuất hiện trước mặt y, mặc kệ nhận được đơn hàng gì, y đều sẽ thực hiện.

Mà những đơn hàng này, phần lớn y đều có thể thành công, không thể thành công, một là tài liệu bị lỗi, hoặc là trên đường xuất hiện việc ngoài ý muốn.

Lần này, chẳng lẽ là đến cấm địa à? Như vậy có thể nào gây nguy hiểm cho sư phụ hay không?

Tưởng Mộc Cận nhìn ra lo lắng của Tưởng Mộc Mộc, ôm hắn vào trong ngực an ủi: “Yên tâm đi, ca ca, em vẫn luôn phải người đi theo hắn, có chuyện gì nhất định cho em biết trước tiên! Bên phía sư phụ ca ca.....anh ta lợi hại như vậy, không thể nào có chuyện đâu!”

Tưởng Mộc Mộc nghĩ lại một chút thấy cũng đúng, sư phụ là một người lợi hại như vậy, sao có thể nói gặp chuyện liền gặp chuyện không may được chứ. Đột nhiên hắn cảm thấy mình lo lắng dư thừa rồi!

“Ừ!” Tưởng Mộc Mộc gật đầu.

Tưởng Mộc Mộc vui cười trong tóc ca ca, hôn lên mái tóc tản ra hương thơm nhàn nhạt của ca ca.

Kể từ sau khi Tưởng Mộc Cận mở rộng cửa lòng với Tưởng Mộc Mộc, quan hệ giữa hai người có phát triển mang tính đột phá, tiến độ nhanh đến mức cậu cảm thấy không quá chân thật.

Cơ mà tuy rằng như vậy, Tưởng Mộc Cận vẫn là vô cùng hưởng thụ quá trình này, nhất là sau khi cậu và ca ca kết giao, tâm tình tốt đến mức muốn bay lên trời, làm sao còn lo lắng chân thật hay không chân thật, cho dù là giả, cậu cũng vui vẻ chấp nhận.

Bọn họ đã sớm thăng thần gặp nhau, chuyện thân mật cũng đã làm.

Chẳng qua là, cũng chỉ có một lần đó thôi, sau khi cậu khiến cho ca ca nằm trên giường thiếu chút nữa không dậy nổi, ca ca cũng không cho cậu thượng hắn nữa, khiến cho lòng cậu ngứa ngáy đến khó chịu.

Cũng không phải Tưởng Mộc Mộc không đồng ý, mà là hắn lo lắng một vấn đề khác.

Tướng Mộc Cận còn trẻ không biết tiết chế, tinh lực dồi dào, hẳn không thể cứ để cậu tiếp tục như vậy, như vậy sao thân thể của hắn có thể chịu được.

Cơ mà, làm sao hắn biết được, kể từ sau khi Tướng Mộc Cận ăn tới tay liền muốn ăn càng nhiều hơn, nhìn ca ca mình như vậy mà lại không thể ăn thật sự là một loại tra tấn, để dời đi lực chú ý, cậu không thể làm gì khác hơn là đặt tinh lực lên việc khai phá dị năng của cậu.

Phần lớn thời gian Tướng Mộc Cận đều dùng để tu luyện, hẳn mở ra cửa thứ nhất, sau khi tiến vào tu luyện tầng thứ nhất “thiện” của cửu công quyết, cũng không có tiến bộ thêm nữa.

Nghĩ, bộ công pháp này cũng không phải đơn giản như vậy là có thể luyện thành.

Nhưng hẳn cũng không nản chí, sư phụ đã nói qua, nội lực không phải trong thời gian ngắn là có thể luyện thành, không có mười năm nửa năm thì không thành công được.

Cho dù thật sự là thiên tài nghịch thiên giống như Tướng Mộc Cận, thì ít nhất cũng phải năm năm, đây chính là con số nhỏ nhất mà một chuyên gia nghiên cứu ra.

Tướng Mộc Cận không thể làm gì khác hơn là không suy nghĩ đến việc vượt qua cửa ải tầng thứ hai nữa, mà là kiên nhẫn rèn luyện tầng thứ nhất.

Tác dụng của thiện không phải là lớn nhưng cũng không quá nhỏ, hẳn chưa từng dùng võ công để đối phó với người ngoài hay dã thú, cũng không thể đi ra ngoài sử dụng, sư phụ đã sớm cảnh cáo, không thể sử dụng võ công trước mặt người ngoài! Cho nên, đối thủ của hắn chỉ có mình Tướng Mộc Cận, nếu như hắn lấy Tướng Mộc Cận làm tiêu chuẩn, vậy đơn giản chính là một trời một vực, xấu hổ vô cùng.

Hắn chẳng qua là dựa vào kinh nghiệm đời trước để xác định thực lực của mình, hiện giờ cũng chỉ mới là tiêu chuẩn của dị năng giả cấp sáu thôi, còn cách Tướng Mộc Cận một khoảng rất dài, mục tiêu của Tướng Mộc Cận là người trên người, còn của hắn là bước vào tầng bảy nội lực, để cha nói cho hắn biết hết thấy những chuyện liên quan tới sư phụ và hắn, cũng để mười năm sau có thể tiến vào cấm địa.

Tinh lực cùng thời gian của hai người đều đặt trên việc tu luyện, Tướng Trạch Thành cũng không quấy rầy, mặc cho bọn họ tu luyện, chẳng qua là trong lúc đó hỏi thăm Tướng Mộc Cận tiến độ hoặc là gọi cậu đến thư phòng nói chuyện cả buổi, hết thấy đều rất bình tĩnh.

Ông không hiểu về võ thuật, cũng không tiện cho Tướng Mộc Cận đề nghị, chỉ là ở những lúc rảnh rỗi thì dặn dò hắn dốc lòng tu luyện.

Tướng Mộc Cận không chú ý đến chuyện về rừng Hắc Thạc nữa, hẳn đã hỏi cha rồi, sư phụ đã thuận lợi đến cấm địa, nhưng mà tạm thời không thể truyền tin tức cho bọn họ, hẳn ta gặp chút phiền toái nhỏ.

Về phần cái phiền toái này nhỏ bao nhiêu, thì không nằm trong phạm vi lo lắng của Tướng Mộc Cận.

Còn một tin tức khác nữa là, Đàm Thu Minh vẫn đang rảnh rỗi đi dạo trong rừng Hắc Thạc, mục đích của y cũng không phải là cấm địa, lúc biết được điều này, Tướng Mộc Cận thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Hai anh em cứ như vậy vượt qua kỳ nghỉ hè dài đến hai tháng.

Không ai biết tiến độ của Tướng Mộc Cận, nhưng mà Tướng Mộc Cận biết mình vẫn còn đang dậm chân ở tầng thứ nhất, dường như vẫn không thể đột phá nhanh như vậy.

Có điều, bọn hắn cũng không lo lắng đến vấn đề tu luyện, tu luyện đã sớm thành một phần trong cuộc sống hàng ngày, hiện tại bọn hắn bắt đầu một cuộc sống mới.

Đại học cuối cùng cũng khai giảng.

Tướng Mộc Cận thi đậu một trường đại học bình thường ở C thị, có lẽ vì chuyện của đời trước, hẳn có chút mâu thuẫn với việc rời khỏi nhà, lựa chọn trường học vẫn là ở C thị, có điều trường học cũng cách nhà hắn khá xa.

Hắn không thể giống như trung học, có thể ngoại trú ở nhà, mà là ở lại trường học.

Mà lần này, hình như Tưởng Trạch Thành tương đối để ý đến hắn.

Nói là để ý, đơn giản chính là nghiêm khắc với hắn hơn một chút, cha hắn cho hắn học phí bốn năm, nhưng không cho hắn sinh hoạt phí, cái đó hết thấy đều phải dựa vào chính hắn, Tưởng Trạch Thành giao cho hắn một nhiệm vụ, chính là sau khi tốt nghiệp, nhất định phải trả hết tất cả học phí cho ông.

Bao gồm phí dụng từ lúc đi nhà trẻ đến đại học.

Hắn biết, đây là chuẩn bị để cho hắn độc lập.

Tưởng Mộc Cận đã sớm được học những thứ này từ khi còn chưa lên cấp hai, mà hắn thì lại là sau khi lên đại học mới học cách độc lập.

Hắn chưa từng lo nghĩ về vấn đề này, cơ mà bây giờ không thể không suy tính, hắn hiểu gia quy Tưởng gia, cho nên Tưởng Mộc Mộc mê mang gật đầu, thu thập hành lý xong liền đi đến đại học XX.

Trước khi đến trường đại học, hắn đã nói tạm biệt với người bạn duy nhất của hắn Hắc Mập Mập, một mình mình đi lên đại học.

Hắc Mập Mập không học tiếp, chỉ có thể lựa chọn con đường mà ông già của cậu ta chọn cho, hình như lúc này cậu ta đã thật sự nhận mệnh, Tưởng Mộc Mộc cũng không tiện nói thêm gì, có điều hắn cảm thấy kỳ thật như vậy tương đối thích hợp với Hắc Mập Mập, đợi đến ngày cậu ta đạt được thành tựu, thì có thể hiểu được!

Bởi vì thân phận của Tưởng gia quá chói mắt, nếu bị người ta biết được, thì nhất định trường học sẽ ưu đãi cho Tưởng Mộc Mộc ở mọi phương diện, Tưởng Trạch Thành muốn hắn độc lập, tự nhiên sẽ không hy vọng phát sinh loại chuyện như vậy.

Cho nên, thân phận của hắn ở đại học chỉ là một học sinh bình thường mà thôi.

Hắn đổi một thân phận cùng một cái tên mới: Trình Lâm Phong!

Trừ số tuổi là chính xác, thì những thông tin còn lại đều là mới, như thế, hắn làm một “học sinh bình thường” trực tiếp tiến vào đại học XX.

Tưởng Mộc Mộc tới trường học một mình, người ở C thị đều biết Tưởng Mộc Cận, nhất là sau sự kiện bạch hổ, Tưởng Mộc Cận lập tức trở thành nhân vật trên trang đầu tạp chí, Tưởng Mộc Mộc không để cậu đưa đi, nguyên nhân là hắn không muốn làm người khác chú ý.

Hắn cảm hành lý của mình đến trường học, dưới sự hướng dẫn của sư huynh sư tỷ tìm được ký túc xá của mình.

Ký túc xá là phòng đơn, tuy cha nói để cho hắn độc lập, nhưng thật ra vẫn rất lo lắng cho hắn, không để cho hắn lẫn lộn cùng với những người khác, cẩn thận bị người ta lừa gạt.

Vốn còn muốn để cho hắn ở trong nhà trọ ký túc xá, nhưng Tưởng Mộc Mộc cự tuyệt, đã là học sinh bình thường, ở nhà trọ ký túc xá không phải càng bắt mắt hơn sao, ở phòng đơn đã là nhượng bộ lớn nhất của hắn rồi.

Thật ra thì, Tưởng Mộc Mộc biết, đây là chủ ý của mẹ hắn, mẹ hắn rất lo lắng cho hắn, dưới tình huống cha không hề hay biết len lén cho Tưởng Mộc Mộc sinh hoạt phí bốn năm, còn cộng thêm một ít trợ cấp.

Tưởng Mộc Mộc cười khổ trả lại, cơ mà Trần Tú Nhã không ngừng thúc giục dần dò, cứ luôn chuyển tiền qua thẻ của hắn, cuối cùng Tưởng Mộc Mộc chỉ nhận sinh hoạt phí một tháng, cầm lấy một ngàn, khai giảng cũng cần thêm một ít đồ, hắn là một ngàn có thể ứng phó.

Thật ra, khẳng định là Tưởng Trạch Thành biết vợ mình sẽ làm như vậy, chẳng qua là mở một mắt nhắm một mắt, con trai có thể tự lực cánh sinh hay không, có thể nghiêm túc sinh sống ở đại học hay không, vẫn là phải xem ý chí của Tưởng Mộc Mộc. Nhưng trong lòng, ông cũng rất lo lắng, nguyên nhân là bọn họ bảo vệ Tưởng Mộc Mộc quá tốt, nay một mình.....

Tuy nhiên, hiếm khi thấy Tưởng Mộc Mộc cố gắng, dĩ nhiên ông phải nghiêm khắc một chút, còn nếu Tưởng Mộc Mộc vẫn làm sâu gạo giống như trước kia, ông cũng không có ý kiến gì. Làm như vậy, không phải kế hoạch lúc trước của ông cũng không thay đổi sao?

Tưởng Mộc Mộc ở phòng đơn, tại đại học XX, phòng đơn được coi như là tương đối tốt, tuy là không bằng ký túc xá của học viện hoàng gia, nhưng ở cũng thoải mái, thấp hơn còn có phòng đôi, phòng bốn người....mà tốt nhất là nhà trọ học sinh.

Ở cái xã hội này, đã sớm không cần phải lo lắng về vấn đề ăn no đến trường, nhất là ở C thị, đã tiến vào giai đoạn phồn vinh, tại Thiên triều, C thị coi như là giàu có nhất.

Gia tài bạc triệu, đều ở tại nhà trọ học sinh.

Chỉ có một vài người ở nơi khác tới mới có thể tương đối nghèo khó, ở phòng bốn người tiện nghi nhất.

Đời trước, Tưởng Mộc Mộc bốn ba mệ nhọc bên ngoài, đã sớm học được cách sinh tồn như thế nào, chỉ là một năm qua luôn bị bảo vệ thật tốt dưới sự quan tâm của cha mẹ, sự “yêu mến” của đệ đệ, suýt chút nữa đã quên mất kỹ năng của mình.

Hắn sắp xếp lại phòng, cũng không vội vã tìm kiếm công việc, hắn tính dùng tiền ăn uống một tháng còn sót lại trên người để ứng phó trước, trước tiên phải quen thuộc hoàn cảnh xung quanh một chút.

Ngày đầu tiên hắn lác lác trong vườn trường mất một trận, đặc biệt là phòng học và thư viện, hắn cố ý nhớ kỹ một chút, làm phiếu ăn cùng một thẻ mượn sách.

Sau đó, lại lác lác quanh trường một trận nữa mới chịu thôi.

Trở lại ký túc xá ở vài ngày, đơn giản vượt qua kỳ học quân sự, mới bắt đầu cân nhắc cuộc sống kế tiếp.

Bây giờ, hắn đã chân chân thật thật rời khỏi nhà, lần này không phải là hắn len lén rời đi, mà là quang minh chính đại, trong nhà muốn nuôi thả để cho hắn tự lực cánh sinh.

Hắn có chút không thích ứng kịp, không phải hắn không có phương pháp kiếm tiền, nếu không thì đời trước cũng không thể đi theo Đàm Thu Minh ở bên ngoài lâu như vậy.

Hắn cũng đã nhìn thấy rất nhiều thế thái nhân tình, cũng không phản cảm với hành động của cha, ngược lại, hắn càng hy vọng mình có thể độc lập sớm một bước, như vậy cũng không cần cái gì cũng dựa vào người nhà hỗ trợ, mặc dù nhà hắn cũng sẽ không để ý điểm này.

Thế nhưng mặc dù hắn là phế vật, thì cũng còn chút chí khí, cũng không thể làm đũa phá của, phú nhị đại chân chân chính chính đi!

Quan trọng nhất là, hắn cũng không muốn luôn ở dưới che chở của đệ đệ, hắn muốn chứng minh với Tưởng Mộc Cận rằng mình cũng có thể tự nuôi sống mình, bảo vệ mình.

Hắn nhớ lại một vài phương thức kiếm tiền ở đời trước, hắn học một thân tài nấu nướng, có thể giúp một tay, nhưng cái thứ đầu bếp này cũng không thích hợp với hắn, trở ngại lớn nhất là hắn không có giấy chứng nhận đầu bếp.

Cho dù bây giờ đi thi, thì cũng phải một tháng sau mới có thể lấy được, cũng không phải là hiệu suất làm giấy chứng nhận chậm, mà là chương trình thi quá nhiều, đợi thi xong, một tháng cũng cứ như vậy mà trôi qua.

Cho nên, hắn vẫn là suy nghĩ những phương pháp khác đi!

Phương pháp kiếm tiền cấp tốc không phải không có, hắn nhớ lại lúc thi tranh tài dị năng ở học viện hoàng gia, cái loại đánh bạc kia.

Theo như ký ức đời trước của hắn, người thắng trận năm nay là Ôn Văn, hắn có thể đặt cho hắn ta, cơ mà cái đó phải hơn nửa năm sau, tiền còn chưa lấy được, thì người đã chết đối rồi.

Lấy năng lực của hắn, rốt cuộc là công việc gì mới tốt đây? Những cái khác cũng không quan trọng, hắn chỉ cần có thể nuôi sống mình, cũng kiếm đủ học phí trước khi tốt nghiệp là được.

Hắn không biết đến tột cùng là từ nhỏ đến lớn dùng bao nhiêu học phí, cơ mà tính sơ sơ cũng không ít hơn mười vạn, hơn nữa, hắn luôn học ở học viện tư nhân, học phí càng đắt hơn.

Muốn kiếm đủ nhiều tiền như vậy trong bốn năm, thật đúng là không dễ dàng. Đây cũng không phải là điều mà người bình thường có thể làm được, cha thật đúng là nhẫn tâm!

Đại học XX là đại học bình thường, thời gian học quân sự là nửa tháng, hắn kiếm ăn kiếm uống nhiều nhất cũng chỉ có thể chống đỡ hai mươi ngày, nhất định phải tìm được việc làm!

Hắn vô thức mở máy vi tính ra, muốn hỏi Tưởng Mộc Cận một chút xem kiếm tiền như thế nào, nhưng mà đột nhiên, hắn lại không muốn hỏi cậu, không muốn để cho cậu xem thường mình!

Cũng không biết tại sao, mỗi lần hắn nói chuyện với Tưởng Mộc Cận, chính là sẽ không nói tới chủ đề kiếm tiền.

Đang nghĩ về Tưởng Mộc Cận, điện thoại của hắn liền vang lên, vừa nhìn hiển thị, là Tưởng Mộc Cận.

Sau khi rời khỏi nhà, một mình đi tới trường học, mỗi ngày Tưởng Mộc Cận đều mở điện thoại, Tưởng Mộc Cận cũng mới vừa lên đại học, khẳng định là bề bộn nhiều việc, hơn nữa cậu đã sớm được mời vào hội học sinh, cho nên Tưởng Mộc Cận có thể đoán ra cậu bận rộn bao nhiêu.

Thế nhưng, cho dù bận rộn hơn nữa, mỗi ngày cậu đều sẽ gọi điện thoại cho Tưởng Mộc Cận, đột nhiên Tưởng Mộc Cận cảm thấy mình được cậu nhớ thương vẫn rất vui vẻ.

Không biết là xuất phát từ cảm giác gì, hắn thật cao hứng, nhanh chóng nhận điện thoại, vui vẻ bò lên giường nấu cháo điện thoại với đệ đệ, quên mất tiêu việc kiếm tiền.

Quái, hắn thật đúng là tưởng niệm khuôn mặt của đệ đệ.

“Ca ca, em rất nhớ anh!” Một khắc Tưởng Mộc Cận nghe điện thoại, đột nhiên Tưởng Mộc Cận nói một câu như vậy.

Nhìn gương mặt tinh xảo trên màn hình, Tưởng Mộc Cận cũng cảm thấy giống như đã rời đi thật lâu, có thể liếc mắt nhìn một cái, thật kích động.

Nhớ đến, cũng đúng là thật lâu, đã qua nửa tháng rồi.

“Ha ha!” Tưởng Mộc Cận cười cười, chỉ cần nhìn gương mặt đó, không nói lời nào cũng có thể rất vui vẻ, hắn đang muốn mở miệng, Tưởng Mộc Cận ở bên kia lại lên tiếng.

“Xin lỗi, ca ca, bên đây em tìm không ra được thời gian, vẫn không thể đến tìm anh!” Tưởng Mộc Cận cười nói, tựa như đang oán trách việc quá nhiều.

“Tìm anh làm gì? Anh ở đây rất tốt, không cần lo lắng!” Tưởng Mộc Cận nói, trong lòng vẫn là rất mong đợi, cơ mà hắn cũng biết, Tưởng Mộc Cận bề bộn nhiều việc, đoạn thời gian học quân sự, thiếu chút nữa là ngay cả thời gian gọi điện thoại cũng không có.

“Nhưng mà, em rất nhớ ca ca, rất muốn gặp ca ca!” Bọn họ mới vừa kết giao, vẫn chưa một mỗi, lại nhanh chóng bị phân cách như vậy, trong lòng khó tránh khỏi mất mát.

“Bây giờ không phải đã nhìn thấy sao? Ngày ngày nhìn video, sao lại không gặp được?” Tưởng Mộc Cận kết nối điện thoại với máy vi tính, có thể nhìn thấy khuôn mặt Tưởng Mộc Cận rõ ràng hơn.

“Không giống! Ca ca, cái này không giống nhau, không được ăn thức ăn ca ca làm, ngay cả ngủ em cũng nhớ đến tay nghề của ca ca, đồ ăn căn tin quá khó ăn!” Là không thấy được ca ca, ăn cái gì cũng không ngon.

Cậu muốn ôm ca ca cùng ngủ, muốn đến sắp nổi điên rồi.

Nhìn cái giường trống rỗng, một mình khó ngủ a....

Tưởng Mộc Cận lặng lẽ nghe Tưởng Mộc Cận nói huyền thoại, nhìn mặt của cậu thôi cũng đã cảm thấy rất hạnh phúc.

Nói rất nhiều, đơn giản chính là một vài chuyện vụn vặt thường ngày, nhưng lại trò chuyện đến vô cùng vui vẻ, nên những chuyện này đều bị hấn ghi tạc thật sâu trong đầu, tương lai lúc nhớ lại luôn cảm thán thì ra ly biệt lại là chuyện tốt đẹp như vậy, Tưởng Mộc Cận nhìn thời gian một cái, đã gần đến giờ, liền nói: “Cuối tuần này ca ca có rảnh không?”

“Ừm, hấn là có, học quân sự xong rồi, cuối tuần nghỉ, sao vậy?”

“Em đi tìm ca ca, ca ca phải chờ em nha!”

“Tìm anh à, xa như vậy, em đến tìm anh làm gì?”

“Ha ha, ca ca, cuối tuần chúng ta đi hẹn hò! Cứ như vậy nhé, báai bai...” Tưởng Mộc Cận ném cho Tưởng Mộc Mộc một cái hôn gió, tắt máy vi tính.

Cho đến ba phút sau khi mặt của Tưởng Mộc Cận biến mất, Tưởng Mộc Mộc vẫn chưa phản ứng kịp.

Hẹn hò?

Đúng rồi, tại sao hấn không nghĩ tới chuyện đó nhỉ, người yêu hẹn hò là rất bình thường, cơ mà, ai tới nói cho hấn biết phải hẹn hò như thế nào đi!

Hẹn hò phải làm cái gì? Tưởng Mộc Mộc tỏ vẻ rối rắm, hấn không hiểu hàm nghĩa của việc hẹn hò một chút nào!

Người yêu hẹn hò, không phải hấn không có mong đợi, ngược lại, hấn vô cùng mong đợi.

Đời trước cũng giống như vậy, nhưng mà Đàm Thu Minh luôn có quá nhiều chuyện phải làm, căn bản là bọn họ không có thời gian làm những chuyện này.

Cho nên hiện tại hấn không có kinh nghiệm, rất khủng hoảng, vừa mong đợi vừa lo sợ.

Nói thật, hấn chưa từng nghĩ sẽ cùng Tưởng Mộc Cận phát triển đến quan hệ như vậy, đầu tiên, bởi vì hai người là anh em nên không dám tiếp nhận tình cảm của Tưởng Mộc Cận, nhưng càng nhiều hơn là đắm chìm trong tình ý ôn nhu của cậu.

Vừa phát hiện mình cũng tồn tại tâm tư giống vậy với Tưởng Mộc Cận, hấn đã không thể ngăn cản nữa rồi.

Thật ra thì, từ rất lâu rất lâu trước đó, lâu đến mức hấn cũng đã quên là khi nào, Tưởng Mộc Cận đã trồng một cái cây ở trong lòng hấn, chẳng qua là hấn vẫn luôn cho rằng đó là tình nghĩa giữa anh em, không có gì quá lớn.

Thế nhưng, sau đó, quan hệ của hấn và Tưởng Mộc Cận càng ngày càng mật thiết, thậm chí ngủ cũng ngủ cùng nhau, còn tiếp xúc thân mật.....những thứ này cũng dường như không phải là biểu hiện nên có giữa anh em, lúc hấn ý thức được cái này, thì mới phát hiện rõ tình đã đậm sâu, khó trách dễ dàng tiếp nhận việc đệ đệ là người yêu như vậy.

Cho dù trong lòng hấn vẫn còn phản kháng, thì tất cả cũng đã bị tiêu diệt từ sau lần tình sự không thể giải thích được kia.

Bởi vì là anh em, làm cho hấn bỏ qua vấn đề này, cứ luôn ỉn nhẫn, một khi bị kích thích ra, thì càng không thể vãn hồi.

Hấn nằm trên giường nhìn trần nhà, hôm nay còn chưa có chính thức đi học, hấn liền bắt đầu nhớ Tưởng Mộc Cận, cơ mà, vậy thì có ích lợi gì, bây giờ lại không gặp được.....

Nếu cứ tiếp tục như vậy, qua kỳ học quân sự chính là tiến vào thời gian học tập chân chính, hấn không thể bị những chuyện này làm rối loạn tâm tư, yếu rất quan trọng, nhưng học tập sinh hoạt còn quan trọng hơn.

Nghĩ tới đây, Tưởng Mộc Mộc không cố chấp với vấn đề hẹn hò nữa, xem một vài tin tức trên internet.

Hấn cần một công việc có thể kiến tiền duy trì cuộc sống, nhưng lại không ảnh hưởng đến việc học tập của hấn, cho nên hấn nhất định phải biết tin tức quanh đây.

Chuyện tu luyện tạm thời bị hấn đặt qua một bên, trừ mỗi sáng dậy sớm tu luyện ba bốn chục phút, thời gian còn lại đều dùng cho những phương diện khác, trong đó tìm việc làm chính là một biện pháp để tiêu hao thời gian.

Bên kia, không biết là cố ý hay vô tình, đại học Will S thị Đàm Thu Minh khảo sát thực địa vậy mà cũng là đại học XX của C thị, hiện giờ đang ngồi trong xe đi năng đi đến đại học XX!

END 45 Đăng bởi: admin

46. Chương 46

CHƯƠNG 46.

Tướng Mộc Mộc nghĩ, vấn đề bây giờ không phải là kiếm tiền hay không kiếm tiền, vấn đề trước tiên là phải giải quyết vấn đề ăn cơm.

Cho dù bây giờ tiết kiệm tiền, thì cũng không đủ sinh hoạt phí trong hai mươi ngày, tiếp tục như vậy nữa, hấn thật sự có thể sẽ trở thành người đầu tiên không có cơm ăn ở C thị.

Hấn mới vừa đăng một phần lý lịch sơ lược lên mạng, đối phương cũng đáp lại hấn, chuẩn bị ba ngày sau đi xem việc.

Hấn lựa chọn chuyên ngành là hệ nuôi dưỡng không quá phổ biến, hấn cũng không có nhiệt tình như vậy để mà đi chọn những ngành đứng đầu liên quan tới dị năng giả, lựa chọn hệ nuôi dưỡng rất đúng khẩu vị của hấn.

Nuôi dưỡng bao gồm nuôi dưỡng động vật bình thường, dã thú, cùng vài loại thực vật....thông thường nhất chính là ba loại đó.

Bởi vì là chuyên ngành nuôi dưỡng, nên số học sinh lựa chọn cái này không quá nhiều, Tướng Mộc Mộc đếm sơ sơ, hơn ba mươi người, toàn trường mấy ngàn người, chỉ có hơn ba mươi người lựa chọn hệ nuôi dưỡng, cho nên trường học sẽ có một khu đất chuyên dùng để thực nghiệm ở bên ngoài, nhưng mà cái này cần tự bỏ tiền ra mua, hơn nữa chỉ có hạn sử dụng là bốn năm đại học, quá thời hạn không có hiệu lực.

Bây giờ Tướng Mộc Mộc còn chưa có phần tiền kia, hơn nữa phần lớn chương trình học của học kỳ một lấy lý luận kiến thức làm chủ, chương trình học thực nghiệm tương đối ít, cho nên hấn tính qua một học kỳ nữa mới mua một vài mẫu đất.

Tiền, hấn không cần lo lắng, năm nay người thắng trận là Ôn Văn, hấn chuẩn bị bắt tay vào từ chỗ này.

Hấn biết, bởi vì hấn sinh ra hiệu ứng cánh bướm, có vài thứ thật sự đã thay đổi, cơ mà, hấn là cũng có một vài thứ không bị thay đổi đi!

Cho dù thật sự thay đổi, Ôn Văn không chiến thắng, vậy thì nhất định cũng có thể chen vào top mười, chỉ cần đặt tiền cược lúc sơ tuyển, thì vẫn có thể thắng rất nhiều.

Hấn nghĩ như vậy, ngày học đầu tiên cứ như vậy bình tĩnh trôi qua.

Thời gian còn dư lại rất nhiều, hấn đến thư viện mượn mấy quyển sách có liên quan một mình vui người trong ký túc xá đọc.

Nay, hấn đã không còn xem không hiểu giống như lúc trước nữa, trải qua hun đúc ở lớp mười hai, hấn phát hiện trí lực của mình có khuynh hướng đi lên, những thứ xem không hiểu, nghiền cứu suy nghĩ nhiều một chút là có thể hiểu được.

Một quyển sách hấn sẽ không xem quá lâu, chính là loại bỏ những kiến thức đã học, cùng với bổ sung một ít kiến thức bên ngoài mà giáo viên đã căn dặn, cũng đã đến buổi tối.

Thường thì đây là thời điểm mà Tướng Mộc Mộc mong đợi nhất, bởi vì Tướng Mộc Cận sẽ gọi điện thoại cho hấn, hoặc là hấn gọi điện thoại cho Tướng Mộc Cận.

Lần này, hắn không hề nghĩ ngợi, mở máy vi tính ra liền liên lạc Tưởng Mộc Cận.

Nhưng mà, lúc này Tưởng Mộc Cận lại không nhận, hắn đợi mất một trận, cũng không có phản ứng.

“Có chuyện gì trì hoãn sao?” Tưởng Mộc Cận cau mày.

Lúc trước, mặc kệ có chuyện gì Tưởng Mộc Cận cũng sẽ dành thời gian trông ra để gọi video với hắn, tối hôm qua cũng rất tốt, sao tối nay lại không nhận chứ?

Hắn đang suy nghĩ là nguyên nhân gì làm cho Tưởng Mộc Cận trì hoãn, thì điện thoại di động bên kia đã vang lên.

Hắn gần như là chạy ào tới, lập tức nhận điện thoại, hắn biết nhất định là Tưởng Mộc Cận.

“Mộc Cận!” Tưởng Mộc Cận mừng rỡ kêu lên, đối phương trầm mặc một hồi lâu, cũng không nói chuyện.

Hắn biết là Tưởng Mộc Cận, cơ mà không lên tiếng thật sự làm hắn có chút lo lắng, hắn do dự nói: “Mộc Cận.....là Mộc Cận sao?”

Đối phương vẫn không nói chuyện, đợi một lúc lâu, đến khi Tưởng Mộc Cận không nhịn được, Tưởng Mộc Cận mới nói: “Ca ca, là em!”

“Mộc Cận!” Tưởng Mộc Cận cười, lại đột nhiên nghi hoặc nói: “Em làm sao vậy? Đột nhiên không nói tiếng nào!”

“Ca ca, có thể mở cửa sổ ra không?” Tưởng Mộc Cận ở một đầu cố nén cười, nghe thấy ca ca ở một đầu khác lo lắng cho cậu, tâm tình lại vui vẻ thêm mấy phần.

“Mộc Cận, anh.....” Tưởng Mộc Cận nghe lời mở cửa sổ ra, còn chưa kịp nói chuyện, một bóng người đã từ ngoài cửa sổ nhanh chóng tiến vào, đem hắn té nhào xuống đất.

Lúc cửa sổ tự động đóng lại, phản ứng đầu tiên của Tưởng Mộc Cận là giãy giụa, chờ khi hắn nghe được giọng nói quen thuộc “ca ca....”, lập tức buông tha việc giãy dụa, trở tay ôm Tưởng Mộc Cận.

“Sao đột nhiên em lại tới....hơn nữa còn là buổi tối, ngày mai không cần đi học sao?” Tưởng Mộc Cận nói, hôm nay cũng không phải là cuối tuần, rõ ràng bọn họ hẹn cuối tuần mới gặp mặt.

“Em chờ không nổi! Ca ca, cuối tuần thì quá muộn, em nhớ anh sắp chết rồi...” Tưởng Mộc Cận ôm hắn không buông, cứ như vậy nằm trên đất.

Tưởng Mộc Cận vừa muốn mở miệng, Tưởng Mộc Cận liền không hề báo trước mà ngậm lấy môi hắn, đợi đến khi Tưởng Mộc Cận thở dốc mới buông hắn ra: “Ca ca, em rất nhớ anh!”

Khi cậu biết Đàm Thu Minh muốn đến học viện này thực tập khảo sát, thật sự là cậu giận điên lên, nói trắng ra là, Đàm Thu Minh chính là vì ca ca cậu nên mới đến nhà bọn họ đi!

Mặc kệ có phải hay không, nghĩ tới đây, cậu không thể ngồi yên mặc kệ được, vội vàng chạy tới gặp ca ca, nào biết là vừa nhìn thấy ca ca, cậu lập tức quên mất chuyện này.

“Ca ca anh không muốn gặp em sao? Nhìn thấy em mà không có một chút phản ứng nào cả! Chỉ có một mình em vui vẻ thôi...” Miệng Tưởng Mộc Cận đầy lời oán trách, cơ mà ai cũng có thể nghe ra vui sướng trong giọng nói của cậu, Tưởng Mộc Cận nhìn cái bộ dạng này của cậu, cũng không biết phải nói gì.

“Đứng lên, anh cho em ly nước nóng, đứng bên ngoài rất lâu đi!” Tưởng Mộc Cận đoán mới này cậu bắt động thanh sắc là vì bên ngoài cửa sổ tương đối lạnh, lúc ôm cậu mới phát hiện toàn thân cao thấp đều là lạnh.

Ai ngờ, ngược lại Tưởng Mộc Cận ôm hắn chặt hơn nữa: “Không cần, ca ca, như vậy là tốt rồi!”

“Sao trên người ca ca có mùi gì kỳ quái vậy?” Tưởng Mộc Cận ngửi một cái, lại ngửi một cái nữa.

Cậu rất xác định, trên người Tưởng Mộc Cận đúng là có mùi gì đó kỳ quái, cụ thể là mùi gì thì cậu không ngửi ra được.

“Mùi!” Sau khi Tưởng Mộc Mộc giãy dụa đứng dậy, nâng tay áo lên ngửi một chút, cũng không có mùi gì kỳ quái, hay là Tưởng Mộc Cận cố ý.

Hắn nghĩ nghĩ, lại ngửi ngửi, quả nhiên có mùi, cả ngày hôm nay đều đi học, cũng không có đi qua nơi nào, nơi duy nhất đi qua chính là một phòng thí nghiệm, có một ít phân bón dùng để trồng trọt, lúc mới vào cửa không cẩn thận dính phải một ít lên người.

Nhưng hắn đã tắm rửa rồi, sao lại còn mùi?

“Có thể là hôm nay ở phòng thí nghiệm lưu lại đi, không sao cả.....chỉ là không cẩn thận dính một ít phân bón thôi!” Tưởng Mộc Mộc không chút để ý nói.

Hắn lựa chọn chuyên ngành nuôi dưỡng, khẳng định là sau này cũng sẽ tiếp xúc với mấy thứ này, mùi của phân bón rất gay mũi, nhưng cũng không có biện pháp, ai bảo hắn chọn cái này chứ!

Đợi đến lúc chân chính bắt đầu, cũng không phải thật sự dùng phòng thí nghiệm như vậy, đại học XX cái gì cũng rất bình thường, hơn nữa không có nhiều người để ý đến hệ nuôi dưỡng, tài liệu dụng cụ mà phòng thí nghiệm dùng đều rất cũ kỹ, dĩ nhiên là không nghĩ tới việc dùng phân bón tốt hơn, khử mùi.

Tưởng Mộc Cận không có hoài nghi, đáy mắt thoáng qua một tia tính toán, khoe miệng cong cong lên: “Ca ca, đi tắm đi!”

Nói xong, cũng không chờ Tưởng Mộc Mộc phản đối, một tay ôm lấy hắn đi tới phòng tắm.

Tưởng Mộc Mộc phản ứng lại kịp, thì môi đã bị bao trùm, hai người vào phòng tắm, không lâu sau, trong phòng tắm liền truyền ra tiếng nước phun khác thường....

“Ưm.... Mộc Cận, dừng.... a..... đủ rồi.... hu hu..... ưm..... đủ rồi....” Tưởng Mộc Mộc ghé vào bồn tắm, hai tay run rẩy bám vào thành bồn, nếu không phải hai tay gắng sức, thì điểm có thể chống đỡ cho hắn chỉ có địa phương đang gắn liền với nhau làm cho người ta xấu hổ kia! Toàn thân hắn trần trụi trụi, ướt sũng, trong miệng không ngừng phát ra tiếng cầu xin.

Tưởng Mộc Cận ở sau lưng ôm hắn, ***g ngực trần trụi dính sát vào tấm lưng bóng loáng của Tưởng Mộc Mộc, động tác dưới thân không có nửa phần chần chờ.

Thân thể Tưởng Mộc Mộc dưới động tác của Tưởng Mộc Cận không ngừng lay động, trong miệng không ngừng phát ra cầu khẩn: “A..... dừng lại..... ưm ô ô..... Mộc Cận, anh không được..... a ưm..... dừng lại.....”

Khoái cảm và thống khổ cùng tồn tại, không ngờ là Tưởng Mộc Cận lại nhẫn tâm như vậy.

Tưởng Mộc Cận giơ tay lên, xoay mặt Tưởng Mộc Mộc qua, dán lên môi hắn, ngăn cản hắn tiếp tục lên tiếng.

Hồi lâu, rời khỏi môi Tưởng Mộc Mộc, giọng khàn khàn nói: “Ca ca.... chúng ta..... cùng nhau đi!”

Nói xong, hạ thân từ từ rút ra, vào lúc Tưởng Mộc Mộc thở phào nhẹ nhõm thì đồng thời mạnh mẽ va chạm.....

—— bắn ở bên trong.

Khoái cảm nhanh chóng tập kích toàn thân, thân thể Tưởng Mộc Mộc run rẩy đột nhiên dừng lại, bắn ra, thở phào một cái, toàn thân xụi lơ nằm trên người Tưởng Mộc Cận.

“Ca ca, anh thật đáng yêu!” Tưởng Mộc Cận cúi đầu nhìn ca ca nằm trong ngực mình, cũng không vội vã rút cái chỏ dưới thân ra, vẫn nối liền nhau như cũ.

Tưởng Mộc Mộc mở đôi mắt che kín hơi nước, mơ hồ nhìn Tưởng Mộc Cận.

Nào biết, Tưởng Mộc Cận lại chặn môi hắn lại một lần nữa, không lâu sau, cái thứ trong cơ thể chậm rãi có xu thế sưng lên.....

“Ưm....” Tưởng Mộc Mộc vô thức phản kháng, cũng làm cho đầu lưỡi đối phương luồn vào, càng dễ dàng công lược thành trì hơn.

Tưởng Mộc Cận đưa tay nắm được hai viên đậu nhỏ nhảy cảm trước ngực Tưởng Mộc Mộc, tùy ý trêu chọc hắn, lại một lần nữa khơi mào lửa dục của hắn.

Cách lần trước đã gần ba tháng rồi đi, ánh mắt cậu đầy tính toán, thật vất vả lấy được sự ngầm đồng ý, sao có thể bỏ qua được chứ.

“Ca ca, anh cứng rồi...” Giọng nói trầm thấp từ tính tiến vào trong lỗ tai, nói ra những lời khiến cho người ta đỏ mặt, Tưởng Mộc Mộc chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, kèm theo động tác ở dưới thân, thân thể lại trở nên cuồng nhiệt một lần nữa, giờ phút này cảm thấy tuyệt vời bao nhiêu, thì ngày mai sẽ thống khổ bấy nhiêu, cơ mà hiện tại hắn đã quên mất mấy thứ này rồi, Tưởng Mộc Cận không ngừng va chạm ở cái chỗ đáng thẹn kia, đã sớm khiến cho hắn mất đi lý trí.

Một khắc khi lên đến đỉnh, nơi chuẩn bị xuất ra đột nhiên bị người dùng tay chặn lại, cổ bị người ta cắn một cái, giọng nói trầm thấp từ tính lại vang lên một lần nữa: “Không thể nha, ca ca không thể nhanh như vậy!”

Tưởng Mộc Mộc không phát tiết được, càng thêm khó nhịn!

—— ai tới nói cho hắn biết, tại sao người lúc bình thường luôn ôn nhu với hắn như vậy, lại bắt nạt hắn vào loại thời điểm này chứ?

Ngày hôm sau, Tưởng Mộc Mộc mở trường trường hai mắt gấu mèo đi học, lúc tới lớp, bên trong đã có mười mấy người, hắn là người cuối cùng.

Hệ nuôi dưỡng quả nhiên là không được hoan nghênh, ngày hôm qua còn có hơn ba mươi người, vào một khắc gặp phải phân bón gay mũi kia thì có rất nhiều người vì không chịu nổi mà muốn chuyển hệ, nhưng làm sao cũng không ngờ tới, ngày thứ hai cũng chỉ còn lại có mười mấy người.

Hắn tìm một chỗ ở hàng đầu tiên ngồi xuống, không để ý đến người phía sau, tự lấy quyển sách ra đọc.

Tối hôm qua Tưởng Mộc Cận lộn xộn kinh khủng, một mực không chịu bỏ qua cho hắn, còn nói do hắn tu luyện võ công, nên sức chịu đựng mạnh mẽ hơn!

—— khổ kiếp, hắn luyện võ cũng không phải để dùng trên việc này!!!

Trong lòng Tưởng Mộc Mộc chưa kịp oán giận xong, thầy giáo đã bước vào phòng học.

Nhìn thấy trong lớp chỉ có mười mấy người như vậy, cũng không có để ý, giống như đã sớm thành thói quen.

Tưởng Mộc Mộc còn tưởng rằng ông sẽ phát hỏa, cố ý oán giận gì đó, kết quả là không có, vẫn bình tĩnh tiếp tục lên lớp.

Cũng may cả ngày hôm nay đều là môn lý thuyết, không có môn thực hành, hắn không cần đi lại khắp nơi, ngồi luôn trong lớp học là được, nếu không..... eo của hắn....

Đợi đến lúc tan học, Tưởng Mộc Mộc bất đắc dĩ đứng lên khỏi chỗ ngồi, hắn là người cuối cùng ra về, kết quả mới vừa đi ra ngoài cửa, hắn liền thấy được người quen!

—— hơn nữa, còn là người quen không quá thân thiện nữa!

“U..... đây không phải là phế vật kia sao? Không ngờ mày lại còn dám đi học?.... Hệ nuôi dưỡng à..... ha ha ha, quả nhiên là thích hợp với cái loại phế vật như mày!”

Giọng nói to rõ này khiến cho những người đi ở phía trước chú ý, phần hận liếc mắt nhìn Tưởng Mộc Mộc một cái, bước chân càng đi nhanh thêm!

Tưởng Mộc Mộc cười khổ một cái, không ngờ là trước tiên hắn lại khiến cho mọi người cùng cảm phần, xem ra những ngày kế tiếp sẽ trôi qua không tốt lắm.

Tưởng Mộc Mộc ngẩng đầu nhìn người nói chuyện, mặt bình tĩnh!

Quách Phong, người thường châm chọc hắn hồi cấp ba, không nghĩ tới cậu ta cũng thi vào đại học này, hắn có thể nói thật sự là oan gia ngõ hẹp không?

Mọi người đều biết hần là phế vật, nhưng mà rất ít người không kiêng nề trắng trợn nói Tường Mộc Mộc là phế vật, cho dù chữ hần, cũng sẽ chữ xéo, cơ mà Quách Phong này thì khác, bắt đầu từ lúc hai người được phân chung một lớp, chằm chọc của Quách Phong chưa từng dừng lại.

Sau khi trọng sinh, lần đầu tiên nghe được hai chữ “phế vật”, cũng là từ trong miệng cậu ta phun ra.

Cho tới nay, hần luôn tương đối để ý đến việc học tập, hiển nhiên đã quên mất sự tồn tại của người này, rõ ràng hồi lớp mười hai vẫn luôn ngồi ở trước mặt hần.

Cũng đúng, ai lại cố ý đi nhớ một người thường xuyên nhìn mình không vừa mắt chứ.

“Không phải tao đã nói rồi sao? Phế vật chính là phế vật, bất kể có cố gắng bao nhiêu cũng sẽ không có kết quả đâu, xem mày kia, liều mạng như thế không phải cũng vào cái đại học hạng ba này sao!” Hiển nhiên lời nói của Quách Phong có hơi quá, sắc mặt của “người bạn” đứng bên cạnh cậu ta có chút khó coi, nhưng cũng không có ý muốn phản đối.

Tường Mộc Mộc dứt khoát không nhìn cậu ta, chuẩn bị đi.

Ai biết, Quách Phong lại ngăn cản đường đi của hần.

Tường Mộc Mộc thật sự không hiểu, hần chọc tới Quách Phong chỗ nào chứ, bắt đầu từ hồi cấp ba, người này liền có địch ý không thể giải thích được với hần.

Những người khác cho dù khinh bỉ hần, xem thường hần cũng sẽ không đối nghịch với hần cả ngày như vậy, có người thì không để ý tới hần, nhắm mắt làm ngơ.

Cơ mà cái tên Quách Phong này thì nơi nơi tìm hần kiếm chuyện, hần cũng không hiểu tại sao mình lại chọc tới cậu ta, lúc học cấp ba còn có đệ đệ che chở, Hắc Mập Mập bảo bọc, nhưng mà bây giờ chỉ có một mình hần.

Hần cũng không phải loại người chỉ biết trốn tránh, chẳng qua là không muốn quá phiền toái, thế nhưng đối phương đã trắng trợn đến tìm hần, hần không muốn tìm phiền toái, không có nghĩa là đối phương không tìm đến hần gây phiền toái.

Về mặt Tường Mộc Mộc vẫn bình tĩnh như cũ, bây giờ hần chỉ muốn về ký túc xá ngủ, thật sự không muốn dây dưa nhiều với Quách Phong, đối phương lại chặn cửa, không để cho hần đi ra ngoài, hần không thể làm gì khác hơn là nói: “Cậu có chuyện gì không?”

Quách Phong rõ ràng sừng sốt, cậu ta đối nghịch với Tường Mộc Mộc đã không phải là một lần hai lần, ở trung học phổ thông, có người bảo bọc Tường Mộc Mộc, cho nên cậu ta cũng sẽ cho Tường Mộc Mộc mấy phần mặt mũi, Tường Mộc Mộc cũng dám chống đối cậu ta, cơ mà bây giờ không giống!

Đại học XX, Hắc Mập Mập không có ở đây, Tường Mộc Cận cũng không thể thỉnh thoảng xuất hiện giải cứu hần, thế mà Tường Mộc Mộc lại dám lấy thái độ như vậy nói chuyện với cậu ta, cậu ta lập tức nổi giận.

Dựa vào cái gì, rõ ràng là phế vật, dựa vào cái gì mày có thể có được hết thấy, tại sao loại người như mày có thể nhận được sự quan tâm chăm sóc của tất cả mọi người chứ!

Trong mắt Quách Phong, có hết thấy chính là có tất cả quan tâm chăm sóc, Tường Mộc Mộc là con trai lớn của Tường gia, người trong nhà xem hần như trân bảo, bạn bè ở ngoài cũng rất tốt với hần!

Mỗi lần, lúc cậu ta nổi giận nói vài lời khó nghe, người bên cạnh luôn vô tình hay cố ý nghiêng về phía Tường Mộc Mộc, cứ như mình mới là bên làm sai.

Cho dù bọn họ không nói, cậu ta vẫn có thể cảm giác được, những tầm mắt không đồng ý của bạn bè bên cạnh cậu ta, chẳng qua là không dám nói ra thôi!

“Không có gì, chỉ là nhìn mày khó chịu!” Quách Phong nói, bây giờ xem còn ai có thể cho hần chỗ dựa.

“Nếu không còn chuyện gì, vậy xin tránh ra, tôi muốn đi ra ngoài!” Tường Mộc Mộc cố gắng hết sức giữ giọng điệu bình tĩnh, gương mặt hơi giận rõ ràng đã khiến Quách Phong vừa lòng.

“Nếu tao nói ‘không’ thì sao?” Quách Phong nói xong, giơ chân lên, gác trên khung cửa, ánh mắt híp lại một nửa, tà tà cười.

Tưởng Mộc Mộc há miệng, vốn định nói thêm gì nữa, lại nghe được những tiếng nói khác.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Đoàn người từ đằng xa đi tới, Tưởng Mộc Mộc nghe tiếng nhìn lại, thiếu chút nữa là ngã xuống đất.

Đàm Thu Minh đang đi sóng vai với một người không quen biết, phía sau còn có mấy đàn em hình như là bạn học đi theo.

“Hội trưởng, đây là sao vậy?” Đàm Thu Minh nghi hoặc nhíu mày một cái, nốt ruồi son yêu dị càng thêm chói mắt, trong nháy mắt đã có một nhóm người bị nụ cười của y thu phục.

Nam nhân được gọi là hội trưởng cười cười xin lỗi: “Xin lỗi, khiến cho anh chê cười rồi, tôi đi xem một chút!”

“Năm nhất, mấy cậu ở trong này làm gì?” Hội trưởng nghiêm giọng tàn khốc, nhìn chân dài của Quách Phong gác trên khung cửa, con người co rút lại.

Hiển nhiên Quách Phong ý thức được cái gì đó, vội vàng để chân xuống, cười ha hả nói: “Không có gì, không có gì.... chỉ là bạn bè tán gẫu một chút thôi.... đúng không!...” Đưa tay kéo Tưởng Mộc Mộc vào trong lòng, đang muốn mở miệng kêu tên của hắn, Tưởng Mộc Mộc giành nói: “Tôi tên là Trình Lâm Phong!”

Hắn không thể bị người ta biết thân phận ở chỗ này, nếu không không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Quách Phong nhìn hắn, đáy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng cũng phụ họa nói: “Đúng vậy, Tiểu Phong, không phải mới này chúng ta trò chuyện rất vui vẻ sao?”

Ánh mắt hội trưởng quét qua Tưởng Mộc Mộc, Tưởng Mộc Mộc tiếu xù với ánh mắt của hội trưởng, nhìn lại Đàm Thu Minh bên cạnh anh ta, tâm tình vô cùng phức tạp.

Đàm Thu Minh khom người với hắn, cũng không nói lời nào, bộ dạng “tôi hiểu rồi”.

Hiểu cái gì, là tên giả của hắn sao? Hay là....

Mặc kệ là cái gì, bây giờ Tưởng Mộc Mộc không muốn chọc phiền toái, liền nói: “Ừ, đúng vậy, rất vui vẻ!”

Tưởng Mộc Mộc mở cái ôm của Quách Phong ra, có chút nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn chằm chằm Quách Phong.

Quách Phong cũng không biết mình bị làm sao, dù sao thì nhìn thấy Tưởng Mộc Mộc tức giận, nhất là bị cậu ta chọc giận đến mức sắc mặt khó coi, tâm tình cậu ta vô cùng sung sướng, nhướn mày tự hào ngẩng đầu lên.

“Nếu không còn chuyện gì, cũng không cần chặn đường!” Hội trưởng thở dài, cũng không để ý quá nhiều, dư quang liếc về hướng Tưởng Mộc Mộc gầy yếu, vô cùng không vui thu hồi ánh mắt: lại là một người nịnh hót sao?

Tưởng Mộc Mộc không để ý đến ánh mắt của bọn họ, quay lưng rời đi.

Trở lại ký túc xá, cũng không có để ý quá nhiều, nằm trên giường mơ màng buồn ngủ.

Tuy hắn rất để ý đến lý do tại sao Đàm Thu Minh lại ở chỗ này, nhưng đến cuối cùng, hắn lại không để ý nữa, nếu y tới đây, hắn cũng chỉ có thể đối mặt.

Bất kể mục đích của đối phương có phải có liên quan đến hắn hay không!

Buổi tối, Tưởng Mộc Cận điện thoại tối, hắn cũng không nhận, dường như Tưởng Mộc Cận biết rõ cái gì đó, cười cười tắt điện thoại, phỏng đoán bộ dạng ca ca ngủ say sưa.

Đó thật sự là thời gian ăn vụng tốt nhất, đáng tiếc, cậu không có ở đó.

END 46 Đăng bởi: admin

47. Chương 47

CHƯƠNG 47.

Buổi sáng không có lớp, Tưởng Mộc Mộc đã hẹn với người phỏng vấn hôm nay đi thử việc, hẳn dậy thật sớm, chuẩn bị xong sớm, ra cửa thật sớm.

Thật ra thì không cần phỏng vấn, đến gặp mặt xong là có thể trực tiếp làm việc.

Thường có vài công việc không vừa mắt mọi người không có ai nguyện ý làm, cho nên chỉ cần có người tình nguyện nộp đơn, sẽ có thể lấy được phần công việc này.

Huống chi, công việc hẳn nhận được từ ông chủ này đều là người có hứng thú mới có thể làm, cho dù bớt đi bọn họ, cũng sẽ không có ảnh hưởng gì đối với xã hội hoặc đối với ai cả.

Cái này khiến cho họ cảm thấy công việc này là có cũng được mà không có cũng chẳng sao! Hơn nữa, triển vọng là điểm ổn định, ứng phó đều là khách quen cũ, thiếu hụt tính khiêu chiến.

Tưởng Mộc Mộc xin chính là part time cuối tuần, bình thường lúc nào rảnh rỗi đều có thể đến làm, thời gian làm việc chân chính một tuần là ba ngày tổng cộng 24 giờ.

Mặc dù không nhiều lắm, nhưng một tuần ba ngày cũng đủ sinh hoạt phí cho một tuần của hắn.

Sinh hoạt phí của đại học không nhiều như trung học, phải nói là ít hơn rất nhiều.

Đồng thời, tiêu dùng ở đại học bình thường cũng tương đối thấp, học viện hoàng gia ở C thị có thể xưng là học viện quý tộc, cấp bậc tiêu dùng không phải là trường học bình thường có thể so sánh được!

Cho nên ở trường đại học bình thường, tiêu dùng cho một tuần đại khái cũng chỉ khoảng một trăm đến hai trăm, nhiều nhất cũng sẽ không vượt quá ba trăm.

Mấy kẻ nhà có tiền gia thế hiển hách một chút, có thể càng tùy ý dùng nhiều hơn một chút, một tuần một ngàn cũng không thêm để ý!

Mà Tưởng Mộc Mộc cố ý tiết kiệm sinh hoạt phí, cũng không cùng người ta đi chơi đùa, một tuần lễ cũng chỉ hơn một trăm, thậm chí ít hơn.

Trước kia lúc học trung học, tiêu xài nhiều, một tuần lễ ít nhất cũng phải một ngàn, bây giờ ở đại học bình thường, tiêu xài thấp hơn gấp mười lần.

Đại học XX là trường công lập, ở các phương diện chính phủ còn có trợ cấp, chủ yếu là vì để cho mọi người học tập, không ủng hộ những học viện mang tính chất buôn bán, nên tự nhiên cấp bậc tiêu xài sẽ rất xuống thật nhiều.

Có điều, cho dù như vậy, Tưởng Mộc Mộc cũng không thể nói mình là sinh viên nghèo khó, để trường học trợ cấp sinh hoạt gì đó cho hắn, hắn sẽ không làm như vậy.

Hiện giờ thông tin trong hồ sơ của hắn chỉ là một sinh viên bình thường, còn ở C thị, mấy thứ trợ cấp gì đó để lại cho sinh viên ngoại địa chân chính nghèo khổ đi!

Hắn muốn tự mình giải quyết vấn đề cơm ăn, tìm một phần việc part time rất thích hợp với thân phận hiện giờ của hắn.

Nơi làm việc khiến cho Tưởng Mộc Mộc có chút ngoài ý muốn, lại là ở vườn nuôi dưỡng.

Nơi này rất hợp với chuyên ngành của hắn, hơn nữa vườn nuôi dưỡng này căn bản là không có nhân viên quản lý chân chính gì đó, chỉ có một đôi vợ chồng vui đầu làm việc.

Bởi vì không tìm được người làm dài hạn, nên mới lên mạng tìm part time, đăng ở nơi không dễ thấy, vừa vặn để cho Tưởng Mộc Mộc tìm được.

Vườn nuôi dưỡng này cách trường học không tính là gần, nhưng cũng không xa, một chuyến xe bay qua năm sáu trạm là có thể đến, có thêm nữa thì cũng không quá nửa giờ.

Vườn nuôi dưỡng chỉ do một cặp vợ chồng quản lý, cũng không có khổng lồ quý giá như các khu vườn khác, một khối đất sáu mẫu, chia làm ba phần, khu thực vật, khu động vật và khu dã thú!

Khu dã thú chiếm diện tích lớn nhất, ước chừng chiếm ba mẫu đất, ba mẫu đất đó bị cải tạo thành những đồi đất không cao không thấp, trồng một ít thảm thực vật, cây cao. Ba mẫu còn lại là khu thực vật và khu động vật chia đều!

Khu thực vật thì khỏi cần nói, gieo trồng cây nông nghiệp, giờ nói một chút về động vật với dã thú đi.

Động vật được nuôi dưỡng trong này đều là những động vật dùng để ăn thịt, ngay cả một ít dã thú cũng vậy.

Trong khu động vật, nuôi gà vịt ngỗng bò heo.... gì đó, số lượng cũng không quá lớn, hơn nữa đều là phương thức nuôi nhốt, một chuồng heo đại khái chính là một con heo mẹ, một con heo đực, còn có một bầy heo nhỏ.

Gà vịt ngỗng tổng cộng cũng không vượt quá ba trăm, mỗi loài đều không vượt quá một trăm.

Bò sữa và bò thịt được tách chuồng ra nuôi, đều không vượt quá hai mươi con, đi ngang qua khu bò sữa còn có thể nghe thấy một cỗ mùi hôi, hiển nhiên là còn chưa kịp quét dọn.

Mà công việc của hần sáng hôm nay chính là quét dọn chuồng bò.

Nhìn quanh một vòng, không biết còn tưởng rằng bọn họ đang phát triển nông nghiệp đấy, nhưng mà dựa theo cách gọi của xã hội bây giờ, nơi này đúng là một vườn nuôi dưỡng xanh hóa!

Vật bài tiết của nhóm động vật làm thành phân bón, lưu thông đến khu thực vật, một chút lãng phí cũng không có!

Cho dù sử dụng phân thì cũng tuyệt đối không sử dụng phân hóa học, phân bón cùng với phân hóa học có sự khác nhau rất lớn, khác biệt rõ ràng nhất chính là phân hóa học mang theo thành phần hóa học, ai biết bên trong có vật chất nào có hại hay không.

Mà phân thì tuyệt đối không có pha trộn thành phần hóa học, trải qua gia công còn loại bỏ được một vài chất có hại.

Lại nói, Tưởng Mộc Mộc vẫn có chút không thích ứng được, nói thế nào thì hần cũng là đại thiếu gia ở nhà được nuông chiều từ bé, cho dù đã có trải nghiệm đời trước, nhưng cũng chưa từng gặp phải việc thế này.....

Xem, ông chủ bên kia, còn có thể mang bao tay đưa tay vào trong ** của con bò, táo bón gì đó, như vậy sẽ càng thuận tiện cho việc bài tiết chất thải hơn.

Toàn thân Tưởng Mộc Mộc run lên, cảm mác móc trong tay bắt đầu vệ sinh mặt đất, hần nghĩ: trong thời gian ngắn tuyệt đối không dám ăn thịt bò!

Nghĩ tới đây, hần lại liếc mắt qua phía ông chủ còn chưa xong việc bên kia, vật bài tiết quả nhiên theo chỗ kia đi ra, toàn bộ bàn tay vẫn còn ở bên trong, một cái tay như vậy bỏ vào, con bò kia: hoa cúc không sao chứ?!

“Ặc.....” Tưởng Mộc Mộc theo bản năng buộc chặt hoa cúc, !

Tuy là công việc một buổi sáng, nhưng tiến độ cũng xem như nhanh, dù sao thì việc vệ sinh đều là trực tiếp thao tác bằng máy móc, vậy nên tốc độ cùng hiệu suất công việc tăng lên rất rất nhiều, chỉ có một vài chỗ nhất định phải tự mình làm, Tưởng Mộc Mộc còn chưa có biện pháp thích ứng được.

Ông chủ cũng biết, không để ý khuyên: “Tiểu Phong, sợ rồi sao!..... Ha ha, không sao, người mới tới đều như vậy! Cậu lựa chọn hệ nuôi dưỡng, sớm muộn cũng sẽ gặp phải!”

Bộ dạng của ông chủ rất thành thật dễ mến, là loại người thoát nhìn cảm thấy rất tốt, rất dễ làm cho người ta vô thức tin tưởng, những người bị lạc đường tùy tiện nhìn thấy vài người đi đường, nếu muốn hỏi đường thì chắc chắn sẽ chọn loại người như anh ta trước tiên.

“Dạ, em hiểu! Ông chủ Hác!” Tưởng Mộc Mộc phụ họa nói.

Ông chủ Hác hiển nhiên không quá thích người khác gọi anh là ông chủ, dù sao thì nơi này cho tới nay cũng chỉ có hai vợ chồng bọn họ trông coi, nghe quái quái rất khó chịu.

“Đừng gọi tôi là ông chủ, tôi lớn hơn cậu, cậu gọi tôi một tiếng anh Hác là được rồi!”

“Dạ, anh Hác!” Tưởng Mộc Mộc gật đầu.

Tuổi tác của ông chủ Hác cũng không coi là quá lớn, bộ dạng chỉ có hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, giống như Tưởng Mộc Mộc, lúc học đại học lựa chọn hệ nuôi dưỡng, xuất phát từ yêu thích đối với sản nghiệp nuôi dưỡng, miệng cũng tương đối kén chọn, không muốn ăn thực phẩm người ta sản xuất ra, mới có thể lựa chọn cái hệ nuôi dưỡng này, từ lúc đại học anh bắt đầu gây dựng sự nghiệp, cùng bạn gái, không, là vợ hiện tại cùng nhau sáng lập cái “nông trường” này!

Khu thực vật cũng không cần nhiều nhân thủ, hết thấy đều dùng công nghệ cao, ngay cả tưới nước cũng không cần, trực tiếp ấn cái nút là được, nhìn mấy cây đào xanh mơn mớn, còn có một chút rau dưa được trồng, Tưởng Mộc Mộc cảm thấy tâm trạng thật sảng khoái.

Ông chủ Hác đều dùng thiết bị kỹ thuật cao, cho nên cũng không ngửi thấy mùi thối của phân bón.

Đi thăm một chỗ xong, lại đến chỗ kế tiếp, công việc hôm nay của Tưởng Mộc Mộc là làm quen hoàn cảnh, thuận tiện giúp đỡ một chút, cũng không có nhiệm vụ gì nặng nề.

Cứ đi rồi đi, hai người cũng đến khu dã thú.

Khu dã thú được làm thành một rừng rậm nhân tạo, chăn nuôi một ít dã thú cấp thấp, không có lực công kích.

Có khi, thậm chí còn có người đem những dã thú cấp thấp này làm thành sủng vật mà nuôi.

Bởi vì kinh nghiệm chưa đủ, tạm thời không cần Tưởng Mộc Mộc theo dõi khu dã thú, chủng loại dã thú cũng không ít, chỉ là số lượng không nhiều lắm, mỗi loại đại khái cũng chỉ có hai ba con, hoặc là một con, có vài loài tương đối hiếm hoi thì một con cũng không có, nếu như có người muốn mua, trước hết làm đơn đặt hàng, rồi mới đi đuổi bắt! Mấy cái này đều cần thực lực và kinh nghiệm, Tưởng Mộc Mộc vẫn chưa thể làm được những thứ này, cho nên ngoan ngoãn ở lại vườn nuôi dưỡng.

Tính tình dã thú quái dị, không có kinh nghiệm nhất định hoặc là không có ai hướng dẫn, thì không thể nuôi dưỡng tốt được.

Mặc dù khu dã thú chiếm diện tích nhiều nhất, cơ mà biến thành đồi nhỏ rừng rậm thì thoát nhìn cũng không nhiều.

Liếc nhìn đã có thể thấy điểm cuối, thoát nhìn còn không có rộng như ruộng lúa bên kia nữa.

Ông chủ Hác tìm người làm còn do một nhân tố khác, vợ anh ấy mang thai, thường xuyên phải đi cùng vợ đến bệnh viện tiếp nhận kiểm tra, hơn nữa, đơn đặt hàng dã thú đã tích góp được kha khá, anh nhất định phải đi lòng bắt trước.

Cứ như vậy, vườn nuôi dưỡng liền không ai trông coi, bây giờ mời người, cuối tuần anh liền có thể ra ngoài bắt một ít dã thú cấp thấp hiếm hoi, thời gian nhàn rỗi bồi bổ bà xã, hai vợ chồng bọn họ đều là người biết cảm thấy đủ, Tưởng Mộc Mộc càng thêm thích bọn họ.

Cứ đi tới đi lui như vậy, liền qua một buổi sáng, Tưởng Mộc Mộc cũng chuẩn bị rời đi.

Hắn cảm thấy mình rất thích hợp với công việc này, hơn nữa mỗi ngày đều có hai trăm tiền lương, không chỉ giải quyết vấn đề ăn uống, còn có thể bồi bổ cho mình một chút!

Tiếp theo, hắn chỉ cần lo lắng về vấn đề đi học cùng kiếm dư tiền.

Không thể không nói, muốn kiếm đủ học phí từ tiểu học đến đại học trong bốn năm, thật đúng là rất khó khăn.

Sau khi Tưởng Mộc Mộc trở lại ký túc xá, tỉ mỉ tổng kết lại học phí mà mình đã dùng một chút, trời ạ, thật là dọa chết người.

Trước đó cho rằng chẳng qua chỉ là mười vạn học phí, bây giờ nhìn lại, vượt qua gấp mười lần! Hơn nữa, còn chưa bao gồm sinh hoạt phí!

Bắt đầu từ khi đi vườn trẻ, hẳn đều học ở học viện tư lập thuộc cấp bậc quý tộc cao cấp, vốn dĩ hẳn không có cách nào vào học viện hoàng gia, ai biết trong nhà lại cất giữ tiền cho hẳn vào đó.

Học phí của học viện tư lập vốn đã rất cao, cho dù tiến vào học viện bằng cuộc thi bình thường thì một năm cũng đã hết mấy vạn, vào học viện bằng các cuộc thi nhỏ ở bên ngoài cũng đã mười vạn, mà hẳn thì là dùng tiền nhét vào, so với học phí của học sinh bình thường cao hơn không chỉ gấp đôi, tổng tổng kết kết liền vượt qua một triệu, tuy rằng nhà hẳn cũng sẽ không quan tâm một triệu này, có lẽ đây chỉ là sinh hoạt phí của Tướng gia trong một tháng, thế nhưng đối với Tướng Mộc Mộc mà nói, đây chính là số tiền rất lớn.

Chỉ dựa vào hẳn như vậy, một tuần cũng chỉ kiếm được năm sáu trăm, cho dù bớt ăn bớt mặc để dành sinh hoạt phí, thì sau khi tốt nghiệp đại học cũng không thể trả hết được một triệu!

Hẳn phải suy nghĩ phương pháp kiếm tiền kế tiếp.

Ở chỗ vườn nuôi dưỡng cũng nhất định phải kiên trì, nếu không ngay cả cơm ăn đều phải sầu não.

Trước mắt, ngoại trừ thuận lợi tốt nghiệp, thì kiếm tiền là việc quan trọng nhất.

Cơ mà, hẳn cũng biết, mình không có được sự nhiệt tình như Tướng Mộc Cận, kiếm tiền cũng không lợi hại như cậu, không có sự thông minh của cậu....

Hẳn lại nghĩ, muốn kiếm đủ một triệu trước khi tốt nghiệp, chỉ giúp người ta làm việc thôi là không được, hẳn cũng không có bản lĩnh của dị năng giả, làm thợ săn dã thú, biện pháp duy nhất hẳn nghĩ tới chính là gây dựng sự nghiệp!

Rất nhiều sinh viên đại học gây dựng sự nghiệp, cơ mà có thể thành công thì không được mấy người.

Bây giờ Tướng gia chuẩn bị buông tay mặc kệ đối với hẳn, hẳn thiếu hụt vốn liếng, lại không quyền không thể, chân chính gọi là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, cho dù muốn gây dựng sự nghiệp cũng chưa biết phải đi con đường như thế nào.

Nhưng mà, hẳn cũng không định cứ như vậy mà từ bỏ, không phải bây giờ vẫn còn sớm sao, nhiều thời gian như vậy chờ hẳn đi tìm tòi, nhất định có thể tìm ra, nếu như đến lúc đó thật sự không có biện pháp hoàn thành nhiệm vụ mà cha giao cho hẳn, thì trước hết hẳn phải nghĩ biện pháp kéo dài..... có thể chứ?!

Cứ như vậy suy nghĩ, rối rắm, đến cuối tuần, Tướng Mộc Mộc quên mất cuộc hẹn với Tướng Mộc Cận, trực tiếp đi làm.

Tướng Mộc Cận cao hứng phấn chấn tìm ca ca hẹn hò, vậy mà ca ca lại chạy mất.

Tác giả có lời muốn nói: internet khôi phục, mẹ ruột ta đã trở lại, một tháng rút ra một hai lần như vậy sớm đã thành thói quen!

Ở chỗ này trước tiên là nói một chút, về một thứ có thể đã quên đề cập tới!

Xe dị năng: xe dị năng khởi động thông qua dị năng, tốc độ rất nhanh, còn có thể bay trên không trung, tương đương với phi cơ thông dụng của chúng ta, thậm chí còn cao cấp hơn, cho nên sử dụng xe dị năng từ rừng Hắc Thạc đến C thị, thời gian một ngày là đủ rồi.....

Mặt khác: vốn định cho đứa nhỏ yêu dấu phần thưởng sớm một chút, nhưng mà giải thích cái này, giải thích cái kia, thế mà đến bây giờ luôn, mẹ ruột luôn luôn thích đứa nhỏ độc lập ở đại học, va chạm phần thưởng, nên sẽ để cho hẳn bắt đầu thoát ly gia đình ở thời đại học, chậm rãi lớn lên!

END 47

P/s: truyện này càng ngày càng khó hiểu, nhất là mấy chương toàn giải thích như chương này, đọc vô mà ngờ toàn tập, không biết mình đang đọc cái gì lun @.@ chắc tui chết TT.TT Đăng bởi: admin

48. Chương 48

CHƯƠNG 48.

Lúc Tưởng Mộc Mộc đến vườn nuôi dưỡng, ông chủ Hác đang phụng bồi bà xã, anh dặn dò mấy câu, liền rời đi, Tưởng Mộc Mộc đoán là anh đi săn, cũng không để ý.

Lưu lại hai người Tưởng Mộc Mộc cùng vợ ông chủ, Tưởng Mộc Mộc gọi ông chủ Hác là anh Hác, nhìn thấy vợ của ông chủ cũng gọi một tiếng chị dâu, vốn là định gọi Hác tẩu, nhưng nghe vào lại thay đổi, nói ra giống như biến thành “thật *** đãng” (“thật *** đãng / hảo tao” đọc là “hảo sảo”, còn “Hác tẩu” đọc là “Hảo sảo”, phát âm gần giống nhau), làm cho hắn không nói ra miệng được, liền đổi thành chị dâu.

Chị dâu có phải dị năng giả hay không, Tưởng Mộc Mộc không biết, nhưng anh Hác thì đúng là vậy.

Dù sao thì, có thể ra ngoài bắt dã thú, không có một chút dị năng làm sao dám đi?

Chị dâu tên là Tôn Thánh Nam, cái tên rất nam tính, bất quá Tôn Thánh Nam cũng rất nam tính, nếu không phải đang mang thai trong người, khẳng định cô sẽ đứng dậy dứt khoát hẳn hoi chỉ điểm hắn, bây giờ cũng chỉ là tận lực đè nén tính tình dạy Tưởng Mộc Mộc làm việc như thế nào.

Đầu tiên là cho gà ăn, cho gà ăn cũng có phương pháp cho gà ăn, nếu là những trại chuyên nuôi gà vịt để sinh sản, thì luôn cho ăn cả ngày, còn nuôi nhốt, làm cho gà vịt mập lên thật nhanh, ít vận động, thịt nhiều hơn, mềm nhũn, nhưng không có được vị ngọt thanh như gà vịt mà vợ chồng anh Hác nuôi.

Phương pháp nuôi gà của vợ chồng anh Hác rất khác biệt.

Gà vịt ở vườn nuôi dưỡng của Hác gia vô cùng hung mãnh, tại sao ư? Bởi vì là nuôi thả đó!

Nhìn thì như nuôi nhốt, nhưng ở tình huống bình thường, thì đều thả ra khu dã thú, buổi chiều sẽ tự quay về.

Không biết có phải gà vịt cũng có tính quy luật hay không, sáng tối mỗi buổi cho ăn một lần, buổi sáng cho ăn xong liền thả ra ngoài, trước khi trời tối sẽ tự về, lại cho ăn lần nữa.

Sau đó, buổi tối lúc kiểm kê lại gà vịt sẽ ít đi mấy con, chị dâu cũng hoàn toàn không thèm để ý, Tưởng Mộc Mộc rất nhanh nghĩ ra mấy con gà vịt không đủ sức sống đó khẳng định đã bị dã thú bắt đi no bụng rồi.

Bình thường bọn họ bắt một ít thả nuôi thả ở khu dã thú thì cũng thôi đi, lại còn đem gà vịt mình nuôi cho dã thú, Tưởng Mộc Mộc thực sự không hiểu sao lại làm như vậy, bởi vì khu dã thú đã sớm tạo ra chuỗi thức ăn của riêng nó rồi, cho dù không bỏ gà vịt vào, vẫn có thể kiên trì lâu dài.

Đem hỏi, Tôn Thánh Nam trả lời hắn như vậy: “Lúc đầu bởi vì không đủ thức ăn tiếp tế cho dã thú, nên phải để gà vịt nhà mình đi vào, đến nay đã thành thói quen, mấy con gà vịt cũng có quy luật của chính mình, rất khó sửa lại, chỉ biết sáng tối trở về ổ của mình, thời gian còn lại thì đi ra ngoài kiếm ăn! Nơi mỗi lần kiếm ăn chính là khu dã thú, mấy chỗ khác đều không đi, dường như tự nó rất thích chỗ đó.”

Tưởng Mộc Mộc hiểu rõ gật gật đầu, nếu như là nuôi nhốt, thì cũng không nuôi ra được mấy thứ “gà rừng” hung mãnh này, nhìn qua mỗi con đều tinh thần phấn chấn, còn gà chơi hơn cả gà chơi!

Đột nhiên trong đầu hắn thoáng qua một tia sáng, cảm thấy hình như mình đã quên mất cái gì đó, rốt cuộc là cái gì thì không nhớ nổi, cũng không suy nghĩ, tiếp tục chăm sóc “gà rừng”!

Trong mấy con gà này, thì hung mãnh nhất chính là gà mái! Rõ ràng là Tưởng Mộc Mộc muốn cho đàn gà con bên cạnh gà mái chút thức ăn cho gà, kết quả bị gà mái mổ thương tích đầy tay.

Chị dâu à chị xác định hai người nuôi chính là gia súc, mà không phải là động vật hoang dã chứ? Thiệt là đau QAQ

Mặt khác mấy con vịt, vốn không có hung mãnh như gà rừng, nhưng mà đừng nhìn chân con vịt kia ngắn ngủn, chống đỡ cả cái thân thể mập ú, chạy thiệt là nhanh!

Ở khu dã thú xây một hồ nước lớn, nuôi cá, chỉ trồng một ít bèo và cỏ dại ăn được, vốn cũng không có thứ nào khác có thể ăn, mấy con cá cũng rất thông minh bơi qua bơi lại.

Kết quả còn không phải là bị tội vạ kia từng cái từng cái túm lên, ăn sống.

Dĩ nhiên, chuyện của khu dã thú là nghe chị dâu nói, hẳn còn chưa đi qua khu dã thú, không biết dã thú ở bên trong có cái gì khác biệt.

Lực công kích của loại dã thú cấp thấp nuôi để lấy thịt không gây nguy hại cho con người, hẳn thực sự rất muốn đi xem thử, cơ mà bây giờ còn quá sớm, chị dâu nói hẳn còn chưa có tư cách đó.

Sau khi cho gà vịt ăn rồi thả ra ngoài, rửa sạch chuồng gà, tiếp theo lại cho heo bò dê ăn, không, không có dê!

Vườn nuôi dưỡng này còn quá nhỏ, động vật rất ít, hai ba cái liền làm xong.

Bởi vì hai ngày trước từng làm thử, Tưởng Mộc Mộc rất nhanh chóng bắt tay vào việc, hỗ trợ làm sạch và vệ sinh chuồng, chẳng qua là mấy con bò bị táo bón kia hẳn chưa giúp được bọn họ, chỉ đành phải chờ anh Hác về nói sau.

Về chuyện vắt sữa, lúc trời tờ mờ sáng anh Hác đã làm tốt rồi, Tưởng Mộc Mộc không cần làm gì nhiều, chỉ dựa theo chỉ thị của Tôn Thánh Nam rửa sạch thân thể cho bọn nó, làm công việc vệ sinh là được.

Đừng thấy nơi này nuôi động vật, nhưng mà bốn phía cũng rất sạch sẽ, mỗi con heo con bò đều tắm rửa, đương nhiên không phải là thật sự tắm rửa sạch sẽ cho tội nó.

Chỉ cần mở vòi nước, nước sẽ chảy từ phía trên xuống, cho dù bò nê heo nê không muốn tắm thì cũng không thể không tắm.

Bò có thể cả ngày đều không ngừng miệng, lúc ngủ cũng còn nhai thức ăn đã ăn vào ban ngày, Tưởng Mộc Mộc cho bọn nó ăn xong, liền chạy đến sân cỏ sau núi của Hác gia.

Tuy rằng phần đất thật sự muốn mua chính là sáu mẫu đất trước mắt, thế nhưng vợ chồng Hác gia còn mua thêm một mảnh đất hoang ở phía sau trồng một mảng cỏ lớn, để thả bò.

Sau khi quét sạch chuồng bò, chuồng heo, đã đến buổi trưa.

Tôn Thánh Nam bày thức ăn xong gọi hẳn đến ăn, Tưởng Mộc Mộc cũng không khách khí.

Ngày đầu tiên làm việc, thật đúng là tương đối mệt mỏi, chẳng qua mới là công việc một buổi sáng thôi, hẳn đã cảm thấy mệt mỏi hết sức, nhưng mà cũng thỏa mãn vô cùng.

Tôn Thánh Nam nói: “Chẳng qua là ngày đầu tiên, công việc nặng nề! Em mới bắt tay vào làm, cái gì cũng không biết, tự nhiên sẽ mệt mỏi, mau, ăn nhiều một chút đi!” Vừa nói vừa gấp thức ăn cho Tưởng Mộc Mộc.

Tưởng Mộc Mộc nói “cám ơn!” cũng gấp thức ăn cho Tôn Thánh Nam, Tôn Thánh Nam mang thai hơn bốn tháng, bụng còn chưa có rõ ràng, nhưng cũng đã dần dần nhìn ra được.

Cơm ăn là gọi ở bên ngoài.

Tưởng Mộc Mộc ăn vài miếng, nhúu mày một cái, có thể là ăn quen đồ mình nấu, những thứ này bên ngoài bán thật đúng là không quá ngon.

Tôn Thánh Nam mang thai, dường như cũng không có gì kiêng ăn, đồ ăn cũng là những thứ bình thường thích ăn, cũng thật cay.

Có điều Tôn Thánh Nam vô cùng chú ý ăn uống, đem con cua trên bàn đưa cho Tưởng Mộc Mộc, cười cười nói: “Đây là cho em này, chị không ăn! Phải chiều cổ đứa trẻ!”

Cô dựa theo phân phó của bác sĩ, chọn một ít thức ăn chay mặn dinh dưỡng cao phối hợp với nhau, lượng cơm ăn còn lớn hơn Tưởng Mộc Mộc.

Cua không thể ăn nhiều, nhưng Tôn Thánh Nam lại rất thích ăn, cho nên thà là không ăn, nếu không bị nghiện liền thối.

Tưởng Mộc Mộc cũng không nói gì, thật đói bụng, ăn thật nhiều.

Buổi chiều, nghỉ ngơi một tiếng đồng hồ, Tưởng Mộc Mộc lại bắt đầu làm việc.

Tôn Thánh Nam bảo hẳn phải chú ý đổi nước cho đám rau dưa, chú ý không để tràn ra phần gốc, phân bón không thể quá nhiều, cũng không thể quá ít, dựa theo phân lượng mà bỏ là được.

Mạ non dường như cũng đến thời kỳ cách nước, bình thường đều là dùng nước nuôi, nhưng sau khi bắt đầu có hoa trắng nõn nà cùng hạt lúa nững nịu xuất hiện, sẽ phải phơi ruộng, thật ra thì bước phơi ruộng này phải thực hiện vào lúc nụ hoa đợi nở, nhưng cũng vì một ít nguyên nhân mà trì hoãn.

Tưởng Mộc Mộc còn chưa hiểu rõ mấy cái này, đều là căn cứ theo hướng dẫn của Tôn Thánh Nam mà làm.

Tôn Thánh Nam mang thai, không thể làm việc dưới ruộng, cho dù mùi của những phân bón kia đã phai nhạt rất nhiều, nhưng cô vẫn rất kiêng kỵ, sợ ảnh hưởng tới đứa trẻ, mỗi ngày đều ở nhà xem tiết mục “mẹ và cục cưng” trên tivi, làm theo mấy cái vận động bảo vệ sức khỏe.

Tưởng Mộc Mộc cảm giác mình thật sự thành một nông dân rồi.

Tưởng Mộc Cận đợi cả buổi sáng vẫn chưa đợi được ca ca trở lại, đã không kiên nhẫn nổi.

Hình như cậu từng nghe ca ca nói muốn đi làm việc, vốn dĩ cậu cho là không nhanh như vậy, nhưng bây giờ xem ra đã làm rồi.

Cậu giận dữ đứng dậy, tra được địa chỉ mà ca ca nói, gọi xe đi năng ra, xoẹt một tiếng, biến mất.

Mấy phút sau, cậu đến nơi gọi là vườn nuôi dưỡng kia.

Vừa lúc nhìn thấy ca ca cầm kéo ở trong một cái giàn nho nhỏ xanh biếc cắt dưa chuột, cái giỏ dưới chân còn có một đồng dưa chuột nữa, xanh biếc xanh biếc, sau đó lại cắt một quả ném xuống.

Không biết sao, cậu nhướng mày, lại theo bản năng khép chặt hai chân, thiếu chút nữa còn lấy tay bảo vệ “dưa chuột nhỏ” dưới thân mình.

“Ca ca..... anh đúng là đủ ác mà...” Không biết cậu đang nói về chuyện Tưởng Mộc Mộc cho cậu leo cây hay là chuyện Tưởng Mộc Mộc đang làm hiện tại, mặt mũi cậu âm trầm đi vào.

Cửa bình thường căn bản là không ngăn được cậu, lúc cậu xông vào, Tôn thánh Nam đã phát hiện cậu, ra cửa ngăn: “Cậu là ai? Sao lại ở đây?”

Tôn Thánh Nam chỉ cảm thấy người trước mắt tuần mỹ vô cùng, hơn nữa có chút quen mắt, nhìn lại ánh mắt cậu ta luôn ở trên người “Trình Lâm Phong” ở bên trong, dường như đoán được cái gì đó, cơ mà hình như đã gặp qua người này ở nơi nào rồi!

Tưởng Mộc Cận nhìn Tôn Thánh Nam ở trước mắt, giọng điệu có chút mất hứng, nói: “Tôi là nam nhân của anh ấy!”

“A?!” Tôn Thánh Nam kinh ngạc nhìn cậu, từ trong ánh mắt của cậu đọc hiểu một tin tức, đó là loại dục vọng cô thường nhìn thấy trong mắt chồng cô, gọi là: dục vọng độc chiếm!

Hơn nữa, còn vô cùng mãnh liệt, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Tôn Thánh Nam cũng không cố ý ngăn cậu, cô cũng cảm nhận được, hơi thở trên thân người này không giống với bọn họ.

Nếu nói không giống, thì Trình Lâm Phong cũng rất không giống, nhưng mà Trình Lâm Phong cho người ta cảm giác không giống như vậy, là loại hơi thở nhu hòa khiến người ta yêu thích, còn người này lại là kiêu ngạo bá đạo, không đặt ai vào mắt, nhưng chờ lúc bạn chân chính chống lại ánh mắt của cậu ta, mới phát hiện cho dù người trước mặt lấy tư thế không coi ra gì mà đối đãi người khác, thì cũng rất mê người.

Tưởng Mộc Cận ba bước làm thành hai bước rất nhanh đi qua chỗ cái giàn, cười như không cười nhìn Tưởng Mộc Mộc: “Ca ca!”

Tay đang cắt dưa chuột dừng một chút, Tưởng Mộc Mộc xoay người nhìn người đang đứng sau lưng hắn, đang mơ ước nửa người dưới của hắn, không hiểu hôm nay người này mắc cái chứng gì, giống như.... đang tức giận?

“Mộc Cận?..... Em, sao em lại tới đây?” Tưởng Mộc Mộc thấp thỏm nhìn cậu, hắn cảm nhận được một loại tin tức nguy hiểm, dưa chuột trong tay cũng không cắt xuống, nhưng thật ra là bị khí thế ở phía sau hù dọa, đột nhiên cảm thấy dường như cắt quả dưa chuột này xuống, thì mãnh thú kia cũng sẽ bùng nổ vậy: “Ha ha, Mộc Cận, em làm sao vậy?”

Tưởng Mộc Mộc miễn cưỡng cười vui, nghiêng đầu không dám nhìn gương mặt âm trầm của cậu.

Tưởng Mộc Cận vốn là nhìn thấy ca ca cũng không tức giận bây giờ ngược lại nổi giận, ca ca cậu đây là đem cuộc hẹn giữa bọn họ hoàn toàn quên mất.

Loại cảm giác không được coi trọng này thật khó chịu.....

“Ca ca, hôm nay là cuối tuần!” Tưởng Mộc Cận thử nhắc nhở.

Tưởng Mộc Mộc ngẩn người một chút, ngơ ngác gật đầu: “Ừ!”

“Cho nên.....”

“Cái gì?” Tưởng Mộc Mộc suy nghĩ một chút, cũng không nghĩ ra, cuối cùng vẫn là từ hai chữ cuối tuần mà phát hiện, kinh ngạc mở lớn miệng: “A.....”

“Nhớ rồi sao? Ca ca? Hử?” Tưởng Mộc Cận đến gần Tưởng Mộc Mộc, hơi thở ấm áp phả vào cổ Tưởng Mộc Mộc, toàn thân Tưởng Mộc Mộc tê dại nổi cả da gà.

Hôm nay Tưởng Mộc Cận quá đáng sợ, hắn có dự cảm, tối nay sẽ rất thảm!

“Ha ha, Mộc...Mộc Cận, anh...anh không phải cố ý!”

“Em biết!” Mặt Tưởng Mộc Cận vẫn bình tĩnh như cũ, Tưởng Mộc Mộc lại phát giác càng thêm nguy hiểm.

.....

“Khụ khụ!” Nhìn hai người rơi vào trong không khí “ân ái”, Tôn Thánh Nam rất không hiểu phong tình ho khan mấy tiếng, nói: “Cái đó, hai vị, cho dù muốn yêu đương, thì cũng nên đem công việc hoàn thành trước! Tiểu Phong, thu hoạch tốt lắm, chờ nhiệt độ hạ xuống, thì nhanh chóng tưới nước bón phân cho rau dưa, mặt trời xuống núi thì đuổi bò về chuồng, gà vịt về ổ mới có thể tan việc balabala....”

Tôn Thánh Nam dặn dò xong, cũng thoáng hóa giải không khí một chút, Tưởng Mộc Cận cười nói: “Nếu như vậy, ca ca, em giúp anh!”

Cậu cũng không bắt măn đối với công việc ca ca tìm được này, chỉ là cảm thấy hơi cực khổ một chút, ca ca sẽ không quên, thật đau lòng!

Hơn nữa, việc nuôi dưỡng này, cũng không phải ai cũng có thể làm, nhưng cậu cũng không định ngăn cản ca ca.

Đột nhiên Tưởng Mộc Mộc cảm thấy, thật ra thì, hắn càng muốn một mình hoàn thành, bởi vì hoàn thành công việc sớm sẽ sớm gặp tai ương! Nhất là ánh mắt Mộc Cận như có như không nhìn nửa người dưới của hắn kia, cắt một quả dưa chuột mà cũng phải rối rắm thật lâu.

Tay hắn nắm quả dưa chuột giống như đang nắm cái gì đó, Tưởng Mộc Mộc đột nhiên giật mình, dường như biết nguyên nhân Tưởng Mộc Cận động kinh rồi.

—— cho mày tay thú, cho mày tay thú này, cắt dưa chuột cái gì chứ, cắt ra chuyện rồi đó!

END 48 Đăng bởi: admin

49. Chương 49

CHƯƠNG 49.

Chạng vạng tối, giờ tan việc Tưởng Mộc Mộc mang theo một thân mùi mồ hôi trở lại ký túc xá, mới vừa tiến vào ký túc xá, cửa liền bị khóa.

Tưởng Mộc Cận ôm hán từ phía sau lưng lại một lần nữa tiến vào phòng tắm, bị ép buộc trước trước sau hành hạ hai lần, trở lại trên giường lại tiếp tục tới tới lui lui ép buộc.

Tưởng Mộc Mộc làm việc cả ngày, một thân tinh lực vốn là đã hao hết sạch, buổi tối lại giăng co một lần, còn chưa tới nửa đêm, liền ngủ đến gáy gao.

Tưởng Mộc Cận ôm ca ca cùng nhau ngủ, rơi vào trầm tư.

Ngày hôm sau Tưởng Mộc Mộc còn phải tiếp tục công việc, rất sớm liền tỉnh lại, hán dậy sớm đã tạo thành thói quen.

Cũng may nhờ trụ cột thân thể hán không tệ, lại được Tưởng Mộc Cận hóa giải áp lực ở phương diện nào đó, ngủ ngon, sáng sớm tỉnh lại tinh thần sảng khoái, chỉ là phần từ eo trở xuống đau nhức vô lực.

Hán trọn mắt nhìn Tưởng Mộc Cận vẻ mặt thỏa mãn, nhắm mắt chui vào xe di năng của Tưởng Mộc Cận, còn bị ép buộc một nụ hôn nồng nhiệt mới lên đường, mấy phút đã đến vườn nuôi dưỡng.

Thật bất ngờ, sau khi đến đó, Tưởng Mộc Cận cũng không trở về công ty hoặc là trở lại trường học, mà là ở lại vườn nuôi dưỡng giúp một tay.

Có người hỗ trợ, công việc cũng nhanh hơn rất nhiều, vợ chồng anh Hác vui như mở cờ nhìn bọn họ đùa giỡn, cũng không có ý muốn ngăn cản.

Tôn Thánh Nam nói với anh Hác đang ở bên cạnh xoa chân giúp cô: “Tiểu Tây, anh không cảm thấy, người kia nhìn rất quen mắt à, sao em có cảm giác dường như đã nhìn thấy cậu ta ở đâu đó? Cơ mà, lại không nghĩ ra!”

Hác Linh Tây liếc mắt nhìn hai người đang đùa giỡn, mê mang nói: “Em nói ai? Tiểu Phong hay là nam nhân của cậu ta?”

“Biết rõ còn hỏi!” Tôn Thánh Nam tức giận liếc anh một cái.

Hác Linh Tây cũng không pha trò với cô nữa, đi đến trước bàn tròn, cầm một quyển tạp chí lên, ném cho Tôn Thánh Nam: “Này, không phải là cậu ta sao!”

Tôn Thánh Nam cầm tạp chí lên tùy tiện liếc mắt nhìn, rất nhanh đã nhìn thấy Tưởng Mộc Cận trên mặt bìa, ánh mắt trọn to rồi lại trọn to! Nhìn thân ảnh của Tưởng Mộc Cận nói: “Anh nói xem có phải Tiểu Phong là....” bị cậu ta bao dưỡng gì gì đó không hỏi ra được.

Hác Linh Tây đọc hiểu ý tứ của cô, cười nói: “Tiểu Phong là một đứa trẻ ngoan, sẽ không phải như vậy đâu! Hơn nữa, nếu thật là như vậy, làm gì cậu ấy còn phải khổ cực tìm part time như vậy chứ, trực tiếp ôm tôn đại phật kia không phải tốt lắm sao!”

Tôn Thánh Nam thở phào nhẹ nhõm, nhìn hai người bọn họ cũng không giống quan hệ như vậy, thật sự là một đôi người yêu, gạt đầu một cái, hiểu rõ nói: “Cũng đúng! Tiểu Phong nhìn cũng không giống người như vậy! Sợ là sợ Tiểu Phong sẽ bị người ta lừa gạt! Cậu ấy ngoan như vậy, lại ngốc như vậy!”

(Tưởng Mộc Mộc: hắt xì.....ai đang nói tôi!)

Trực giác của Tôn Thánh Nam nói với cô, hai người bọn họ cũng không phải như cô nghĩ.

Hác Linh Tây nói: “Tiểu Phong có gì để lừa chứ, một sinh viên bình thường không tiền không thế, có chỗ nào đáng giá cho tôn đại phật kia lừa gạt cậu ta!?”

“Hừ, anh cứ coi như tôi không có mắt là được rồi!” Tôn Thánh Nam tức giận nói.

Hác Linh Tây lập tức im lặng, sao anh lại quên chứ, phu nhân đang trong thai kỳ vô cùng nóng nẩy, phải chiều theo cô, sao có thể đột nhiên phản đối chứ? Khiến cô tức giận, lỡ như ảnh hưởng đến đứa nhỏ thì làm sao bây giờ?

Nhìn bà xã đột nhiên biến đổi sắc mặt, Hác Linh Tây cũng không tiện tiếp tục tìm ngược.

“Ai ai, vợ à, không phải như vậy! Anh đứng về phía vợ mà!”

“Hừ!”

“Vợ à ~~~”

.....

Bên này âm ỉ, bên kia ồn ào, nhìn tựa như một nhà bốn miệng ăn hạnh phúc mỹ mãn sinh hoạt cùng nhau.

Sau khi Tưởng Mộc Mộc cùng Tưởng Mộc Cận đem bò cùng gà vịt đều thả ra ngoài, trở về rửa sạch chuồng.

Tưởng Mộc Cận cố ý không mở hệ thống tưới nước phía trên trực tiếp tẩy rửa, mà là cầm ống nước tự mình phun nước, rửa sạch mặt sàn.

Trong lúc đó, cố ý dùng nước phun ra từ trong ống vẩy vào trên người ca ca, Tưởng Mộc Mộc ngây ngẩn mấy giây, cũng cầm ống nước lên chiến đấu với cậu.

Trong lúc nhất thời, công việc vệ sinh biến thành trận chiến tạt nước, quần áo hai người đều đã ướt đẫm còn chưa tận hứng, nếu không phải bên này Hác Linh Tây ho khan mấy tiếng, bên kia khẳng định đã quên mất bây giờ bọn họ vẫn còn là thời gian làm việc.

Hai người bị bắt tại trận, xấu hổ liếc mắt nhìn nhau, nở nụ cười, tiếp tục tẩy rửa.

“Rửa cái gì mà rửa, nhanh đi thay quần áo đi! Hai người các cậu đó, có phải muốn cảm mạo hay không, ông đây cũng không có tiền cho các cậu chữa bệnh đâu, nhanh đi thay quần áo sạch sẽ!” Hác Linh Tây tức giận liếc bọn họ một cái, nhưng cũng không thật sự tức giận.

Sau khi hai người bọn họ tới đây, nơi này cũng trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều, bà xã nhìn cũng cao hứng.

Tưởng Mộc Mộc đi mấy bước, quay đầu lại nói: “Anh Hác, cái đó.... con bò, táo bón....”

Hác Linh Tây nghi hoặc nhìn hắn: “Táo bón, táo bón cái gì?” Ngay sau đó dường như nghĩ tới điều gì, tức giận trợn mắt nhìn Tưởng Mộc Mộc một cái, lớn tiếng kêu la: “Cậu cho rằng bò nhà tôi nuôi ngu ngốc vậy à, con nào cũng táo bón, thằng nhóc cậu nghĩ đi đâu vậy, cho dù có táo bón thì cũng không để cho cậu hỗ trợ đâu! Cậu cho là mấy con bò này tùy tiện vậy à, sẽ đồng ý để cho một người tay chân vụng về, thiếu hiểu biết như cậu giúp tụi nó đâm PP sao!”

Tưởng Mộc Mộc : nói có đạo lý!

“Ca ca, chuyện gì xảy ra vậy?” Tưởng Mộc Cận nhìn thẳng vào ca ca, nghi ngờ nói.

Tưởng Mộc Mộc cười ngây ngô hai tiếng: “Ha ha, không có, không có gì!”

“Ồ!” Tưởng Mộc Cận đến gần bên tai Tưởng Mộc Mộc, thổi một hơi, nhẹ giọng nói: “Đâm PP là chuyện gì xảy ra?”

Thân thể Tưởng Mộc Mộc căng thẳng, hắn rất muốn nói: “Mộc Cận, em nghe lầm trọng điểm rồi!” nhưng trước sau như một vẫn không nói nên lời.

Tưởng Mộc Cận như có điều suy nghĩ nhìn ca ca, Tưởng Mộc Mộc nói: “Mộc Cận, không phải như em nghĩ đâu!”

“Vậy thì là như thế nào?” Tưởng Mộc Cận vẫn như cũ tươi cười, nhìn ca ca gấp gáp khẩn trương cũng là một loại hưởng thụ.

“Chính là, aiz..... dù sao thì cũng không phải như em nghĩ đâu!” Tưởng Mộc Mộc cũng không muốn giải thích, trực tiếp vào phòng thay quần áo.

Tưởng Mộc Cận như có như không nở nụ cười, đi theo.

Công việc ở vườn nuôi dưỡng vất vả, nhưng cũng vô cùng thoải mái.

Ít nhất thì Tưởng Mộc Cận cảm thấy như vậy, nơi này không pha trộn bất kỳ loại lực đực tranh đấu nào, tùy tâm sở dục lắc lư trong vườn nuôi dưỡng này, cả trái tim đều được thả lỏng.

Nghĩ như vậy, cậu lại càng cảm thấy công việc này thích hợp với ca ca.

Nhìn bóng dáng của ca ca bận rộn trong ruộng đất, không biết tại sao, cậu cảm thấy đây là một loại hạnh phúc.

Nhìn hình ảnh hài hòa như vậy, từ trong đáy lòng Tưởng Mộc Cận mong chờ một cuộc sống như thế, có lẽ ở sâu trong nội tâm, cậu hy vọng cùng với ca ca trải qua cuộc sống như thế này.

Nhưng mà, cậu biết, đây là một loại hy vọng xa vời!

Cho nên, cậu chỉ có thể quý trọng thời gian ngắn ngủi này.

Sau khi hai người làm việc xong, mặt trời còn chưa có xuống núi, liền chuẩn bị buổi tối đi hẹn hò.

Vốn dĩ Tưởng Mộc Cận đã quên chuyện này, nhưng nhìn sắc trời vẫn còn sớm, chơi một chút cũng tạm được, liền đi theo Tưởng Mộc Cận lên xe.

Xe đi năng rất thoải mái, nhưng cũng không chậm, từ trên không trung nhìn xuống, có thể rõ ràng nhìn thấy cảnh sắc đi qua ở phía dưới, rất có một phen phong vị.

Nếu không phải vì hai chữ “hẹn hò” ảnh hưởng đến Tưởng Mộc Cận, hẳn thật đúng là không có khả năng đi xem cảnh sắc dưới chân đầu.

Bình thường, hẳn đều không chú ý tới, cơ mà theo sắc trời dần dần biến thành màu đen, bọn họ bay trên không trung nhìn ánh đèn sáng chói trên đường phố dưới chân, trong lòng rất là kích động.

Bởi vì thời gian thật quá ngắn, lại không có chuẩn bị gì, dứt khoát cứ như vậy ở giữa không trung hóng gió, hưởng thụ chợ đêm yên tĩnh có một phong cách riêng.

Dĩ nhiên, cũng chỉ có người ở trên trời cao như bọn họ mới có được phần yên tĩnh kia, còn phía dưới chính là rất ồn ào.

“Ca ca, mệt không!?” Tưởng Mộc Cận ôn nhu nói, hình dáng gương mặt cậu mơ hồ dưới ánh trăng, lại có vẻ càng thêm mê người.

Tưởng Mộc Cận ngây ngốc mất mấy giây, mới phản ứng kịp cười gượng hai tiếng: “Ha ha, không!” Vốn là có chút mệt mỏi, nhưng nhìn bóng đêm như vậy, không biết tại sao đột nhiên cảm thấy mệt mỏi cả ngày đều biến mất.

Ngồi xe đi năng bay xung quanh giống như bọn họ cũng không phải không có, nhưng mà không có loại tốc độ nhàn nhã như họ, tựa như muốn đem toàn bộ C thị tất cả mọi nơi đều nhất nhất bơi tới.

Hai người cũng không nói nữa, cứ như vậy hưởng thụ gió đêm.

Cho đến khi cảm thấy mát mát, mang theo một chút lạnh, Tưởng Mộc Cận mới đưa Tưởng Mộc Cận trở về ký túc xá.

Tối nay, đặc biệt yên tĩnh, có thể là do tối hôm qua chơi đùa quá mức, nên Tưởng Mộc Cận không dám làm ồn nữa, chỉ cùng ngủ với ca ca thôi.

Ngày hôm sau, lúc Tưởng Mộc Cận đứng dậy, Tưởng Mộc Cận đã không còn ở đây.

Buổi sáng hẳn rời giường cũng tương đối sớm, bởi vì phải chải chuốt công lực trong cơ thể, còn phải rèn luyện thân thể một chút, nếu không hẳn thật sự quên mất nhiệm vụ sư phụ giao cho hẳn thì thảm.

Những ngày yên bình kế tiếp khiến Tưởng Mộc Cận có chút ngoài ý muốn, cái tên Quách Phong tìm hắn gây phiền toái cũng bị hắn quên mất không còn một mảnh.

Nghiêm khắc mà nói, Quách Phong nhìn thấy hẳn có thể tránh được thì sẽ tránh, Tưởng Mộc Mộc cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhìn ánh mắt ‘chờ coi’ của Quách Phong, hẳn thật đúng là không biết xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ là Mộc Cận? Hẳn cảm thấy không thể nào, mặc dù Mộc Cận rất cứng chiều hẳn, nhưng mà những chuyện này hẳn đã nói rõ, Mộc Cận cũng đã đáp ứng hẳn sẽ không nhúng tay, vậy rốt cuộc là ai khiến cho Quách Phong biến thành bộ dạng như vậy nhỉ?

Tưởng Mộc Mộc nghĩ không ra, cũng không để ý nữa, những ngày kế tiếp vô cùng bận rộn, hẳn muốn để ý cũng không có thời gian.

Tu luyện, đi học, công việc đã khiến cho hẳn bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, căn bản không có thời gian dư thừa suy nghĩ những thứ này, bộ sách mượn từ thư viện cũng chưa có nghiên cứu xong.

Tuy rằng bận rộn, nhưng ngày trôi qua ngược lại cũng bình tĩnh, nếu gặp ngày nghỉ, Tưởng Mộc Cận cũng sẽ thỉnh thoảng tới đây, Tưởng Mộc Mộc đã thành thói quen.

Công việc dần dần quen thuộc, nhưng vẫn chưa thể đến khu dã thú, mà hết thấy ở khu thực vật cùng khu động vật, đều có thể giao cho Tưởng Mộc Mộc toàn quyền quản lý.

Bởi vì chủng loại ở vườn nuôi dưỡng cũng không nhiều, phần lớn đều có quy luật nhất định, Tưởng Mộc Mộc học qua một lần liền đuổi kịp tiết tấu.

Hác Linh Tây vội vàng bồi bà xã, cả ngày dính lấy nhau, Tưởng Mộc Mộc nhìn thấy trong lòng không dễ chịu lắm, hẳn và Tưởng Mộc Cận một tháng mới gặp mặt được mấy lần, gặp mặt rất nhanh liền tách ra, đột nhiên thấy mất mát.

Có điều, hẳn nhanh chóng lên tinh thần, không có thời gian và tinh lực lo lắng việc nhi nữ tình trường, trái lại thời gian tu luyện thay đổi nhiều, dường như buổi sáng hẳn thức dậy sớm hơn trước kia, mà thân thể của hẳn cũng không mỏi mệt như lúc đầu, mỗi ngày đều tinh lực dư thừa.

Trong biển ý thức, nhìn hộp chứa vẫn như cũ chỉ có thể mở ra một cánh cửa, nhưng mà Tưởng Mộc Mộc lại bất tri bất giác cảm thấy khẩn trương.

Bởi vì sắc đỏ hồng kia đã bắt đầu bước vào đỏ sẫm, tuy rằng không quá thu hút, nhưng màu sắc quả thật đậm hơn một ít.

Tưởng Mộc Mộc suy nghĩ không tìm được câu trả lời, lại có thể cảm giác được, màu sắc càng sâu, công lực càng mạnh, liền cao hứng tiếp nhận.

Cuộc sống của hẳn chiếm được sự bảo đảm, mặc dù mỗi tháng mẹ vẫn gửi tiền đến đây, nhưng mà Tưởng Mộc Mộc làm một cái thẻ, đem phần mẹ cho hẳn bỏ vào thẻ khóa lại.

Mỗi ngày đều trôi qua rất tốt, còn có thể để dành được chút tiền lẻ, dĩ nhiên, cái này cách mục tiêu còn chênh lệch quá xa, Tưởng Mộc Mộc cũng không thể gấp gáp.

Khi hẳn cho là mình sẽ không có bất kỳ liên quan nào với Quách Phong nữa, đột nhiên Quách Phong điện thoại cho hẳn: “Tưởng Mộc Mộc, món nợ giữa chúng ta cần tính toán một lần!”

Nợ? Về mặt Tưởng Mộc Mộc nghi hoặc, hẳn không hiểu được giữa mình và Quách Phong có cái gì có thể coi là nợ, nhưng cũng muốn ở nơi này bình yên vượt qua cuộc sống đại học, Quách Phong biết thân phận của hẳn, bất luận như thế nào, hẳn cũng không muốn để cho Quách Phong vì cái này mà phá hư kế hoạch của hẳn, cuộc hẹn này hẳn muốn đi, thuận tiện tìm hiểu một chút, nguyên nhân Quách Phong ôm địch ý lớn như vậy đối với hẳn.

END 49 Đăng bởi: admin

50. Chương 50

CHƯƠNG 50.

Tưởng Mộc Mộc còn chưa nghĩ ra món nợ giữa hẳn và Quách Phong, thì thời gian hẹn đã đến.

Quách Phong hẹn hán ở một quán bar —— quán bar dị năng!

Quán bar dị năng vẫn là quán bar, bên trong không có gì khác biệt với quán bar bình thường, nếu nói sự khác biệt duy nhất giữa quán bar dị năng và quán bar bình thường chính là, khách nhân ở quán bar dị năng đều là dị năng giả, không phải dị năng giả thì không thể đi vào.

Đồng thời, quán bar dị năng còn có một lời dè, cho nên không quá an toàn, khách nhân không có dị năng sẽ không được phép đi vào.

Đời trước Tưởng Mộc Mộc chỉ thấy qua quán bar dị năng, nhưng chưa từng tự mình trải nghiệm, Đàm Thu Minh chắc chắn sẽ không để cho hán đi.

Rất hiển nhiên, Quách Phong là cố ý gây khó dễ cho hán, biết rất rõ ràng đó là nơi nào, lại cố tình gọi hán đến quán bar dị năng.

Tưởng Mộc Mộc cũng không thể sử dụng võ công, sư phụ đã cảnh cáo hán, không thể tùy tiện sử dụng, nếu không sẽ đưa tới tai họa, hán cũng không muốn sử dụng ở chỗ này.

Cho dù sử dụng, thực lực hiện giờ của hán cũng chỉ như dị năng giả cấp 6 mà thôi, nếu đánh nhau thật, thật đúng là không đủ nhìn.

Tưởng Mộc Mộc đã tới cửa quán bar dị năng, đương nhiên bị ngăn ở cửa không thể đi vào.

Trong mắt nhân viên kiểm tra, có khối người không thể thức tỉnh ghen dị năng giống như hán, nhân viên không kiểm tra ra thuộc tính dị năng của khách nhân, sẽ không cho người đó đi vào.

Tưởng Mộc Mộc cứ như vậy bị chặn ngoài cửa, lại nhìn bốn chữ quán bar dị năng thật lớn, trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa có biện pháp gì.

Nếu quả thật đi vào, có thể sẽ là dè vào miệng cọp, Tưởng Mộc Mộc biết rất rõ ràng, nhưng lấy thực lực hiện giờ của hán, lúc bọn họ còn chưa kịp phát giác, cho dù thật sự có chuyện, cũng có thể dựa vào lực lượng của mình chạy trốn ra ngoài.

Rất nhiều bạn bè của Quách Phong là dị năng giả, không cẩn thận, hán có thể đứng thẳng đi vào mà nằm ngang đi ra, thế nhưng hán rất muốn biết giữa hán và Quách Phong đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra, hán còn phải qua bốn năm ở đại học XX, cũng không muốn luôn bị Quách Phong tìm ngược, không thích giống như ngày hôm đó.

“Đại thiếu gia?!”

Lúc Tưởng Mộc Mộc còn đang do dự, một giọng nói trong trẻo sắc bén truyền tới, toàn thân Tưởng Mộc Mộc kinh ngạc sửng sốt mấy giây, quay người lại nhìn thấy sắc mặt như cười như không của Đàm Thu Minh.

Đột nhiên, hán cảm thấy trong ngực cười kia tràn đầy tính toán, khiến người ta chán ghét.

Đời trước hán thật sự chưa từng thấy qua sắc mặt như thế này của Đàm Thu Minh, nhìn vào khiến cho người ta đau khổ, trong lòng thật khó chịu.

Nốt ruồi son lông lánh giống như phát sáng, dưới ánh đèn chiếu xuống, càng lộ ra xinh đẹp.

Tưởng Mộc Mộc hít thở sâu một hơi, tận lực dùng giọng điệu bình tĩnh nói chuyện với y, đây xem như là lần đầu tiên từ khi sống lại tới nay hán tâm bình khí hòa nói chuyện với Đàm Thu Minh đi.

“Anh đã từ chức rồi, không cần gọi tôi là đại thiếu gia nữa!” Tưởng Mộc Mộc lạnh lùng nói.

Người hoặc chuyện không có lợi ích, chắc chắn Đàm Thu Minh sẽ không tùy tiện nhúng tay, bây giờ y đột nhiên gọi mình, chẳng lẽ cũng là có ý đồ, nhưng mà hán suy nghĩ rất lâu vẫn là không nghĩ ra, Đàm Thu Minh có ý đồ với thứ gì? Trên người hán rốt cuộc có cái gì có thể cho y đâu?

Đời trước cũng là như vậy, hán tự hỏi mình đã hoàn toàn cắt đứt với gia đình, trong nhà cũng không có khả năng cho hán bất kỳ thứ gì, chính hán cũng không có gì có thể cho y, nhưng chính là không hiểu được mục đích của Đàm Thu Minh, người này..... vĩnh viễn luôn thần bí như vậy!

Đàm Thu Minh nghe ra sự tức giận trong giọng nói của Tưởng Mộc Mộc, không giận mà ngược lại còn cười, thậm chí cảm thấy giờ phút này Tưởng Mộc Mộc có chút thú vị, còn nói: “Không biết tôi đã làm sai điều gì, đại thiếu gia lại tức giận như vậy!”

Đã làm sai điều gì? Sai rất nhiều đó chứ, giết ta chính là một lý do không thể tha thứ! Đây vẫn luôn là cái gai trong lòng Tưởng Mộc Mộc, Tưởng Mộc Mộc tràn đầy tức giận, yên lặng nói nhỏ, tại sao lúc trước hắn lại không cảm thấy người trước mắt đáng giận như vậy?

Là vì học võ công, thực lực có chút tăng lên, cho nên không sợ trời không sợ đất rồi sao?

Tưởng Mộc Mộc bị ý nghĩ của mình làm cho kinh ngạc, thế nhưng hôm nay nhìn thấy Đàm Thu Minh, thật sự vô cùng tức giận!

Nếu như có điều kiện, hắn thật sự rất muốn chạy tới đánh y mấy cái, hỏi y: người có mục đích gì? Rốt cục người là ai?

Đời trước hắn đi theo y mười năm, vậy mà lại hoàn toàn nhìn không thấu Đàm Thu Minh, thật là thất bại!

Tưởng Mộc Mộc không để ý đến y nói gì, dĩ nhiên Đàm Thu Minh cũng biết hắn không vui vẻ gì với y, không, phải nói là tức giận thù hận.

Y với Tưởng Mộc Mộc gặp mặt cũng chỉ có mấy lần, dù chưa có đạt được mục đích, nhưng cũng không có tạo ra hiểu lầm mới đúng, không hiểu đến tột cùng mình làm hấn tức giận ở đâu.

Thấy Tưởng Mộc Mộc không nói lời nào, y cũng không nói tiếp, tự nhiên nhìn quanh bốn phía một chút, rất nhanh liền đoán được mục đích hôm nay của Tưởng Mộc Mộc: “Đại thiếu gia muốn vào bên trong sao? Vừa lúc, hôm nay tôi hẹn bạn ở đây, nếu như không ngại, đại thiếu gia có thể cùng vào với tôi, tôi và ông chủ trong đây có quen biết, hắn là có thể để đại thiếu gia vào!”

Tưởng Mộc Mộc nghi ngờ nhìn Đàm Thu Minh, y có lòng tốt như vậy từ khi nào thế?

Nếu đổi lại là lúc trước, y không đuổi mình đi đã xem như là cho mình mặt mũi, bây giờ vậy mà lại mời hắn cùng nhau vào quán bar? Thật đúng là sống lại một lần, cái gì cũng phát sinh biến hóa sao?

Không chỉ có hắn xảy ra chuyển biến, cùng với đệ đệ hấn phát sinh quan hệ như vậy, còn vô cùng hưởng thụ; ngay cả Đàm Thu Minh cũng thay đổi lớn như vậy, quan trọng nhất là, Đàm Thu Minh đối với hấn có thể nói là cung kính có thừa, đời trước có bao giờ hấn lấy được cái loại vinh dự đặc biệt này chứ, bất kể làm bao nhiêu, bỏ ra bao nhiêu, cũng không thấy người này nói lời dễ nghe tới chỗ hấn.

— đời trước thật sự là mắt hấn bị mù rồi, Đàm Thu Minh đối xử với hấn như vậy, vậy mà hấn còn dính vào, hấn chính là một tên đại ngốc X.

Bây giờ đột nhiên Đàm Thu Minh bày ra sắc mặt hòa nhã với hấn, không phải do có lợi ích, thì hấn thật sự không nghĩ ra là do cái gì khác?

Trước đó, hấn chưa từng cho Đàm Thu Minh sắc mặt tốt, cũng không cảm thấy Đàm Thu Minh sẽ không tức giận, nếu như y thật sự có thể nhẫn nại, vậy thì nói rõ mục tiêu của y rất lớn.

Cơ mà, đúng thật là hấn rất muốn vào quán bar dị năng, thật sự phải đi vào cùng với Đàm Thu Minh sao?

Có thể tin được Đàm Thu Minh hay không, đây không phải đã hoàn toàn có câu trả lời rồi sao? Tại sao giờ phút này, nội tâm hấn lại dao động?

Tưởng Mộc Mộc hơi mềm lòng một chút, đột nhiên cảm thấy giờ phút này nếu có Tưởng Mộc Cận ở bên cạnh thì tốt rồi, vậy hấn là sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Không được! Tưởng Mộc Mộc lắc lắc đầu, Tưởng Mộc Cận rất tốt, vô cùng tốt, nhưng cho dù là như vậy, thì hấn cũng không thể thời thời khắc khắc đều ý lại vào cậu, đã quyết định phải độc lập rồi, cứ ý lại Tưởng Mộc Cận thì thật sự là sẽ không độc lập nổi.

Như vậy đừng nói là không cho hấn

thêm phiền toái, mà quả thực là một cái phiền toái bự đó!

Suy nghĩ một chút, hắn suy tính xem mình có nên cùng Đàm Thu Minh đi vào quán bar dị năng hay không!

Đàm Thu Minh thấy hắn có một tia dao động, lại nói: “Đại thiếu gia, nơi này nếu không thông qua kiểm tra đo lường dị năng, thì không thể đi vào! Nếu như đại thiếu gia để mắt đến tôi, thì cùng tôi đi vào đi, chỉ cần ở bên cạnh tôi, bọn họ sẽ không làm khó đại thiếu gia đâu!”

“Đừng gọi tôi là đại thiếu gia nữa, bây giờ tôi là Trình Lâm Phong!”

Trong lòng Tưởng Mộc Mộc lại dao động một lần nữa, cũng không phải vì không thể thông qua kiểm tra, mà là vì lời của Đàm Thu Minh.

Sống hai đời, cũng chưa từng thấy Đàm Thu Minh tâm bình khí hòa như vậy, có kiên nhẫn như vậy, cung kính nói chuyện với hắn như vậy, trước kia lúc hắn muốn đi theo Đàm Thu Minh, Đàm Thu Minh tuyệt đối sẽ không cho hắn sắc mặt dễ nhìn, qua mấy lần, hắn cũng biết được tính tình của Đàm Thu Minh, ngoại trừ lúc rời đi, thì hắn cũng không đi theo Đàm Thu Minh nữa, tự nhiên trở thành ông chủ gia đình.

Bây giờ Đàm Thu Minh nói chuyện với hắn như vậy, hắn có chút động lòng, nghĩ có lẽ có thể lợi dụng y đi vào quán bar dị năng, không tự chủ gật đầu một cái.

Đàm Thu Minh vui vẻ ra mặt, bộ dạng của y quả thực có thể mê chết người, theo bản năng đưa tay kéo Tưởng Mộc Mộc, hai tay Tưởng Mộc Mộc nắm ở sau lưng, không muốn có nhiều tiếp xúc với y.

Đàm Thu Minh cười cười không nói, cũng không tức giận, mà là đứng bên cạnh Tưởng Mộc Mộc, đi sóng vai với hắn, cùng nhau tiến vào quán bar dị năng.

Nhân viên kiểm tra nhìn thấy Đàm Thu Minh, gật đầu trực tiếp thả đi vào, một câu cũng không nói.

Đàm Thu Minh cười nói cảm ơn, mang theo Tưởng Mộc Mộc đi vào.

Quán bar luôn là nơi long xà hỗn tạp, dạng người gì cũng có, Đàm Thu Minh xoay người nhìn Tưởng Mộc Mộc bên cạnh nói: “Đại... không, Trình Lâm Phong, tôi có thể gọi cậu là Phong không?”

Tưởng Mộc Mộc nhìn lại Đàm Thu Minh, quan hệ giữa bọn họ có tốt đến loại trình độ này sao? Cư nhiên chỉ xưng hô một chữ, nhưng mà cũng không tiện nói rõ ở trong trường hợp này, huống chi đối phương còn giúp đỡ mình, hắn cũng chỉ đành gật đầu.

Dường như gật đầu đã trở thành động tác duy nhất mà hắn có thể làm, sau khi Đàm Thu Minh nhìn thấy hắn gật đầu, cười hì hì, thoạt nhìn thật đúng là vô cùng vui vẻ.

Nếu như Tưởng Mộc Mộc không biết sự khôn khéo trong xương cốt của y, thật đúng là có thể bị nụ cười hoàn mỹ của y lừa gạt.

“Phong, cậu có hẹn người không? Nếu như không có, có thể cùng đến phòng của tôi, cậu yên tâm, bọn họ đều là bạn của tôi, sẽ không làm gì cậu đâu!” Đàm Thu Minh thử dò xét hỏi.

Tưởng Mộc Mộc không quá quen xưng hô này, chỉ có thể gật gật đầu: “Có, hình như ở phòng 3471, tôi đi trước!”

Tưởng Mộc Mộc vốn định đi trước một bước, rời xa Đàm Thu Minh rồi nói, nhưng mà mới đi chưa được mấy bước, liền bị Đàm Thu Minh kéo lại: “Đợi đã đợi đã..... thật là khéo, vừa lúc tôi cũng là ở 3471, chúng ta cùng đi đi!”

Nói xong, cũng không chờ Tưởng Mộc Mộc cự tuyệt, lôi kéo hắn đi về hướng thang máy.

Tiến vào thang máy, Tưởng Mộc Mộc bỏ rơi tay Đàm Thu Minh, vẫn như trước là bàn tay che kín vết chai, có thể biết y ăn rất nhiều cực khổ.

Làm cho Tưởng Mộc Mộc nghi ngờ chính là chỗ này, rõ ràng là một khuôn mặt dễ nhìn như vậy, nhưng tay cũng không tinh tế mềm mại như trong tưởng tượng, ngược lại có loại cứng rắn mạnh mẽ.

Đương nhiên, Tưởng Mộc Mộc làm thế nào cũng không tưởng tượng được, đó là đôi tay quanh năm cầm vũ khí, đó cũng là đôi tay dùng làm ám khí, đôi tay giết người.

Đi tới phòng 3471, quả nhiên thấy được Quách Phong, bên cạnh Quách Phong còn ngồi một thiếu niên, có chút quen mắt, hình như Tưởng Mộc Mộc đã gặp qua cậu ta ở nơi nào.

Có điều, trong khoảng thời gian ngắn không thể nhớ ra, hẳn cũng không để ý.

Quách Phong nhìn thấy hai người bọn họ cùng nhau đi vào, hơi kinh ngạc, nhưng không có biểu hiện ra, cơ mà hận ý trong xương tủy lại dâng lên: lại thông đồng được một người nữa, hơn nữa lại là một kẻ không thể trêu vào!

Tại sao bên cạnh Tưởng Mộc Mộc luôn có nhiều “người tốt” vây quanh như vậy chứ!

Thiếu niên ngồi bên cạnh nhìn thấy Tưởng Mộc Mộc, hiển nhiên có một tia hoảng sợ, nhưng mà rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, cậu ta nhìn xung quanh cũng không thấy Tưởng Mộc Cận vẫn luôn canh giữ bên cạnh hẳn, lập tức an tâm lại, ngược lại có chút trào phúng nhìn Tưởng Mộc Mộc.

Tưởng Mộc Mộc cũng không chú ý tới ánh mắt của cậu ta, ánh mắt trào phúng đời trước hẳn đã trải qua không ít, ngay cả những người gọi là bạn bè của Đàm Thu Minh vẫn luôn ở bên cạnh cũng nhìn hẳn như vậy, hẳn cũng đã sớm quen rồi.

Ngoại trừ có thể kích thích hẳn một chút, thì không tạo ra bất cứ tác dụng nào đối với hẳn.

Trong phòng còn có hội trưởng hội học sinh, mấy người bạn của Đàm Thu Minh, đều là đời trước Tưởng Mộc Mộc đã gặp qua, chỉ là không có ở lại trong trí nhớ của Tưởng Mộc Mộc, quên mất tên của bọn họ rồi.

END 50 Đăng bởi: admin

51. Chương 51

CHƯƠNG 51.

Đoàn người cũng coi như hòa hòa khí khí ở trong phòng chơi đùa, quả đúng như lời Đàm Thu Minh, không có ai gây khó dễ cho hẳn.

Cho dù mấy người kia dùng ánh mắt trào phúng nhìn chằm chằm hẳn, thì cũng không làm gì hẳn, trong những người này còn bao gồm bạn bè của Đàm Thu Minh.

Hẳn không nói lời nào, Đàm Thu Minh ngồi ở bên cạnh hẳn cũng không ai dám tiến lên bắt chuyện.

Tưởng Mộc Mộc vui vẻ tự tại, nhưng vẫn không tìm được cơ hội nói chuyện với Quách Phong, hẳn cũng không cách nào đạt được mục đích tối nay.

Tưởng Mộc Mộc rất nghi hoặc nhìn bốn phía, chậm rì rì ăn đồ ăn vặt.

Gia đình hẳn luôn không tôn sùng việc ăn mấy thứ thực phẩm rác rưởi này, hẳn không dám ăn nhiều, rồi lại không thể không ăn, cho nên chỉ phải ráng mà ăn.

Dường như Đàm Thu Minh nhìn thấu tâm tư của Tưởng Mộc Mộc, nói với nhân viên phục vụ mấy tiếng, tuy nhân viên phục vụ rất kinh ngạc, nhưng vẫn làm theo.

Cũng không lâu lắm, nhân viên phục vụ cầm mấy chai sữa dừa cùng ống hút đặt bên cạnh Tưởng Mộc Mộc, còn chưa mở ra, đang chờ hẳn đến mở.

Tưởng Mộc Mộc nghi hoặc nhìn thức uống trên bàn, lại quay đầu nhìn Đàm Thu Minh, Đàm Thu Minh nói: “Nhìn cậu cũng không thích hợp ăn mấy thứ kia, nên gọi cho cậu, thích không?”

Loại giọng điệu này vốn không có gì, cơ mà dừng ở trong tai Tưởng Mộc Mộc, như thế nào cảm thấy mờ ám như vậy chứ?

Hẳn không nói gì, cầm một chai sữa dừa lên uống, hẳn không dám uống rượu, chỉ bằng cái thân thể này của hẳn, khẳng định uống rượu sẽ lập tức say, đến lúc đó thật đúng là không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Quách Phong thấy, nhưng cũng chỉ là khinh bỉ liếc mắt một cái: hừ, dối trá, giả vờ!

Tưởng Mộc Mộc uống nước nhiều quá, muốn đi WC, liền tạm biệt một tiếng rồi đi ra ngoài.

Lúc đứng trước gương rửa tay, nhìn thấy một bóng người trên đó, Tưởng Mộc Mộc xuyên qua gương mặt mình nhìn chằm chằm vào người kia, xoay người lại đối mặt với cậu ta: “Hôm nay cậu hẹn tôi đến đây là để gặp bạn của cậu?”

“Hừ!” Quách Phong hừ lạnh một tiếng, đi qua bên cạnh Tưởng Mộc Mộc, rửa tay.

“Nói đi, đến tột cùng là cậu đến tìm tôi vì cái gì, tôi cũng muốn biết nguyên nhân cậu luôn nhắm vào tôi đó!” Tưởng Mộc Mộc đi thẳng vào vấn đề.

Tay của Quách Phong dừng một chút, nghi hoặc nói: “Tao nhắm vào mày?”

Quách Phong thật giống như nghe được một chuyện rất buồn cười, ha ha cười to, Tưởng Mộc Mộc cứ như vậy chờ, chờ cậu ta cười đủ, cậu ta mới dừng lại nói: “Đừng đánh giá mình quá cao, mày cho rằng mày bám được Đàm Thu Minh, thì rất giỏi sao?”

Tưởng Mộc Mộc nhú mày: “Hình như cậu hiểu lầm cái gì rồi, chúng tôi gặp nhau.... ở ngoài cửa!”

Hắn vốn muốn nói là tình cờ gặp được, nhưng mà cái chữ tình cờ này hình như không quá thích hợp dùng trên người hắn và Đàm Thu Minh, giữa hai người có quá nhiều bí mật với nhau.

Bí mật của Đàm Thu Minh, hắn sống hai đời cũng không rõ ràng, còn bí mật của riêng hắn thì lại là trí nhớ đời trước, có hiểu biết nhất định đối với Đàm Thu Minh, tuy rằng không phải ở mọi mặt.

Quách Phong là đơn thuần muốn phát tiết, hay là cái gì khác, Tưởng Mộc Mộc căn bản không thể đoán được.

Nhưng nhìn ánh mắt bi phẫn của cậu ta, cảm thấy cậu ta thật đáng thương, tại sao có loại tâm tình này, Tưởng Mộc Mộc cũng không rõ ràng lắm, lúc nhìn lại hướng Quách Phong, ánh mắt của cậu ta đã từ tức giận biến thành thù hận.

Tưởng Mộc Mộc vốn định an ủi cậu ta trong nháy mắt biến mất, cậu nói kia nói thế nào nhỉ: người đáng thương tất có chỗ đáng hận!

“Tưởng Mộc Mộc, thu hồi cái diễn xuất sứt sẹo của mày đi, ông đây không ăn nổi cái bộ dạng đó!” Quách Phong nói, hoàn toàn rơi vào trong tưởng tượng của mình không thoát ra được.

Tưởng Mộc Mộc không nghe rõ cậu ta nói gì, nhưng mà trong đầu có một hình ảnh thoáng qua, nói cho hắn biết một tin tức: người này là tên điên!

Đây là một loại nhân vật mà trong quá trình tự mình ảo tưởng, luôn cảm thấy tất cả mọi người đều hại cậu ta, bạn bè cũng ghét cậu ta, mà Tưởng Mộc Mộc lại là người chói mắt nhất, cậu ta hăm thân trong tình cảnh kỳ lạ, không thể tự kiểm chế! Quả thực là một người điên.

Tưởng Mộc Mộc không biết người như thế gọi là gì, dù sao thì người bên cạnh cậu ta đều được cậu ta định vị trong đầu, chỉ cần bị định vị ở trong cái ô vuông kia, thì sẽ không thể thay đổi nữa.

Mà Tưởng Mộc Mộc thì hình như bị cậu ta định trong ô tính chất “hồ ly tinh” “người thứ ba”, cái này, người này thật sự là bệnh thần kinh! Tưởng Mộc Mộc suy nghĩ.

Tại sao lại có ý nghĩ như vậy? Tưởng Mộc Mộc cũng không rõ lắm, chẳng qua là nhìn gương mặt tươi cười điên cuồng đến mức tận cùng của người này, những tin tức này giống như nổi lên từ vực sâu vậy.

Tưởng Mộc Mộc lắc lắc đầu, thấy bộ dạng của cậu ta, chỉ cảm thấy buồn cười, hắn tin tưởng tin tức chợt lóe lên vừa rồi, biết người này rõ ràng là điên rồi! Động kinh nặng đến mức như thế, mà mình lại còn chạy tới nơi này để hiểu rõ ân oán giữa hai người, không chút nghĩ ngợi, xoay người đi ra ngoài, chuẩn bị rời khỏi quán bar dị năng.

Người này, tốt nhất là không cần phải gặp lại nữa! Bản năng của hắn bảo hắn phải làm như vậy.

Nghĩ đến ba năm cấp ba của hắn, vẫn luôn bị một người điên nói thế này nói thế nọ, hắn thật đúng là không thoải mái.

Không chút nghĩ ngợi, xông ra ngoài.

Đi chưa được mấy bước, lại bị Quách Phong dùng một tay túm trở lại, đột nhiên ném vào trong nhà xí.

Quách Phong khóa cửa, nhìn bộ dạng Tưởng Mộc Mộc bị dọa biến thành hoảng sợ rồi đến hoảng hoảng hốt hốt, cười quái dị một trận, thật cao hứng.

Tưởng Mộc Mộc chỉ cảm thấy gương mặt đáng xấu hổ hơn nữa còn kinh khủng của người trước mắt phóng đại vô cùng, muốn hét ra tiếng, miệng lại bị người ta che.

Ngay sau đó cổ họng căng thẳng, bị người ta mạnh mẽ nhét vào viên thuốc gì đó.

Tưởng Mộc Mộc mất đi sức lực giãy dụa, Quách Phong tựa như diên muốn xé rách thân thể của hắn, cảm giác quái dị lan tràn toàn thân, lúc lạnh lúc nóng, Tưởng Mộc Mộc không biết Quách Phong cho hắn ăn thứ gì, nhưng mà thân thể cũng không phải dễ chịu.

Một luồng khí nóng từ ót chui vào thân thể, nhưng trong thân thể lại sinh ra một luồng khí lạnh, nóng lạnh luân phiên, thân thể nơm nớp lo sợ, ý thức cũng không quá tỉnh táo.

Hắn cảm giác được trong hộp chứa có cái gì đó bộc phát ra, tiếp theo trước mắt tối sầm, thân thể không chịu nổi đã kích nóng lạnh giao chiến, hôn mê bất tỉnh.

Tưởng Mộc Mộc lọt vào trong giấc mơ, trong mơ, hắn thấy được rất nhiều thứ, bao gồm những khổ sở mà hắn đã từng chịu đựng.

Nhưng hắn lại giống như đã quên mất đau khổ mình từng chịu, không biết tại sao, trí nhớ của hắn dường như thiếu mất một đoạn.

Hắn nhìn những mảnh vụn ký ức không ngừng thoáng qua trước mắt, những thứ kia đều là hình ảnh của hắn từ lúc nhỏ đến khi mười sáu tuổi, ngừng cách một năm, những hình ảnh kia chuyển đổi thành hình ảnh lúc mười tám tuổi cùng hình ảnh cuộc sống hiện tại của hắn.

Hết thấy đều rất bình thường, đều là dáng vẻ của hắn trong trí nhớ, khác biệt duy nhất chính là, trí nhớ năm mười bảy tuổi là khoảng trống.

Mười bảy tuổi, một năm không có ký ức gì này, không chỉ có đời trước không có ký ức một năm này, năm mười bảy tuổi đời này cũng không có ký ức giống như vậy.

Đời trước mười tám tuổi hắn rời nhà ra đi, chưa từng hoài nghi qua những thứ khác, ký ức năm mười bảy tuổi không có thì vốn là không có.

Nhưng mà, bây giờ nhìn ký ức của mình từ nhỏ đến lớn đều có, riêng chỉ có cái ngăn mười bảy tuổi kia là trống rỗng, hắn làm như thế nào cũng không hiểu được, liền đi về phía cái ngăn mười bảy tuổi kia.

Hắn muốn biết mười bảy tuổi xảy ra chuyện gì?

Tại sao muốn biết?

Ký ức kia là thuộc về hắn, hắn muốn biết.

Trong mơ mơ màng màng, có một loại xúc cảm quen thuộc lướt qua gò má hắn, bàn tay mang theo lớp chai sạn thật dày, như thể đã sớm quen với việc trấn an.

Tưởng Mộc Mộc nhớ lại đời trước, tình huống sau khi hắn không cẩn thận mắc mưa, phát sốt.

Đàm Thu Minh ở một bên chăm sóc hắn, đôi tay dày rộng kia giúp hắn lau mồ hôi, tỉ mỉ chăm sóc hắn, cho đến khi hắn tỉnh lại.

Tưởng Mộc Mộc theo bản năng muốn mở miệng, kết quả lại chỉ kêu lên: “..... Minh Minh!”

Đôi tay an ủi Tưởng Mộc Mộc nhất thời dừng lại, Tưởng Mộc Mộc mở mắt.

Đợi sau khi quen thuộc tình huống mới chậm chạp biết mình đã xảy ra chuyện, chuyện gì xảy ra sau khi hắn té xỉu, hắn hoàn toàn không có ấn tượng.

“Cậu đã tỉnh!” Giọng Đàm Thu Minh truyền tới, Tưởng Mộc Mộc nhìn gương mặt mỉm cười của y, nhất thời cả kinh.

Bộ dạng nơi này nhìn tựa như nhà trọ học sinh, hẳn là hẳn vẫn còn ở trường học, nhưng mà tại sao lại ở chỗ này?

“Nơi này, anh....”

Đàm Thu Minh vẫn mỉm cười như cũ, nụ cười rất ôn hòa, giống như muốn hòa tan người khác ở trong đó: “Cậu đã ngủ một ngày một đêm, tôi mang cậu tới nhà trọ của tôi! Đây là nhà trọ học viện tạm thời phân phối cho tôi, ở có quen không?”

Ồ? Tưởng Mộc Mộc nghi hoặc nhìn y, hẳn vừa mới tỉnh lại, có rất nhiều chuyện không hiểu rõ, sao đột nhiên lại ở nơi này.

Đàm Thu Minh: “Cậu xem tôi này, tôi quên mất! Hôm đó, tôi thấy cậu ra ngoài chậm chạp không về, nghĩ có thể cậu đã xảy ra chuyện, liền đến WC xem thử, kết quả..... sau đó tôi liền cứu cậu ra, dần xếp ở chỗ này! Cậu yên tâm, Quách Phong đã bị bắt đi rồi, cậu ta là một bệnh nhân mắc bệnh tâm thần, mặc dù mấy năm nay không có phát tác, nhưng mà hình như gần đây bị cái gì đó kích thích, liền phát tác ra! Mấy năm trước cậu ta vẫn còn ngây ngốc ở bệnh viện tâm thần mà!”

Nói xong, như thể sợ Tưởng Mộc Mộc không tin, lấy ra tư liệu về Quách Phong, Tưởng Mộc Mộc tiện tay ném một cái, nhìn cũng không nhìn, đứng dậy chuẩn bị đi.

“Cám ơn anh đã chăm sóc, tôi đã không sao rồi, trước hết không quấy rầy anh!” Nói xong, Tưởng Mộc Mộc đứng dậy.

Lại phát hiện, thân thể bủn rủn đứng không nổi, vừa mới đứng lên lại té xuống.

Đàm Thu Minh thở dài: “Không có việc gì, chính là do thuốc, hơn nữa..... hình như thân thể của cậu rất kỳ lạ! Cậu có thể ở đây dưỡng tốt thân thể rồi đi.”

Đàm Thu Minh nói có chút ý vị sâu xa, Tưởng Mộc Mộc cũng không muốn pha trò với y, trực tiếp mở miệng nói: “Nhà tôi biết chuyện của tôi không?”

Đàm Thu Minh lắc đầu: “Tôi cũng không nói với bên ngoài, biết cậu giấu diếm thân phận, cho nên mấy thứ này đều là bí mật tiến hành, tạm thời còn chưa có ai biết!”

Thuốc mà Quách Phong cho hẳn là một loại thuốc khiến cho thân thể bủn rủn vô lực, bởi vì đó là thuốc nhằm vào dị năng giả, đặt ở trên người không có dị năng sẽ khiến họ chịu không nổi.

Tưởng Mộc Mộc nhẹ nhàng thở ra, nếu bị người trong nhà biết vậy thì tiêu, nhất là Tưởng Mộc Cận, không điên lên mới là lạ!

Nhưng mà, lần này lại là Đàm Thu Minh cứu hẳn, tại sao, y có mục đích gì?

Đối với Đàm Thu Minh, Tưởng Mộc Mộc đã là phản ứng theo bản năng, mặc kệ làm cái gì, cũng cảm thấy Đàm Thu Minh mang theo mục đích.

“Aiz..... Phong, đến tốt cùng thì ở trong mắt cậu tôi là hạng người gì, tại sao cậu không tin tưởng tôi như vậy!” Đàm Thu Minh nói.

Theo lý thuyết, lấy năng lực của y, không thể nào không bắt được Tưởng Mộc Mộc, cơ mà, Tưởng Mộc Mộc luôn lộ ra thái độ trốn tránh, tức giận đối với y, nay lại biến thành ánh mắt không tín nhiệm cùng phản kháng.

Không phải là tôi không tin anh, mà là anh tự mình hủy diệt tín nhiệm của tôi đối với anh! Tưởng Mộc Mộc cũng rất muốn nói như vậy, mặc dù biết đời trước mình bị xem thường, bầm dập lấy Đàm Thu Minh, còn bị y giết, nhưng hẳn vẫn là muốn biết trong lòng Đàm Thu Minh rốt cục coi hẳn là cái gì, có một chút tình cảm nào đối với hẳn hay không, mười năm cố gắng của hẳn có phải chỉ là một trò cười hay không? Cũng để cho hẳn có cái lý do, chết cũng phải chết hoàn toàn, cắt đứt phải sạch sẽ, không cần cả ngày để ý những chuyện này.

Đừng nói hấn không thích, ngay cả Tưởng Mộc Cận dường như cũng cảm nhận được gì đó, vô cùng không thích.

END 51 Đăng bởi: admin

52. Chương 52

CHƯƠNG 52.

Tưởng Mộc Mộc làm sao cũng không chịu ở lại nhà trọ của Đàm Thu Minh, cứ rần muốn rời khỏi.

Đàm Thu Minh không lay chuyển được hấn, cũng không ép ở lại, nhưng mà lại không có ý tứ muốn giúp hấn rời đi, dù sao thì thuốc trong người hấn còn chưa tan hết, muốn đi cũng không đi được.

Tưởng Mộc Mộc bắt đầu dỗi, không thể làm gì khác ngoài gọi điện thoại cho Tưởng Mộc Cận, nói thật, hấn tình nguyện nhìn Tưởng Mộc Cận tức giận, cũng không nguyện ý lại nhìn thấy khuôn mặt của Đàm Thu Minh.

Càng nhìn, lại càng phát hiện y tâm cơ thâm trầm, như có kế hoạch gì đó! So sánh thì, khuôn mặt tươi cười của Mộc Cận ở trước mặt hấn có vẻ hòa ái dễ gần hơn nhiều, dĩ nhiên, trước tiên phải xem nhẹ cậu ở thời điểm ** nào đó là được.

Đàm Thu Minh thấy hấn giống như rất gấp gáp gọi điện cho Tưởng Mộc Cận, chỉ đành phải tự mình đưa hấn trở về ký túc xá.

Thân thể Tưởng Mộc Mộc dựa sát vào Đàm Thu Minh, không cách nào tự mình đi đoạn đường này, Đàm Thu Minh đặt hấn ở trên xe di năng, rất nhanh liền trở về khu ký túc xá Tưởng Mộc Mộc ở.

Mới vừa bước lên cạnh cửa, Tưởng Mộc Cận lập tức chạy tới.

“Ca ca, anh..... chuyện gì xảy ra?” Tưởng Mộc Cận tức giận nhìn Đàm Thu Minh, nhìn ca ca suy yếu tựa vào trên người y, không nói hai lời, nhận lấy hấn, ôm vào lòng.

“Anh làm gì đối với ca ca của tôi?” Tưởng Mộc Cận hoàn toàn không cho Đàm Thu Minh sắc mặt dễ nhìn!

Đàm Thu Minh cười khở một tiếng: “Ha ha, nhị thiếu gia, đừng nhìn tôi như vậy! Tốt xấu gì tôi cũng là người cứu đại thiếu gia! Cậu không nên dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với ân nhân cứu mạng của ca ca mình!”

Đàm Thu Minh thay đổi khuôn mặt tươi cười ôn hòa ở trước mặt Tưởng Mộc Mộc, đột nhiên thay đổi bộ dạng, dùng ánh mắt nhìn người xa lạ đối đãi Tưởng Mộc Cận, dường như y vẫn còn ghi hận Tưởng Mộc Cận hoàn toàn không cho y mặt mũi.

Bây giờ, y cũng không còn là bảo an Tưởng gia nữa, tự nhiên không cần cho cậu mặt mũi quá mức.

Có điều, coi như y tức giận, muốn mắng to cái tên “nhị thiếu gia” phách lối trước mặt, vậy cũng phải chịu đựng!

Tạm thời y còn chưa muốn chọc tới Tưởng gia, càng không muốn chọc tới người này.

Tưởng Mộc Cận không để ý đến Đàm Thu Minh, ôm Tưởng Mộc Mộc đi thẳng vào ký túc xá, đặt hấn lên giường.

Đêm trước ca ca không nghe điện thoại đã khiến cho cậu vô cùng sốt ruột, nhưng mà cậu cũng không nghĩ sẽ phát sinh chuyện gì, cho tới buổi sáng hôm nay điện thoại của ca ca vẫn như cũ không có người nghe, cậu mới vội vàng vàng chạy tới, ngay cả chuyện xin nghỉ cũng quên mất.

Cậu đứng dậy quay trở lại cửa, tức giận nói với Đàm Thu đang đứng ngoài cửa: “Rất cảm tạ anh đã cứu ca ca của tôi, tự tôi sẽ thay ca ca báo đáp anh! Ca ca đã không sao, anh có thể đi rồi!”

An bài cho ca ca xong, lập tức hạ lệnh đuổi khách, nói xong, cũng không chờ Đàm Thu Minh phản ứng như thế nào, rầm một tiếng, đóng cửa lại.

Đàm Thu Minh lẳng lặng đứng ở cửa, tựa như đã sớm biết Tưởng Mộc Cận sẽ có phản ứng như thế.

Y lấy từ trong túi ra một ống nghiệm trong suốt, bên trong chứa một ít huyết thanh, đó là lúc Tưởng Mộc Cận hôn mê y lấy được.

Y cười ha ha: “Ha ha, có nên giao cho Tô Lập Nguyên không nhỉ? Dù gì thì ông ta cũng là “sư phụ” của mình mà!”

Trong giọng nói không khỏi để lộ ra châm chọc, đột nhiên Đàm Thu Minh nghĩ đến sáng sớm hôm nay, Tưởng Mộc Cận chưa tỉnh lại, mơ mơ màng màng phun ra hai chữ “Minh Minh”.

Nói ra tự nhiên như vậy, giống như bọn họ đã quen biết nhau từ rất lâu rồi, nhưng Đàm Thu Minh lại hoàn toàn không chán ghét, ngược lại, y còn cảm thấy Tưởng Mộc Cận vốn nên gọi y như vậy.

Y đem huyết thanh thả lại trong túi, hô lên với cánh cửa đóng chặt: “Thù lao, tôi đã nhận được rồi! Tôi sẽ còn trở lại thăm cậu, Phong....”

Tay vuốt ve ống nghiệm, chậm rãi rời đi.

Tưởng Mộc Cận trở lại trong phòng, lột sạch quần áo của ca ca, từ trên xuống dưới, trong trong ngoài ngoài đều kiểm tra một lượt, phát hiện thật sự không có bị thương cái gì rồi cục mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là bị ảnh hưởng của thuốc, hôm nay không thể đi học, dứt khoát xin nghỉ cho hẳn.

Cậu không phải là sinh viên đại học XX, nhưng cũng không có nghĩa là cậu không an bài người âm thầm bảo vệ ca ca.

Bởi vì quá mức bận rộn, nhất thời không có chú ý xảy ra chuyện gì, cậu gọi người đó ra.

Tưởng Mộc Cận đứng ở trước cửa sổ, mở cửa sổ ra, một tên nhóc đang đứng trên cây ngoài cửa sổ, thân thể nhỏ nhắn, lá cây rậm rạp, cậu ta ở nơi đó ngược lại có thể tùy ý ẩn núp thân thể.

Người nọ có một đôi mắt hạnh phúc bình, cái miệng nhỏ nhắn, bám ở trên cây giống như con khỉ, thấy Tưởng Mộc Cận lập tức cười: “Hắc hắc, anh Tưởng, rốt cục anh cũng tìm em! Em còn tưởng rằng anh quên em mất rồi!”

“Tối hôm qua xảy ra chuyện gì? Không phải đã bảo cậu nhìn ca ca thật kỹ sao?” Tưởng Mộc Cận cất giấu sát khí nhàn nhạt, lại có thể khiến cho con khỉ ở trên cây thất kinh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, khủng hoảng nói ra tất cả mọi chuyện.

Việc cậu ta biết chính là Quách Phong hẹn Tưởng Mộc Cận đến quán bar dị năng, Tưởng Mộc Cận không vào được, được Đàm Thu Minh mang vào, mà cậu ta lại núp ở nơi bí mật, không có biện pháp quấy nhiễu bọn họ, e sợ làm cho bọn họ phát hiện.

Sau đó chuyện ở WC cậu ta cũng biết chút ít, chậm rãi nói ra, Tưởng Mộc Cận cũng có thể đoán được đại khái.

Thằng nhóc khỉ nhìn hai mắt Tưởng Mộc Cận còn chưa biến sắc, gấp gấp nói: “Anh Tưởng, em không phải cố ý..... Thật sự không phải em không muốn mang ca ca anh ra, mà là..... căn bản là em đánh không lại họ Đàm đàn bà kia, đừng nhìn hấn ta như vậy, mạnh đến mức kỳ cục,ha ha, dĩ nhiên, khẳng định không lợi hại như anh, nhưng mấy ngày trước không biết hấn ta xảy ra chuyện gì, dị năng đã đột phá cấp chín, anh muốn em một dị năng giả cấp bảy làm thế nào đánh với hấn ta, còn phải cứu người từ trên tay hấn ta nữa, căn bản là không thể..... huống chi.....”

Thằng nhóc khỉ nhìn sắc mặt Tưởng Mộc Cận càng đen thêm, lập tức cầm miệng!

Dĩ nhiên cậu ta biết, anh Tưởng trước mặt chỉ có lúc đối mặt với ca ca mới có thể trở nên kỳ quái, biểu hiện ra các loại cảm xúc, ở bên ngoài không ai có thể nhìn ra tâm tình của anh ấy, ngay cả nụ cười cũng “chân thành” như vậy, không ai biết anh ấy đang suy nghĩ gì.

Người biết anh ấy đều cảm thấy nụ cười của anh ấy lạnh như tiền vào hầm băng, cơ mà hiện tại ngược lại cậu cảm thấy cậu thích nhìn thấy cái nụ cười đó hơn.

“Người nọ xuất hiện sao?” Tưởng Mộc Cận đột nhiên trầm giọng nói.

Thằng nhóc khỉ thấy, lập tức thành thật trả lời: “Cái này,cái này không biết! Có điều từ sau cuộc thi so tài dị năng lần trước chạy trốn thì hình như cũng chưa từng xuất hiện, em còn tưởng là anh phát ra cảnh cáo gì! Hắn mới biến mất.....”

“Được rồi, cậu đi trước điều tra một chút xem bây giờ hắn ở nơi nào, đi đi!” Tưởng Mộc Cận không kiên nhẫn nói, dường như đã biết gì đó.

“Dạ!” Thằng nhóc khỉ nghe được lời của Tưởng Mộc Cận, giống như chạy trốn mà biến mất.

Tưởng Mộc Cận đang ngủ, nhưng ngủ rất không thoải mái, nghe được có người đang nói chuyện, lại không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì.

Hắn mê mê man man nói: “Mộc Cận,em, đang nói chuyện với ai vậy?”

Tưởng Mộc Cận quay lại nằm trên giường, hôn lên mặt Tưởng Mộc Cận một cái, để cho hắn tựa vào ngực mình ôm hắn ngủ, nói: “Làm ồn đến ca ca sao? Không có gì, chỉ là một người bạn thôi, cậu ta đã đi rồi, ca ca, ngủ đi!”

Sau khi xác định là giọng của Tưởng Mộc Cận, Tưởng Mộc Cận rúc vào trong ngực cậu, an tâm ngủ thiếp đi.

Hắn biết rõ tâm tình của mình, hắn có thể nghi ngờ tất cả mọi người trên thế giới, nhưng mà tuyệt đối sẽ không hoài nghi Mộc Cận; hắn có thể trở thành kẻ địch của tất cả mọi người, nhưng mà tuyệt đối sẽ không đứng ở phía đối lập với Mộc Cận.

Hắn không hiểu tại sao mình lại suy nghĩ như vậy, cơ mà hắn biết, hắn sẽ vẫn luôn tiếp tục như vậy, bất kể xảy ra chuyện gì, cũng sẽ đứng về phía Tưởng Mộc Cận.

Có lẽ là an tâm lại, hắn không xuất hiện mộng mị gì nữa, cho đến chạng vạng tối mới thoảng tỉnh lại.

Cảm giác đau nhức trên người còn chưa có biến mất, có điều đã rất nhạt, hắn cũng có thể tự do cử động, chỉ cần không làm vận động mạnh thì sẽ không có chuyện gì.

Hình như trong phòng tắm có người, Tưởng Mộc Cận nhớ tới chuyện ngày hôm nay, liền biết người ở bên trong nhất định là Tưởng Mộc Cận.

Hắn ngồi xếp bằng ở trên giường, hoàn thành nhiệm vụ mà ngày hôm nay đã quên hoàn thành, chải chuốt nội lực trong cơ thể, nội lực của hắn vẫn không có cảm giác được cường hóa, nhưng lại cảm thấy có gì đó thay đổi.

Trước lúc té xỉu, hắn cảm nhận được hộp chứa phát sinh biến hóa, bây giờ vừa lúc có thể nhìn một chút.

Không nhìn thật đúng là không biết, xung quanh hộp chứa vốn là không gian tối đen yên tĩnh, bây giờ đột nhiên có chút ánh sáng, mặc dù vẫn không nhìn thấy được không gian bốn phía, nhưng ánh sáng tản mát ra từ các khe hở ở mặt ngoài hộp chứa, lại chiếu sáng một vài nơi.

Nhất là ánh sáng đỏ lóng lánh ở chỗ cánh cửa thứ nhất càng đậm hơn, không biết điều này đại biểu cho cái gì, nhưng mà từng tia một ánh sáng kia vẫn là chiếu sáng mặt ngoài của hộp chứa.

Toàn bộ lớp ngoài đều là màu vàng sáng, hơi hơi mang theo ánh sáng màu cam vàng, nhàn nhạt, mỏng lung.

Tưởng Mộc Cận rất nghi hoặc, nhưng cũng nghĩ không ra đến tận cùng cái hộp chứa này tại sao lại biến thành bộ dạng này.

Hắn vẫn dựa theo phương thức tu luyện bình thường đem công lực chải chuốt từ đầu tới đuôi một lần, cơ mà hắn không biết là, hắn ở bên trong chải chuốt một vòng, bên ngoài lại tương đương với chải chuốt ba vòng!

Vì vậy, lúc hắn cảm thấy đã đạt tới hiệu quả mỗi ngày, thời gian nhanh hơn rất nhiều, trước kia là ba giờ mới có thể chải chuốt được một lần hai mươi vòng, hôm nay chỉ một giờ liền hoàn thành.

Tưởng Mộc Cận bình tĩnh mở mắt, nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên phát hiện toàn bộ cảm giác đau nhức trên người vừa rồi đều đã biến mất.

Chờ lúc nhìn thấy rõ ràng xung quanh, hắn bị một khuôn mặt quen thuộc phóng đại vô hạn ở trước mắt cản trở, vừa mở miệng liền bị một đầu lưỡi mềm mại đi vào quấy rối.

Tướng Mộc Cận mới vừa tắm xong, tóc còn chưa khô, mang theo mùi thơm nhàn nhạt làm cho Tướng Mộc Mộc càng thêm mê loạn.

Làn da Tướng Mộc Cận dán chặt vào hắn rất mát mẻ, phản ứng của hắn là Tướng Mộc Cận dùng nước lạnh để tắm, một giây khi da thịt ấm áp của mình dán vào cậu liền trở nên khô nóng.

Đáng chết! Hắn khẽ nguyền rủa một tiếng, tự mắng mình!

Chỉ vì một cái hôn liền nổi lên phản ứng, hắn trở nên nhạy cảm như vậy từ bao giờ thế? Tướng Mộc Mộc có ý đồ lui bước!

Tướng Mộc Cận cũng không định cho hắn cơ hội này, càng hôn càng sâu, cho đến khi sắc mặt Tướng Mộc Mộc ửng hồng, thân thể cũng phát sinh biến hóa theo, cậu mới buông hắn ra, làm động tác kế tiếp.

Ợt ợt.....

Không gian tràn đầy tình sắc, bị một trận âm thanh đánh vỡ, Tướng Mộc Cận vốn đã chuẩn bị xong để tiến công đột nhiên dừng lại động tác, âm thanh không hài hòa khiến cho khô nóng trong nháy mắt lạnh xuống.

Tướng Mộc Cận nhìn ngọn nguồn của âm thanh.

Tướng Mộc Mộc lập tức giơ tay lên che cái bụng nhỏ của mình, bây giờ thân thể hắn trần trụi, chỉ còn dư lại một cái bên trong, mà cái bên trong bên trong này cũng sắp rời khỏi cương vị công tác của nó rồi.

Mặt Tướng Mộc Mộc càng ngày càng hồng, vô tội chớp hai mắt, nói: “Anh.... cả ngày anh cũng không có ăn cái gì!”

“Phụt..... là em sơ sót! Ca ca, đi thôi, chúng ta cùng đi ra ngoài ăn cơm!” Tướng Mộc Cận nhẹ nhàng hôn lên khóe môi Tướng Mộc Mộc một cái, mới nhặt quần áo tán loạn ở mép giường lên, tự mình giúp hắn mặc vào.

“Anh tự mình mặc!” Tướng Mộc Mộc xấu hổ nói, loại chuyện như mặc quần áo này cũng không cần người ta giúp một tay chứ.

Tướng Mộc Cận không để ý tới hắn, giúp hắn mặc quần, Tướng Mộc Mộc đấu tranh với cậu, sống chết không cho.

Tướng Mộc Cận cầm quần áo của hắn nói: “Ca ca, anh muốn để em làm anh xong rồi lại đi ăn cơm, hay là cơm nước xong rồi mới làm anh!”

Mặt Tướng Mộc Mộc lom lom nhìn cậu.

Tướng Mộc Cận tiếp tục nói: “Không nghĩ tới ca ca gấp gấp như vậy, vậy em cũng chỉ đành phải.....”

“Đợi đã đợi đã!” Tướng Mộc Mộc vội vàng ngăn cản cái tay đang bồi hồi ở đùi trong của hắn: “Ăn cơm trước!”

Tướng Mộc Cận dừng cái tay đang trêu chọc lại, yên lặng thay Tướng Mộc Mộc mặc quần áo tử tế, trong lúc đó còn ăn không ít đậu hũ.

Chờ khi quần áo đã mặc tốt, Tướng Mộc Mộc ngồi lên xe di năng, gương mặt vẫn còn đỏ bừng bừng, giận dữ bất bình nhìn chằm chằm Tướng Mộc Cận.

Tướng Mộc Cận nói: “Ca ca, đừng quyến rũ em, nếu không em làm anh ở chỗ này đó!”

Tướng Mộc Mộc kinh hãi, lập tức nhìn chằm chằm phía trước, không biết một bước kia mình làm sai cái gì, lại bị nhìn thành quyến rũ, trời ạ, nơi này là giữa không trung, xung quanh còn có mấy cái xe di năng, mặc dù bên ngoài không thấy được bên trong, cơ mà hắn không muốn làm một màn xuân sắc ở giữa không trung đâu.....

53. Chương 53

CHƯƠNG 53.

Tưởng Mộc Cận mang Tưởng Mộc Mộc đến một nhà hàng, tùy tiện tìm hai vị trí dựa vào cửa sổ liền gọi một ít thức ăn.

Sau khi nhân viên phục vụ đi xuống, Tưởng Mộc Mộc nhìn nhìn xung quanh.

Hắn nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, cũng không coi là quen thuộc đi, chính là thiếu niên ngồi bên cạnh Quách Phong ở quán bar dị năng tối hôm qua.

Luôn cảm thấy đã gặp qua cậu ta ở nơi nào rồi, nhưng lại tìm không ra bất kỳ ấn tượng nào liên quan tới cậu ta, nhưng thân ảnh của cậu ta sao lại quen thuộc như vậy chứ?

Tưởng Mộc Mộc rơi vào trầm tư, Tưởng Mộc Cận theo ánh mắt của hắn nhìn sang, cũng phát hiện người kia.

“Ca ca!” Tưởng Mộc Cận quay đầu lại nhìn Tưởng Mộc Mộc đang ngẩn người, trước mặt mọi người hôn lên mặt hắn, làm cho hắn hoàn hồn.

Tưởng Mộc Mộc sững sốt, theo bản năng giơ tay lên lau, kết quả nghe được: “Không cho phép lau!”

Tưởng Mộc Mộc đành phải thả tay xuống, ngoan ngoãn chờ món ăn dọn lên bàn.

Thật ra thì người kia không phải ai khác, chính là cái người bị Tưởng Mộc Mộc dọa chạy ở cuộc thi dị năng, ngày hôm đó, hắn cho là đối phương nhận lầm người, hắn cũng không chú ý, nhưng mà bây giờ xuất hiện cũng không nhớ ra.

Chờ khi hắn nhớ tới, rất nhiều chuyện cũng đã xảy ra.

Cũng không lâu lắm, thức ăn liền lên tới.

Quả thật Tưởng Mộc Mộc đói bụng đến phát hoảng, cái bụng trống rỗng cả ngày, mặc dù luôn ngủ mê man, cơ mà sau khi thân thể phải gánh chịu đau nhức như vậy, dường như còn mệt mỏi hơn so với khi chạy trốn cả ngày.

Ăn đồ ăn có thể dời đi lực chú ý, cũng có thể tránh khỏi ánh mắt cố ý vô tình của Tưởng Mộc Cận.

Hiện tại hình như hắn rất không hiểu cái người đệ đệ này đến tột cùng là làm sao nữa? Tuy rằng vẫn luôn rất tốt với hắn, nhưng mà từ khi quan hệ của hai người thay đổi, luôn cảm thấy bản tính của cậu mới dần dần bộc lộ ra.

Cơ mà, không biết tại sao, Tưởng Mộc Mộc có loại xúc động muốn hiểu rõ về cậu, trước kia hắn cũng không hiểu rõ đệ đệ mình, luôn chỉ nhìn thấy đối phương tốt với mình, hiện tại hắn lại muốn nhìn thấy toàn bộ của Tưởng Mộc Cận, cho dù đó không nhất định là thứ hắn muốn nhìn thấy.

Thật ra thì, mặc kệ là cái gì, ở trong mắt hắn Tưởng Mộc Cận đều tốt, bởi vì hắn ở trong mắt Tưởng Mộc Cận, cái gì cũng tốt.

Hai người ăn uống no đủ xong rồi rời đi, mới vừa trở lại ký túc xá, Tưởng Mộc Cận liền mang Tưởng Mộc Mộc ngã nhào vào trên giường, tiếp tục chuyện chưa hoàn thành lúc tối.

Thuần thực lột sạch quần áo của hắn.

Tưởng Mộc Mộc nhìn gương mặt tươi cười quái dị của Tưởng Mộc Cận, luôn cảm thấy có chuyện gì đó sắp phát sinh.

Kế tiếp, không biết Tưởng Mộc Cận làm thế nào cầm đến một túm dây đỏ nhỏ, quấn quanh quả đở trước ngực hắn, từng sợi từng sợi đi xuống cạnh rốn, cảm giác ngứa ngáy trơn bóng lại rất quái dị.

Da thịt trắng nõn ửng hồng, xuyên thấu qua dây đỏ nửa che nửa hở, càng có vẻ xinh đẹp.

Hô hấp Tưởng Mộc Mộc nặng hơn một chút, nhưng vẫn chịu đựng từng tắc từng tắc da thịt chậm rãi bị vuốt ve.

Một sợi dây đỏ rơi ra, lộ ra hai viên đậu đỏ đứng thẳng, nổi bật lên dưới dây đỏ lại càng thêm yêu dã mê người, Tưởng Mộc Cận vui đùa vào ngực Tưởng Mộc Mộc, hút một ngụm thật sâu.

Tóc Tưởng Mộc Cận để ở cổ Tưởng Mộc Mộc, Tưởng Mộc Mộc chỉ cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn: “Mộc Cận,..... em, em đừng như vậy..... anh..... thật là nhột.....”

“Ca ca, anh đẹp như vậy, em cũng không nỡ ăn!” Tưởng Mộc Cận nhẹ nhàng cắn một cái ở cổ Tưởng Mộc Mộc.

Gạt người, bây giờ ôn nhu bao nhiêu, kế tiếp sẽ càng mãnh liệt bấy nhiêu! Hẳn hiểu rõ tính tình Tưởng Mộc Cận nhất, Tưởng Mộc Mộc nói thầm ở trong lòng, cũng không dám nói ra!

Tưởng Mộc Mộc rất không thoải mái, nhìn Tưởng Mộc Cận kiên nhẫn từ từ chờ đợi quả chín, hẳn không khỏi khó chịu, dựa vào cái gì chỉ có mình hắn gấp gáp như vậy chứ.

Hắn không nhận thua, cố nén cảm giác quái dị trên người, mặc cho Tưởng Mộc Cận chơi đùa trên người hắn. Chờ cậu chơi đùa đủ rồi, dĩ nhiên là sẽ không giằng co nữa!

Độ cong khoe miệng Tưởng Mộc Cận càng lúc càng lớn, nhìn bộ dạng chịu chết của ca ca nhà cậu luôn cảm thấy buồn cười mà lại mê người, lập tức xé dây đỏ, ném, động tác cũng không còn chậm rãi nữa.

Làm sao cậu kiên nhẫn được nữa, vật dưới thân đã nói cho cậu biết không thể nhịn nữa.

Không lâu sau, ánh mắt Tưởng Mộc Mộc liền bao phủ một tầng hơi nước, Tưởng Mộc Cận nhìn thấy trong lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Cái gì tiền diễn đều không quan tâm, đi thẳng vào vấn đề.

“A.....” Tưởng Mộc Mộc bị đau kêu một tiếng, bất kể đã làm bao nhiêu lần, thời điểm mới vừa tiến vào luôn kèm theo đau đớn.

Luôn cần Tưởng Mộc Cận trấn an mới có thể yên tĩnh lại.

Tưởng Mộc Cận đã sớm quen thuộc thân thể Tưởng Mộc Mộc, ngay cả việc đụng đến nơi nào sẽ có phản ứng như thế nào đều có thể nhất thanh nhị sở, càng ngày càng không có tiết chế.

Một đêm bắn một lần căn bản là không thỏa mãn được cậu, với lại, cậu cũng đã nhịn lâu lắm rồi.

Thân thể của Tưởng Mộc Mộc từ lúc bị cậu ngoài sáng trong tối điều giáo, nhu cầu càng ngày càng cao, nhưng vẫn là không cản nổi ngọn lửa hùng hục của Tưởng Mộc Cận, khi cậu di chuyển càng lúc càng nhanh, thân thể sắp không theo kịp tiết tấu của Tưởng Mộc Cận, Tưởng Mộc Mộc lên tiếng ngăn cản: “A..... chậm..... chậm một chút, Mộc Cận..... nhẹ một chút..... ưm, đau.....”

Tưởng Mộc Cận cũng biết tối nay mình quá nóng nảy, liền dần dần thả chậm tốc độ, từ từ rút bé Mộc Cận ra.

Bé Mộc Cận cứng rắn như khối sắt kia vẫn còn rất tinh thần cường tráng, còn chưa được phát tiết, ca ca cũng đã không được, cậu liếc mắt nhìn Tưởng Mộc Mộc.

Tưởng Mộc Mộc được hòa hoãn trong chốc lát, giây dựa thân thể.

Động tác uốn éo này, lại khơi dậy ý chí chiến đấu của Tưởng Mộc Cận, hai chân Tưởng Mộc Mộc bị giao nhau gác trên bả vai Tưởng Mộc Cận, khối thịt cứng rắn dưới người không trở ngại chút nào lại một lần nữa xông vào chỗ sâu nhất, tiến vào toàn bộ.

Hai tay Tưởng Mộc Mộc nắm lấy mép chăn, ngẩng đầu lên.

Tưởng Mộc Cận nhắm mắt hưởng thụ một hồi, lại chậm rãi rút ra, lại một lần nữa vọt vào.

Tưởng Mộc Mộc chỉ cảm thấy thân thể đã dần dần hòa hoãn xuống lại một lần nữa đột nhiên đến đỉnh, khiến cho người ta ý loạn tình mê.

Dần dần, tốc độ dưới thân càng lúc càng nhanh, Tưởng Mộc Mộc cũng chậm rãi đuổi kịp tiết tấu, Tưởng Mộc Mộc sớm bị Tưởng Mộc Cận châm ngòi ý thức hỗn loạn, ngay cả chính hắn cũng không biết mình lại yên lặng đáp lại, nhiệt độ cao gần như khiến người ta điên cuồng.

Nhiệt độ trong không khí nhảy mất lên cao gấp mấy lần, kèm theo từng trận rên rỉ nhộn nhạo, cùng tiếng thân thể va chạm, thác loạn đan vào nhau.....

Bên ngoài, ánh đèn ban đêm cũng biến thành yêu dị mê người, rèm cửa sổ ký túc xá chậm rãi bị gió thổi lên!

Hai khối thân thể điên cuồng dán chặt cùng một chỗ, bất ly bất khí, khó bỏ khó phân, vô tận triền miên — tựa như toàn bộ thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ.

.....

Mấy phen kích thích đi qua, rốt cục Tưởng Mộc Cận cũng ngừng lại, một lần cuối cùng đem chất lỏng trong cơ thể bắn vào thân thể ca ca, khí lực toàn thân giống như đều đã tản đi, nằm trên người Tưởng Mộc Mộc điều chỉnh hô hấp.

Tưởng Mộc Mộc cũng đã tỉnh lại sau trận miệt mài, thân thể lười cử động.

Hôm nay rốt cuộc Tưởng Mộc Cận có chuyện gì xảy ra vậy, tựa như nỗi điên ép buộc hắn, không biết sao thân thể cậu lại có tinh thần như vậy, một lần càng lợi hại hơn một lần, tất cả khí lực dự trữ cả ngày đều dùng trên người hắn.

Vòng eo đau đến mức đứng dậy không nổi, có điều thật sự rất sung sướng, chẳng qua là quá ép buộc người rồi.

Tưởng Mộc Mộc ngủ cả ngày vốn cho là buổi tối sẽ không buồn ngủ nữa, kết quả vẫn là mệt mỏi không chịu nổi, thân thể còn chưa kịp rửa sạch, giấc ngủ đã cuộn cuộn kéo tới.

“Ca ca!” Tưởng Mộc Cận lấy hơi xong nhìn ca ca đã ngủ say, nhìn lại thời gian, đã là rạng sáng bốn giờ, bật cười lắc đầu một cái, xem ra thật đúng là quá lộn xộn rồi.

Cậu ôm lấy thân thể ca ca, quen đường quen lối đi vào phòng tắm.

Bởi vì tối hôm qua ép buộc quá mức, ban ngày lúc Tưởng Mộc Mộc tỉnh lại phát hiện trên người toàn là ô mai, chỗ cổ nổi bật như vậy mà cũng hôn lên nhiều như thế, không kịp biến mất, như vậy đi ra ngoài không bị người ta thấy mới là lạ, nhất định hắn sẽ bị chê cười.

Nhìn ô mai trên người, cũng biết tối hôm qua kịch liệt thế nào, mà hắn lại vô cùng hưởng thụ, thật sự là rất sa đọa!

Tưởng Mộc Mộc tức giận xoay người nhìn Tưởng Mộc Cận đang mặc quần áo, phát hiện phần lưng cậu đều là vết cào giằng khắp nơi, thậm chí còn nghiêm trọng hơn trên người hắn, còn có vết máu chảy ra.

Tức giận của Tưởng Mộc Mộc đột nhiên tan biến.

“Hôm nay ca ca nghỉ ngơi đi, đừng đi làm!” Tưởng Mộc Cận nói, hắn là Tưởng Mộc Mộc rất mệt mỏi, mặc dù không nhìn ra vành mắt màu đen, nhưng mà cậu biết hắn rất mệt.

“Không được!” Tưởng Mộc Mộc mạnh mẽ phản bác, lý do gì cũng không thể trở thành lý do để hắn không làm việc, hắn nhanh chóng mặc quần áo tử tế, rời khỏi ký túc xá.

Cuối cùng, vẫn là dưới sự kiên trì của Tưởng Mộc Mộc, liên tục làm công việc buổi sáng.

Công việc buổi sáng vốn là tương đối nặng, cả buổi sáng Tưởng Mộc Mộc đều làm không ngừng nghỉ, ngược lại Hắc Linh Tây ở một bên hỗ trợ hắn, thấy dấu vết trên cổ của hắn, len lén cười.

Cúi đầu thở dài, khuyên nhủ: “Tiểu Phong à..... anh biết các cậu còn rất trẻ, tinh lực dồi dào, nhưng mà..... thoáng tiết chế một chút đi!”

Hiển nhiên Hắc Linh Tây quên mất mình mới hai mươi tám tuổi, vẫn là thanh niên.

Tướng Mộc Mộc vừa nghe, mặt đỏ ửng giống như quả táo, vùi đầu tiếp tục công việc, rõ ràng đã cố ý che giấu, sao vẫn bị phát hiện chứ.

“Thôi, cậu vào trong nhà nghỉ ngơi đi, giao cho anh!” Hác Linh Tây nói.

“Như vậy sao được!?” mấy cái này đều là chuyện của hắn, mặc dù thân thể thật sự mệt mỏi, nhưng mà công việc thì không thể quên.

“Cậu cứ tiếp tục như vậy nữa, buổi chiều còn muốn lên lớp không? Nhanh một chút đi về nghỉ ngơi, cũng bảo nam nhân của cậu lần sau tiết chế chút, chuyện như vậy, làm quá nhiều đối với thân thể cũng không có chỗ tốt!” Hác Linh Tây nói: “Nhà anh còn một ít thuốc, cậu nói chị dâu cho cậu một ít đi, bây giờ bôi lên, buổi chiều là có thể biến mất, thật không biết cậu một thân dầu đỏ mà còn dám đi ra gặp người, anh cũng ngại mất mặt!”

Hác Linh Tây nói mấy cái này một chút cũng không đỏ mặt, hiển nhiên có kinh nghiệm hơn Tướng Mộc Mộc.

Tướng Mộc Mộc biết tuổi tâm lý của mình ít nhất cũng đã hai mươi tám, cơ mà vẫn không có da mặt dày như vậy.

“Dạ!” Tướng Mộc Mộc nghe lời đi vào.

Dĩ nhiên hắn biết chuyện như vậy không thể làm nhiều, vốn là bọn họ cũng đâu có làm nhiều đâu, một tháng chỉ làm hai ba lần, mà hai tháng này vừa đi học vừa bận rộn công việc, cũng không có làm, kết quả kích động một cái ngay cả chính hắn cũng quên mất.....

Hãy, xem ra vẫn không nên để Tướng Mộc Cận nhần nại quá lâu, nhưng cũng không thể dung túng cậu.

Hắn xấu hổ tìm Tôn Thánh Nam xin thuốc, Tôn Thánh Nam hiểu rõ đưa cho hắn một hộp thuốc mỡ, dạy hắn bôi trên mấy điểm đỏ rực rỡ đó, có vài chỗ cũng đã biến đen luôn rồi.

Thuốc mỡ bôi ở trên người, mát mát lạnh lạnh, mặc dù trong lúc nhất thời còn chưa thấy được hiệu quả, nhưng mà buổi chiều Tướng Mộc Mộc trở về đi học, hiển nhiên đã tan đi rất nhiều, gần như không nhìn thấy nữa.

END 53 Đăng bởi: admin

54. Chương 54

CHƯƠNG 54.

Gần kết thúc học kỳ thứ nhất, Tướng Mộc Mộc đều trải qua rất bình tĩnh.

Mà trong giai đoạn này, người trong trường học ngược lại tăng thêm cảm giác khẩn trương, thư viện bị chiếm hết chỗ ngồi, Tướng Mộc Mộc không thể làm gì khác ngoài mượn mấy quyển sách có liên quan liền rời đi, trở lại ký túc xá, tự mình phấn đấu chuẩn bị cho cuộc thi cuối kỳ.

Khoan hãy nói, thành tích của hắn ở hệ nuôi dưỡng này vượt lên đứng trong top đầu, rất tốt, ngay cả thầy giáo cũng từng khen hắn nhiều lần.

Có điều cho dù như vậy, hắn vẫn rất khẩn trương, dù sao thì ai cũng không muốn thi lại.

Không biết phạm vi cuộc thi, đại học cũng không giống với trung học, sau vài lần kiểm tra nhỏ lẻ, Tướng Mộc Mộc cũng biết cuộc thi ở đại học khác với trung học.

Lúc học trung học, trong giai đoạn ôn tập giáo viên có thể chỉ trọng điểm cho bạn, còn thời đại học, tất cả đều phải dựa vào chính mình.

Có vài khoa giáo viên hoàn toàn không thêm đề ý mấy cái này, giảng bài bằng chính hứng thú yêu thích của mình, nội dung giảng dạy cùng với cuộc thi không có chút nào quan hệ, đâu quan tâm bạn thi đạt tiêu chuẩn hay thất bại.

Cho nên, cái này phải dựa vào chính mình suy nghĩ, cũng may, Tưởng Mộc Mộc khắc khổ học tập, kiến thức căn bản vững chắc, lại có vợ chồng Hác gia chỉ điểm, dĩ nhiên cuộc thi không làm khó được hắn!

Một học kỳ kết thúc, học viện hoàng gia sẽ có một lần thi so tài dị năng nữa.

Số người báo danh còn chưa có thống kê ra, Tưởng Mộc Mộc biết Tưởng Mộc Cận sẽ không tham gia, cũng không để ý, chẳng qua là nghĩ đến chuyện sau này!

Phỏng chừng danh sách phải sau khi chân chính nghỉ học mới có thể thống kê ra, chỉ là không biết chừng nào sòng bạc bắt đầu định vị trí cho người tham gia.

Mấy sòng bạc kia có cái chính quy, có cái không chính quy.

Đối với Tưởng Mộc Mộc mà nói, thân là người Tưởng gia không có khả năng đến mấy cái sòng bạc dưới đất rồng rắn hỗn tạp kia.

Cái hắn cần là loại sòng bạc có tỷ lệ cá cược chính quy, không phí công hao tổn tinh thần, trong phạm vi pháp định.

Dĩ nhiên, ít nhất ngoài mặt là bộ dạng này.

Sòng bạc không có khả năng sạch sẽ được, đây là chuyện mà mọi người đều biết.

Đợi đến lúc kết thúc học kỳ, Tưởng Mộc Mộc đã đặt cược, hắn ẩn danh đặt tiền cược ở trên mạng, trừ trận chung kết, mỗi một trận của Ôn Văn, Tưởng Mộc Mộc đều đặt, hơn nữa đều là toàn thắng, nếu kiếm được lời liền gộp chung với số tiền lúc trước tiếp tục đặt cược toàn bộ.

Mà mấy cái tỷ lệ cá cược này cũng sẽ biến đổi, suy đoán theo thắng lợi của người càng ngày càng xuất sắc mà thay đổi tỷ lệ cược.

Cho nên, theo số trận tăng lên, thực lực của Ôn Văn càng thêm tăng cường, tỷ lệ thắng cao, tỷ lệ cá cược nhận được liền ít đi.

Trên chiến trường phong vân khó lường, đời trước Ôn Văn đạt được vô địch, đời này cũng không nhất định, nếu như kiên trì, trước mắt nhất định sẽ thắng, hơn nữa tỷ lệ cược cao.

Hắn vốn đã có một chút tiền gửi trong tài khoản ở ngân hàng, lúc làm part time cũng không dùng nhiều, cứ như vậy để dành lại, cũng có hơn một vạn.

Nếu chỉ là đơn thuần làm part time thì khẳng định không để dành được nhiều như vậy, nhưng mà vợ chồng Hác gia là người tốt, có lúc thấy hắn mệt mỏi cũng sẽ cho hắn thêm tiền thưởng, một ngày hai ba trăm cũng rất bình thường, nếu như gặp lúc bận rộn, liền cho nhiều hơn mấy trăm, như vậy một ngày có thể được năm sáu trăm.

Trong kỳ nghỉ Tưởng Mộc Mộc tiếp tục ở vườn nuôi dưỡng của Hác gia, mặc dù mẹ có gọi điện thoại tới thúc giục, thế nhưng Tưởng Mộc Mộc cũng không gấp gấp trở về, mà là ở lại làm việc.

Lúc nghỉ đông, Hác Linh Tây dựa theo tiền lương của một người bình thường cho Tưởng Mộc Mộc một ngày năm trăm, nếu qua lễ mừng năm mới, sẽ còn tăng đến một ngàn.

Một con gà bọn họ bán ra cũng lời hơn trên thị trường nhiều lắm, một con “gà rừng” có thể kiếm mấy vạn, tiền lương cho Tưởng Mộc Mộc dĩ nhiên là cao.

Dĩ nhiên, qua lễ mừng năm mới, nhất định Tưởng Mộc Mộc phải về nhà, sao có thể thật sự ngay cả năm mới cũng không trở về, tiền là kiếm không hết, nhưng về nhà mừng năm mới quan trọng hơn.

Ngày làm việc cuối cùng, Tưởng Mộc Mộc cũng đã làm tốt chuẩn bị.

Sau khi kết thúc việc ở vườn nuôi dưỡng, hồi báo bên sòng bạc cũng tới.

Không nghỉ ngơi chút nào, Ôn Văn đúng là được vô địch.

Tưởng Mộc Mộc lại thắng hơn ba trăm vạn!

Hắn cũng không nghĩ tới sẽ có nhiều như vậy, bởi vì Ôn Văn là người mới lần đầu tiên tham gia cuộc thi dị năng, ngay từ đầu cược cho hắn ta một vạn, kiếm được mười mấy vạn.

Mà hắn lại đem hết mười vạn này đặt cược cho Ôn Văn, tỷ lệ cá cược vẫn còn gấp đôi, lại kiếm mấy chục vạn.....

Nhiều trận như vậy, tới tới lui lui, đến cuối cùng hắn lại kiếm được hơn ba trăm vạn.

Bây giờ trong tài khoản của hắn làm mới thêm mấy số không, cộng thêm hắn tiền lương cùng tiền thưởng hắn làm việc nhận được, tổng cộng ba trăm năm mươi hai vạn!

Có loại cảm giác giống như đang nằm mơ, rõ ràng cho rằng tốt nghiệp đại học cũng không thể có nhiều tiền như vậy, thế mà hiện tại hắn lại lập tức thành triệu phú, không kích động là không có khả năng.

Sòng bạc vĩnh viễn luôn là nơi nước chảy vào chảy ra trong nháy mắt, cuối cùng Tưởng Mộc Mộc cũng cảm nhận được.

Cho dù công việc đời trước cộng thêm đời này đều không kiếm được nhiều tiền như vậy, hắn có thể không kích động sao?

Có điều, hắn cũng không định cứ như vậy trả học phí mười mấy năm qua, cha hắn rất khinh bỉ bàn môn tả đạo, dùng tiền thắng được từ sông bạc để trả tiền, ông khinh thường.

Cho nên, Tưởng Mộc Mộc vẫn tính toán giống như lúc đầu, đem số tiền thắng được này dùng để thuê ruộng đất của trường học.

Ruộng cho thuê được tính theo năm, một mẫu đại khái là mười vạn/một năm, đây đã là giá rẻ nhất, hơn nữa chỉ có thể thuê đến hết học kỳ, nếu như còn muốn tiếp tục thuê, trường học bày tỏ không thể được, hàng năm đều có một nhóm sinh viên như vậy, đều suy nghĩ muốn tiếp tục thuê.

Nhưng mà C thị coi như là thành phố xa hoa, ruộng đất vốn rất ít, mấy thứ gieo trồng trên không trung còn nhiều hơn so với gieo trồng dưới đất, nếu thật sự cho bọn họ thuê, sinh viên khóa sau sẽ không có ruộng đất để dùng.

Mặc dù đây là trường công, không có đãi ngộ tốt như trường tư, nhưng cũng không thiếu chút tiền này, đây là dành cho sinh viên, không phải là để tiến hành buôn bán.

Tưởng Mộc Mộc tra xét tài liệu một chút, còn hỏi giáo viên, giáo viên bày tỏ: nếu thật sự muốn thuê tiếp, còn không bằng tự mình mua đất ở bên ngoài.

Tưởng Mộc Mộc suy nghĩ một chút, cảm thấy có khả năng, có lẽ có ruộng đất của mình thích hợp hơn.

Hắn cũng không định sau khi kết thúc việc học liền từ bỏ sự nghiệp nuôi dưỡng này, dưới chỉ điểm của vợ chồng Hác gia, hắn cũng chậm chậm thích công việc nuôi dưỡng.

Hắn muốn có một vườn nuôi dưỡng của chính mình, không nhất định phải lớn, có thể để cho hắn mỗi ngày nhìn cây trái mình trồng ngày một lớn lên là được rồi, loại tâm tình này vô cùng thỏa mãn.

Cơ mà, lại có một vấn đề mới, C thị rất thiếu hụt ruộng đất nha.

Không phải là hắn kỳ thị gieo trồng trên không, mà là thực vật trồng trên không không có được vị ngon như ở dưới đất, cho dù giá trị dinh dưỡng tương đối cao, những hắn vẫn thích mùi vị của thực vật trồng dưới đất. Sau khi bỏ đi mùi bùn, còn dư lại đều là vị ngon tươi mới.

Tiếp theo, nếu như nuôi động vật, vậy nhất định cần có một nông trường nhỏ.

Xây dựng nông trường cần có đất, cho nên hắn định mua một nông trường nhỏ. Kèm theo cái loại ruộng đất đó, như vậy hắn liền có thể tạo thành một vườn nuôi dưỡng của chính mình rồi!

Tưởng Mộc Mộc nhìn một chút, ở C thị có rất ít người theo nghề nông, ruộng đất phì nhiêu đều bị các trường học chiếm, ruộng đất mới khai khẩn đều ở vùng ngoại thành, cũng không thích hợp để trồng trọt.

Nông trường gì đó thì càng khỏi cần nói.

Tướng Mộc Mộc luôn có một cái thói quen như vậy, không thích dùng thủ đoạn tiên tiến để cải tạo tính chất đặc thù của một mảnh đất, chỉ muốn dựa theo phương thức tự nhiên để cải tạo là được rồi.

Đất đai không thích hợp với việc trồng trọt, hẳn cũng không định bỏ ra lượng lớn tiền tài trên đó, tiền trong tay hẳn khẳng định là không đủ.

Bởi vì học tập võ thuật, đã bị cái gọi là “tôn trọng tự nhiên, dung nhập vào tự nhiên” ảnh hưởng, chưa từng nghĩ sẽ thay đổi tính chất của đất đai.

Cũng bởi vì như vậy, hẳn không tìm được một khối đất “tốt tự nhiên” nào.

Về đến nhà cũng rầu rĩ không vui, rõ ràng không có ai cạnh tranh ruộng đất, thế mà vẫn không tìm được khu đất tốt, hẳn buồn bực muốn chết.

Làm sao Tướng Mộc Cận không nhìn ra chút tâm tư nhỏ này của hắn chứ, hơi chỉ điểm hắn một chút, đề nghị hắn có thể đi tìm chuyên gia ở phương diện này, hoặc thỉnh giáo vợ chồng Hác gia.

Tướng Mộc Mộc như ở trong mộng mới tỉnh, ngây ngốc nhìn chằm chằm Tướng Mộc Cận, trong mắt đều là tin tức: đúng rồi nhỉ, sao anh lại không nghĩ ra chứ!?

Hác Linh Tây cùng Tôn Thánh Nam chính là chuyên gia ở phương diện này, sau khi học xong nghiên cứu sinh, vẫn tiếp tục nghiên cứu, còn tạo ra một cái vườn nuôi dưỡng, sao hắn lại quên mất chuyện này, bọn họ chính là còn chuyên nghiệp hơn so với giáo viên trong trường học, cho dù bọn họ không phải là tiến sĩ nông nghiệp, nhưng dù gì cũng là nghiên cứu sinh, còn tự mình xây một vườn nuôi dưỡng không phải sao? Nhìn xem có trường học nào mà giáo viên có vườn nuôi dưỡng của chính mình chưa, dù là giáo sư, có ruộng thí nghiệm của mình thì cũng chỉ có những lúc như phát hiện sản phẩm mới mới có thể sử dụng, lãng phí một mảnh tài nguyên thật tốt.

Sau khi nhận được gợi ý, Tướng Mộc Mộc ôm đê đê mình hung hăng hôn một cái, lập tức liên lạc với Hác Linh Tây.

Tướng Mộc Cận nhìn hạ thân đã có phản ứng, cười cười nhìn bóng lưng ca ca: “Ca ca, đây là anh tự tìm!”

Tướng Mộc Mộc căn bản không biết Tướng Mộc Cận đang suy nghĩ gì, thật cao hứng gọi điện thoại cho Hác Linh Tây.

Hác Linh Tây ở đầu bên kia quát: “Thằng nhóc thối cậu, rốt cục cũng nhớ tới anh đây, đúng không..... đúng không, cậu có biết bà xã anh nhớ cậu bao nhiêu không? Về nhà cũng không gọi điện thoại, ha..... năm mới nếu không tới đây chơi với bà xã anh, hừ....”

“Anh Hác, đừng nóng giận, đừng nóng giận! Không phải em đang gọi cho anh đó sao?” Tướng Mộc Mộc cười hì hì, hoàn toàn không biết nguy hiểm đang đến gần hắn.

“Hừ, anh không biết cậu chắc, cậu như vậy, không có chuyện thì cũng không chịu gọi tới tâm sự mấy câu, nói đi, chuyện gì?” Hác Linh Tây cả giận nói, khỏe miệng cũng cong cong, mở rộng âm lượng, để cho bà xã của anh có thể nghe được.

Bụng của bà xã càng lúc càng lớn, cũng sắp sinh rồi.

Cơ mà bà xã vẫn còn sinh long hoạt hổ chạy chạy nhảy nhảy, luôn nói đứa nhỏ đá cô, nếu không di chuyển thì đứa nhỏ sẽ không buông tha cho cô, nếu cứ tiếp tục như vậy, anh thật lo lắng đứa nhỏ sẽ xảy ra chuyện, điện thoại của Tướng Mộc Mộc vừa đúng lúc có thể làm cô yên tĩnh một chút.

Tướng Mộc Mộc cũng không nói chuyện phiếm, nói ra tình huống cùng ý nguyện của mình, kính xin bọn họ chỉ dạy một phen.

Vợ chồng Hác gia nhìn nhau cười, cũng rất vui lòng giúp Tướng Mộc Mộc, phải biết là cũng không có nhiều người có thể kiên trì ở việc này, cho dù chỉ là hứng thú nhất thời thì bọn họ cũng đã rất vui mừng, nhưng mà hai người cũng biết, Tướng Mộc Mộc không phải là cái loại người làm việc dựa vào hứng thú nhất thời, thoát nhìn ngơ ngác ngây ngốc, nhưng cũng là người có thể kiên trì, điểm này được thể hiện ra trong lúc hắn làm việc.

Năm trước cũng không phải không có tuyển người làm part time, thế nhưng những người này đều không kiên trì nổi, hoặc là một tháng liền chạy mất, hoặc là được mấy tuần, không chịu nổi khổ, mà lâu hơn một chút đại khái cũng chỉ sáu tháng, hơn nữa còn là thực tập sinh, kết thúc kỳ thực tập lại chạy mất.

Cái này nói lên sự kiên trì của Tưởng Mộc Mộc có bao nhiêu đáng quý.

Có rất ít người giống như Tưởng Mộc Mộc, mở miệng muốn xây dựng một vườn nuôi dưỡng thuộc về chính mình, lập tức, quan hệ của bọn họ liền thân mật hơn mấy phần.

Có điều, Hác Linh Tây cũng cho hắn một lựa chọn khác: “Nếu thật sự muốn có vườn nuôi dưỡng của chính mình, lấy kinh nghiệm hiện tại của cậu khẳng định còn chưa đủ! Còn không bằng học nhiều kiến thức một chút, tiếp xúc nhiều một chút, đến lúc đó cũng sẽ không bị luống cuống tay chân. Bây giờ thành lập vườn nuôi dưỡng còn quá sớm, cậu có động lực, nhưng lại thiếu hụt kinh nghiệm ở phương diện này, tốt nhất là sau khi tốt nghiệp rồi mới suy nghĩ thêm về chuyện vườn nuôi dưỡng! Nếu thật sự muốn kinh doanh vườn nuôi dưỡng lâu dài, thì có một chỗ, anh nghĩ cậu sẽ cảm thấy hứng thú! Ở đó sẽ học được rất nhiều thứ, cậu có thể đi xem một chút!”

“Nơi nào?” Mặc dù vẫn chưa thể xây dựng vườn nuôi dưỡng của mình, Tưởng Mộc Mộc có chút buồn bã, nhưng mà giống như Hác Linh Tây nói, hắn không có kinh nghiệm, kiến thức cũng chỉ có một chút xíu như vậy, còn thiếu hụt quá nhiều, chỉ dựa vào một cổ hăng say đi lên phía trước, nhất định sẽ luống cuống tay chân.

“Học kỳ sau cậu tới tìm anh đi, anh phải nói chuyện với đối phương một chút!” Hác Linh Tây nói.

Tưởng Mộc Mộc hoàn toàn không có hoài nghi, nói một tiếng: “Được!”

Kết thúc đề tài vừa rồi, còn trò chuyện với Tôn Thánh Nam một hồi, Tưởng Mộc Mộc khép điện thoại lại, lúc này mới phát hiện sau lưng có người vẫn đang theo dõi hắn, ánh mắt lửa nóng.

“Ca ca, xong rồi?” Tưởng Mộc Cận ở phía sau vây Tưởng Mộc Mộc lại, như cười như không nhìn hắn.

“Ha ha, Mộc Cận! Làm sao vậy?” Tưởng Mộc Mộc xoay người, kết quả không có chỗ để trốn.

“Ca ca, anh gây ra, phải chịu trách nhiệm nha!” Tưởng Mộc Cận chỉ vào đáy quần đã nhô lên, nhìn Tưởng Mộc Mộc.

“Ha ha, Mộc Cận, anh..... ưm.....”

Không bao lâu, Tưởng Mộc Mộc cứ như vậy bị đệ đệ đặt ở trên tường hung hăng làm.

END 54 Đăng bởi: admin

55. Chương 55

CHƯƠNG 55.

Nguy cơ: ta nói rồi, ta sẽ thắng!

Rốt cục Tô Lập Nguyên thở phào nhẹ nhõm, mặc áo khoác dài màu trắng từ bên trong đi ra, liền bắt gặp Đàm Thu Minh.

“Minh Minh, sao đột nhiên cậu lại tới đây..... không phải là chủ nhân bảo cậu trở về chứ!” Mặt Tô Lập Nguyên tràn đầy tươi cười, làm cho người ta nhìn không ra thật giả.

“Ừ!” Đàm Thu Minh ừ hử một tiếng, không để ý đến, trực tiếp đi vào bên trong.

Người nọ vốn là như vậy, thích đứng ở chỗ cao, nhìn đám người phía dưới.

Giống như đứng như vậy thì sẽ tài trí hơn người, hoặc là đứng ở nơi cao thì có thể quan sát càng rộng lớn hơn một chút, càng nhiều hơn một chút, nắm giữ cũng tốt hơn một chút.

Bắt đầu từ lúc nhỏ, người này để lại cho Đàm Thu Minh nhiều nhất, chính là bóng lưng lạnh lùng lại ôn nhu của hắn, người mà cả đời y không thể phản bội.

“Minh Minh, đã trở lại!” Hấn bình tĩnh nói, miệng phun ra một vòng khói, nhìn cũng không nhìn Đàm Thu Minh ở sau lưng, chỉ tùy ý nhìn nửa điều thuốc còn lại.

“Dạ!” Đàm Thu Minh cung kính nói, biểu tình có chút ngưng trọng.

Người nọ lại hít một hơi thuốc, phun ra một vòng khói mới lên tiếng: “Biết tôi gọi cậu trở về là vì cái gì không?”

Đàm Thu Minh không nói lời nào, nếu biết, y cũng không cần trở về gặp hấn.

Người trung niên kia cũng không làm khó y, trên thực tế, căn bản là hấn cũng không cần làm khó y, bởi vì đây là con cờ ưu tú mà hấn bồi dưỡng ra được.

“Cậu ở trường học, trôi qua thật thoải mái a..... ha ha, thế nào, nhìn thấy tôi đột nhiên trở nên nghiêm trọng như vậy? Tôi có đáng sợ vậy sao?” Người trung niên cười trêu nói.

Hấn xoay người, mặt đối mặt nhìn Đàm Thu Minh, đưa lưng về phía ánh mặt trời, bó lớn ánh sáng từ cửa sổ thủy tinh bắn vào, ảnh hưởng đến tầm mắt Đàm Thu Minh, khiến y không thấy rõ gương mặt người trước mắt.

Thấy Đàm Thu Minh vẫn như cũ không nhúc nhích, hấn nói ra mục đích của mình: “Cậu đi công tác một chuyến, nhiệm vụ ở trong CD! Đi xuống đi!”

“Dạ!” Đàm Thu Minh vẫn như cũ ngắn gọn một chữ, không chút chần chừ.

Đợi Đàm Thu Minh đi rồi, người đàn ông trung niên lại tiếp tục nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, nói: “Ta nói rồi, ta sẽ thắng!”

“Faulk, ở nhà trông ca ca cho thật kỹ, có chuyện gì nói cho tôi biết!” Tưởng Mộc Cận mặc áo khoác, chuẩn bị đi ra ngoài.

“Dạ, nhị thiếu gia!” Faulk cung kính nói.

Tưởng Mộc Cận gật đầu rời đi.

Mấy ngày nay tình huống của Tưởng Mộc Cận rất kỳ quái, cậu rất lo lắng, cũng không dám làm gì hấn, nếu không phải chuyện của công ty không thể chậm trễ, cậu hận không thể mỗi ngày đều dính chung một chỗ với ca ca.

Sau khi Tưởng Mộc Cận trở lại từ trường học, vẫn giống như bình thường, tu luyện ăn cơm ngủ.

Thêm nữa chính là nhất định phải phụng bồi Tưởng Mộc Cận làm cái chuyện kịch liệt nào đó.

Ngược lại cũng không có chuyện gì lớn, chẳng qua là mấy ngày nay hấn không lo lắng chuyện ở trường học, cứ như vậy tu luyện cả ngày.

Hấn cảm thấy hình như mình sắp đột phá cực hạn, càng say mê không ngừng tu luyện.

Hấn cũng muốn dừng lại, nhưng mà một khi dừng lại thì bên trong hộp chứa sẽ ngừng vận chuyển, một khi ngừng vận chuyển, hấn luôn cảm thấy mình sẽ không còn là mình nữa, vì vậy hấn không dừng được.

Tưởng Mộc Cận không biết đây là chuyện gì xảy ra, nhìn hộp chứa càng chuyển càng nhanh, tim của hấn cũng treo ngược lên, nội lực cũng tán loạn khắp nơi, cứ như vậy ép buộc cả ngày.

Hấn không nói chuyện này với Tưởng Mộc Cận, bởi vì hấn biết, dựa vào nhạy bén của Tưởng Mộc Cận, khẳng định đã phát hiện vấn đề của hấn, nhưng mà bây giờ coi như cha hấn phát hiện thì cũng không có biện pháp giúp hấn.

Ở nhà người học tập võ thuật chỉ có một mình hấn, sư phụ không có ở đây, hấn cũng chỉ có thể tự mình từ từ suy nghĩ.

Hấn có cảm giác mình đang đấu tranh cùng một người hoặc là một loại lực lượng nào đó, có người đang cố gắng đi vào trong thân thể của hấn.

Hắn phản kháng, thời điểm phản kháng đến cảnh giới tối cao, hộp chứa trong cơ thể lại tự động xoay tròn không ngừng.

Hắn không hiểu chuyện gì xảy ra, thân thể giống như là muốn nổ tung, mỗi một cánh cửa của hộp chứa đều đang không ngừng mở ra, mở ra.

Ánh sáng bên trong làm đau nhói hai mắt của hắn, nhìn cũng không thấy rõ.....

Lúc Faulk chuẩn bị vào phòng dọn dẹp đồ ăn, nhìn thấy chính là một khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu không ngừng rơi xuống.

Hắn không dám quấy rầy, hắn không hiểu biết những chuyện này, chỉ có thể ở một bên lo lắng sưng.

Hắn không biết phải làm sao?

Lúc đầu, sắc mặt thiếu gia không có kém như vậy, còn có thể ăn uống bình thường, chỉ là mấy ngày nay tâm tình có chút nóng nảy.

Nhưng nhìn dáng vẻ bây giờ rõ ràng rất nghiêm trọng, hắn lập tức gọi điện thoại cho Tưởng Mộc Cận, sau khi ngắt điện thoại vẫn còn rất lo lắng, lại báo cho lão gia.

Faulk miêu tả rõ ràng tình trạng của Tưởng Mộc Cận, phản ứng đầu tiên của Tưởng Trạch Thành khi nhận được điện thoại chính là: nhú chặt mày.

Sau đó lập tức mở máy vi tính, báo cho hiệu trưởng Vương.

Về mặt hiệu trưởng Vương kinh ngạc nhìn ông: “Ha ha?..... Vậy mà ông lại tìm tôi! Ha ha..... có phải lại nhớ tôi rồi không?”

Tưởng Trạch Thành không muốn tốn nhiều nước miếng với ông ta, trực tiếp mở miệng nói: “Hắn hành động.”

Tiêu sái như hiệu trưởng Vương cũng bắt đầu ngây ngốc, rất nhanh phản ứng kịp, nghiêm túc nói: “Vậy thì làm sao bây giờ? Không phải nói trong vòng 30 năm sẽ không xuất hiện sao? Làm sao lại.....” Ngay sau đó giống như ý thức được cái gì, hiệu trưởng Vương lại nói: “Sớm muộn gì hắn cũng sẽ biết! Ông cũng không phải không biết, lúc ấy chính là ông tự mình đưa hắn đi phong ấn nha..... aiz, thôi, lúc trước là tôi với ông cùng làm, xem như tôi xui xẻo đi!”

“.....”

“Thế nào, ông sợ sao? Sợ sự phụ hắn, hay là sợ cái đó..... hắn, hay là.....”

Tưởng Trạch Thành không nói gì, vẫn đang chờ câu sau.

Hiệu trưởng Vương thở dài, nói: “Tôi bên này đang đi công tác, không tới một năm rưỡi thật đúng là không trở về được, ông muốn tôi làm sao bây giờ? Hiện giờ tôi không giúp ông được, cũng không có biện pháp trở về đâu!”

“Ông đang đi công tác?” Tưởng Trạch Thành nghi ngờ nói, ngay sau đó bộ dạng giống như nghĩ tới điều gì, khôi phục tỉnh táo, tắt máy vi tính.

Hiệu trưởng Vương ngơ ngác nhìn màn hình đột nhiên trở nên trống rỗng, phùng mang trợn mắt với cái màn hình: “Thái độ gì đó..... ông.....!”

Tưởng Trạch Thành không nhiều lời, trực tiếp thông báo một tiếng về phía bộ đàm: “Gọi Mộc Cận đến phòng làm việc của tôi một chuyến!”

Tưởng Mộc Cận đang muốn về nhà, đột nhiên một mệnh lệnh của cha khiến cậu quay trở lại.

Chưa nghĩ tới cái gì, vội vội vàng vàng đến phòng làm việc, cậu còn chưa biết, cậu sẽ biết được một bí mật kinh người, là bí mật mà từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng biết.

Tưởng Trạch Thành thấy cậu mặt mội đi vào, đem một chuỗi chìa khóa đã sớm chuẩn bị xong giao cho cậu: “Chìa khóa tầng hầm ngầm và mật thất đều ở đây, cần làm cái gì, người tự xem đi!”

Tướng Mộc Cận nghi hoặc nhìn Tướng Trạch Thành, cậu biết khẳng định Tướng Trạch Thành muốn nói cho cậu biết cái gì đó, cậu không chần chừ, cầm chìa khóa lập tức rời đi.

Về đến nhà Tướng Mộc Mộc đã ngủ mê man, sắc mặt còn có chút tái nhợt.

Tướng Mộc Cận lẳng lặng chờ hân tỉnh lại, cậu cảm thấy đây là thời điểm đợi ca ca đi xuống phòng huấn luyện.

Dường như nơi đó cất giấu cái gì đó, cậu luôn có một loại cảm giác, cái đó có liên quan đến ca ca.

END 55 Đăng bởi: admin

56. Chương 56

CHƯƠNG 56.

Tướng Mộc Cận lẳng lặng nhìn bàn tay cầm chìa khóa, lại nhìn ca ca thống khổ nằm trên giường, có chút chần chừ.

Cậu không biết mình có nên đi đến tầng hầm ngầm hay không, có nên để cho ca ca biết hay không?

Trong khoảng thời gian ngắn, cũng không cách nào ra quyết định, nếu như bị cha biết cậu do dự không quyết như vậy, khẳng định lại dạy dỗ một phen, có điều cái này cũng đã không còn quan trọng, đánh đến ca ca, cậu không thể nào quyết đoán được, đều phải suy tính vô cùng rõ ràng.

Khẳng định cha cũng biết chuyện giữa cậu và ca ca, nếu không cũng sẽ không để cho cậu quyết định.

Tướng Mộc Cận cúi người nhẹ nhàng nằm trên ngực Tướng Mộc Mộc, cũng không làm bất cứ động tác gì, cứ như vậy an tĩnh nhắm hai mắt, trầm mặc.

Cậu hành động một cách vô thức, lại quên mất phải đóng cửa, người bên ngoài cái gì cũng thấy được.

Trần Tú Nhã biết chuyện của con trai lập tức chạy về nhà, nhìn thấy chính là cảnh này.

Tướng Mộc Cận nhẹ nhàng vuốt ve trán Tướng Mộc Mộc, ánh mắt phức tạp tràn đầy cảm xúc cứng chiều cùng lo lắng, trong lòng bà lộp bộp một cái.

Sau đó lại thấy Tướng Mộc Cận tựa người xuống vây lấy Tướng Mộc Mộc, nhẹ nhàng ở trên trán, trên chóp mũi, trên môi Tướng Mộc Mộc in lại nụ hôn của cậu, trùng điệp kéo dài, một loại cảm giác tràn đầy gian khổ phức tạp.

Còn có một loại điên cuồng khiến cho người ta xem không hiểu.....

Nhưng Trần Tú Nhã lại vô cùng rõ ràng, có thể không rõ ràng sao?

Mỗi ngày bà đối với chồng của mình, sống đến cái tuổi này, kinh nghiệm có, trải nghiệm có..... làm sao lại không hiểu ánh mắt kia của Tướng Mộc Cận có ý nghĩa như thế nào?

Trần Tú Nhã hoảng sợ không biết làm sao, nhìn dáng vẻ Tướng Mộc Cận quen thuộc như vậy, hiển nhiên đã được một đoạn thời gian.

Nhưng làm sao bà cũng không nghĩ tới tụi nó sẽ biến thành loại quan hệ này.

Bà biết Tướng Mộc Cận vô cùng sủng ái Tướng Mộc Mộc, nhưng mà Trần Tú Nhã vẫn cho rằng bọn nó là anh em, hơi thân mật chút rất bình thường, làm sao ngờ được Tướng Mộc Cận lại ôm tâm tư như vậy chứ.

Nhưng..... bọn nó là anh em cơ mà, còn là anh em ruột nữa, làm sao bà tiếp nhận được điều này chứ, bà muốn ngăn cản, nhưng cũng biết tính tình của Tướng Mộc Cận, cố chấp giống hệt cha của nó, đã nhận định chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không quay đầu lại, bà phải làm sao để ngăn cản tụi nó?

Trần Tú Nhã rất lo âu, rất nôn nóng, bà không muốn làm cho các con ghét bà, càng không muốn xé rách da mặt với tụi nó.

Bà là một người lý trí, cho dù muốn ngăn cản, cũng không thể mất đi lý tính, xông ngang đánh thẳng, như vậy sẽ phản tác dụng.

Vẫn luôn tiếp nhận giáo dục cao hơn bình thường, bà rất khó tiếp nhận cái loại tình cảm loạn luân này. Nhưng cố tình, hai người này đều là con trai bà, phải làm sao mới phải đây?

Tướng Mộc Cận cũng không biết mẹ cậu đã phát hiện bọn họ, chỉ lẳng lặng nhìn ca ca, sau đó đứng dậy, giống như đã ra một quyết định trọng đại nào đó, xoay người đi ra ngoài.

Trực tiếp tiến vào tầng hầm ngầm.

Lúc Trần Tú Nhã nhìn Tướng Mộc Cận đi ra cửa, trong lòng vô cùng phức tạp, nói: “Mộc Cận..... con, Mộc Cận nó.....”

“Mẹ, con sẽ không để cho ca ca có chuyện!” Tướng Mộc Cận nói, cũng không để ý tới biểu tình tràn đầy khiếp sợ của Trần Tú Nhã, trực tiếp rời đi.

Nên biết thì sớm muộn cũng phải biết, Tướng Mộc Cận rất rõ ràng, chỉ có thể để cho bà từ từ tiếp nhận, dù sao thì, cậu chết cũng sẽ không buông ca ca ra, đời này ca ca chỉ có thể cùng vượt qua với cậu.

Sau khi cậu đi, Trần Tú Nhã cũng tiến vào phòng Tướng Mộc Cận, như thế nào mà bà lại có loại cảm giác, bà không ngăn cản được.

Tướng Mộc Cận tiến vào tầng hầm ngầm, cầm chìa khóa mở ra cánh cửa lớn mà cậu quen thuộc.

Sau khi cửa mở, một cỗ khí tức nguy hiểm quỷ dị tràn ra, nhưng cậu lại không hề chần chừ, trực tiếp đi vào.

Đây là lần thứ mấy cậu bước vào cái mằng bóng tối này, cậu quên rồi!

Nhưng mà nơi đây cũng là nơi khiến cho cậu tràn đầy vừa ngọt ngào vừa đau khổ, đây là nơi khiến cậu phải chịu vô số lần tử vong, đây cũng là nơi ca ca lên đem thức ăn đưa cho cậu.

Thức ăn cũng không phải thật sự đưa vào, chỉ là len lén đặt ở lối vào mà thôi.

Cậu không biết mỗi lần cha sẽ để cậu ngây người ở chỗ này bao lâu, thế nhưng hiện tại cậu vô cùng cảm tạ cha cậu, nếu không cậu cũng sẽ không thuận lợi thông qua con đường tối đen này.

Trên con đường tối tản ra mùi máu tươi nồng nặc, cho dù đã trải qua xử lý đặc thù vô cùng sạch sẽ, cậu vẫn có thể ngửi được rõ ràng.

Tướng Mộc Cận không để ý đến, dáng vẻ giống như không liên quan tới cậu, trực tiếp thông qua con đường này.

Dù là cơ quan trên đường, cậu cũng rõ như lòng bàn tay, để nhanh một chút tiến vào bên trong, cậu tránh khỏi nơi cơ quan nặng nề kia.

Đây chính là tầng hầm ngầm Tướng gia, cũng chính là nơi hắc ám mà người ngoài không biết được, ở chỗ này, bạn có thể thấy người chết, thấy tội phạm, thấy kẻ giết người, thấy.....

Thế nhưng, tất cả những thứ này, cậu sẽ không để cho ca ca cậu cảm nhận được.

Tất cả mấy thứ này, giao cho cậu gánh vác là được rồi.

Ra khỏi con đường tối đen, trước mặt là một thang máy đi thông đến các nơi trong tầng hầm ngầm.

Tướng Mộc Cận đi vào thang máy, trực tiếp đến cái nơi gọi là mật thất.

Cậu lấy chìa khóa ra, xác nhận vân tay, thông tin DNA, tiếp theo đi vào.

Cho tới bây giờ Tướng Trạch Thành chưa từng có ý định muốn nói cho cậu biết chuyện về mật thất này, cậu chưa bao giờ được đi vào, cho dù cậu có thể đạt được mật mã và chìa khóa chính xác hoặc là lấy được vân tay của cha, cũng không thể đi vào, cánh cửa này bị buộc định với thông tin di truyền cá nhân, nếu như không có sự đồng ý của cha, cả đời cậu cũng đừng mong vào được mật thất.

Không gian trong mật thất không lớn, chỉ có ba bốn mét vuông! Rất nhỏ, thật sự rất nhỏ.

Cả căn mật thất đều đen kịt, không thấy được thứ gì, Tưởng Mộc Cận không dám lộn xộn, cũng không dám cố gắng đi chạm tới góc tường để xác nhận có ngọn đèn hay không, bởi vì đây là tầng hầm ngầm, tầng hầm ngầm khắp nơi đều lộ ra cạm bẫy.

Sơ ý một chút chạm tới, thì có thể dồn người ta vào chỗ chết.

Thói quen nuôi được từ nhiều năm của cậu căn bản là không thể sửa đổi.

Nhìn mật thất tối tăm đen kịt, cậu không di chuyển dù một bước, cảm nhận được trong mật thất truyền tới hơi thở đông cứng lạnh như băng, cậu có thể cảm giác được trong mật thất có cái gì đó.

Cậu có sở thuộc tính dị năng phụ đông đảo, muốn dồn lại tạo ánh sáng cũng không phải không có khả năng, thậm chí ca ca còn giấu cợt nói cậu chính là một nguồn sáng, không cần sử dụng điện năng gì cả, tiết kiệm điện!

Không lâu sau, xung quanh chậm rãi sáng lên.

Từng điểm từng điểm sáng tụ tập trên người Tưởng Mộc Cận, mật thất tối đen cũng nhìn thấy một chút bóng dáng.

Tưởng Mộc Cận thấy trong mật thất không có gì cả, chỉ có một thân ảnh.

Thân ảnh một người, vô cùng quen thuộc, nhưng lại không phải là người mà cậu biết.

Ánh sáng dần dần tụ tập chung một chỗ, dời về phía mật thất tối tăm, thành nguồn sáng.

Có thể dễ cho cậu nhìn thấy rõ ràng thân ảnh của người trong mật thất, đó là.....

—— ca ca!?

Trần Tú Nhã đi vào phòng Tưởng Mộc Mộc, nhìn Tưởng Mộc Mộc hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại, vô cùng khổ sở.

Bà biết, hai anh em bọn nó nhất định có một đoạn thời gian, nếu bây giờ bà không thêm nỗ lực ngăn cản bọn nó, nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Cái bộ dạng hiện giờ của Tưởng Mộc Mộc, khiến cho bà không nói nên lời, bà sợ ảnh hưởng đến Tưởng Mộc Mộc dẫn đến tổ chất thân thể hấn giảm xuống, thân thể Tưởng Mộc Mộc vốn đã đủ yếu ớt rồi.

Thôi, còn thời gian mà, đợi thân thể Tưởng Mộc Mộc tốt lên rồi nói sau.

Khi đó, bà cũng tương đối yên tâm.

Chẳng qua là, Trần Tú Nhã không biết, bây giờ bà không ngăn cản, sẽ rất khó có lại cơ hội để ngăn cản.

Đợi đến lúc bà có thể mở miệng ngăn cản, sự việc đã vượt quá tưởng tượng của bà, bà đã không ngăn cản được.

Tưởng Mộc Mộc ngủ mê man, dù đang ngủ cũng không chịu nổi, có cảm giác thân thể sắp không phải là của mình.

Hắn muốn mở mắt, nhưng vẫn không tỉnh lại được.

Thế nhưng, hắn có thể cảm giác được hết thảy ở xung quanh, đệ đệ hấn ôn nhu với hấn..... cùng đáng vẻ muốn nói lại thôi của mẹ hấn....

Những thứ này, hấn đều nhìn ở trong mắt!

Rõ ràng là hấn không tỉnh dậy được, nhưng vẫn thấy những thứ này, thấy được nhưng lại không thể làm được gì, giống như là bị người ta vây ở trong góc, không thoát ra được.

Hắn vẫn còn đang phản kháng trong ý thức, căn bản không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Thế nhưng, hắn vẫn phản kháng như cũ, hắn chỉ biết là, nếu không làm như vậy, vĩnh viễn cũng sẽ không tỉnh lại nữa.

Tốc độ của hộp chứa càng ngày càng chậm, nhiều cánh cửa trên đó cũng dần dần mở ra, không biết là nguyên nhân gì, cứ như vậy không ngừng mở ra, nếu hắn phản kháng thì sẽ khép lại.

Cơ mà khép lại xong lại mở ra tiếp.

Tướng Mộc Mộc biết, không thể cứ tiếp tục như vậy, năng lực của hắn còn chưa có mạnh đến thế, làm sao có thể đem mỗi một cánh cửa của hộp chứa đều mở ra được?

Màu sắc của ánh sáng cũng không giống như trong tưởng tượng của hắn, màu đỏ sẫm mang theo sắc đen, bây giờ căn bản là đen thui lù.

Màu đen thuần túy, đậm đặc.

Hoàn toàn giống như mặt trái của nó, thiếu đi màu sắc rực rỡ, chỉ còn dư lại vô tận đen tối.

Hắn thấy cha trở lại, hắn thấy mẹ nói gì đó trước mặt cha, cha không có phản ứng, mẹ cũng ở một bên sốt ruột.

Đã xảy ra chuyện gì sao? Tướng Mộc Mộc suy nghĩ, hắn muốn tỉnh lại, muốn biết xảy ra chuyện gì, cảm giác như thế thật không dễ chịu, giống như là không cách nào khống chế được mình vậy.

Màu đen chiếu ra từ hộp chứa dần dần che đi màu đỏ ít ỏi, ánh sáng đỏ từ từ biến mất, tối tăm hoàn toàn không làm gì được.

Tướng Mộc Mộc chạy loạn xung quanh, mang theo chút ánh sáng đỏ ít ỏi của hắn muốn tìm một nơi để ẩn thân, rốt cục hắn phát hiện dưới góc đột nhiên xuất hiện một chút ánh sáng trắng, hắn không chút do dự chạy xuống.

Đi vào trong ánh sáng trắng, ánh sáng màu đỏ cũng khôi phục được chút, rốt cục không còn bị sắc đen kia ảnh hưởng nữa, hình như sắc thái màu đen không đến được nơi này.

Tướng Mộc Mộc chỉ nghe thấy một tiếng cười nhạo ở sau lưng, liền mơ màng ngủ thiếp đi, trốn trong ánh sáng trắng, rốt cục có thể nghỉ ngơi.

Hắn rất rõ ràng, nhất định hắn phải đuổi cái đám bóng đen kia đi, nếu không thì có khả năng phải trốn trong vùng sáng trắng này cả đời, vĩnh viễn cũng không ra được.

Cho dù hắn đang ngủ, cũng còn giữ lại tâm, ngoại trừ cố gắng tu luyện, chậm rãi khôi phục chút ánh sáng kia, hắn còn phải có đầy đủ thời gian nghỉ ngơi để khôi phục tình huống hiện giờ của thân thể.

Tướng Mộc Cận đi ra từ tầng hầm ngầm, vết thương ngổn ngang.

Giây phút cậu trở lại phòng khách, trực tiếp chạy về phía cửa phòng Tướng Mộc Mộc.

Đi chưa được mấy bước, liền trực tiếp té xuống, nhìn bóng người ở trên giường, suy yếu hô: “Ca..... ca.....”

Faulk là người đầu tiên thấy Tướng Mộc Cận ngã xuống, hắn hô to một tiếng “Nhị thiếu gia” lập tức đưa cậu đến phòng y tế.

Chuyện Tướng Mộc Cận bị thương nhanh chóng truyền tới tai Tướng Trạch Thành, ông và Trần Tú Nhã cùng nhau đến phòng y tế, nhìn Tướng Mộc Cận hôn mê, lẳng lặng nghe bác sĩ tự thuật, dường như đã sớm đoán được hết thấy mọi chuyện, cũng chưa cho ra một chút phản ứng nào.

Trần Tú Nhã kinh hãi, không phải bà không biết Tướng Mộc Cận bị thương, hiển nhiên là đã thành thói quen.

Trước kia Tướng Mộc Cận thường xuyên bị thương quay về, nhưng cũng không có nghiêm trọng như thế, chỉ cần thoáng xử lý một chút thì sẽ không có chuyện gì, bà thường không cần lo lắng cho Tướng Mộc Cận, ở trước mặt bà Tướng Mộc Cận vĩnh viễn trầm ổn và bình tĩnh hơn so với bà và Tướng Mộc Mộc.

Là một đứa con trai mà bà có thể dựa vào.

Nghe bác sĩ gia đình nói, bà mới biết rằng không đến mười ngày nữa tháng, thì Tưởng Mộc Cận cũng không thể tỉnh lại.

Nên biết, trước kia Tưởng Mộc Cận bị thương cũng sẽ không té xỉu, về đến phòng y tế ở nhà cũng là tỉnh táo.

Lúc này, Tưởng Mộc Cận nằm ở trên giường vẫn chưa tỉnh lại, Tưởng Mộc Cận lại bị thương nghiêm trọng như vậy, bà thật không biết nên làm cái gì bây giờ?

Bà nhìn về phía Tưởng Trạch Thành xin giúp đỡ, Tưởng Trạch Thành chạm đến ánh mắt của bà, gật gật đầu.

Tưởng Trạch Thành ôm Trần Tú Nhã vào lòng, an ủi: “Yên tâm, có anh ở đây, tụi nó một đứa cũng sẽ không có chuyện!”

Trần Tú Nhã trốn trong lòng Tưởng Trạch Thành, nhìn Tưởng Mộc Cận hôn mê bất tỉnh nằm trên giường, lại nghĩ đến Tưởng Mộc Cận vẫn còn đang mê man trong phòng ngủ, hu hu..... khóc lên.

END 56 Đăng bởi: admin

57. Chương 57

CHƯƠNG 57.

Ngày đó, Tưởng Mộc Cận nói: “Người là ai?”

“Em nói xem?”

“Đừng dùng gương mặt đó nói chuyện với ta!” Tưởng Mộc Cận ngoan lệ nói, nếu không phải là gương mặt đó giống ca ca như đúc, cậu đã sớm đem hấn đánh cho không còn hình dáng rồi.

“Trời sinh anh đã như vậy rồi, là ông ta phong ấn anh ở chỗ này...”

“Người có ý gì?” Tưởng Mộc Cận vẫn như cũ nói chuyện không chút lưu tình, người trước mắt không phải ca ca của cậu, ca ca cậu không xấu xa như vậy.

“Ha ha, đệ đệ tốt của anh.... không phải em rất yêu anh sao? Sao đột nhiên lại hận anh như vậy hử, chẳng lẽ em chỉ yêu một chút xíu như vậy thôi sao? Nhưng anh rất rõ ràng những chuyện mà em đã làm với anh đó.....”

Tưởng Mộc Cận nhíu mày một cái, nói: “Người ta yêu là ca ca của ta, không phải là người!”

“Anh chính là ca ca của em mà.....” Nói xong, thân thể của hấn bắt đầu vặn vẹo, hình thể giống ca ca, nhưng cũng không giống, Tưởng Mộc Cận không biết đây là chuyện gì xảy ra.

Dường như cậu nhớ lại một chuyện, một mùa xuân vào hai năm trước, ca ca một mình xông vào tầng hầm ngầm này, sau khi ra ngoài thì cái gì cũng quên mất.

Khi đó cậu đang trong huấn luyện, không cách nào về nhà, khi về đến nhà, ca ca giống như không có việc gì, đối với chuyện ở tầng hầm ngầm hoàn toàn không biết.

Khi đó cậu liền để ý, phát hiện ánh mắt cha nhìn ca ca xảy ra thay đổi, mặc dù chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng vẫn để cho cậu bắt được.

Người trước mắt không phải ca ca cậu, lại có quan hệ dây mơ rễ má với ca ca, Tưởng Mộc Cận nghĩ như vậy, đột nhiên cảm thấy rung cả mình, sau lưng chịu một chương đen kịt, nhất thời máu tươi phun ra.....

Cậu không thể tin nhìn người trước mắt, nhìn hấn rõ ràng không có di chuyển, lại có thể phát ra công kích với cậu.

Tưởng Mộc Cận ổn định thân thể, không nhìn sau lưng, vẫn như cũ hung tợn nhìn chằm chằm người nọ.

Gương mặt biến thành hình dạng của ca ca kia đột nhiên nhú mào, nhìn Tưởng Mộc Cận nói: “Người vậy mà để lại khí trên người hử?”

Tưởng Mộc Cận không nói gì, trên thực tế cậu còn nghe không hiểu hử ta đang nói cái gì.

Thấy Tưởng Mộc Cận không nói lời nào, hử lại nói: “Cũng được, coi như để lại khí thì như thế nào, người có thể có được thân thể kia vẫn như cũ là ta!..... Người xem các người xem, thật là ngu xuẩn, trước mặt cao thủ võ công chân chính, lại còn dám dùng thủ đoạn cấp thấp như vậy để cùng ta đối chiêu, đáng đời chịu tội! Ha ha ha..... sớm muộn cũng là của ta, sớm muộn cũng là của ta thôi..... ha ha.....”

Người nọ điên cuồng cười to, thân ảnh từ từ biến mất, Tưởng Mộc Cận sửng sốt, lập tức chạy lên, không được mấy bước, lại bị công kích.

Ha..... hiện tại cậu bị thương, xem ra những thứ ma quỷ ở tầng hầm ngầm này tìm đúng cơ hội tới trả thù đi: “Hử..... một đám phế vật.....”

Tưởng Mộc Cận bay lên không trung, góc áo nhanh chóng lóe qua, hai tay dậm về bốn phía, xoát xoát xoát từng trận gió lốc quét xuống dưới.

Sàn nhà chấn động, bùm bùm nổ mạnh, Tưởng Mộc Cận tựa như phát điên không ngừng vỗ lên mặt đất, máu chảy ra từ khóe miệng, hoàn toàn không quan tâm.

Rốt cục ma quỷ phía dưới an tĩnh lại, phát hiện Tưởng Mộc Cận bị thương ngược lại vẫn còn sức bật, lập tức không nắm rõ là có nên tiếp tục hay không.

Từng cái thân ảnh tàn khốc, chập chờn kia, sau khi bị Tưởng Mộc Cận đánh liên trở nên càng thêm thê thảm, thậm chí còn phát ra tiếng kêu ngao ngao, quanh quẩn trong tầng hầm ngầm.

Bốp bốp bốp.....

“Quả nhiên là người thừa kế Tưởng gia!” Theo tiếng vỗ tay rơi xuống, một âm thanh tán thưởng mạnh mẽ hữu lực truyền tới, bóng đen kia đang ở chỗ cây cột âm u, khiến cho người ta không nhìn thấy hử.

Tưởng Mộc Cận nhú mào, cậu biết người này là ai, trong toàn bộ tầng hầm ngầm, năng lực của hử ta là mạnh nhất, cho tới nay hử chưa từng động thủ với Tưởng Mộc Cận, lần này không biết tại sao lại đột nhiên chạy ra.

Hiện giờ dị năng của Tưởng Mộc Cận là cấp mười hai, đang hướng về mục tiêu người trên người, mà người mới vừa vỗ tay kia dị năng ít nhất là cấp mười lăm, trước đây hử không định đánh với Tưởng Mộc Cận, là bởi vì cảm thấy Tưởng Mộc Cận không đủ tư cách, chẳng lẽ bây giờ đã cảm thấy Tưởng Mộc Cận đủ tư cách sao?

Tưởng Mộc Cận cười lạnh một tiếng, gương mặt tuần tú quỷ mị trong nháy mắt lạnh xuống, nhóm ma quỷ xung quanh cũng bắt đầu run rẩy, ngược lại người nọ như cười như không nhìn Tưởng Mộc Cận, hoàn toàn không có hành động. Giống như đang chờ gì đó, đang mong đợi gì đó.

Cho tới bây giờ Tưởng Mộc Cận chưa hề sợ hử, ngược lại, cậu đã sớm muốn cùng người này đánh một trận, trước kia vì ngại năng lực mình có hạn, đối phương căn bản nhìn không vừa mắt, bây giờ đúng lúc, hử đi ra, còn nói này nói nọ, tự nhiên cậu sẽ không nường tay.

“Chờ một chút!” Đối phương đưa tay ra ngăn cản, cả người lộ ra .

Hử không giống với những ma quỷ khác, một thân ăn mặc thật chỉnh tề, bộ dạng trung niên, ít nhất cũng đã bảy tám chục tuổi đi, sắc mặt hơi tái nhợt, giống như là quanh năm ở nơi âm u nên biến thành trắng bệch, không có huyết sắc, nhưng cũng có vẻ nhàn nhã, hoàn toàn không có dáng vẻ bị đánh, Tưởng Mộc Cận hít mắt một cái, nghiêm túc quan sát.

Người kia nói: “Tôi không phải tới đây để đánh với cậu, tôi tới đây để dạy dỗ cậu!”

“Dạy dỗ tôi? Chỉ bằng ông?” Tưởng Mộc Cận hoàn toàn không có dáng vẻ bị chọc giận, ngược lại cảm thấy buồn cười, giọng nói mang theo sự cao ngạo quật cường.

“Người tuổi trẻ à, không nên quá kích động, chẳng lẽ cậu đã quên mục đích hôm nay cậu tới nơi này sao?” Đối phương vẫn là một bộ dáng nhàn nhã.

Tướng Mộc Cận sững sốt, nghĩ thầm: ca ca quan trọng hơn! Xoay người muốn rời đi.

Người nọ lại đuổi theo, cười nói: “Không phải tôi đã nói, hôm nay muốn dạy dỗ cậu sao? Đừng có chạy trốn chứ....”

Tướng Mộc Cận mặc kệ hấn, vẫn như cũ đi về phía trước, lợi dụng dị năng không khí, tự nhiên bay trên không trung.

Hình như người nọ là dị năng thuộc tính thổ, tùy ý đuổi theo cậu, rất nhanh liền vượt qua Tướng Mộc Cận.

Đây chính là sự khác biệt của dị năng cấp mười lăm và cấp mười hai sao? Tướng Mộc Cận suy nghĩ, quả nhiên là không giống nhau, người này rất mạnh.

Hắn chỉ cần lượn tới lượn lui giữa mấy bức tường đã có thể đuổi kịp cậu, cậu cũng không khỏi nghiêm túc lên.

Tướng Mộc Cận toét miệng cười nói: “Muốn đánh sao? Ha ha.....”

“Đã nói muốn dạy dỗ cậu!” Một quả đấm không chút nào ngoài ý muốn quất tới, Tướng Mộc Cận nghiêng người tránh được, nhưng lại không tránh được một quyền khác, bả vai hứng chịu một quyền.

Vốn dĩ cậu còn thương tích trong người, một quyền này đánh xuống nhất thời lại phun ra một ngụm máu tươi.

Người nọ lại hoàn toàn không thêm để ý, cười nói: “Nhóc con, mở rộng kiến thức đi, chiêu này gọi là giường đông kích tây!”

“.....”

Tướng Mộc Cận không nói gì nhìn hấn, người nọ là đang đùa với cậu đi, lại làm cái trò xiếc như vậy, thật không biết là hấn thật sự muốn dạy dỗ cậu, hay là muốn bị cậu dạy dỗ nữa.

Hai người lại đánh nhau trên không trung, vách tường cứ như vậy ầm ầm ầm ngã xuống, đập đến người phía dưới, nhóm ma quỷ lập tức chạy trốn.

Cao thủ so chiêu, không thể xem cuộc chiến!

Không thể không nói, cho dù Tướng Mộc Cận toàn lực nghênh chiến, thì cậu cũng không đánh thắng người trước mắt này, bất luận là cấp bậc dị năng, hay là cấp bậc kinh nghiệm, cậu cũng không thắng được hấn.

Tướng Mộc Cận cũng coi như là sống lại ở trong tầng hầm ngầm này, lần đầu tiên khi cậu tiến vào nơi này thì mấy thứ ma quỷ ở phía dưới kia liền đánh muốn đưa cậu vào chỗ chết, theo cái đà đó thì nhất định sẽ đánh chết cậu.

Cũng là khi đó cậu mới biết được đúng là cha có thể nhẫn tâm như vậy, cũng là khi đó cậu thức tỉnh dị năng của mình, giết chết mấy ma quỷ kia, trốn thoát, cũng không muốn đi vào đây nữa, kết quả ngày hôm sau vẫn phải tiến vào.

Cậu chậm rãi thu phục hết những người ở tầng hầm ngầm này, đến khi không ai dám ra tay với cậu nữa, người này vẫn không đi ra dạy dỗ cậu!

Đúng vậy, thật sự là hấn đang dạy dỗ cậu, hấn không đem Tướng Mộc Cận đánh vào chỗ chết, luôn cố ý tránh đi chỗ chí mạng.

Tướng Mộc Cận cũng phát hiện điểm này, dù sao thì đánh không lại hấn, mình phản kháng chẳng qua là có thể trì hoãn thời gian mà thôi, định mặc cho hấn đánh, cậu cần nhanh một chút nhanh hơn một chút đi ra ngoài nhìn ca ca của cậu.

“Hừ..... nhóc con được lắm, cậu cứ như vậy xác định tôi sẽ không giết cậu à!” Nhìn dáng vẻ chuẩn bị ăn đòn của Tướng Mộc Cận, hấn rất khó chịu, tâm tình rất hồng bét.

Tướng Mộc Cận nhếch miệng cười với hắn, hoàn toàn không vì bị đánh mà lộ ra biểu tình tức giận, điều này làm cho người nọ càng thêm khó chịu: “Nếu cậu còn không phản kháng, tôi liền đánh chết cậu!”

Tướng Mộc Cận vẫn như cũ không phản kháng, người nọ mềm nhũn, nói: “Được rồi, chỉ cần cậu có thể trong ba mươi chiêu công kích được tôi một phần, tôi sẽ để cho cậu trở về!”

Hắn dễ dàng lắm sao, kể từ khi bị Tướng Trạch Thành bỏ ở nơi này, cả ngày trông chừng người thừa kế bảo bối này của hắn ta, rất sợ cậu thật sự bị ma quỷ giết, chỉ sợ cậu mềm lòng bỏ qua cho ma quỷ gì gì đó, sao giờ ngược lại mình mới là người mềm lòng hử?

Aiz..... người nọ nhìn Tướng Mộc Cận lớn lên, đối với hắn mà nói thì Tướng Mộc Cận giống như con trai ruột, nhìn cậu từng ngày từng ngày lớn lên, nhìn cậu lần lượt tiến bộ, mới mười tám tuổi cũng đã đột phá dị năng cấp mười, thật là không đơn giản, đúng thật là thiên tài.

Thế mà, tên thiên tài này lại thua trong tay ca ca nó, hu hu hu..... ca ca nó tốt như vậy sao? Chẳng lẽ mỗi ngày hắn trông nó không tốt sao?

Tướng Mộc Cận cười lạnh một tiếng, thừa lúc lực chú ý của hắn không tập trung, đem hỏa cầu đã sớm chuẩn bị xong đánh về phía góc quần áo của hắn, đợi đến khi từng trận mùi khét truyền tới, hắn mới phản ứng được: “Hít hít..... mùi gì vậy?”

Nhìn sau lưng mình bốc khói, hắn gấp đến độ giơ chân, thiếu chút nữa té xuống.....

Tướng Mộc Cận dứt khoát nhanh chóng bổ thêm cho hắn một cước, đơn giản dễ dàng liền thu phục, bay ra cửa.

Ca ca vẫn như cũ lẳng lặng nằm ở trên giường, nhưng mà cậu biết đã xảy ra chuyện gì, nhất định ca ca sẽ không sao, nhất định sẽ khá hơn, cậu tin chắc, ca ca cũng không yếu ớt như cậu nghĩ.

Tướng Mộc Cận mở mắt, đôi mắt đen dường như thay đổi thành một loại màu sắc khác, màu đỏ sẫm.

Hắn kiểm tra thân thể của mình, lại giật giật xương chân, lật người nhảy xuống giường, quen cửa quen nẻo tìm được phòng y tế, lẳng lặng đứng ở cửa, trong mắt tràn đầy mùi vị khiêu khích, tà khí.

Trong tay tụ tập đầy một đám khí đen, từ từ nén lại thành một khối, phóng về hướng Tướng Mộc Cận đang nằm trên giường bệnh.

Trần Tú Nhã là người đầu tiên chú ý tới Tướng Mộc Cận, Tướng Mộc Cận này không giống đứa con trai bình thường bà vẫn nhìn, Tướng Mộc Cận này rất nguy hiểm, hắn muốn giết đệ đệ hắn yêu sâu sắc sao?

Trần Tú Nhã không suy nghĩ nhiều, tình mẹ bộc phát, thân thể thoáng hiện qua ngăn trước mặt Tướng Mộc Cận, nhận công kích của đám khí đen kia, vẻ mặt kinh sợ..... không thể tin nhìn Tướng Mộc Cận, đây không phải là con bà, lực sát thương của con bà tuyệt đối không có lớn như vậy!

Nhưng mà, không đợi bà quan sát xong, liền mất đi ý thức.

Tướng Trạch Thành đột nhiên phản ứng lại, đón lấy Trần Tú Nhã, vẻ mặt tức giận nhìn Tướng Mộc Cận ở ngoài cửa.

Hai mắt tà mị của Tướng Mộc Cận hơi hơi nhếch lên, đôi môi đỏ thắm khác thường, thậm chí biến thành màu đen giống như trứng đen, cười lạnh nói: “Tướng lão đại, phong ấn tôi lâu như vậy, không nghĩ tới tôi sẽ còn xuất hiện đúng không!”

Nói xong, ném khối khí đen trên tay kia qua.

Một tay Tướng Trạch Thành đánh trở về, dễ dàng hóa giải, thiết trí kết giới, sau khi giao Trần Tú Nhã cho bác sĩ, tự mình đi ra.

Faulk cũng muốn cùng đi ra, Tướng Trạch Thành nói: “Cậu trông bọn họ!”

Faulk không thể làm gì khác ngoài ẩn nhẫn gật đầu một cái, người tổn thương các chủ nhân tuyệt đối không thể tha thứ, chủ thân nói cho hắn biết, người đang dùng thân thể của đại thiếu gia là người khác.

Tưởng Trạch Thành đi ra, mặt đối mặt nhìn Tưởng Mộc Mộc, dáng vẻ cứ như chuyện mới vừa rồi chưa từng phát sinh qua.

“Không hổ là Tưởng lão đại, dị năng của ông thật đúng là càng ngày càng thuần thực..... ha ha, có võ thuật không đi tu luyện, ngược lại tu luyện dị năng, ông cũng quá sa đọa rồi.....” Vành mắt Tưởng Mộc Mộc đỏ lên, dáng vẻ vô cùng tức giận.

Tưởng Trạch Thành nói: “Người muốn sao?”

Tưởng Mộc Mộc nói: “Ha ha, thân thể của tôi đã không còn ở đây nữa, ông nói xem tôi muốn như thế nào đây?”

Tưởng Trạch Thành nhìn hắn, trên mặt vẫn như cũ một chút biểu lộ cũng không có.

Tưởng Mộc Mộc ngồi trên ghế sa lon, bắt chéo hai chân, còn đốt điếu thuốc, hút.

Tưởng Trạch Thành không nói hai lời, giành lại tàn thuốc kia, không cho phép hắn tiếp tục hút: “Đây không phải là thân thể của người, người có chừng có mực cho ta!”

“Ha ha..... Tưởng lão đại, vậy lúc trước khi ông phong ấn tôi có nghĩ tới hay không, tôi căn bản không hiểm lạ cái thân thể phế vật này!?”

Tưởng Trạch Thành không nói lời nào, Tưởng Mộc Mộc tiếp tục nói: “Tôi không ngờ ngay cả biện pháp như thế ông cũng nghĩ ra được, lần trước, tôi chỉ bắt quá là khổng chế con trai bảo bối của ông một chút thôi, ông liền đem tôi phong ấn trong căn phòng tối đen, ông thật là đủ ác nha.....”

Tưởng Trạch Thành vẫn như cũ không nói lời nào, mặc cho hắn giống như nổi điên chửi mắng ông, một chút phản ứng cũng không có.

Những chuyện này, không thể nói chính xác được ai đúng ai sai, nhưng mà bây giờ người này lại làm thương tổn người nhà của ông, thậm chí còn khổng chế thân thể con trai ông, cho dù trước kia mình làm ra chuyện gì thật có lỗi với hắn, thì ông cũng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hắn.

Tưởng Mộc Mộc mắng cũng mắng rồi, nói cũng đã nói, liền an tĩnh lại, lại nói hắn cũng không phải là Tưởng Mộc Mộc chân chính.

Cuối cùng, Tưởng Trạch Thành mới phun ra một câu: “Thân thể của người cũng không có hư hao!”

Tưởng Mộc Mộc vừa muốn cầm lên một điếu thuốc khác, tay run lên, không thể tin nhìn Tưởng Trạch Thành: “Ông..... ông nói thật?”

Tưởng Trạch Thành nhìn lại hắn, ánh mắt chính trực giống như đang nói: ta không thêm nói dối người!

Tưởng Mộc Mộc để điếu thuốc xuống, đứng lên: “Thực ngại quá, bây giờ tôi rất cần thân thể này, trước hết mượn nha!”

Tưởng Trạch Thành nhìn hắn từ từ đi ra ngoài, đến cửa mới lên tiếng: “Sở Lãm, người có hôm nay tất cả đều do một tay người tạo thành! Ta sẽ không quên, người thương tổn vợ của ta!”

Sở Lãm sử dụng thân thể Tưởng Mộc Mộc lúc này hoàn hồn nhìn Tưởng Trạch Thành, chỉ thấy bóng lưng ông chợt lóe lên, hắn vĩnh viễn cũng không hiểu rõ người này.

Mím môi nói: “Cũng bởi vì như vậy, tôi mới chịu dùng thân thể này đó chứ.....”

Chân trước hắn mới vừa bước ra cổng lớn Tưởng gia, chân sau Faulk còn nhanh hơn hắn đang chờ hắn ở cửa, Faulk nói: “Lão gia nói, muốn tôi hỗ trợ chăm sóc thân thể đại thiếu gia, giám thị anh!”

Sở Lãm nhìn gương mặt ngăm đen của Faulk, thân hình mạnh mẽ, trêu đùa nói: “Rất hấp dẫn nha..... xem ra ở trên giường hắn là rất mất hồn, rất hăng hái đây.....”

Gương mặt Faulk đỏ lên, cho dù đen thì vẫn có thể nhìn thấy một mảnh đỏ ửng, Sở Lãm càng cao hứng hơn đi về phía trước, vừa đi vừa cười lớn.

Faulk cả giận nói: “Anh không được dùng thân thể của đại thiếu gia nói ra những lời khó nghe như vậy!”

“Thế nào, đại thiếu gia của cậu làm cũng đã làm, lại còn ngại người khác nói sao?”

“Anh.....” Faulk tức giận thở hổn hển, hần vốn không có tài ăn nói gì, căn bản là không đối phó được Sở Lãm.

END 57 Đăng bởi: admin

58. Chương 58

CHƯƠNG 58.

Lúc Tưởng Mộc Cận tỉnh lại, không thấy được bóng dáng của ca ca, vốn nên là sốt ruột muốn nổi điên thì cậu lại ngoài ý muốn tỉnh táo lại, hỏi cha mọi chuyện từ đầu chí cuối.

Tưởng Trạch Thành nhìn bộ dạng sắp bùng nổ của Tưởng Mộc Cận, không có biểu tình gì, cũng ngoài ý muốn không có khiển trách cậu, chỉ ngồi lẳng lặng, nhân nhạ mở miệng: “Ngồi xuống!”

Tưởng Mộc Cận đáp lời ngồi xuống một bên ghế, một đôi mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm cha cậu.

“Hắn không có ở chỗ ta, người tới chỗ ta cũng vô dụng!” Tưởng Trạch Thành bình tĩnh mở miệng, cái bộ dáng như vậy, vợ ông còn đang hôn mê bất tỉnh, nếu không phải Tưởng Mộc Cận hiểu ông, thậm chí cậu sẽ cảm thấy cha của cậu thật sự máu lạnh vô tình.

Tưởng Mộc Cận nói: “Con biết, cha, không phải con muốn hỏi ca ca ở nơi nào, con muốn hỏi chính là chuyện năm đó, bây giờ con có tư cách biết được rồi chứ!”

“Tư cách?” Tưởng Trạch Thành vui đùa nói, nhưng biểu tình nghiêm túc nghiêm túc kia, một chút cũng không giống như là đang nói đùa: “Người cảm thấy ta cần nói cho người biết sao?”

Tưởng Mộc Cận sững sốt, rất nhanh phản ứng kịp, gật đầu nói: “Con hiểu rồi!”

Cậu quên mất một chuyện, cha chưa từng nói nguyên nhân sự việc cho bất cứ kẻ nào, loại người như ông chỉ biết nói một câu như vậy: “Muốn biết, tự mình nghĩ biện pháp!”

Tưởng Mộc Cận đi ra ngoài, một bước cũng không quay đầu lại, trở lại phòng y tế tiếp nhận kiểm tra, nhìn mẹ ngủ mê man ở bên cạnh, mở miệng nói: “Mang mẹ tôi đến bệnh viện tốt nhất!”

“Vâng! Nhị thiếu gia!”

Tưởng Mộc Cận trực tiếp rời đi, đi tìm ca ca.

Faulk đi theo bên người “ca ca”, chỉ cần không dùng chiêu trò, tự nhiên cậu có thể tìm được ca ca.

Rất nhanh, Tưởng Mộc Cận tìm được hắn ở một quán bar, Sở Lãm đang dùng thân thể thon dài chưa từng dính qua dơ bẩn kia điên cuồng cụng ly với người ta.

Hai má lộ ra nhiều đóa ửng đỏ, hai chân khêu gợi cứ như vậy bắt chéo đặt ở trên bàn, ống tay áo vén lên lộ ra cánh tay trắng nõn nhỏ dài, vài người vây xung quanh hắn nhìn chăm chăm như hổ rình mồi, nếu không phải Faulk ở một bên che chở, chỉ sợ đã nhào tới rồi.

Hơn nữa, hình như xung quanh còn có vài gương mặt đã từng gặp qua, lấy trí nhớ của Tưởng Mộc Cận đến xem, tuy cậu không có cảm giác gì đối với mấy người này, nhưng mà đều là nghệ sĩ, còn rất nổi tiếng nữa.

Faulk cũng khuyên không được rượu cuồn cuộn đổ xuống bụng.....

Tưởng Mộc Cận nắm chặt quả đấm, trong nháy mắt vọt tới, nắm lấy bàn tay quen thuộc kia, trực tiếp ra khỏi quán bar.

Người xung quanh còn chưa phản ứng kịp, chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, đã không có bóng người, chẳng lẽ gặp quỷ à.....

Tưởng Mộc Cận ném hắn vào xe di năng, ý bảo Faulk cũng lên ngồi, còn mình thì ngồi trên xe tức giận trợn mắt nhìn hắn một cái: “Không được tùy ý chà đạp thân thể của anh ấy! Chuyện của anh không liên quan đến ca ca của tôi!”

“Không liên quan? Hừ.....” Sở Lãm hừ lạnh một tiếng nói: “Cậu còn chưa biết đi, nếu không phải nhờ tôi, ca ca cậu ngay từ lúc còn trong bụng mẹ cậu, đã chết rồi!”

Tay vừa muốn vận chuyển dị năng trong nháy mắt dừng một chút, con người cậu co rút lại, không thể tin nhìn Sở Lãm, có điều, bây giờ cậu một chút cũng không muốn cùng hắn thảo luận chuyện năm đó: “Thả ca ca ra!”

“Được, tuy nhiên tôi có một điều kiện!” Tiếp xúc ánh mắt như dao nhọn của cậu, Sở Lãm hoàn toàn xem như không nhìn thấy.

Tướng Mộc Cận nói: “Anh nói đi!”

“Đến cấm địa với tôi một chuyến, tìm được thân thể của tôi! Tôi tin cậu biết cấm địa ở chỗ nào, cũng biết phương pháp ra vào cấm địa đúng không? Tưởng lão đại tôi đã nhìn từ nhỏ đến lớn, nhất định hắn có biện pháp tiến vào cấm địa, không cần đợi thêm mười năm!”

Tướng Mộc Cận nghi ngờ nhìn hắn: “Anh đến cấm địa làm gì?”

“Cậu không cần quản! Tôi biết cậu sẽ không cự tuyệt tôi.” Sở Lãm tự tin nói.

“Đáng tiếc, bây giờ tôi không thể rời đi!” Trong nhà mẹ bị thương, chỉ có một mình cha khẳng định cũng có thể ứng phó được, chẳng qua là cậu cũng không muốn để một mình cha đối mặt với tất cả mọi chuyện.

Đừng nhìn ông có gương mặt vô tình vô nghĩa, nhưng cậu biết, chuyện của mẹ là đả kích rất lớn đối với cha, giống như lúc cậu không thấy được ca ca, biết ca ca gặp chuyện không may, trong đầu không nghĩ được gì, tựa như nổi điên nhớ ca ca tìm ca ca cứu ca ca.

Sở Lãm nói: “Không sao cả, dù sao thì hiện giờ tiền trong thẻ cũng đủ để tôi dùng một đoạn thời gian!”

“Anh muốn tiền thì tới tìm tôi, đồ của ca ca, không cho phép anh đụng đến!” Tướng Mộc Cận cảnh cáo nói.

“Hừ hừ, chỉ cần cậu cho tôi tiền xài, tôi cũng không cần hắn OK! Thật không hiểu, rõ ràng là cùng gương mặt, đối mặt tôi, sao thái độ của cậu lại lạnh lùng như vậy!” Sở Lãm khinh bỉ nói.

“Nếu không phải là cùng gương mặt, tôi đã sớm chặt anh thành tám khúc rồi!” Tướng Mộc Cận ném ra câu nói, cũng không quản mấy cái khác, đưa dị năng vào, xe dị năng liền bay đi.

“Thôi vậy, tôi không so đo với con nít, có điều, sớm muộn cậu cũng sẽ đến cấm địa với tôi thôi.” Nói xong, trên mặt Sở Lãm tràn đầy nụ cười tự tin.

Bởi vì đã quá lâu Sở Lãm không ra ngoài, ngồi trên xe dị năng vô cùng high vô cùng phấn khởi, mang theo men say, hưng phấn giống như một đứa trẻ.

Tướng Mộc Cận im lặng nhìn hắn, nếu không phải ngại vì không dám tổn thương thân thể này, cậu nhất định đem người trước mắt này đập chết.

Cậu không nghĩ tới, nếu như ca ca của cậu biến thành như vậy, cậu sẽ cao hứng nhào qua hành hạ hắn một phen.

Sở Lãm chơi điên rồi, cũng mệt mỏi, cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Tướng Mộc Cận mang hắn về đến nhà, vô cùng khó chịu đặt hắn trên giường của ca ca.

Hiện giờ Sở Lãm một thân mùi rượu, Tướng Mộc Cận mạnh tay đập tỉnh hắn: “Đi tắm rửa cho tôi, không cho phép làm bẩn thân thể ca ca!”

Sở Lãm có chút men say, mơ hồ mở mắt, rượu còn chưa tỉnh hẳn, liền hồ ngôn loạn ngữ: “Cậu ôm tôi đi vào! Giúp tôi tắm..... tôi muốn cậu giúp tôi tắm..... nếu không, tôi liền trần truồng chạy ra ngoài, cậu không ngăn được tôi đâu..... cho dù cậu ngăn cản tôi..... tôi còn có thể tự bạo.....”

“Anh dám!”

“Vậy cậu ôm tôi!” Sắc mặt Sở Lãm ửng hồng nhìn Tướng Mộc Cận.

Tướng Mộc Cận nhìn hắn, tức giận ôm lấy hắn đi tới phòng tắm.

Cậu muốn thời khắc trông chừng người này, không thể để cho thân thể ca ca bị hấn chà đạp.

Sau khi tắm rửa, Tưởng Mộc Cận đem cái người đã ngủ say thả lại trên giường, còn mình thì ngồi lên ghế ở một bên, nhắm mắt dưỡng thần.

Hôm sau Sở Lãm tỉnh dậy nhìn thấy chính là Tưởng Mộc Cận nằm trên bàn ngủ, Tưởng Mộc Cận nhanh chóng nhận ra, lập tức đứng dậy, nở nụ cười nói: “Ca ca, anh đã tỉnh!”

“Đúng vậy, tôi đây ôm một cái nào!” Sở Lãm mở hai tay ra.

Sắc mặt Tưởng Mộc Cận trầm xuống: “Không được dùng thân thể ca ca làm động tác kỳ quái như thế, anh không phải là ca ca!”

“Rõ ràng là cậu mở miệng gọi tôi là ca ca, ai..... rõ ràng là tôi muốn cho cậu phúc lợi mà, không phải cậu rất thích cái thân thể này sao? Đương nhiên tôi muốn cho cậu thoải mái..... nếu không tôi chiếm cứ thân thể này cũng rất nhàm chán! Tối đây, giống như cậu lúc bình thường ấy, tối hôn chào buổi sáng nào..... hừm.....” Sở Lãm mân mê bờ môi hấn, hôm nay cũng không còn là màu đen sẫm nữa, đã khôi phục màu hồng như lúc trước, cứ như vậy chu ra, đánh về phía Tưởng Mộc Cận.

Tưởng Mộc Cận tiếp lấy thân thể ca ca, ấn hấn bất động: “Tôi yêu không phải là thân thể ca ca, mà là toàn bộ của ca ca! Anh chà đạp thân thể ca ca, tôi sẽ không bỏ qua cho anh.”

“Sở Lãm không thêm để ý chút nào, nói: “Ha ha, thì ra cậu quân tử như vậy à, cậu không sợ tôi yêu cậu, thì tôi cũng có thể khiến cậu yêu tôi mà!”

“Tôi sẽ không yêu một ông già!”

“Ồ, cậu biết tôi là ai à?”

“Tôi sẽ điều tra!” Tưởng Mộc Cận ném ra một câu, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài.

Sở Lãm nhìn bóng lưng của cậu, một khắc khi cậu gần như sắp đóng cửa lại: “Cậu không giúp tôi giải quyết, tôi tìm Faulk vậy..... thân thể của cậu ta rất thú vị! Ha ha.....”

Tưởng Mộc Cận vọt vào, nắm lấy cổ áo hấn, vành mắt kéo căng: “Anh dám thử xem xem!?”

“Người trẻ tuổi, chớ có nóng nảy như vậy!” Sở Lãm gạt tay cậu ra, đứng dậy mặc quần áo. Nếu như là bình thường, hấn nhìn thấy chính là người này giành mặc quần áo cho Tưởng Mộc Cận, đối là hấn thì lại lạnh lùng như vậy, đối mặt với cùng một khuôn mặt, cậu ta lại có thể thay đổi nhanh như vậy, thật sự bội phục.

“Chẳng lẽ cậu không muốn biết, ca ca cậu là như thế nào à?” Sở Lãm nói.

“Anh sẽ nói cho tôi biết sao?” Tưởng Mộc Cận khiêu khích nhìn hấn, thật ra thì cậu cũng rất rõ ràng, người trước mắt này rất lợi hại.

Chỉ bằng một mình cậu thì căn bản là không làm gì được hấn, hiện tại cậu mới phát hiện mình thật là càng ngày càng yếu ớt, vậy mà để cho ca ca phát sinh chuyện như vậy, hận chết chính mình.

“Không!” Sở Lãm cười nói.

Tưởng Mộc Cận cũng không quay đầu lại xoay người đi ra ngoài, ở trước cửa mở miệng nói: “Ca ca chỉ có thể là của tôi, toàn bộ đều là của tôi, chỉ có thể ở bên tôi! Nếu không chiếm được anh ấy, tôi liền giết anh!” Sau đó tự sát. Không cần nói tiếp, đoạn sau nói cho mình nghe là được rồi.

Một khắc kia, Sở Lãm kinh hãi, có một khoảnh khắc, hấn cảm thấy sau lưng một trận lạnh lẽo, thậm chí xuất hiện mồ hôi lạnh, hấn thấy cảnh cáo trong đôi mắt Tưởng Mộc Cận: không chiếm được ca ca, tình nguyện giết ca ca!

Hấn chưa từng nghĩ Tưởng Mộc Cận sẽ có ý nghĩ như vậy, cái này..... điều này sao có thể chứ? Thậm chí hấn không dám tin tưởng vào tai mình, sau đó hấn nhanh chóng nhớ tới.....

Tưởng Mộc Cận ngây người ở khu dã thú dưới đất lâu như vậy, còn có thể sống sót, trải nghiệm tự nhiên không đơn giản, còn bị Tưởng Trạch Thành công kích tinh thần nhiều lần như vậy, muốn xem cậu như người bình thường, căn bản là không có khả năng.

Hắn rất rõ ràng, người trải qua công kích tinh thần của Tưởng Trạch Thành, không có mấy người không để lại bóng ma, ngay cả chính hắn cũng bị kín một tầng bóng ma.

Đó căn bản không phải là con người..... Tưởng Mộc Cận bị công kích nhiều lần như vậy, càng không phải là con người.....

Cậu rất sủng ái ca ca cậu, đó là bởi vì ca ca vẫn luôn ở bên cạnh cậu, nếu như đột nhiên không thấy ca ca cậu..... Đây là lần đầu tiên Sở Lãm cảm thấy sợ hãi đối với Tưởng Mộc Cận, nhưng hắn rất nhanh liền khôi phục như cũ, cười một tiếng: “Ha ha, quả nhiên là người thừa kế của Tưởng lão đại, không đơn giản mà, không đơn giản.....”

Những ngày kế tiếp, đúng là Sở Lãm không có làm ra chuyện gì kỳ quái, chỉ là thỉnh thoảng dùng ngôn ngữ nhạo báng mấy câu, không thấy được hiệu quả trong dự định, cũng không đùa giỡn với bọn họ nữa.

Xoay người trêu chọc Faulk, hắn phát hiện trêu chọc Faulk thật là làm cho tinh thần người ta thoải mái, người thành thật chính là chơi thật vui..... Không nhìn tới ánh mắt như dao nhỏ của Tưởng Mộc Cận cùng Tưởng Trạch Thành, ngày ngồi ở Tưởng gia vô cùng an ổn.

Về phần Tưởng Mộc Mộc vẫn còn ở trong một góc khác ngủ say, tu luyện, mà cái thứ màu đen kia cũng không tiếp tục bao phủ lấy hắn nữa, rốt cục hắn lấy được một mảnh địa phương an bình.

Khi đó, hắn nghe được một câu nói: “Nhóc con, cho cậu cơ hội, xem cậu có thể chống đỡ được tới lúc nào!”

Tưởng Mộc Mộc không biết có phải là nói với hắn hay không, nhưng mà quả thực là hắn nghe được, hắn không trả lời, chỉ lẳng lặng nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện.

Ánh mắt hắn chẳng biết lúc nào biến thành màu vàng nhàn nhạt, lông mi dường như trở nên dài hơn, nhúu mày một cái, lông mi hẹp dài kia hơi lay động, nhiều thêm mấy phần xinh đẹp.

Mà chính hắn lại hoàn toàn không có cảm giác, càng không biết thân thể của mình ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, an tâm tu luyện!

END 58

P/s: về phần xưng hô của Tưởng Mộc Cận với Sở Lãm, tại sao chương trước là ta/người, mà bây giờ lại là tôi/cậu, anh/tôi, là do khi edit xưng hô mình đã cân nhắc về tuổi tác, vai vế, quan hệ, tính cách, hoàn cảnh, tâm trạng..... và mình cảm thấy trong hoàn cảnh đó thì xưng hô như vậy (theo mình) là hợp lý nhất mà mình có thể nghĩ ra, nói thật mình cũng đau đầu mấy cái vụ xưng hô này lắm, nếu mấy bạn cảm thấy không ổn hoặc có cách xưng hô nào khác hay hơn thì cứ góp ý nha. Thân! Đăng bởi: admin

59. Chương 59

CHƯƠNG 59.

Đàm Thu Minh vẫn luôn cất giữ huyết thanh của Tưởng Mộc Mộc, do dự có nên giao cho Tô Lập Nguyên hay không, y thật sự không hiểu mình dồng dài như vậy từ bao giờ nữa.

Huyết thanh này là thứ mà Tô Lập Nguyên vẫn muốn, y chỉ là ngẫu nhiên lấy được, nhưng y lại không muốn giao ra.

Y có thể cảm nhận được tâm tình đặc biệt của Tưởng Mộc Mộc đối với y, chưa có ai từng có được.

Ngay từ đầu là không muốn xa rời, hận ý, tức giận..... còn có hành vi trốn trốn tránh tránh y, mặc dù hắn tận lực tránh tiếp xúc với y thậm chí là muốn làm người xa lạ, nhưng Đàm Thu Minh vẫn có thể cảm giác được thái độ đặc biệt của Tưởng Mộc Mộc đối với y.

Tại sao vậy chứ? Rốt cục Tưởng Mộc Mộc ôm tâm tình như thế nào đối với y?

Học kỳ hai sắp bắt đầu, khảo sát thực tập của y cũng đã kết thúc, muốn đi gặp Tưởng Mộc Mộc cũng không có lý do, mặc dù y tùy tiện là có thể đi, nhưng y không muốn khiến người khác liên tưởng, hơn nữa bây giờ còn đang trong nhiệm vụ.

Huống chi, bây giờ y không có ở trường học, mà là dưới sự giúp đỡ của Tô Lập Nguyên tiến hành khảo sát ở bên ngoài, tình huống như vậy đã là lần thứ mấy rồi, có điều, phía trên ra lệnh y cũng không có biện pháp.

“Minh Minh! Cậu làm sao vậy, vẫn luôn ngẩn người!” Phùng Thành nhìn cửa mở ra, Đàm Thu Minh không nói một lời đứng trước cửa sổ, ánh mặt trời vẩy vào trên mặt y, nhìn càng thêm có ánh sáng, ngực gã sưng sốt, nhưng vẫn là nhịn xuống.

Đàm Thu Minh vội vàng đưa tay giấu huyết thanh đi, không nhanh không chậm nhìn Phùng Thành: “Có chuyện gì?” Thậm chí chí y quên mất gần đây mình cũng luôn không có việc gì ngẩn người nhìn huyết thanh của Tưởng Mộc Mộc.

Bọn họ đều ở trong khách sạn, bây giờ khó mà nói quá nhiều việc, gợn gợn dứt khoát tỏ rõ ý của mình là được.

Phùng Thành có chút đỏ mặt, xoa xoa tóc: “Ha ha, không có, chỉ là ăn cơm, tất cả mọi người đang chờ cậu! Cậu còn có cái gì chưa chuẩn bị tốt sao?”

Đối với gã Đàm Thu Minh coi như không nhìn thấy, Phùng Thành cũng không có để ý, dù sao vẫn luôn là cái bộ dáng này, chỉ cần có thể ở bên cạnh Đàm Thu Minh, gã đã rất thỏa mãn rồi.

“Ừ, tôi đi ngay!” Đàm Thu Minh nói, sửa sang lại quần áo một chút rồi chuẩn bị đi, Phùng Thành theo sau lưng Đàm Thu Minh đi ra ngoài, còn thuận tiện đóng cửa lại.

“Minh Minh, có phải lần này cậu có nhiệm vụ gì hay không? Có gì cần giúp một tay không?” Phùng Thành nói, có chút thất thần nhìn gương mặt tinh xảo kia của Đàm Thu Minh.

“Không cần!” Đàm Thu Minh ngắn gọn có lực trả lời, đối với Phùng Thành y luôn luôn không nhìn tới tương đương với cự tuyệt.

Phùng Thành cũng không ngại, có lẽ là bị ngược quen rồi đi, ngược lại cảm thấy Đàm Thu Minh như vậy rất có lực hấp dẫn: “Minh Minh, cậu muốn tôi giúp cậu điều tra cái nhà xưởng dưới đất kia, với lại tài liệu nhân viên của cậu tôi cũng đã chuẩn bị tốt, cậu thật sự muốn đến đó làm việc sao?”

“Dĩ nhiên!” Đàm Thu Minh nói, trong lúc nói chuyện hai người họ cũng đã đến căn phòng đặt trước, đồ ăn cũng đã làm xong, chuẩn bị ăn cơm.

Dường như Phùng Thành có chút không dám tin tưởng, Đàm Thu Minh luôn luôn cao ngạo lại thật sự chuẩn bị đến đó? Xem ra y lại nhận một nhiệm vụ lớn, thế mà nguyện ý giả làm nhân viên bình thường lẫn vào nhà xưởng kia, gã có chút phẫn hận mình, rõ ràng cũng đã cố gắng muốn đứng bên cạnh Đàm Thu Minh như vậy, tại sao vẫn luôn bị tách ra chứ.

Tưởng Mộc Cận đưa Sở Lãm đến trường học, còn nói cho hắn biết rất nhiều chuyện có liên quan, cùng với chuyện công việc, Sở Lãm vốn là có chút khinh bỉ, còn nói: “Mấy người có tiền như vậy, còn làm việc cái gì chứ, ông đây cũng không phải tới giúp cậu đi làm!”

Tưởng Mộc Cận không quản hắn, chỉ nói một câu: “Tùy anh!” liền trực tiếp lái xe rời đi.

Cậu biết cái tên Sở Lãm này chắc chắn sẽ không đi làm việc, nơi đó có lý tưởng của cậu và ca ca, cậu mới không muốn người này đi phá hư, dù sao thì cậu cũng đã giúp ca ca xin nghỉ làm, không có gì lớn cả.

Sở Lãm nhún nhún vai, nhìn chiếc xe xưa Tưởng Mộc Cận biến mất trong tầm mắt, vẻ mặt không sao cả: “Ai..... Người ta làm ca ca thật là tốt, còn ta sao lại bị đối đãi như vậy chứ?”

Hắn nhảy bén phát hiện mình bị người ta theo dõi, về phần là ai, hắn nhìn về phía dưới tầng cây bên cạnh cánh cửa ở xa xa, một thân ảnh rúc vào trong thân cây, không có địch ý gì, hắn cũng không để ý, trực tiếp vào trường học.

Sau khi Sở Lãm đi rồi, nhóc khỉ vỗ ngực một cái: “Mẹ kiếp, thiếu chút nữa là bị phát hiện! Ca ca của anh Tưởng trở nên lợi hại như vậy từ lúc nào vậy chứ? Như vậy, còn cần mình bảo vệ sao?”

Nhóc khỉ không thể tin nhìn bóng lưng Tưởng Mộc Mộc biến mất, cậu nhớ Tưởng Mộc Mộc không có lợi hại như vậy mà, hay là do ánh mắt vừa nãy của cậu quá nhiệt tình cho nên bị phát hiện?

Nghĩ tới đây, toàn thân cậu run rẩy, nếu thật sự là như vậy, bị Tưởng Mộc Cận phát hiện cậu không chết mới là lạ.

Nhóc khỉ thật ra không gọi là nhóc khỉ, nay cậu đã hai mươi tuổi, chẳng qua là thân thể tương đối giống con khỉ, hơn nữa rất rành leo cây, dị năng cũng thuộc về loại tàng hình, cho nên cậu thường xuyên đến vô ảnh đi vô tung, có thể nhìn thấy cậu đều liên quan đến cây cối, tự nhiên trở thành nhóc khỉ.

Tên đầy đủ của cậu là Lam Thiên Mi, đây là tên viện trưởng cô nhi viện lấy cho cậu. Tại sao, bởi vì lông mi cậu cong lên trời xanh, cho nên liền gọi cậu là Lam Thiên Mi.

Vốn viện trưởng còn muốn lấy Vọng Thiên Mi, thay đổi thành Lam Thiên Mi, nhóc khỉ thật ra càng muốn là Vương Thiên Mi, cơ mà đã vào hộ khẩu, viện trưởng cũng không sửa lại.

Thật ra thì nhân duyên giữa cậu và Tưởng Mộc Cận rất đơn giản, Tưởng Mộc Cận là ân nhân cứu mạng của cậu, cậu trở thành đàn em người hầu của Tưởng Mộc Cận, cũng không biết từ lúc nào mình đã tự nguyện đi theo Tưởng Mộc Cận như vậy, nhóc khỉ cũng không rõ ràng lắm, đại khái là Tưởng Mộc Cận không chỉ cứu cậu, mà còn cứu cả cô nhi viện bọn họ đi.

Nếu không phải nhờ Tưởng Mộc Cận, cậu đã chết, nếu không phải nhờ Tưởng Mộc Cận, cô nhi viện mà cậu xem là nhà cũng đã không còn.

Cậu rất cảm kích Tưởng Mộc Cận, năm đó vì để có thể ăn một bữa thịt thú, cậu chạy đến rừng rậm dã ngoại.

Mặc dù dị năng của cậu có thể ẩn giấu thân thể, nhưng mà lại không thể che dấu hơi thở, những cái lỗ mũi bén nhạy của dã thú vẫn đuổi kịp cậu.

Khi cậu cho là mình sẽ bị dã thú ăn sạch, đột nhiên Tưởng Mộc Cận xuất hiện, giết chết những dã thú kia.

Khi đó, Tưởng Mộc Cận chỉ có mười tuổi, cả người là máu nhìn cậu, sau đó nói: “Chúng ta hợp tác đi!”

Anh ấy thật sự cả người toàn là máu, nhưng đó là máu của dã thú, cặp mắt kia tràn đầy dục vọng muốn sống sót, có ánh sáng vô cùng sáng, nhóc khỉ bất tri bất giác bị hấp dẫn, Tưởng Mộc Cận hoàn toàn không hỏi cậu là ai, có mục đích gì, chỉ trực tiếp nói một câu: “Chúng ta hợp tác đi!” Sau đó, cậu liền nghe theo.

Đến sau này, cậu mới biết, Tưởng Mộc Cận mặc kệ đó là ai, chỉ cần hữu dụng, thì ảnh đều sẽ trực tiếp hợp tác với người đó, chuyện hai bên cùng có lợi, Tưởng Mộc Cận cũng không cần thiết giấu diếm ý đồ, ngược lại giống trống khua chiêng, cũng không để ý người ta có muốn hợp tác với ảnh hay không, đơn phương phát ra lời mời.

Mà cậu lại vô cùng cảm tạ Tưởng Mộc Cận, lúc ấy khi hai người bọn họ đánh bại ba trăm con dã thú ở trong một cái động, đã qua một tháng, cậu cũng có thể mang theo thịt thú tươi mới vừa giết chết đem về phân cho bạn bè ở cô nhi viện ăn.

Lúc ấy, nhóc khỉ rất thương thức Tưởng Mộc Cận, bất kể anh ấy bị thương nghiêm trọng bao nhiêu, cũng sẽ kiên trì sống sót, bất kể bị đả kích bao nhiêu lần, ảnh cũng có thể đứng lên một lần nữa.

Cậu vẫn luôn cảm thấy ở trong nhân sinh của cậu, thì Tưởng Mộc Cận vĩnh viễn là nhân vật chính, giống như nhân vật chính đóng trên ti vi vậy, rất mạnh, bị ánh sáng nhân vật chính bao quanh..... cho dù là bây giờ thì cũng không hề sửa đổi cái quan điểm này!

Mà mỗi nhân vật chính sơ dĩ biến thành như vậy đều có một câu chuyện nhất định, khi đó cậu liền hỏi một câu: “Tại sao anh có thể kiên trì đến bây giờ?”

Cậu cho là Tưởng Mộc Cận sẽ không trả lời, vậy mà Tưởng Mộc Cận lại nhàn nhạt đáp lại cậu một câu: “Ca ca tôi đang đợi tôi!”

Khi đó nhóc khỉ đã bắt đầu tưởng tượng ca ca của Tưởng Mộc Cận mạnh như thế nào như thế nào, ôn nhu như thế nào như thế nào, khiến người ta thèm thuồng như thế nào như thế nào..... kết quả, cũng làm cậu mở rộng tầm mắt.

Ca ca của Tưởng Mộc Cận lại là một đứa trẻ chưa từng vào đời, so với cậu còn không bằng, mà Tưởng Mộc Cận lại đem hân hưng chiều lên tới trời.

Cậu thật sự không hiểu, cái vị Tưởng Mộc Cận trước mắt này làm như thế nào lấy được lòng của Tưởng Mộc Cận, sau đó cậu mới biết được một chút, đó chính là lúc lẩn lút ở Tưởng gia, phát hiện một vài chi tiết nhỏ: lúc Tưởng Mộc Cận đi ra ngoài hoặc là trở lại, bọn họ chỉ biết hỏi anh ấy “thành công không?” “thất bại sao?” hoặc là “thăng cấp tới đâu rồi?” “có mạnh lên không?” “qua cửa không?” “còn muốn ném thử mấy lần?” “đừng sốt ruột, lần sau còn có cơ hội!” “nhị thiếu gia thật là lợi hại.....” “Mộc Cận nhà ta là mạnh nhất!”

Chỉ có Tưởng Mộc Cận mới có thể nói như vậy: “Đói bụng không, anh dẫn em đi ăn!” hoặc là sẽ ôm Tưởng Mộc Cận an ủi: “Có bị thương không, bị thương ở chỗ nào, có đau hay không.....” “Em không thoải mái ở chỗ nào.....”

Cậu đi theo Tưởng Mộc Cận nhiều năm, cũng cảm nhận được một vài sự thật tàn khốc, đối lại là cậu ở trong dạng hoàn cảnh đó, cũng sẽ bảo vệ vị ca ca chân chính lo lắng cho mình kia thật tốt.

Cũng chỉ có đích thân trải qua, mới có thể chân chính cảm nhận được Tưởng Mộc Cận khác biệt với những người khác.

Chỗ quan tâm khác nhau cũng có thể mang đến cho người ta cảm tưởng không giống nhau, rất rõ ràng, Tưởng Mộc Cận thích ca ca ảnh không phải là không có lý do.

Cũng chỉ có cảm nhận được sự khác nhau, mới có thể biết được ai mới chân chính quan tâm mình, Tưởng Mộc Cận vẫn luôn rất rõ ràng anh ấy muốn cái gì.

Cho nên, nhóc khỉ thật sự thâm nghĩ phải giúp đỡ Tưởng Mộc Cận, muốn Tưởng Mộc Cận hạnh phúc, mà Tưởng Mộc Cận là đối tượng trọng yếu được cậu bảo vệ, đối với mệnh lệnh của Tưởng Mộc Cận nhóc khỉ không chút do dự đáp ứng.

Nhóc khỉ vẫn luôn đi theo Tưởng Mộc Cận, mà lúc này cậu phát hiện, bên cạnh Tưởng Mộc Cận có thêm một người, còn là một người da đen, hình dáng rất tốt, vóc người rất tốt, rất có sức bật, Tưởng Mộc Cận vẫn đang trêu chọc hân ta, tựa như chỉ có trêu chọc hân ta thì hân mới có thể cảm thấy vui thú, cậu khiếp sợ nhìn: chẳng lẽ Tưởng Mộc Cận thay lòng đổi dạ ư, vậy anh Tưởng phải làm sao bây giờ?

END 59 Đăng bởi: admin

60. Chương 60

CHƯƠNG 60.

Tưởng Mộc Cận thay lòng đổi dạ, đối với nhóc khỉ mà nói là đã kích tương đối lớn, lỡ như Tưởng Mộc Cận biết chuyện của ca ca ảnh, thậm chí cậu không dám phỏng đoán sẽ phát sinh chuyện gì, tóm lại không phải là chuyện tốt.

Chính vì suy đoán của cậu, cho nên mới có một màn hôm nay.

Sở Lãm nhìn một con khỉ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt ngăn cản mình, hân cảm giác được, người này chính là người mỗi ngày đi theo giám thị hân, chẳng qua là hân chưa từng để ý đến thôi, một nhân vật nhỏ bé, không ngờ rằng người này lại tự mình đi ra trước.

Nhìn bộ dạng lòng đầy căm phẫn của cậu ta đã cảm thấy buồn cười: “Xin hỏi bạn học, bạn tìm mình có chuyện gì không?”

Người này lại còn cái bộ dạng học cùng trường nữa chứ!

Nhóc khỉ liếc hân một cái, vốn dĩ cậu có hảo cảm với Tưởng Mộc Cận, nhưng mà cái dáng vẻ thiếu dòn của Tưởng Mộc Cận hôm nay thật sự khiến cậu vô cùng tức giận.

Rõ ràng không phải như thế, trong ấn tượng của cậu, Tưởng Mộc Mộc luôn là loại người không thích đùa bỡn người khác, lại càng không thích gây chuyện, là người an an phận phận, còn cái người này thấy thế nào cũng giống cơn bão.

Nếu không phải gương mặt kia giống nhau như đúc, thật đúng là cậu không dám tin người này là Tưởng Mộc Mộc.

Mặc kệ trong lòng con quỷ nghĩ như thế nào, cậu cảm thấy cần thiết phải mở đường cho Tưởng Mộc Mộc trước mắt một chút, nếu không Tưởng Mộc Cận nhất định sẽ nổi điên, mà Tưởng Mộc Cận nổi điên, nhất định cậu sẽ là đứa chết đầu tiên.

Cho nên, nhóc khỉ lấy dũng khí, nói với hắn: “Anh không thể đối xử với Tưởng lão đại như vậy, anh ấy yêu anh như vậy, sao anh còn có thể mập mờ với người khác hả?”

“Tưởng lão đại? À, cậu đang nói Tưởng Mộc Cận đúng không, từ đâu mà cậu nhìn ra cậu ta rất yêu tôi?” Sở Lãm như cười như không liếc mắt nhìn cậu ta, nhóc khỉ nổi giận.

Nói gì vậy? Người sáng suốt đều nhìn ra có được hay không hả, cái người Tưởng Mộc Mộc này sao lại không hiểu chuyện như vậy, rõ ràng trước kia hắn không phải như thế, giọng điệu nói chuyện cũng không tà môn như vậy.....

Nhóc khỉ nhìn hắn đáng vẻ hận sắt không thành thép, nói: “Chuyện như vậy, nhìn cũng biết rồi..... Tưởng lão đại cưng chiều anh như vậy, chỉ còn thiếu nước nâng anh lên tận trời nữa thôi, tại sao anh có thể đối xử với anh như vậy? Anh có biết, nếu không có anh thì anh ấy sẽ.....”

“Sẽ điên mất!” Lời nhóc khỉ còn chưa nói xong, Sở Lãm đã nói tiếp: “Đúng không?”

Nhóc khỉ ngơ ngác nhìn hắn, nháy mắt một cái, hai hàng lông mi cong vút thu hút lực chú ý của Sở Lãm.

“Lông mi của cậu giống như A Liên nhà tôi nha..... khó trách nhìn cậu có cảm giác thân thiết như vậy!” Sở Lãm gật đầu nói.

Nhóc khỉ nhíu mày một cái, biên độ lay động của hai hàng lông mi càng gia tăng, chọc cho Sở Lãm ha ha cười to.

Nhóc khỉ mắt lạnh nhìn Sở Lãm, bày tỏ bất mãn đối với tiếng cười của hắn: “A Liên là ai?”

“Nhà tôi trước kia nuôi một con chó! Ha ha.....” Sở Lãm vẫn như cũ cười nói, hoàn toàn không để ý tới nhóc khỉ đang tràn đầy tức giận.

Mình có thể đánh hắn không? Tưởng lão đại, em thật sự thật sự rất muốn đánh hắn..... tại sao hắn lại là ca ca của anh chứ?

“Có.... có gì buồn cười chứ!” Nhóc khỉ tức giận ngất trời, vành mắt kéo căng, người này sao lại thiếu đánh như vậy, đợi đã, người này thật sự là Tưởng Mộc Mộc à?

Cậu bắt đầu hoài nghi, Tưởng Mộc Mộc cũng không thích cười giống như người này, không phải là không thích cười, mà là không có cười đến cuồng vọng như hắn vậy, một chút đáng vẻ rụt rè cũng không có.

Cậu vẫn luôn biết nụ cười của Tưởng Mộc Mộc đều là không tim không phổi, đơn thuần khả ái, dù sao thì chính là có thể khiến cho Tưởng lão đại nở hoa trong lòng, chứ sao lại là như vậy?

“Thế nào, cậu nhìn tôi như vậy, tôi sẽ cho là cậu yêu tôi đó ừm ừm..... nhìn bộ dạng của cậu ở phía dưới cũng không có vấn đề gì, chẳng qua là lực kéo dài của cậu có thể không? Tôi cũng không muốn làm được một nửa đối phương đã gục mắt, cậu có được không vậy?” Sở Lãm vừa nói vừa quan sát nhóc khỉ, vòng quanh người cậu mấy vòng: “Ừm, rất hoạt bát, độ phối hợp hẳn là rất tốt! Nhiều người chơi mới vui, ha ha.....”

Hai tay nhóc khỉ nắm chặt thành quả đấm, bộ dạng sắp sửa bùng nổ: “Ông đây là phía trên, lực kéo dài khẳng định mạnh hơn anh..... không đúng, sao ông phải thảo luận cái vấn đề này với anh chứ....., ông đây không thêm để ý tới, hừ!”

Nhóc khỉ xoay người rời đi, cậu là đồ ngốc nên mới muốn khuyên Tưởng Mộc Mộc, tự mình tìm ngược, nếu tiếp tục kiên trì nữa, nhất định cậu phải bộc phát tiểu vũ trụ, cậu thật sự muốn đánh người.

Tưởng Mộc Mộc từ lúc nào trở nên phóng đảng như vậy phóng, ngay cả trong lời nói cũng không buông tha cho người ta.

Cậu phải ăn nói thế nào với Tưởng lão đại đây, nếu bị Tưởng lão đại phát hiện, chết chắc luôn.

Sở Lãm nhìn dáng vẻ nhóc khỉ tức giận xoay người rời đi, khoe môi tà mị hơi hơi cong lên, không có một chút tự giác nào với việc bộ dáng này của mình bao nhiêu tà môn.

Lúc này Faulk mới chạy tới: “Sao anh có thể tùy tiện chạy loạn vậy! Anh không thể dùng thân thể đại thiếu gia chạy tùy tiện được!”

“Thế nào, tôi còn không thể ra ngoài một chút sao? Hay là, không có tôi làm bạn, cậu cô đơn? Hửm?.....” Đột nhiên Sở Lãm phát hiện một cổ sát khí, không đùa giỡn nữa, biểu tình ngưng trọng.

Đường như Faulk cũng phát hiện, khấn trương nói: “Đại thiếu gia, trở về đi thôi!”

“Ừh!” Sở Lãm gật đầu một cái, ngược lại hắn có hứng thú đối với cổ sát khí kia, sau khi ra ngoài vẫn chưa luyện tay luyện chân một chút, thật là ngứa ngáy.

Chỉ là, hắn cũng không dám tùy tiện loạn dùng võ thuật, cảnh cáo của Tưởng Mộc Cận vẫn còn ở bên tai, hắn cũng biết chuyện nơi này có người lấy thân thể của người luyện võ để làm nghiên cứu, hắn thật sự rất tức giận.

Bên này Sở Lãm mới vừa đi, nhóc khỉ cũng đã phát hiện, cậu lập tức liên lạc Tưởng Mộc Cận, nói: “Tưởng lão đại, hấn xuất hiện! Rốt cục cũng xuất hiện rồi!”

Tưởng Mộc Cận ở một bên nghe: “Cậu xác định?”

“Đúng vậy, không thể nào sai được, em cảm nhận được sát khí của hấn ở gần đây, mặc dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng em vĩnh viễn cũng sẽ không quên hấn! Hừ, thời điểm tranh tài dị năng, hấn đã chạy trốn, bây giờ, em cũng sẽ không để cho hấn chạy trốn nữa đâu! Còn phải tra ra gốc rễ của hấn.....” Nhóc khỉ tự tin lại tức giận nói.

“Ừ, tôi biết rồi, tự cậu cẩn thận một chút!”

Nhóc khỉ thụ sủng nhược kinh, từ bao giờ mà Tưởng Mộc Cận lại nói với cậu những lời như vậy, có điều cậu vẫn nhanh chóng phản ứng lại kịp: “Em biết!..... Đúng rồi, Tưởng lão đại, anh Tưởng hấn.....”

Nhóc khỉ do dự có nên đem chuyện của Tưởng Mộc Mộc nói cho Tưởng Mộc Cận hay không, lại nghe được Tưởng Mộc Cận nói: “Chuyện của ca ca, cậu không cần phải để ý đến! Chỉ cần làm theo lời tôi nói là được!”

“À, được!” Nhóc khỉ nghe vậy có chút buồn bã, đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên Tưởng Mộc Cận không có hứng thú đối với chuyện của Tưởng Mộc Mộc.

Chẳng lẽ tình cảm của hai người thật sự xuất hiện vết rách?

Tưởng Mộc Mộc không biết bị cái gì ảnh hưởng, cảm thấy trong ngực rầu rĩ, lúc tu luyện đột nhiên mở mắt.

Đập vào mắt vẫn như cũ là một mảnh màu trắng, mỗi ngày hấn đều ngồi đây gia tăng nội lực, dù không thể sử dụng chiêu thức, nhưng mà hấn có thể phát hiện chỉ cần nội lực tăng lên là không gian màu trắng sẽ trở nên càng lúc càng lớn.

Cho nên hấn quên ăn quên ngủ, mà lần này không biết bị cái gì ảnh hưởng làm tỉnh lại.

Hình như là thứ gì đó đã quên mất đột nhiên xuất hiện.

Là những chuyện năm mười bảy tuổi đi, Tưởng Mộc Mộc nghĩ, sao hấn lại đột nhiên đem chuyện này quên mất chứ?

Có lẽ là sau khi trọng sinh, không còn kịp tự hỏi, không còn kịp xử lý tốt chính mình nữa, thế mà lại quên mất chuyện quan trọng như vậy.

Đây chính là đại sự khiến cho Mộc Cận bị thương sau đó không thể tiếp tục tham gia cuộc thi tranh tài dị năng nữa, khi đó là đầu tháng ba, Tưởng Mộc Cận đã là đệ nhất vô địch cuộc thi tranh tài dị năng trung học cơ sở, nhưng bởi vì hắn mà bị thương, không cách nào tiếp tục tham gia cuộc thi dị năng.

Hắn áy náy thật lâu, thế mà lại quên mất chuyện này là do một tay mình tạo ra!

Nhưng mà bây giờ hắn cảm thấy đã qua thật lâu thật lâu, trong trí nhớ của hắn tựa như đã qua mười mấy năm, đối với hắn mà nói, đây chính là chuyện của mười mấy năm trước.

Cũng không phải là chuyện tốt lành gì, hắn đã chọn quên đi, nhưng tại sao lúc này lại phải nhớ tới chứ?

Hắn cũng không nhớ cụ thể tình cảnh lúc đó là như thế nào, chỉ biết là toàn thân đều cảm thấy ớn lạnh, có cái gì đó chảy ra, cũng có cái gì đó đưa vào, khó chịu muốn chết.

Hắn biết thân thể của mình, là một thân thể phế vật, đối với những người chuyên nghiên cứu các loại cấu tạo thân thể mà nói vô cùng có lực hút, mà hắn cũng vì cái này mới bị bắt đi, thiếu chút nữa đã bị giải phẫu.

Hiện giờ Tưởng Mộc Cận nhớ tới cũng là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hắn không thích bị nghiên cứu, cho nên hắn rất ghét bệnh viện.

Sợ những cây châm đồng nhỏ bé kia, mỗi lần đều sẽ khiến cho hắn nhớ tới thân thể của mình là tài liệu thí nghiệm vô cùng tốt đối với hộ sĩ viện nghiên cứu bệnh viện.

Đã qua lâu như vậy, sao đột nhiên lại nghĩ tới chứ hả? Trong ý thức, Tưởng Mộc Cận cảm thấy khủng hoảng, khẩn trương trước nay chưa từng có, tựa như có chuyện gì đó nguy hiểm sắp phát sinh, hoặc là chuyện lần đó sẽ tái hiện một lần nữa.

Rõ ràng hắn đã lựa chọn quên mất những thứ này, hắn không hề nghĩ đến một chút nào, nhưng vẫn là nhớ lại.

Cho dù giấu ở nơi sâu nhất trong ký ức, thì cũng sẽ có lúc bị gọi lên.

Năm đó, hắn bị một bạn học lừa gạt, đi ra cổng trường không bao lâu rồi quẹo vào một cái hẻm nhỏ, kết quả là bị người ta làm ngất, sau đó..... nếu không phải Tưởng Mộc Cận vì cứu hắn, thì cậu cũng sẽ không bị thương, cũng sẽ không từ bỏ cuộc thi so tài dị năng.

Tưởng Mộc Cận lắc lắc đầu, bây giờ quan trọng nhất không phải là nghĩ những chuyện này, mà là tu luyện nhanh hơn một chút, hiện giờ hắn đã đem cửu công quyết tu luyện tới tầng thứ tư “đốt”, không thể cứ phân tâm như vậy nữa!

Tưởng Mộc Cận lại một lần nữa ngồi xuống.

Thiện, thuận, âm, đốt, diễn, huyền, thiên la, vạn vật, hỗn độn! Chín tầng này hoàn toàn không cùng phong cách, các phương hướng tựa như cũng tách ra.

Tưởng Mộc Cận cũng là bây giờ mới ý thức được.

Đơn giản mà nói, tầng thứ nhất: thiện, kỳ thật là để sửa đổi thể chất phế vật của hắn, trong thức hải của hắn không chịu ảnh hưởng của thể chất, tiến bộ thật nhanh, tiến vào tầng thứ hai thuận;

Thuận và độn, ý là độn thổ đi! Tưởng Mộc Cận không rõ ràng lắm, có điều lúc hắn tu luyện tới tầng này đúng là muốn tìm một nơi có bùn đất thử tay chân một chút, giống như con chuột chui ra chui vô trong hang, hắn bị chính cái ý nguyện kỳ quái này của mình lừa dối ;

Hắn ở chỗ này cảm giác thời gian trôi qua thật lâu, tựa như đã qua thật nhiều năm vậy, mà thật ra ở bên ngoài mới qua một hai tháng mà thôi.

Chỉ là, hắn cũng không thấy, khi hắn tu luyện tới tầng thứ tư, hộp chứa đã hắc hóa kia đột nhiên đóng chặt cánh cửa thứ nhất.

Sở Lãm từ trên giường ngồi dậy, vuốt ngực một cái: “Thế mà lại nhanh như vậy!”

Hắn cũng ngồi xuống tu luyện, đem cánh cửa thứ nhất đã đóng kín kia mở ra, khói mù màu đen lại khuếch tán, chẳng qua là không còn ảnh hưởng đến người trong bóng trắng nữa, hắn cũng không để ý, chỉ cần tìm được thân thể của mình thì cũng không cần giành tài nguyên với cái thân thể này nữa.

“Đại thiếu gia, ngài tỉnh rồi!” Faulk đứng trước cửa sổ, dáng vẻ dường như rất ngưng trọng.

Sở Lãm mở miệng nói: “Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Faulk nhìn hắn nói: “Mới này đại thiếu gia giống như gặp ác mộng, tôi ở bên này nhìn, không dám hành động!”

Sở Lãm liếc mắt nhìn Faulk, cười khở nói: “Faulk, có ai nói cho cậu biết hay không, cậu thật sự rất chất phác..... cậu cho rằng tôi không phát hiện được cỗ sát khí kia sao?”

Faulk nghiêm túc nói: “Tôi sẽ bảo vệ thân thể đại thiếu gia!”

Sở Lãm lắc đầu một cái, nhìn Faulk, đột nhiên đưa tay ra, Faulk giống như là bị hút tới bay về hướng Sở Lãm.

Hắn còn chưa phản ứng kịp, đã bị Sở Lãm nắm trong tay: “Cậu cảm thấy, cậu như vậy có thể bảo vệ tôi? Tôi cần cậu bảo vệ?”

Hô hấp của Faulk không quá thông thuận, nhưng Sở Lãm cũng không dùng quá nhiều sức, hắn vẫn có thể nói chuyện, liền mở miệng nói: “Tôi, tôi bảo vệ chính là đại thiếu gia! Tôi biết Sở tiên sinh không cần tôi bảo vệ, Sở tiên sinh cũng phát ra mùi giống như Lam Sa tiên sinh, thuộc loại mùi rất mạnh, cho nên nhiệm vụ của Faulk chính là bảo vệ tốt đại thiếu gia, chứ không phải Sở tiên sinh!”

“Lam Sa?” Sở Lãm rơi vào trầm tư, cặp mắt nửa híp: “Ha ha, đúng rồi, sao tôi lại quên hắn nhỉ!? Ha ha, đó chính là Lam Sa đó..... có hắn ở đây, hết thấy đều dễ làm!”

Faulk không hiểu hành động của Sở Lãm, lẳng lặng nhìn hắn buông mình ra, sau đó lăm bầm lầu bầu: “Sao tôi lại quên chứ, lần đầu tiên tôi phát hiện thì ra Tưởng gia vẫn là rất tốt, dùng thân thể này còn có nhiều chỗ tốt như vậy, ha ha..... thật tốt quá, thật tốt quá.....”

Trong lúc nhất thời không biết có phải Sở Lãm quá hưng phấn hay không, từ cửa sổ bay ra ngoài, bay về phương hướng có cỗ sát khí kia.

“Đại thiếu gia! Sở tiên sinh anh không thể dùng thân thể đại thiếu gia đánh vào!” Faulk lập tức đuổi theo, cơ mà tốc độ của Sở Lãm thật sự quá nhanh, hắn không thể làm gì khác hơn là theo mùi vị truy tìm.

Có thể thành công, nhất định có thể thành công, đã lâu như vậy, chạy lâu như vậy, nhất định có thể thành công.

Lần trước thất bại, còn bị dạy dỗ một bữa, lần này có người kia giúp đỡ, nhất định gã có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Trong đôi mắt màu chàm lóe lên ánh sáng đen sẫm, gã không biết đây là nguồn gốc của sát khí.

Nhưng mà, gã có thể cảm giác được lực lượng của mình trở nên mạnh mẽ, bởi vì người kia đem thứ đó giao cho gã, gã mạnh lên.

Gã nắm chặt ống pha lê nhỏ trong tay, bên trong chứa một lọ chất lỏng màu lam nhạt.

Sở Lãm bay tới, nhìn người ở phía dưới, khinh thường một tiếng: bất quá chỉ là tiểu nhân vật mà thôi!

END 60 Đăng bởi: admin

61. Chương 61

CHƯƠNG 61.

Sở Lãm nhìn đối phương, không có dự vọng muốn đánh, phân phó Faulk giải quyết nhanh một chút rồi an vị ở trên cỏ nhằm chán nhìn bọn họ đối chiến.

Faulk không nói hai lời, đánh nhau với gã, hơn nữa còn đánh vô cùng nghiêm túc.

Trực giác của hắn luôn luôn rất chính xác, người này không phải là người tốt, trong ánh mắt của gã toát ra một loại ánh sáng đen sẫm, toàn thân mang theo một cỗ sát khí.

Chỉ là qua mấy hiệp, cũng không đánh ngã được đối phương.

Faulk nhìn nụ cười âm trầm của người đối diện, lộ bộ một chút, sao gã giống như đang mê muội vậy?

Faulk cũng không nghĩ quá nhiều, mặc dù đối phương chỉ có dị năng cấp tám, nhưng mà gã lại có thể xuất ra trình độ của dị năng cấp chín, hắn không dám xem thường người trước mắt.

“Gi.....” Sở Lãm nhìn chằm chằm người nọ, con ngươi hơi co rút lại, nhìn Faulk càng lúc càng cố hết sức, nói: “Faulk, có thể đối phương có phương pháp đột nhiên gia tăng dị năng, không được khinh thường!”

Faulk nhìn chằm chằm ánh mắt người nọ dần dần thay đổi thành màu đỏ, một chút ý muốn khinh thường người khác hắn cũng không có.

Đối phương là hỏa hệ dị năng giả, mà Faulk là phong hệ dị năng giả, hai bên cứ đánh không phân cao thấp như vậy, không dứt điểm được, cũng không biết sẽ đánh tới lúc nào.

Sau khi nghe thấy lời của Sở Lãm, Faulk đánh càng thêm nghiêm túc.

Lúc này nhóc khỉ chạy tới giúp một tay, gia nhập cuộc chiến.

Cậu có thể tùy ý ẩn giấu thân hình, đột nhiên xuất hiện ở sau lưng người nọ hô to một tiếng: “Khốn kiếp, đi chết đi!”

Người nọ không kịp đề phòng, sau lưng chịu một kích, té xuống đất trở mình, ngược lại cách xa hai người kia.

Nhìn dáng vẻ Sở Lãm đang ở trên cỏ ung dung tự tại, hoàn toàn không có bất kỳ phòng bị nào, gã lập tức bỏ qua người phía sau, chạy về phía Sở Lãm.....

Faulk vươn tay ra hô to một tiếng: “Đừng.....”

Faulk còn chưa kịp ngăn cản, người nọ cho là đối phương đang lo lắng cho Sở Lãm, càng thêm không chút kiêng nể vội vàng chạy qua.

Trong phút chốc, ở nơi cách Sở Lãm nửa thước chặn lại đường đi của người nọ, chẳng biết lúc nào trống rỗng xuất hiện một bức tường khiến cho gã kinh ngạc nhìn đối phương.

Faulk: không phải đã nói đừng đi qua rồi mà.....

Sở Lãm vẫn như cũ ngồi ở trên cỏ, mặt không biểu tình nhìn gã: “Mày tên là gì? Ai dạy mày cách gia tăng dị năng?”

Người nọ ngây ngốc, sau đó kinh ngạc, rất nhanh phản ứng kịp, trong nháy mắt rời đi cách bức tường kia ba thước, không dám tin tưởng người trước mặt lại có chiêu thức lợi hại như vậy, sao trước kia chưa từng thấy qua.

Sở Lãm nhìn kỹ gã, dường như người nọ cảm thấy tình huống bất lợi đối với mình, muốn chạy trốn lại bị Faulk và nhóc khỉ chặn mất đường đi.

Nhóc khỉ nói: “Lỗ Bình, mày còn thật sự dám xuất hiện cơ đấy....., xem ra dạy dỗ lần trước mày còn chưa có ăn đủ, hôm nay đến đòi ăn nữa sao?”

“Lỗ Bình?..... Thì ra là mày!” Hình như Sở Lãm nhớ ra cái gì đó, ánh mắt nhìn Lỗ Bình không có ý tốt.

Thân thể Tượng Mộc Mộc đối với hắn mà nói rất có giá trị, nếu như không có Tượng Mộc Mộc khẳng định hắn không sống được lâu như vậy.

“Ban đầu chính là mày gạt tao đến viện nghiên cứu đi, ha ha..... lá gan của mày không nhỏ nhỉ, lại dám có ý đồ với thân thể tao! Lại nói, viện nghiên cứu kia không phải đã sụp đổ rồi sao? Mày lại còn dám đến?” Sở Lãm lạnh như băng nhìn gã, hắn đã nhịn thật lâu rồi.

Mạnh mẽ quăng một chưởng qua, Sở Lãm còn chưa có hả giận, lại quăng thêm một chưởng nữa!

“Thân thể này sinh ra cũng không phải để cho mày kiếm tiền, càng không phải sinh ra để cho người ta làm thành tài liệu thí nghiệm, con mẹ nó tao tức giận lâu như vậy, nếu hôm nay mày muốn chết đến thế, tao sẽ thành toàn cho mày!” Sở Lãm nhắc tới Lỗ Bình, tiện tay ném một cái, Lỗ Bình đụng vào thân cây bên cạnh, không còn chút sức đánh trả nào.

Lỗ Bình nơm nớp lo sợ bò dậy, ho khan mấy tiếng, trong miệng cũng học ra máu tươi.

Sức lực của Tưởng Mộc Mộc không thể nào lớn như vậy, gã khiếp sợ nhìn Tưởng Mộc Mộc, không biết một cái phế vật sao lại có được cỡ lực lượng này, huống chi, gã cũng không cảm nhận được bất kỳ hơi thở của dị năng giả nào trên người hắn, một chút dị năng cũng không có.

Có điều, rất nhanh gã liền phản ứng kịp, giờ phút này mình đã là chim trong ***g, nhìn Tưởng Mộc Mộc càng là ghen tị, tức giận, chỉ có sử dụng chiêu kia.

Không nghĩ tới nhanh như vậy liền ra tuyệt chiêu, gã có chút không cam lòng, nhưng cũng nhịn xuống, quả bất địch chúng, đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

*Quả bất địch chúng: số ít không chống lại được số đông.

Sở Lãm nhìn gã đưa tay vào túi, lấy ra một lọ thủy tinh, bên trong chứa chất lỏng màu xanh nhạt.

“Dịch cường hóa dị năng?” Nhóc khỉ nhìn chất lỏng màu xanh nhạt kia, nhú mồm một cái, không xác định đó có phải là dịch cường hóa dị năng hay không, nhưng mà dịch cường hóa dị năng kia lại không quá giống như trong ấn tượng: “Hình như chưa từng thấy qua loại này, dịch cường hóa dị năng này thật kỳ quái....”

“Là sản phẩm thí nghiệm đi!” Lúc nghe được mấy chữ “dịch cường hóa dị năng” này, đột nhiên Sở Lãm trở nên hung thần ác sát, đang lúc muốn hạ thủ đoạt lấy nó, lại thấy Lỗ Bình đã một ngụm uống vào.

“Đáng chết!” Sở Lãm thấp giọng mắng!

Cảm giác được có thay đổi gì đó, ba người cũng không dám đến gần Lỗ Bình, cặp mắt Lỗ Bình mất đi màu sắc ánh sáng, trở nên u tối không có tiêu cự.

Con người vô cùng trống rỗng.

Thân thể từ từ tăng vọt, phát ra tiếng roẹt roẹt, là âm thanh quần áo rách tan tành.

Dị năng mạnh mẽ tăng vọt, cơ thể cũng chậm rãi phình ra, bộ dạng thoát nhìn như muốn nổ tung, nhóc khỉ không thể tin nhìn Lỗ Bình ở đối diện.

Dịch cường hóa dị năng quả thật có tác dụng khiến cho dị năng mạnh lên, cơ mà hiệu quả tuyệt đối không có rõ ràng như vậy.

Bình thường đều là lúc tu luyện gặp phải bình cảnh hoặc là muốn nhanh chóng bổ sung dị năng thì mới có thể dùng đến dịch cường hóa dị năng, nhưng đều cần thời gian để điều chỉnh, mới có thể lợi dụng được đầy đủ tác dụng của dịch cường hóa dị năng.

Bọn họ rất ít khi sử dụng loại dịch cường hóa dị năng này, đầu tiên là không có tiền, tiếp theo là dịch cường hóa dị năng rất hiếm hoi, bình thường đều là quan viên từ thượng cấp trở lên trong quân đội mới có thể sử dụng.

Sở Lãm biết dịch cường hóa dị năng là thứ gì, cũng hiểu rõ dịch cường hóa dị năng rất hiếm hoi, loại đồ vật này có thể xem là vô giá.

Ngay cả Tưởng gia cũng chỉ có một hai bình, đó là do quân đội phát cho bọn họ.

Nghe nói hai bình dịch cường hóa dị năng kia vẫn còn được cất giữ, chưa có ai sử dụng qua, hoặc nói người nhà họ Tưởng căn bản là không muốn dựa vào dịch cường hóa dị năng để tu luyện, nếu không Tưởng gia cũng sẽ không phát triển tới ngày hôm nay.

Ánh mắt Sở Lãm càng ngày càng lạnh, hai tay nắm chặt, thân thể Lỗ Bình đang dần dần phồng lớn, cao lên, đột nhiên thành người khổng lồ cao ba thước, vừa mới uống xong bình dịch cường hóa dị năng kia giờ Lỗ Bình biến thành người khổng lồ dị năng cao gần cấp mười, giống hệt như dã thú.

Biến hóa này khiến cho người ta lú lẫm, nhóc khỉ và Faulk há mồm ra không biết nên kinh ngạc hay vẫn là kinh ngạc!

Sát khí của Sở Lãm càng nặng, đối mặt với trị giá áp lực của dị năng càng ngày càng mạnh, hắn cũng không có động tác gì, ngược lại nhóc khỉ và Faulk đều sợ hãi, cũng không phải là bọn họ không bình tĩnh, mà là trị giá áp lực hiện giờ quá mạnh mẽ, đều chảy ra mồ hôi lạnh, thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

Sở Lãm mắt lạnh nhìn chằm chằm Lỗ Bình, chuẩn bị cho cái người khổng lồ này nổ tung, khí đen ngưng kết trong tay càng ngày càng nhỏ, từ từ co lại thành một viên đạn nhỏ, chuẩn bị ném về phía người khổng lồ kia.

Đôi mắt đỏ hồng của người khổng lồ đã sớm chỉ còn dư lại màu đỏ, hơi thở giết chóc..... Một chưởng quét qua, mặc dù Faulk và nhóc khỉ né tránh thành công, nhưng vẫn bị kinh phong thổi tới, té xuống đất lăn mấy vòng.

Sự khác biệt giữa dị năng giả cấp mười và dã thú cấp mười tương đối lớn, một con dã thú cấp mười có thể đồng thời đối kháng ba dị năng giả cấp mười, uống dịch cường hóa dị năng xong cũng giống như một dã thú cấp mười vậy, bọn họ hoàn toàn không phải là đối thủ.

Mà viên đạn màu đen của Sở Lãm còn chưa kịp ném ra, liền nghe thấy hai giọng nói: “Giữ lại người sống!”

Một là Tưởng Mộc Cận, Tưởng Mộc Cận từ trên xe dị năng nhảy xuống, đi đến bên cạnh hắn nói, một người khác là từ trong cơ thể truyền ra, Tưởng Mộc Cận có thể cảm nhận được mọi thứ ở bên ngoài, tự nhiên cũng nhìn thấy cái tên Lỗ Bình đó.

“Ca ca!” Tưởng Mộc Cận vui mừng kêu một tiếng: “Ca ca là anh sao?”

“Phải!” Tưởng Mộc Cận trả lời, vừa rồi chẳng qua là hắn lợi dụng thời cơ, bởi vì Sở Lãm tức giận, nên những vật chất màu đen trong cơ thể hắn trong nháy mắt trào ra, chảy xuống hỗn loạn không thôi.

Hắn thừa cơ thu hồi một ít, mở rộng không gian màu trắng bên trong, kết quả lại để cho hắn thấy được hết thấy mọi chuyện.

“Ca ca, anh thế nào? Có bị thương không? Có tốt không? Hắn có bắt nạt anh không?” Tưởng Mộc Cận nói, rốt cục có thể nghe được âm thanh, trời biết những ngày qua cậu làm sao qua được, đối mặt là gương mặt của ca ca, lại không phải là ca ca. Loại tâm tình này thật sự rất phức tạp, rất bất đắc dĩ, rất muốn ném cái thứ này đi, rồi lại sợ ca ca không về được.

“Hắn lợi hại như vậy, lại đang sử dụng thân thể của anh, làm sao lại để cho thân thể anh bị thương, anh không sao, hắn không có bắt nạt anh!” Giọng điệu của Tưởng Mộc Cận thay đổi, dường như càng thêm hữu lực đáng tin hơn so với bình thường.

Tưởng Mộc Cận thở phào nhẹ nhõm.

Viên đạn nhỏ vẫn còn ở trên tay Sở Lãm, hoàn toàn không hiểu tại sao hai anh em bọn họ đột nhiên ngăn cản hắn.

Người khổng lồ vẫn còn đang đuổi theo hai người kia, mắt thấy sắp chống đỡ không nổi nữa, Sở Lãm nói: “Nếu cậu không muốn giết hắn, vậy cậu tự mình giải quyết!”

Nói xong, đem viên đạn nhỏ thu về, cũng không có thu nhỏ lại không gian của Tưởng Mộc Cận ở trong cơ thể.

Tưởng Mộc Cận đi về phía trước, chuẩn bị bắt người khổng lồ, quay đầu lại còn nói thêm câu: “Chuyện của anh, cha đã nói với tôi rồi!”

“Phải không?” Sở Lãm cười nói, Tưởng Mộc Cận đã bay lên trên đỉnh đầu người khổng lồ.

Người khổng lồ cảm giác được trên đầu có cái gì đó chướng mắt đang đứng, một tay vỗ lên, kết quả người lại biến mất.

Mà ngay sau đó, Tưởng Mộc Cận đột nhiên xuất hiện trước mặt gã, một chân quét ngang qua khuôn mặt gã.

Toàn bộ người khổng lồ cứ như vậy lui về sau té xuống, phát ra một tiếng “ầm....” kinh thiên động địa!

Người khổng lồ tức giận bò dậy, từ trong miệng bắt đầu phun ra một ngọn lửa, Tưởng Mộc Cận nhanh chóng tránh đi, ngọn lửa kia liền đốt dọc theo mặt đất, đốt ra một vết sâu hoắm!

Tưởng Mộc Cận nhìn vết lõm đen thùi, mang theo chút hỏa tinh kia, nhìn người khổng lồ, lại đến gần một lần nữa, cậu cũng hành động!

Cậu vẫn như cũ chỉ dùng dị năng không khí, những thuộc tính còn lại nếu không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ thì cậu sẽ không sử dụng.

Lợi dụng ảnh hưởng của khí lưu trong không khí đối với gió, thổi tan hỏa tinh, người khổng lồ càng gấp gáp lại càng ngày càng mạnh, đáng vẻ tựa như không làm cậu chết cháy thì không bỏ qua vậy.

Tưởng Mộc Cận biết Tưởng Mộc Cận không có việc gì, hình như bây giờ hắn có thể thấy rõ dị năng của dị năng giả, dị năng của Tưởng Mộc Cận đã đạt đến cấp mười bốn, người khổng lồ chỉ cấp mười, cho dù là đã thú cũng không phải là đối thủ của Tưởng Mộc Cận.

Tưởng Mộc Cận cũng không lo lắng, ngược lại hỏi Sở Lãm: “Anh là ai? Tại sao lại ở trong thân thể của tôi?”

“Ha ha, cậu rất muốn biết sao?”

“Dĩ nhiên!”

“Giúp tôi thu hồi thân thể của tôi, tôi sẽ nói cho cậu biết!”

“Được!” Tưởng Mộc Cận sáng khoái đáp ứng.

“Ồ? Cái gì cậu cũng không hỏi đã đáp ứng à?” Sở Lãm nghi hoặc nói.

“Dù sao thì Mộc Cận đã đáp ứng anh, dĩ nhiên tôi ủng hộ Mộc Cận!” Tưởng Mộc Cận khẳng định nói, trong giọng nói đều là tình cảm nhớ nhung đối với Tưởng Mộc Cận, hắn cảm thấy mình ở trong này giống như đã qua mấy thế kỷ.

Sở Lãm cười khổ: “Tôi còn tưởng rằng chỉ có đệ đệ yêu ca ca là khác thường, không nghĩ rằng ca ca cũng là một tên yêu đệ đệ, các người thật đúng là trời sinh một đôi!”

Tưởng Mộc Cận hít hít mũi, mặt hơi ửng hồng, mặc dù hắn còn chưa có năng lực khống chế thân thể của mình, nhưng mà hắn phát hiện mình có vài chỗ thay đổi, không phải là thân thể thay đổi, mà là bản thân của hắn, cửu công quyết khiến cho hắn thay đổi.

Hắn cũng không tìm ra là thay đổi ở chỗ nào, cũng không muốn tìm nữa.

Có thể không thay đổi sao? Hắn cũng không rõ lắm, trong không gian màu trắng này, hắn giống như là cô độc vượt qua mấy thập niên, tâm tình cũng theo đó trưởng thành hơn không ít, cửu công quyết cũng luyện đến tầng thứ bảy, hắn rất cao hứng nghĩ đến việc rốt cục mình có thể gặp sư phụ, nhưng mà lại không ra được, không thể làm gì khác hơn là vẫn như cũ sống trong không gian màu trắng! Thế nhưng hôm nay mới vừa nãy có thể thấy thế giới bên ngoài, lại ngoài ý muốn phát hiện bên ngoài mới qua mấy tháng mà thôi.

Hắn rất kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, bởi vì người khổng lồ đó.

Hắn mở miệng là vì Sở Lãm thật sự sinh ra sát ý, muốn giết chết người khổng lồ kia, mà hắn thấy hình như Sở Lãm muốn xuất ra toàn lực, liền muốn ngăn cản, không có ý gì khác! Nếu nhất định nói có, thì đại khái chính là viên đạn đen trên tay Sở Lãm, người khác không biết nhưng hắn luyện võ thì lại rất rõ ràng, uy

lực của viên đạn nhỏ đó nhất định có thể phá hủy trăm dặm quanh đây, giết người ở nơi này là phạm pháp, như vậy liền phiền toái chết được, hắn không muốn gây phiền toái cho Tưởng Mộc Cận.

Cơ mà tại sao Tưởng Mộc Cận lại muốn ngăn cản chứ?

Lúc bọn họ đang nói chuyện, người khổng lồ đã dần dần bại lui, thân thể mơ hồ có xu hướng rút nước, ban đầu cao ba thước, giờ không tới ba thước, bắp thịt trên cánh tay cũng dần dần biến mất.

Đến cuối cùng, cơ thể Lỗ Bình cũng héo rũ xuống, từ từ khôi phục bộ dáng lúc trước.

Nằm nghiêng trên đất co lại thành một cục, miệng sùi bọt mép.

“Tại sao không giết hắn?” Sở Lãm nói.

Tưởng Mộc Cận hiếm khi không chán ghét hắn, trả lời: “Bởi vì tôi muốn một lưới bắt hết!”

END 61 Đăng bởi: admin

62. Chương 62

CHƯƠNG 62.

Sở Lãm không nói, dù sao thì hắn cùng những thương nhân này so đầu óc là không được, nếu có thể thì hắn cũng sẽ không rơi vào tình cảnh hôm nay, người ta thông minh, người ta có phương pháp, nếu Tưởng Mộc Cận đã nói như vậy, hắn cũng không cần phải dây dưa nữa, hung hăng trợn mắt nhìn Lỗ Bình trên đất một cái, bực tức rời đi.

Tưởng Mộc Cận nắm Lỗ Bình đang nằm trên đất lên, rút ra một viên thuốc nhét vào trong miệng gã.

Trạng thái của Lỗ Bình mới tốt lên một chút, Sở Lãm chuẩn bị rời đi đột nhiên xoay người trở lại, nói: “Cái lọ kia là ai đưa cho hắn?”

Tưởng Mộc Cận nhìn hắn một hồi lâu, mới nói: “Tô Lập Nguyên!”

“Rất..... tốt!” Sở Lãm như cười như không nói: “Nếu tôi không giết hắn, tôi sẽ không mang họ Sở!”

Sở Lãm nói xong, đột nhiên xoay người một cái, đã không còn thấy bóng người!

“Anh Tưởng, hắn.....” Nhóc khỉ bò dậy, hai chân có chút mềm nhũn, nhưng vẫn như cũ kiên trì đứng vững.

Tưởng Mộc Cận không trả lời vấn đề của cậu, chỉ nhàn nhạt nói với Faulk: “Trời hắt lại, mang về!”

“Vâng, nhị thiếu gia!” Faulk nhìn gương mặt âm trầm của Tưởng Mộc Cận, không nói gì.

Sau khi Faulk đi rồi, Tưởng Mộc Cận nói: “Cậu trở về nghỉ ngơi cho tốt, để cậu đi đấy!” Nói xong đuổi theo phương hướng Sở Lãm rời đi.

“Nhớ rõ chưa? Làm cho tốt, cậu là học trò của giáo sư Tô, đối với cậu mà nói thì thứ này không thành vấn đề, có đúng không!?”

“Dĩ nhiên!” Đàm Thu Minh cười nói, không có ai biết y đang suy nghĩ gì, chẳng qua là nụ cười kia chợt khiến cho người ta cảm thấy lạnh lùng tàn nhẫn khó hiểu, dù rõ ràng bọn họ đang làm chuyện còn lạnh lùng tàn nhẫn hơn so với nụ cười của y, nhưng vẫn không hiểu được.

Đàm Thu Minh đi qua mỗi một cái hành lang, trên hành lang xếp một loạt bình thủy tinh cực lớn, bên trong chứa đủ loại người khác nhau.

Có già có trẻ, toàn thân đều trần truồng, ngâm nổi lơ lửng trong dung dịch chứa trong bình thủy tinh, nhìn từ ngoài mặt, sống hay chết không ai có thể biết.

Nói tiếp với thân thể bọn họ, là đủ loại dụng cụ dây ống tinh vi, Đàm Thu Minh nói: “Bọn họ đều còn sống sao?”

“Dĩ nhiên! Không còn sống sẽ không cung cấp chất dinh dưỡng!” Nhân viên công tác nói, mặc một bộ quần áo màu vàng sẫm, mang Đàm Thu Minh đi đến phòng thí nghiệm ở tận cùng bên trong.

Đây là một nhà xưởng dưới đất, ít nhất nhìn bề ngoài chính là cái bộ dạng này.

Nhưng nào có ai biết đây chỉ là một căn cứ thí nghiệm nhân tạo?

Đàm Thu Minh cười lạnh, trải qua mỗi một con đường, đều có thể thấy những người không sống không chết kia, nhưng mà lại không có mấy người có thể như nguyện chết đi, thậm chí còn có vài người là do y tự mình bắt tới.

Nhân viên công tác nói: “Gần đây nguồn cung cấp khan hiếm, không biết chuyện gì xảy ra, hoàn toàn không tìm được cái bóng của người sử dụng võ thuật, muốn sản xuất càng thêm khó khăn! Không biết có phải bọn họ trốn sạch rồi hay không!”

Đàm Thu Minh “ừm” một tiếng, cũng không nói gì, miệng phun ra mấy chữ: “Một đám người điên!”

Phải làm việc ở chỗ này thật đúng là khiến cho người ta ghê tởm, chẳng qua y rất rõ ràng, mỗi người ở nơi này đều là người trải qua tẩy não hoàn toàn, chỉ cần không vi phạm bọn họ, vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nếu không phải có nhiệm vụ, y mới lười ở trong này làm thiếp!

Trên một cái đài ở tận cùng bên trong, trối một đứa trẻ mới vào đây, đứa trẻ mười một mười hai tuổi đang dùng ánh mắt cầu cứu nhìn chăm chăm y: Người ở nơi này là người điên, người điên! Cứu tôi.....

Miệng của nó bị dụng cụ chặn lại, muốn cầu cứu, cũng nói không ra lời, thân thể run rẩy cùng với biểu tình sống không bằng chết khiến cho người ta biết nó đang phải chịu dày vò thống khổ, Đàm Thu Minh bỏ qua ánh mắt của nó, không để ý tới nữa, xoay người đi về một hướng khác.

Đứa bé kia chỉ có thể phát ra tiếng vang “hưm hưm hưm.....” từ trong cổ họng, cái gì cũng không nói ra được.

Đàm Thu Minh: thật là công việc ghê tởm!

Tướng gia

Tướng Trạch Thành ngồi ở phòng khách uống trà, hai người xa lạ đứng đối diện, là khách nhân đi ra từ cấm địa.

Tướng Mộc Cận bước vào trong cửa, Tướng Trạch Thành phát hiện cậu đầu tiên, ý bảo cậu ngồi xuống trên sofa.

Faulk mang theo Lỗ Bình dưới phân phó của Tướng Mộc Cận đi về một hướng khác.

“Cha!”

Tướng Trạch Thành gật đầu một cái: “Mộc Cận, hai vị này là khách từ cấm địa tới, người trò chuyện với bọn họ một chút đi!”

“Dạ!”

Tướng Trạch Thành phân phó Tướng Mộc Cận xong, một mình lên thư phòng, không ai biết bọn họ phải làm gì.

“Tướng thiếu gia!” Trên ghế sofa đối diện Tướng Mộc Cận đang ngồi hai người, ăn mặc thoải mái quy củ, không mất lễ nghi, có một loại cảm giác thiên nhiên dung hợp tạo thành.

Bọn họ là một cặp sinh đôi, bộ dạng giống nhau như đúc, mười bảy mười tám tuổi, khéo léo lanh lợi, lại giả bộ vô cùng trưởng thành, dĩ nhiên, ở trước mặt Tướng Mộc Cận bọn họ liền có vẻ tương đối trức trặc.

Tướng Mộc Cận gật đầu một cái: “Nói đi!”

Người con trai bên trái thoạt nhìn tương đối chừng chạc, cũng không nói lời nào, lẳng lặng nhìn, hai người nhìn nhau một cái, người bên trái gật đầu, người bên phải mới mở miệng nói: “Tưởng thiếu gia, chào anh! Tôi tên là Tô Vĩ, đây là đệ đệ tôi Tô Thắng!”

“Ừm, chào các cậu!” Tưởng Mộc Cận nhìn bọn họ, đây là nhiệm vụ cha an bài cho cậu, nhưng cậu hoàn toàn không biết là nhiệm vụ gì, chỉ có thể từ từ nghe bọn họ nói.

“Chúng tôi tới từ cấm địa, muốn mời Tưởng thiếu gia giúp chúng tôi một chuyện! Theo chúng tôi đến cấm địa một chuyến!” Tô Vĩ mở miệng nói, trong mắt tràn đầy mong đợi cùng chân thành, không nhìn ra phần nào giả dối.

Tưởng Mộc Cận sững sốt, ý tứ ở đây là để cho cậu quyết định sao?

Đúng thật là cậu có ý muốn đi cấm địa, nhưng mà đó cũng là hứa hẹn với Sở Lãm, giúp hắn ta tìm kiếm thân thể, chỉ là muốn đi ngay bây giờ ư?

Thấy Tưởng Mộc Cận không nói lời nào, Tô Vĩ có chút nóng nảy, còn nói: “Chúng tôi đã hỏi qua Tưởng lão gia, ông ấy nói anh quyết định!”

“Tại sao các cậu lại muốn tôi cùng các cậu đến cấm địa?” Tưởng Mộc Cận hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Tô Vĩ và Tô Thắng nhìn nhau, lại gật đầu một cái, Tô Vĩ nói: “Không biết Tưởng thiếu gia có biết chuyện người tu luyện võ thuật bị người ta nghiên cứu hay không?”

Tưởng Mộc Cận nhìn bọn họ, gật đầu, giống như đoán được cái gì đó: “Chẳng lẽ là Lam Sa bảo các cậu tới à?”

Hai anh em sững sốt, Tô Vĩ nói: “Anh..... làm sao anh biết? Đúng thật là tộc trưởng để chúng tôi đến!”

“Tộc trưởng?” Tưởng Mộc Cận sững sốt, như thế nào mà Lam Sa lại là tộc trưởng, đến tốt cùng thì cấm địa là cái địa phương gì vậy.

Tô Vĩ cũng không thừa nước đục thả câu nữa, mở miệng nói: “Hàng năm người tu luyện võ thuật đều có tình huống đi ra ngoài làm nhiệm vụ, nhưng mà mấy năm gần đây, hàng năm đều có một phần lớn người luyện võ mất tích, có đi mà không có về, nguyên nhân vẫn luôn không rõ! Sau đó tộc trưởng không nhìn nổi, quyết định tự thân xuất mã, ai ngờ hắn cũng bị bắt, cho đến hai năm trước mới trở về! Sau khi trở lại, mới nói cho chúng tôi biết chuyện này.”

“Ừ! Tôi có nghe nói qua! Thế nhưng, cái này có liên quan gì với việc tôi đến cấm địa? Cửa vào cấm địa không phải mỗi mười năm mới mở một lần sao?” Tưởng Mộc Cận nói, cậu nhớ Lam Sa nói cửa vào cấm địa ở rừng Hắc Thạc, mỗi mười năm mới khởi động một lần.

“Đó là để dẫn đi lực chú ý của người khác!” Tô Vĩ dừng lại một hồi, nói tiếp: “Đối với người ở thế giới bên ngoài, thì người luyện võ vốn là tồn tại thần bí, nếu không có nhiệm vụ trong người, bình thường chúng tôi sẽ không tùy tiện đi ra thế giới bên ngoài, cho tới bây giờ, mới biết xảy ra chuyện như vậy, cho nên không thể mặc kệ được! Người luyện võ vốn đã ít, vì không để cho võ thuật không thể truyền thừa tiếp, cứ mười năm một lần chúng tôi sẽ tuyển nhận đệ tử đặc lực ở bên ngoài, đó chính là bắt đầu của rừng Hắc Thạc!”

Tô Thắng này giờ không nói gì, sau khi Tô Vĩ nói xong liền mở miệng nói: “Mà Tưởng thiếu gia, là khách nhân mà tộc trưởng mời!”

Tưởng Mộc Cận gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu: “Thì ra là như vậy, hắn có nói tìm tôi có chuyện gì không?”

Tô Vĩ lắc đầu, Tô Thắng im lặng không nói.

“Tôi biết rồi, tôi suy nghĩ một chút.....” Tưởng Mộc Cận ngoắc tay, để cho người hầu pha trà.

“Còn chuẩn bị cái gì, đi đi chứ.....” Không biết từ lúc nào Sở Lãm xuất hiện ở cửa, tùy tùy tiện tiện đi vào: “Vừa lúc có cơ hội, sao cậu lại không đi!”

Hai anh em nghe vậy nhìn đối phương, vẻ mặt khó hiểu.

Tưởng Mộc Cận cũng không định giới thiệu, chỉ lẳng lặng nhìn hắn có phản ứng gì, lúc này Sở Lãm mới nói: “Tôi tên là Tưởng Mộc Mộc, là ca ca của người này, người này nghe lời tôi nhất! Tôi nói đi là phải đi.”

Tướng Mộc Cận không nói gì nhìn hấn, lúc này Sở Lãm mới đến gần bên tai cậu nói: “Cậu đã đáp ứng tôi, nếu cậu đi, tôi sẽ để ca ca cậu đi ra!”

“Được rồi!” Tướng Mộc Cận đứng dậy, phân phó người hầu an bài cho hai anh em một chút, lôi kéo Sở Lãm trở về phòng, một phen ném lên giường: “Để cho ca ca đi ra!”

“Nè, cậu không thể như vậy, cậu không thể không đi, cậu có biết tôi bỏ thứ gì ở trên người mẹ cậu không? Bây giờ chỉ có thuốc ở cấm địa mới có thể cứu được mẹ cậu.....” Nhìn ánh mắt cảnh cáo của Tướng Mộc Cận, Sở Lãm ngừng nói, bĩu môi, ngoan ngoãn trở về, không phải hấn sợ Tướng Mộc Cận, mà là bây giờ chỉ có Tướng Mộc Cận có thể giúp hấn, hấn cũng không muốn đắc tội cậu ta.

Hấn không thể làm gì khác ngoài ngoan ngoãn thả Tướng Mộc Cận ra, một mình lui đến góc tường, phong bế lại, nhắm mắt làm ngơ.

Tướng Mộc Cận vui mừng nhìn không gian đột nhiên rộng mở trước mắt, hộp chứa từ từ khép lại, dần dần khôi phục bộ dáng lúc trước, hơn nữa còn mở ra năm cánh cửa, lời nói mới nãy hấn cũng nghe thấy, sau khi nhìn thấy Sở Lãm đi vào, liền hỏi hấn ta: “Anh mới nói, anh bỏ cái gì ở trên người mẹ tôi?”

“Thuốc độc! Hơn nữa, chỉ có cấm địa mới có thuốc giải!” Sở Lãm không chút do dự nói ra, hấn chính là sợ Tướng Mộc Cận hoặc Tướng Trạch Thành không chịu giúp hấn, nên mới làm như thế.

Hấn phải đến cấm địa, chỉ có trở lại cấm địa, mới có phương pháp trở lại như cũ.

“Anh, tại sao anh phải làm như vậy?” Tướng Mộc Cận chỉ Sở Lãm, tức giận nói, hấn vậy mà lại không biết mẹ xảy ra chuyện như thế, ngày đó sau khi hấn bị chiếm lĩnh thì luôn không xem được tình huống xung quanh, cho tới hôm nay mới từ từ khôi phục.

Nói không tức giận là không có khả năng, nhưng mà bây giờ hấn đánh không lại hấn ta, cơ mà cuối cùng Tướng Mộc Cận vẫn đá hấn ta một cước.

Sở Lãm nhanh chóng chặn lại, hoàn toàn không thèm để ý Tướng Mộc Cận trẻ nhỏ tức giận công kích: “Đây chính là thân thể của cậu, đánh nhau với tôi trong thức hải, hủy hoại chính là thân thể của cậu, cậu không ngại nhưng đệ đệ cậu để ý, cậu nhất định phải đánh với tôi sao? Còn không ra ngoài, tôi cũng không biết vị đệ đệ kia của cậu có thể đem cậu ** hay không!”

Sở Lãm nói xong, như một làn khói biến mất trong thức hải của Tướng Mộc Cận, một luồng khí đen bao quanh kín mít, mặc cho Tướng Mộc Cận đâm đá như thế nào cũng không có biện pháp đụng tới hấn ta một phần một chút nào.

Hồi lâu, rốt cục hấn mở mắt ra.

Đập vào mắt chính là gương mặt phóng đại của Tướng Mộc Cận, thân thể bị cậu cố định, không thể động đậy, Tướng Mộc Cận uốn éo xoay người: “Mộc Cận..... buông tay! Chặt quá.....”

“Ca ca!” Tướng Mộc Cận càng ôm chặt hơn, khi xác định đúng là Tướng Mộc Cận thì vui đầu trước ngực hấn, mấy tháng, thần kinh căng thẳng rốt cục cũng thả lỏng, cậu sợ nhất chính là ca ca ở bên trong bị ủy khuất, dù sao thì cậu rất rõ ràng thực lực của ca ca và Sở Lãm, nếu thật sự đánh nhau, khẳng định ca ca sẽ thua thiệt.

“Anh không sao!” Tướng Mộc Cận dùng sức đưa tay ra, xoa xoa tóc Tướng Mộc Cận, xúc cảm quen thuộc trong nháy mắt xông ra, nước mắt cứ như vậy ào ào rơi xuống, hấn vậy mà thật sự rất nhớ cậu, ở bên trong giống như vượt qua thời gian mấy thập niên, cái gì cũng không nghĩ tới, không có chuyện làm, cả ngày cứ tu luyện như vậy, muốn tìm người nói chuyện cũng không được, cô đơn không chịu nổi, ngược lại khiến cho hấn nhớ lại rất nhiều chuyện.

Liên quan tới Mộc Cận, liên quan tới cha, liên quan tới mẹ, ông ngoại bà ngoại..... Liên quan tới võ thuật, liên quan tới dịch cường hóa dị năng.....

Ký ức năm mười bảy tuổi ấy trở nên trống rỗng, đó là bởi vì hấn lựa chọn quên đi, hôm nay nhớ tới mới biết mình ngu ngốc thế nào.

Hắn nhìn thấy quá nhiều chuyện kinh khủng, mới có thể lựa chọn quên đi, những đứa trẻ bị người ta bắt đi, những người dùng dụng cụ tình vi hấp thu chất dinh dưỡng của những đứa trẻ ấy, làm cho bọn chúng thống khổ không chịu nổi.

Hắn lại chỉ có thể ngậm ngốc ở một bên mặc cho người ta sờ sờ soạng soạng trên thân thể mình, những người đó là kẻ điên, bất kể hạng người gì những người đó đều có thể giải phẫu nghiên cứu.

Hắn sợ hãi chuyện như vậy, nên lựa chọn quên đi toàn bộ.....

“Mộc Cận.....” Hai tay Tưởng Mộc Mộc ôm cổ Tưởng Mộc Cận nói: “Em đã sớm đoán được, chế tạo dịch cường hóa dị năng có liên quan đến võ thuật có đúng không?”

“Ca ca.....” Tưởng Mộc Cận nghi hoặc nhìn Tưởng Mộc Mộc, không biết tại sao hắn lại cho ra cái kết luận này.

Tưởng Mộc Mộc nói: “Anh cảm nhận được! Cái tên Lỗ Bình ngày hôm nay, chính là người lúc trước lừa anh, hắn uống xong dịch cường hóa dị năng trong bình, có một cỗ khí lưu, khí lưu kia chính là nội lực! Anh là người luyện võ, cho nên có thể cảm nhận được!”

Tưởng Mộc Cận thở dài, vốn không muốn nói, nhưng cậu vẫn nói ra: “Uống dịch cường hóa dị năng, đúng là có thể làm cho người ta nhanh chóng gia tăng dị năng, nhưng mà cũng có chướng ngại nhất định, dị năng và nội lực không thể cùng tồn tại, uống quá nhiều sẽ mất đi lý trí giống như Lỗ Bình vậy, mặc cho lực lượng nắm trong tay! Thế nhưng, uống ít một chút lại có thể làm dịu kinh mạch, bởi vì dị năng và nội lực không trực tiếp tiếp xúc, cho nên dùng phương pháp “ăn” là có thể ngăn cách, cách một tầng kinh mạch, ngược lại làm dịu kinh mạch, dị năng lưu thông càng thêm thông thuận, thăng cấp nhanh hơn! Uống nhiều quá, kinh mạch không chịu nổi, bị tổn thương cũng sẽ tẩu hỏa nhập ma! Đây chính là kết quả những người đó nghiên cứu ra được, em cũng là gần đây mới biết.”

“Anh có thể cũng sẽ bị bắt đi hay không.....” Tưởng Mộc Mộc lo lắng nói, hắn cho rằng mình không sợ, hắn ở bên trong cho rằng mình không sợ chút nào, tại sao lúc đối mặt Tưởng Mộc Cận lại đột nhiên trở nên rất nhất gan, không nói không chịu được!

“Không sao đâu ca ca, em sẽ bảo vệ anh!”

“Nhưng mà mẹ.....”

“Không phải là thuốc độc, anh yên tâm đi! Cha đã liên lạc Lam Sa, tìm được thuốc, cho nên không sao!”

“Thật ư, vậy thì tốt quá!” Rốt cục Tưởng Mộc Mộc cũng yên lòng, sao hắn lại quên còn có người cha không gì không làm được chứ.

“Ca ca.....” Tưởng Mộc Cận nhìn Tưởng Mộc Mộc, trong mắt tràn đầy lửa dục.

Tưởng Mộc Mộc chống lại ánh mắt của Tưởng Mộc Cận, cổ co rút lại: “Anh..... anh muốn đi tắm!”

“Được!” Tưởng Mộc Cận không nói hai lời, đứng dậy ôm Tưởng Mộc Mộc đang muốn tránh thoát, đẩy cửa phòng tắm ra đi vào, sau đó đóng lại thật kín.

Quần áo đều chưa cởi, từng giọt từng giọt nước trong trẻo nhưng lạnh lùng vẩy vào trên cơ thể hai người, quần áo hai người đều ướt đẫm, lại là mùa hè, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, dính nước như vậy, da thịt trắng mịn bên trong loáng thoáng hiện ra.

Tưởng Mộc Cận không quan tâm, lời kéo ca ca đang muốn trốn chạy, hung hăng hôn lên, một phen dây dưa.

Một bên cởi bỏ quần áo của hai người.

Chỉ chốc lát, hai thân thể trần trụi dán vào nhau;

Chỉ chốc lát, hai người cọ sủng ra lửa;

Chỉ chốc lát, phòng tắm chỉ còn dư lại tiếng nước chảy cùng tiếng rên rỉ;

.....

Tưởng Mộc Mộc khóa gối trên chân Tưởng Mộc Cận, xụi lơ dựa vào cậu.

“Ca ca, em muốn bắt đầu!” Giọng nói khàn đặc, Tưởng Mộc Cận nâng hông Tưởng Mộc Mộc lên, từ trên chậm rãi buông xuống dưới.

Tưởng Mộc Mộc chỉ cảm thấy vật đang từ từ xâm nhập trong cơ thể trở nên vô cùng to lớn, động tác êm ái đâm vào hân, càng ngày càng vào sâu.

“Hừm..... Mộc Cận.....” Nơi riêng tư bị mở rộng, Tưởng Mộc Mộc đau đến kêu thành tiếng.

“Không sao, ca ca.....” Tưởng Mộc Cận nói xong, chọt đâm vào nơi sâu nhất.

“A..... Mộc Cận, đau.....” Tuy rằng thường làm, thế nhưng thời điểm tiến vào vẫn có chút đau, ngay lập tức bị mở rộng nhiều như vậy, hân rên rỉ mang theo thống khổ cùng vui sướng.

“Ca ca, anh..... bên trong nóng quá,..... thật là tuyệt.....” Tưởng Mộc Cận đâm vào từ trên xuống dưới, mỗi lần đều đâm vào vào nơi sâu nhất.

Khoái cảm cực hạn làm cho hai người quên mất đông tây nam bắc, ôm lấy lẫn nhau.

Tưởng Mộc Mộc gắt gao ôm lấy đầu Tưởng Mộc Cận, cầm đặt trên tóc cậu, thân thể vừa nảy lên một cái, không biết là mồ hôi hay là nước từ phía trên chảy ra, cứ như vậy cùng nhau nhanh chóng rơi xuống.

Rõ ràng là mở nước lạnh, nhưng thân thể hai người vẫn nóng không chịu được.

Dòng nước trượt xuống, biến mất trên mặt đất, đều mang theo nhiệt độ của bọn họ....

“Ca ca, thoải mái không.....” Tưởng Mộc Cận nói xong, lại đâm một cái.

“Ừm..... thoải mái..... a.....” Tưởng Mộc Mộc chỉ có thể phát ra tiếng dưới động tác của cậu.....

Không biết qua bao lâu, sau khi từ phòng tắm ra ngoài, lại ở trên giường giăng co một phen, cuối cùng Tưởng Mộc Mộc cũng hiểu rõ được lợi hại của một đêm bảy lần.

Mỗi lần đều nhiệt tình dâng cao, hưng phấn không thôi!

Ngay cả khi đã nhẹ nhàng vui vẻ rồi, nhưng thân thể lại kiên trì không nổi, ngủ lúc nào cũng không hay.

Trong phòng khách, lưu lại cặp sinh đôi được chiếu cố rất tốt, Tô Thắng mới vừa kết thúc cuộc liên lạc với tộc trưởng.

Tô Vĩ nói: “Thế nào? Tộc trưởng nói gì?”

Tô Thắng nhìn cậu ta: “Tộc trưởng nói, trước tiên phải cứu người bị bắt ra, gần đây có mấy đứa trẻ lên lên chạy ra ngoài, lại mất tích! Muốn chúng ta cứu tụi nó về!”

“Chính là nói, tạm thời chúng ta không thể đi về!”

END 62 Đăng bởi: admin

63. Chương 63

CHƯƠNG 63.

Cặp song sinh ở lại đây, Tưởng Mộc Mộc suy tính một trận, cuối cùng Tưởng Mộc Cận quyết định an bài cặp song sinh ở trong vườn nuôi dưỡng của vợ chồng Hác gia.

Hiện giờ cậu không muốn ca ca đến đó làm việc, như vậy mới có thời gian dài để ở cùng cậu.

Tưởng Mộc Mộc không đồng ý với an bài của Tưởng Mộc Cận, kết quả Tưởng Mộc Cận ném hân lên giường, từ đêm tối lần đến hừng đông, không đáp ứng liền không buông tha cho hân, Tưởng Mộc Mộc bất đắc dĩ, đành phải đồng ý mới được ngừng lại.

Có cặp sinh đôi ở vườn nuôi dưỡng, Tưởng Mộc Mộc cũng không cần cố ý qua hỗ trợ.

Hai người anh Hác và chị dâu còn có đứa nhỏ cần phải chăm sóc, cặp sinh đôi qua đó quả thực là giúp bọn họ đại ân, cũng thuận tiện, nên cặp sinh đôi ở lại bên đó.

Cứ như vậy, thời gian nghỉ mỗi tuần, Tưởng Mộc Cận đều lái xe tới đón Tưởng Mộc Mộc, nói hoa mỹ là muốn đi hẹn hò.

Kết quả mỗi lần đều đem hắn ép buộc đến gần chết, mới nguyện ý đưa cậu trở về ký túc xá, cũng không biết là vì hẹn hò hay là vì thỏa mãn thú tính của cậu nữa.

Trong tay Tưởng Mộc Mộc có tiền, cũng không cần lo lắng vấn đề ăn uống, nhưng mà trong lúc đó hắn nhất định phải học được phương pháp kiếm tiền, như vậy mới có thể làm cho cha hài lòng không phải sao?

Chương trình học của hắn chậm mất khoảng một tháng, nhưng có đầy đủ trụ cột, muốn bù lại cũng không khó.

Khó khăn không phải là vấn đề học tập, mà là Tưởng Mộc Cận.

Cũng không biết Tưởng Mộc Cận phát điên cái gì, mỗi ngày thứ hai tan giờ học, cậu liền nhanh chóng đến trường Tưởng Mộc Mộc, cho dù Tưởng Mộc Mộc trốn trong thư viện trường nghiên cứu tài liệu, cậu cũng có thể tìm được hắn trong ba phút, sau đó lôi ra ngoài.

Tưởng Mộc Mộc không hiểu, Tưởng Mộc Cận không phải là người bốc đồng như vậy, sao bây giờ tựa như hận không thể ngày ngày đều dính vào với nhau vậy? Có phải xảy ra chuyện gì hay không?

Mà lúc Tưởng Mộc Mộc hỏi cậu, Tưởng Mộc Cận sẽ trả lời như vậy: “Em với ca ca là người yêu, một tuần mới đi chơi một lần, không cảm thấy thời gian quá ngắn sao?”

Không ngắn, một chút cũng không ngắn! Tưởng Mộc Mộc không dám nói ra, nói ra khẳng định Tưởng Mộc Cận sẽ lại bắt đầu hành hạ hắn.

Mà hết thảy những điều này, sau khi anh Hác nói với hắn chuyện kia mới yên tĩnh.

Thậm chí Tưởng Mộc Mộc hoài nghi, thật ra thì Tưởng Mộc Cận đã sớm biết nên mới có thể kè cận hắn như vậy.

Anh Hác không quên chuyện đã nói với hắn lúc nghỉ đông trước đó, anh tìm chuyên gia có liên quan đến phương diện nuôi dưỡng, đối phương đã đồng ý để cho Tưởng Mộc Mộc đi theo học tập.

Đó là một viện nghiên cứu, một nông trường khổng lồ hoàn toàn phong bế, chủng loại đa dạng, sau khi Tưởng Mộc Mộc vào đó trong thời gian ngắn căn bản không thể đi ra.

Hắn đột nhiên cảm thấy thời gian dính với Tưởng Mộc Cận đúng thực là quá ít.

Đối phương là chuyên gia nuôi dưỡng nghiêm cẩn, bất kể là nước ngoài hay là trong nước, danh tiếng của ông đều vang dội, hơn nữa ông có một sở thích quái đản, chính là không thu đồ đệ, thích một mình nghiên cứu, lúc bắt đầu nghiên cứu sẽ bế quan mấy năm.

Đây là Tưởng Mộc Cận và anh Hác mất sức chín trâu hai hổ mới thuyết phục được đối phương để cho Tưởng Mộc Mộc đi theo học tập ở trong đó.

Trong nháy mắt Tưởng Mộc Mộc ngu người, hắn chưa từng nghĩ mình sẽ có kỳ ngộ như vậy, một người cổ quái như vậy lại nguyện ý mang theo hắn, trên trời thật sự rớt xuống một cái bánh cho hắn sao? Có mà phải bế quan lâu quá!

Sau khi Tưởng Mộc Mộc biết chuyện này, hẹn hò với Tưởng Mộc Cận càng thêm tích cực.

Đối phương là một chuyên gia, cửa lớn của viện nghiên cứu, không đến ba năm năm năm thì căn bản không ra được.

Về phương diện học tập, trường học nguyện ý cho hắn bảo lưu, nhưng mà lúc hắn đi ra có thể trực tiếp tốt nghiệp.

Không ngờ mình mới vừa từ trong ý thức của Sở Lãm chạy ra ngoài, lại nhanh chóng phải chia lìa với Tưởng Mộc Cận như vậy, khoảng thời gian ở trong thức hải kia, hắn đã biết cô đơn là cái gì, nên lần này nói gì cũng không quá vui vẻ.

Thế nhưng, hắn cũng biết cơ hội hiếm có, cho nên hắn vẫn lựa chọn đi theo đối phương học tập.

Mà Tưởng Mộc Cận cũng rất ủng hộ hắn, thậm chí hy vọng hắn có thể vào trong đó.

Điều này làm cho Tưởng Mộc Cận càng thêm khó hiểu, chẳng lẽ Tưởng Mộc Cận hy vọng tách ra khỏi hắn như vậy sao?

Ngày dần dần qua, ngày đến viện nghiên cứu dần dần tới gần, Tưởng Mộc Cận không nỡ rời xa Tưởng Mộc Cận, nhưng mà Tưởng Mộc Cận lại vô cùng hy vọng hắn đến viện nghiên cứu, chỉ còn dư lại thời gian một tháng, sẽ phải chia tay, bỏ được sao?

Trên xe

Tưởng Mộc Cận biết Tưởng Mộc Cận nghi ngờ, cậu thật cao hứng ca ca ỷ lại cậu như vậy, nói: “Ca ca, năng lực hiện tại của em vẫn chưa đủ để bảo vệ anh, anh ở trong đó mới là an toàn nhất!”

“Mộc Cận, em có ý gì, anh không cần em bảo vệ!” Tưởng Mộc Cận nói: “Cho dù những người đó muốn bắt anh đi nghiên cứu, anh cũng có năng lực phản kháng! Vô công anh cũng đã luyện đến tầng thứ tư, không có khác biệt lớn so với dị năng giả cấp mười!”

“Ca ca, anh cảm thấy Lam Sa có lợi hại hay không?” Tưởng Mộc Cận nhìn chằm chằm hắn.

“Sư phụ? Dĩ nhiên sư phụ lợi hại, không phải ngay cả em cũng đánh không lại anh ta sao?” Nói đến Lam Sa, Tưởng Mộc Cận tự hào, người lợi hại như Lam Sa lại có thể là sư phụ của hắn, hắn cao hứng muốn chết.

“Ngay cả sư phụ của ca ca cũng bị người ta bắt đi nghiên cứu, ca ca cảm thấy mình đấu lại bọn họ ư?” Tưởng Mộc Cận vuốt tóc Tưởng Mộc Cận, ôn nhu nói.

Nếu ca ca ở bên ngoài, thời thời khắc khắc cậu đều phải lo lắng cho an toàn của ca ca, chỉ có ở trong đó mới không sợ bị người ta tổn thương, vị chuyên gia kia, tin tưởng được!

Như vậy cậu cũng có thể an tâm tâm bết quan, trở nên mạnh mẽ.

Tưởng Mộc Cận ngây ngẩn cả người, không biết nên trả lời cái vấn đề này như thế nào.

Quả thực, hắn vừa rồi chính là nói ngoa, ngay cả sư phụ cũng có thể bị bắt đi, đối phương khẳng định thật không đơn giản, ngay cả một ngón tay của sư phụ hắn cũng không đấu lại, như thế nào chạy trốn bọn họ.

Lúc trước sư phụ nói với bọn họ là mình bị người ta bỏ thuốc rồi mới bị mang đi, thế nhưng sau khi tu luyện võ thuật, hắn càng thêm tin chắc, nếu chỉ là bỏ thuốc thì căn bản là không làm khó được bọn họ.

Hắn là đối phương có thứ gì đó chuyên dùng để đối phó người học võ.

Cặp sinh đôi được an bài ở chỗ của anh Hác, dường như Tưởng Mộc Cận chợt hiểu được an bài của Tưởng Mộc Cận.

Tưởng Mộc Cận vĩnh viễn lợi hại hơn so với người ca ca là hắn, những thứ suy tính vĩnh viễn nhiều hơn so với hắn, tâm tình cũng chín chắn hơn hắn rất nhiều.

Cũng đã đến lúc hắn nên thăng thần với Tưởng Mộc Cận.

Tưởng Mộc Cận tựa vào trong ngực Tưởng Mộc Cận, đem những nơi đời trước theo Đàm Thu Minh đi qua nhỏ nhỏ lớn lớn gì đều nói ra hết, hắn biết chuyện dịch cường hóa dị năng nhất định có quan hệ với Đàm Thu Minh, bởi vì gần đây hắn biết nhà xưởng dưới đất bị nổ tung lúc trước, thật ra chính là một nơi thí nghiệm sản xuất dịch cường hóa dị năng, chỉ là không nói ra tên của Đàm Thu Minh.

Hắn cũng không muốn trốn tránh vấn đề này nữa, không thể luôn không vượt qua được chính mình, hắn thừa nhận, hắn không chịu hết thảy những chuyện mình gặp phải nói ra, cũng không phải là sợ Tưởng Mộc Cận không tin, mà là ở nơi sâu thẳm trong tim, vẫn còn che chở cho Đàm Thu Minh, dù sao mình đã từng yêu, cũng từng vui vẻ, ngay cả khi từng bị tổn thương, thì ký ức vui vẻ vẫn như cũ là tương đối nhiều.

Cho dù thật sự hận y, cũng không nghĩ tới y và Tưởng Mộc Cận đánh nhau.

Nếu hắn nói ra, khẳng định Tưởng Mộc Cận sẽ không nói hai lời tìm Đàm Thu Minh báo thù, cho dù Tưởng Mộc Cận không biết bình thường Tưởng Mộc Cận hay làm gì, nhưng mà đối với chuyện của hắn thì tuyệt đối là giải quyết trước tiên.

Đối với Tưởng Mộc Cận cho tới nay luôn kiên trì quan niệm “ca ca thứ nhất”, hắn rất rõ ràng.

Hắn không muốn Tưởng Mộc Cận vì hắn, đi đánh nhau với y, mấy thứ này đều không đáng.

Còn bây giờ hình như không cần tiếp tục che chở y nữa, cả thể xác và tinh thần hắn đã sớm bị Tưởng Mộc Cận bắt làm tù binh, bây giờ hắn nên đến phiên hắn đem tinh lực đặt ở trên người Tưởng Mộc Cận, chứ không phải Tưởng Mộc Cận đem tinh lực đặt ở trên người hắn.

Suy nghĩ một chút, Tưởng Mộc Cận vẫn cảm thấy nên nói hết ra: “Mộc Cận, nếu như..... nếu như anh nói anh có việc gạt em, em có tức giận hay không?”

Thật ra hắn rất khấn trương, lẽ như Tưởng Mộc Cận biết người hắn thích đời trước thật ra không phải là cậu, vậy Tưởng Mộc Cận sẽ như thế nào?

Tưởng Mộc Cận nói, mặt mũi đều là vui vẻ: “Vậy phải xem ca ca gạt em cái gì!”

“Nếu như, nếu như anh nói anh là từ mười năm sau trọng sinh về, em tin không? Anh của mười năm sau đã chết.....”

“Dừng xe!” Tưởng Mộc Cận vẫn chưa nói hết, Tưởng Mộc Cận liền yêu cầu Faulk dừng xe, sau đó nói: “Faulk, anh đi về trước!”

Tưởng Mộc Cận kéo Tưởng Mộc Cận vào một khách sạn, trực tiếp lên phòng tổng thống.

Thậm chí Tưởng Mộc Cận không biết cậu đã đặt phòng từ hồi nào nữa.

Tưởng Mộc Cận đem Tưởng Mộc Cận ném lên giường, kéo áo khoác, từ từ cởi áo hắn ra: “Nói đi, ca ca, em tin!”

Tưởng Mộc Cận nhìn cậu, ấp a ấp úng nói: “Anh sợ em sẽ tức giận, sợ em.....” không để ý tới anh.....

“Vậy ca ca nói một chút xem, trong mười năm kia, ca ca và em như thế nào?” Hai mắt Tưởng Mộc Cận thẳng tắp nhìn chăm chăm hắn, thật ra thì cậu có dự cảm không hề tốt, giờ phút này những hình ảnh trong mộng đã bị cậu quên mất lại lần nữa hiện lên.

Những thứ kia là những thứ cậu không muốn nhìn thấy nhất, là ca ca nát thành từng mảnh.....

Cậu lắc lắc đầu, đem tất cả những hình ảnh đáng chết ấy đều ném ra ngoài chín tầng mây, nghiêm túc nhìn chăm chăm Tưởng Mộc Cận.

Tưởng Mộc Cận nói: “Anh, trong mười năm đó anh, yêu..... thích người khác!”

END 63

P/s: thật ra còn một đoạn lời tác giả rất là dài nữa, nhưng ta thấy không có gì quan trọng, thêm nữa là ta lười edit, nên ai muốn đọc thì lợi qt nhé ^^||| Đăng bởi: admin

64. Chương 64

CHƯƠNG 64.

Tưởng Mộc Cận nhìn chăm chăm mặt của hắn, trên thực tế, cậu căn bản cũng không quá quan tâm người Tưởng Mộc Cận thích có phải là cậu hay không, cậu chỉ muốn một người ca ca này mà thôi.

Chỉ cần ca ca ở bên cậu, thì những thứ khác đều không quan trọng, bao gồm cả tình cảm của hắn.

Thế mà, bây giờ nghe ca ca thẳng thắn như vậy nói không thích mình, trong ***g ngực cậu xuất hiện lửa giận không biết từ đâu tới.

“Ồ? Ca ca, anh nói đi, tại sao anh không thích em? Nhất định ca ca phải nói ra hết, một chữ cũng không sót nói cho em biết nha!” Tưởng Mộc Cận nằm xuống, nghiêng tai lắng nghe.

Từ trong mắt của cậu Tưởng Mộc Mộc thấy rõ ràng được nguy hiểm, nhưng mà giờ lại không biết nên nói như thế nào.

Hắn muốn nói ra, nhưng ngôn ngữ đã tổ chức tốt sau khi nhìn đến ánh mắt nguy hiểm của Tưởng Mộc Cận, tất cả đều thay đổi.

Tưởng Mộc Mộc nuốt mấy ngụm nước miếng, yết hầu nhô ra bị Tưởng Mộc Cận cắn vài cái, lập tức ngay cả nước miếng cũng không dám nuốt.

“Ca ca, tại sao không nói chuyện, nói một chút coi, ca ca thích ai?” Tưởng Mộc Cận bình tĩnh nói, thế nhưng từ trong giọng nói của cậu, Tưởng Mộc Mộc chỉ cảm thấy một cỗ uy áp vô hình, ép hắn không nói không được.

Hắn đem toàn bộ chuyện đời trước nói ra tất cả, trừ không nhớ, thậm chí hắn không có bỏ sót bất kỳ chỗ nào, ngay cả nguyên nhân hậu quả hắn cách xa Tưởng Mộc Cận cũng nói ra toàn bộ.

Nghe lời hắn nói, chân mày Tưởng Mộc Cận nhăn càng ngày càng chặt, con ngươi co rút lại càng ngày càng sâu, mặt mũi càng ngày càng không thích hợp.

Sau khi Tưởng Mộc Mộc nói xong, dừng lại một đoạn thời gian rất dài, lửa giận trong đôi mắt Tưởng Mộc Cận cháy rồi lại cháy, Tưởng Mộc Mộc nhìn ánh mắt của cậu, thậm chí muốn tránh đi.

Cơ mà, hắn không đi được.

Cậu tức giận, hắn cũng biết nhất định Tưởng Mộc Cận sẽ tức giận, hắn cũng là sau khi ở chung với Tưởng Mộc Cận, mới biết tình cảm thâm căn cố đế* của Tưởng Mộc Cận đối với hắn, đũa ngọc là hắn ngay từ đầu cũng không nhận ra được.

*Thâm căn cố đế: Ẩn sâu vào và không lay chuyển được nữa.

Khi đó, giọng điệu hắn trách cứ nói: “Vậy sao em không đề cập với anh một cái!”

Kết quả, Tưởng Mộc Cận trả lại: “Em đã biểu hiện rất rõ ràng, ca ca anh vẫn cảm thấy chúng ta là anh em, cho nên vậy đó! Sao ca ca không suy nghĩ một chút, không đi hỏi người khác một chút xem, giữa anh em có thân mật như chúng ta vậy sao?”

Tưởng Mộc Mộc bị ghen không nói được gì, thậm chí hắn nghĩ, nếu như không có trọng sinh, hắn liền không cách nào biết được tình cảm của đệ đệ, vĩnh viễn cũng sẽ tiếp tục ngu ngốc như vậy.

Nếu như là trước kia, hắn cũng sẽ cảm thấy ngu ngốc là một loại hạnh phúc, thế nhưng sau khi biết bộ mặt thật của Đàm Thu Minh, hắn đã không thể giống như đời trước nữa.

Hắn nhìn Tưởng Mộc Cận, Tưởng Mộc Cận vẫn không nói gì, Tưởng Mộc Mộc lo lắng: “Mộc Cận..... em, em tức giận à?”

Mặc dù đã biết cậu sẽ tức giận, nhưng mà Tưởng Mộc Cận không nói một lời lạnh lùng nhìn hắn khiến cho hắn càng phát ra bất an.

Đó đều là chuyện đời trước, bây giờ nói ra có tác dụng sao? Hắn vẫn luôn cảm thấy như vậy, cơ mà lúc đối mặt với Tưởng Mộc Cận, hắn cảm thấy cần thiết nói cho cậu biết, Mộc Cận rất để ý chuyện của hắn.

Thế nhưng bây giờ hắn nhìn bộ dạng Tưởng Mộc Cận phẫn nộ rồi lại một câu cũng không nói, rất không dễ chịu, hắn không biết rốt cục cậu nghĩ như thế nào?

“Ca ca hy vọng em tức giận sao?” Giọng nói của Tưởng Mộc Cận vẫn ôn nhu như nước, nhưng mà không biết tại sao, Tưởng Mộc Mộc cảm thấy cậu là đang nhần nại.

“Anh.....” Hắn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, vấn đề là tại sao Tưởng Mộc Cận lại muốn nhần nại, cậu hoàn toàn có thể tức giận, hoàn toàn có thể mắng hắn, hoàn toàn có thể.....

Nhưng mà, cậu lại đè ép tính khí của mình, ôn nhu nói chuyện với hắn, đây là tại sao?

“Ca ca, tại sao anh không nói cho em biết sớm một chút?” Cậu suy nghĩ rất lâu, không biết tại sao bắt đầu từ một khắc Đàm Thu Minh xuất hiện kia, ca ca liền chú ý đến y, bây giờ rốt cục nghĩ thông suốt.

Ngay từ đầu cậu cho là ca ca bị sắc đẹp của y mê hoặc, bây giờ mới phát hiện không phải vậy.

“Ca ca, sau này có chuyện gì cũng không được gạt em, chỉ cần là ca ca nói, em đều sẽ tin tưởng!” Tưởng Mộc Cận ôm Tưởng Mộc Mộc thật chặt, không biết đang suy nghĩ gì.

Không phải cậu không tức giận, mà là cậu không muốn tức giận với ca ca.

“Thật xin lỗi, Mộc Cận!” Tưởng Mộc Mộc đáp lại cậu, trái tim vẫn luôn treo lên rồi cục cũng đặt xuống.

Hắn là một tên quỷ nhát gan, một quỷ nhát gan không hơn không kém.

Mộc Cận không có khả năng không để ý tới hắn, điểm này cậu vĩnh viễn cũng không nghĩ tới, chỉ có hắn bỏ lại Mộc Cận, chứ Mộc Cận chưa bao giờ ném hắn.

“Thật xin lỗi, Mộc Cận!” Hắn suy nghĩ rất nhiều lời giải thích, nhưng mà cuối cùng lại chỉ còn dư lại lời xin lỗi này, cái gì cũng không nói ra được.

“Ca ca, anh thật là quả dưa ngọt!” Tưởng Mộc Cận vỗ vỗ đầu hắn, hôn lên má hắn.

Nước mắt từng giọt từng giọt được hôn khô, Tưởng Mộc Cận nói: “Ca ca, anh cũng không có làm sai!” Động tác, giọng nói ôn nhu khiến người ta bất an.

“Mộc Cận, chờ một chút.....” Đột nhiên Tưởng Mộc Mộc ngăn cản động tác của Tưởng Mộc Cận.

“Sao vậy? Ca ca!”

“Mộc Cận, em có thể tức giận, không cần chịu đựng, anh không thể nhìn em như vậy, em mắng anh cũng tốt, đánh anh cũng được, không nên chịu đựng.....” Tưởng Mộc Mộc nhìn ra được, lửa giận không rõ hàm nghĩa trong mắt cậu.

Tưởng Mộc Cận chịu đựng như vậy, hắn luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện, hắn không hy vọng cậu chịu đựng.

“Làm sao em lại mắng ca ca chứ? Em là đang giận chính mình, em ở trong trí nhớ đời trước của anh tại sao lại không ngăn cản anh? Ca ca, giải phẫu cải tạo gien rất đau đúng không, lúc phát tác em không ở bên cạnh anh, anh chịu nổi sao?....”

“Anh..... Mộc Cận, đừng nói nữa, đừng nói nữa mà.....” Đó là hắn tự tìm, chuyện không liên quan tới em, Mộc Cận, không cần đem tất cả mọi chuyện đổ lên người mình.

“Ca ca..... bây giờ có đau không?” Tưởng Mộc Cận sờ sờ ngực hắn.

“Đừng nói.....” Tưởng Mộc Mộc không thể nhìn cậu như vậy, tại sao chuyện này rõ ràng là hắn tự tìm, là chính hắn không hiểu rõ người ta mới có thể biến thành như vậy, Mộc Cận lại muốn đem những chuyện này trở thành lỗi của mình.

Anh tình nguyện em hận anh, đánh anh, mắng anh ghét anh..... cũng không muốn em như vậy.

“Ca ca..... a.....”

Tưởng Mộc Mộc che lại môi cậu, đầu lưỡi nhanh chóng dò vào bên trong, học theo động tác Tưởng Mộc Cận khiêu khích hắn mà dây dưa cùng Tưởng Mộc Cận.

Tưởng Mộc Cận không nhúc nhích, mặc cho Tưởng Mộc Mộc ở trên người cậu ép buộc.

Tưởng Mộc Mộc cảm nhận được phía dưới biến hóa, nhưng mà thân thể Tưởng Mộc Cận vẫn cứng ngắt, không nhúc nhích.

Tưởng Mộc Mộc đẩy cậu xuống, đặt ở trên giường, đè lên gối trên đùi cậu.

Nhớ lại hành động Tưởng Mộc Cận làm với hắn, ở trên mi mắt, trên mặt, trên cổ, trên ngực..... lưu lại ấn ký của chính mình.

Thời điểm rằng môi quăn quít với Tường Mộc Cận, Tường Mộc Cận động.

Cậu vừa mở miệng, gắt gao cắn khước môi Tường Mộc Cận.

Tường Mộc Cận bị đau nhìn chăm chăm cậu, nhưng không có ý tứ né tránh, mặc cho cậu cắn môi mình, cho đến chảy máu.

Mùi máu tươi tràn ngập trong khoang miệng hai người, Tường Mộc Cận chợt giật mình tỉnh lại.

Lật người đem Tường Mộc Cận đè dưới thân, tàn sát bữa bãi cắn xé thân thể hắn.

Hung hăng hôn hắn, xé rách quần áo của hắn.

Tựa như muốn đem người trước mắt toàn bộ nuốt vào trong bụng, để cho hắn mỗi phút mỗi giây đều không thể rời khỏi mình.

Tiền hí chưa đủ, đánh thẳng về phía trước! Tường Mộc Cận đau đến cau mày, nhưng không phản kháng.

Động tác thô lỗ, không có tình cảm, lại không biết chú ý trấn an dục vọng của Tường Mộc Cận, chỉ không ngừng công chiếm hắn, ăn hắn.

Cho đến sau khi bắn lần đầu tiên, rốt cục trong mắt Tường Mộc Cận mới thanh tỉnh một chút, nhìn người phía dưới bởi vì cậu thô bạo mà sắc mặt trở nên tái nhợt, khước môi còn có một tia máu, trên người cũng bị mình cắn đến cả người thương tích, cuối cùng cũng không chế được mình.

“Ca ca! Sao anh lại ngốc như vậy.” Tường Mộc Cận nhìn người bên dưới, vuốt ve tóc hắn.

Tường Mộc Cận nhếch nhếch khước miệng, khước mắt cũng để lại nước mắt, nhưng hắn là đang cười, cảm giác an tâm, hắn nói: “Anh cũng không biết! Anh không biết phải làm sao cả!? Sớm biết em sẽ biến thành như vậy, anh liền.....”

“Đừng nói nữa, ca ca! Ngủ thật ngon đi, ngày mai đều quên hết!” Tường Mộc Cận hôn hắn, an ủi thân thể hắn.

Tường Mộc Cận vốn là toàn thân đau đớn dưới trấn an của Tường Mộc Cận dần trầm tĩnh lại, lại thật sự ngủ mất.

Tường Mộc Cận đứng dậy, đôi mắt đầy máu, gương mặt âm trầm, đi vào phòng ngủ.

Cậu muốn giết người, hiện giờ cậu chỉ muốn giết người, nhưng mà không thể, bên cạnh chỉ có một mình ca ca, cậu không thể làm gì đối với ca ca.

Tường Mộc Cận hít thở sâu một hơi, ẩn nhẫn xúc động trong nội tâm, quả đấm nắm chặt, móng tay cũng vùi vào trong thịt, máu tươi ào ào chảy ra.

Nước lạnh từ vòi sen cũng không khiến cho cảm xúc của cậu yếu bớt nửa phần.

Nghe xong miêu tả của ca ca, những hình ảnh trong mộng đột nhiên rõ ràng lên.

.....

Ngày hôm sau Tường Mộc Cận tỉnh lại, chợt nghĩ thấy một cổ mùi máu tanh, thấy Tường Mộc Cận không có ở trên giường, hắn liền tìm kiếm xung quanh.

Trong phòng tắm, Tường Mộc Cận nằm trong bồn tắm, bụng tràn đầy máu tươi, máu thịt mơ hồ.

“Mộc Cận!” Tường Mộc Cận kinh ngạc kêu một tiếng, hắn rất khó tưởng tượng Tường Mộc Cận sẽ bị thương, lại còn bị người nhét vào trong bồn tắm như vậy, hắn nghĩ tới một loại khả năng, nhưng lại không muốn nghĩ tiếp nữa.

“Anh lập tức gọi xe cứu thương, em kiên nhẫn một chút! Nhé.....” Tường Mộc Cận đứng dậy, lúc chuẩn bị rời đi liền bị Tường Mộc Cận kéo vào trong ngực.

“Em không sao, ca ca!” Ôm hắn vào trong lòng, cũng không quan trên người còn chảy máu hay không, đáng vẻ Tường Mộc Cận giống như là hoàn toàn không có bị thương vậy.

“Nhưng mà, thương thể của em.....” Tưởng Mộc Mộc khẩn trương nói: “Không xử lý thích hợp, sẽ bị nhiễm trùng, Mộc Cận, em chờ một chút!”

Trong quần áo cảm thấy ẩm nóng, Tưởng Mộc Mộc càng thêm khẩn trương lo âu.

“Không cần xe cứu thương, ca ca ở đây em liền không có việc gì!” Tay Tưởng Mộc Cận vòng càng chặt hơn: “En sẽ không để cho ca ca phát sinh chuyện như vậy nữa đâu!”

Tưởng Mộc Mộc sửng sốt, nhớ tới chuyện mình nói ngày hôm qua, nhất thời không biết nên như thế nào mới phải: “Em chờ, anh đi tìm hộp cứu thương!”

Tưởng Mộc Mộc ra ngoài, biết Tưởng Mộc Cận nhất định không muốn đi bệnh viện, liền tìm phục vụ khách sạn muốn hộp cứu thương, còn muốn chút thuốc mỡ cầm máu, định tự mình giúp cậu xử lý.

Tưởng Mộc Mộc rửa sạch vết thương của cậu, phát hiện trên đó đều là vết cào, trên tay, trên bụng, trên chân vậy mà đều là vết cào, móng tay đã muốn đen của Tưởng Mộc Cận ở trong mắt Tưởng Mộc Mộc trở nên vô cùng chói mắt, hấn vội vàng rửa sạch.

Đều là bị thương ngoài da, sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng, Tưởng Mộc Mộc tẩy rửa xong, sát trùng, bôi thuốc rồi băng bó cho cậu, mỗi một động tác đều cẩn thận.

So với lúc Tưởng Mộc Cận bị thương ở cuộc thi dị năng, thì mấy cái này chỉ là một bữa ăn sáng, rất nhanh Tưởng Mộc Mộc liền xử lý tốt.

Cũng càng thêm áy náy nhìn chằm chằm Tưởng Mộc Cận.

Tưởng Mộc Cận vẫn luôn nhìn Tưởng Mộc Mộc, lửa giận tối hôm qua đã tiêu tán rất nhiều, nắm tay Tưởng Mộc Mộc lên nói: “Phương thức xử lý miệng vết thương này, cũng là học được lúc đó à?”

Tưởng Mộc Mộc không lảng tránh cậu, gật gật đầu: “Khi đó vì thắng cấp, tìm dã thú khiêu chiến, thường bị chút vết thương ngoài da, liền tự mình băng bó!”

Tưởng Mộc Cận hít sâu một hơi, tay nâng lên, chạm vào khoe môi tối hôm qua bị mình cắn bị thương.

Hít.....

Tưởng Mộc Mộc bị đau đến cau mày, thiếu chút nữa hấn đã quên mất cái này rồi.

“Chúng ta trở về đi!” Tưởng Mộc Mộc nói.

“Được.....”

END 64 Đăng bởi: admin

65. Chương 65

CHƯƠNG 65.

Kể từ sau khi thắng thần, Tưởng Mộc Mộc cảm thấy Tưởng Mộc Cận thay đổi.

Nhưng mà đến tận cùng là chỗ nào thay đổi, hấn lại không nhìn ra, chỉ có thể cảm giác.

Tưởng Mộc Cận không còn mỗi tuần đến đón hấn, mà là mỗi ngày đều đến xem hấn, buổi tối đối với hấn cũng ôn nhu khiến người ta kinh ngạc.

Không biết cậu có ý gì, đây coi như là đang an ủi sao? Đột nhiên càng ngày hấn càng nhìn không thấu Tưởng Mộc Cận, cậu không tìm Đàm Thu Minh báo thù, bình tĩnh khiến cho Tưởng Mộc Mộc nghi ngờ.

Giống như là yên tĩnh trước khi bão táp.

Hơn nữa, liên quan tới lần thắng thần trước đó một chữ cậu cũng không đề cập tới, bộ dạng tựa như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Là hấn đoán làm sao? Thật ra thì Mộc Cận không có xúc động như vậy?..... Cuối cùng Tưởng Mộc Mộc cũng không để ý mấy thứ này nữa, chậm rãi dành ra thời gian đến làm bạn với Tưởng Mộc Cận.

Viện nghiên cứu đã phát thông báo tới cho hần, một tuần sau hần có thể đến thực tập trước, mà làm cho hần vui mừng hơn chính là, thư thông báo này lại là vị chuyên gia kia tự mình gửi tới.

Tướng Mộc Mộc thụ sủng nhược kinh, không biết sao mình lại được lão nhân gia ông ta coi trọng, nguyện ý tự mình dẫn dắt hần.

Vui mừng đồng thời cũng mang theo phiền muộn, bọn họ sẽ phải tách ra, từng giây từng phút đều vô cùng quý trọng.

Tướng Mộc Cận muốn thừa dịp trong khoảng thời gian này, khiến thực lực lớn mạnh, cho đến khi không ai có thể uy hiếp được cậu và ca ca. Cậu nói: “Chia lìa ngắn ngủi chỉ là vì ngày sau càng có nhiều thời gian ở chung hơn.”

Tướng Mộc Mộc tin tưởng, hiện tại đối với lời của Tướng Mộc Cận hần rất tin tưởng không chút nghi ngờ, mặc dù cảm thấy hần là Tướng Mộc Cận muốn làm cái gì đó, nhưng lại cảm thấy không có cái gì phải làm cả, đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra vậy chứ?

Hần cũng không có thời gian rối rắm những thứ này, thời gian càng ngày càng tới gần, hần còn có rất nhiều thứ phải chuẩn bị, quan trọng nhất là phải bắt chặt thời gian hẹn hò với Tướng Mộc Cận.

Ngày đó, Tướng Mộc Cận quán quýt hần muốn cả buổi tối, ngày hôm sau mới lưu luyện không rời đưa hần đến viện nghiên cứu.

Tướng Mộc Mộc một bước quay đầu lại ba lần, rốt cục vào cửa lớn viện nghiên cứu, một khắc cửa lớn đóng lại kia, hần nhìn thấy Tướng Mộc Cận chỉ tươi cười ở ngoài mặt, trong lòng lộp bộp một chút, ngay sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại, đi theo nhân viên công tác.

Hình thức phong bế trao đổi như vậy, hoàn toàn không biết gì về thế giới bên ngoài.

Bất kể ở bên ngoài, Tướng Mộc Cận làm cái gì, Tướng Mộc Mộc cũng sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn.

Cậu không làm cái gì, mới có thể thật cảm thấy ngoài ý muốn đó.

Sau khi Tướng Mộc Cận rời đi, người đầu tiên đi tìm lại là: Hắc Mập Mập!

Hắc Mập Mập nhận được điện thoại của Tướng Mộc Cận rất là bất ngờ, nay dưới sự dẫn dắt của cha, cậu đã sáng lập ra một mảnh trời, chỉ là còn trẻ khinh cuồng, cậu còn có rất nhiều thứ phải phiền não, thể lực cũng chưa có ổn định, lúc này Tướng Mộc Cận gọi điện thoại cho cậu, cậu hoàn toàn đoán không ra là chuyện gì xảy ra.

Cậu và Tướng Mộc Mộc cũng thường xuyên gọi điện thoại, nhưng mà số lần gặp mặt quá ít, cậu cũng thiếu chút nữa quên mất còn có cái người Tướng Mộc Cận này.

“Không phải là rất ghét tôi sao? Sao đột nhiên lại tìm tới đây!” Châm chọc trong giọng nói của Hắc Mập Mập, Tướng Mộc Cận không thể nào nghe không hiểu.

Cơ mà Tướng Mộc Cận hoàn toàn không để ý, nói: “Nghe nói hắc đạo các người có một sân huấn luyện rất có ý nghĩa, đúng không?”

Hắc Mập Mập kinh hãi, không biết đối phương có được tin tức từ chỗ nào: “Cậu, cậu làm sao biết?”

“Tôi muốn mượn dùng nơi đó!” Tướng Mộc Cận gấp biến không sợ, bình tĩnh nói.

“Cậu muốn chết sao?” Mặc dù Hắc Mập Mập rất ghét Tướng Mộc Cận cao ngạo, nhưng mà không thể không bội phục Tướng Mộc Cận, còn nhỏ tuổi đã đến được mức này, hai chữ thiên tài rất phù hợp treo ở trên đầu cậu ta, thế nhưng sân huấn luyện đó không phải ai cũng có thể đi vào.

Người đi vào không có mấy ai còn sống đi ra, có thể sống sót ra ngoài, đều là được người ở bên trong coi trọng, cậu cũng không phải thật sự thông qua cái huấn luyện đó, cho tới nay, còn chưa có người nào thông qua huấn luyện ở trong đó đâu.

Cho dù huấn luyện của Tướng gia cũng rất đặc biệt, thế nhưng huấn luyện ở hắc đạo là thật sự phải chết.

Đúng là rất ghét Tưởng Mộc Cận, nhưng nói thế nào thì cũng là đệ đệ Tưởng Mộc Mộc, cậu cũng không muốn để cho đệ đệ của bạn mình rơi vào khốn cảnh.

Thế nhưng, Hắc Mập Mập không biết, Tưởng Mộc Cận xem trọng chính là điểm này, ở nhà Tưởng Mộc Cận rất rõ ràng, cha sẽ an bài nhân thủ, âm thầm bảo vệ cậu, bởi vì cậu là người thừa kế duy nhất của Tưởng gia, chỉ có ra ngoài mới không bị người bảo vệ thôi!

“Anh cứ như vậy xác định tôi sẽ chết à?” Tưởng Mộc Cận hỏi ngược lại, không biết lấy tự tin từ đâu ra.

Hắc Mập Mập thấy đối phương không biết trời cao đất rộng, khuyên nhủ: “Cậu cho rằng cái sân huấn luyện đó là vì cái gì mà tồn tại, ở đó là thế giới chém giết, người có thể sống sót ở bên trong, đều là người trên người, còn là mấy lão già sống trên trăm tuổi, kinh nghiệm già dặn, thực lực thì càng sâu không lường được, lấy dị năng hiện giờ của cậu, căn bản không thể đối kháng được với đối phương! Chúng ta cũng là tránh được thì tránh, cậu thì ngược lại, lại dấn mặt qua đó!”

“Tôi chính là muốn trở thành người trên người!” Tưởng Mộc Cận vẫn như cũ rất bình tĩnh.

“Cậu! Thôi, nếu không phải nhìn cậu là đệ đệ Tưởng Mộc Mộc, tôi mới lười khuyên cậu!” Hắc Mập Mập thấy cậu ta ngoan cố không thay đổi, nghĩ đến ca ca của mình vào chỗ đó cũng chưa từng đi ra, cảm thấy một trận lạnh lẽo.

Cha vì huấn luyện cậu mà trở thành lãnh đạo, ca ca trở thành trợ thủ, lại đưa ca ca vào trong đó, cũng hai năm rồi, còn chưa có đi ra, bọn họ đã sớm không ôm bất cứ hy vọng nào rồi.

Mặc dù biết cha là bất đắc dĩ, thế nhưng sau khi Hắc Mập Mập biết chuyện này, vẫn là hận cha một đoạn thời gian rất dài.

“Được rồi, nếu cậu đã nói như vậy, tôi cũng không khuyên cậu nữa, nhưng mà tôi cho cậu biết, đến lúc đó cậu chết, tôi cũng mặc kệ!”

Tưởng Mộc Cận không nói gì, tiếp tục nghe cậu ta nói.

Hắc Mập Mập không biết từ đâu tới ảo giác một quyền của mình đánh lên bông, vô cùng vô lực, nói gì cũng không hữu dụng, cậu căn bản là đang lâm bầm lẫu bẫu, một mình hướng về phía điện thoại nổ điên.

“Cậu đến tìm tôi đi! Tôi lên dẫn cậu đi!” Rốt cục Hắc Mập Mập thỏa hiệp nói.

Tưởng Mộc Cận khép điện thoại lại, lái xe rời đi.

Viện nghiên cứu được xây ở trên núi cách đó không xa, phía dưới là từng mảng từng mảng ruộng lúa, trên núi còn có dã thú chạy quanh.

Tưởng Mộc Mộc được mang vào phòng nghiên cứu trung tâm, đây là một gian phòng điều khiển, bên trong chỉ có một người, thấy Tưởng Mộc Mộc đến, rất là kinh ngạc nói: “Người mới?”

Tưởng Mộc Mộc suy nghĩ một chút, gật đầu: “Phải!”

Bộ dạng của thanh niên kia hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, thoạt nhìn vô cùng bận rộn, khi nhìn thấy Tưởng Mộc Mộc thì kinh ngạc một hồi, rồi lại bắt đầu công tác.

Nhìn hần thuần thực thao tác trên máy móc, Tưởng Mộc Mộc nhìn đến trợn mắt há mồm, động tác này, cũng quá nhanh rồi đi.....

Thật may là có tu luyện thể chất, nếu không ngay cả nhìn cũng không nhìn rõ.

Tưởng Mộc Mộc có thể thấy được, người ở trong này, dị năng cũng không thấp hơn cấp bảy cấp tám, chỉ là tại sao một người hoàn toàn không có dị năng như mình có thể đi vào nơi này?

Tưởng Mộc Mộc nhanh chóng nghĩ đến là Tưởng Mộc Cận và anh Hắc giúp hần.

Thật sự nên cảm tạ bọn họ, Tưởng Mộc Mộc nhanh chóng lên tinh thần, hần được đưa tới nơi này, đại khái chính là muốn đi theo người nơi này làm việc đi, hần nghĩ như vậy.

Thấy đối phương bận trong bận ngoài, không có thời gian để ý tới bộ dạng của hắn, Tưởng Mộc Mộc cũng không đi quấy rầy, mà là từ một bên lấy sách hướng dẫn ra xem.

Chờ lúc đối phương rảnh rỗi, hắn sẽ hỏi thêm mấy câu, thanh niên cũng không yêu cầu muốn hắn làm cái gì, cũng không ra vẻ bất mãn, mà là gắng hết sức trong thời gian rảnh rỗi trả lời vấn đề của hắn, Tưởng Mộc Mộc cũng không biết nội dung công việc của mình là cái gì, cũng liền học tập như vậy.

Dù sao thì vào cũng đã vào rồi, nói gì cũng phải học hỏi được gì đó, hắn liền len lén ở một bên nhìn đối phương thao tác, đối chiếu với phương pháp trong sách hướng dẫn tiêu hóa ở trong đầu.

Hắn cũng không vội đi hỗ trợ, loại dụng cụ thao tác máy móc tinh vi này, không cẩn thận bị lỗi sẽ tạo ra phiền phức rất lớn, sau khi hắn lặp lại thao tác vô số lần ở trong đầu xong, mới điều chỉnh máy móc đang rảnh ở một bên.

Nhiệt độ nước, khí hậu, mùa..... ở trong nhà máy nuôi dưỡng thật lớn này đều có thể tự do điều chỉnh, có nhân tạo, có tự nhiên.

Tưởng Mộc Mộc vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nông trại khổng lồ như vậy, một trại gà liền nuôi mấy ngàn mấy vạn gà lớn gà nhỏ, không biết còn tưởng rằng nơi này thật sự là buôn bán gà đó chứ.

Hắn thao tác trên dụng cụ có thể nhìn thấy toàn bộ nông trại, chỉ là đã đánh giá thấp nó rồi, chỉ biết là nó rất lớn, lớn như một thành phố.

Thật ra thì nhân viên công tác ở trong này cũng không nhiều, toàn bộ cộng lại cũng chỉ mấy trăm người, mỗi người đều có nội dung công việc của mình, dò số vào ngòi, hoàn toàn không có nơi nào đụng đầu nhau.

Lúc sau người thanh niên liếc mắt nhìn Tưởng Mộc Mộc một cái, trong mắt lóe lên nghi hoặc, không để ý tiếp tục công việc trên tay.

Cái ánh mắt này, chợt lóe rồi biến mất, Tưởng Mộc Mộc không hề chú ý tới.

END 65 Đăng bởi: admin

66. Chương 66

CHƯƠNG 66.

Tưởng Mộc Mộc vượt qua ba tháng ở trong viện nghiên cứu, dần dần biết mặt những người của viện nghiên cứu, ở nơi này có thể học được những thứ mà ở trường học hoặc ở chỗ anh Hác không học được, mà ba tháng sau, rốt cục gặp được vị chuyên gia thần long thấy đầu không thấy đuôi kia.

Chuyên gia Lưu thị là một phụ nữ hơn bảy mươi tuổi, cái này thật sự làm cho Tưởng Mộc Mộc rất bất ngờ.

Mọi người đều không nói với hắn chuyện về Lưu thị, chỉ biết bà là một người rất bận rộn, hai ba tháng không xuất hiện thật bình thường, vừa xuất hiện chính là hai ba ngày, ở viện nghiên cứu đi dạo một vòng, kiểm tra nông trường một phen, giao phó vài câu chú ý xong liền đi.

Sau đó lại trở về với công việc bận rộn, không thấy bóng dáng.

Ở nơi này Tưởng Mộc Mộc có thể học tập được rất nhiều thứ, đặc biệt là chủng loại dã thú.

Trước kia hắn đã muốn nghiên cứu những dã thú nhỏ này một chút rồi, nhưng mà anh Hác sợ hắn gặp phải nguy hiểm, không để cho hắn tiếp xúc, hắn chính là một chút cũng chưa từng đi đến rừng rậm dã thú đó.

Mỗi ngày hắn đi theo nhân viên công tác nơi này học tập, sau khi Lưu thị tới, thời gian của hắn càng trở nên gấp gáp.

Ngày đầu tiên Lưu thị đến liền gọi hắn vào phòng làm việc: “Cậu chính là Trình Lâm Phong?”

Mặc dù Tưởng Mộc Mộc đã thẳng thắn thân phận với anh Hác, nhưng mà ở bên ngoài vẫn như cũ sử dụng cái thân phận Trình Lâm Phong này.

Tưởng Mộc Mộc gật đầu: “Dạ! Giáo sư!”

Lưu thị nhìn đoạn phim luôn được ghi lại, tất cả đều là hoạt động của Tưởng Mộc Mộc trong ba tháng này.

Trong hình, Tưởng Mộc Mộc đều là đi theo sau nhân viên công tác học tập, hoặc là tự mình động thủ thao tác cùng thí nghiệm, thời gian rảnh cũng không dừng lại, lễ phép thỉnh giáo bọn họ, mặc kệ là nhân viên công tác ở phương diện nào, chỉ cần hần từng tiếp xúc, người nọ nhất định đã từng chỉ điểm hần, nhân viên công tác nơi này đều biết hần.

Lưu thị gật gật đầu: “Rất tốt! Bắt đầu từ hôm nay, cậu đi theo tôi!”

“.....Dạ!” Tưởng Mộc Mộc không hiểu tại sao đơn giản như vậy liền có thể đi theo bà học tập, có điều bất kể là nguyên nhân gì, hần đều cảm thấy cao hứng.

Thật ra thì rất đơn giản, Lưu thị chưa từng thu đệ tử cũng không phải là do bà không muốn thu, mà có liên quan đến vấn đề thái độ của đệ tử.

Trước kia cũng thường xuyên có những người giống như Tưởng Mộc Mộc tới học tập, bọn họ tự cho là mình là đệ tử của Lưu thị, cao cao tại thượng, không thêm để ý tới nhân viên công tác trong viện nghiên cứu, giống như cái gì mình cũng biết, mình mới là lợi hại nhất, bộ dạng “thiên tài” “tự cho là đúng”, Lưu thị rất không thích.

Bọn họ cảm thấy mình đã là đệ tử của Lưu thị, có thể trở thành đệ tử Lưu thị mới là lợi hại, nhân viên công tác mấy người thì có là cái gì đâu?

Đời này quả thật Lưu thị chưa từng nhận đồ đệ, nhưng cũng chỉ dẫn vài người, trong đó vợ chồng Hác gia chính là bà dẫn dắt ra, hai người kia có thiên phú hiếm có lại rất cố gắng.

Tự nhiên là Lưu thị tương đối coi trọng đối với bọn họ, lúc ấy vợ chồng Hác gia cũng là nhân viên công tác trong viện nghiên cứu, chỉ là nay thoát ly ra ngoài, tự trải qua cuộc sống của chính mình, tự thành lập vườn của mình thôi, mặc dù Lưu thị luyến tiếc, nhưng cũng không ép bọn họ ở lại, không có nhân viên công tác thì có thể bổ sung, còn đồ đệ thì không giống!

Bà tương đối xem trọng vợ chồng Hác gia vợ, vì vậy cũng lưu tâm tới người bọn họ giới thiệu, lại xem xem đoạn phim ghi chép mấy tháng qua, cũng xác minh được vài phần phỏng đoán của bà.

Mỗi người nơi này đều không phải là người vô năng, tùy tiện hỏi, mỗi một người đều là học giả muốn trình độ học vấn có trình độ học vấn, muốn thực lực có thực lực, Lưu thị chưa từng muốn một phế nhân nào, mỗi người bọn họ đều có thể trở thành thầy giáo cho Tưởng Mộc Mộc, bọn họ đều là tự nguyện đi theo Lưu thị, cho dù Lưu thị phong bế ba năm năm năm, bọn họ cũng không để ý.

Không chịu được cô độc, không muốn ngáy ngốc ở chỗ này thì có thể rời đi, không thể rời xa người nhà thì cũng không cần tới nơi này.

Công tác của họ bề bộn nhiều việc, nhưng cũng có thời gian nghỉ ngơi, những thời gian kia bọn họ có thể tự do an bài, muốn cùng người nhà liên lạc, hay là làm cái gì bà đều không quản, yêu cầu của Lưu thị chỉ có một: lúc làm việc phải chăm chỉ cẩn thận! Không thể có nửa điểm sai sót!

Cứ như vậy, mỗi ngày Tưởng Mộc Mộc đi theo Lưu thị, ở bên cạnh bà học tập, nhân viên công tác ở đây thấy nhưng không thể trách, bọn họ đã sớm đem biểu hiện của Tưởng Mộc Mộc ở nơi này báo lên cho giáo sư rồi, loại tình huống thế này cũng có thể tiếp nhận.

Lúc Tưởng Mộc Mộc đi theo bên cạnh Lưu thị làm việc, Lưu thị nói: “Cậu không có dị năng?”

Tưởng Mộc Mộc không biết tại sao đối phương lại hỏi cái này, cũng không có hoài nghi, liền “dạ” một tiếng, gật đầu.

“Vậy cậu làm sao thông qua khu dã thú?” Trong viện nghiên cứu này của bọn họ, không có ai chưa từng thức tỉnh dị năng cả, nếu có người cho rằng nghề nuôi dưỡng không cần dị năng, vậy khẳng định người đó sẽ không thể tiếp tục ở cái ngành nghề này được.

Cái nghề bận rộn như thế, không có dị năng khẳng định không chống đỡ được, nhưng Tưởng Mộc Mộc không có dị năng cường hóa thân thể của mình, làm thế nào chịu đựng được lượng công việc của bọn họ.

Huống chi, để phòng ngừa dã thú trong khu dã thú công kích, dị năng phòng thân là vô cùng cần thiết.

Hình như Tưởng Mộc Mộc đã hiểu, cũng nghĩ đến chuyện trước đó anh Hác không để cho hắn theo đến khu dã thú, nghĩ đến là sợ hắn không có dị năng bị dã thú công kích, có điều bây giờ cho dù hắn không có dị năng, thì cũng có những chiêu số khác để phòng thân: “Con không có gien dị năng, cho nên sẽ không thức tỉnh, có điều, con có tu luyện võ thuật, sẽ không thua dị năng giả, cho nên khu dã thú con vẫn đối kháng được!”

“Võ thuật? Cái loại đồ này thật sự là có thật à..... ta còn tưởng rằng là truyền thuyết! Thôi, nếu cậu có võ công phòng thân, không có dị năng cũng không sao!” Lưu thị không có tiếp tục hỏi tới, cái thứ võ thuật này vô cùng cổ xưa, cho dù bà muốn biết, cũng chưa chắc đối phương sẽ nói cho bà biết, ngược lại, nếu như bà hỏi hắn, ngược lại sẽ cảm thấy bất hòa!

Không có gien dị năng, thế gian này chỉ có một, Tưởng Mộc Mộc nói với bà như vậy, cũng chính là nói cho bà biết thân phận của mình mà thôi, không có ý tứ giấu diếm, cũng nói cho bà biết hắn không thể không dùng những thân phận khác để công tác, Lưu thị tỏ vẻ hiểu được!

Thật ra thì Tưởng Mộc Mộc chưa từng nghĩ tới những thứ này, cũng không biết suy nghĩ trong lòng Lưu thị, thí diên thí diên* đi theo sau mông đối phương vòng vo, làm cho Lưu thị cười khổ không thôi, ngược lại cũng rất cẩn thận dạy hắn.

*Thí diên thí diên: chỉ sự xoắn xít tất tả chạy, ý nghĩa manh manh dễ thương

Không thể không nói, Lưu thị không hổ là chuyên gia phương diện nuôi dưỡng, tinh thông các lĩnh vực không nói, đối với các loại dụng cụ còn rõ như lòng bàn tay, điều này làm cho Tưởng Mộc Mộc càng ngày càng bội phục bà, đi theo bên cạnh bà học tập cũng rất nhiệt tình!

Trong ba tháng này, hắn không có liên lạc với Tưởng Mộc Cận, Tưởng Mộc Cận cũng chưa từng liên lạc với hắn, chủ yếu là không muốn để cho mình phân tâm, chỉ cần thấy được Tưởng Mộc Cận, tâm tình của hắn sẽ bị ảnh hưởng, nhưng mà mỗi lần gọi điện thoại về nhà không nhìn thấy Tưởng Mộc Cận, hắn cũng sẽ có chút thất vọng, có điều rất nhanh hắn liền khôi phục như cũ, tiếp tục công việc.

Mẹ đã tỉnh lại, có lúc Sở Lãm ở trong cơ thể còn nói với hắn mấy câu, nhưng rất nhanh lại lui về không để ý tới hắn, trong lời nói đơn giản chính là để cho hắn nhanh một chút tìm Tưởng Mộc Cận đi đến cấm địa trước, đáng tiếc, bây giờ còn chưa phải là thời điểm.

Dù bây giờ hắn đã có tư cách có thể tiến vào cấm địa, yêu cầu của sư phụ hắn cũng đã đạt được, hắn ta từng nói, muốn biết quan hệ của hắn ta và cha, thì phải đạt tới trung tầng thứ bảy cửu công quyết, mà hắn cũng đã làm được.

Thế nhưng, luôn cảm thấy còn chưa phải là thời điểm, bây giờ ngược lại hắn không còn cổ xúc động như lúc đầu nữa, xúc động muốn biết rõ cha và sư phụ rốt cục là quan hệ thế nào. Mà là bình tĩnh đối mặt, luôn cảm thấy biết rõ cũng không nhất định là chuyện tốt.

Hắn và mẹ trò chuyện mấy câu, mẹ nói Tưởng Mộc Cận đã bế quan, trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện, hy vọng Tưởng Mộc Mộc an tâm học tập, đi theo bên cạnh Lưu thị rất an toàn balabala.....

Nhìn mẹ khôi phục thân thể, Tưởng Mộc Mộc thay bà cao hứng. Cũng không có để ý quá nhiều, mỗi ngày đều đi theo bên người Lưu thị, chăm chỉ làm việc, nghiêm túc học tập.....

Hắn cũng không biết, ở một khắc hắn cúp điện thoại kia, Trần Tú Nhã lộ ra vẻ mặt đau thương, rất là do dự.

Cho đến khi Tưởng Trạch Thành đi tới bên cạnh bà, bà mới khóc nức nở nói: “Tại sao lại biến thành như vậy? Không ngăn cản được sao?”

Ngay trước lúc Tưởng Mộc Cận “bế quan”, cậu liền thẳng thắn hết thảy, quan hệ giữa cậu và Tưởng Mộc Mộc.

Trần Tú Nhã không cách nào tiếp nhận, nhưng nhìn dáng vẻ kiên quyết của Tưởng Mộc Cận, bà biết nói gì cũng không có tác dụng, cầu cứu nhìn chồng bà, vẻ mặt mặc kệ phát sinh bất cứ chuyện gì cũng đều bình tĩnh của Tưởng Trạch Thành cho bà một chút an ủi, thời điểm Tưởng Mộc Cận nhìn về phía Tưởng Trạch Thành, Tưởng Trạch Thành chỉ nói: “Chờ người có thực lực rồi lại đến thảo luận vấn đề này!”

Ý nói là, nếu người dứt khoát muốn cùng một chỗ với Tướng Mộc Mộc, dứt khoát đánh vỡ quy tắc bình thường, như vậy phải làm xong hết thủy chuẩn bị, có thực lực cường đại đến mức có thể đem tất cả tiếng phản đối áp đảo.

Sau đó, Tướng Mộc Cận liền đi “bế quan”, không ai biết cậu muốn đi đâu bế quan, cơ mà Tướng Trạch Thành biết, nếu lần này cậu có thể an toàn trở lại, thì ông không còn có khả năng áp chế Tướng Mộc Cận nữa.

Cuộc sống từng ngày trôi qua, tựa như tất cả mọi người đều phát sinh thay đổi, hoặc căn bản là không có bất kỳ thay đổi nào.

Hai năm sau khi Tướng Mộc Mộc tiến vào hình thức học tập phong bế, nhà xưởng dưới đất nổ tung, cơ thể sống thực nghiệm phơi bày ra ánh sáng, xã hội lâm vào hỗn loạn, nhưng không ai biết trận nổ này là do quân cờ mà Tướng Mộc Cận đã mai phục, trong đó không thiếu được thủ đoạn của nhóc khi.

Một nhà xưởng thực nghiệm dưới đất như vậy bị đóng cửa, kích động nhất chính là cặp sinh đôi đang ở nhờ nhà vợ chồng Hắc gia, thiếu chút nữa trực tiếp bay đến nhà xưởng dưới đất kia, giết chết những người đó, cũng may nhờ Tướng Trạch Thành tự ra mặt, ngăn cản hành động của bọn họ.

Thân phận của Tô Lập Nguyên đưa ra ánh sáng, giáo sư nghiên cứu dị năng lại là người phụ trách nghiên cứu thí nghiệm cơ thể sống, danh dự thăng tấp giảm xuống, thậm chí bị bắt, Đàm Thu Minh ít nhiều gì cũng bị ảnh hưởng, Đàm Thu Minh trốn ra nước ngoài, tiếp tục trợ giúp người nợ tìm kiếm hàng hóa.

Lại qua hai năm, hiệu trưởng học viện hoàng gia về hưu, người thừa kế lại không phải là Vương Trữ, mà là Ôn Văn luôn ở trường học xã hội có danh dự càng ngày càng cao, Ôn Văn lại là con riêng của hiệu trưởng Vương, đưa tới bạo động một đoạn thời gian rất dài.

Vương Trữ bị đuổi ra khỏi nhà, trôi giạt khắp nơi, không biết tung tích.

Trần Á Lâm và Ôn Văn chia tay, kiên quyết rời đi, Ôn Văn không giữ hần lại, tùy hần đi.

Mọi người đều tò mò về hướng đi của Vương Trữ, mặc kệ hần có phải người thừa kế học viện hoàng gia hay không, nhưng thực lực của hần mọi người đã quá rõ ràng, cho dù không thể thừa kế Vương gia, thì đi tới chỗ nào cũng có thể tỏa sáng.

Thế nhưng, Ôn Văn lại không niệm tình anh em, chặt đứt tất cả đường lui của Vương Trữ, Vương Trữ cứ như vậy biến mất.

Cuối cùng, Trần Á Lâm tìm được hần, Vương Trữ đã không còn ra hình người, giống như bị người hành hung qua, cả người đều là thương tích, cuộn người trong góc tường, sau đó, Trần Á Lâm mới biết, hần mất đi dị năng.

Trần Á Lâm mang hần về nhà, tự mình chiếu cố hần, thay đổi tính tình phú nhị đại huênh hoang bình thường, dần thân vào sự nghiệp, cũng thật may là hần có một người ca ca có khả năng, cho dù hần đã trưởng thành, vẫn có thể nhận được giáo dục rất tốt, sẽ không tầm thường vô năng, huống chi, bộ dáng của hần thoát nhìn cũng không giống như là người đã ba mươi ba tuổi, ngược lại càng giống như sinh viên mới vừa tốt nghiệp đại học.

Rốt cục vợ chồng Trần gia cũng thở phào nhẹ nhõm, đứa con út nhà bọn họ cuối cùng cũng đã trưởng thành, chỉ tiếc, Trần Á Lâm mất đi sáng sủa của ngày xưa, lưu lại chỉ là lạnh lùng.

Lại một năm nữa, Tướng Mộc Cận xuất quan, Hắc Mập Mập nhìn cậu đầu tiên, liền kinh hãi.

Tướng Mộc Cận nhìn như không thay đổi, lại đã thay đổi hoàn toàn, quần áo rách rưới, hai vết sẹo giao nhau ở trên ***g ngực rất là bắt mắt.

Tướng Mộc Cận chỉ cười với cậu ta một tiếng, Hắc Mập Mập liền cảm thấy mình kiếm được..... Người như vậy, lại có thể đem tâm mất thả vào trên người mình: này, không đúng, sao mày lại trở nên sa đọa như vậy hả!?

Mà theo ở phía sau ra ngoài, là người ca ca Hắc Mập Mập cho rằng đã chết.....

Sau đó, Tưởng Mộc Cận ngày ngày chờ ở cửa viện nghiên cứu, chờ đợi Tưởng Mộc Mộc, rốt cục, ba tháng sau, hình thức học tập phong bế của Tưởng Mộc Mộc kết thúc, đi ra cánh cửa đã lâu không thấy.

Năm năm dài học tập cuối cùng đã kết thúc, một khắc Tưởng Mộc Mộc đi ra cửa kia, ánh nhìn đầu tiên liền thấy Tưởng Mộc Cận, trước mắt hấn sáng lên, không nói hai lời, cười tươi nhào tới, Tưởng Mộc Cận vững vàng tiếp được Tưởng Mộc Mộc, ôm thật chặt nói: “Ca ca, lần này, chúng ta sẽ không bao giờ tách ra nữa!”

Đúng vậy, sẽ không bao giờ tách ra nữa, không ai có thể tách bọn họ ra, Tưởng Mộc Cận sẽ giải quyết toàn bộ chương ngại ngần cản bọn họ.

“Mộc Cận, em thật giống như đã thay đổi!” Tưởng Mộc Mộc nói.

“Phải không? Ca ca, vậy anh nói em thay đổi là đẹp trai hay là đẹp trai hơn?”

“Xấu hơn..... ưm.....”

Cũng không biết cái hôn này kéo dài bao lâu, chẳng qua là ai cũng không thể tách hai người họ ra.

Chuyện đầu tiên Tưởng Mộc Mộc phải làm sau khi ra khỏi viện nghiên cứu, có liên quan với đời trước của hấn, đó chính là đứa con trai đời trước hấn nhận nuôi: Tưởng Sâm!

END 66 Đăng bởi: admin

67. Chương 67

CHƯƠNG 67.

Tưởng Sâm là người Thiên triều sống ở nước ngoài, tư liệu của nó rất cầu thả, lúc Tưởng Mộc Mộc tìm được cậu bé, nó đã là một cô nhi.

Sau đó điều tra được cha mẹ Tưởng Sâm vào lúc du lịch thì phát sinh tai nạn xe cộ, cha mẹ chết, chỉ còn lại một mình nó, ở cô nhi viện, bởi vì bộ dạng khác biệt, bị mấy người bạn nhỏ xa lánh.

Tưởng Sâm lại không thích nói chuyện, dần dần bị cô lập, cuối cùng, bị khi dễ, mấy người bạn nhỏ trong cô nhi viện cũng xem thường nó, lần đầu tiên Tưởng Mộc Mộc nhìn thấy nó, nó đang đứng ở góc tường, bộ dạng cả người đều là thương tích, lúc mang nó về tắm rửa mới phát hiện trên người nó một khối xanh một khối tím, trong bàn tay còn có nhiều vết thương, suy nghĩ một chút hấn biết đó là vết thương do đầu thuốc lá, nhưng bộ dạng Tưởng Sâm cứ như nhất định không cảm thấy đau đớn vậy, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh khiến cho Tưởng Mộc Mộc tâm hoảng ý loạn.

Tưởng Mộc Mộc cũng không biết cha mẹ nó là ai, cũng không biết vụ tai nạn xe cộ kia phát sinh ở nơi nào, cha mẹ của Tưởng Sâm là người rất bí ẩn, sau khi gặp chuyện không may liền bị người ta che giấu, không để lại chút dấu vết nào, hấn biết được cha mẹ Tưởng Sâm là xảy ra tai nạn xe cộ mà chết vẫn là nhờ Đàm Thu Minh giúp hấn điều tra ra.

Mà lần này, Tưởng Mộc Mộc đi gặp Tưởng Sâm trước nửa năm, tên Tưởng Sâm là hấn lấy, tên thật của nó hấn cũng không biết, người ở cô nhi viện đều nói nó bị cầm điếc, cho nên liền gọi là cầm điếc cầm điếc, nó cũng không ngại.

Tưởng Sâm không thích nói chuyện, lần đầu tiên mở miệng là lúc Tưởng Mộc Mộc đưa nó đi chuẩn bị giao Tưởng Sâm cho người nhà chăm sóc, hấn mua vé tàu cho nó, nói với thuyền trưởng tới chỗ nào sẽ để cho nó xuống thuyền, đưa cho Tưởng Sâm phương thức liên lạc và địa chỉ ở nhà cùng một phong thư, trước khi lên thuyền, Tưởng Sâm nhìn Tưởng Mộc Mộc nói: “Ba ba, sao ba lại không đi?”

Tưởng Mộc Mộc sửng sốt mấy giây, đúng vậy, tại sao hấn không đi, lúc ấy hấn có cảm giác không tốt đối với công việc của bọn Đàm Thu Minh, thế nhưng, hấn cũng đã cùng đặt mình trong bóng tối, cũng không cách nào quay trở lại, cho dù đi rồi, cũng sẽ bị bắt trở về, mặc dù hấn không biết Đàm Thu Minh bọn họ đang làm cái gì, nhưng cũng không có nghĩa là người khác sẽ tin tưởng hấn, bất luận như thế nào, hấn có

một chút vô cùng xác định, lên thuyền của bọn họ rồi, thì cũng đừng nghĩ tới việc rời đi, chạy trốn chỉ có một con đường chết: “Ba ba không thể đi, sau khi Sâm Sâm tìm được chú Mộc Cận rồi, nhất định phải nhớ đem thư giao cho hắn!”

“Nhưng bọn họ đều không phải là người tốt!” Hiểu biết của Tưởng Sâm đối với nhóm người Đàm Thu Minh chỉ có thể xuất phát từ cảm giác, nó còn là một đứa trẻ, ai đối tốt với nó nó liền thích người đó, ai đối với nó không tốt, nó liền ghét người đó.

“Sâm Sâm..... cái gì ba ba cũng không thể cho con, sợi dây chuyền này là ba ba có được ở rừng Hắc Thạch, ngày nào đó sau khi con lớn lên, nếu như rảnh rỗi liền đến nơi đó xem một chút, ba ba có một người bạn ở đó, hy vọng con có thể thay ba ba đi xem hắn, được không?” Tưởng Mộc Mộc đem một sợi dây chuyền giao cho Tưởng Sâm, phía trên là một khối tinh thạch bằng nhon màu đen, chỉ lớn bằng ngón út: “Ba ba không đi được nữa, Sâm Sâm, thay ba ba chiếu cố tốt ông nội bà nội, ba ba yêu con, hẹn gặp lại!”

Tưởng Sâm lưu luyến không rời lên thuyền, Tưởng Mộc Mộc in một nụ hôn trên trán nó, thuyền khởi động, Tưởng Sâm rời đi, cho đến khi bóng dáng con thuyền rời khỏi mặt biển, Tưởng Mộc Mộc mới xoay người rời đi!

Tưởng Mộc Mộc đến thủ đô nước G, tìm được cô nhi viện đời trước gặp Tưởng Sâm, lúc này, Tưởng Sâm còn chưa được đưa đến cô nhi viện.

Lần này, không còn là một mình Tưởng Mộc Mộc đến nhận Tưởng Sâm nữa, Tưởng Mộc Cận cũng đi cùng hắn, bọn họ đến sớm. Có điều, cũng không sai biệt lắm đi, Tưởng Mộc Mộc nhớ lúc ấy sau khi Tưởng Sâm vào cô nhi viện nửa năm hắn mới tìm được nó, cơ mà hắn không biết Tưởng Sâm bây giờ đang ở nơi nào, cha mẹ là ai? Nếu như có thể biết cha mẹ Tưởng Sâm là ai, như vậy hắn có thể nào ngăn cản được vụ tai nạn xe cộ kia hay không, Tưởng Sâm cũng sẽ không bị người ta vứt bỏ ở cô nhi viện bị người khác khi dễ!

Tưởng Mộc Cận đem Tưởng Mộc Mộc ôm vào trong ngực, xoa xoa mái tóc hắn nói: “Đừng nóng vội, ca ca, đến lúc đó nó sẽ xuất hiện! Chúng ta có thể chờ thêm mấy ngày, coi như là ra ngoài giải sầu đi!”

Tưởng Mộc Mộc gật đầu nói: “Cũng chỉ có thể như vậy!”

Buổi tối, hai người ở lại trong một khách sạn, trong căn phòng tối đen, người trên giường không ngừng túm lấy góc giường, thân thể theo sự tiến công của đối phương mà lay động không ngừng, sung sướng, trong miệng tiếng thở dốc càng lúc càng lớn.

Động tác của người phía trên càng ngày càng mạnh, một tay ôm eo người phía dưới, một tay túm lấy bờ vai của hắn, đem hắn vớt lên tựa vào trong ***g ngực mình, hôn lên cổ hắn.

Cảm giác được vết sẹo trên thân người đang dán chặt với mình, Tưởng Mộc Mộc đưa tay vòng qua cổ Tưởng Mộc Cận, vô cùng cố gắng phối hợp với cậu, tận lực làm cho đối phương hài lòng.

Dĩ nhiên Tưởng Mộc Cận có thể cảm giác được động tĩnh trên người, thân thể căng thẳng, ra vào càng nhanh hơn, cuối cùng, trực tiếp bắn vào trong cơ thể đối phương, cũng không vội rút ra, hưởng thụ cảm giác nóng bỏng trong cơ thể, gần như có thể đem cậu hòa tan, thở dốc nói: “Hô..... ca ca, đừng trêu chọc em nữa, thân thể anh sẽ chịu không nổi đâu!”

“Không, không sao cả.....” Tưởng Mộc Mộc ngẩng đầu, chủ động hôn lên môi Tưởng Mộc Cận, khẽ cắn một cái, dọc theo gò má, trượt xuống cổ..... mỗi lần Tưởng Mộc Cận đều nói chưa tận hứng, lần này, hắn sẽ để cho cậu tận hứng.

Cảm giác được vật trong cơ thể lại sưng lên, Tưởng Mộc Mộc cười khẽ một tiếng, thân thể mềm nhũn trong nháy mắt bị Tưởng Mộc Cận áp xuống, Tưởng Mộc Cận thở hổn hển nói: “Ca ca, anh thật là.....”

Ca ca cũng đã chủ động như vậy rồi, còn cố gắng như vậy để cho cậu tận hứng, tự nhiên cậu sẽ không khách khí..... Phủ thân che lại môi Tưởng Mộc Mộc, tinh tế nhâm nhi thưởng thức, động tác dưới thân cũng chậm rãi tăng nhanh.....

Tưởng Mộc Cận cho rằng kể từ sau khi “xuất quan” từ sân huấn luyện, định lực đã siêu quần rồi, cho dù đối mặt với khảo nghiệm của ca ca, cậu cũng có thể chống đỡ được, nhưng mà, cậu vẫn nhìn không được

mà muốn nhiều hơn.

Nếu như người khác hỏi cậu, khảo nghiệm lớn nhất đời này là gì, vậy cậu nhất định sẽ nói là “quyền rũ của ca ca, một ánh mắt liền không nhìn được!”, đây là khảo nghiệm mà cậu nhìn không được nhất, mỗi lần ca ca tùy ý làm một động tác thân cận, là có thể khiến cho cậu ý loạn tình mê.

Không biết qua bao lâu, làm bao nhiêu lần, người dưới thân rốt cục không còn khí lực, nằm ở trên giường ngủ mê man, trên da thịt trong suốt mịn màng đều là dấu vết sau khi hoan ái của bọn họ, Tưởng Mộc Cận cảm thấy vô cùng thỏa mãn, thân thể bóng loáng dính tầng tầng mồ hôi, ôm lấy hắn đi tới phòng tắm.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, đem hắn thả lại trên giường, ôm hắn bình yên ngủ.

Ba ngày sau, là tiệc tối pháo hoa ở nước G, Tưởng Mộc Mộc và Tưởng Mộc Cận mỗi ngày đều đi đến cô nhi viện, nhưng đều không đợi được Tưởng Sâm, hắn giao phó với viện trưởng cô nhi viện một tiếng, chú ý người này một chút, có tin tức liền thông báo cho hắn.

Tiệc tối pháo hoa rất long trọng, Tưởng Mộc Cận và Tưởng Mộc Mộc cùng nhau ngồi trên đỉnh du thuyền thưởng thức pháo hoa, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, Tưởng Mộc Cận đem Tưởng Mộc Mộc ôm vào trong ngực, ở trên trán hắn hôn một cái, cúi đầu nhìn thấy ô mai trên cổ Tưởng Mộc Mộc, cười cười.

“Ca ca, anh muốn khoe ân ái em không ngại, có điều, em vẫn thật sự không muốn cho người khác thấy dáng vẻ dụ người như vậy của ca ca!” Chạm vào chỗ ô mai kia một cái, đem quần áo Tưởng Mộc Mộc kéo thật chặt vào bên trong: “Thật may là nơi này chỉ có hai người chúng ta!”

Tưởng Mộc Mộc đỏ bừng mặt, dấu vết bên trái biến mất, bên phải lại nổi lên, hắn cũng không thể ngăn được: “Còn không phải là tại em à, tạo ô mai khắp nơi!”

“Ai bảo ca ca luôn dụ dỗ em, em dục hỏa đốt người, không nhìn được mà.....” Tưởng Mộc Cận cười nói, lại kéo kéo Tưởng Mộc Mộc vào trong ngực!

Tiệc tối pháo hoa kéo dài hơn nửa buổi tối, cho đến lúc kết thúc, hai người vẫn còn luyến tiếc. Cũng không phải chưa từng xem qua tiệc tối pháo hoa, nhưng ôm nhau ở trên du thuyền xem pháo hoa như vậy vẫn là lần đầu tiên, thời khắc lãng mạn như vậy ai cũng không muốn nói ra câu rời đi, mãi cho đến khi tiệc tối pháo hoa kết thúc.

Đôi người yêu ở chung một chỗ, nghe thấy nhìn thấy đều là tốt đẹp, ngày qua cũng là vui vẻ.

Lúc đi về, trời cũng đã sắp sáng.

Hai người dứt khoát tạm thời không trở về ngủ, mà là ở bờ biển xem mặt trời mọc.

Thời điểm mặt trời từng chút từng chút dâng lên, mây trắng xung quanh cũng hiện ra dáng vẻ, khoác lên một tầng ánh sáng đầy màu sắc.....

“A.....” Sau lưng Tưởng Mộc Mộc bị đụng một cái, thiếu chút nữa ngã xuống, Tưởng Mộc Cận tay mát lạnh đỡ hắn, đang muốn ra tay liền thấy người nọ đã ngã xuống, suy yếu nhìn bọn họ, tựa như đang cầu cứu, mà bên cạnh hắn ta còn có một đứa trẻ bảy tám tuổi.

Tưởng Mộc Mộc xoay người cũng nhìn thấy cậu bé, kinh ngạc kêu một tiếng: “Sâm Sâm..... là nó, Mộc Cận, là nó!”

Tưởng Mộc Mộc hưng phấn kêu lên, Tưởng Mộc Cận thấy hai mắt hắn sáng lên nhìn chằm chằm đứa trẻ, cảm thấy đứa trẻ này rất là chói mắt, thật may đối phương chỉ là một đứa trẻ.

Người bị trọng thương nhìn bọn họ, giống như thấy được cọng cỏ cứu mạng, rốt cục an tâm nhắm hai mắt lại, tắt thở!

Tưởng Mộc Mộc không thể tin nhìn hết thấy những việc nhanh chóng phát sinh này, cô nhi viện ở trên con đường phía trước, cũng không coi là xa, đi khoảng một trăm năm mươi thước đã đến, người nọ là chuẩn bị đưa đứa trẻ đến cô nhi viện, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết mình nghĩ như thế nào, thân phận của Tưởng Sâm dường như càng ngày càng khó bề phân biệt.

Hắn nhìn về phía Tưởng Sâm, bây giờ Tưởng Mộc Mộc cũng không biết tên của Tưởng Sâm, thế nhưng một đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng quen thuộc như thế, giống như đúc ánh mắt đầu tiên hắn nhìn nó đời trước.

Tưởng Mộc Mộc vốn cho rằng Tưởng Sâm bởi vì mất đi song thân, lại ở cô nhi viện bị chèn ép, mới có thể biến thành như vậy, nhưng bây giờ nhìn lại hình như không phải vậy, từ rất sớm trước kia nó đã biến thành cái bộ dạng này.

“Đi mau, ca ca!” Đường như Tưởng Mộc Cận nhìn thấu gì đó, lôi kéo Tưởng Mộc Mộc rời đi, Tưởng Mộc Mộc thế nào cũng muốn mang theo Tưởng Sâm, vì vậy Tưởng Mộc Cận mở ra cửa không gian, ba người cùng nhau biến mất ở trên đường phố.

Một đám người áo đen cầm súng chạy tới, chỉ thấy một cổ thi thể, lục soát người, không có phát hiện cái gì cả liền giận dùm dùm rời đi.

Xuyên qua cửa không gian, Tưởng Mộc Cận mang theo hai người bọn họ đến phi trường, nhìn đứa trẻ một thân trần truồng, thật sự rất đáng thương, sau này nhất định phải ném nó ở nhà mặc kệ, mình và ca ca ra ngoài.

Sau khi mua quần áo cho đứa trẻ xong, mua vé máy bay cất cánh nhanh nhất, cũng không biết bay đi nơi nào, cứ như vậy lên máy bay.

Tưởng Mộc Mộc nhìn vẻ mặt gấp gáp của Tưởng Mộc Cận, thật sự không biết chuyện gì xảy ra, liền nói: “Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Tưởng Mộc Cận nhìn đứa trẻ ngồi ở bên cạnh không nói một lời, nói: “Ca ca, người này anh có cảm giác được gì không?”

Tưởng Mộc Mộc lắc đầu, không phải là một đứa trẻ sao? Đứa con đời trước hắn nhận nuôi, đời này cũng nhận nuôi nó, không phải sao?

Tưởng Mộc Cận kéo hắn vào trong lòng, đứa trẻ không nhúc nhích ngồi ở bên cạnh Tưởng Mộc Mộc, Tưởng Mộc Cận nói: “Ca ca thật sự muốn nhận nuôi nó?”

“Ừ!” Tưởng Mộc Mộc gật đầu, mục đích tới nơi này chính là tìm được Tưởng Sâm, hôm nay tìm được, dĩ nhiên sẽ không bỏ lại nó mặc kệ.

Tưởng Mộc Cận cười cười, nói: “Cũng tốt, giao nó cho mẹ đi, chúng ta không có nhiều thời gian để chăm sóc nó như vậy! Cái tên trong cơ thể anh còn chưa ra ngoài, cho nên chúng ta phải đến cấm địa một chuyến!”

END 67 Đăng bởi: admin

68. Chương 68

CHƯƠNG 68.

Phương hướng phi cơ bay đi là nước H, ba người tới nước H lại ngồi du thuyền trở về nước, rồi lại về nhà.

Vòng tới vòng lui cũng không biết là có chuyện gì, về đến nhà, quả thật theo như lời Tưởng Mộc Cận, giúp Tưởng Sâm nhập hộ khẩu, ở lại nhà, để cho mẹ chăm sóc.

Trần Tú Nhã cao hứng nhìn bé Tưởng Sâm khả ái, phảng phất như trở lại thời thơ ấu của Mộc Mộc và Mộc Cận, trên mặt tràn ra nụ cười hạnh phúc, Tưởng Sâm này không thể nghi ngờ chính là bảo bối mà trời cao cho bà, bà yêu thích không nổi buông tay.

“Đứa nhỏ này thật là đáng thương, làm sao lại phát sinh chuyện như vậy, bắt quá không sợ, Tiểu Sâm, sau này con chính là một phần tử trong nhà của chúng ta!” Trần Tú Nhã nhiệt tình kéo Tưởng Sâm đến phòng của nó, ở trên đường, Tưởng Mộc Cận đã thông báo cho bà, bà cũng đã sớm chuẩn bị xong hết thảy.

Tưởng Sâm quay đầu lại nhìn Tưởng Mộc Mộc, Tưởng Mộc Mộc gật đầu với nó một cái.

Tướng Trạch Thành ngồi trên ghế sa lon, bất mãn nhìn Tướng Mộc Cận, có điều nhìn ở việc Tướng Sâm nhu thuận hiểu chuyện nên cũng không so đo.

“Các người tới đây!” Tướng Trạch Thành nói với hai người bọn họ, rõ ràng thân thể Tướng Mộc Mộc cứng đờ, nói thật, lúc hấn về đến nhà nhận ra được tầm mắt quái dị của cha mẹ thì cũng đã dự cảm được sẽ có một màn như vậy, nhưng mà hiện tại hấn không thể không lo lắng, quan hệ của hấn và Tướng Mộc Cận thật sự là rất vi diệu, nếu như bọn họ không phải là anh em thì tốt rồi.

Tướng Mộc Cận bắt lấy cánh tay muốn né tránh của Tướng Mộc Mộc, ý bảo hấn không nên hốt hoảng, không phải sợ!

Đúng nha, nên đối mặt thì cần phải đối mặt, bọn họ không thể nào lừa gạt được cha mẹ cả đời, không bằng nói hết ra tương đối tốt hơn, nếu như cha mẹ đáp ứng, cả nhà vui mừng, nếu không đáp ứng..... khụ khụ, cùng lắm thì lôi kéo Tướng Mộc Cận bỏ trốn, dù sao thì hấn cũng không phải là chưa từng bỏ trốn qua, nhưng hấn đối với Tướng Mộc Cận vẫn còn có chút mong đợi, Tướng Mộc Cận đã nói sẽ không sao, hấn liền thật sự tin tưởng sẽ không sao, hết thấy dường như đều đã chuẩn bị xong, không cần sợ hãi lúc đối mặt cha nữa! Dừng cảm một chút.....

Làm hấn ngoài ý muốn chính là, cha cũng không có làm rõ quan hệ giữa bọn họ, nhìn tay bọn họ cầm thật chặt chỉ nhú mảy một cái, không có phản đối..... Tướng Mộc Mộc kinh ngạc nhìn nét mặt của cha, cái này..... đây coi như là chấp nhận sao?

Trong lòng cảm động rơi lệ khóc rống, làm sao lại thuận lợi như vậy? Lời giải thích hấn đã chuẩn bị xong một chữ cũng chưa có nói ra, cha vậy mà lại đồng ý, cái này..... đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ cha đã sớm biết? Tướng Mộc Mộc khó hiểu nhìn Tướng Mộc Cận, thấy vẻ mặt cậu tự tin, như cười như không nhìn hấn, trong lòng sáng tỏ!

Hấn chân tình nhìn Tướng Mộc Cận, thật sự không biết nên nói ra cảm giác trong lòng như thế nào, rất khoái trá, cuối cùng cũng yên tâm được một tảng đá lớn, chỉ cần qua cửa ải này, liền không có gì có thể ngăn cản bọn họ.

Cơ mà, hấn lại không thể không hoài nghi, Tướng Mộc Cận đến tốt cùng là làm sao làm được? Làm sao mà cha lại đồng ý ư chứ? Cha đồng ý, vậy còn mẹ?

Tướng Mộc Cận nhìn Tướng Mộc Mộc phóng tới ánh mắt nghi hoặc, nhéo nhéo mũi Tướng Mộc Mộc, cười nói: “Đồ ngốc!”

Tướng Trạch Thành bình tĩnh nhìn động tác giữa bọn họ, vốn ông còn muốn nói thêm gì đó đột nhiên không muốn nói nữa, thôi, là ông đáp ứng Tướng Mộc Cận, Tướng Mộc Cận cũng làm được yêu cầu của ông, bây giờ không phải là lúc ông có thể ngăn cản Tướng Mộc Cận, Tướng Trạch Thành quay đầu nhìn Tướng Mộc Mộc, đây là lần đầu tiên, nghiêm túc như vậy, trực tiếp như vậy nhìn chằm chằm đứa con lớn của ông.

Cho tới nay, biểu hiện của Tướng Mộc Mộc cũng xem là tạm được, ngay cả khi hấn chưa hoàn thành yêu cầu lúc học đại học của ông, nhưng Tướng Mộc Mộc vẫn dựa theo lợi tức bình thường mà thanh toán cho ông, chờ một ngày hấn trả được nợ, Tướng Mộc Mộc liền có thể thoát ly gia đình, sống cuộc sống của chính mình.

Yêu cầu của ông đối với Tướng Mộc Cận và Tướng Mộc Mộc hoàn toàn khác nhau, người khác nhìn vào, thì yêu cầu đối với Tướng Mộc Cận quá nghiêm khắc, nhưng ông nhất định phải làm thế, Tướng gia cần phải có người trấn giữ, ông không thể nào ngồi trên cái vị trí này cả đời được, không phải là Tướng Mộc Cận thì chính là Tướng Mộc Mộc, bất kể là ai, bọn họ đều là người nhà họ Tướng, nhất định phải có người đến gánh vác phần trách nhiệm này.

“Mộc Mộc!” Tướng Trạch Thành lạnh lùng nói.

“Cha, con đây!” Toàn thân Tướng Mộc Mộc căng thẳng, sống lưng thẳng tắp, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn cha, dường như đang sợ hãi, lại cứng rắn giả bộ trấn định.

Tướng Trạch Thành vuốt cằm, so sánh Tướng Mộc Mộc với Tướng Mộc Cận, thật đúng là hoàn toàn khác nhau, đối với hai người mà nói, Tướng Mộc Cận là ông tự mình dạy dỗ, Tướng Mộc Mộc là nuôi thả, nhìn

Tướng Mộc Cận ưu tú ông rất tự hào, nhưng mà Tướng Mộc Mộc cũng không kém, mấy năm này, vượt ra khỏi phạm vi dự liệu của ông.

Tướng Trạch Thành nói: “Dị năng giả cấp mười lăm, người cảm thấy người cùng bọn họ so sánh, ai mạnh hơn?”

“Cái này.....” Tướng Mộc Mộc nhìn Tướng Mộc Cận một cái, lại nhìn nhìn cha, đời trước mình chỉ dừng lại ở dị năng cấp chín mà thôi, kiếp này võ công đã đột phá cửa ải tầng thứ sáu, đạt đến tầng thứ bảy, nay cũng sắp đột phá tầng thứ bảy, tiến vào tầng thứ tám, cũng chưa có cách nào đột phá bình cảnh, có điều so với dị năng đời trước thì mạnh hơn không biết bao nhiêu, thế nhưng hắn cũng không biết độ mạnh của dị năng giả cấp mười lăm, đại khái có lẽ không sai khác bao nhiêu so với Tướng Mộc Cận trước kia đâu, suy nghĩ một chút hắn trả lời nói: “Hắn là tám lạng nửa cân đi!”

Tướng Trạch Thành nhàn nhạt liếc hắn một cái, ghé mắt nhìn chằm chằm Tướng Mộc Cận, Tướng Mộc Cận bất động, vẫn như cũ là tươi cười đầy mặt nhìn Tướng Mộc Mộc.

Tướng Mộc Mộc bị nhìn đến tê dại, có phải hắn nói sai cái gì hay không? Đời trước cộng thêm đời này, hắn vẫn là lần đầu tiên bị cha nhìn như vậy, nói không khấn trương là không có khả năng, mà hắn cũng nhất định phải cùng ông nhìn thẳng, có một số việc cho dù đã rất rõ ràng, thì cũng không thể chịu thua.

Tướng Mộc Cận cứ như vậy quan sát biểu tình biến hóa của Tướng Mộc Mộc, hiển nhiên cũng đoán được đại khái, nhưng cậu vẫn như cũ không nói lời nào, cứ như vậy lẳng lặng chờ.

Đợi lúc Tướng Trạch Thành đem tầm mắt đặt ở trên người cậu, cậu cũng chỉ gật đầu với ông: đúng là như thế!

Lúc này Tướng Trạch Thành mới lên tiếng nói: “Mộc Mộc, sư phụ người nói với ta, một khi người đạt tới trình độ này, liền để cho người đến cấm địa, hôm nay xem ra, cũng đến lúc rồi!”

“A?” Tướng Mộc Mộc không hiểu rõ nhìn về phía cha, lại nhìn về phía Tướng Mộc Cận, không cách nào từ trên người, trên động tác, trên nét mặt của bọn họ nhìn ra cái gì, không thể làm gì khác hơn là lựa chọn lẳng lặng nghe tiếp.

Hai người này sao đột nhiên lại cho người ta cảm giác thần bí như vậy chứ, hắn nghĩ cả đời hắn cũng không thể hiểu được họ, diễn quá giỏi.....

Tiếp theo Tướng Trạch Thành còn nói: “Ta nghĩ, cũng nên để cho người biết rồi, miễn cho người cái gì cũng không biết!”

Tướng Trạch Thành mở một bức ảnh trong máy tính ra, người trong hình cùng ông có mấy phần tương tự, nhưng không có hình dáng thân thể rõ ràng góc cạnh cường tráng như ông, hơi lộ vẻ nhu hòa, so với Tướng Trạch Thành anh khí, thì người trong ảnh hiển nhiên càng thêm nhu mỹ, ông ý bảo Tướng Mộc Mộc và Tướng Mộc Cận xem ảnh chụp này.

Tướng Trạch Thành nói: “Người này tên là Tướng Trạch Hạo, ta vẫn luôn không nói cho các người biết, đây là chú của các người! Là đệ đệ ruột của ta! Là đệ đệ ruột vẫn luôn cùng ta đối nghịch! Đệ đệ tốt của ta!”

Tướng Trạch Thành liên tiếp nói đệ đệ ba lần, không chút nào mị mớ biểu đạt tình cảm thống hận của mình đối với cái người đệ đệ này.

Dù Tướng Mộc Cận nghĩ rằng đã biết rất nhiều chuyện, thì sau khi nghe lời của cha vẫn giật mình một hồi, có điều rất nhanh khôi phục trấn định.

Tướng Mộc Mộc không có biện pháp bình tĩnh, chú? Em ruột của cha, chú ruột của hắn..... Cái này, sao tới bây giờ hắn chưa từng nghe nói cha còn có anh em vậy? Đây là chuyện gì xảy ra?

Tướng Trạch Thành bình tĩnh nhìn biểu hiện của hai người bọn họ, tựa như đã sớm đoán được, không cảm thấy có một chút nào không ổn, chỉ tiếp tục bình tĩnh nói: “Hắn và người giống nhau, không có ghen dị năng!”

Tướng Mộc Mộc đột nhiên khựng lại, không thể tin nhìn cha, sự thật này dường như quá mức không thể tin được.

Tướng Trạch Thành không chờ hần phản ứng, tiếp tục nói: “Gia tộc chúng ta có di truyền gia tộc vô cùng đặc thù, đời sau hoặc là thiên tài, hoặc là giống như Mộc Mộc, là thể chất của người nguyên thủy!”

Trong mắt Tướng Trạch Thành, con ông không có phế vật, cho dù là thân thể của cổ nhân nguyên thủy, thì cũng không phải là phế vật, ít nhất con ông không phải: “Mà cha của ta, cũng chính là ông nội đã mất của các người, còn có vị ‘đệ đệ’ này của ta, Mộc Mộc, các người đều không có gien dị năng, chẳng qua là vẫn luôn giấu diếm rất tốt, cho đến thể hệ của Mộc Mộc này mới bị người ta phát hiện! Cái này không thoát khỏi liên quan với ‘hần’!”

Tướng Trạch Thành chỉ vào người trên màn hình, trong mắt đều là tức giận, Tướng Trạch Thành rất ít lộ ra vẻ mặt như vậy, nghĩ rằng ông chú này nhất định đã làm chuyện gì đó, mới có thể khiến cho cha toát ra cảm xúc như vậy! Tướng Mộc Mộc suy nghĩ, nhìn về phía Tướng Mộc Cận, vẻ mặt Tướng Mộc Cận bình tĩnh, ý bảo hần không nên hốt hoảng.

Tướng Trạch Thành ổn định cảm xúc xong, còn nói: “Cho tới nay, gia tộc của chúng ta có thể che giấu bí mật này, có liên quan đến người ở cấm địa! Cho nên, Mộc Mộc, lần này người có thể bái Lam Sa làm thầy, ta rất vui mừng!”

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên cha nói ra lời khen ngợi đối với Tướng Mộc Mộc, bất kể nói thế nào, thì ở trong mắt của Tướng Mộc Mộc, đã là lời khen ngợi vô cùng tuyệt vời, hôm nay có quá nhiều cái lần đầu tiên, hưng phấn đến mức có chút không biết làm sao, cha hần công nhận hần, thì ra là ở trong mắt cha, hần cũng không phải là phế vật, tâm tình kích động không thể nói thành lời, hai mắt Tướng Mộc Mộc đầm lệ xoạch xoạch rơi xuống.

Tướng Mộc Cận đem hần ôm vào lòng, tỏ vẻ an ủi, cái di truyền này, cậu vẫn là lần đầu tiên nghe được.

Tướng Trạch Thành nói rất nhiều, hết thấy đều là bắt đầu từ cái người “đệ đệ” này, mặc dù hần ta không có gien dị năng, lại vô cùng có tài hoa, trên việc sáng tạo cùng nghiên cứu dị năng vô cùng xuất sắc, dịch cường hóa dị năng chính là hần nghiên cứu và điều chế ra phương pháp, vì vậy được quân đội coi trọng.

Chẳng qua là, chế tạo dịch cường hóa dị năng quá mức tàn nhẫn, quá không nhân đạo, còn phải lấy cơ thể người làm nghiên cứu, từ lúc mới bắt đầu Tướng Trạch Thành liền không đồng ý.

Bắt đầu từ lúc Tướng Trạch Hạo muốn nghiên cứu, Tướng Trạch Thành liền phản đối, chỉ là Tướng Trạch Hạo lấy việc “Anh có gia tộc muốn kế thừa, tôi cũng có sự nghiệp của tôi muốn phát triển! Anh dựa vào cái gì ngăn cản bước chân của tôi, tôi nhất định có thể đánh bại anh.....” làm lý do dứt khoát vào quân bộ.

“Cái việc thắng bại này có quan hệ gì chứ, em chớ quên nguyên tắc làm người của em!”

Tướng Trạch Hạo cười lạnh trả lời: “Hừ, nhân đạo? Ca, anh cảm thấy người nhà chúng ta có từng nhân đạo sao? Anh hy vọng nhân nào đạo, nhà chúng ta nếu như nhân đạo, thì còn phải cùng cấm địa hợp tác sao? Ha ha, thân thể tôi nói rằng, Tướng gia là ác ma!”

Những người có thể chất chỉ có gien cổ nhân mà không có gien dị năng như bọn họ sống không nổi ở cái xã hội hiện đại này, họ cũng không thích hợp sinh tồn dưới bầu không khí hiện đại, thế nên, cho tới nay Tướng gia đều hợp tác với người của cấm địa, vì có thể để cho đời sau không có gien dị năng cũng có thể sống sót, cấm địa cùng Tướng gia đạt thành một hiệp nghị, linh hồn cộng hưởng!

Cái này nói là linh hồn cộng hưởng nhưng cũng không phải chân chính là linh hồn cộng hưởng, giống như Sở Lãm trong thân thể Tướng Mộc Mộc, ở thời điểm Tướng Mộc Mộc ra đời, Sở Lãm đem một thân tu vi của mình ra để giữ lại đứa trẻ này, ý thức cũng đi theo ở lại trong thân thể nó, một khi đứa trẻ này có được thành tựu, cơ năng thân thể đạt tới cường độ nhất định, có thể chịu đựng được cái loại uy hiếp trong không khí này, liền có thể thu hồi một thân tu vi của hần, trở lại trong thân thể vốn có.

Nếu như thân thể của đối phương đã biến mất, thì ý thức ở lại trong thân thể hần liền không thể nào sống sót!

Cả nhà bọn họ cùng cấm địa đạt thành hiệp nghị, người ở cấm địa sở dĩ đáp ứng, đó là bởi vì bọn họ nhất định phải mua thực phẩm từ bên ngoài.

Nhắc tới cấm địa, thật ra thì cũng không phải là địa phương tốt, nơi đó bốn phía đều là vách núi vách đá, thực vật rất khó sinh trưởng, đồ dùng sinh hoạt của họ đều là mua từ bên ngoài, mà người cấm địa vì bảo đảm võ thuật được di truyền, không thể để cho người ngoài biết, cho nên cùng Tướng gia hợp tác, Tướng gia đáp ứng sẽ không tiết lộ bí mật của bọn họ, tương ứng, bọn họ nhất định phải bảo đảm đời sau của mình có thể sống sót.

Vì vậy, Tướng gia vẫn luôn là đại lý của cấm địa, cũng coi như bọn họ phúc hậu, ở trên hiệp nghị tỏ rõ, không thu lợi ích kếch xù, mà chỉ lấy phí dụng đại diện! Tướng gia cùng cấm địa vẫn luôn làm ăn lui tới, một khi Tướng Mộc Cận ngồi lên cái vị trí kia, những việc này đều sẽ báo cho cậu, hôm nay cha đem những việc này nói ra, dường như cũng là ý tứ như vậy.

Hai anh em Tướng Trạch Thành và Tướng Trạch Hạo, bọn họ dưới sự giáo dục ngang hàng của cha, đều có thành tích, mà chính bởi vì như vậy, Tướng Trạch Hạo không có ghen嫉 năng liền cảm thấy kẻ địch của mình mạnh nhất, thời điểm tuyên bố người thừa kế là Tướng Trạch Thành, đối với Tướng Trạch Thành càng là tràn đầy oán hận!

Tướng Trạch Thành chính là vì cái này, mà từ nhỏ liền đối đãi khác biệt giữa Tướng Mộc Cận và Tướng Mộc Mộc, ông đã sớm tuyên bố Tướng Mộc Cận sẽ trở thành người thừa kế đời sau của Tướng gia, vì không muốn tái diễn con đường của mình và đệ đệ.

Sự thật chứng minh, hai anh em Tướng Mộc Mộc và Tướng Mộc Cận đúng là không vì quan hệ thừa kế mà nhắc lên mầm tai họa gì.

.....

Tướng Mộc Mộc cùng Tướng Mộc Cận đều là lần đầu tiên nghe thấy cha nói nhiều lời như vậy, cho tới nay cha luôn luôn nói ít, làm nhiều, ông dùng hành động để chứng tỏ mình, trong ngôn ngữ tất cả đều là trọng điểm, nhưng chưa từng có ngày nào, mà một hơi nói ra bí mật như vậy với bọn họ.

Nếu như Tướng Mộc Mộc vẫn luôn giữ nguyên dạng, Tướng Trạch Thành cũng không có suy nghĩ để cho hắn mang Sở Lãm trở về, làm sao biết, Sở Lãm lại bởi vì Tướng Mộc Mộc tu luyện võ thuật, chui vào chỗ hở, thừa cơ cướp lấy thân thể Tướng Mộc Mộc.

Vì vậy, ông mới không thể không để Tướng Mộc Mộc đi đến cấm địa, đem ý thức của Sở Lãm trả lại!

END 68 Đăng bởi: admin

69. Chương 69

CHƯƠNG 69.

Tướng Mộc Mộc biết được nhiều chuyện nhà mình như vậy, vẻ mặt luôn hoảng hoảng hốt hốt, cho đến khi Tướng Mộc Cận bấm lên đùi hắn một cái, hắn mới đau đến phản ứng kịp.

“Rốt cục không thất thần nữa à, ca ca!!” Trong mắt Tướng Mộc Cận hơi tức giận, hiển nhiên là bất mãn với Tướng Mộc Mộc, lại còn có thể thất thần thành như vậy?

“Anh..... Mộc Cận, chờ một chút..... chúng ta từ lúc nào..... a.....” Tướng Mộc Cận không cho hắn cơ hội nói chuyện, một phát tiến vào.

“Mộc Cận..... ư.....” Tướng Mộc Cận nhanh chóng che lại môi Tướng Mộc Mộc, hạ thân cũng không ngừng công kích.

.....

Cuối cùng, Tướng Mộc Mộc mệt mỏi nằm lỳ ở trên giường, trên người đều là mồ hôi, ngay cả động cũng không muốn động, nhưng vẫn duy trì tỉnh táo như cũ, hắn còn có lời muốn nói với Tướng Mộc Cận.

Đợi Tướng Mộc Cận giúp hắn tẩy rửa xong, hai người ôm nhau ngủ, Tướng Mộc Mộc mới mở miệng nói: “Mộc Cận, em tính toán lúc nào đi cấm địa?”

Giọng nói mềm mại, mang theo lười biếng sau cơn tình ái, Tưởng Mộc Cận ôm hân nằm nghiêng, ấn nụ hôn lên môi hân nói: “Ca ca muốn đi lúc nào thì đi lúc đó?”

“Hôm nay cha nói những chuyện này, có phải em đã sớm biết hay không? Em không kinh ngạc một chút nào ư?”

Tưởng Mộc Mộc thấy Tưởng Mộc Cận từ đầu tới đuôi đều là một khuôn mặt bình tĩnh, hoàn toàn không biết cậu đang suy nghĩ gì, dáng vẻ của cậu giống như đã sớm biết vậy.

“Đoán được một chút, có điều phần lớn là không biết.” Tưởng Mộc Cận nói: “Ca ca đang sợ sao?”

Tưởng Mộc Mộc càng dựa vào trong ngực cậu, không lâu sau lại nói: “Anh chỉ không biết, sinh mệnh của anh lại là dùng người khác đổi lấy, thời điểm không biết còn rất hạnh phúc, nhưng sau khi biết được liền cảm thấy..... rất kỳ quái!”

“Không cần suy nghĩ quá nhiều, em sẽ giúp ca ca, không cần sợ!” Tưởng Mộc Cận đổi tư thế, để cho hân ngủ được thoải mái hơn: “Ngủ đi, ca ca, ngày mai, chúng ta cùng đi xem diễn!”

“Xem diễn? Xem cái gì?”

“Đến ngày mai, anh sẽ biết!” Tưởng Mộc Cận thần bí cười nói, Tưởng Mộc Mộc cũng không tiện hỏi tiếp, hân biết một khi Tưởng Mộc Cận đã không nói, thì chắc chắn sẽ không nói, nếu Tưởng Mộc Cận nói là xem diễn, vậy thì xem diễn vậy, cố gắng tìm kiếm ở trong đầu những bộ phim chiếu vào ngày mai, đáng tiếc, không thu hoạch được gì!

Tưởng Mộc Mộc và Tưởng Mộc Cận sáng sớm liền tỉnh lại, một nhà năm miệng cùng ăn bữa sáng, xong mỗi người đều tự tản đi.

Tưởng Mộc Mộc dĩ nhiên là cùng Tưởng Mộc Cận đi xem diễn, trước kia lúc học đại học cũng không phải chưa từng xem phim, tóm lại hẹn hò gì đó mà không đi xem phim, không đi khu trò chơi thì luôn cảm thấy thiếu thiếu, bây giờ đi xem một chút cũng không tệ.

Trước khi đi, Tưởng Mộc Cận nói với Faulk ở phía sau: “Faulk, chăm sóc Sâm nhi thật tốt, không được rời nó nửa bước!”

“Vâng, nhị thiếu gia!” Faulk không nói hai lời, nhận lệnh liền đi vào bên trong.

Trong năm năm này, Faulk cũng học được rất nhiều thứ, thậm chí trên phương diện làm ăn rất nhiều chuyện đều là nhờ hân giúp Tưởng Trạch Thành xử lý, hơn nữa Faulk sẽ không có lòng làm phản, lại làm việc không oán không hối, Tưởng Trạch Thành càng mong đợi đối với hân, còn đem ba phần trăm cổ phần công ty cho hân, chẳng qua là đến bây giờ Faulk vẫn chưa từng tiếp nhận, không, hân nói là: “Đánh chết cũng không nhận!”

Tưởng Trạch Thành bắt đắc dĩ, chỉ có thể bỏ qua cho hân.

Nếu là quần gia khác, có một loại phúc lợi như vậy thì sẽ cao hứng muốn chết, Faulk thì ngược lại, một chút cũng không có tự giác, có điều, người như vậy giữ ở bên cạnh dường như rất tốt, bởi vì có một hồi biến cố của Lâm Hải, mặc dù ảnh hưởng đối với bọn họ không lớn, nhưng Tưởng Trạch Thành vẫn ghi tạc trong lòng, cho dù đối với Faulk cũng có thiên vị nhất định, thì cũng chưa dám dễ dàng đem hết thấy giao cho hân.

Chẳng qua là, thật may ông không có đem cổ phần cho Faulk, Lam Sa gửi thư nói, lúc Tưởng Mộc Mộc đến cấm địa, nhân tiện mang theo Faulk, hân muốn dùng người này để đổi lấy cái ơn hân cứu Trần Tú Nhã.

Chỉ là, loại chuyện như vậy, làm sao Tưởng Trạch Thành có thể đáp ứng, ông hỏi thăm ý kiến của Faulk, Faulk mím chặt môi, không nói một câu, sắc mặt lại có chút đỏ ửng, chẳng qua là da đen nhìn không quá rõ, Faulk nhẹ nhàng nói một câu “Tôi nghe theo lão gia!” Trong nháy mắt Tưởng Trạch Thành sáng tỏ, chỉ là không hiểu Faulk thông đồng với Lam Sa từ khi nào.

Tưởng Mộc Mộc vẫn cho là bọn họ muốn đến rạp chiếu phim xem phim, nhưng hình như hân hoàn toàn đoán sai rồi.

Tưởng Mộc Cận mang hấn đến một chỗ bí mật, thật giống như là muốn nghỉ phép, hai người đi ra khỏi khu rừng nhỏ bí mật, chính là một khối ruộng đất lớn mười mẫu, kiến trúc bên cạnh còn là phòng trúc nhỏ, lập tức, tựa như trở lại nông thôn thời viễn cổ.

Ở bên kia ruộng đất, là một phòng điều khiển máy móc, hoàn toàn không kém hơn lúc hấn nhìn thấy ở viện nghiên cứu, chỉ là kích thước nhỏ hơn một chút.

Dựa vào ánh mắt Tưởng Mộc Mộc, dĩ nhiên hấn biết ruộng đất ở C thị hết sức hiếm hoi, rất là phì nhiêu, rất thích hợp trồng trọt, đến tốt cùng là Tưởng Mộc Cận làm sao tìm được vậy?

Hấn nghi hoặc nhìn Tưởng Mộc Cận, Tưởng Mộc Cận khẽ nở nụ cười, mang hấn đi vào phòng ở.

Sau khi đi vào mới phát hiện, phòng trúc thực rộng rãi sáng sủa, một phòng khách, một phòng ngủ, trong phòng ngủ tùy tiện nhìn cũng có thể thấy một cái giường lớn, Tưởng Mộc Mộc vội vàng dời đi tầm mắt.

Đồ ăn trong phòng bếp, đầy đủ mọi thứ, chỉ còn chờ chủ nhân đến sử dụng thôi....

Không phải là xem diễn sao? Sao lại đột nhiên đến nơi này? Tưởng Mộc Mộc dùng ánh mắt hỏi thăm, dĩ nhiên Tưởng Mộc Cận nhìn thấu ý tứ của hấn, đem hấn kéo đến gần phòng ngủ, ôm hấn dựa vào trên giường.

Tưởng Mộc Mộc co rụt lại nói: “Không thể.....”

Ban ngày cũng không biết tiết chế một chút, đều là người lớn cả, còn như vậy.....

Tưởng Mộc Cận cười khẽ một tiếng, ngồi ở trên giường, mở rộng ôm ấp, ý bảo hấn qua đây, Tưởng Mộc Mộc lắc đầu, sau một giây liền bị Tưởng Mộc Cận kéo vào trong ngực.

Tưởng Mộc Mộc vô thức muốn phản kháng, lại phát hiện Tưởng Mộc Cận chỉ ôm hấn, cái gì cũng không làm, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, tối hôm qua ép buộc quá mức, eo hấn vẫn còn xót, nghĩ nếu như làm tiếp, hấn sẽ nhanh chóng gục trên giường không dậy nổi, quả nhiên là chính hấn suy nghĩ nhiều quá.

Tưởng Mộc Cận xem thấu tâm tư của hấn, nhưng không có ý muốn phơi bày, mà là lấy ra một máy tính xách tay, đặt lên giường, hai tay vòng quanh Tưởng Mộc Mộc, ở trên cổ hấn hít một hơi, nhỏ giọng nói: “Xem diễn!”

Tưởng Mộc Mộc theo phương hướng cậu chỉ nhìn máy tính nho nhỏ, xem diễn? Cái này gọi là xem diễn? Có phải rất không có không khí hay không?

Có điều, Tưởng Mộc Mộc cũng không nghĩ quá nhiều, bởi vì một giây sau hấn liền biết là xem cái gì diễn.

Trong màn hình, chiếu ra thân ảnh xinh đẹp của Đàm Thu Minh.

Nhiều năm không gặp, sắc đẹp của Đàm Thu Minh càng hơn năm đó, càng thêm quyến rũ, nhìn y tựa như cấm dục hồi lâu, ngược lại khiến cho người ta có xúc động muốn hủy diệt y, đối với cái này Tưởng Mộc Mộc ngược lại không có ý nghĩ gì, nhưng mà hấn nhìn Phùng Thành đi theo bên cạnh Đàm Thu Minh thì biết, ánh mắt Phùng Thành nhìn Đàm Thu Minh càng ngày càng sâu, càng ngày càng mật mờ, dường như đã trải qua tổn thương gì đó, bộ dạng cả người thoát nhìn hoàn toàn không có tinh thần.

Dường như có thêm cái gì đó? So với Phùng Thành đời trước mà nói, bộ dạng này của Phùng Thành thoát nhìn càng khôn khéo hơn, hoặc là càng thêm sa đọa, là ảo giác của hấn sao? Tưởng Mộc Mộc như vô tình cố ý nhìn Tưởng Mộc Cận, hấn biết chắc chắn có liên quan đến cậu.....

Tưởng Mộc Cận không nói gì, ý bảo hấn tiếp tục xem tiếp.

Tưởng Mộc Mộc không suy nghĩ nhiều, tiếp tục xem.

Hình ảnh biểu hiện ngày là hôm nay, dường như là trực tiếp quay, sau đó truyền tới.

Bọn họ cứ như vậy trực tiếp xem hiện trường truyền hình trực tiếp.

Phía sau Đàm Thu Minh và Phùng Thành còn có mấy đàn em đời trước hấn gặp qua đi theo, Tưởng Mộc Mộc nhủ vậy, trong mắt hiện ra không cam lòng, rất nhanh lại biến mất tích.

Thay đổi trong chớp nhoáng này không tránh được ánh mắt của Tướng Mộc Cận, mặc dù Tướng Mộc Cận đang xem diễn, nhưng người cậu chân chính nhìn là Tướng Mộc Mộc, trên hình ảnh có cái gì tự nhiên cậu sẽ không quan tâm.

Nghĩ thầm đối với y như vậy quả nhiên là quá lời cho y, thế nhưng nếu không phải ca ca nói không cần có suy nghĩ quá cực đoan, thì bọn họ căn bản không thể sống đến bây giờ!

Rốt cục, Đàm Thu Minh hành động, nơi hiện giờ bọn họ đang đứng là một nhà trọ bình dân, không biết bên trong có cái gì, lúc mấy người họ đi đứng cũng vô cùng cẩn thận.

Tướng Mộc Mộc còn chưa nhìn ra bọn họ muốn làm gì, tuy nhiên rất nhanh hần liền thấy, bên trong phòng có một người, hơn nữa bị giam trong một vại nước lớn trong suốt, vẻ mặt hoảng sợ, giống như đang cầu xin tha cho, nhưng lại nói không ra lời, bởi vì miệng bị keo dính lại.

Người nọ thoát nhìn năm sáu chục tuổi, thực tế tuổi tác hần đã vượt qua một trăm tuổi, Tướng Mộc Mộc luôn cảm thấy đã gặp qua người này ở nơi nào rồi, sao lại nhìn quen mắt như vậy?

Tướng Mộc Cận mở miệng nói: “Ông ta là thủ tướng nước T, nhiệm vụ lần này của bọn họ hình như là muốn giết người này!”

Tướng Mộc Mộc không thể tin nhìn Tướng Mộc Cận, hiển nhiên muốn từ trong mắt Tướng Mộc Cận tìm được tin tức “không có khả năng” gì đó, nhưng thật đáng tiếc, ánh mắt của Tướng Mộc Cận nói cho hần biết đây là thật.

Nhưng mà, loại chuyện lớn như sát hại thủ tướng của một nước này, tội rất lớn đó, người cẩn thận như Đàm Thu Minh sao có khả năng để bị người ta quay chụp được, có điều đối tượng là Tướng Mộc Cận, có lẽ đại khái chỉ cậu mới có thể làm được.

Tướng Mộc Cận cảm thấy, gần đây ánh mắt của cậu đều dùng để cân nhắc ý tứ nhẩn nhủ phản ánh qua mỗi cái biểu tình của ca ca, ca ca cậu lười nói chuyện, nhất định phải nghĩ biện pháp để hần nói nhiều một chút, thời điểm ở trên giường cũng thích thú hơn, cậu nói: “Ồ trong một đội ngũ, vẫn luôn có một hai kẻ phản bội như vậy!”

“Kẻ..... phản bội?” Tướng Mộc Mộc nghi hoặc, giống như đời trước, hần chưa từng nhìn ra ai là người phản bội Đàm Thu Minh..... Nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra kẻ phản bội là ai, dứt khoát tiếp tục xem tiếp.

Tiếp theo, đúng như lời Tướng Mộc Cận, Đàm Thu Minh phát động dị năng thuộc tính thủy của y, từ bốn phía trong không khí hấp thu hơi nước, nhồi vào trong vại, người ở bên trong kêu ô ô ô, nhưng không có một ai ra tay giúp đỡ.

Ông ta tuyệt vọng nhìn Đàm Thu Minh, biểu tình tức giận, căm thù không cần nói cũng hiểu.

Đàm Thu Minh giống như không nhìn thấy ông ta, hai tay nắm lại..... người nọ đang ở trong vại nước trong suốt, thân thể bắt đầu vận vẹo, sau đó nổ tung.....

“A....” Tướng Mộc Mộc xoay đầu qua một bên, trốn vào trong ngực Tướng Mộc Cận, mặc dù hần biết Đàm Thu Minh từng giết người, nhưng hần vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Đàm Thu Minh giết người, lại không chút nào e dè như vậy, một chút do dự cũng không có, y rõ ràng là ma quỷ, tại sao đời trước hần lại thích người này chứ.

Nhớ tới hai bàn tay dính đầy máu tươi ấy ở trên người hần làm những chuyện đó, Tướng Mộc Mộc đột nhiên có cảm giác muốn nôn, hần vẫn luôn không biết, không biết Đàm Thu Minh sau lưng hần làm chuyện như vậy.

Nước trong vại hoàn toàn biến thành màu đỏ tươi như màu máu, mỗi một người ở nơi đó đều không có bất kỳ cảm giác gì, Tướng Mộc Mộc đột nhiên bừng tỉnh: vậy mà hần lại sống cùng một đám ma quỷ mười năm.....

“Tốt lắm, ca ca, kịch hay chân chính bây giờ mới bắt đầu!” Mặc dù Tướng Mộc Cận không đành lòng nhìn bộ dáng này của Tướng Mộc Mộc, thế nhưng cậu nhất định phải để cho hần thấy được bộ mặt thật của Đàm Thu Minh.

Bất luận Đàm Thu Minh ở trước mặt Tưởng Mộc Mộc biểu hiện như thâm tình, cậu đều phải vạch trần y, bất kể là thật hay giả, chỉ vì ca ca cậu động tâm với y, cậu liền vô cùng bất mãn, đó là người đầu tiên ca ca thích, khẳng định cũng sẽ khó mà quên được, hơn nữa cậu có thể từ biểu hiện thường ngày của ca ca mà nhìn ra, ca ca đối với Đàm Thu Minh vẫn tồn tại một tia tình cảm bao che, cậu muốn đem hết thấy những thứ tình cảm này tiêu diệt, như vậy có thể làm cho hẳn thấy rõ bộ mặt khác của Đàm Thu Minh!

Như vậy, ca ca mới có thể hoàn toàn từ trong cảm tình của Đàm Thu Minh thoát ra! Để cho ca ca đối với y không ôm bất kỳ tình cảm gì, dù là đồng tình cũng không được!

Tưởng Mộc Mộc còn chưa dám quay đầu lại, vẫn như cũ tựa vào trong ngực Tưởng Mộc Cận, thấy cậu khẳng định gật đầu, liền chậm rãi nhìn qua.

Quả nhiên, hình ảnh vừa rồi đã đổi.

Đám người rời khỏi nhà trọ đi đến một mảnh rừng rậm, cũng không biết muốn làm gì, chỉ thấy toàn bộ những người phía sau Đàm Thu Minh và Phùng Thành đều té xỉu.

Đàm Thu Minh rất kinh ngạc, nhưng vẫn ngồi xổm xuống kiểm tra tình huống của bọn họ, sau lưng đột nhiên bị một kích nặng nề, té xuống, y không thể tin nhìn Phùng Thành sau lưng, hoàn toàn không dám tin tưởng người này sẽ phản bội bọn họ. Trong mắt y, Phùng Thành là người không có khả năng phản bội y nhất.....

Qua rất lâu, chỉ nghe Phùng Thành nói: “Minh Minh, cậu biết tôi yêu cậu, lại luôn cứ như vậy tổn thương tôi, lại còn đuổi theo người phía trên đề nghị muốn giết tôi..... Ha ha, tim tôi thật đau, cậu biết không?”

Nói xong, Phùng Thành lấy từ trong ngực ra một ống tiêm, bên trong chứa đầy chất lỏng màu lam nhạt, sau đó lại nói: “Có người nói cho tôi biết, muốn cậu, thì nhất định phải đem cậu giam lại, bẻ gãy cánh của cậu..... để cho cậu chỉ có thể ở dưới sự che chở của tôi!”

Phùng Thành kéo tay Đàm Thu Minh, chuyển chất lỏng vào.

Về mặt Đàm Thu Minh hoảng sợ, y cũng không có té xỉu, chẳng qua là thân thể bị người ta khống chế lại không thể động đậy, đúng vậy, y muốn giết Phùng Thành, bởi vì Phùng Thành càng ngày càng chướng mắt, luôn trở ngại y tiếp nhận nhiệm vụ, lại càng ngăn cản y làm nhiệm vụ.

Thế nhưng, cuối cùng người nọ vẫn còn chưa tiếp nhận đề nghị của y, y cũng chỉ đành đem Phùng Thành giữ ở bên cạnh, bởi vì không ở bên cạnh, người này khẳng định sẽ lại ngăn cản y.

Sinh mệnh của y hết thấy đều chỉ có nhiệm vụ, trừ thay người làm nhiệm vụ, giúp hẳn thực hiện mục tiêu, thì y không biết mình còn có thể làm cái gì, vì vậy, người trở ngại y nhất định phải chết.

Sau khi chất lỏng tiến vào thân thể, dị năng trong cơ thể y đang từ từ yếu dần, cho đến khi không còn.

Y không biết Phùng Thành muốn cái gì, chỉ là mất đi lực lượng khiến cho y cảm thấy hoảng sợ trước đây chưa từng có, đây là lần đầu tiên y có cảm giác sợ hãi, một loại cảm giác sợ hãi trở thành kẻ yếu mặc cho người ta khi dễ, y nhìn Phùng Thành nói: “Mày muốn làm gì?”

Giờ phút này Phùng Thành rất nguy hiểm, y cảm thấy như vậy!

“Muốn làm cậu!” Phùng Thành không hề kiêng kỵ trả lời, từ thời điểm quyết định hợp tác với Tưởng Mộc Mộc, gã cũng đã quyết định phải làm như vậy.

Mặc dù đang ở rừng rậm hoang dã, nơi đó còn có một đám các anh em, gã cũng không sợ, ngược lại, bị người ta nhìn, gã mới có cảm giác Đàm Thu Minh đã trở thành người của gã, gã nói: “Tôi nghĩ đến ngày này, đã suy nghĩ thật lâu rồi, từ ngày đó gặp cậu trở đi, liền muốn ôm cậu, nhưng mà cho tới bây giờ cậu cũng không để cho tôi chạm qua, đã cứu tôi lại muốn giết tôi, sau đó tôi mới phát hiện, cậu căn bản cũng không cần tôi, đối với cậu mà nói, tôi có cũng được mà không có cũng chẳng sao, tôi cũng sắp điên mất rồi..... Cũng hai mươi năm rồi, cậu lại không có chút cảm giác nào đối với tôi, cho nên, nếu không đợi được tình cảm của cậu, vậy trực tiếp muốn thân thể của cậu là được, tôi không nhận được, Minh Minh! Chớ có trách tôi!”

“Mày buông tao ra, mày biết nếu như bị phía trên biết thì mày còn có thể sống được sao?” Đàm Thu Minh thở hổn hển, lần đầu tiên phát hiện chính mình lại vô lực như vậy, hoàn toàn không thể trốn khỏi ma trảo của Phùng Thành.

“Không có cậu, tôi cũng không có hứng thú đối với việc còn sống!”

Đàm Thu Minh nhất thời câm nín!

Phùng Thành ôm Đàm Thu Minh đến dưới một tán cây, hai ba cái liền cởi ra quần áo của y, lộ ra thân thể trần đầy hấp dẫn và gợi cảm của Đàm Thu Minh.

Vòng eo mảnh khảnh, bắp thịt rắn chắc, đường cong lưu loát, làn da trắng mịn, thật là đẹp, gã cảm thán, chỉ vuốt ve thôi đã khiến cho gã cảm thấy hưng phấn, đã nhiều năm như vậy, máu dã thú đè nén trong cơ thể đột nhiên thức tỉnh, bộc phát ra, bất kể Đàm Thu Minh phản kháng như thế nào, gã cúi người hôn xuống, nặng nề cắn một cái.....

“Đừng xem!” Tưởng Mộc Mộc nói, nhìn thấy Đàm Thu Minh luôn luôn cao ngạo hôm nay đột nhiên biến thành bộ dạng này, trong lòng rất nhiều cảm xúc lẫn lộn, hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ?

Đàm Thu Minh không muốn bị ở dưới người khác, chuyện hôm nay đối với y mà nói là sỉ nhục lớn nhất cuộc đời này..... Đột nhiên hắn cảm thấy mình không hận Đàm Thu Minh, bởi vì đã thất vọng rồi, bắt đầu từ lúc nhìn thấy cảnh y giết người kia.

“Ca ca xác định?”

“Ừ!” Tưởng Mộc Mộc khẳng định gật gật đầu.

Tưởng Mộc Mộc tắt máy vi tính, lại nói, tại sao cậu nhất định phải để cho ca ca thấy những thứ này, cậu cũng không quá rõ, rõ ràng là còn có rất nhiều thứ đặc sắc hơn, nhưng cậu cảm thấy cho ca ca xem, thì cái này là tốt nhất, ít nhất có thể để cho ca ca thấy một mặt khác của y, còn có thể để cho ca ca mất đi hết thấy ảo tưởng đối với Đàm Thu Minh.

Tưởng Mộc Mộc tựa vào trong ngực của cậu nói: “Người phản bội là Phùng Thành sao?”

“Phải!” Tưởng Mộc Mộc gật đầu.

“Gã một chút cũng không sợ, vậy gã có thể khai em ra hay không?” Tưởng Mộc Mộc lo lắng.....

“Yên tâm, gã sẽ không khai!”

“Vậy lỡ như gã ta bị..... chính là người sau lưng gã.....” Đột nhiên Tưởng Mộc Mộc dừng lại, tại sao hắn phải đi lo lắng cho bọn họ, đã không còn cần thiết không phải sao?

Bất kể người sau lưng bọn họ là ai, nhưng hắn rất nhanh liền đoán được gì đó, liền tưởng tới lời của cha ngày hôm qua nói: “Mộc Cận, em nói xem, người sau lưng điều khiển Đàm Thu Minh có phải hay không là..... chú Tưởng Trạch Hạo?”

Tưởng Mộc Mộc đương nhiên gật đầu: “Chẳng qua là, bây giờ quân đội bảo vệ ông ta rất khá, nhất thời nửa khắc ông ta không thể đi ra gây chuyện được!”

Tưởng Mộc Mộc hiểu rõ, đột nhiên nhớ tới trước kia, Tưởng Mộc Mộc từng nói với hắn, chuyện Đàm Thu Minh làm luôn nhằm vào việc đối phó Tưởng gia, bây giờ cuối cùng cũng hiểu, đối với người chú thân thể không có gien dị năng giống mình này, hắn không có một chút hảo cảm.

Lập tức cũng không tiếp tục rồi rầm nữa, chỉ là đột nhiên bình tĩnh lại, hết thấy đều đã kết thúc, là thật sự kết thúc, hắn không cần vì chuyện của bọn họ mà hao tổn tinh thần nữa, căn bản không đáng giá!

END 69 Đăng bởi: admin

70. Chương 70

CHƯƠNG 70.

Một tháng sau, Tưởng Mộc Mộc, Tưởng Mộc Cận, Faulk cùng hai anh em Tô Vĩ Tô Thắng sẽ phải đến cấm địa.

Trước lúc đó, Tưởng Mộc Mộc thấy được Hắc Mập Mập đã lâu không gặp.

Hắc Mập Mập một thân khí phách, vẫn cả lơ phất phơ như cũ, chẳng qua là bộ dáng kia dường như càng thêm thành thực chút, còn tìm một bà xã, trải qua những ngày hạnh phúc vui vẻ.

Ngày đó, Tưởng Mộc Mộc gặp được vợ Hắc Mập Mập, không thể nói là xinh đẹp, nhưng cũng dễ nhìn, ít nhất so với mấy đại tiểu thư kia đã khá hơn nhiều, hẳn rất thường thức loại tính tình chân thành chất phác như cô, nghe nói còn đến từ nông thôn.

Người này vốn là chuẩn bị nghỉ phép, kết quả đi nhầm chỗ, đến một thôn trang nghèo khổ, thiếu chút nữa chết đói.

Cũng may mắn là người vợ này cứu hắn, hai người cứ như vậy chậm rãi sinh ra tình cảm, cũng không biết hắn làm thế nào đem người ta lừa gạt tới nơi này, nếu để cho người ta biết hắn là lão đại hắc đạo, cha mẹ người ta còn để cho hắn cưới cô gái này à?

Có điều, bây giờ cho dù muốn đổi ý cũng không kịp nữa, bởi vì cô gái kia đã lớn bụng rồi, nhìn động tác giữa hai người, Tưởng Mộc Mộc cũng biết bọn họ rất hạnh phúc.

Con? Hắn có thể cùng một chỗ với Tưởng Mộc Cận đã là rất tốt, con cái gì đó đều là vọng tưởng!

Trừ khi giống như giáo sư Lưu thị nói, thể thực nghiệm mang thai hộ mà bọn họ đang nghiên cứu có thể thành công.

Thật ra thì, hắn vẫn rất hy vọng có thể nghiên cứu thành công, bởi vì hắn muốn cùng Tưởng Mộc Cận có một đời sau, tuy nói đã có đứa con trai Tưởng Sâm này, nhưng mà nhìn mẹ yêu thương nó như vậy, sẽ không đành lòng để cho Tưởng Sâm đi theo bọn họ.

Chỉ là, nếu là hôn nhân cận huyết, đứa trẻ có thể xảy ra vấn đề hay không?

Cơ mà, hiện giờ khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, đương nhiên là có biện pháp giữ lại tinh túy, bỏ đi không tốt, cho nên Tưởng Mộc Mộc sẽ không lo lắng!

Nếu Tưởng Mộc Cận biết được suy nghĩ của Tưởng Mộc Mộc, khẳng định là sét đánh giữa trời quang, cả đời cậu cũng không muốn có con cái, ai muốn một đứa con tới ảnh hưởng cuộc sống giữa cậu và ca ca chứ?

Ba người đang ở một tiệm đồ ngọt, bởi vì bà xã Hắc Mập Mập thích ăn đồ ngọt, liền mang theo cô đến tiệm đồ ngọt.

Có điều, tiệm đồ ngọt này rất khác biệt, thiết kế phong cách cũng không giống như bên ngoài, ngược lại tuân theo kiến trúc Trung hoa, sau đó mới biết, nơi này bán phần lớn là điểm tâm Trung hoa.

Tưởng Mộc Mộc muốn một ít hoa quế cao cùng bánh đậu xanh trong lời đồn, ăn vào quả thật có một phen hương vị khác biệt, mới vừa ra lò, nóng hổi, thơm ngào ngạt, cũng không cảm thấy quá ngọt, rất hợp khẩu vị, phối với hồng trà nóng, đột nhiên cảm giác mình đặc biệt cao quý.

Hơn nữa, còn có đồ ngọt đặc biệt cho phụ nữ có thai ăn, ô mai cao, vị kia của Hắc Mập Mập rất thích ăn.

“Mộc Mộc, cậu nói, cậu muốn đi xa, đến tận cùng muốn đi đâu? Thế nào vừa mới trở về lại phải đi xa nữa, anh em cũng mới thấy mặt được mấy lần!” Hắc Mập Mập bất mãn nói, kể từ khi Tưởng Mộc Mộc lên đại học, hắn không có học tiếp, mà là đi theo cha học tập xử lý chuyện hắc đạo, cơ hội gặp mặt Tưởng Mộc Mộc càng ngày càng ít.

“Không có biện pháp, đầu năm nay việc thật đúng là nhiều!”

“Biến đi, đừng giả bộ cao thâm với anh em, mới mấy năm không thấy, cậu nha nói chuyện đều giống như đệ đệ kia của cậu rồi!” Hắc Mập Mập nói.

“Cậu cũng không giống, cũng thành ông chủ lớn rồi!” Mặc dù Hắc Mập Mập là lão đại hắc đạo, nhưng mà hắn cũng đề cập đến phương diện buôn bán, chủ yếu nhất là Tưởng gia ủng hộ hắn, cho nên bây giờ hắn đang tẩy trắng, sợ rằng rất nhanh là có thể từ bên trong thoát ly ra.

Tưởng Mộc Mộc cảm thấy như vậy rất tốt, làm chút việc làm ăn đứng đắn không phải là mong muốn của Hắc Mập Mập sao?

Mặc dù không quá giống như tưởng tượng trước kia, nhưng mà kết quả cũng đang phát triển theo phương diện kia.

Đột nhiên Hắc Mập Mập phát hiện tầm mắt Tưởng Mộc Mộc thỉnh thoảng nhìn chăm chăm bụng bà xã hắn, nhất thời đem bà xã ôm vào trong ngực: “Cậu nhìn cái gì, đừng đánh chủ ý lên bà xã tớ, nói cho cậu biết, bà xã này là của tớ, cho dù cậu là anh em của tớ thì tớ cũng sẽ không nhường cho cậu!”

Bà xã hắn lại là ngọt ngào cười một tiếng, cô cũng cảm thấy mình bị sủng lên trời rồi!

Tưởng Mộc Mộc sững sốt, lúc này mới phát hiện mình muốn con muốn đến điên rồi, hắn lắc đầu than thở: “Có con, thật là tốt!”

“Vậy cậu cũng cưới một bà vợ đi...”

“Tớ....” Tưởng Mộc Mộc không nói, rất thành thực nói ra tính hướng của mình: “Tớ thích nam nhân! Hơn nữa, bây giờ tớ cùng một chỗ với Mộc Cận!”

Mặc dù Hắc Mập Mập đã đoán được, cơ mà nghe Tưởng Mộc Mộc nói ra lại là một chuyện khác, hắn không nghĩ tới Tưởng Mộc Mộc lại thành thật như vậy trực tiếp sáng khoái nói cho hắn biết, nhất thời cũng không biết nên làm cái gì bây giờ?

“Ai nha.....” Phụ nữ có thai ngồi ở bên cạnh đột nhiên kêu một tiếng.

“Sao vậy, bà xã!” Hắc Mập Mập lo lắng hỏi.

Phụ nữ có thai nói: “Con đá em..... anh xem, em đã nói phải đi lại nhiều, không đi nó sẽ không chịu.....”

“Đã mang thai, còn đi loạn, em thật là, luôn làm cho anh nhọc lòng.....” Nói xong quay đầu nhìn về phía Tưởng Mộc Mộc: “Đúng rồi Mộc Mộc, nếu cậu không ngại, đứa nhỏ của người anh em này nhận cậu làm cha nuôi, thế nào?”

“Được nha.....” Tưởng Mộc Mộc cũng không sầu nào nữa.

Ba người lại khôi phục không khí, bắt đầu suy nghĩ đặt tên gì cho đứa nhỏ.

Đợi sau khi ba người kết thúc, Hắc Mập Mập đỡ bà xã của hắn cao hứng rời đi, Tưởng Mộc Mộc vừa muốn đứng dậy, liền thấy một bóng người quen thuộc: Trần Á Lâm, cậu ba của hắn!

Trần Á Lâm đi tới, chừng chặc hơn trước kia rất nhiều, hắn mỉm cười nhìn Tưởng Mộc Mộc nói: “Mộc Mộc, sao con chạy đến tiệm của cậu, cũng không nói một tiếng!”

“Cái này..... đây là tiệm của cậu?” Tưởng Mộc Mộc kinh ngạc nhìn hắn, cậu ba thế mà lại mở tiệm đồ ngọt?

“Phải, cậu và.....Vương Trữ cùng nhau mở!” Hai người bọn họ cùng nhau kinh doanh, làm ăn ngược lại không tệ.

Chuyện liên quan tới cậu ba, Tưởng Mộc Mộc cũng có nghe nói, nhưng mà hắn cũng không biết Vương Trữ lại cũng ở đây?

Bất kể là trên web hay trên tạp chí, đều có rất nhiều tin tức liên quan tới việc tìm kiếm Vương Trữ, Tưởng Mộc Mộc cho tới bây giờ cũng không biết, Vương Trữ lại cùng cậu ba kinh doanh làm ăn.

Hắn nhìn cậu ba, bộ dạng ngược lại không có thay đổi gì, chỉ là trưởng thành hơn so với trước kia, ngược lại còn có mị lực.

Chuyện của hắn ta và Ôn Văn, cũng có nghe nói..... Chẳng qua là, làm sao cũng không nghĩ tới, lần đầu tiên cậu ba bỏ ra tình cảm thật liền đối lấy kết quả như vậy!

Ai..... mình đang suy nghĩ gì vậy? Tưởng Mộc Mộc cười nhạo mình, chính hắn không phải cũng giống vậy, không hiểu rõ người ta sao? Nếu không đời trước cũng sẽ không ngốc nghếch bỏ trốn với Đàm Thu Minh, hắn nhìn bộ dạng cậu ba tựa như không có chuyện gì, còn cùng hắn ngồi xuống, trò chuyện một hồi.

Rất nhiều chuyện thực bất đắc dĩ, nhưng mà từ trong miệng cậu ba biết được, lựa chọn của Ôn Văn là: báo thù!

Hắn vẫn không biết Ôn Văn là con riêng của hiệu trưởng Vương, lý do Ôn Văn ở bên hắn lại là lợi dụng hắn làm quen với các nhân vật cấp cao.

Điều này làm cho nghi hoặc của Tưởng Mộc Mộc dần dần được giải đáp, trước đó luôn cảm thấy Ôn Văn có vấn đề, nhưng nhìn bộ dạng Trần Á Lâm hạnh phúc như vậy, hắn lại không tiện suy đoán, chỉ có thể nói đó là ảo giác.

Có lúc, trực giác của con người rất chính xác, nhưng lại có rất nhiều thời điểm bỏ quên.

Cơ mà, lúc sinh nhật ông ngoại, rõ ràng Vương Trữ hồi thăm hắn làm thế nào chung sống với đệ đệ, nhìn dáng vẻ của Vương Trữ cũng không giống như là người không đối tốt với đệ đệ mà?

Trần Á Lâm nói: “Có phải con cảm thấy cậu rất ngu không? Thật ra thì đã loáng thoáng đoán được một chút, nhưng chính là không muốn tin tưởng, còn ngu ngốc mang hắn đi quen biết những người đó! Kết quả, bị hắn một cước đá văng ra!”

Tưởng Mộc Mộc cũng không tiện nói gì, chính hắn còn ngu hơn, đần hơn..... Hắn không có tư cách nói người khác, chỉ nói: “Có thể sớm nhìn rõ hắn, là tốt rồi!”

“Nói con đần con thật đúng là đần? Con thật sự cho rằng cậu đang vì hắn mà thương tâm à? Cậu thương tâm, chẳng qua là vì mình lại lãng phí nhiều thời gian như vậy ở trên người hắn! Có điều, con tốt hơn cậu, thật may là thằng cháu kia của cậu không phải người như thế! Ha ha.....” Trần Á Lâm cười nói, đột nhiên khôi phục bộ dạng trước đây, nhưng trong nụ cười kia mang theo cảm giác tang thương không lừa được người ta.

Có lẽ mệt mỏi đi..... Tưởng Mộc Mộc suy nghĩ, nhưng rất nhanh hắn liền nghĩ đến một vấn đề: “Cậu..... làm sao cậu biết con..... con và Mộc Cận?”

“Chỉ cần không phải kẻ ngu đều nhìn ra có được không, con cái đồ ngốc này! Thằng nhóc Mộc Cận kia chỉ có khi ở trước mặt con mới có thể cười ngu như vậy, đối với chúng ta, hay là đối với những người khác, bộ dạng tựa như người khác thiếu nó tám trăm vạn vậy, quan trọng nhất là bộ dạng của nó thật đúng là sẽ cho người ta cảm giác mình thiếu nó tám trăm vạn, mỗi lần thấy nó, đều chột dạ muốn chết, rõ ràng cái gì cũng không làm.....” Trần Á Lâm nói rất tức giận, quan hệ của hắn và Tưởng Mộc Mộc đã khá hơn nhiều, trò chuyện với nhau, một chút dáng vẻ thân là trưởng bối cũng không có.

Bất quá, đây cũng chính là Trần Á Lâm, Tưởng Mộc Mộc yên tâm! Hắn rất cảm tạ hôm nay hẹn Hắc Mập Mập tới nơi này, ngược lại giải được không ít tâm sự, như vậy hắn đi cắm địa cũng không có nhiều phiền não như vậy.

Chờ đến lúc trò chuyện với Trần Á Lâm cả ngày xong, hắn có chuyện phải rời đi xử lý, Tưởng Mộc Mộc cũng chuẩn bị rời đi.

Đi ra cửa tiệm, Tưởng Mộc Cận liền từ bên cạnh đi tới nói: “Ca ca, đi về?”

“Mộc Cận? Tại sao em cũng tới? Chờ đã lâu rồi sao?” Tưởng Mộc Mộc kinh ngạc nói, động tác tự nhiên tựa vào trên người cậu, cậu ba nói không sai, Tưởng Mộc Cận là lễ vật mà trời cao ban cho hắn, chỉ có cậu mới có thể tỉ mỉ làm nhiều chuyện vì hắn như vậy, là người hắn nên quý trọng.

“Không có, mới chờ một lát!” Tưởng Mộc Cận sờ sờ mũi, đột nhiên Tưởng Mộc Mộc cảm thấy như bọn họ trở lại khi còn bé, thời điểm Tưởng Mộc Cận đối mặt thẳng với hắn, nói chuyện luôn sờ sờ mũi!

Đúng vậy, chỉ có khi đối mặt hắn Tưởng Mộc Cận mới có thể hiện ra đủ loại biểu tình, ít nhất ở trước mặt hắn Tưởng Mộc Cận vĩnh viễn là Tưởng Mộc Cận chân thật, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

“Chúng ta đi thôi!” Tưởng Mộc Mộc kéo tay cậu, đi ở trên đường.

Cái này đã từng là nguyện vọng của hắn, khi đó hắn rất hy vọng mình có thể cùng Đàm Thu Minh quang minh chính đại mà đi như vậy, nhưng bây giờ thì khác, chỉ cần có Tưởng Mộc Cận ở đây, những thứ khác đều không quan trọng.

Tưởng Mộc Cận phát hiện gần đây ca ca đối với cậu càng ngày càng chủ động, chẳng lẽ là ở viện nghiên cứu kìm nén quá lâu, đây là đang dùng hành động nói cho cậu biết buổi tối không đủ cố gắng? Vậy thì cậu phải cố gắng thật tốt một phen! Thật là, ca ca cậu từ lúc nào học được cách dùng phương thức ám chỉ như thế để biểu đạt vậy? Nếu sớm biết, cậu cũng không cần cố kị như vậy nữa.

Tưởng Mộc Cận trở tay kéo Tưởng Mộc Mộc vào lòng, lên xe di năng, đi tới khách sạn cao cấp tốt nhất ở gần đó.

Tưởng Mộc Mộc cảm thấy thực không giải thích được, không hiểu tại sao Tưởng Mộc Cận đột nhiên hưng phấn như thế? Sau khi tới tới lui lui ép buộc hẳn, lại vào phòng tắm tiếp tục giằng co, trong trong ngoài ngoài đều chơi đùa một lần, cũng không thấy cậu có ý muốn dừng lại, Tưởng Mộc Mộc cầu xin tha thứ, Tưởng Mộc Cận càng ra sức hơn, sau đó ngày hôm sau, chân Tưởng Mộc Mộc nhũn đến không đứng dậy nổi, thiếu chút nữa quên mất thời gian đi cắm địa, thấy hẳn cố chấp muốn ra khỏi cửa, Tưởng Mộc Cận không thể làm gì khác hơn là ôm ngang eo hẳn, đặt ở trên xe di năng lên đường.

Địa phương bọn họ đến vẫn như cũ là rừng Hắc Thạc, Sở Lãm đã lâu không ra ngoài đột nhiên hưng phấn đi ra không chế thân thể Tưởng Mộc Mộc, một ánh mắt của Tưởng Mộc Cận ném qua, lập tức yên lặng trở về.

Đến rừng Hắc Thạc, hai anh em Tô Vĩ Tô Thắng, Faulk đã đợi ở đó, dẫn đường cho bọn họ chính là một vị thiếu niên mười ba mười bốn tuổi sang sảng, quan sát rất lâu, Tưởng Mộc Mộc mới phát hiện, cậu là Đại Lang! Lập tức bật thốt lên, nói: “Đại Lang!”

Đại Lang quay đầu lại, cặp mắt non nớt kia liếc Tưởng Mộc Mộc một cái, thấy hẳn dáng dấp đẹp mắt, cũng lung lay, vốn muốn nói mấy câu, nhưng nhìn Tưởng Mộc Cận bên cạnh hẳn, chỉ đành phải nói: “Anh biết tôi?”

Lúc nói những lời này vô tình hay cố ý nhìn Tưởng Mộc Cận một cái, ánh mắt như đang khiêu khích giống như nói: anh xem, người ta còn chưa gặp tôi đã biết tôi rồi!

Tưởng Mộc Cận liếc cậu ta một cái, ôm ngang Tưởng Mộc Mộc lên: “Ca ca ngày hôm qua mệt mỏi, em ôm anh đi!”

“A..... không, không cần, tự anh có thể đi! Anh..... ha, được rồi!” Đây là đệ đệ hẳn, đây là Tưởng Mộc Cận, không phải là đã qua năm năm sao? Sao lại còn cái tính trẻ con như vậy?

Tưởng Mộc Mộc cũng không để ý tới, đưa tay đặt lên cổ cậu, đổ mặt vui đầu vào ***g ngực cậu.

Tưởng Mộc Cận nhìn Đại Lang, cười đắc ý.

Đại Lang bị phần nhìn Tưởng Mộc Cận một cái: chờ xem!

“Đi theo tôi!” Đại Lang hô to một tiếng, năm người lập tức đi theo.

Đại Lang mang theo đoàn người bọn họ đến bên một dòng suối nhỏ, dọc theo dòng suối nhỏ đi đến một cửa vào ở chỗ tối, phía trên là vách đá, phía dưới là suối nước, trên đó có một cái thuyền, sáu người ngồi ở phía trên, theo dòng suối trôi đi.

Tưởng Mộc Cận sống chết không buông Tưởng Mộc Mộc ra, Tưởng Mộc Mộc cũng không giãy giụa nữa, tựa vào trong ngực Tưởng Mộc Cận, có chút kích động, sắp đi đến cắm địa, mặc dù từ trong miệng cha nghe nói cắm địa không phải là địa phương tốt gì, nhưng mà vẫn không nhịn được kích động.

END 70 Đăng bởi: admin

71. Chương 71

CHƯƠNG 71.

Tàn bích đoạn nhai, mỗi nơi đều là vách đá, mà những vách đá này đều liên thông, phía dưới là vực sâu vạn trượng, phía trên là động không đáy, không thấy được biên giới, ngay cả đường đi đều là dùng vách đá tạc ra, có cửa động, bên ngoài cửa động tất cả đều là cửa nhà che gió che mưa, tầng tầng lớp lớp, phía trên còn

có dòng suối chảy xuống, là địa phương không thể dùng để trồng trọt thực vật, chỉ có vài loại thực vật sinh trưởng trong các khe hở của vách đá, nhưng số lượng cũng rất ít, khó trách cần mua thức ăn từ bên ngoài.

Nơi này thoạt nhìn giống như là một bộ lạc chủng tộc kẹp trong vách đá vực thẳm ương ngạnh sinh tồn, nhân số cũng không nhiều như trong tưởng tượng, nhưng cũng có hơn vạn người, so với dân số trên trăm vạn của C thị, nơi này chính là một thành thị nhỏ, lại nghĩ đây cũng là nguyên nhân ít người học tập võ thuật.

Sau khi cặp sinh đôi Tô Thắng Tô Vĩ tiến vào cấm địa, liền rời đi, trực tiếp về nhà, chờ đợi triệu kiến,

Tướng Mộc Mộc, Tướng Mộc Cận, còn có Faulk trực tiếp bị mang vào lãnh địa của tộc trưởng, cũng là một sơn động.

So với vách núi sơn động đã nhìn thấy dọc theo đường đi, cái động này dường như càng thêm rộng rãi, bên trong cũng có đèn đuốc, không nhìn thấy vài thứ thường nhật, ví dụ như máy tính.

Thoạt nhìn rõ ràng là đồng loại, lại tựa như là một chủng tộc rất cổ xưa, lúc tới, bọn họ lơ lửng dưới suối suốt ba ngày, đi vòng vo suốt năm ngày, tới một nơi như vậy, ngồi ở trên máy bay trực thăng, mới tới được cái nơi gọi là cấm địa này.

Có điều, nơi này không có xe hơi, cũng không có xe đạp, càng không có những thứ không nên có, không khí rất tinh khiết, rất mát mẻ, cây đại thụ chọc trời sinh trưởng trên vách núi um tùm, xanh ngắt lạ thường, bộ dạng nhìn như sắp ngã xuống đến nơi, lại vô cùng bền chắc.

Làn da của người sống ở nơi này rất đẹp, thân thể cũng khỏe mạnh hơn so với dị năng giả sống ở bên ngoài.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tướng Mộc Mộc rất kinh ngạc, hắn không biết cấm địa lại là loại địa phương này, đồ dùng sinh hoạt hàng ngày ở nơi này hầu như đều là mang từ bên ngoài vào, Tướng Mộc Cận nắm chặt tay Tướng Mộc Mộc đặt ở trong lòng bàn tay nhéo nhéo, Tướng Mộc Mộc phục hồi tinh thần lại, phát hiện bọn họ đã đứng trước mặt Lam Sa.

Bên cạnh Lam Sa còn có ba ông lão tóc bạc hoa râm, râu ria thật dài, nghe Đại Lang nói là ba đại trưởng lão của cấm địa.

“Sư phụ!” Tướng Mộc Mộc cung kính nói, lúc này nhìn thấy Lam Sa vẫn giống như lần trước ở nhà, gần như không có thay đổi gì.

Chẳng qua bây giờ Lam Sa nghiêm nhiên là một thủ lĩnh một vương giả, người xung quanh đối với hắn ta cung cung kính kính! Tướng Mộc Mộc cũng không khỏi khấn trương.

Lam Sa gật đầu cười một tiếng với hắn, chỉ chỉ phiến đá phía dưới: “Ngồi đi!”

Ba người liền ngồi xuống đối diện bọn họ!

“Đại ca!” Đại Lang đi tới bên cạnh Lam Sa, ghé vào lỗ tai hắn nói gì đó, lại nhìn nhìn Tướng Mộc Mộc, Tướng Mộc Mộc nghi hoặc, nháy mắt nhìn về phía Tướng Mộc Cận, Tướng Mộc Cận chỉ đem hắn ôm vào trong ngực, không nói lời nào, đáng vẻ muốn bao nhiêu tự nhiên thì có bấy nhiêu tự nhiên, hoàn toàn không ngại nhiều người nhìn như vậy, cũng không sợ bọn họ.

Một chút dáng vẻ của khách cũng không có!

Đại Lang nghe được Lam Sa nói cái gì đó, tức giận xoay người, trợn mắt nhìn Tướng Mộc Cận một cái, không giải thích được.

Tướng Mộc Mộc thật không biết tại sao cậu ta lại nhìn chằm chằm Tướng Mộc Cận như vậy, đời trước hắn và Đại Lang ở chung rất tốt, Đại Lang giúp đỡ hắn, còn nói cho hắn biết chuyện về võ thuật, thậm chí trong ngoài lời nói đều hy vọng hắn ở lại rừng Hắc Thạc, thế nhưng thời điểm đó Tướng Mộc Mộc biết mình khẳng định không thoát thân ra được, liền không đáp ứng yêu cầu của cậu, mà là ngay ngày hôm sau liền rời đi.

Sau đó cũng không biết cậu ta như thế nào, có điều nếu hắn là đệ tử của sư phụ, hắn là rất tốt đi! Lần này gặp nhau sớm hơn ba bốn năm so với đời trước, Tướng Mộc Mộc cảm thấy giữa cậu ta và Tướng Mộc Cận có một loại không khí rất lạ lùng.

Có điều, hắn tựa vào trong lòng Tưởng Mộc Cận, Tưởng Mộc Cận cũng không để hắn ra khỏi ngực mình, hắn cũng chỉ đành như vậy.

Dưới phân phó của Lam Sa, Đại Lang mang theo Faulk ra ngoài, lưu lại Tưởng Mộc Mộc và Tưởng Mộc Cận, Lam Sa cùng ba đại trưởng lão tổng cộng sáu người.

Biểu tình của Lam Sa và ba đại trưởng lão nghiêm túc, dường như có chuyện gì quan trọng cần nói, còn Tưởng Mộc Cận thì ở một bên yên tĩnh nhìn.

Lam Sa nói: “Mộc Mộc, thả Sở Lãm ra, tôi có lời muốn nói với hắn!” Nói xong, hắn lại không phải là hỏi Tưởng Mộc Mộc, mà là Tưởng Mộc Cận.

Sao lại kỳ quái như thế? Không phải là bảo hắn thả Sở Lãm ra sao? Tại sao sư phụ lại hỏi Tưởng Mộc Cận? Có điều, lúc Tưởng Mộc Mộc không hiểu đều sẽ không tự chủ nhìn về phía Tưởng Mộc Cận, Tưởng Mộc Cận gật đầu với hắn, buông hắn ra!

Lấy được sự cho phép Sở Lãm không kịp chờ đợi khổng chế thân thể Tưởng Mộc Mộc, có chút khiếp đảm nhìn Lam Sa, vẫn là bộ dáng cố lấy can đảm.

“Sở Lãm, mày còn dám trở lại à.....” Lam Sa cười cười, giọng điệu vẻ mặt đều không tốt.

“Hừ..... chẳng qua tao phải về lại thân thể của tao, lấy về được tao liền đi!” Sở Lãm không quá thích nhìn ánh mắt Lam Sa, như vậy sẽ làm cho hắn cảm thấy áy náy, lúc trước hắn chính là đoạt người trong lòng của Lam Sa, sau đó lại ngăn gọn hại chết người đó.

Mặc dù vô tình, nhưng cái này cũng không thoát khỏi liên quan với hắn, hiện giờ Lam Sa không tức giận giết chết hắn, nói rõ là hắn vẫn hữu dụng.

Lam Sa cũng lười nói nhảm với hắn ta, trên thực tế hắn cũng không muốn lại có quá nhiều dính dáng với Sở Lãm, cho dù quan hệ trước kia có tốt hơn nữa, tốt như anh em, nhưng bây giờ thân phận hai người bọn họ đã sớm thay đổi, hướng chi, giống như Tưởng Trạch Thành nói, Sở Lãm có ngày hôm nay, đều là hắn ta tự gieo quả ác, không oán người khác được!

Năm đó, Lam Sa cùng Sở Lãm cũng coi là một đôi bạn tốt, so với anh em ruột còn thân hơn, khi đó Đại Lang còn chưa ra đời, hai người bọn họ liền thật sự giống hệt anh em ruột.

Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, cũng thực có chuyện để nói, thế mà hai người bọn họ lại đồng thời thích cùng một người.

Đối mặt tình cảm, ba người đều ích kỷ, chẳng qua là đối mặt tình cảm, Sở Lãm có chút cực đoan, bởi vì Lam Sa nhất định sẽ trở thành người thừa kế, hắn ta cứng rắn mang theo người yêu rời khỏi cấm địa.

Vì vậy, dù Lam Sa muốn đuổi theo, thì cũng không thể buông bỏ chuyện nơi đây, bởi vì khi đó hắn vừa mới tiếp nhận chuyện ở cấm địa, bận rộn vô cùng, còn có ba đại trưởng lão áp chế hắn.

Đáng tiếc sau đó, chính bởi vì cá tính ngay thẳng chính trực của Sở Lãm, bị người ta lừa gạt không nói, còn để cho người ta phát hiện võ thuật tồn tại, hại chết người yêu không nói, còn thiếu chút nữa làm cho người của cả cấm địa đều đi theo chôn cùng hắn, lúc này mới có cục diện hôm nay như vậy!

Có thể nói, có loại dịch cường hóa dị năng này, Sở Lãm không thoát được quan hệ, bất kể là trực tiếp hay gián tiếp.

Đối với chuyện này, Sở Lãm không có lời nào để nói, cho nên năm đó mới phải đáp ứng đem một thân tu vi dùng làm lợi thế giao dịch, bảo vệ đứa bé, cũng coi như là bảo vệ bản thân, nay Tưởng Mộc Mộc đã có thể tự bảo vệ mình, dĩ nhiên là không cần hắn ta nữa.

—— Thật ra thì hắn ta vẫn còn muốn báo thù, cái tên Tưởng Trạch Hạo đó!

“Tao có thể cho mày một cơ hội!” Lam Sa nói: “Tao có thể để cho mày trở lại trong thân thể, nhưng mày nhất định phải đáp ứng điều kiện của tao!”

“Ha ha....” Sở Lãm cười nhạo một tiếng: “Tao còn có quyền lợi cự tuyệt sao?”

“Dĩ nhiên không có!”

“Mày cảm thấy tao còn có thể tin tưởng mày sao?”

“So với việc muốn mày tin tưởng tao, không bằng tự tin tưởng chính mình, trừ khi mày không muốn đi ra.....”

“Ha ha..... tộc trưởng, mày vẫn như xưa!” Sở Lãm đứng lên: “Đi thôi!”

Lam Sa mang theo Sở Lãm tiến vào bên trong, Tưởng Mộc Cận cũng đi theo, tuy nói cấm địa nơi này nguy hiểm vô cùng, nhưng đối với những người quanh năm sống ở nơi này như bọn họ mà nói, đã sớm thành thói quen.

Đừng xem nơi này đều là một ít vực thẳm vách đá, nhưng phần lớn đều có thể bị họ tạc ra, làm thành động phủ, xuống dưới mấy ngàn mét, nơi này đều thành căn cứ sinh tồn của bọn họ.

Đi không lâu, tiến vào một đầm nước, nước bên trong trong suốt, không biết Lam Sa nhấn cái gì đó ở bên cạnh, nước trong đầm cuộn cuộn dâng lên, một cái thang máy bằng gỗ trôi lên mặt nước.

Ba người tiến vào thang máy, thang máy lập tức hạ xuống, với tốc độ của vật rơi tự do.

Ngay từ đầu Tưởng Mộc Cận còn có chút không thích ứng, nhưng rất nhanh liền ổn định lại, sau nửa giờ, mới cảm thấy tốc độ chậm rãi giảm xuống.

END 71 Đăng bởi: admin

72. Chương 72

CHƯƠNG 72.

Bốn người đi đến bên cạnh một tảng đá lạnh như băng, có ba người vây quanh tảng đá, chính là ba đại trưởng lão, hai tay thành kính lần lượt thay đổi, giao nhau ở trước ngực.

Bốn phía rất trống trải, cũng rất tối tăm, chỉ có chỗ tảng đá có mấy ngọn đèn hơi sáng.

Sở Lãm đi tới, nằm xuống trên tảng đá.

Nằm bên cạnh hắn chính là một người trẻ tuổi có bộ dạng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, người nọ đứng thật là chính Sở Lãm.

Tưởng Mộc Cận nhìn, nhíu nhíu mày, thì ra là bộ dạng này, trước kia lúc cậu nhìn hắn, đều là gương mặt giống ca ca như đúc, hiện giờ người đang nằm kia, đẹp trai thì đẹp trai, nhưng không phiêu dật như Lam Sa, ở cái nơi không thấy mặt trời này gây người lâu như vậy, da một mảnh trắng, hoàn toàn không giống ca ca, nói tóm lại, chính là nhìn hắn sử dụng mặt của ca ca, khẳng định không nghĩ tới bộ dạng của hắn sẽ là như thế này.

Nghe nói trước đây có người muốn phá hủy thân thể này, nhưng mà tộc trưởng giữ lại.

Ân oán của cấm địa cậu không muốn để ý tới, Lam Sa để cho cậu đến làm khách, nhất định là có cái gì đó muốn nói với cậu.

Lam Sa kéo Tưởng Mộc Cận ra ngoài động, bí mật cấp cao của cấm địa chính là cái này, không thể để cho người ngoài biết.

Tưởng Mộc Cận nhún nhún vai, đi theo Lam Sa ra ngoài, chỉ cần ca ca không sao, vậy những cái khác đều không sao hết.

Lam Sa mang theo Tưởng Mộc Cận trở lại địa điểm ban đầu, lẳng lặng chờ đợi.

Hai người uống trà tán gẫu, nhìn rất yên bình vô sự.

Một ngày một đêm đã qua, không ai đi lên, hai người lẳng lặng chờ, Tưởng Mộc Cận chỉ cảm thấy kỳ quái;

Lại qua một ngày một đêm, vẫn không ai đi lên;

Ngày thứ ba, rốt cục Tưởng Mộc Cận không nhịn được muốn chạy vào bên trong, Lam Sa ngăn cản cậu.

“Anh muốn đánh nhau sao?” Tưởng Mộc Cận nói, hai ngày không thấy người, cậu không thể nào không lo lắng, hơn nữa, phía dưới tin tức gì cũng không có truyền lên, Lam Sa vẫn tự nhiên cùng cậu trò chuyện, cậu đã cảm thấy kỳ quái.

“Cũng tốt, để tôi xem xem rốt cục cậu đang ở bước nào?” Lam Sa canh giữ ở cửa thạch đàm, cứng rắn không để cho Tưởng Mộc Cận đi vào.

Thấy Tưởng Mộc Cận muốn hành động, Lam Sa bổ sung nói: “Vô dụng, bên trong hạ cấm chế, năng lực không gian của cậu không dùng được, lối đi chỉ có một cái này!”

“Anh nói thẳng ra mục đích của anh đi!” Tưởng Mộc Cận không nhịn được nói.

Lam Sa sờ sờ lỗ mũi, giống như một con mèo hoa bị người ta bắt được đuôi: “Dĩ nhiên là muốn làm giao dịch với cậu rồi!”

“Ca ca là lợi thế sao? Đây là ý của anh phải không?” Tưởng Mộc Cận nói, bởi vì Lam Sa là sư phụ ca ca, đối với Lam Sa cậu vẫn còn giữ mấy phần kính trọng, cơ mà ca ca không có ở đây thì lại khác.

“Tôi là tộc trưởng nơi này!” Mọi chuyện lấy cấm địa làm trọng, câu phía sau Lam Sa không nói ra.

Tưởng Mộc Cận hiểu rõ gật gật đầu: “Tôi biết anh muốn tôi làm cái gì, chỉ là tôi không thể nào không ràng buộc các người!”

Tưởng Mộc Cận tiện tay cầm lấy một quả màu đỏ au trên mâm, cậu cũng không biết đây là quả gì, ngọt ngào, rất thơm, mấy ngày nay cậu đều ăn cái này, quay đầu lại suy nghĩ nói: “Có điều, cũng không phải không có cách nào!”

“Vậy cậu nói mau, biện pháp gì?” Lam Sa gấp gáp nói.

Tưởng Mộc Cận không nói lời nào, lẳng lặng nhìn trái cây đỏ au, như có điều suy nghĩ.

Bên ngoài cũng không có trái cây ăn ngon như vậy, ca ca nhất định sẽ thích.

Bộ dạng giống đào, nhưng lại không phải là đào, đào không có đỏ đến rỉ máu như vậy.

Đây là thức ăn duy nhất mà nơi này có, giá trị dinh dưỡng rất cao, sinh trưởng ở trên vách đá, vừa nhìn qua, cách không xa còn có vài cây đại thụ chọc trời, trên cây đều là loại quả này.

Đây là thực vật duy nhất có thể sinh tồn ở nơi này, cũng là thực vật chỉ có thể sinh trưởng ở nơi này, kết ra quả vô cùng ngon, nếu ca ca ăn được, khẳng định không kịp chờ đợi muốn lấy về nghiên cứu.

Kể từ sau khi ca ca lựa chọn chuyên ngành nuôi dưỡng, không chỉ có độ yêu thích nhạy cảm không bình thường đối với thực vật, mà ngay cả động vật cũng vậy.

Chỉ cần gặp gỡ động thực vật mới lạ, hần đều là hai mắt sáng lên, nghĩ vậy, Tưởng Mộc Cận ngược lại có mấy phần mong đợi thấy bộ dạng hai mắt sáng lên của Tưởng Mộc Cận.

Lam Sa thấy cậu không nói lời nào, không hài lòng, hai người đánh nhau, trong động vọng ra tiếng vang, ầm ầm ầm..... Tiếng vang chấn động, đã lâu chưa nghe qua, nham thạch cũng muốn sụp xuống, khiến người khác sợ hãi.

Ở chỗ này, rất hiếm tìm được đối thủ của Lam Sa, người có thể đối chiến ở trong vách đá phát ra tiếng vang như vậy có thể đếm được trên đầu ngón tay, trước kia còn có thể có Sở Lãm, nhưng bây giờ Sở Lãm đã sớm mất đi lực lượng như vậy, không biết bây giờ là ai đang đánh nhau với tộc trưởng, lại đánh kịch liệt như vậy.

Người dân cấm địa tò mò nhìn quanh, nhìn về hướng động phủ của Lam Sa, nhưng không ai dám lên trước.

Động phủ của tộc trưởng, không có lệnh là không thể đi vào. Kể từ ba ngày trước ba đại trưởng lão tiến vào động phủ của tộc trưởng đến bây giờ cũng chưa có đi ra, khách nhân từ bên ngoài tới giờ cũng không thấy bóng dáng.

Không lâu sau, một con chim lớn mở rộng hai cánh, bay tới, dừng ở trên cửa động của tộc trưởng.

Lam Sa ra khỏi động, nhảy lên lưng con chim lớn, loại dã thú này dễ thuần dưỡng, cũng là phương tiện giao thông rất lợi hại, tuyệt đối không kém hơn xe dị năng, cũng linh hoạt hơn xe dị năng.

Tướng Mộc Cận ngồi lên xe dị năng của mình, hoàn toàn không cảm thấy đối phương có chim lớn hỗ trợ thì mình liền ở thế hạ phong, ngược lại, công kích của cậu càng thêm mãnh liệt.

Đuổi theo Lam Sa vòng tới vòng lui, không ngừng lượn quanh.

Trên không trung một chim một xe đang đối chiến, thỉnh thoảng còn lóe lên tia lửa xinh đẹp, tiếng giao nhau va chạm vang dội cả bầu trời, làm người ta không nhìn thấy rõ, chỉ có thể thoáng nhìn thấy hình dáng cùng hướng đi chợt lóe lên.

Lông vũ của con chim rơi xuống mấy sợi, tốc độ của nó rất nhanh, tuy không kịp xe dị năng, nhưng nó hơn xe dị năng ở chỗ linh hoạt, xe dị năng chỉ có thể hành động dưới sự điều khiển của con người, mà chim thì có thể dựa vào giác quan của mình, cùng Lam Sa hòa thành một thể, cũng không cần hạ mệnh lệnh thế nào cho con chim, bộ dạng của nó như đã vô cùng quen thuộc với chiến đấu.

Mà Tướng Mộc Cận thì khác, bất kể cậu sử dụng xe dị năng có bao nhiêu thuần thực, cuối cùng vẫn không sánh bằng sự linh hoạt của con chim, bất luận động tác hay tốc độ đều là tự mình thao tác, có vẻ tương đối cứng nhắc. Nhưng cậu hơn ở tốc độ, động tác thuần thực, xe dị năng của Tướng Mộc Cận cũng đã mở ra mười mấy năm, quen tay hay việc, xe dị năng đã sớm là một phần của cậu, điều khiển hoàn toàn không đáng nói.

Hai người cứ như vậy tranh đấu, người đi ra cửa động quan sát trận đối chiến trên bầu trời càng ngày càng nhiều, Tướng Mộc Cận không quan tâm, Lam Sa cũng đánh đến vui vẻ, hai người tựa như đều đang phát tiết cái gì đó, liều mạng toàn lực, không cho phép người khác quấy rầy.

Không ai có thể xen vào cuộc chiến giữa bọn họ, vốn là Tướng Mộc Cận chuẩn bị đánh bại hắc xong lại đi xem ca ca, cơ mà đánh rồi đánh, thế mà lại nghiện.

Cùng Lam Sa đối chiến, phát huy thực lực trong sân huấn luyện của hắc đạo kia, trong khoảng thời gian ngắn, cảm thấy thật hưng phấn.

Hai người khí thế ngất trời, không biết ai là ai, ngay cả Tướng Mộc Mộc và Sở Lãm đứng ở cửa động nhìn bọn họ đối chiến, cũng không phát hiện được.

Lần đầu tiên nhìn thấy tình huống như vậy, Tướng Mộc Mộc vẫn chưa bao giờ gặp Tướng Mộc Cận đánh hưng phấn như thế, dĩ nhiên cuộc thi dị năng lần đó đơn thuần là ngoài ý muốn.

Nhưng mà, sau khi nhìn chiến đấu giữa bọn họ, mới phát hiện mình thật nhỏ bé. Hắc vẫn luôn biết Tướng Mộc Cận lợi hại, từ nhỏ đã cảm thấy như vậy rồi, hắc chưa từng nghĩ có thể vượt qua cậu, chỉ cần có thể vượt qua bước chân của cậu đã rất thỏa mãn rồi, mặc dù có lúc sẽ mơ mộng hảo huyền, nhưng hiện giờ nhìn tình hình của hai người họ, ngay cả ảo tưởng nằm mộng ban ngày của hắc cũng bị đánh nát.

Bụng hắc kêu lên rột rột, Sở Lãm nghe thấy, cầm lấy một quả màu đỏ đưa cho hắc: “Ăn đi!”

Giọng điệu của hắc ta không hề tức giận, có thể là vì ở bên trong ngục quá lâu, nên cơ năng thân thể không cách nào khôi phục được!

Thật ra thì bọn họ đổi thân thể rất nhanh, Sở Lãm cũng tỉnh lại, nhưng mà bộ dạng hắc ta giống như người thực vật, cũng không nhúc nhích, không phải là không muốn động, mà là không thể động, bất kỳ một máy móc nào để lâu không sử dụng cũng sẽ tự nhiên hư hao hoặc rỉ sét, mà cơ năng thân thể của con người cũng giống vậy. Lâu dài không vận động, thể chất sẽ giảm xuống, động tác đã từng quen thuộc cũng sẽ từ từ trở nên mới lạ, huống chi hơn hai mươi năm hắc ta đều nằm ở trên giường đá kia, động cũng chưa từng động qua.

Tướng Mộc Mộc nhìn mặt mũi hắc ta tái nhợt, rất suy yếu, thời điểm vừa tỉnh lại Sở Lãm cần bổ sung thể lực, hắc nhất thời lên không được, chỉ có thể ở dưới đó cùng với hắc ta.

Nhận lấy trái cây hắc ta đưa tới, Tướng Mộc Mộc cắn một cái, trước mắt sáng lên nói: “Cái này, đây là quả đào à?”

Có chút không dám tin tưởng, hương vị vô cùng ngon ngọt, nhẹ nhàng khoan khoái ngon miệng, tinh thần cũng theo đó mà phấn chấn.

Sở Lãm lắc đầu, nói: “Cái này gọi là mật kiên, là loại quả duy nhất có thể sinh trưởng ở nơi này, vốn cảm thấy không có gì ngon cả, cơ mà hai mươi mấy năm chưa từng chạm qua, thật đúng là hoài niệm!”

“Chính là thực vật sinh trưởng ở trên vách đá kia à?” Tưởng Mộc Mộc nhìn những cây đại thụ chọc trời, phía trên kết đầy quả đỏ au, còn có quả nhỏ màu xanh biếc, tươi đẹp ướt át, quyến rũ chết người!

“Phải!” Sở Lãm nhàn nhạt trả lời, ngược lại không có chỗ nào không đúng, hẳn không phát hiện Tưởng Mộc Mộc nhìn những quả kia giống như là nhìn bảo bối hoặc là con mồi.

“Tôi vẫn chưa từng ăn loại quả nào ngon ngọt như vậy, mật kiên này thật là khác biệt! Giá trị dinh dưỡng hẳn là rất cao.” Tưởng Mộc Mộc nói.

“Muốn ăn thì ăn đi, có điều bây giờ đúng lúc là mùa thu, nếu không cậu căn bản không có cách nào ăn được những quả này đâu!” Loại quả kia ban đầu bọn họ dùng để lót dạ, nhưng mà mùa thu vừa qua, những quả này cũng không còn, có giữ lại một ít còn có thể qua được mùa đông, nhưng cũng chỉ có những quả mật kiên này, căn bản không thể nuôi sống nhiều người như vậy, cũng vì vậy, thức ăn của bọn họ không thể không “mua” từ bên ngoài vào.

Có thức ăn bên ngoài bổ sung, nơi này cũng qua ngày được rất tốt, bình thường mọi người đều ăn loại quả này, tự nhiên sẽ không cảm thấy có cái gì, coi như là đồ ăn vặt thôi.

Mà Tưởng Mộc Mộc thì khác, hẳn cầm một quả đỏ quan sát thật lâu, cuối cùng nói: “Tôi có thể nghiên cứu những quả này một chút không? Yên tâm, sẽ cho các người phí dụng tài liệu!”

Đối với Tưởng Mộc Mộc mà nói, hẳn xem như là phát hiện giống mới, thân là chuyên gia nuôi dưỡng, chung tình với việc nghiên cứu giống mới, bất kể là giống dã thú mới, hai là thực vật, hẳn đều yêu thích không buông tay.

Nghiên cứu cái này, chính là công trình lớn đầu tiên, chỉ là không biết họ có nguyện ý bán cho bọn họ hay không? Có nguyện ý bán cho thế giới bên ngoài hay không....

Sở Lãm ngơ ngác nhìn Tưởng Mộc Mộc, cho tới nay bọn họ mua thức ăn từ bên ngoài đều cần lượng lớn tiền tài, chưa bao giờ nghĩ tới việc đem những trái cây này bán ra, tiền của bọn họ từ đâu tới?

Bình thường, họ đều chạy lên núi đào vàng, sau đó bán cho người bên ngoài đổi lấy tiền dùng để mua thức ăn, cũng thật may là giá vàng cao, Tưởng gia cũng không bạc đãi họ, giúp họ mua vàng, sau đó mua thức ăn, cũng chỉ thu 5% phí hoa hồng, bọn họ một năm đào mấy lần cũng có thể góp đủ số tiền này.

Nhưng mà, vàng cũng không phải là thứ đào bắt tận, mấy người bọn họ không rành việc buôn bán, chỉ có thể dùng những phương pháp cũ vụng về này, dựa vào đào vàng sống qua ngày, cơ mà mất thấy mỏ vàng trên núi đã bị bọn họ đào bẫy tám phần, cũng chưa biết bước tiếp theo phải làm thế nào, đề nghị của Tưởng Mộc Mộc ngược lại cảnh tỉnh Sở Lãm.

Hắn lập tức đi tìm ba đại trưởng lão thương lượng, Tưởng Mộc Mộc ngồi ở trên ghế đá, một mực nghiên cứu trái cây kia. Vốn là không quá quen mặt sàn cứng rần lạnh lẽo dưới móng, hiện giờ trái lại cũng quen rồi.

Không bao lâu sau, ba đại trưởng lão liền đi ra, vẻ mặt Tưởng Mộc Mộc khó hiểu nhìn bọn họ, đợi sau khi Sở Lãm giải thích xong hẳn mới hiểu được thì ra chuyện là như vậy.

Liền lấy chuyện nghiên cứu ra thương lượng.

Giáo sư Lưu đã nói với hắn, nghiên cứu tốt nhất là nghiên cứu ngay tại chỗ, mặc dù mang về phòng thí nghiệm toàn thiết bị xa hoa đầy đủ, thì cũng không tốt bằng ở tại chỗ, có vài thứ một khi rời khỏi địa phương vốn có, liền trở nên khác đi, để bảo vệ bản chất của nó, Tưởng Mộc Mộc muốn xây dựng một căn cứ nghiên cứu ở nơi đây, đặc biệt nghiên cứu những quả này, hơn nữa bộ dạng của loài cây này lớn như vậy, ở trên vách đá cũng có thể sinh tồn, hẳn rất có dự vọng muốn nghiên cứu, hẳn không biết đem những quả này ra bên ngoài thì sẽ là tình huống thế nào, sẽ phải chịu ảnh hưởng gì, nhưng mà hắn muốn nghiên cứu, có điều chỉ có một mình hắn dường như không được.

Hắn phải tìm một người có thể giúp được mình.

Người ở bên ngoài căn bản là không biết nơi này, người nơi này thì không nguyện ý để cho người khác biết bọn họ, ý tưởng muốn tìm anh Hác hay chị dâu tới đây giúp một tay bị dẹp bỏ, không đúng.....

Tướng Mộc Mộc giống như nghĩ tới điều gì, Tô Vĩ cùng Tô Thắng, cặp sinh đôi này ở bên ngoài vẫn luôn giúp anh Hác làm việc, hẳn là cũng học được một ít gì đó đi.

Sau khi Tướng Mộc Mộc nói suy nghĩ của mình với ba đại trưởng lão, ba đại trưởng lão tỏ vẻ đồng ý, cũng tìm hai anh em Tô Thắng Tô Vĩ đến.

Đợi lúc bọn họ trò chuyện đến khí thế ngất trời, hai tên ở ngoài rốt cục cũng trở lại, thấy một bàn bảy người trò chuyện náo nhiệt như vậy, cũng quên mất mới vừa rồi bọn họ là vì cái gì mà đánh nhau, giống như con nít vậy.

“Ca ca, mọi người đang nói chuyện gì, vui vẻ như vậy!” Tướng Mộc Cận ngồi xuống bên cạnh Tướng Mộc Mộc, cứng rắn kéo đầu của hắn qua, nhìn mình.

Tướng Mộc Mộc cũng không thấy lạ, cười cười đem suy nghĩ của mình nói ra.

Tướng Mộc Cận gật đầu, giống như đã sớm đoán được Tướng Mộc Mộc sẽ làm như vậy, cho dù ca ca không nói, cậu cũng muốn nghĩ biện pháp đem loại quả kia ra ngoài, loại quả này rất hiếm, vừa nhìn liền biết chỉ có thể sinh trưởng ở loại địa phương này, ăn ngon cực kỳ, quan trọng nhất là giá trị dinh dưỡng tương đối cao, mặc dù cậu không hiểu những thứ này, nhưng cũng không có nghĩa là cái gì cậu cũng không biết, đem vài quả này ra ngoài nhất định có thị trường.

Tướng Mộc Mộc thấy Tướng Mộc Cận đồng ý cho hắn làm, không chút do dự giao nhiệm vụ cho Tướng Mộc Cận, đầu óc làm ăn của Tướng Mộc Cận không phải hắn có thể so sánh, muốn làm như thế nào hắn không cần biết, hắn chỉ cần chuẩn bị thật tốt căn cứ nghiên cứu ở bên này là được rồi.

Thật ra thì, nguyên nhân mà thực vật không thể sinh trưởng ở nơi này, chính là hoàn cảnh, từng tầng từng tầng đá lớn, có thể có thực vật gì có thể sinh trưởng đây? Cũng chỉ có mỗi mật kiên thôi.

Nhưng mà hơi nước ở nơi này rất đầy đủ, không khí mát mẻ, mặc dù ở giữa vách đá, cơ mà ngang dọc tương liên, không có đất đai, nhưng lại có thể trồng trọt trên không trung mà.....

Hiện giờ khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, cho dù không thể toàn bộ đều áp dụng phương pháp gieo trồng trên không ở nơi này, nhưng mà có vài loại rau dưa, ngũ cốc vẫn là có thể.

Bên này tán gẫu đến khí thế ngất trời, vội vàng kế hoạch của mình, Tướng gia bên kia bởi vì có nhóc Tướng Sâm cũng lộ ra náo nhiệt.

Ngược lại trong đại viện ở quân khu, một căn nhà lớn lộ ra sự vắng vẻ đìu hiu.

Sát thủ tự tay nuôi dưỡng lại mất đi tung tích, phản bội mình, ngay cả Tô Lập Nguyên kia cũng không thể làm nên chuyện, tất cả đều là phế vật.

Một tay Tướng Trạch Hạo ném đi chén trà trong tay, ngoài ý muốn không có bất kỳ tiếng vang nào.

“Em ở đây phát điên cái gì vậy!” Một giọng nam đục ngầu truyền tới, giống như giọng nói của người đã ngây ngốc ở quân khu lâu ngày, đưa tay tiếp lấy chén trà người khác ném ra ngoài, lại không có một giọt trà nào bị văng ra, Tướng Trạch Hạo nghe tiếng nhìn lại, sắc mặt khôi phục bình tĩnh.

Tài liệu gì đó, đều bị cắt đứt nguồn gốc, bên cạnh y cũng không phải là không có người có thể dùng: “Tại sao anh cũng tới?”

Giọng điệu của y rất bình tĩnh, khiến cho người ta đoán không ra.

“Nhiệm vụ hoàn thành, ngày mai nghỉ ngơi một ngày!” Người kia nói, dưới gương mặt tuấn lãng, nơi cổ có một vết thương không lớn không nhỏ, nhìn chỉ có một miệng vết thương nhỏ, chỉ có bỏ quần áo ra mới biết được, vết thương kia dọc theo cổ xuống đến tận thắt lưng, một vết sẹo thật dài, làm người ta đau lòng.

“Em sao vậy? Buồn bã không vui?” Người nọ lại nói.

“Không sao, chỉ là ít đi mấy con cò thôi.....” Tướng Trạch Hạo đứng lên, bóng lưng không tiêu điều như vậy, tựa như không bị bất kỳ vật gì ảnh hưởng: “Anh bên kia thế nào? Thú triều còn chưa qua?”

“Ừm!” Người nọ không lên tiếng, đi tới bên cạnh y, từ phía sau lưng ôm y, vùi đầu vào cổ y hít một hơi thật sâu: “Thiếu dịch cường hóa bổ sung, sức chiến đấu giảm xuống không ít!”

“Xin lỗi, là tôi sơ sót, tôi không nghĩ tới, hẳn sẽ làm lớn như vậy!” Tướng Trạch Hạo nói, thấy hẳn không nói lời nào, cũng không để ý nữa, xoay người, bưng mặt của hẳn nhìn nhìn: “Mấy ngày mấy đêm anh không ngủ, vành mắt đen như vậy?”

Nói vậy, người nọ dường như có chút mệt mỏi, nằm trên vai Tướng Trạch Hạo khò khò ngủ, Tướng Trạch Hạo bất đắc dĩ, chỉ có thể mang hẳn vào phòng.

END 72 Đăng bởi: admin

73. Chương 73

CHƯƠNG 73.

Có Tướng Mộc Cận ở một bên trợ giúp, Tướng Mộc Mộc rất nhanh liền tiến vào trạng thái công việc, hẳn nghiên cứu mật kiện cũng không cần bao nhiêu công cụ, tài liệu thiết bị, ở cấm địa bên này vốn là có, mặc dù cũ kỹ chút, công việc cũng nặng nề chút, nhưng quan trọng ở thực dụng, cho dù không có, cũng có thể thông báo cho cha, để ông vận chuyển một ít dụng cụ tới.

Nhất thời nửa khắc bọn họ vẫn chưa thể ra khỏi cấm địa, bởi vì người bên ngoài biết đến sự tồn tại của cấm địa dường như đối với cấm địa càng thêm khẩn trương hơn, ở lối vào rừng Hắc Thạc, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một ít người có hành tung quỷ dị.

Bọn họ cũng không định ra ngoài, Tướng Mộc Mộc cũng tiện ở tại chỗ thành lập một căn cứ nghiên cứu nho nhỏ, cái trụ sở kia đang ở bên trong một gốc cây mật kiên lớn nhất cường tráng nhất.

Thân cây rất lớn, mười mấy người vây lại mới có thể ôm hết, hình dáng rất kỳ quái, bên trong lại rỗng, vốn là có người ở trong động cây, bây giờ những người đó tự động dời đi, nhường cho bọn họ nghiên cứu.

Một mình Tướng Mộc Mộc là không làm xuể, bất quá có Tướng Mộc Cận ở một bên hỗ trợ những thứ khác, hẳn cũng sẽ không trở thành có lòng mà không có sức.

Hơn nữa, anh em Tô Thắng Tô Vĩ ở bên anh Hắc cũng học hỏi được không ít, lúc này vừa vặn có thể giúp đỡ, làm trợ thủ cho hẳn.

Mỗi ngày Tướng Mộc Cận đều có chuyện nói không xong làm không hết với Lam Sa Sở Lãm, lâu lâu còn có thể nghe được tiếng đánh nhau giữa không trung, bọn họ đã là thấy nhưng không thể trách.

Mỗi người tự mình bận rộn, ngày cũng trôi qua bình thản.

Cũng không biết ở chỗ này vượt qua bao nhiêu thời gian, trong cuộc sống bình tĩnh của bọn họ không phát hiện được biến hóa bên ngoài, cũng không có ai liên lạc bọn họ, tóm lại hiện giờ bên ngoài chính là loạn cả lên.

Bên ngoài Tướng gia đã vây quanh tầng tầng thủ vệ, nghiêm túc quan sát, còn có thể thấy tầng trên căn nhà Tướng gia có một tầng sáng dịu dịu, nhàn nhạt màu vàng.

Tướng Trạch Thành ngồi ở trong phòng khách, một người có bảy phần tương tự ông ngồi ở đối diện, qua nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cùng Tướng Trạch Hạo ngồi đối mặt nhau thế này, người đệ đệ trước mắt này đã không còn ngây ngô năm đó, trưởng thành hơn rất nhiều, trong ánh mắt lại mang theo một tia ngoan lệ, Tướng Trạch Thành tự nhiên biết đây là hẳn luyện ra được từ nơi nào.

Hai người ngồi đối mặt nhau, giống như trò chuyện với nhau mà thương nghị.

Bên ngoài đã thú hoành hành, loài người tiến vào thời đại nguy cơ, người người cảm thấy bất an, bốn phía làm như bao phủ một tầng sắc thái âm u.

Mọi người cũng không phải chưa từng thấy qua dã thú hoành hành, nhưng giống bây giờ không hề báo động trước, chạy thẳng tới thành trấn vẫn là lần đầu tiên, thương vong thảm trọng, những dã thú này dường như bị loài người áp chế quá lâu, vừa ra gặp người liền cắn, vô cùng hung ác.

Mặc dù đều là một ít dã thú cấp thấp, nhưng cũng có thể khiến cho một ít người bình thường khủng hoảng không dứt, không kịp trốn chạy, dĩ nhiên là chỉ có thể mặc cho chúng xâm lược.

“Ca ca, đã lâu không gặp!” Tưởng Trạch Hạo nói ra những lời này một cách tự nhiên, Tưởng Trạch Thành nhú mày, ông vốn không đồng ý hành động của Tưởng Trạch Hạo, bất kể là từ nguyên nhân gì.

Tưởng Trạch Thành không trả lời, ông trời sinh vốn ít nói, bây giờ tự nhiên sẽ không nói nhiều lời vô dụng.

“Ca ca, anh hẳn là biết mục đích tôi tới đi!..... Anh không biết, vậy tôi nói lại lần nữa là được, bây giờ thú triều không chỉ không đi qua, ngược lại càng thêm nồng cuồng, chúng ta không ngăn được, ca ca, nơi này chúng ta cần lực lượng của cấm địa!” Tưởng Trạch Hạo nói.

Tưởng Trạch Thành mím môi, sau đó nói: “Người cho rằng, bọn họ sẽ đồng ý sao?”

“Đó chính là vấn đề của ca ca, chúng ta chẳng qua là giao dịch thôi!” Tưởng Trạch Hạo nói, một chút cũng không cảm thấy lời mình nói có cái gì không ổn.

Vốn là, hẳn vốn là triệt triệt để để làm thương tổn người ở cấm địa, lấy bọn họ làm thí nghiệm, dùng tu vi của người khác nghiên cứu dịch cường hóa dị năng, bây giờ làm khó dễ, rồi lại cần lực lượng của bọn họ, Tưởng Trạch Thành cũng cảm thấy không tốt lắm: “Ta với người không có bất kỳ giao dịch nào để nói!”

“Chẳng lẽ ca ca sợ? Anh cảm thấy tình huống bây giờ còn có đường sống để cự tuyệt sao?”

“Nếu người muốn mượn dùng bọn họ, tự mình đi nói, không cần tới giao dịch với ta!”

“Chẳng lẽ ca ca muốn cho tình thế cứ tiếp tục phát triển như vậy!?”

“Người có thể đi rồi!” Tưởng Trạch Thành ném ra lời nói, không để ý đến, bộ dạng không tiếp tục nói chuyện với nhau nữa, trở về thư phòng.

Tưởng Trạch Hạo đứng dậy, ngược lại cũng không tức giận, bắt đầu từ khi chuẩn bị rời khỏi cái nhà này, đối mặt đều là loại tình huống này, hẳn đi ra khỏi cửa, quay đầu lại khoát tay một cái nói: “Ca ca, bảo trọng, tôi sẽ còn trở lại!”

Thú triều đột nhiên bùng xuống, cũng không chỉ ở một quốc gia, dân số Thiên triều vốn là nhiều, mọi người liên hiệp đối phó dã thú cũng có thể giết hơn phân nửa, tiếp tục sống sót.

Cơ mà, những quốc gia khác thì không giống.

Nói ví dụ như nước T, quốc gia này dân số vốn ít ỏi, cũng không phải lần đầu tiên đối mặt thú triều, nhưng mà không có lần nào giống như lần này, như ong vỡ tổ lại như ong vỡ tổ, giống như điên rồi, hoàn toàn không sợ chết.

Quân đội quét qua một lần, chết một mảng lớn, nhưng bất kể là bay trên bầu trời, chạy trên đất, bơi trong nước, lập tức chen chúc ra, bọn họ cũng có lòng mà không có lực.

Mà thú triều này dường như không chỉ phát sinh ở nước T.

Những bầy thú này tựa như có người lãnh đạo bọn chúng vậy, bất kể xuất hiện ở nơi nào, những bầy thú này cũng có thể hướng vào chỗ phòng thủ yếu nhất mà công kích.

Hiện giờ các quân đội đều đang tiêu diệt những dã thú cấp thấp này, trong mỗi một đám dã thú cấp thấp sẽ lẫn vào mấy con dã thú trung cấp hoặc cao cấp, đối phó tương đối phiền toái, nhất thời nửa khắc cũng không thể đem dã thú tiêu diệt hết.

Người cùng dã thú giống như là đang tiến hành chiến dịch tiêu hao thời gian vậy, giằng co với nhau, bất kể như thế nào, thú triều tới, con người chống cự, giết một nhóm lại một nhóm, tựa như đang so xem ai tương đối lợi hại hơn, số lượng của ai tương đối nhiều hơn, ai có thể kiên trì thời gian lâu hơn, trong khoảng thời gian ngắn, lại không ai có thể sờ tới được mục đích của những dã thú này.

Chỉ biết là, bày dã thú này công kích không có chút quy luật nào đáng nói, ngoại trừ mệnh lệnh của đầu lĩnh, thì muốn công kích chỗ nào, đều là vừa lộn xộn vừa thông suốt, không có ai biết bày dã thú này sau một khắc sẽ lại công kích nơi nào.

—— Loạn kinh khủng!

—— Cơ mà, công kích của những dã thú này dường như càng ngày càng ngoan độc, càng ngày càng mạnh mẽ.

Ngoại giới rất loạn, bên trong cấm địa lại không có ai biết tình huống bên ngoài, Tưởng Mộc Mộc vẫn ở chỗ cũ nghiên cứu mấy quả mật kiên, cái nghiên cứu này khiến cho hắn phát hiện một ít thứ thú vị.

Những cây mật kiên này quanh năm sinh trưởng giữa vách đá vực thẳm ở nơi đây, bản thân mạnh mẽ là không thể phản đối, nghiên cứu một cái mới phát hiện, những cây mật kiên này có thể hấp thu một loại vật chất bám trên tảng đá hóa thành dinh dưỡng cho bản thân, sau đó sinh trưởng.

Hơn nữa, chính bởi vì hấp thu loại vật chất này, mỗi một quả mật kiên đều lưu lại chút ít chất nâng cao tinh thần, loại vật chất này đối với thân thể con người cũng không có hại, ngược lại chỗ tốt nhiều hơn, nó có thể đề cao cơ năng thân thể con người, còn có thể thích hợp tăng cường thực lực.

Chỉ là, loại vật chất này rất rất ít, vì vậy mọi người ăn vào không có cảm giác gì, ngược lại cứ ăn quanh năm suốt tháng, thân thể sẽ dần dần phát sinh biến hóa, người ở trong cấm địa này, bất kể là ai, đều là thân thể cường tráng, tuy không phải là cái loại cường tráng lưng hùm vai gấu, nhưng trạng thái khỏe mạnh tốt hơn người ở bên ngoài không chỉ một bậc, những người này hoàn toàn không thua kém dị năng giả ở bên ngoài.

Tưởng Mộc Mộc còn hỏi thăm tình huống nơi này, bọn họ học tập võ thuật, bình thường trước mười tám tuổi đều đã đạt tới tầng thứ tám cửu công quyết, tiến thêm một bước liền có thể đi theo các trưởng lão học tập công pháp mới, những người này mới thật sự xưng là người trên người.

Tưởng Mộc Mộc bởi vì sự phát hiện này mà kinh ngạc thật lâu, trước mười tám tuổi trước, đó là cái khái niệm gì chứ, người mạnh như vậy đi ra bên ngoài, thật đúng là thực lực không thể nào khinh thường, nhưng mà tại sao còn có người bị người ta bắt lại chứ?

Tưởng Mộc Mộc rất khó hiểu, nhưng rất nhanh, hắn liền biết được.

Mọi người sống ở cấm địa, có thể bởi vì ăn mật kiên mà tăng cường cơ năng thân thể, nhưng mà cái này sau khi tăng cường lại có một thiếu sót.

Vốn là, mật kiên này ở lại trong đây đối với thân thể người là không có chỗ nào có hại, nhưng một khi đi ra bên ngoài thì lại khác, bên ngoài có một loại vật chất thiên nhiên có thể áp chế bọn họ, một khi hít vào loại vật chất này, bất kể người mạnh bao nhiêu, cũng có thể xụi xuống trong nháy mắt.

Chẳng qua là, loại dược vật này cũng không nhiều, tuy rằng thiên nhiên hình thành, nhưng cũng rất khó lấy hay bỏ, bên kia là một loại khí do thiên nhiên hình thành, ở nơi đó của bọn họ gọi là X.

X ở cổ đại chắc là sẽ không xuất hiện, đây là một loại khí mới hình thành sau mật thể, đối với dị năng giả hiện giờ không có gì nguy hại, cũng không có chỗ nào tốt, nhưng mà lại có thể nguy hại tới người không có gien dị năng, giống như Tưởng Mộc Mộc.

Mà loại vật chất gì đó tăng cường cơ năng thân thể người trong mật kiên vừa lúc có thể tương sinh tương khắc với X, mới có thể làm cho một bên mạnh mẽ, một bên bị ảnh hưởng, những khí X này bị người ta thu thập, liền có thể ảnh hưởng đến người ở cấm địa, làm cho bọn họ không cách nào hành động.

Mà Tưởng Mộc Mộc còn phát hiện một tin tức khác, loại vật chất này còn có thể khiến cho dị năng giả tăng cường dị năng, Tưởng Mộc Mộc dùng một ngàn quả nhỏ, chỉ lấy ra được một ngụm chất lỏng, còn chưa có điều chỉnh xong, Tưởng Mộc Cận liền một ngụm uống hết.

Tuy nói đều là lấy từ trong quả ra, không có gì nguy hại, cơ mà lúc Tưởng Mộc Mộc thấy Tưởng Mộc Cận còn chưa kiểm nghiệm qua liền uống vào, khó tránh khỏi lo lắng, tiếp theo hắn thấy thân thể Tưởng Mộc Cận sáng lên, sau đó cậu lại đi tìm Lam Sa đánh một trận.

Rồi sau đó, trở lại nói cho Tưởng Mộc Mộc, dị năng của cậu thăng cấp.

Nhất thời Tưởng Mộc Mộc cũng không biết là thật hay giả, vội vàng ghi chép lại, tiếp tục nghiên cứu.

Hắn nghiên cứu đến vô cùng nghiêm túc, mất ăn mất ngủ, nếu không phải Tưởng Mộc Cận không hài lòng hắn hành hạ thân thể như vậy, mỗi đêm lôi kéo hắn ngủ thật sớm, hắn có thể thật sự sẽ nghiên cứu đến trời sáng.

Bọn họ ở trong cấm địa trôi qua rất yên bình, không có ai tới quấy rầy, thậm chí Tưởng Mộc Cận suy nghĩ, nếu sau này có thể sống luôn ở chỗ này cũng không tệ.

Nhưng sự thật cũng không cho phép bọn họ làm như vậy, vào lúc Tưởng Mộc Mộc chuẩn bị nghiên cứu làm thế nào điều chế ra một loại vật chất có thể tăng cường dị năng hoặc cơ năng thân thể, Tưởng Mộc Cận nhận được tin tức của Tưởng Trạch Thành, mà đây đã là chuyện hai năm sau.

Tưởng Mộc Mộc vẫn còn ở phòng nghiên cứu, Tô Vĩ Tô Thắng làm trợ thủ của hắn, rất là lợi hại, bọn họ đã lấy được chân truyền của anh Hắc, hắn không nghĩ tới, hai vợ chồng anh Hắc lại bắt hai người này làm đồ đệ, còn dạy bọn họ sở học cả đời, mặc dù hai anh em không có kinh nghiệm như bọn anh Hắc, nhưng nặng ở kiến thức phong phú, học mấy cái, là có thể ra tay.

“Cái vật phẩm thử nghiệm bên cạnh, khống chế thế nào?” Tưởng Mộc Mộc nói, tay hắn không ngừng nhỏ chất lỏng màu đỏ.

“Còn có ba phút là được rồi!” Tô Thắng trả lời.

“Được!”

Ba người tiến vào trạng thái bận rộn, hoàn toàn không phát hiện ba người đứng ở cửa: Tưởng Mộc Cận, Lam Sa, Sở Lãm!

Đối với cái này, ba người cũng không định quấy rầy người ở bên trong, mà là đi ra phòng khách, Faulk rót trà cho bọn họ, bọn họ liền tự nhiên uống trà.

Tưởng Mộc Cận nói: “Anh chuẩn bị làm sao bây giờ?” Cậu hỏi là Lam Sa, rất hiển nhiên, cậu đã đem tình huống bên ngoài nói cho Lam Sa, xem bọn họ có nguyện ý đáp ứng hay không.

Sở Lãm nói: “Còn có thể làm sao? Tên kia, ai sẽ đi giúp hắn!?”

Hắn rất tức giận, nghe Tưởng Mộc Cận nói cho hắn biết, cái kẻ muốn hại người của bọn họ bây giờ lại đang cầu xin bọn họ giúp một tay, làm sao có thể.

Lam Sa cũng không muốn như vậy, hắn nói: “Tôi chuẩn bị huấn luyện một dũng sĩ, trợ giúp cậu xua đuổi dã thú!”

Mặc dù bọn họ đã biết, khí X ở ngoại giới có hại với thân thể bọn họ, nhưng cũng không phải không có cách nào, Tưởng Mộc Mộc đã sớm phối thuốc cho họ, chỉ cần uống vào, cho dù không cẩn thận hít vào cũng sẽ không ảnh hưởng, chẳng qua là có thời gian hạn chế.

“Chẳng lẽ cậu còn chưa ăn đủ đau khổ sao? Bên ngoài như thế nào mắc mớ gì tới cậu? Cậu quản bọn họ!” Sở Lãm bất mãn nói, phải biết là, người bị bắt đi nghiên cứu, không ai có thể còn sống trở về, biết những chuyện này, hắn liền tức giận, ngại là ba trưởng lão theo dõi, hắn không thể đi ra ngoài.

“Dĩ nhiên muốn xen vào!” Lam Sa nói, hoàn toàn không vì lời của Sở Lãm mà dao động: “Không có bọn họ, chúng ta cũng sẽ thiếu đi nguồn thức ăn, cậu nghĩ rằng mấy năm này chúng ta có thể sống được là dựa vào cái gì, thức ăn ở nơi này của chúng ta chỉ có một loại, nếu không phải từ bên ngoài chuyển tới, căn bản là không thể sống tiếp!”

“Bây giờ bên ngoài dã thú hoành hành, Tưởng gia cũng không có thu nhiều phí dụng của chúng ta, vẫn giống như lúc trước, chúng ta giúp đỡ, không phải là những người nghiên cứu người của chúng ta, mà là Tưởng gia, cùng với nhiều người không biết chuyện đó, bọn họ là nguồn sản xuất, thiếu bọn họ sản xuất, chúng ta cũng không thể sống tiếp! Mặc dù cân nhắc về lợi ích, chúng ta cũng phải bảo vệ, chính bởi vì có những lợi

ích này can thiệp, chúng ta mới không bị chết đói!” Nói xong, Lam Sa nhìn Sở Lãm: “Cậu chớ quên, nơi này của chúng ta cần bản không cách nào trồng trọt những thực vật khác!”

Lúc này, Sở Lãm cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc! Nghiêm khắc mà nói, tuy bọn họ tránh né ở chỗ này, rất bí ẩn, nhưng mà vẫn liên hệ với ngoại giới, bọn họ cũng không có chân chính thoát khỏi ngoại giới, mà là lấy một loại phương thức bảo thủ nhất mình ở chỗ này.

Bọn họ cùng ngoại giới sống chết gắn bó, ngoại giới cung cấp thức ăn cho họ, nếu ngoại giới xảy ra chuyện gì không hay, thì đồng nghĩa với việc chặt đứt nguồn thức ăn của bọn họ.

Lúc này, Tưởng Mộc Cận cũng nói, Tưởng Trạch Thành không thể dựa theo cách thức trước kia đem thức ăn đưa vào nữa, bởi vì, họ bị quân đội khống chế.

Tưởng Trạch Thành che giấu bọn họ hai năm, bây giờ bên ngoài biến thành hình dạng gì, bọn họ hoàn toàn không biết, có điều, cho dù không phải là bị quân đội khống chế, bọn họ cũng sẽ ra tay giúp đỡ, Lam Sa hẳn là nghĩ như vậy đi!

Nghĩ tới đây, Sở Lãm nhìn Lam Sa một cái, thấy hắn hoàn toàn không để ý đến mình, mà là cùng Tưởng Mộc Cận trò chuyện đến khí thế ngất trời, hắn bị bỏ qua!

Hắn biết, suy nghĩ của Lam Sa hoàn toàn không cùng một cấp bậc với hắn, biết mình chen không lọt vào đề tài của bọn họ, nhìn Faulk đứng ở bên cạnh, kéo tay hắn chuẩn bị đi ra ngoài.

Đi chưa được mấy bước, bị Lam Sa ngăn lại, ghét bỏ đẩy móng vuốt hắn ra, mang Faulk ngồi xuống bên cạnh mình, tiếp tục nói chuyện phiếm cùng Tưởng Mộc Cận.

Sở Lãm tức giận bất bình, nếu không phải ba đại trưởng lão vẫn còn ở cửa nhìn, khẳng định hắn sẽ lập tức đi ra ngoài, không nghe không hỏi, lười quan tâm.

END 73 Đăng bởi: admin

74. Chương 74

CHƯƠNG 74.

Ở bên ngoài, đối mặt dã thú không ngừng công kích, có năng lực, thì vẫn như cũ ở trong nhà, phòng vệ tầng tầng, không có năng lực thì biến thành nạn dân, các bộ ngành tương ứng thành lập căn cứ cứu viện tạm hoãn, nạn dân cũng tiến vào nơi đó ở, công kích của những dã thú này cũng không ngừng nghỉ, hai năm sau lại có tầng không giảm, cứ như là đánh không hết vậy, lao tới giống như ong vỡ tổ.

Hơn nữa, cấp bậc của những dã thú này cũng tăng cao, ban đầu đều là một ít dã thú cấp thấp, hiện tại ngay cả dã thú có dị năng cũng dần dần đi ra, sức chiến đấu càng ngày càng tăng, mặc dù sức chiến đấu của loài người cũng tăng lên, tổn thất cũng rất thảm trọng, mà dã thú không chỉ có cấp bậc đề cao, ngay cả số lượng cũng càng ngày càng nhiều.

Ở một thành trấn, trong một căn nhà bình dân, hai đứa trẻ một nam một nữ khoảng chừng mười tuổi rúc ở góc tường.

Bọn nó là lần đầu tiên ném thử loại dã thú tập kích này, bởi vì thành trấn rất nhỏ, dã thú cũng chỉ ở gần bọn họ, cho nên vẫn luôn bình an vô sự, nhưng mà mấy ngày trước, những dã thú kia lại tựa như điên mà quét tới.

Thời điểm bọn họ xem tivi đã sớm có loại tự giác này, cũng có phòng bị, trốn ở trong nhà rất ít khi ra cửa, cho dù như vậy, thì vẫn không ngăn được dã thú công kích.

Hơn nữa những dã thú này càng ngày càng khôn, thậm chí bắt đầu chiếm cứ phòng ốc của con người, ý thức cũng dần dần khai sáng, những dã thú kia tựa như cũng có tư tưởng.

Vốn là, những dã thú này nhất định phải có cấp bậc dị năng đạt tới cấp tám, mới có thể dần dần xuất hiện hình thức suy nghĩ, nhưng bây giờ ngay cả một ít dã thú trung cấp cũng bắt đầu có suy nghĩ, phương thức công kích loài người càng ngày càng thuần thục, cũng càng ngày càng mạnh mẽ, thậm chí có vài con còn

học được cách công kích của loài người, điều này làm cho nhóm người ở trần trên thất kinh, dã thú đầu lĩnh kia dường như hiểu được giương đông kích tây, khiến người ở trần trên hoàn toàn không có phòng bị.

“Ca ca.....” Bé gái cuộn tròn thân thể, tựa vào trên người bé trai bên cạnh, run run rẩy rẩy.

“Đừng sợ, ca ca sẽ bảo vệ em!” Bé trai nói, trong mắt tràn đầy kiên định, đã chuẩn bị sẵn sàng, đáng tiếc cũng chỉ là đứa trẻ, thân thể cũng hơi toát ra mồ hôi lạnh.

Lúc cậu nhóc vừa nói xong, cửa phòng vụt vang dội, tựa như có người đang gõ cửa, nhưng lực đạo quá mạnh mẽ, hai người cũng không dám tiến lên, chỉ sợ đứng ngoài cửa là một dã thú hung mãnh.

“Ca ca, làm sao bây giờ?..... Hu hu.....” Bé gái làm ra bộ dạng muốn khóc, rúc vào bên người bé trai, không dám di chuyển nửa bước.

“Suyt..... đừng ồn!” Bé trai nhỏ giọng nói, tận lực để cho hô hấp của mình đều đặn lại.

Bé gái nghe lời, cũng không lên tiếng, dĩ nhiên cô nhóc biết không cẩn thận sẽ đưa tới dã thú bên ngoài, cho nên không nói thêm gì nữa, ngay cả tâm tình sợ hãi cũng quên, chăm chú nhìn cánh cửa.

Bé trai quan sát bốn phía, đứng dậy từ cửa sổ nhìn xuống, thấy trên đường phố phía dưới loáng thoáng có thể nhìn thấy một vài dã thú đi lại.

Nhóc biết, bọn họ đã muộn một bước, căn cứ cứu viện mà quân bộ thành lập cách nơi này nói xa thì cũng không phải là xa, nhưng phải làm thế nào mới có thể đến căn cứ cứu viện cũng là một vấn đề.

Nơi này đã bị bỏ qua, ngay từ ba giờ trước, đại bộ đội cũng đã rời đi, trong lòng bé trai vương bận em gái, ngược lại không cùng đại bộ đội đi đến căn cứ cứu viện trước, trở về nhà cứu em gái, nhưng nơi này cứ như vậy thành thành trì của dã thú.

Một ít dã thú vây quanh mấy món đồ chơi kỳ kỳ quái quái chuyển động không ngừng, dường như không tìm được phương pháp giải quyết, hung ác đập xuống.

Đối với một ít sản phẩm công nghệ cao bị ném xuống đất, mấy dã thú này dường như ôm tâm tính tò mò từ từ ngắm nhìn, đến cuối cùng không nhìn ra được cái gì, không phải là một cước đạp đi, thì chính là một đầu đụng vào.

Chỉ cần cho cậu một chiếc xe dị năng, cậu nhất định có thể đuổi theo đại bộ đội, nhưng mà xe dị năng không phải người người đều có thể có, huống chi trong những dã thú kia, còn có chim bay, lớn đến kinh người.

Thế nhưng bé trai xác định, giờ phút này chỉ có xe dị năng mới có thể giúp cậu thoát khỏi những dã thú hung mãnh này đuổi giết.

Đáng tiếc, nhóc không có, cho dù có, nhóc cũng không khởi động được, hơn nữa không cẩn thận đụng vào chim bay trên bầu trời liền thảm, bé trai vẫn đang suy nghĩ đối sách, đột nhiên nghe ngoài cửa có tiếng gọi ầm ĩ, ngay sau đó nghe được tiếng gõ cửa, còn nghe có người ở trước cửa nói chuyện.

“Ca ca, trong này thật sự có người sao?”

“Dĩ nhiên, anh có thể cảm ứng được!”

Cửa được mở ra, bé trai nhìn một cặp sinh đôi tiến vào phòng, sau khi kinh ngạc liên hoàn hồn, hai người này là tới cứu bọn nó sao?

Tô Vĩ nói: “Đi theo chúng ta đi!”

Bé trai rất nhanh liền phản ứng kịp, không chút suy nghĩ, liền kéo em gái sải bước đi theo .

Tướng Mộc Cận ngồi ở trên xe dị năng lộ ra chút không kiên nhẫn, thế mà phải chờ hai đứa trẻ làm chậm trễ thời gian.

Mang theo ba ngàn nhân thủ của cấm địa ra ngoài đã qua ba tháng, C thị đã sớm không biết biến thành hình dạng gì, tựa như thảm trạng sau khi bị gió rét sóng lớn tàn quét qua, điều kiện tốt, trong nhà cũng

cài đặt đủ loại biện pháp phòng thủ, hoặc là tìm một vài dị năng giả cường đại thiết trí kết giới, mới có thể làm cho người một nhà tạm thời bình an.

“Xin lỗi, chúng tôi tới chậm!” Tô Vĩ nói, nhanh chóng lên xe, sắc mặt bình tĩnh, ba tháng qua, đều là thấy nhưng không thể trách!

Hai đứa trẻ cũng đi theo, trong lúc còn khiếp sợ nhìn xe dị năng mà bọn nó tha thiết ước mơ, đánh giá chung quanh.

Bởi vì gương mặt người lái xe lạnh lùng, bọn nó một câu cũng không dám nói nhiều.

Tướng Mộc Cận lái xe, đến căn cứ bọn họ tạm cư.

Đây là một nơi ở tạm bên ngoài, vốn là tính vượt qua đại bộ đội, cha của bọn họ ở nơi đó, mặc dù không hiểu tại sao cha lại gia nhập hành động cứu viện, nhưng mà hai người già đều không có chuyện gì, khiến cho cậu thở phào nhẹ nhõm, phục hồi tinh thần lại, cậu lại cảm thấy mình nghĩ quá nhiều, cậu luôn luôn đoán không ra suy nghĩ của cha, hơn nữa cha cũng sẽ không đơn giản như vậy liền bị những dã thú này tổn thương.

Cậu lắc lắc đầu, lái xe rời đi.

Làm cậu không ngờ tới chính là, phụ cận vùng này ngay cả dã thú cấp mười cũng xuất hiện, làm trẻ nãi không ít thời gian, có điều cũng lấy được tiến triển rất lớn.

Tướng Mộc Mộc nhìn xe dị năng của Tướng Mộc Cận trở lại, cầm một chai nước trái cây đỏ au tiến tới trước mặt Tướng Mộc Cận, giao cho cậu.

Lúc này Tướng Mộc Cận mới hòa hoãn lại, tươi cười đón lấy, uống vào, phiền não cùng mệt mỏi vừa rồi cũng đã biến mất hơn phân nửa, cậu lấy từ trong không gian ra mấy tinh hạch màu tím nhạt, trên đường tiêu diệt dã thú gặp dã thú cao cấp, Tướng Mộc Cận thuận tiện giải quyết bọn chúng, lấy tinh hạch về.

Tướng Mộc Mộc nhận lấy tinh hạch, nghi hoặc nhìn Tướng Mộc Cận nói: “Mộc Cận, em cho anh làm gì?”

“Không phải ca ca nói, muốn nghiên cứu sao?” Tướng Mộc Cận nói, những chuyện này cậu xem là chuyện đương nhiên.

“À.....” Tướng Mộc Mộc cười cười, nhận lấy tinh hạch Tướng Mộc Cận cho hắn, cất vào.

Hắn biết, lấy được những tinh hạch này không dễ, bây giờ cấp bậc dã thú càng ngày càng cao, mới xuất hiện nhiều dã thú cấp cao đi đến chỗ ở của con người như vậy, Tướng Mộc Cận mới có cơ hội lấy được những tinh hạch này.

Chỉ là Tướng Mộc Mộc không nghĩ tới mình thuận miệng nói một câu, Tướng Mộc Cận lại ghi tạc vào lòng, trong lòng ngọt ngào.

Ban đầu lúc nghiên cứu mật kiên, hắn nhớ lại hình như tinh hạch cũng có tác dụng đề cao tu vi, mới có thể nghĩ đến việc có cơ hội có thể nghiên cứu tinh hạch dã thú một chút, hắn chẳng qua là bất thốt lên, gần như đã quên rồi, không ngờ Tướng Mộc Cận còn giúp hắn nhớ kỹ.

Trong lòng hắn cao hứng, đối với Tướng Mộc Cận cũng càng phát ra nhiệt tình, mặc dù đáng vẻ bình thường cũng đã rất nhiệt tình rồi.

“Đói bụng không, chúng ta đi ăn cơm trưa!” Tướng Mộc Mộc kéo Tướng Mộc Cận, đột nhiên nhìn thấy sau lưng cậu bên cạnh anh em Tô Vĩ Tô Thắng nhiều ra hai đứa trẻ, nghi hoặc nói: “Đây là?.....”

“Cứu được trên đường, trẻ con chưa kịp đuổi theo đại bộ đội, chúng ta vào đi thôi, ca ca, chết đói.....” Tướng Mộc Cận không muốn giải thích nhiều hơn nữa, trở tay kéo Tướng Mộc Mộc vào căn phòng tạm thời thiết trí cho bọn họ trong căn cứ.

Trong phòng có cơm nước Tướng Mộc Mộc đặc biệt giữ cho cậu, cậu lôi kéo Tướng Mộc Mộc ngồi xuống, ngồi ở đối diện Tướng Mộc Mộc ăn cơm.

Mới vừa ăn vài miếng, điện thoại di động liền vang lên.

Thời gian nghỉ ngơi khó có được của Tưởng Mộc Cận cứ như vậy bị đánh nát, bất mãn cau mày, không định nhận, nhưng lại không nhẫn nại được dưới ánh mắt của Tưởng Mộc Mộc, vẫn là nhẫn nút trả lời.

Cậu không kiên nhẫn nói: “Alo, là ai vậy?!”

Bên kia dường như bị giọng nói lạnh như băng này làm giật mình, có điều vẫn đem tình huống nói ra: “Thủ lĩnh, bên đài theo dõi đột nhiên phát tới tín hiệu cầu cứu, không biết xảy ra chuyện gì!”

“Đài theo dõi?” Tưởng Mộc Cận cau mày.

Đài theo dõi là khu vực quan trọng, vẫn luôn trấn thủ rất tốt, đã xảy ra chuyện gì?

Bọn họ tìm kiếm đài theo dõi, là để thấy rõ cơn sóng dã thú kia đến tới cùng là ở nơi nào, muốn đuổi theo đại bộ đội, con đường vốn có đã không thể đi được, đã sớm bị những dã thú kia bao vây.

Mặc dù năng lực bọn họ mạnh hơn nữa, cũng không thể chém chết từng đợt từng đợt dã thú kia, tiếp tục như vậy sớm hay muộn thì thể lực sẽ chống đỡ không nổi, mặc dù Tưởng Mộc Mộc đã nghiên cứu thứ có thể gia tăng thể năng cùng dị năng kia tốt lắm, nhưng cũng không nhiều, một ngàn quả mới có thể lấy ra được một ngụm nhỏ như vậy, dĩ nhiên là không thể lãng phí, bọn họ tiếp tục như vậy sẽ sớm bị đàn dã thú cuốn cuộn không dứt kia chém giết, cho nên mới ở phụ cận thành lập căn cứ này, tạm hoãn gót chân.

Thế nhưng, không biết tình huống bên ngoài rất hồng bét, rất nhiều địa phương đều đã bị dã thú phá hư, radio lục tục truyền ra tin tức bị dã thú công kích, mỗi địa phương đều loạn thành một núi.

Bọn họ muốn đuổi theo đại bộ đội, tự nhiên trước đó phải lấy được tình báo ở phụ cận, vì thế mới có thể bỏ một khoảng phí lớn như vậy làm đài theo dõi, hy vọng có thể tìm ra một con đường dã thú thừa thốt, chậm chạp theo vào.

Lúc này đài theo dõi truyền tới tín hiệu cầu cứu, Tưởng Mộc Cận không nói hai lời, để chén đĩa xuống liền đi.

Bây dã thú này, cậu thật là hận thấu xương, không chỉ phá vỡ thời gian hạnh phúc của cậu và ca ca, còn làm cho bọn họ không cách nào trở về cuộc sống vốn có, căn phòng trúc nhỏ cậu vốn định ở lâu dài với ca ca lại bị tàn phá không chịu nổi, dĩ nhiên cậu hết sức tức giận.

Đi ra khỏi cửa, mặt Tưởng Mộc Cận âm trầm, không người nào dám đến gần.

Tưởng Mộc Mộc đi theo, kéo tay Tưởng Mộc Cận nói: “Anh đi cùng em!”

“Ca ca!” Tưởng Mộc Cận không hy vọng hẳn đi theo cậu đánh đánh giết giết, những cảnh tượng kia cậu cũng không muốn cho Tưởng Mộc Mộc nhìn thấy.

Nhưng Tưởng Mộc Mộc nhất quyết không buông tha: “Anh có năng lực bảo vệ mình! Hơn nữa, anh lo lắng cho em!”

Dĩ nhiên hẳn nhìn ra được màu đỏ trong mắt Tưởng Mộc Cận, ba tháng trước, sư phụ cho bọn họ một đội binh tự mình huấn luyện, tổng cộng ba ngàn người, nhưng sức chiến đấu mười phần, chính là thiếu hụt kỹ xảo.

Có điều, khá tốt là lực chiến đấu của bọn họ mạnh mẽ, mới có thể chống được đến bây giờ, một ngày một đêm từng nhóm luân phiên đi xung quanh giết dã thú, mới có chỗ tạm dừng chân này.

Tưởng Mộc Cận vừa mới trở lại, còn chưa có nghỉ ngơi tốt đã đi ra ngoài, hẳn không yên lòng, tự nhiên muốn đi theo.

Tưởng Mộc Cận cũng không phản đối, dĩ nhiên cậu biết hiện giờ năng lực của ca ca không nhỏ, vẫn có thể tự bảo vệ mình, cần nhắc một chút, cậu đồng ý để cho Tưởng Mộc Mộc lên xe dị năng, giao nơi này cho đại trưởng lão phụ trách.

Lam Sa cho cậu một đội ngũ đồng thời còn để cho một trưởng lão tới tương trợ, dù sao cũng là trưởng lão cầm địa, ngược lại giúp được không ít, lúc Tưởng Mộc Cận lười quản, đều là đem sự tình giao cho ông xử lý.

Sau khi Tưởng Mộc Mộc lên xe dị năng, Tưởng Mộc Cận một khắc cũng không dừng lại, phóng xe đi.

Đại trưởng lão nhìn chiếc xe dần dần đi xa, lắc đầu một cái, tộc trưởng có phải quá tín nhiệm cậu ta hay không? Giao cho cậu ta làm có thật sự được không?

Nhưng bất kể như thế nào, đại trưởng lão cũng sẽ nghe lời tộc trưởng, cho nên dù có nhiều bất mãn với Tướng Mộc Cận, ông vẫn sẽ cố nhịn.

“Đại trưởng lão! Thời gian không còn sớm.....” Một bóng người chạy tới.

Đại trưởng lão nhìn hẩn, sau đó nói: “Phân phó xuống, chuyển giao nhiệm vụ!”

“Vâng!” Người nọ nhanh chóng chạy đi.

END 74 Đăng bởi: admin

75. Chương 75

CHƯƠNG 75.

Trần Thất Nguyên chính là một trấn nhỏ ở ngoại ô C thị, cái trấn nhỏ này nói hoa mỹ là địa điểm du lịch, nhưng trên thực tế, có rất ít người đến thăm quan.

Bởi vì nơi này quá xa xôi, phong cảnh thật ra không được tốt lắm, chỉ có thể miễn cưỡng nói là tạm được.

Lũ dã thú lựa chọn địa phương tập kích không phải là thành phố lớn thì chính là nơi có tài nguyên phong phú, làm sao biết ngay cả trấn nhỏ như Thất Nguyên cũng không bỏ qua, cho nên trước đó, nơi này dĩ nhiên không có phòng bị gì, cuối cùng mới có thể rơi vào thê thảm như vậy.

Tướng Mộc Mộc ngồi trên xe di năng, không nói một lời, nhìn thao tác thuần thục của Tướng Mộc Cận không ngừng hâm mộ, hơn nữa, chim bay trên bầu trời vậy mà không có một con nào có thể so bì với Tướng Mộc Cận, Tướng Mộc Mộc liền cảm thấy tự hào vô cùng.

Kỹ thuật của Tướng Mộc Cận, so với chim muông ở trên trời, dường như tương đối linh hoạt hơn!

Từ xa nhìn thấy một đài cao, liền biết đây chính là nơi gọi là đài theo dõi, phía dưới tòa tháp lớn là một nơi giống như phòng theo dõi, vùng phụ cận trấn Thất Nguyên đều có thể ở trong phạm vi theo dõi của nó, chỉ cần những thiết bị kia còn chưa bị hư hại, là bọn họ có thể quan sát tình hình xung quanh.

Xe di năng dừng ở trên không trung, cũng không có ý muốn đi xuống, bởi vì bọn họ nhìn thấy Sở Lãm ở phía dưới mang theo mấy người vây xung quanh kiến trúc giết dã thú.

Vốn là không sao cả, thế nhưng không biết sao dã thú chết một đám lại tới một đám, vô cùng vô tận, cho dù lợi hại hơn nữa cũng không chống đỡ nổi đi! Có điều, cũng may là mười phút trước bọn họ mới nhận được điện thoại, bây giờ mỗi người đều tỉnh thần phấn khởi, cho nên bọn họ cũng không cần vội vã đi xuống. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của Tướng Mộc Cận, hình như không có ý muốn đi xuống giúp đỡ.

Tướng Mộc Cận bẻ ngoặt, lái xe di năng về hướng một nơi trên đỉnh tòa tháp, đỉnh tháp thiết trí đài quan sát có thang máy nối thẳng xuống phòng theo dõi ở phía dưới, cho nên hai người rất nhanh liền ngồi lên thang máy.

Bởi vì đài quan sát rất cao, có thể nhìn thấy toàn cảnh trấn Thất Nguyên, thang máy vẫn luôn đi xuống, toàn bộ cảnh tượng đồ nát của trấn Thất Nguyên nhất nhất hiện qua, về mặt Tướng Mộc Mộc phức tạp, Tướng Mộc Cận không có chút cảm xúc.

Chỉ là không đành lòng nhìn ca ca nhú chặt mày, đem hẩn kéo vào trong ngực: “Rất nhanh sẽ không sao, yên tâm!”

Nghe được giọng của Tướng Mộc Cận, Tướng Mộc Mộc giống như được chữa trị, cũng không rối rắm như vậy nữa.

Không sai, bọn họ có tự tin, nhất định có thể qua được, hẩn cũng không tin, những dã thú này thật sự có thể vô hạn tuần hoàn.

Hắn không tin những dã thú này không hề có mục đích mà công kích loài người, nhất định là bị hạ lệnh, chúng nó kiên trì phục tùng mệnh lệnh, không sợ sống chết, mà có thể ra lệnh cho tụi nó chính là dã thú khác cao cấp hơn.

Dã thú không phải là con người, chúng nó không có nhiều tình cảm phức tạp như thế, mặc dù thật sự có suy nghĩ, vậy cũng đều là dùng trên việc chiến đấu, cho nên muốn bọn nó hiểu được sợ hãi, hi vọng ái ố của con người, căn bản là không thể.....

Thứ mà dã thú có cũng chỉ là bản năng chiến đấu, bất kể ở dưới loại trạng thái nào, có thể thúc đẩy chúng nó hành động ngoại trừ mệnh lệnh của dã thú mạnh hơn, thì chính là bản năng chiến đấu của chúng.

Cuồng vọng, khát máu, ngoan lệ, tàn nhẫn, chém giết.....

Hết thấy những thứ đó đều có thể là nhân tố khiến cho dã thú phấn khởi.

Tướng Mộc Cận kéo Tướng Mộc Mộc vào trong phòng theo dõi, loáng thoáng còn có mấy người đang bận rộn, không phân thân ra được, nhưng mà dã thú bên ngoài càng ngày càng nhiều, mặc dù động tác của bọn họ nhanh hơn nữa, cũng khó tránh khỏi khủng hoảng.

Thấy Tướng Mộc Cận đến, mọi người dường như đều thở phào nhẹ nhõm, khôi phục lại trạng thái bình tĩnh, tiếp tục công việc.

Trong mắt những người này thì Tướng Mộc Cận vô cùng có lực ảnh hưởng, dù sao trong ba tháng này, mỗi ngày Tướng Mộc Cận đều giết chết không dưới trăm con dã thú, hơn nữa đều là dã thú cao cấp, ở trong mắt cậu thì giết chết dã thú trung cấp cùng dã thú cấp thấp đơn giản giống như đập chết một con muỗi vậy, cho nên uy vọng của bọn họ trong khoảng thời gian này thẳng tắp tăng cao.

Tại các vùng trên tivi trên internet..... đều có video của Tướng Mộc Cận, bất kể là đối chiến với dã thú, hay là xuất hành, chỉ cần có thể bị chụp lại liền bị đưa lên internet, mà bản thân cậu lại không thêm để ý chút nào, dáng vẻ giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

“Thế nào?” Tướng Mộc Cận nói, hỏi người đang bận rộn ở bên trong.

Thật ra thì phòng theo dõi có một ít hư hại, bây giờ còn đang sửa chữa, nếu không toàn bộ diện mạo đều không nhìn thấy, Tướng Mộc Cận đem những người này an bài ở đây, nói rõ bọn họ vẫn có thực lực này.

Tướng Mộc Mộc bất động đứng ở một bên, âm thanh người bên ngoài cùng dã thú chém giết thỉnh thoảng truyền vào tai, cho dù hắn muốn đi hỗ trợ, cũng phải tránh khỏi Tướng Mộc Cận đang nắm chặt tay của hắn, dù giấy thế nào cũng không làm gì được, Tướng Mộc Mộc vẫn không lay chuyển được cậu.

Thực lực của cậu dường như càng mạnh hơn so với trước kia, thậm chí Tướng Mộc Mộc cũng không biết, mấy năm này đến tột cùng cậu đã tiến bộ tới trình độ nào, nhưng mà có một loại cảm giác vô cùng rõ rệt, là chênh lệch trên thực lực, hắn vĩnh viễn chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm so với Tướng Mộc Cận, ngay cả nguyện vọng nằm mơ một chút cũng bị đánh nát không còn một mảnh.

Một nhân viên công tác mặc đồ trắng nghe câu hỏi của Tướng Mộc Cận, vô cùng lễ phép nói: “Còn đang trong sửa chữa, có điều đã sửa xong bốn mươi phần trăm, có thể thấy rõ mấy địa phương!”

Tướng Mộc Cận gật đầu một cái: “Dẫn chúng tôi đi xem một chút!”

“Được!” Người nọ không nói hai lời, mang theo hai người Tướng Mộc Cận cùng Tướng Mộc Mộc vào trong một gian phòng nhỏ bên trong phòng theo dõi, bên trong tất cả đều là hình ảnh theo dõi trực tiếp trấn Thất Nguyên cùng các địa phương gần đó.

Hình ảnh theo dõi đã khôi phục khá hơn một chút, loáng thoáng có thể thấy rõ dã thú đi loạn ở phía trên, không có bất kỳ con nào ngồi yên, mỗi nơi đều hỗn loạn không chịu nổi, chỉ cần có dấu vết dã thú đặt chân đến, tất nhiên là một mảnh hỗn loạn.

Bầy dã thú này, thật đúng là đem loài người hoàn toàn quây tung trời, người người cảm thấy bất an.

Tướng Mộc Mộc nhìn một đám lại một đám dã thú chen chúc trong màn ảnh, thân thể cũng chết lặng.

Tướng Mộc Cận kéo Tướng Mộc Mộc nhìn từng cái từng cái, mỗi một nơi đều là dấu vết dã thú chà đạp qua, vô cùng bi thảm.

Quân đội thậm chí đã sử dụng đại pháo, nhưng vẫn không diệt sạch được tồn tại của những dã thú này, ngược lại gia tăng thương vong, kiến trúc sụp đổ.

Đột nhiên, dường như Tướng Mộc Mộc thấy một vài chỗ quái dị.

Trên màn ảnh chính giữa là một quảng trường, tất cả dã thú giữa quảng trường đều ở bốn phía đi tới đi lui, giống như lính trình sát tuần tra, vừa có gió thổi cỏ lay, lập tức cẩn thận, hoặc là thông báo cho đồng bạn xung quanh.

Tướng Mộc Mộc nhìn thấy như vậy có chút trợn mắt há mồm, đây thật là việc mà dã thú sẽ làm ư? Những dã thú này tại sao có thể thật cẩn thận như vậy?

Bất kể cái ý nghĩ này có chính xác hay không, thì đã ở trong đầu Tướng Mộc Mộc không xóa đi được, mấy con kia là dã thú cấp thấp đó, làm sao học theo quân đội loài người dùng lính trình sát chứ?

Mặt thể đi qua, dã thú còn có thể sống sót, giống như cũng đã mất đi lý trí, chỉ còn dư lại năng lực điên cuồng chiến đấu, cùng với dự vọng giết chóc tàn nhẫn, chỉ có thăng cấp trở thành dã thú cao cấp, mới có thể dần dần có tư tưởng của mình.

Hơn nữa, trong những dã thú này có thể làm được việc thông báo cho nhau thì phần lớn đều là động vật quần cư, cũng không phải là loại dã thú mất đi lý tính này.

Nghĩ tới đây, Tướng Mộc Mộc có chút rét lạnh, cái này giống như là dã thú mất đi lý tính rốt cục tìm về được một chút tư tưởng, có ý nghĩ của mình, không chỉ còn lại có giết chóc tàn nhẫn nữa, mà là bắt đầu suy nghĩ vấn đề.

Điều này làm cho hắn không cách nào tiếp nhận, năng lực của dã thú vốn là hơn con người một ít, nếu như dã thú cũng có thể có trí tuệ của nhân loại, như vậy hiện tại chiếm địa vị chủ đạo trên địa cầu có thể không còn là con người nữa.

Tướng Mộc Mộc bị suy nghĩ đột nhiên nhảy ra này của mình làm cho sợ hết hồn, hắn là hắn suy nghĩ nhiều thôi.

Dần dần, radio có chút không nghe rõ cũng dần dần khôi phục, đang đưa tin các nơi bị dã thú tập kích trên thế giới, những dã thú này thật không biết là từ đâu tới, vô cùng vô tận, chạy khắp thế giới.

Quân đội ở bên này radio dường như vẫn luôn đưa tin quân đội đối kháng dã thú, mà nơi này, Tướng Mộc Mộc thấy một thân ảnh quen thuộc, nhưng mà thân ảnh này đã gặp qua ở nơi nào, hắn lại không nghĩ ra.

Đời trước, chưa từng phát sinh loại tình huống này, đến tột cùng là nguyên nhân gì mới có thể khiến cho những dã thú này điên cuồng công kích con người như vậy? Bọn chúng muốn chiếm lĩnh địa bàn của loài người sao?

Nhưng mà nhìn không giống nha, sau khi những dã thú này chiếm lĩnh địa bàn, giống như suy nghĩ phát triển thể lực vậy, nơi nơi tập kích loài người, có lúc còn nghiền cừu loài người một chút, nhưng rất nhanh sẽ lại bị chém giết.

Radio dần dần khôi phục không sai biệt lắm, Tướng Mộc Mộc thấy càng ngày càng nhiều đều là tin tức dã thú công kích tương tự, đã sớm nhìn thấy nhưng không thể nói gì, chờ lúc hắn lại đem tâm mắt đặt trên người quân nhân kia, đột nhiên giống như nghĩ tới điều gì.

Đời trước, lúc hắn còn chưa chết, hình như có đưa tin có một quân nhân vào lúc đối mặt thú triều dũng mãnh thiện chiến, cuối cùng thân mang trọng thương, nhưng không được mấy ngày liền trở lại chiến trường, mang theo thân thể bị thương chiến đấu với dã thú, thậm chí vào lúc hiện trường trực tiếp vậy mà lại thăng cấp, hình như là..... dị năng cấp hai mươi!

Lúc ấy Tướng Mộc Mộc còn chưa kịp nhớ chuyện này, đã bị Đàm Thu Minh dụ dỗ lên núi, hắn quá mức kinh ngạc, cũng quên mất chuyện này.

Hơn nữa, khi đó hẳn không quá chú ý những chuyện này, dù sao cũng không có trải qua việc dã thú công kích loài người mà, bây giờ sao đột nhiên lại như vậy chứ? Hay là khi đó mình không quá chú ý?

Suy nghĩ một chút, hẳn lúc đầu, đây là không thể nào, khi đó hẳn thường chú ý tin tức, chú ý tạp chí, không thể nào mà chuyện lớn như vậy cũng không nhớ, cho nên, rất hiển nhiên, trong mười năm đời trước, cũng không có phát sinh chuyện như vậy.

Nhưng bất kể hẳn nghĩ như thế nào, chuyện cũng vẫn là xảy ra, cho nên Tưởng Mộc Mộc liền không tự hỏi mặt này của vấn đề nữa, mà là theo sát Tưởng Mộc Cận nhìn từng cái từng cái màn hình.

Cuối cùng, Tưởng Mộc Cận dừng ở một chỗ, Tưởng Mộc Mộc nhìn theo tầm mắt của cậu, vẫn giống như xung quanh, cũng không có chỗ nào đặc biệt, nhưng Tưởng Mộc Cận lại nhìn vô cùng nghiêm túc.

“Có phải phát hiện cái gì hay không?” Tưởng Mộc Mộc cũng nghiêm túc nhìn màn ảnh, lại không phát hiện được cái gì, không khỏi nhìn Tưởng Mộc Cận, lại thật sự không tìm được chỗ nào quan trọng, nên đành thôi.

Tưởng Mộc Cận lắc đầu, nói: “Không có gì!”

Chẳng qua là trong nháy mắt mà thôi, mới vừa rồi dường như cậu thấy được một thân ảnh nho nhỏ từ trên màn ảnh chọt lóe lên, nếu như cậu không nhìn lầm, thân ảnh mới vừa rồi giống như đang trao đổi cùng lũ dã thú.

Cậu cũng cảm thấy nhất định là gần đây mình quá mệt mỏi, gặp ảo giác, nếu không làm sao lại thấy hình ảnh quỷ dị như vậy, cậu cũng có chút không quá tin tưởng vào ánh mắt của mình.

Mặc dù Tưởng Mộc Cận cảm thấy không thể tin được, nhưng mà cuối cùng vẫn lưu tâm, có lẽ thật sự có người nào đó có thể cùng dã thú trao đổi, thân ảnh mới này, hình như là một đứa trẻ.

Cậu cảm thấy, cậu cần đi đến chỗ đó xem một chút.

Tưởng Mộc Cận kéo Tưởng Mộc Mộc đi ra khỏi cửa, bốn phía đều là thi thể của dã thú, vết máu đầy đất, nếu là trước kia bọn họ thấy một chút thịt dã thú, cũng sẽ thật cao hứng phân chia thi thể sau đó cân nhắc ăn như thế nào, nhưng bây giờ nhìn tới thi thể đầy đất, vết máu đầy đất, cùng với đám dã thú còn đang không ngừng gia tăng số lượng kia, nhất thời Tưởng Mộc Mộc cảm thấy có loại cảm giác kinh hãi. Suy nghĩ như vậy chỉ cảm thấy buồn cười, có thể hẳn sẽ có một đoạn thời gian rất dài không dám ăn thịt!

“Chúng ta có muốn gia nhập vòng chiến hay không?” Tưởng Mộc Mộc nói, tiếp tục như vậy, bọn Sở Lãm sẽ kiên trì không nổi.

Bên người Sở Lãm đã thành một núi nhỏ thi thể.

“Không, chúng ta không thể gia nhập vòng chiến! Ca ca, vào bên trong trước đi!” Tưởng Mộc Cận kéo Tưởng Mộc Mộc, cũng không có ý muốn cho hẳn trả lời.

Tưởng Mộc Mộc đi theo phía sau cậu, luôn cảm thấy hẳn là Tưởng Mộc Cận có biện pháp gì đi!

Thôi, không nghĩ nữa, dù sao nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra.

Không ai biết, bởi vì điều đi quá nhiều quân đội, trung tâm C thị đã gần như thất thủ.

END 75 Đăng bởi: admin

76. Chương 76

CHƯƠNG 76.

Chuyện quá mức đột ngột, các cấp còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, chờ lúc đưa tin C thị thất thủ đã là chuyện của ba ngày sau.

Làm người ta kỳ quái là, tình hình của C thị vô cùng thảm thiết, nhưng bộ dạng lại không giống như là dã thú công kích. ngược lại giống như là bị người ta dùng vũ khí cướp sạch một phen, còn lại đều là bị tàn phá không chịu nổi.

Lúc này Tưởng Mộc Cận đang mang theo Tưởng Mộc Mộc vội vã đi về hướng rừng rậm, cũng chính là chỗ mà cậu nghỉ ngơi.

Số lượng dã thú trong rừng rậm đông đảo, cơ mà dã thú nơi này chẳng biết tại sao, lại dạn dĩ đến nỗi, hai người hoàn toàn không hiểu là chuyện gì xảy ra?

Lúc Tưởng Mộc Cận và Tưởng Mộc Mộc đi tới nơi này, cũng ngờ ngợ ngắc ngắc, dã thú vậy mà lại không nhào về phía bọn họ, mà là liếc mắt một cái, lại tự nhiên bỏ đi.

“Mộc Cận, cái này..... đây là chuyện gì xảy ra?” Tưởng Mộc Mộc ngây ngốc nói, hẳn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy dã thú không tập kích loài người.

Tưởng Mộc Cận lại cười cười, hình như biết chút gì: “Đi thôi, ca ca! Em nghỉ, đây sẽ là một tin vui!”

“Tin vui, tin vui gì?” Tưởng Mộc Mộc bị kéo đi, còn một mực không ngừng quay đầu lại nhìn những dã thú kia, lại thật sự không có tấn công.

“Đi xem một chút chẳng phải sẽ biết sao!” Về mặt Tưởng Mộc Cận cao thâm khó lường.

Tưởng Mộc Mộc cũng không tiện hỏi nữa.

Rừng rậm này không tính là lớn, đi vào bên trong cũng rất sâu, hoàn toàn không thấy được phía ngoài, không cẩn thận thật đúng là có thể lạc đường.

Rừng rậm rất yên tĩnh, cũng không có hình ảnh dã thú, so với ba tháng trước bọn họ trải qua, nơi này đơn giản có thể nói là thiên đường, yên tĩnh đến cùng cực, còn có thể nghe được côn trùng kêu vang chim hót, khiến người ta đột nhiên muốn thả lỏng một chút.

Tưởng Mộc Cận cùng Tưởng Mộc Mộc một đường về phía trước, hướng về chỗ sâu hơn đi tới.

Bên trong sơn động, ánh sáng không đủ, cũng rất khô mát, hiển nhiên đã được người ta xử lý qua.

Hai con dã thú cao lớn trông chừng cửa động, là một con lang thú và một con sư tử, hơn nữa bọn chúng lại bình yên vô sự, làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Trong động truyền ra tiếng rên yếu ớt, trên đất trải một tầng vải trắng, Trần Tú Nhã suy yếu nằm trên đó, sắc mặt ửng đỏ, cũng không phải là đỏ hồng, mà là phát sốt dần tới đỏ lên, bà bị thương, mồ hôi lạnh chảy ròng, Tưởng Sâm đang giúp bà lau mồ hôi trên người.

Trong động chỉ có hai người bọn họ, Trần Tú Nhã mang theo Tưởng Sâm chạy trốn tới chỗ này, đã năm ngày.

Tưởng Sâm lo lắng nhìn Trần Tú Nhã, không có cách nào thay bà chịu đựng những thống khổ này, cả ngày khẩn trương, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một cục, cũng sắp vụn ra nước rồi.

So với lần đầu tiên gặp nó, Tưởng Sâm đã cao hơn một chút.

Có điều, bây giờ không phải là thời điểm cảm thán.

“Sâm nhi...” Trần Tú Nhã mở mắt, nhìn Tưởng Sâm đang muốn khóc lại không dám khóc, rất đau lòng, nói: “Sao con vẫn còn ở nơi này, căn cứ của Mộc Cận và Mộc Mộc hẳn đang ở cách đây không xa, con có thể đi tìm bọn họ! Sâm nhi, ta tin tưởng con có thể.”

“Con không thể bỏ lại người mắc kẹt!” Tưởng Sâm khóc, rốt cục Trần Tú Nhã cũng tỉnh, nó rất vui, nhưng mà không cách nào giúp bà chữa bệnh, nó lại rất thương tâm, loại cảm giác này thật là mâu thuẫn, nó không biết nên làm cái gì bây giờ?

“Sâm nhi!” Trần Tú Nhã từ từ đứng dậy, hai tay chống đất, ánh mắt nhìn Tưởng Sâm rất từ ái lại nghiêm túc: “Sâm nhi, con nhất định phải chạy mau, con không thể làm bất cứ chuyện gì!”

“Bà nội! Hu hu.....” Tưởng Sâm trở thành con trai trên danh nghĩa của Tưởng Mộc Mộc, vẫn luôn là Trần Tú Nhã chăm sóc nó, mặc dù rất không hiểu vị cha nuôi kia của nó tại sao sau khi thu dưỡng nó rồi lại rời đi, nhưng mà Trần Tú Nhã là thật tâm đối tốt với nó, cho nên nó phải chăm sóc bà thật tốt, cơ mà, nó cũng không biết chữa bệnh, sớm biết vậy nó nên ưu tiên học tập kiến thức ở phương diện chữa bệnh.

“Sâm nhi, con nhất định phải đi nhanh một chút, những người đó còn hung tàn hơn cả dã thú! Con không thể bị bọn họ bắt lại!” Trần Tú Nhã vô cùng thận trọng nói ra những lời này, sau đó ho khan mấy tiếng.

Tướng Sâm bận rộn giúp bà vỗ vỗ sau lưng, để cho bà có thể lấy hơi.

“Sâm nhi, con đi mau! Ngàn vạn lần không thể bị bọn họ bắt lại, nhanh đi tìm Mộc Mộc cùng Mộc Cận, bọn nó nhất định có thể bảo vệ con!” Trần Tú Nhã thở hổn hển, bà bị thương quá nghiêm trọng, có thể chống đỡ đến bây giờ đã là kỳ tích, ai có thể ngờ được, những người đó sẽ thừa dịp C thị yếu kém nhất phát động công kích, mà mục đích lại là Tướng Sâm.

Thấy Tướng Sâm vẫn như cũ là đáng vẻ không chịu đi, Trần Tú Nhã nóng lòng, dị năng của bà vốn không quá mạnh, chỉ trách bởi vì bà sống quá an nhàn, quên thăng cấp, mới có thể rơi vào kết cục hôm nay.

Ngay cả vật dùng để liên lạc cũng bị người ta hủy mất.

Bà cũng sẽ không oán hận ai, chẳng qua là Tướng Sâm còn quá nhỏ, bà nhất định phải bảo vệ nó.

“Đều tại ta..... đều tại ta không có năng lực bảo vệ con! A Thành không ở đây, thậm chí ngay cả năng lực bảo vệ con ta cũng không có.” Giọng Trần Tú Nhã càng ngày càng nhỏ.

Tướng Sâm sốt ruột, vội vàng nói: “Bà nội, người không thể ngủ, người ngủ, con lập tức đi ra ngoài cho bọn họ bắt lại, người không thể ngủ! Hu hu.....”

Trần Tú Nhã lại phảng phất như không nghe thấy, mí mắt cũng không mở ra được, ngã lên bả vai gầy yếu của Tướng Sâm.

Đoạn thời gian này Tướng Sâm ở Tướng gia cũng xem như được bồi bổ không tệ, thân thể cũng không gầy yếu như vậy, tuy rằng không thể mập lên, nhưng cái này có liên quan đến thể chất của nó, thân thể nó đã phát ra sự khỏe mạnh.

“Bà nội, không thể ngủ!..... Hu hu, làm sao bây giờ? Bà nội, không được ngủ.....” Tướng Sâm nức nở, dù nó mạnh mẽ giả vờ trấn định như thế nào đi nữa, thì cũng vẫn chỉ là đứa trẻ chín tuổi, mặc dù hai năm qua ở Tướng gia học được rất nhiều thứ, nhưng mà trẻ con nhìn thấy người quan trọng mang bộ dạng nửa chết nửa sống, khó tránh khỏi tâm hoảng ý loạn.

Chỉ biết khóc, khóc khóc, trong đầu Tướng Sâm nghĩ tới người cha nuôi của nó, người cha kia mặc dù thường xuyên không gặp mặt, nhưng mà không làm người ta sợ hãi.

Ngược lại, cái người đi theo bên cạnh cha càng khiến người ta sợ hãi, nó suy nghĩ một chút, ở trong động hô to một tiếng: “Ba ba!!”

Nó cảm thấy lúc này, chỉ có người “cha nuôi” kia có thể cứu nó.

Một tiếng này, thật đúng là dùng hết sức, ngay cả mấy con dã thú cao cấp ngoài động cũng bị kinh động, bọn chúng đứng lên, cẩn thận nhìn bốn phía.

Một tiếng này, cũng kinh động hai người vẫn còn lẫn lẩn trong rừng rậm.

Tướng Mộc Mộc khẩn trương nói: “Giọng nói này, sao lại quen thuộc như vậy?”

“Là Tướng Sâm!” Tướng Mộc Cận nói, căn cứ vào âm thanh đoán được vị trí đại khái của họ, nhưng không biết tọa độ, không thể sử dụng không gian di chuyển.

Cậu không chút nghĩ ngợi, cũng không quan tâm biểu tình kinh ngạc nghi hoặc của Tướng Mộc Mộc, ôm lấy hần liền bay về phương hướng giọng nói kia.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã đến cửa sơn động, hai con dã thú cao cấp trông chừng ở cửa động, cẩn thận nhìn hai người bọn họ.

Hơn nữa, làm người ta ngạc nhiên là, hai con dã thú cao cấp này một là lang thú, một là sư tử, đều là loại hình công kích rất mạnh, hơn nữa thường tranh đoạt thức ăn của nhau, bây giờ vậy mà lại hòa hòa khí khí, lang cùng sư tử hợp tác sẽ có lực công kích như thế nào thì Tướng Mộc Mộc không biết, nhưng có thể khẳng định là, hai con dã thú đều có năng lực công kích vô cùng cường hãn, mà lúc này đang dùng ánh mắt nhìn kẻ địch nhìn chằm chằm bọn họ.

Cho dù qua nhiều năm như vậy Tưởng Mộc Mộc đã tu luyện được một thân bản lĩnh, cũng khó tránh khỏi khản trương sợ hãi, nhìn hai con dã thú này, lại làm cho người ta có cảm giác chân mềm nhũn.

Tưởng Mộc Cận nắm chặt tay Tưởng Mộc Mộc, hơi ẩm từ lòng bàn tay truyền ra, Tưởng Mộc Mộc nhìn Tưởng Mộc Cận, thấy vẻ mặt “không cần lo lắng” của cậu, hấn gật đầu một cái.

Trong sơn động thỉnh thoảng truyền ra tiếng khóc hu hu, kèm theo từng tiếng gọi nhỏ “ba ba”, rốt cục Tưởng Mộc Mộc nghe được, đây thật là giọng của Tưởng Sâm: “Sâm nhi!”

Hắn bật thốt lên, hoàn toàn không biết tại sao Tưởng Sâm lại ở nơi này, nhưng mà, Tưởng Mộc Mộc cũng không suy nghĩ nhiều, mà là trực tiếp đi tới cửa động.

Tưởng Mộc Cận kéo hắn lại: “Đi bên này!”

Lúc này, khoảng cách gần như vậy, cho dù không biết tọa độ, cậu cũng có thể đi vào.

Tưởng Mộc Cận dắt Tưởng Mộc Mộc tiến vào cửa không gian, một bước liền bước chân vào trong động.

Dã thú phía ngoài nhìn người đột nhiên biến mất, nhất thời không phản ứng kịp, hơn nữa, lại không nghĩ được hơi thở bọn họ chạy trốn, thông thả bước xung quanh.

Tưởng Sâm vẫn còn đang khóc, lại đột nhiên thấy hai người xuất hiện trước mặt, không hề báo trước, hơn nữa còn là đưa chân ra trước, không thấy được nửa người trên, cho đến khi nửa người trên xuất hiện, nó mới nhận ra, người này là cha nuôi của nó!

Nó không dám lộn xộn, Trần Tú Nhã còn tựa vào trên vai nó ngủ, vừa động đây, bà sẽ té xuống, Tưởng Sâm vô cùng nghiêm túc đỡ bà, không để cho bà té xuống đất.

“Mẹ!” Tưởng Mộc Mộc kinh hô một tiếng, cúi xuống nhìn Trần Tú Nhã, lại nhìn Tưởng Sâm, mặc dù có rất nhiều lời muốn nói, có rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng mà bây giờ quan trọng nhất là: “Sâm nhi, mẹ làm sao vậy?”

Tưởng Sâm khóc, không biết phải làm sao để ngừng được, sau đó chỉ nói: “Bà nội, vì..... cứu con, bị thương..... ngã bệnh..... huhu..... ba ba.....”

Tưởng Sâm nhào vào trong lòng Tưởng Mộc Mộc, Tưởng Mộc Cận nhận lấy Trần Tú Nhã nói: “Ca ca, nhanh lên xe, mẹ còn có hơi thở, trước tiên đưa đi trị liệu! Sâm nhi, mau lên cùng!”

Nói xong, cậu ôm lấy thân thể Trần Tú Nhã, đi ra sơn động, tìm một địa phương trống trải chút, gọi xe đi nâng ra, đem Trần Tú Nhã đặt ở trên xe, bọn họ mới lần lượt đi lên.

Tốc độ Tưởng Mộc Cận lái xe thật nhanh, trên không trung thậm chí còn có thể cảm giác được gió lạnh thổi mạnh qua hai má, nhưng không có một ai phát ra âm thanh, Tưởng Mộc Mộc ngăn trước mặt Trần Tú Nhã, thay bà che chắn những luồng đao gió mạnh mẽ kia.

Tưởng Mộc Cận lái xe đã tận lực giữ vững vàng, nhưng mà còn phải tránh né chim bay, có điều cũng may, mấy con chim kia dường như cũng không định công kích bọn họ, cho nên tốc độ Tưởng Mộc Cận lái xe ngược lại nhanh hơn không ít.

Rất nhanh liền trở về căn cứ, Tưởng Mộc Cận vội vàng mang Trần Tú Nhã vào phòng y tế, người của ban chữa trị đem bệnh nhân đẩy vào phòng cấp cứu, ba người ở một bên chờ đợi.

Mặc dù đang đợi, nhưng Tưởng Sâm lại ngủ thiếp đi trong lòng hắn, lời muốn hỏi đột nhiên hỏi không ra miệng, cũng chỉ đành lẳng lặng chờ đợi.

Tưởng Mộc Cận liếc Tưởng Sâm một cái, nhìn ca ca chịu khổ, ôm Tưởng Sâm vào lòng mình.

Tưởng Mộc Mộc nhìn Tưởng Mộc Cận giận dữ, cười cười không nói.

Ước chừng đã qua hơn ba giờ, Tưởng Sâm vẫn còn đang ngủ.

Xe đẩy Trần Tú Nhã từ từ đi ra, Tưởng Mộc Mộc lập tức tiến lên phía trước nói: “Bác sĩ Thái, mẹ tôi thế nào?”

Người được gọi là bác sĩ Thái đã ba bốn mươi tuổi, là bác sĩ từ trong cầm địa ra, y thuật cao minh, hơn nữa, phần lớn là dùng phương pháp Trung y để chữa bệnh, có điều, đi tới nơi này, hẳn cũng học tập một ít y học phương tây, cảm thấy hữu dụng, mới suy nghĩ thành lập ban chữa trị này.

Muốn cùng dã thú đối kháng, không có một bác sĩ làm sao có thể được?

Cho nên bác sĩ Thái ở đây rất được kính trọng, còn thành lập một đội ngũ chữa bệnh.

Bác sĩ Thái nói: “Đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, không có chuyện gì, đại khái ngày mai sẽ tỉnh, không cần lo lắng!”

“Vậy thì tốt!” Tưởng Mộc Mộc thở một hơi.

Bác sĩ Thái còn nói: “Nhưng mà, vết thương của bà ấy hình như không phải là dã thú làm bị thương, là con người gây nên! Nơi bả vai có vết sủng, bụng cũng có vết cắt, trên đùi cũng là vết đao, thật may không phải là vết thương trí mệnh! Nếu không phải lúc này đưa bệnh nhân tới đây, có thể tôi đã bắt lực! Có điều, sao bà ấy lại bị thương vậy? Rõ ràng đã là thời kỳ này rồi, sao còn dùng đạn đả thương người khác chứ? Là ngộ thương sao?.....”

“Đưa đạn kia cho tôi!” Tưởng Mộc Cận nói.

Bác sĩ Thái nhìn Tưởng Mộc Cận, thở dài, gật đầu nói: “Được, các người đợi chốc lát cũng đi về nghỉ ngơi trước đi! Thoạt nhìn dường như đã bận rộn thật lâu rồi, nơi này liên giao cho tôi, mẹ các người không sao.”

Nói xong, bác sĩ Thái liền đi vào phòng cấp cứu một lần nữa.

END 76 Đăng bởi: admin

77. Chương 77

CHƯƠNG 77.

Bắt đầu từ lúc nó có trí nhớ, nó đã có thể chung sống hòa bình với động vật, bởi vì nó trời sinh có thể nghe hiểu được ngôn ngữ của động vật.

Chẳng qua là, hình như chỉ có một mình nó như vậy, mỗi lúc ở trường học, có người nhìn nó trò chuyện với mấy chú chó, sẽ nói nó là đứa ngốc.

Nó không có bạn bè loài người, tất cả bạn của nó đều là động vật, nó không có cha, không có mẹ, hoàn toàn không biết mình từ đâu tới đây, lại phải đi nơi nào.

Nhà nó chỉ có một mình nó, nó không biết tại sao mình lại ở chỗ này, tại sao lại không giống người khác, thường hấp dẫn lực chú ý của những động vật, nhưng mà, các bạn học cũng xem nó là quái vật, cách ra xa xa.

Nó có một tấm thẻ từ, mỗi tháng đều sẽ có một khoảng tiền cố định gửi vào, nhưng cho tới bây giờ nó cũng không biết nên dùng thế nào.

Cho đến khi người kia xuất hiện.

Nó cho rằng mình sẽ không có người thân bạn bè, nó cho rằng kỳ thật mình giống như những người ở cô nhi viện, là một cô nhi.

Thế nhưng, người kia xuất hiện, lại tự xưng là cha nó, muốn mang nó đi.

Nó không muốn, tiếp theo lại xuất hiện một đám người khác, mặc quần áo màu đen, cái người tự xưng là cha nó lập tức ôm nó bỏ chạy.

Nó không biết nhóm người đồ đen kia là ai, nhưng từ miệng của người “cha” này nghe được mấy chữ “đoàn lính đánh thuê”, đoàn lính đánh thuê này cũng không biết là chuyện gì xảy ra, quyết tâm muốn bắt lấy nó, đây là muốn làm gì chứ?

Nó không mở miệng, chỉ biết những người được gọi là đoàn lính đánh thuê đó đều không phải là người tốt.

Nó đi theo người “cha” kia chạy trốn thật lâu, ít nhất cũng một năm, đi qua rất nhiều nơi, gặp qua rất nhiều chủng loại động vật khác nhau, ngay cả dã thú cũng nhiều hơn, nhưng chính là tránh không khỏi những người đó.

Những người đó tựa như quyết tâm muốn đem nó bắt trở về, nó vẫn không biết rõ tại sao, sau đó mới biết đám người kia là vì năng lực có thể trò chuyện cùng động vật của nó.

Cái năng lực này là bẩm sinh, nó không biết tại sao mình lại có loại năng lực này, chỉ là từ đầu, nó đã có thể nghe hiểu động vật đang nói cái gì.

Trong một năm chạy trốn kia, nó tiếp xúc với những dã thú hung ác, bị sợ hãi gần chết, nhưng mà về sau trò chuyện với lũ dã thú, nó phát hiện thật ra thì dã thú cũng không xấu, chỉ cần có thể nghe hiểu tiếng lòng của bọn chúng, bọn chúng sẽ lộ ra khuôn mặt thân thiện với mình, còn bảo vệ mình.

Những đoàn lính đánh thuê kia dường như cũng không phải là đoàn lính đánh thuê, lính đánh thuê là tên gọi bên ngoài, nó cũng không biết thân phận thật của họ, “cha” rất rõ ràng, nhưng “cha” chỉ nói với nó họ là phần tử phạm tội, họ là mầm mống tai họa.

Nó tin người nọ chính là cha nó, không có lý do gì, chỉ là cảm giác như vậy, ông ấy chính là cha.

Phần lớn thời điểm nó và cha đều vượt qua cùng đám dã thú, cha cũng không nói cho nó biết mẹ là ai, nó cũng không hỏi.

Vốn là đang chạy trốn bọn họ cũng đã có rất nhiều chuyện phiền não rồi, nhưng mà, đám người kia vẫn đuổi cùng giết tận, nó không hiểu cái năng lực này đến tột cùng có ích lợi gì? Tại sao vẫn luôn muốn đuổi theo bọn họ?

Ánh mắt đám phần tử tội phạm kia nhìn nó giống như là thấy được con mồi dụ hoặc nhất, thường làm nó cảm thấy sợ hãi.

Có đôi khi, dã thú đi ra từ bên cạnh đám người đó hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ biết công kích loài người, bất kể nó trao đổi với bọn chúng như thế nào, bầy dã thú này đều giống như bị người ta khống chế, gặp người liền cắn.

Nó có bạn là lang vương, còn có người bạn nhỏ heo ú, nhưng đám người kia không biết làm gì với heo ú của nó, heo ú lại nhào tới cắn nó, trong mắt đầy tơ máu, hoàn toàn không thấy đôi mắt to ngập nước ban đầu nữa, miệng chỉ biết hô những lời như “thật là thống khổ, giết người!”.

Rồi sau đó, càng ngày càng nhiều dã thú không thể khống chế tập kích nó và cha, đám người kia bắt một đồng lõa lại một đồng lõa dã thú, qua một đoạn thời gian, toàn bộ dã thú được thả ra đều biến thành bộ dạng này.

Nó cho rằng cả đời này có thể mình sẽ tiếp tục chạy trốn như vậy, không biết đám dã thú kia bị bọn họ làm gì, chỉ biết mỗi con dã thú đều hướng tới loài người mà công kích, hơn nữa dã thú như vậy càng ngày càng nhiều, càng ngày càng không thể khống chế, thường xuyên kèm theo thú triều xuất hiện.

Đám dã thú không thể khống chế kia lẫn lộn trong dòng thú triều, bọn họ lại bỏ chạy đến một địa phương khác, nơi này để cho nó và cha nuôi của nó gặp nhau, mà người “cha” vẫn luôn bảo vệ nó lại giống như đã hoàn thành một nhiệm vụ, vinh quang rời đi.

Lúc cha rời đi, cũng là mang theo nụ cười, nó thật sự không hiểu nổi.

Cha nuôi của nó ban cho nó một cái tên —— Tưởng Sâm, từ nay, nó không cần mỗi ngày chạy trốn, nó ở nhà mới rất thoải mái, thành tiểu bảo bối Tưởng gia, bà nội luôn gọi nó là Sâm nhi hoặc tiểu bảo bối, nó cũng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Ba ba cũng thường dùng ánh mắt hiền từ nhìn chăm chăm nó, còn có một người chú rất hung dữ, có điều Tưởng Sâm cũng không ghét chú ấy, chẳng qua là có chút sợ hãi.

Ánh mắt chú nhìn nó mang theo nghi vấn, dò hỏi, giống như muốn đem nó nhìn thấu, mà Tưởng Sâm ở trước mặt chú ấy luôn lộ ra chút co quắp, cảm giác mình lập tức bị người ta nhìn thấy được tất cả.

Khi đó, chú đột nhiên tìm tới nó, hỏi nó: “Con là thuần thú sư sao?”

Nó thực nghi hoặc, lắc lắc đầu.

Chú lại nói: “Vậy con biết thuần thú sư không?”

Tướng Sâm vẫn như cũ lắc đầu, từ đó về sau, chú cũng không có hỏi nó nữa, mà là mang theo ba ba rời đi, vừa rời đi chính là hai năm.

Trong vòng hai năm này, ông nội giao cho nó một ít kiến thức liên quan tới loài thú, nó vẫn luôn nghiên cứu trên mặt này, mới biết, trên thế giới này có một loại người vô cùng hiếm có, thuần thú sư.

Cơ mà, người như thuần thú sư mấy trăm mấy ngàn năm không có một người, ít vô cùng, dường như thành một loại truyền thuyết.

Thuần thú sư rất lợi hại, bọn họ có thể thông qua các loại giác quan để hiểu rõ lũ dã thú đang nói cái gì, muốn biểu đạt cái gì, nhưng mà loại thuần thú sư này quá ít, cũng không có lưu lại dấu hiệu gì, đều là một loại đồn đãi.

Trong hai năm này, nó luôn học kiến thức liên quan tới thuần thú sư.

Nhưng mà, nó không có sư phụ, cũng không có bộ sách liên quan, chỉ có thể tự mình chậm rãi nghiên cứu, nhìn thấy dã thú, sẽ thử trao đổi với bọn chúng, thật may là nó có thể nghe được rõ ràng lũ dã thú đang nói cái gì.

Đối với thuần thú sư mà nói, bọn họ cũng không phải là có năng lực đặc thù, mà là trời sinh đã có loại năng lực này, cũng có thể không cần đi học tập tính của lũ dã thú, đã có thể cảm nhận được hỉ nộ ái ố của bọn chúng, nhưng mà cái này cần trả giá rất lớn.

Thuần thú sư sở dĩ ít, là bởi vì mệnh ngắn.

Năng lực của bọn họ dùng sinh mạng đổi lấy, bọn họ có gien dị năng giống như người bình thường, nhưng mỗi khi dị năng dùng hết thì tiêu hao chính là sinh mạng .

Ngay từ đầu trao đổi với dã thú cũng không tiêu hao dị năng, nhưng mà, cùng dã thú đánh nhau sẽ tiêu hao dị năng, chờ dị năng tiêu hao hết, liền tiêu hao sinh mạng.

Thường thì lần đầu tiên họ nhìn thấy dã thú, dã thú cũng sẽ giống như bình thường công kích bọn họ, cho nên, ông nội mới muốn nó học cách làm sao chung sống hòa bình với dã thú, tận lực dưới tình huống không đánh nhau không tiêu hao dị năng.

Như vậy, tính mạng của nó cũng sẽ không bị uy hiếp!

Nó cũng dần dần chạy vào trong rừng rậm, ông nội cũng để nó ở trong rừng, bởi vì có thể cùng dã thú trao đổi, nó và lũ dã thú ở chung rất tốt, còn quen biết lang vương cùng sư tử.

Kiến thức của nó dần dần phong phú.

Vậy mà, còn chưa chờ nó hoàn toàn học được những kiến thức này, thú triều từng đợt lại từng đợt tràn đến, toàn bộ đều giống như lúc nó chạy trốn trước kia nhìn thấy, nơi nơi huyết quang, mang theo thần sắc thống khổ một mực chiếm đoạt địa bàn của con người.

Lang vương nói cho nó biết, những dã thú này đều đã mất đi ý thức, tựa như đã chết, hơn nữa, những dã thú này có chỗ kỳ quái, đó chính là vô cùng giống nhau, giống như là bản sao vậy, mỗi một chủng loại đều là ngàn ngàn vạn vạn giống nhau như đúc, cuộn cuộn không dứt, giết một nhóm lại một nhóm, hơn nữa tất cả đều thống nhất không có ý thức.

Ngay sau đó, thường có quân nhân tới bảo vệ nơi này, ông nội cũng bắt đầu bận rộn, bắt chấp chuyện trong nhà, ở nhà chỉ còn lại nó và bà nội.

Trong mắt Tướng Sâm, người quan trọng nhất là bà nội, bà nội chăm nó thương nó, chỉ ước cái gì tốt đều cho nó, bà nội sẽ không chê nó cả người đều là mùi hôi của động vật, còn thật cao hứng nữa.

Mặc dù ba ba không có ở đây, ông nội cũng không có, Tướng Sâm cùng bà nội đều có thể qua ngày rất vui vẻ.

Thế nhưng, nó lại không nghĩ đến, đám phần tử tội phạm kia lại tìm tới cửa, lúc này ông nội không có ở đây, ba ba và chú cũng không ở đây, chỉ còn lại bà nội cùng một vài người giúp việc trong nhà, tất cả đều không có sức chiến đấu.

Tướng Sâm nhanh chóng gọi bạn tốt lang vương và sư tử của nó, mang theo bà nội chạy trốn.

Bà nội bảo hộ nó ở trước người, sau lưng có người hướng bọn họ nổ súng.

Bà nội nói: “Sâm nhi, nhớ đến trấn Thất Nguyên, Mộc Mộc với Mộc Cận đều ở đó, bọn nó có thể bảo vệ con!”

Lúc này Trần Tú Nhã đã trúng đạn, trên bả vai mơ hồ có máu đỏ tươi chảy ra.

Đám người đồ đen nhất quyết không buông tha, không chỉ có người đuổi theo ở phía sau, còn lấy xe dị năng ra, từ không trung bay sượt tới, sát qua bọn họ.

Hai người ngồi chung trên người lang vương, lang vương mang theo bọn họ chạy trốn, sư tử giúp bọn họ chặn ở phía sau, hết thảy mọi chuyện đều phát sinh quá nhanh, Tướng Sâm còn chưa kịp ra lệnh, lang vương đột nhiên bay lên.

Nó biết, dã thú có dị năng đủ mạnh là có thể duy trì phi hành trên không trung, chỉ là những dã thú này không phải loài chim bay trên bầu trời, tự nhiên không linh hoạt như vậy, đựng thật nhiều chương ngại vật mới có thể thoát khỏi xe dị năng truy đuổi sau lưng bọn họ.

Thế nhưng, lại không phát hiện bà nội vì bảo vệ nó, mà bị thương, chờ lúc đến trấn Thất Nguyên, còn chưa kịp tìm được người, đám đồ đen còn đang đuổi theo, hơn nữa, bên cạnh bọn họ còn có một bầy dã thú mất đi lý trí các loại.

Lang vương mang theo bọn họ chạy trốn vào trong rừng, lúc này tung tích mới chậm rãi biến mất.

Tĩnh táo lại bọn họ ở lại trong sơn động, đây là chuyện trước kia Tướng Sâm thường trải qua, cho nên nó tuyệt đối không sợ hãi.

Sau đó, ngày thứ hai ở trong sơn động, bà nội đang bị thương lại bắt được một người đồ đen, mặc dù bà nội bị thương nghiêm trọng, nhưng mà người đồ đen đã sắp hấp hối.

Nó chưa từng nghĩ tới bà nội nhìn như nhu nhược lại là người lợi hại như thế, người đồ đen lại đánh không lại bà nội đang bị thương? Trong nháy mắt Tướng Sâm nở nụ cười.

Người đồ đen mà bà nội bắt được rất sợ chết, có thể cũng vì nguyên nhân này mới để cho bà nội bắt được gã đơn giản như vậy, hơn nữa nhờ người đồ đen này mà bọn họ biết được một bí mật lớn.

Mặc dù tên áo đen đó đánh chết cũng không chịu nói, nhưng mà trên người gã còn có rất nhiều bút ký linh tinh gì đó, cái này làm cho nó và bà nội biết được một số chuyện.

Thân phận của đám người đồ đen muốn bắt nó chính là nhân viên nghiên cứu, đám người kia rất điên cuồng, còn điên cuồng hơn cả bọn người Tô Lập Nguyên nghiên cứu con người nữa, chỉ có điều đối tượng nghiên cứu của bọn họ là dã thú.

Cho tới nay, không ai hiểu vì sao giữa con người và dã thú có cùng cấp bậc dị năng, năng lực chiến đấu của dã thú lại cao hơn loài người mấy bậc, rõ ràng là cấp bậc giống nhau, lại phát huy được lực lượng vượt xa cấp bậc này, bọn họ không hiểu, cho nên nghiên cứu.

Thế nhưng, trong quá trình nghiên cứu, chẳng biết tại sao dã tâm đột nhiên lớn mạnh, quên mất ước nguyện ban đầu, đột nhiên muốn có được lực lượng càng thêm cường đại, muốn có được phần lực lượng khổng lồ của dã thú này.

Mà phần lực lượng khổng lồ này, cũng chỉ có ở một người, thuần thú sư.

Thuần thú sư là thần nhân trong truyền thuyết trăm ngàn năm mới có một, họ có thể cùng dã thú trao đổi, có thể khiến dã thú cúi đầu xưng thần với họ, trong mười năm dài tiến hành tìm hiểu, rốt cuộc tìm được một người như vậy có thể nghe hiểu ngôn ngữ của động vật.

Người này chính là Tướng Sâm.

Thế nhưng, tình thế lại không cho phép bọn họ khống chế, dã thú bọn họ bắt trở về nghiên cứu đột nhiên mất khống chế, có người phát minh ra một loại thuốc, muốn khống chế những dã thú này, lại làm cho tính tình dã thú biến đổi lớn, thú tính đại phát, khiến không ai có thể khống chế, hơn nữa chuyên công kích loài người.

Được tính quá mạnh, khiến cho phần lớn dã thú ở trong phòng thí nghiệm mất đi lý trí, chỉ còn sót lại bản năng chiến đấu.

Hơn nữa, năng lực sinh sản sung mãn, tựa như nhân bản vậy, không ngừng sinh sản, không thể tưởng tượng nổi, dường như tất cả dã thú uống thuốc đều biến dị, trở nên vô cùng nóng nảy, hiện tượng này không có cách nào khống chế nữa, thế giới đã loạn thành một núi.

Dã thú rất khó để tiêu diệt sạch sẽ, hy vọng duy nhất của họ đều đặt cả trên người thuần thú sư.

Cơ mà, thuần thú sư nho nhỏ có thể làm gì đây? Nó chẳng qua chỉ là đứa bé, còn không phải là thuần thú sư danh xưng với thực, tuy rằng nó có thể nghe hiểu ngôn ngữ của lũ dã thú, vậy thì thế nào cơ chứ?

Tất cả những chuyện này đều là bọn họ tự làm tự chịu, không chỉ có như thế, còn giết hại phần lớn loài người, so với dã thú thì bọn họ còn hung tàn hơn, ai bảo họ biến dã thú thành bộ dạng này.

Tuy là như vậy, bây giờ cũng không phải lúc để trách cứ những tên nghiên cứu lòng lang dạ thú đó, tình hình đã trở nên nghiêm trọng như thế, bọn họ không thể ngồi yên mặc kệ.

Phải biết rằng, cảm xúc của dã thú có thể bị tác động, mấy dã thú điên cuồng đó xen lẫn trong thú triều, kích động những dã thú khác cùng công kích con người, hậu quả kia, có thể tưởng tượng được.

Mà Tưởng Sâm biết, nó biết những dã thú có suy nghĩ của chính mình, thường sẽ không bị ảnh hưởng, thế mới khiến cho nó và lang vương cùng với sư tử vẫn là bạn tốt như cũ.

Sư tử nói cho nó biết, loại dã thú bọn chúng muốn học tập kiến thức của loài người, mặc dù loài người còn yếu hơn mấy bậc so với dã thú, nhưng vẫn như cũ đứng ở đỉnh sinh vật, vĩnh viễn là chúa tể của thế giới này, đó là bởi vì loài người tràn đầy kiến thức.

Kỳ thật dã thú rất đơn thuần, cũng rất trì độn, nhưng đã đến cái cấp bậc của lang vương, thì lại khác, bọn chúng có tư tưởng của mình, có không gian suy tính vấn đề, dần dần sẽ càng ngày càng thông minh, càng ngày càng hiểu kỳ.

Thế nhưng, bây giờ dã thú lại biến thành như vậy, đừng nói học tập tri thức của loài người, căn bản là đang kéo cừu hận, mà cừu hận này còn là tội lỗi loài người tự mình tạo ra.

Bà nội nói với nó như vậy: “Loài người đã tâm bình bình cùng với dã thú muốn học tập, thật là châm chọc!”

END 77 Đăng bởi: admin

78. Chương 78

CHƯƠNG 78.

Lại là ba tháng trôi qua, Trần Tú Nhã đã có thể không cần đợi trong phòng bệnh nữa, ngược lại ở cùng Tưởng Sâm trong một phòng trống.

Tưởng Mộc Cận mang theo đại bộ đội đi về trung tâm C thị, mặc dù nơi đó đã một mảnh hỗn loạn, cậu cũng ngựa không ngừng vó đuổi qua bên đó, dù sao thì phần lớn người đều là từ cấm địa ra ngoài, bọn họ không cách nào có xe dị năng, chỉ có thể ở gần đó tìm được xe quân đội rồi đi qua.

Tưởng Mộc Cận ngồi trên xe nhàm chán nói: “Mộc Cận, như vậy là được rồi sao?”

“Phải, đem tài liệu giao cho cha là được!” Ngay từ lúc bọn họ biết được hết thấy, Tưởng Mộc Cận liền nhủu mày, tính toán đem mọi chuyện giao cho cha xử lý, cậu vui vẻ tự tại.

“Nhưng mà, như vậy thật sự được không?” Tưởng Mộc Mộc nói, tin tức bọn họ có được từ trong miệng mẹ ngược lại làm cho Tưởng Mộc Mộc kinh ngạc không thôi, nhưng Tưởng Mộc Cận lại là đáng vẻ giống như đã đoán được hết thảy, làm thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, nhận nuôi một đứa trẻ, lại là thân phận như vậy: “Anh vẫn không muốn giao Sâm nhi cho quân đội, bây giờ cha giúp quân đội làm việc, thế nhưng Sâm nhi còn nhỏ!”

“Ca ca anh cứ yên tâm đi! Sâm nhi có đi hay không là chuyện chính nó quyết định, em sẽ không ngăn cản! Huống chi, cha biết nên làm như thế nào mà.” Tưởng Mộc Cận nói, mặc dù Tưởng Sâm còn nhỏ, nhưng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, tự có suy nghĩ của mình, cậu sẽ không ngăn cản, ca ca nhà cậu chính là hay quan tâm, nhưng cậu lại thích ca ca như vậy, cơ mà, vì sao đối tượng quan tâm không phải là cậu?

Gần đây dã thú mất khống chế hình như đã dần lấy lại khống chế, mặc dù vẫn còn rất nhiều, nhưng dã thú mất khống chế cũng càng ngày càng ít.

Không giống như lúc đầu xuất hiện một nhóm lại một nhóm, sau khi biết chân tướng các cấp ngành tương ứng cũng bắt đầu tiến hành xử lý ngọn nguồn sự việc, ba tháng qua có chút thành tựu.

Dĩ nhiên, tính hủy diệt vẫn còn tương đối nhiều, nếu nói hoàn thành một món thành phẩm rất khó, nhưng muốn phá hư, thì lại rất dễ dàng, bất kể nghiên cứu bên kia có đồng ý hay không, chuyện đầu tiên phải giải quyết ngay lập tức là vấn đề dã thú, người bên kia thế nào, Tưởng Mộc Cận hoàn toàn không thèm để ý, ngược lại lựa chọn của Tưởng Sâm lại khiến cậu cảm thấy ngoài ý muốn, Tưởng Sâm lại chủ động tiếp nhận các loại huấn luyện của quân đội.

Đối với cái này Tưởng Mộc Mộc rất khó hiểu, hẳn cảm thấy tuy Sâm nhi là con nít, nhưng cũng không giống những đứa con nít khác, cho nên hẳn dứt khoát hỏi trực tiếp, Tưởng Sâm cứ như vậy trả lời hẳn: “Con muốn mạnh lên, con phải bảo vệ người nhà của con!” Nói xong, cũng không quay đầu lại theo cha rời đi, Tưởng Mộc Mộc vô cùng ngoài ý muốn, nhưng cũng không có ngăn cản, Tưởng Mộc Cận nói không sai, đó là chuyện Sâm nhi tự mình quyết định, hẳn không thể ngăn cản.

Về sự kiện dã thú, đã biết nguyên nhân, tình hình nhanh chóng được khống chế, tiến hành các loại biện pháp tương ứng.

Tưởng Mộc Cận đón mẹ Trần Tú Nhã về nhà, C thị bây giờ vẫn là bộ dạng thê thảm, có điều đã khá hơn nhiều, nhà bọn họ chỉ hư hại chút xíu, rất nhanh là có thể khôi phục như thường, S thị dường như thảm hại hơn, nơi đó có thể nói là tử khí trầm trầm, người gần như đều đã rời đi.

Đội ngũ mà Lam Sa giao cho Tưởng Mộc Cận, Tưởng Mộc Cận giữ ở bên cạnh, lúc có tình huống sẽ liên lạc bọn họ, cũng không định cho bọn họ trở về, hay tiếp tục chiến đấu với dã thú, đối với việc này Tưởng Mộc Mộc cũng không nói gì.

Hiện giờ ngọn nguồn bên kia đã lấy được khống chế, dã thú thật sự không có tiếp tục gia tăng, nhưng khó tránh khỏi còn có một ít con chạy trốn, bây giờ các địa phương đều đang tiến hành công tác dọn dẹp.

Loài người tránh được một kiếp, đều thở ra một hơi, ít nhất là, những ngày bị sát hại nhất đã chịu qua được, chẳng qua là sau khi biết chân tướng mọi người không biết là nên thống hận dã thú hay là loài người, tóm lại khiến cho người ta thống hận chính là những nghiên cứu viên điên cuồng kia, nghiên cứu thì nghiên cứu đi, sao lại làm ra những thứ này, khiến bọn họ lưu lại ám ảnh lớn như vậy.

Bởi vì có sự kiện nghiên cứu cơ thể sống tạo thành nguy hại như vậy, mọi người ôm lòng bị phản đối với nghiên cứu viên, càng nhìn bọn họ không thuận mắt, làm cho những người nghiên cứu trong vườn nuôi dưỡng như bọn Tưởng Mộc Mộc cũng trôi qua không tốt.

Ngay cả giáo sư Lưu thị nghiên cứu “cơ thể mẹ” cũng chỉ có thể tiến hành bí mật, mọi người phản ứng quá kịch liệt, mặc dù đã được khống chế, vẫn không cách nào ngăn cản những người đã bị kinh sợ, nếu nghiên cứu ra quái vật gì nữa, người bị hại vẫn là loài người bọn họ.

Tưởng Mộc Mộc bất đắc dĩ, tạm thời không tiếp nhận yêu cầu của Lưu thị, trên thực tế hẳn không quá hứng thú đối với nghiên cứu phương diện kia, hiện nay hẳn phải làm, chính là hoàn thành thật tốt mười mẫu ruộng đất lúc đầu của hẳn và Tưởng Mộc Cận, một khối ruộng đất thật tốt, bởi vì dã thú đánh bắt ngờ mà trở nên đồ nát không chịu nổi, mặc dù bây giờ vẫn còn rất nhiều dã thú, tuy nhiên đều không được

bọn họ để trong mắt, xung quanh đã có ba ngàn đại quân của Lam Sa, dã thú không vào được ruộng đất của bọn họ.

Tướng Mộc Mộc tìm hai anh em Tô Vĩ Tô Thắng giúp một tay, để cho bọn họ làm trợ thủ đã quen, Tướng Mộc Mộc cũng không quen để người khác.

Đồng thời hai người bọn họ dường như rất cao hứng, đại trưởng lão cũng vô cùng ủng hộ, chỉ hy vọng Tô Vĩ Tô Thắng có thể không phụ sự mong đợi của mọi người, học được kỹ thuật nuôi trồng tạo phúc cho người trong cấm địa, như vậy bọn họ cũng có thể giải quyết vấn đề thức ăn, không cần mỗi lần đều là mua từ bên ngoài, giống như tình huống bây giờ, bên ngoài vừa xảy ra chuyện, thức ăn của họ liền thiếu rất nhiều.

Tướng Mộc Mộc cũng không ngăn cản bọn họ học tập, ngược lại rất cẩn thận dạy họ, Tướng Mộc Mộc cũng cảm thấy mình trở nên thật kỳ quái, hình như nhiệm vụ của hắn biến thành chăm sóc phương diện cái ăn cho người khác, chỉ cần đói bụng, họ đều sẽ tự giác tìm tới hắn, từ lúc nào hắn biến thành thùng cơm vậy, cũng không biết, hay là hắn vẫn luôn là thùng cơm?

Bây giờ hắn ngoại trừ quản lý ruộng đất của mình, nuôi một ít súc vật, cũng sẽ dành thời gian nghiên cứu mật kiên.

Đối với việc nghiên cứu mật kiên hắn càng yêu thích không buông tay, càng nghiên cứu lại càng thú vị, hắn tính trồng một ít thảo thực vật như thế trong mảnh đất của mình, nhưng không làm gì được, mật kiên này dường như nhận định chỉ sinh trưởng ở vách đá cấm địa, những địa phương khác đều không thể sống sót, Tướng Mộc Mộc có chút ủ rũ, thật sự không tìm được một chỗ có thể trồng mật kiên sao?

Hắn chưa từ bỏ ý định, chuyển phương hướng, chuẩn bị lại đến cấm địa một lần nữa, nghiên cứu hoàn cảnh sinh trưởng của mật kiên, Tướng Mộc Cận cũng đồng ý hắn đi, ở bên ngoài còn chưa yên bình lại, không biết lúc nào dã thú lại đột nhiên chạy ra, vẫn là ở cấm địa an toàn hơn rất nhiều, có điều, Tướng Mộc Cận sẽ phụng bồi hắn cùng đi, hơn nữa cậu cũng không thích dọn dẹp cục diện rối rắm, cậu còn rất hoài niệm đánh nhau cùng Lam Sa đấy!

Đại trưởng lão mang theo ba ngàn nhân mã dưới phân phó của Lam Sa chưa có trở về, coi chừng khối ruộng đất kia của Tướng Mộc Mộc, Tô Vĩ Tô Thắng cũng không trở về cấm địa, mà là làm nhân viên cho Tướng Mộc Mộc lu bù trong công việc ở ruộng đất.

Tướng Mộc Mộc còn lo không tìm được người trông coi, bây giờ ngược lại không cần lo lắng, chẳng qua là hắn vẫn cảm thấy nhân thủ không đủ, cho dù đại trưởng lão mang theo nhiều người như vậy hỗ trợ, bọn họ cũng không thể thật sự làm được gì, Tô Vĩ Tô Thắng vẫn cần mấy người chuyên nghiệp.

Tướng Mộc Mộc vốn còn đang do dự mấy chuyện này, lại bị Tướng Mộc Cận yên lặng sắp xếp xong xuôi, cậu tìm hai vợ chồng anh Hác coi ngó vườn nuôi dưỡng của hắn, có nhiều người như vậy giúp đỡ, không sợ chăm sóc không tốt.

Vừa lúc vườn nuôi dưỡng của anh Hác nay cũng đã bị phá hủy, đang rầu làm sao tìm được khối đất, Tướng Mộc Cận đã tới rồi.

Tướng Mộc Mộc rất yên tâm về bọn họ, tiếp đó liền cùng Tướng Mộc Cận đến cấm địa.

Mẹ có cha chăm sóc, bọn họ cũng không lo lắng, chỉ là lúc nhớ nhà không có biện pháp trở lại, đối với điểm này Trần Tú Nhã ngược lại hoàn toàn không thèm để ý, giống như Tướng Mộc Cận nói, bên ngoài còn rất loạn, bọn họ đến cấm địa có thể an toàn bà càng yên tâm hơn, chờ sau khi mọi chuyện trôi qua rồi trở về cũng không muộn.

Sau khi biết chuyện đó không thể nào ngăn cản nữa, bà cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt.

Tướng Trạch Thành cảm thấy gần đây mình thật là bận rộn muốn chết, thật phiền.

Trước khi mấy người Tướng Mộc Cận đi đến cấm địa, ông cũng biết sẽ có chuyện phát sinh, cho nên ông muốn an bài hai người đến cấm địa sớm một chút, như vậy, con ông cũng sẽ không bị người của quân bộ để mất tới, cho dù theo dõi, cũng không thấy được người.

Quân bộ mơ ước con trai nhà ông đã không phải là chuyện ngày một ngày hai, bắt đầu từ khi ra đời, liền tràn ngập lòng hiếu kỳ với hai đứa con trai ông, bởi vì thật sự là quá kỳ lạ, có lúc Tưởng Trạch Thành vẫn luôn nghĩ thế này, tại sao hai đứa con trai ông không thể bình thường một chút, như vậy ông dạy tụi nó cũng sẽ không áp lực đầy người như vậy.

Ông biết Tưởng Trạch Hạo sẽ trở lại tìm ông, ông một chút cũng không ngạc nhiên, không sai, thiếu dịch cường hóa tinh thần lực bổ sung, quân đội bên kia rất nghiêm trọng.

Thật ra thì, ông cũng rất rõ ràng, hàng năm đều có thú triều, chẳng qua là bị quân đội khống chế rất tốt, khi đó dã thú cũng không hung mãnh như vậy, cho nên mới có thể khống chế, không ảnh hưởng đến dân chúng, nhưng ai mà ngờ sẽ biến thành bộ dạng hôm nay.

Không nhịn được người đệ đệ kia mỗi ngày dây dưa, cuối cùng ông vẫn là đáp ứng hẳn ta sẽ tận lực trợ giúp quân đội về tài lực vật lực, cũng để cho nhóm ma quỷ ở dưới mặt đất của mình đi ra đối kháng dã thú.

Phần lớn ma quỷ ra ngoài đều không về được, không phải là chết thì chính là chạy trốn, có điều, quân đội khống chế rất tốt, trốn chạy cũng chỉ có mấy kẻ như vậy, hơn nữa còn rất lợi hại, Tưởng Trạch Thành hoàn toàn không để ý, cứ để bọn họ trốn đi, ông đã không có nhiều tâm tư để đi quản bọn họ nữa.

Ông bề bộn thật nhiều việc, hoàn toàn không có tâm tư đi quản những chuyện khác nha, tại sao lúc này Tưởng Sâm còn phải tiếp nhận huấn luyện của quân bộ?

Rõ ràng Tưởng gia bọn họ có gia huấn, không thể tham dự chuyện của quân bộ, nhưng kể từ khi xuất hiện một Tưởng Trạch Hạo, gia huấn dường như cũng trở nên không quan trọng, bắt đầu từ khi nào nhỉ? Tưởng Trạch Thành đã không còn rõ nữa.

Ông cảm thấy, nhà bọn họ thật đúng là kỳ lạ, tại sao xuất hiện những người kỳ lạ như vậy? Ngay cả thuần thú sư cũng đi ra, sau này sẽ còn xuất hiện “thần nhân” gì nữa hử?

Sau khi dã thú lấy lại được khống chế, cục diện rối rắm một đồng lớn, ông bận rộn rồi bận rộn, vậy mà còn gặp được hiệu trưởng Vương?

Sau khi hiệu trưởng Vương về hưu cũng chưa từng xuất hiện lại, đối với ông ta mà nói thì học viện hoàng gia đã không hề quan trọng nữa sao? Làm sao có thể, Tưởng Trạch Thành vô cùng rõ ràng, đó là học viện một tay ông ta phát triển, có thể nói, không có hiệu trưởng Vương, học viện hoàng gia cũng sẽ không trở nên lợi hại như vậy.

Nhưng bởi vì Tưởng Trạch Thành có quá nhiều chuyện phải bận rộn, tính tình trở nên rất nóng nảy, bị đè nén quá lâu, mặt mày đối với hiệu trưởng Vương cũng không quá tốt: “Không phải ông đã chết rồi sao?”

Hiệu trưởng Vương cười ha ha một tiếng: “Sao ông vẫn như trước vậy, thế nào, tôi trở lại ông cũng không cho tôi một cái ôm nhiệt tình à?”

“Tránh qua một bên đi, tôi bận rộn!” Tưởng Trạch Thành vội vàng sửa sang lại tài liệu trong tay, hoàn toàn không để ý hiệu trưởng Vương không chút nào lễ phép xông vào, nhưng trong lòng thì cao hứng.

Trần Tú Nhã hiểu bọn họ, ngay sau đó cho bọn họ nước trà, liền ra ngoài xem tin tức.

Về mặt hiệu trưởng Vương trấn định, ông ta nghiêm túc nói: “Tôi muốn biết con tôi, bọn nó đều khỏe sao?”

“Nếu là con lớn, thì cuộc sống cũng không tệ lắm, về phần ‘người thừa kế’ của ông tôi cũng khó mà nói!” Tưởng Trạch Thành ăn ngay nói thật, năm đó hiệu trưởng Vương phong lưu ông rất rõ ràng, chẳng qua là không ngờ ông ta lại có con riêng bên ngoài, ông hoàn toàn không nghĩ tới hiệu trưởng Vương cũng sẽ không cẩn thận như vậy.

“Ai..... vậy thì tốt!” Hiệu trưởng Vương thở phào nhẹ nhõm, dường như ông ta tang thương hơn rất nhiều, vốn cho là Ôn Văn sẽ tiếp nhận người một nhà bọn họ, ông ta tận lực khiến Vương Trữ đối đãi thật tốt với đệ đệ, không nghĩ tới, Ôn Văn là một kẻ vong ân bội nghĩa.

Có điều mặc dù như vậy, ông ta vẫn không nhịn được muốn quan tâm một chút: “Đứa con nhỏ không tốt sao?”

“Học viện hoàng gia bị hủy, ông cảm thấy nó còn lại cái gì? Có thể tốt không?” Giọng Tưởng Trạch Thành hòa hoãn không ít, nhìn về mặt sưng sốt của hiệu trưởng Vương, trong lòng lắc đầu than thở.

Sớm biết vậy, lúc đầu ông nên ngăn cản ông ta, dù sao thì, đây là bạn tốt đáng giá để thâm giao duy nhất trong cuộc đời của ông.

Hiệu trưởng Vương cũng không biết nên làm thế nào cho phải, ông nhất thời khí tiết, vốn là lúc ông biết con trai mình Vương Trữ không có việc gì, cũng đã chuẩn bị đem học viện hoàng gia giao cho Ôn Văn rồi, coi như bồi thường cho nó, ông một chút cũng không đau lòng mất đi học viện hoàng gia.

Thế nhưng, không ai ngờ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy, ông ta vốn không định xuất hiện ở đây, nhìn bọn nhỏ một chút là được rồi, một đám thú lại hoàn toàn phá hủy kế hoạch của ông.

Sau đó, hai người đều không nói nữa, hiệu trưởng Vương không nói lời nào, Tưởng Trạch Thành liền vui vẻ sửa sang lại văn kiện, cho đến khi Trần Tú Nhã làm cơm trưa, hai người mới xuống lầu.

END 78 Đăng bởi: admin

79. Chương 79

CHƯƠNG 79.

Ba năm sau

Tưởng Mộc Mộc và Tưởng Mộc Cận lên đường trở về, thuận tiện mang theo giống cây mật kiên, đây là thành quả nghiên cứu ba năm qua của Tưởng Mộc Mộc, cuối cùng cũng thành công, hẳn vốn là muốn trồng thêm một ít mật kiên ở C thị, như vậy hẳn sẽ có càng nhiều tài liệu hơn.

C thị đã khôi phục diện mạo vốn có, hết thấy đều thay đổi, lại tựa như không hề thay đổi, C thị vẫn là C thị đó, đối lập với suy tàn lúc trước, bây giờ C thị càng thêm tráng lệ.

Điều duy nhất khiến cho người ta ngoài ý muốn là học viện hoàng gia đã không còn tồn tại.

Ngày Tưởng Mộc Cận và Tưởng Mộc Mộc về đến nhà, Trần Tú Nhã làm một bàn lớn thức ăn chờ hai người.

Tưởng Sâm đang tiến hành phương thức huấn luyện phong bế đặc biệt của quân bộ, không đến ba năm, năm năm thật đúng là không ra được.

Ba năm có thể thay đổi rất nhiều thứ, lại tựa như không có thay đổi gì.

Lần này bọn họ trở về chủ yếu là vì chuyện nghiên cứu dịch cường hóa dị năng, Tưởng Mộc Mộc làm thế nào cũng sẽ không nghĩ đến Tưởng Trạch Hạo lại đột nhiên tìm tới hắn, còn biết sự tồn tại của mật kiên, nói thật, hẳn thật sự vô cùng kinh ngạc.

Hơn nữa, chuyên môn của hắn là nuôi trồng, đối với dịch cường hóa dị năng hoàn toàn không có cách nào, Tưởng Mộc Mộc suy nghĩ một chút, Tưởng Trạch Hạo đại khái là muốn trái cây của hắn đi!

Tưởng Mộc Mộc nghiên cứu giống cây, rất nhanh liền gieo trồng, trong một tháng sau khi bọn họ trở lại, hết thấy đều khôi phục.

Tưởng Mộc Cận vẫn giống như trước kia, đi làm ở công ty.

Bọn họ mua một căn nhà, ở gần vườn nuôi dưỡng của mình, dưới sự giúp đỡ của vợ chồng anh Hác, vườn nuôi dưỡng có thể nói là tốt lắm, Tưởng Mộc Mộc không cách nào tiếp tục giữ hai người bọn họ lại, hai người bọn họ cũng tìm được vườn nuôi dưỡng của mình, Tưởng Mộc Mộc cũng không tiện miễn cưỡng, có điều để cảm tạ bọn họ, vẫn là mời bọn họ đến nhà làm khách.

Chăm sóc cho vườn nuôi dưỡng của hắn tốt như vậy, Tưởng Mộc Mộc không thể không cảm kích bọn họ, thuận tiện cũng phải giúp đỡ họ.

Tưởng Mộc Mộc tự mình bắt gà bắt vịt bắt đồ ăn thôn quê, nào biết bất kể là loại động vật nào, tất cả đều hung mãnh cứ như động vật hoang dã ấy, muốn bắt một con cũng khó khăn.

Cuối cùng Hác Linh Tây thật sự không nhìn nổi, tự mình động thủ.

Tôn Thánh Nam phụng bồi Trần Tú Nhã, hai người ở một bên cười ha hả nhìn bọn họ, vừa nói chuyện phiếm, Tôn Thánh Nam còn ôm con trai đã được năm tuổi của mình nhìn hai người bọn họ âm ỉ.

Trước tai nạn, Hác Linh Tây cùng Tôn Thánh Nam vẫn luôn không biết Tưởng Mộc Mộc là đại thiếu gia Tưởng gia, đều xem hắn là học sinh bình thường, sau khi biết Tưởng Mộc Mộc và Tưởng Mộc Cận là anh em, lại hoảng sợ.

Có điều, ngược lại bọn họ cũng không nghĩ quá nhiều, vẫn ở chung bình thường như trước, đi tới nhà mới của Tưởng Mộc Mộc.

Tưởng Mộc Mộc đón Trần Tú Nhã, cha có quá nhiều chuyện phải làm, không thể thời khắc bên cạnh mẹ, hơn nữa bây giờ trong nhà cũng không biết từ lúc nào biến thành chiến trường của Tưởng Trạch Thành và Tưởng Trạch Hạo, mỗi lần hai người vừa thấy mặt, liền rùm beng không ngừng.

Trần Tú Nhã sẽ không để ý, nhưng khó tránh khỏi cảm thấy phiền lòng, bất kể bọn họ cãi vã thế nào, bà chính là mặc kệ không nói, ai bảo ở trước mặt họ bà không có tiếng nói chứ?

Cho nên, đề nghị của Tưởng Mộc Mộc, bà nhanh chóng đáp ứng.

Có điều, cũng chỉ là tạm thời, bà cũng không nguyện ý ở lại nơi này, Tưởng Mộc Mộc ngược lại không có cưỡng cầu, thường xuyên về nhà gặp họ.

“Mộc Mộc, để mẹ! Bọn họ là bạn của con, ra trò chuyện với họ đi!” Trần Tú Nhã nói, đẩy Tưởng Mộc Mộc vẫn đang bận rộn ở phòng bếp ra.

Tưởng Mộc Mộc bất đắc dĩ, chỉ đành đi ra phòng khách, trò chuyện với bọn anh Hác.

“Con nuôi, Trắc Trắc, tới, mau gọi cha nuôi.....” Tưởng Mộc Mộc trêu chọc đứa trẻ, cười hì hì, hắn thật sự rất thích con nít.

Hác Trắc Trắc chớp mắt, trợn mắt nhìn Tưởng Mộc Mộc một cái, dường như rất ư là bất mãn với vị cha nuôi này.

Tưởng Mộc Mộc khó chịu, đứng dậy ôm Hác Trắc Trắc vào trong ngực giày xéo nói: “Ta cho con trườn, cho con trườn này..... hừ!”

“Hừ hừ! Tôi mới không cần ông cho tôi cha nuôi đâu!” Giọng nói mềm mại non nớt, nghe khiến cho người ta thích, nhưng lời nó nói ra lại làm Tưởng Mộc Mộc không thích.

Hắn không phải chưa từng gặp đứa con trai nuôi này, nhưng mà đứa con trai nuôi này ở trước mặt hắn thật sự là rất ngang ngược! Ngược lại rất thích Tưởng Mộc Cận, mỗi lần thấy Tưởng Mộc Cận, hận không thể cả người đều nhào tới, ồn ào sau khi lớn lên phải đẹp trai giống như Tưởng Mộc Cận.

Tưởng Mộc Mộc không nói gì, hắn không đẹp trai sao? Không đẹp trai sao? Tại sao trong mắt nhóc này chỉ có Tưởng Mộc Cận chứ?

Tưởng Mộc Mộc cũng không quản nó giãy dụa thế nào, ôm nó vào trong ngực dùng sức xoa lại xoa, xoa đến khi nó không còn khí lực, mới hài lòng trả nó lại cho Tôn Thánh Nam, Tôn Thánh Nam nhận lấy con trai một thân hồ hết loạn lên của mình, bất đắc dĩ cười cười.

Lúc này, Trần Tú Nhã đã làm xong thức ăn, Tưởng Mộc Cận cũng về tới.

Hác Trắc Trắc thấy Tưởng Mộc Cận, chuyện mới vừa rồi hoàn toàn quên, thân thể cũng không ngại phiền, đứng dậy, bịch bịch bịch chạy trên đất, đi về phía Tưởng Mộc Cận, một mực kêu cha nuôi cha nuôi.

Thái độ kém xa của Trắc Trắc đối với hắn và Tưởng Mộc Cận, khiến cho Tưởng Mộc Mộc cảm thấy vô lực thật sâu, cũng cảm thấy mất mát, sao hắn lại không khiến người ta vui như vậy chứ?

Đứa nhỏ này thật đúng là..... aiz..... ai không thích người mạnh, ít nhất thì, mặc kệ ở mặt nào Tưởng Mộc Cận đều rất mạnh, mọi người sợ cậu, nhưng cũng thích cậu.

Có điều, trẻ con giống như Hác Trắc Trắc, hoàn toàn không biết cái gì là sợ, cũng chỉ thích cậu.

“Ừ!” Tưởng Mộc Cận nhìn Hác Trắc Trắc một cái, không để ý, cởi áo khoác, ngồi xuống bên cạnh Tưởng Mộc Mộc, tự nhiên ăn thức ăn Tưởng Mộc Mộc gấp cho cậu.

“Mộc Cận, đói bụng không, ăn nhiều một chút!” Tưởng Mộc Mộc liếc mạng gấp thức ăn, không bao lâu, Tưởng Mộc Cận đều ăn sạch.

“Sao lại đói như vậy? Cả ngày em đều không ăn cái gì sao?” Tưởng Mộc Mộc nhìn Tưởng Mộc Cận ăn, cảm thấy càng là như thế: “Công ty có chuyện gì bận rộn như vậy, ngay cả thời gian ăn cơm cũng quên!”.

Tưởng Mộc Cận không nói lời nào, vẫn như cũ tiếp tục ăn.

Tưởng Mộc Mộc cũng không tiện nói, một bàn năm người lớn một đứa trẻ cứ như vậy giải quyết cơm tối.

Tưởng Mộc Cận ở công ty đúng là gặp chuyện phiền lòng, vốn là không có gì, nhưng mà cha vẫn luôn không có ở công ty, sự tình động lại nhiều năm khiến cậu trở nên bận rộn, hơn nữa, nay cha cũng không ở đó nữa, vậy nên càng bận rộn hơn, hôm nay là cậu cố ý khai sai thời gian, mới có thể về nhà ăn cơm.

Tưởng Mộc Mộc đưa ba người Hác Linh Tây ra cửa, Hác Trắc Trắc thực luyện tiếu, dĩ nhiên, nó luyện tiếu chính là Tưởng Mộc Cận, nhìn Tưởng Mộc Cận mặt không đổi sắc đóng cửa phòng lại, mắt mác cúi đầu.

Tưởng Mộc Mộc cũng rất bất đắc dĩ, gần đây Tưởng Mộc Cận vẫn luôn như vậy, đối với ai cũng xa cách: “Anh Hác, mọi người về trước đi, đến lúc đó em sẽ đi hỗ trợ.”

“Được, vậy cậu nhất định phải tới! Chúng tôi chuẩn bị xây một vườn nuôi dưỡng lớn hơn, thiếu một vài công nhân, nếu cậu nguyện ý chúng tôi còn có thể suy nghĩ một chút.” Tôn Thánh Nam nhiệt tình nói.

Tưởng Mộc Mộc gật đầu: “Ha ha, nhất định nhất định, chờ em bên này hết bận lại nói!”

“Thằng nhóc thú vị, chờ cậu hết bận vậy còn không phải là chờ cả đời à!” Hác Linh Tây đập Tưởng Mộc Mộc một cước, Tưởng Mộc Mộc né tránh.

Tưởng Mộc Mộc cười rất vui vẻ.

Hiện giờ hần một thân thoải mái, ngay cả khi khoản nợ của cha vẫn còn, mặc dù cách thời gian rất lâu, lợi tức cũng thật nhiều, có điều bởi vì hần nghiên cứu mật kiên, hần đem phần thành quả này bán cho quân bộ, thù lao đủ cho hần tiêu xài mấy đời, trả sạch nợ cũng không phải là vấn đề.

Giống mật kiên mà hần mang về, vô cùng trân quý, cũng không bán cho người nào, tự mình tìm một nơi gieo trồng, hơn nữa còn để cho người của cấm địa trông coi.

Đại trưởng lão mang theo đội ngũ đi về, lưu lại mấy trăm người ở C thị, coi như là trợ giúp, cũng trao đổi với quân bộ, đòi một câu trả lời hợp lý về chuyện dịch cường hóa dị năng, mà điều kiện Tưởng Mộc Cận đáp ứng bọn họ chính là cái này, trợ giúp bọn họ đòi lại lý lẽ, bây giờ người của cấm địa cũng sẽ không trốn tránh tránh nữa, ít nhất nguyện ý cùng người bên ngoài trao đổi, chẳng qua là bây giờ, lại làm căng với quân bộ, huyên náo Tưởng Mộc Cận hai đầu khổ sở.

Cũng khó trách cậu mất hứng.

Tiến bước một nhà Hác Linh Tây, Tưởng Mộc Mộc trở lại phòng.

Vừa vào cửa, còn chưa kịp nói chuyện, lập tức bị Tưởng Mộc Cận đặt trên tường, hung hăng hôn.

Không chống nổi khiêu khích của Tưởng Mộc Cận, không được bao lâu, Tưởng Mộc Mộc liền chịu không nổi, ánh mắt bịt kín một tầng hơi nước, nhìn chính mình quần áo xốc xếch, lại nhìn Tưởng Mộc Cận hoàn hảo không sót một chỗ, âm thầm mắng mình trở nên càng ngày càng *** đáng.

Hần trợn mắt nhìn Tưởng Mộc Cận một cái, cũng không biết cái nhìn này càng làm cho Tưởng Mộc Cận tăng nhanh tiết tấu. động tác không chút lưu tình.

“Mộc Cận..... em, dừng, dừng gấp như vậy!” Tưởng Mộc Mộc dùng sức đẩy Tưởng Mộc Cận ra, hần sắp không theo kịp tiết tấu của Tưởng Mộc Cận, cơ mà lực lượng của hần ở trong mắt Tưởng Mộc Cận giống như con kiến vậy, càng đẩy càng chặt.

“Ừm.....” Địa phương mẫn cảm lần lượt bị châm ngòi, thân thể của hắn cũng bắt đầu phản ứng, thân thể đã sớm không biết trải qua bao nhiêu lần tình sự, địa phương tự xuất hiện ra chất lỏng kia đã ướt sũng.

Tướng Mộc Mộc cảm giác thân thể của mình dưới điều giáo của Tướng Mộc Cận, trở nên càng ngày càng không bình thường, hơn nữa Tướng Mộc Cận còn có bộ dạng vận sức chờ phát động.

Tướng Mộc Cận tự nhiên cảm giác được biến hóa của Tướng Mộc Mộc, nhanh chóng cởi quần áo hắn, ngay cả quá trình khuếch trương cũng miễn, đi thẳng vào vấn đề.

“A....” Khối sắt cực lớn cứng rắn đột nhiên xỏ xuyên qua thân thể, bị cường ngạnh chống đỡ tạo ra cảm giác khác thường, Tướng Mộc Mộc còn chưa kịp cảm nhận được là vui sướng hay là thống khổ, thân thể đã đi theo động tác của Tướng Mộc Cận lay động, thân thể nóng bỏng dán lên vách tường lạnh như băng, lúc lạnh lúc nóng, tạo thành đối lập rõ ràng, khiến cho Tướng Mộc Mộc càng thêm khó chịu, dường như mục đích Tướng Mộc Cận làm như thế chính là vì để cho hắn càng ghi nhớ khắc sâu hơn.

“A..... ừm ừm..... Mộc Cận, hừm.....” Khoái cảm làm cho Tướng Mộc Mộc dần dần mất đi ý chí, rõ ràng dưới sự mạnh mẽ của Tướng Mộc Cận trở nên càng ngày càng chết lặng, vẫn như cũ ủ rũ đáp lại Tướng Mộc Cận, lại tận tình hưởng thụ khoái ý mà Tướng Mộc Cận mang lại cho hắn.

Tướng Mộc Cận vùi đầu trên vai Tướng Mộc Mộc, cắn cổ của hắn, dùng sức chống đối ở chỗ làm cho Tướng Mộc Mộc ý loạn tình mê kia, khàn khàn ghé vào tai hắn nói: “Lực nhẫn nại của ca ca..... trở nên dài hơn rồi, em thật cao hứng..... ha ha!”

“A..... chậm một chút..... chậm..... ừm.....” Khoé môi mang theo ánh nước sáng bóng, Tướng Mộc Cận không nhận được bao trùm lên.

Đợi đến khi chất lỏng nóng bỏng kia bắn vào trong cơ thể, Tướng Mộc Mộc mới cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, thân thể cũng biến thành mềm nhũn ngã vào lòng Tướng Mộc Cận.

Trên mặt còn mang theo ửng hồng sau tình ái, hơi nước trong mắt cũng chưa rút đi toàn bộ, vẫn trơn bóng mê người như cũ, Tướng Mộc Cận nhìn đáng vẻ Tướng Mộc Mộc như vậy, hô hấp lại ngưng trọng, nói: “Ca ca, anh thật đẹp!”

Tướng Mộc Cận cười ôm lấy Tướng Mộc Mộc, ném lên giường, tiếp tục vòng triền miên kế tiếp.....

Ánh mặt trời một ngày mới từ cửa sổ chiếu vào, Tướng Mộc Mộc hé mắt, tối hôm qua thật là mệt đến ngất ngư, ngủ lúc nào cũng không biết, nhìn Tướng Mộc Cận đã thay xong quần áo, Tướng Mộc Mộc nói: “Ngày hôm qua rốt cục em làm sao vậy? Lại rầu rĩ không vui!”

Hắn rất mệt mỏi, gơ tay lên cũng cảm thấy mệt mỏi, đã rất lâu không có mệt như vậy rồi, trước kia bất kể Tướng Mộc Cận muốn như thế nào đi nữa, cũng sẽ không làm đến quá đáng như vậy, nhất định là cậu có chuyện gì đó phiền lòng.

Tướng Mộc Cận cười cười, giữa hai lông mày đã không còn ưu sầu hôm qua, khôi phục bộ dạng bình thường, Tướng Mộc Mộc thở phào nhẹ nhõm.

Hắn trầm nghĩ, sau này nếu Tướng Mộc Cận lại có chuyện phiền lòng như vậy, hắn phải đề phòng, nếu không thật không biết mình sẽ bị cậu hành hạ thành cái dạng gì.

Tướng Mộc Mộc ngồi dậy, Tướng Mộc Cận liền ngồi ở bên cạnh ôm hắn vào lòng, hôn lên tóc hắn nói: “Bị cha chơi một vỏ, tâm tình không tốt!”

Tướng Mộc Cận ăn ngay nói thật, Tướng Mộc Mộc ngẩng đầu nhìn cậu, Tướng Mộc Cận nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, giải thích nói: “Lần đầu tiên em đối nghịch với cha, khó tránh khỏi khấn trương, xin lỗi, ca ca!”

“Là chuyện cấm địa?” Tướng Mộc Mộc có thể loáng thoáng đoán được mấy chuyện này, bây giờ Tướng Trạch Thành thành người trợ giúp quân đội, tự nhiên là Tướng Mộc Cận sẽ đối đầu với ông, có điều, bất kể kết quả như thế nào, Tướng Mộc Mộc biết chắc chắn Tướng Mộc Cận sẽ không để cho người của cấm địa thua thiệt, ngược lại hắn muốn nhìn thấy đáng vẻ kinh ngạc của cha, suy nghĩ một chút đã cảm thấy buồn cười.

“Ừm!” Tưởng Mộc Cận mỉm cười, giống như nhìn thấu tâm tư của Tưởng Mộc Mộc, ngón tay gõ đầu hân: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, rời giường!!”

Tưởng Mộc Mộc bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn ngoài đứng dậy, cũng không biết mặc áo ngủ vào từ lúc nào, nút cài đều không chỉnh tề.

Hân trợn mắt nhìn Tưởng Mộc Cận một cái, Tưởng Mộc Cận chỉ làm như không nhìn thấy, vẫn như cũ nhìn chăm chăm hân, giống như đang chờ gì đó.

Quả nhiên, Tưởng Mộc Mộc vừa muốn đứng lên, phần eo đau đến muốn chết, thiếu chút nữa ngã xuống, Tưởng Mộc Cận thuận thế tiếp nhận hân: “Ca ca phải cẩn thận nha, em giúp anh xoa xoa!”

Tưởng Mộc Cận ở trên cái eo thon gầy của Tưởng Mộc Mộc, trên mặt nở nụ cười thỏa mãn, cái này nói rõ tối hôm qua cậu rất tận hứng.

“Còn không phải đều tại em!” Tưởng Mộc Mộc tức giận liếc cậu một cái, dưới xoa bóp của Tưởng Mộc Cận, cũng thoải mái hơn nhiều, mệt mỏi thành như vậy, hôm nay hân không muốn ra cửa: “Em đi làm đi, anh muốn ngủ tiếp!”

“Được được được, ca ca ngủ đi!” Tưởng Mộc Cận ấn một nụ hôn trên trán Tưởng Mộc Mộc, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Tưởng Mộc Mộc mới phát giác, hân quả thật mệt chết đi, lại một lần nữa ngủ thật say.

Dã thú mất khống chế ba năm trước cũng không phải là không còn, bọn chúng vẫn còn tồn tại như cũ, bởi vì uống thuốc, có năng lực sinh sản khác hẳn với dã thú bình thường, giờ những dã thú mất khống chế này vẫn còn đang kéo dài, mà một nhóm người đột nhiên ngang trời xuất thế: thợ săn.

Hiện giờ nhiệm vụ công việc của những thợ săn này chính là săn dã thú, đặc biệt là những dã thú mất khống chế kia, những dã thú không mất khống chế đều biến thành thông minh, tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở nơi đông người.

Như vậy coi như là duy trì một loại cân bằng, cân bằng giữa con người và dã thú.

Tóm lại, bất kể ba năm kia tới như thế nào, bây giờ cuộc sống của mọi người vẫn như cũ tiếp tục, ngày qua ngày.

Tưởng Mộc Mộc mơ một giấc mơ, trong mơ, hân thấy Tưởng Mộc Cận nằm bên cạnh thi thể của hân, tự phê dị năng, ở bên cạnh hân hấp hối, cho đến khi chết đi.

Hân còn thấy Tưởng Mộc Cận vì báo thù cho hân, đem toàn bộ quân bộ đều làm cho rối loạn, giết Tưởng Trạch Hạo, giết Đàm Thu Minh, giống như là người điên liều mạng.

Hân muốn ngăn cản, cũng là trở mắt nhìn Tưởng Mộc Cận một mực giết chóc, hoàn toàn không ngăn cản được, chỉ có thể xuyên qua thân thể của cậu.

Hân còn thấy, sau khi Tưởng Mộc Cận chết đi không bao lâu, dã thú mất khống chế trở nên hăng hái, giống như dã thú mất khống chế ba năm trước đây, đem thế giới biến thành hồng huyết.

Đám người nghiên cứu dã thú kia là nhân tài từ các quốc gia chọn ra, bọn họ là những người chịu khổ đầu tiên, tiếp theo dã thú không ngừng sinh sản sinh sản, cho đến khi không ai có thể khống chế được, tiếp theo, bao trùm toàn thế giới.

Hân còn thấy Sâm nhi trở thành hy vọng duy nhất của cái thế giới kia, nhìn Sâm nhi cười bạch lang bay lượn trên không trung, rất khốc rất khốc.....

Chờ lúc hân tỉnh lại, đã phân không rõ đâu là mơ, đâu là thực?

Chỉ có cảm giác mệt mỏi Tưởng Mộc Cận lưu lại trên người hân, mới khiến cho hân nhận ra hân thật sự vẫn sống sót ở trên thế giới này, cũng may hân sống lại, nếu không Tưởng Mộc Cận sẽ theo hân cùng chết đi.

Nghĩ đến tình cảnh đó, toàn thân Tưởng Mộc Mộc liền toát mồ hôi lạnh, hắn cũng không hy vọng Tưởng Mộc Cận sẽ vì hắn làm như vậy, người đệ đệ Tưởng Mộc Cận nhìn thân thể của hắn, sau đó nổi điên không phải là Tưởng Mộc Cận mà hắn biết.

Hắn rất may mắn mình sống lại, không có phát sinh hết thảy như vậy.

Tưởng Mộc Mộc ngủ thẳng đến buổi trưa mới rời giường, đơn giản rửa mặt một cái, thay đổi quần áo, đến vườn nuôi dưỡng, bởi vì cách khá gần, hắn đi bộ hai mươi phút là có thể đến nơi.

Hắn cũng không có chuyện gì để làm, hơn một trăm người mà đại trưởng lão lưu lại kia, không biết thế nào, vô cùng chăm chỉ, cho dù Tưởng Mộc Mộc không có ở đây, cũng sẽ rất nghiêm túc hoàn thành công việc.

Bởi vì thu vào rất khả quan, vườn nuôi dưỡng của hắn dường như có khuynh hướng tiếp tục mở rộng.

Nay hắn cũng coi là người có tiền, nuôi heo nuôi gà nuôi vịt nuôi bò..... ngay cả tầng ngoài núi nhỏ cũng bị hắn bao, thả bò nuôi gì đó, thích hợp nhất.

Dĩ nhiên, hắn cũng không giống như anh Hác thành lập một khu dã thú, mặc dù hắn rất có hứng thú đối với khu dã thú, nhưng cũng sẽ không thuần dưỡng ở chỗ này, hiện giờ trải qua bão táp dã thú, nhà ai còn dám nuôi mấy thứ này, Tưởng Mộc Mộc tự mình tìm một địa phương tương đối bí mật nuôi dưỡng dã thú, cũng đem mật kiên trồng ở nơi đó, phân hơn mười người trông coi.

Chính mình cũng thường ở nơi đó không trở về nhà.

Mật kiên không phải dễ dàng như vậy là có thể lớn lên, ít nhất phải qua hai năm mới có thể được việc, có điều hắn cũng không gấp gáp, bây giờ hắn rất thỏa mãn, có nhà có người yêu có công việc.....

Hết thảy đều rất tốt, rất hạnh phúc, hắn cũng sẽ không gấp gáp đi làm cái gì, mỗi ngày đều nhìn vườn nuôi dưỡng của mình từng bước một mở rộng, chậm rãi tốt lên, trong lòng hắn vui sướng hài lòng.

Tưởng Mộc Cận thường nói thế này: “Ca ca anh đó, cũng sắp trở thành người rừng rồi, có điều em thích đi theo ca ca cùng nhau giương oai!”

Ngày nghỉ của Tưởng Mộc Cận đều trải qua cùng với Tưởng Mộc Mộc, thật ra thì chính là hai người cùng đi dã ngoại trên núi.

Sau đó, Tưởng Mộc Mộc sẽ ở nhà làm xong thức ăn chờ Tưởng Mộc Cận về nhà ăn cơm, cho tới bây giờ Tưởng Mộc Cận chưa từng bỏ lỡ một bữa nào.

Mật kiên của bọn họ thành công kết trái, Tưởng Mộc Mộc và Tưởng Mộc Cận hái một đồng quả đỏ au đến rỉ máu một túi cho cha mẹ, một túi cho Tưởng Sâm, còn có ông ngoại bà ngoại cùng với bác cả chú ba, Hắc Mập Mập, nhóc khi.....

Tóm lại, trái cây lần đầu tiên gần như đều cho người ta.

Cũng bởi vì như thế, hắn mới phát hiện thì ra bên cạnh mình còn có nhiều người thân bạn tốt như thế.

Có một lần, bọn họ đi du lịch, Tưởng Mộc Mộc vô cùng ngoài ý muốn gặp được y —— Đàm Thu Minh.

Đàm Thu Minh cùng Phùng Thành đi chung với nhau, quan hệ hai người rất mật thiết, chẳng qua là đáng về của Đàm Thu Minh thoát nhìn có chút kỳ quái, không có lạnh như băng trong ấn tượng, nhiều thêm mấy phần nhu hòa, sau đó Tưởng Mộc Cận nói cho hắn biết, dị năng của Đàm Thu Minh hoàn toàn biến mất, hắn kinh ngạc mất một trận.

Lúc bọn họ đi ngang qua làm như không nhìn thấy, Tưởng Mộc Mộc cũng xem bọn họ thành người xa lạ, bọn họ đã không còn quen biết nữa, sống cùng hắn cả đời là Tưởng Mộc Cận, mặc dù bọn họ là anh em, nhưng chỉ cần bọn họ yêu nhau là được rồi.

Đời này, sau khi sống lại hắn rất hạnh phúc, Tưởng Mộc Mộc nghĩ như vậy.

Hắn thấy rất nhiều người, trải qua các loại chuyện, ở các nơi trên thế giới để lại bóng dáng của hắn và Tưởng Mộc Cận, mãi cho đến cực kỳ lâu sau này, bọn họ cũng chưa từng muốn một đứa nhỏ.

Tướng Mộc Cận nói: “Ca ca, chờ anh già rồi, chỉ có thể dựa vào em nuôi anh! Anh xem em đối với anh thật tốt!”

Tướng Mộc Mộc nói: “Anh biết em vẫn luôn đối với anh rất tốt, nếu không anh cũng sẽ không bị em cưng chiều đến mức tùy hứng như vậy! Cũng may, anh còn có thể thấy được cái tốt của em, cho nên, bây giờ anh rất hạnh phúc!”

Sau đó Tướng Mộc Mộc bán vườn nuôi dưỡng đi, bán cho hai anh em Tô Vĩ cùng Tô Thắng, còn mình và Tướng Mộc Cận ở trong núi xây một nhà trúc nhỏ, trong ngọn núi đó trồng đầy mật kiên của hắn, còn có một ít thú nhỏ hắn nuôi, mỗi ngày cứ như vậy trôi qua.

Có một ngày, Tướng Mộc Mộc hỏi Tướng Mộc Cận: “Nếu như anh chết, em sẽ như thế nào?”

“Em sẽ chờ sau khi ca ca chết, theo anh cùng chết, như vậy, ca ca cũng sẽ không ném trái nỗi đau khổ sinh lý tử biệt.” Tướng Mộc Cận nói rất tùy ý, như là chuyện thường như cơm bữa.

Tướng Mộc Mộc nói: “Anh nhất định sẽ sống thật tốt, nhìn em cho thật kỹ!”

“Ca ca không được nuốt lời!”

Tướng Mộc Mộc gật đầu một cái.

Những thứ trong mộng, anh sẽ không để cho nó biến thành sự thật, Mộc Cận, anh sẽ nhìn em!

.**...**...TOÀN VĂN HOÀN...**...**.

P/s: cuối cùng cũng thấy được chữ hoàn, thật là muốn khóc *rớt nước mắt* dù nó được hoàn thành chậm hơn dự định của ta những 3 tháng, thế nhưng cũng rất vui vì đã lết được tới đây *bung lụa* cảm ơn tất cả những bạn reader đã theo ta trong suốt quá trình hoàn thành bộ truyện này, các bạn là nguồn động lực rất ư là bự để ta đi được đến cuối chặng đường đó *ôm hôn cả nhà* klq cơ mà có ai cop truyện này lại thì vui lòng cho ta xin một bản với (để phòng nhà sập có cái mà xây lại ấy mờ ^^|||)

Btw: có ai biết bộ truyện nào hay hay không, giới thiệu cho ta đi, ta muốn mở một hồ mới mà chưa chọn được truyện nào cả *rưng rưng* à mà yêu cầu của ta thấp lắm, chỉ cần không ngược không cấu huyết không np không nhục thụ là được *cười híp mắt* nếu có review thì càng tốt hì hì ^^ Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-phe-tai-phan-dau>